

Giới thiệu Sườn Phi Tội

Chúng ta hãy cùng đón xem truyện Sườn Phi Tội của tác giả Âm Hương. Đây được xem là tác phẩm ngôn tình hay nhất của tác giả, trong truyện có yếu tố ngôn tình kết hợp huyền huyễn làm cho câu chuyện trở nên sinh động hơn.

Trong ngày cưới của nàng, bất ngờ nàng bị đột quy rồi qua đời, từ đó hồn của nàng vì vương vấn phu tử nên nhập vào Ngọc vương phi, sườn phi của Tứ vương gia thời đại nàng đang sống, đồng thời là con gái của Tiểu thừa tướng.

Thật là trớ trêu, về hình dáng thì người này giống nàng như đúc nhưng tính cách thì khác một trời một vực. Á là kẻ chuyên đi ganh ghét người khác, hàng bao nhiêu tội lỗi giờ nàng lại phải gánh hết?

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Sinh con

Đau!

Đau đớn như muốn xé rách cơ thể!

Cố gắng dùng chút lực nhìn xung quanh.

Nhanh, hô hấp thật sâu.....

Trừ bỏ đau, vẫn là đau....

Đau đớn liên tục.....

Đến tận khi tiếng trẻ sơ sinh khóc lên, cơn đau mới chấm dứt. Nàng vừa mở mắt ra liền thấy một bà mẹ đầu đầy mồ hôi đang ôm đứa bé mới sinh, cười đơn đả nhìn nàng chúc:

- Chúc mừng Ngọc Vương Phi, là một tiểu quận chúa!

Tiểu quận chúa?

Nhưng việc này không phải trọng điểm, trọng điểm là bây giờ nàng đang ở đâu? Đúng vậy, đây là nơi nào nhỉ – nàng thầm nói trong lòng. Nàng bị thương nặng lắm sao? Tại sao lúc này lại cảm thấy đau đớn như vậy? Từ lúc ngã xuống ở Vũ Sơn thì nàng không còn nhớ gì nữa. Cha đâu? Sư huynh đâu?

Trong căn phòng này, giường được làm bằng gỗ lim, dương bạch la trường, bàn gỗ hình bát giác, trên cổng vòm có tấm vải lụa rèm che màu hồng. Xung quanh là mấy chậu mai đỏ loãng, khăn trắng cũng dính rất nhiều máu. Một nha hoàn mặc lục y đang cầm khăn mặt giúp nàng chà lau khắp thân thể. Bà mẹ đang ôm đứa trẻ mới sinh sắc mặt rất vui vẻ đứng bên giường. Nàng vừa sinh con sao?

Nhưng rõ ràng nàng chưa có xuất giá..... Tại sao vừa mở mắt, nàng lại ở một thế giới khác cơ chứ?

- Ngọc Vương Phi, ta đi bẩm báo với Vương Gia!

Nha hoàn áo xanh thu xếp chu toàn cho nàng xong, bưng chậu đồng thu hết khăn dính máu, nhanh nhẹn lui xuống.

- Ngọc Vương Phi, người lúc này vừa ngất một lúc, dọa ta lo lắng không thôi. Người xem này, tiểu quận chúa khuôn mặt thật xinh đẹp. Quả thực giống Vương Phi như đúc.

Bà mẹ chờ nha hoàn thu dọn sạch sẽ, liền đem đứa trẻ mới sinh đặt trên giường. Đứa trẻ mới sinh toàn thân hồng nhuận, gương mặt nổi lên rất nhiều nếp nhăn, cái miệng nhỏ nhắn đang khóc nỉ non. Như thế nào lại nói đứa trẻ này xinh đẹp cơ chứ? không dám đưa tay chạm vào đứa trẻ đang khóc, nàng hiện tại muốn biết tình huống này rốt cuộc là như thế nào a? Tại sao khi nàng vừa tỉnh lại đã trở thành người trong Vương Phủ rồi? Vương Gia? Nàng nhìn bà mẹ...

Bà mẹ không nói không rằng bỗng quỳ thật mạnh trên mặt đất, sắc mặt tái xanh lại, miệng không ngừng cầu xin:

- Nô tài đáng chết, xin Vương Phi ban tội.

Ài, thật đau đầu! Nàng không hiểu ý tứ của lão phu nhân này là gì đây? Như vậy là sao chứ?. Chưa kịp phản ứng gì, nha hoàn áo xanh lúc này mở cửa đi vào:

- Ngọc Vương Phi, Vương Gia hiện tại đang cùng Tinh phu nhân ở trong phòng. Vương Gia nói: “Nói với Tiêu Ngọc Thanh, bốn Vương không có hứng thú. Nàng ta bây giờ tự lo cho tình cảnh của chính mình đi!”

Nàng phát tay ý bảo nha hoàn không cần nói nữa, thay vào đó là hỏi:

- Người tên là gì? Đây là đâu?

Nha hoàn kia nghe nàng hỏi như vậy trở nên hốt hoảng, “bùm” một tiếng quỳ xuống:

- Ngọc Vương Phi, đây là Phủ Thân Vương, người là sủng Vương phi Tiêu Ngọc Khanh. Nô tỳ là nha hoàn Thu Thủy bên người.

Cô gái bộ dạng co rúm sợ hãi, làm như nói sai một từ sẽ mất mạng ngay lập tức. Ngọc Thanh? Sủng Vương Phi? Thật là trùng hợp, bởi tên của nàng cũng gần giống như vậy. Không phải phụ thân nhân lúc nàng đang hôn mê mà mang nàng đến đây chứ?

Ai, đầu càng ngày càng đau! Vừa sinh nở khiến nàng mệt mỏi vô cùng, không có tâm trí truy cứu nữa, nàng lại chìm vào giấc ngủ.

- Vương gia, như vậy có thoải mái không?

Một thân hình nhu nhược động lòng người. Trên cơ thể chỉ khoác một bạc lụa mỏng, da trắng tựa tuyết như ẩn như hiện. Nữ tử quỳ gối trên giường, bàn tay trắng nõn thon dài đặt trên người nam nhân mềm nhẹ vuốt ve. Nàng phủ thân mình lên người hắn, cố ý để cánh xuân trước ngực lộ ra trước mắt nam nhân.

Nam nhân này ngũ quan thâm thúy, đôi mắt sắc bén hẹp dài sâu thẳm, vài sợi tóc mai lòa xòa trước trán càng làm cho hắn thêm phần ung dung, đỉnh đặc. Hắn nhẹ nhàng đem thân hình thon dài nằm ngửa trên giường. Mắt gắt gao nhìn chăm chăm dung nhan nữ tử, môi bạc hơi hơi hướng phía trước tạo thành độ cong hoàn mỹ.

Nữ tử lại mềm mại đứng lên. Ngón tay ngọc miết lồng ngực của nam nhân kia, khiêu khích thân mình hắn. Bên tai nam nhân khẽ thì thầm, phảng phất hơi thở như hương lan. Nam nhân bị thu hút, lẳng lẳng hưởng thụ.

- Vương Gia, nghe nói hôm nay tỳ tỳ sinh hạ một tiểu quận chúa.

Nam nhân đang hưởng thụ chợt mở bừng mắt, nhìn chăm chăm nữ tử kiều mị, gợn dử nói:

- Ở trước mặt ta không được nhắc đến nàng!

Thật khiến tâm trí bức bối mà! Hắn đột nhiên ngồi dậy, mặc lại quần áo. Tinh phu nhân lưỡng cuống, nhu nhược dùng hai cánh tay vòng quanh thân hắn, đứng lên nũng nịu cầu xin:

- Vương Gia, thực xin lỗi. Tinh nhi về sau không bao giờ.....nhắc đến tỳ tỳ nữa. Đêm nay người ở lại với Tinh nhi được không?

Nói xong, mắt phượng rung rung, điểm đậm đáng yêu nhìn hắn chờ mong. Hoàng Phủ Luật xoay người, bàn tay thô ráp chỉ nhẹ nhàng vỗ về dung nhan mềm mại. Nhưng trong mắt lại hiện lên tia sát ý khó phát hiện. Hắn lẳng lẳng lau đi nước mắt của nàng, tay còn lại gỡ vòng tay đang ôm cổ hắn xuống. Tinh phu nhân hiểu ý không hề dây dưa, lập tức thuận thực hầu hạ hắn mặc trường bào.

Nam nhân đứng khoanh tay, lạnh nhạt nói với Tinh phu nhân :

- Tinh nhi, người tốt nhất nên biết rõ thân phận của người! Đêm nay bốn vương sẽ không lưu lại, người nghỉ ngơi đi.

Nói xong, thân hình thon dài cao ngất không hề lưu luyến, tiêu sái ra khỏi cánh cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thị thiếp của Vương gia.

Tinh phu nhân ưu thương quý trên thăm. Nước mắt rơi như mưa trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nàng làm sao lại không hiểu bốn phận của mình cơ chứ? Nàng chỉ là phận thiếp bé nhỏ. Hắn coi trọng nàng cũng bởi vì khuôn mặt nàng có nhiều nét giống Vương Phi đời trước mà thôi.

Nàng nâng đôi tay ngọc lên, khẽ vuốt dung nhan của chính mình. Đôi mắt hơi nheo lại, trong lòng bỗng lóe lên một tia hi vọng. Ít nhất nàng còn có khuôn mặt này để thu hút hắn, không phải sao? Chỉ cần được hắn để ý, trở thành người thay thế có gì không được?

- Vương Gia, hôm nay triệu Ôn phu nhân đến không à?

Một lão bà đứng cúi đầu trước nam nhân lãnh tuấn, thanh âm giữ vẻ nhất mực tôn kính.

Hôm nay lại là cuối tháng sao? Khó trách trong cơ thể hần lại trở nên khó chịu như vậy. Đó là loại cảm giác rạo rực không bình thường. Không có nữ nhân, mị độc trong người hần vĩnh viễn không thể giải được. Mỗi một tháng lại tái phát một lần, mị độc khó hiểu này khiến công lực của hần giảm đi mất một nửa, thậm chí tới đi lại bình thường cũng trở nên rất khó khăn. Mà những tiểu thiếp trong phủ chỉ có thể giúp hần tạm thời giảm bớt một phần mị độc trong cơ thể mà thôi.

Nghĩ đến đây, hần nghiêng chặt răng lại, ánh mắt đầy vẻ thù hận. Nữ nhân chết tiết kia, cả đời này đừng vọng tưởng hần sẽ buông tha cho ả!

Mày kiểm nhếch lên, hần lạnh giọng giao phó Lí ma ma:

- Đem Ôn phu nhân đến Cô Vụ Cư của ta. Nhớ kỹ phải dùng Ngưng Tĩnh Lộ. Còn chuyện sau đó, Lí ma ma – người hần đã biết?

- Dạ! Lão nô biết phải làm gì thưa Vương Gia. Nô tài xin cáo lui.

Hoàng Phủ Luật hài lòng gật đầu, phẩy tay cho bà ta lui xuống.

Một đêm xuân ý, triền miên không dứt.

Tiếng rên rỉ kiều mị của nữ nhân quanh quần hòa hợp với thanh âm thờ đốc trầm thấp của nam nhân vang vọng khắp căn phòng. Hai thân hình không ngừng dây dưa, quấn quýt lấy nhau. Chiếc giường tối sau trường như ẩn như hiện cảnh xuân sắc, khiến vầng trăng bên ngoài cũng phải bẽn lẽn đỏ mặt trốn mình sau làn mây đen.

Cuối cùng tiếng rên rỉ cùng thờ đốc cũng chấm dứt. Nam nhân kia xoay người, không chút lưu luyến quay người đi ra khỏi la trướng. Nữ tử trên giường mê muội dõi theo bóng dáng của hần. Trong ánh mắt đó là sự cố chấp si mê, ngưng đọng một cùng tôn sùng. Hần có một làn da màu đồng không có lấy một vết sẹo, tấm lưng dày rộng, thân hình đỉnh đặc. Hai chân thon dài của hần theo mỗi bước đi hiện lên vẻ hiên ngang và tôn quý. Mái tóc dài tùy ý buông xõa trên đầu vai hần. Nam nhân này trông thật cường tráng như những người sống nơi thảo nguyên hoang dã. Hần quả thực chính là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

- Lại đây thay quần áo cho ta.

Thanh âm trầm thấp đầy nam tính của hần truyền đến từ sau la trướng. Ôn phu nhân liền tức khắc từ trong mộng tỉnh lại, đứng dậy đi tới chỗ hần. Nàng một thân lửa thể tao nhã đi đến trước mặt nam nhân kia, lấy áo trong cẩn thận mặc vào cho hần. Sau đó là áo ngoài, đai lưng...

Nam nhân lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt sắc bén đã trở nên lãnh khốc như trước, không hề có chút thương cảm với người nữ nhân ở trước mặt. Nữ nhân đối với hần đều dùng để giải độc hay giải quyết vấn đề sinh lý mà thôi. Hần đối với các nàng, đều không có cái gọi là tình cảm. Hoàng Phủ Luật phát tay áo, xoay mình chuẩn bị rời đi.

- Vương Gia!

Ôn phu nhân đột nhiên túm lấy một góc trường bào của hần, quỳ trên mặt đất cầu xin:

- Ôn nhi muốn vì Vương Gia sinh hạ con nối dõi tông đường, cầu xin Vương Gia cho phép!

Hoàng Phủ Luật quay đầu, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một tia kinh ngạc. Ngay sau đó hần liền cười khê, đưa tay nâng nàng đứng dậy:

- Ôn nhi, người thực sự muốn vì ta sinh con sao?

Ôn phu nhân ngây ngốc mỉm cười, khờ dại nói:

- Vâng, Ôn nhi hầu hạ Vương Gia đã lâu như vậy, rất muốn giống như các vị tỷ tỷ vì Vương gia mà sinh hạ một nam một nữ.

Một bên Lí ma ma đang bụng chén thuốc tới, nghe Ôn phu nhân nói vậy đầu chảy đầy mồ hôi lạnh. Nàng ta không biết mình đang vuốt râu hùm sao? Bà ta đã dặn đi dặn lại các nàng bao nhiêu lần, trước mặt Vương Gia không được nhắc đến chuyện này! Nàng ta vào phủ đã ba tháng, chuyện này hần phải hiểu rõ chứ?

Hoàng Phủ Luật lại mềm nhẹ hỏi:

- Ôn nhi, người đang mang thai con của ta sao?

Hần cười, nhưng ý cười không xuất hiện chút nào trong mắt. Nhìn hần tươi cười, Ôn phu nhân càng thêm tin tưởng. Nàng nói rồi mà, Vương Gia chắc chắn sẽ cho nàng sinh hạ đứa nhỏ. Lời Lí ma ma nói chắc chắn chỉ để hù dọa nàng mà thôi. Muốn cản trở nàng ngồi lên vương vị chính phi sao? Đừng mơ! Hôm nay, nàng không phải đã thắng sao?

Ôn phu nhân đứng lên, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Hoàng Phủ Luật, then thùng nói:

- Vương Gia, Ôn nhi chính xác đã mang thai con của người. Được ba tháng rồi, Ôn nhi, nhất định sẽ vì Vương Gia sinh hạ một tiểu quận chúa. Như vậy, tiểu vương gia cũng có nhiều đệ đệ...

Loảng xoảng...

Tiếng chén thuốc rơi xuống mặt đất vang lên, Lí ma ma đột nhiên quỳ gối thật mạnh trên mặt đất, rồi rít nói:

- Vương Gia, đều là nô tài hành sự không chu toàn, xin Vương Gia bỏ qua cho!

Ôn phu nhân bị phản ứng của Lí ma ma dọa cho giật mình. Nàng nhìn về phía nam nhân kia, chỉ thấy hắn đang dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm nàng. Một loại cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên.

- Quả đúng là Ôn nhi của ta. Dám đem lời nói của ta thành gió thoảng bên tai, ha ha!

Đôi mắt vô tình nhìn chằm chằm Ôn phu nhân, hàn ý toát ra từ người hắn tỏa ra khắp căn phòng. Hắn chuyển tầm mắt sang Lí ma ma đang quỳ gối bên cạnh:

- Lí ma ma, ngươi biết nên làm như thế nào rồi, phải không?

Ôn phu nhân rút cuộc cũng ý thức được tình thế đang vô cùng nghiêm trọng. Nàng vội vàng quỳ xuống, không dám ngẩng đầu lên:

- Ôn nhi biết sai lầm rồi! Xin Vương Gia tha tội cho Ôn nhi, Ôn nhi lần sau không dám... nữa....

- Ngươi cảm thấy ngươi còn có lần sau sao?

Thanh âm lạnh lùng của nam nhân từ trên đỉnh đầu nàng truyền đến.

- Lần này chính ngươi đã chuốc lấy tai họa, Ôn nhi của ta! Lí ma ma!

Nam nhân lớn tiếng đứng lên. Lão bà đang quỳ dưới đất vội vàng vàng lui xuống dưới. Lúc sau bà ta dẫn theo một nha hoàn mặc hồng y bụng theo một chén thuốc màu đen có mùi ngai ngái rất khó ngửi. Hai người đi vào, một người giữ chặt thân hình đang giãy dụa của Ôn phu nhân. Người còn lại nhanh chóng bóp cầm nàng, đổ thuốc vào trong cái miệng nhỏ nhắn đó.

Ngay sau đấy, hạ thân Ôn phu nhân liền chảy ra một dòng máu đỏ tươi. Máu loang lổ trên nền nhà, nhìn thật ghê người. Nam nhân ngồi trên ghế, ung dung uống trà chứng kiến cảnh tượng ghê rợn này từ đầu đến cuối, khẽ nhếch mép cười, ra lệnh:

- Đem nàng ta đến Phiêu Hương Viện. Còn nữa cho người vào quét dọn sạch sẽ Cô Vụ Cư.

Nói xong, hắn lạnh lùng xoay lưng rời khỏi Cô Vụ Cư, không thèm nhìn Ôn phu nhân tới một lần.

- Vương Gia, xin người tha tội cho Ôn nhi, Ôn nhi không cần đi kĩ viện....Lí ma ma, cứu cứu ta....

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hoàn cảnh xa lạ.

Tô Ngọc Thanh rốt cục cũng biết chính mình đang ở một nơi như thế nào.

Nàng trước đây chỉ là một hoàng hoa khuê nữ, vô tình trong lúc được triệu hồi tới Diêm phủ, đem hồn phách của mình nhập vào thân xác của một Vương phi. Thật kì lạ là gương mặt của vị Vương phi kia cùng nàng có hình dáng giống nhau đến chín phần.

Mi, mắt, mũi, mặt, đều không có chút sai biệt. Có khác chính là khuôn mặt này có đôi chút hồng nhuận hơn khuôn mặt của nàng mà thôi. Giữa mi tâm có điểm hạt châu sa màu đỏ, càng tăng thêm vẻ mỹ hoặc mê người. Nàng không ngừng cảm thấy kinh hãi, than thầm trên đời này làm sao lại có người giống nàng tới như vậy cơ chứ?

Ngay cả thân mình, hình thái cũng là tương tự nhau! Muốn nói khác nhau, thì chính là thân hình này so với nàng đầy đặn hơn một chút. Hơn nữa, điều khiến cho nàng càng trở nên phiền não hơn chính là nàng tự nhiên trở thành mẹ của một đứa nhỏ!

Đứa nhỏ mà nha hoàn Thu Thủy bế trên tay chính là đứa bé nàng phải trải qua đau đớn tới tột cùng mới có thể sinh ra. Loại đau đớn này quả thực khác cốt ghi tâm! Nhưng mà nàng rõ ràng còn chưa xuất giá, làm sao có thể chấp nhận làm mẹ của một đứa trẻ được chứ? Đứa trẻ này bỗng dưng xuất hiện, nàng làm thế nào mới có thể chấp nhận được nó đây? Còn có người cha không có trách nhiệm kia nữa. Đứa nhỏ hạ sinh đã được hơn nửa tháng mà hắn

còn chưa bao giờ xuất đầu lộ diện. Có người làm cha như vậy sao?

Nhìn hạ nhân ở Tích Lạc Viện này, từ nha hoàn cho đến lão nô, bà vú, mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt sợ hãi, rụt rè. Chẳng lẽ họ coi nàng là kẻ ăn thịt người?

Nàng tự nhận chính mình là một người rất hiền lành nha. Từ lúc tỉnh lại cho tới giờ không hề quát mắng họ, hành hạ họ hay đánh đập. Vậy tại sao họ lại nhìn nàng như vậy chứ? Thôi quên đi, việc này đâu phải việc quan trọng. Việc quan trọng trước mắt đối với nàng là quay về núi Vũ Sơn. Sư huynh còn đang chờ nàng trở về để bái đường thành thân a.

Ngày sinh mệnh của nàng kết thúc cũng chính là ngày nàng cùng sư huynh đang bái đường thành thân. Cha cùng sư huynh nhất định đang vô cùng đau khổ, thương nhớ nàng!

Nàng nở nụ cười cực kỳ ôn nhu để hỏi Thu Thủy:

- Thu Thủy, núi Vũ Sơn cách nơi này bao xa?

Nào biết Thu Thủy sau khi nhìn thấy nàng tươi cười như vậy, đột nhiên "bùm" một tiếng quỵ xuống. Thu Thủy một tay ôm đứa nhỏ của nàng, khuôn mặt trắng bệch, lắp bắp trả lời:

- Ngọc, Ngọc Vương phi, Thu Thủy không... không biết núi Vũ Sơn ở... ở đâu. Nô tỳ đáng chết, nô tỳ sẽ tự và vào miệng mình.

Vừa nói dứt câu, đôi tay mảnh khảnh của Thu Thủy dính dơ lên hướng miệng mình mà và.

- Dừng tay!

Tô Ngọc Thanh thấy Thu Thủy như vậy, đầu óc liền trở nên hồ đồ hơn!

Nàng có nói nàng ta phải tự và miệng mình sao? Nàng chỉ muốn bảo nàng ta trả lời câu hỏi của mình thôi a! Nàng đưa tay lên bóp trán, nhẹ nhàng đi tới chỗ Thu Thủy đang quỵ nâng nàng dậy. Thu Thủy nước mắt dâng lên, đứa nhỏ trong lòng cô cũng khóc náo loạn cả căn phòng.

Tô Ngọc Thanh bất đắc dĩ nhìn cảnh tượng trước mặt, không biết nên nói gì. Nàng hiện tại có thể khẳng định những hạ nhân ở đây đều rất sợ nàng. Cho dù nàng đối xử ôn nhu như thế nào, bọn họ thấy nàng như vậy đều trở nên sợ hãi, quỵ xuống van xin nàng tha tội.

Nha hoàn Thu Thủy ôm đứa nhỏ đang khóc náo loạn kia đứng đưa dõ dẫm, vẻ mặt kinh hãi, nước mắt lưng tròng nhìn nàng. Bên cạnh bà vú cũng không dám đi lên tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng Thu Thủy vì... sợ nàng không cho phép. Những người này thật là...

Tô Ngọc Thanh lạnh lùng nhìn Thu Thủy cùng bà vú, nói: - Đứa nhỏ hình như là đôi bụng. Bà vú nguoi tới chăm sóc nó đi,

Bà vú vừa nghe nàng ra lệnh, mới dám đi lên tiếp nhận đứa nhỏ trong tay Thu Thủy cho nó ăn sữa. Nhóc tỳ kia có sữa liền ngưng khóc, quơ quơ đôi bàn tay nhỏ bé của mình tỏ rõ bé đang vô cùng cao hứng. Đôi mắt to của bé gắt gao nhìn chăm chăm vào Tô Ngọc Thanh.

Tô Ngọc Thanh thấy vậy, lòng bỗng rung động lạ kì. Nàng đến gần đứa nhỏ sờ sờ gương mặt mềm mại của bé. Nhóc tỳ kia mắt to chớp chớp nhìn nàng, đôi mắt hiện rõ vẻ tò mò, háo hức. Rồi sau đó, nó dùng bàn tay bé bé mềm mại nắm chặt ống tay áo của nàng, không chịu buông ra.

Tô Ngọc Thanh cười hiền từ, càng thêm yêu thích đứa nhỏ. Nàng đem ngón trỏ của mình nhẹ nhàng bỏ trong lòng bàn tay của bé. Nó lúc này mới buông ống tay ra, gắt gao giữ chặt lấy ngón trỏ của nàng. Người hầu bên cạnh đều thở phào nhẹ nhõm, các nàng còn tưởng rằng Vương phi muốn...

Tỳ nữ, lão nô bộc, bà vú, ai nấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên đầu. Trong lòng không ngừng run sợ nhìn cảnh tượng trước mặt. Nhóc tỳ kia sau khi ăn no liền chu cái miệng hồng hồng lên, cọ cọ vào người bà vú chuẩn bị đi ngủ. Nhưng tay của nó vẫn nắm chặt lấy ngón trỏ của nàng không buông.

Tô Ngọc Thanh sùng nịch cười, liền dang tay đón đứa nhỏ từ trong lòng bà vú. Một khắc kia, trong lòng của nàng liền có cảm giác giống như mẫu tử tình thâm. Nàng nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ, cảm thụ được thân mình mềm mại của bé. Còn có hương sữa thoang thoảng từ cơ thể của bé nữa, thật khiến nàng lưu luyến a.

Tất cả hạ nhân thấy một màn mẹ con hài hòa, ai nấy đều cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường. Thật là may mắn a! May mắn đứa nhỏ này Ngọc Vương phi thích... . .

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Như lọt vào trong sương mù.

Tô Ngọc Thanh khẽ nhủ mảy nha hoàn Thu Thủy của mình.

Thu Thủy có nhất thiết sợ nàng gặp vị phu quân trong truyền thuyết kia như vậy không? Bất quá cũng chỉ bảo mang nàng đi tìm vị phu quân trên danh nghĩa kia mà thôi. Vậy mà tiểu nha đầu kia đã sợ tới mức hai chân run rẩy, cúi gằm mặt nhất quyết không chịu dẫn nàng đi.

Thôi quên đi, nàng không nên chấp nhứt nha đầu này làm gì hết.

- Ta tự mình đi tìm. Ngươi nói cho ta biết đường đi là được rồi.

Nàng thân nhiên lên tiếng, không nghĩ tới biểu tình sợ hãi quá độ của Thu Thủy khi nghe nàng nói xong. Thu Thủy bỗng "bùm" một tiếng quỳ trên mặt đất, đôi mắt tròn hơi ươn ướt. Tô Ngọc Thanh thấy vậy liền nhăn mày lại. Nàng đâu có làm gì a? Như thế nào lại dọa người ta biến thành như vậy? Nàng hít một hơi sâu, trừng mắt nhìn Thu Thủy, bắt đầu đi lớn tiếng quát:

- Ngươi nếu như vẫn còn quỳ ở đây không chịu đứng dậy vậy ta liền phạt ngươi không được ăn cơm tối.

Thu thủy vội vàng đứng lên, run run nói :

- Nô tỳ không, không dám ... nữa. Thịnh Ngọc Vương phi trách phạt.

Tô Ngọc Thanh nhìn thân hình Thu Thủy run rẩy đứng lên, không dám ngẩng mặt nhìn nàng. Xem chừng nhóm hạ nhân này phải chịu quá nhiều sự hành hạ do chủ nhân trước kia của thân thể này gây ra. Cho nên mỗi lời nói của nàng, cử động của nàng đều làm cho bọn họ sợ hãi, rụt rè như vậy.

Nàng đành nhẹ nhàng đỡ lấy thân mình Thu Thủy, dịu dàng nói:

- Muội muội tốt. Nói cho ta biết Vương gia hiện tại đang ở đâu? Ta tìm hẳn thật sự có việc gấp muốn bàn.

Thấy Thu Thủy thân mình vùng vằng đứng thẳng lên, nàng lại cười nói:

- Thu Thủy ngốc, ngươi nhìn vào mắt ta, nhìn xem ta có thực sự tức giận hay không?

Thu thủy co rúm lại, len lén ngẩng đầu lên nhìn vào mắt của nàng, rồi sau đó nhanh chóng cúi thấp đầu xuống. Nhưng đầu vai của cô đã bót căng thẳng rõ ràng, thả lỏng ra một ít. Tô Ngọc Thanh biết là đã được một ít hiệu quả, cũng không bắt Thu Thủy phải tiếp nhận ngay sự thay đổi của nàng. Bọn họ chắc hẳn phải nhận ra nàng cùng vị chủ tử trước kia là hai tính cách khác nhau chứ? Một người bình thường làm sao có thể thay đổi tính cách trong vòng hai ngày,

Nàng lại nhẹ giọng hỏi nha hoàn:

= Thu thủy, nói cho ta biết Vương gia đang ở đâu, được không?

- Ngọc Vương phi, người đi thẳng, quẹo trái là thư phòng của Vương gia. Vương gia mời hồi triều, chắc hẳn đang ở thư phòng.

Tô Ngọc Thanh vừa lòng gật đầu, cuối cùng cũng lấy được đáp án mà nàng cần a. Nàng khẽ gật đầu với Thu Thủy, không cần phải nói thêm làm gì nữa, xoay người hướng thư phòng mà đi.

Trong khoảng sân yên tĩnh, một tiểu nam hài khoảng chừng ba tuổi đang tập võ. Chiêu thức thuần thục, chắc hẳn đã tập võ trong một thời gian dài. Nhìn qua cũng còn rất nhỏ, bất quá nhiều lắm chỉ ba, bốn tuổi. Cha mẹ hẳn sao lại nhẫn tâm bắt đứa nhỏ chịu khổ như vậy? Nàng đi vào trong viện, cước bộ hướng tiểu nam hài xinh đẹp kia đi tới.

- Ngươi.

Còn không kịp mở miệng, tiểu nam hài vừa thấy nàng đến tựa như gặp quý giữa ban ngày, lập tức trốn vào trong phòng. Ngay cả tiểu nam hài này cũng sợ nàng sao? Tô Ngọc Thanh buồn bực đến vô cùng. Nàng hiện tại muốn biết rốt cục chủ nhân của thân thể này đã tạo ra nghiệt chủng gì? Tại sao lại khiến người gặp người sợ như vậy chứ?

Sau đó, rốt cục cũng có một nam nhân xuất hiện. Trông hẳn thật anh tuấn, dáng người cao lớn, đỉnh đặc từ trong phòng đi ra. Một thân áo bào màu lam, thắt lưng mang theo ngọc bội kỳ lân xanh biếc, giày màu đen nhuyền, khí chất anh vũ hiên ngang đứng trước mặt nàng.

Hắn có khuôn mặt thật tuấn tú, mày kiếm anh tuấn, đôi mắt sắc bén thâm thúy. Mũi cao thẳng, môi mỏng bạc thần kêu gọi. Thật sự là nàng đã gặp qua nhiều nam nhân tuấn mỹ. Nếu so với sư huynh, nam nhân này tuấn mỹ hơn vài phần. Phong thái của hắn làm trái tim nàng nhảy nhót không thôi.

Cặp mắt sắc bén sâu thẳm kia tựa hồ muốn đem nàng nuốt chửng, làm cho nàng không thể chùn bước, không kim lòng được hãm sâu vào đó.

Hả? Cặp mắt kia. . . .

Đôi mắt thâm thúy kia nhìn nàng đầy oán hận.

Oán hận?

Hả? Chủ nhân thân thể này cũng trêu chọc đến nam nhân tuấn đạt kia sao?

- Người tới nơi này làm cái gì?

Nam nhân nhíu mày kiểm, trầm ỏn mở miệng. Tiểu nam hài xinh đẹp kia cũng gắt gao ôm lấy chân hắn, ánh mắt mang vẻ phòng bị nhìn nàng chăm chăm. Tư thế một lớn một nhỏ kia, tựa hồ như muốn đuổi đại sát nhân như nàng rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Tô Ngọc Thanh cảm thấy vô cùng nhức đầu, mệt mỏi.

Nàng đã chọc vào ai a? Sao bỗng dưng nhập hồn vào thân xác một kẻ người khác gặp liền thấy ghét, liền thấy căm hận như vậy chứ?

Nam nhân tuấn mĩ cùng tiểu nam hài kia tuy rằng không giống như đám hạ nhân trong phủ trông thấy nàng là rụt rè, sợ hãi. Nhưng ánh mắt chán ghét, căm thù nàng này tuyệt đối là thật! Nàng thật muốn thoát khỏi hoàn cảnh khổ nhục này a.

Đúng rồi, nàng tới đây mục đích chính chẳng phải là muốn nói việc này sao? Còn nữa, nam nhân anh tuấn kia có phải là vị vương gia trong truyền thuyết không? Nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nam nhân, cẩn thận mở miệng:

- Xin hỏi, người có phải là Vương gia không?"

Một lớn một nhỏ đều cảm thấy sững sốt khi nghe nàng nói.

Nữ nhân này ở đây có ý giả ngu sao? Bỗng dưng hỏi cái này thật sự trí óc có vấn đề!

Hoàng Phủ luật neho mắt lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm người trước mặt, tựa hồ không hiểu nữ nhân này muốn dờ dờ gì đây? Nếu nói nàng tự tay bóp chết đứa nhỏ của mình thì hẳn nhất định sẽ tin tưởng.

Nhưng nếu nàng nói không biết hắn, quả thật là thiên hạ này đại loạn rồi! Nữ nhân đề tiện này, không phải nàng muốn cuộc sống của hắn trở nên long trời lở đất đấy chứ?

- Dục nhi, vào thư phòng để Lâm tiên sinh dạy người tập viết.

- Vâng.

Nam hài tử xinh đẹp cẩn thận nhìn Tô Ngọc Thanh vài lần, sau đó nhu thuận đi vào thư phòng.

Tô Ngọc Thanh chợt cảm thấy xấu hổ, tặng cho hắn một cái nhìn thần thiện cùng nụ cười ngọt ngào. Sau đó nàng quay lại nhìn nam nhân kia chờ hắn trả lời.

Trời ạ! Nhanh nhanh mau chấm dứt tình cảnh khó nhọc này đi. Hoàng Phủ luật đi xuống bậc thang, ánh mắt vẫn ngừng dò xét Tô Ngọc Thanh, gần như muốn đem nàng xuyên thủng mấy lỗ. Tô Ngọc Thanh không được tự nhiên lùi lại phía sau mấy bước. Nam nhân này như thế nào luôn nhìn chăm chăm nàng như vậy? Giống như nàng chính là một nỗi căm thù đến tận xương tủy, hận không thể đem xé nàng thành trăm ngàn mảnh.

Ánh mắt của hắn khiến nàng hít thở không thông, ánh mắt đó thật muốn đem nàng đi lăng trì mà.

Hít sâu một hơi thật sâu, nàng cố lấy dũng khí lại hỏi:

- Người rốt cuộc có phải là Vương gia hay không?

Nam nhân kia liếc nhìn nàng một cái thật sâu, đột nhiên dùng ngón tay thon dài của mình nắm chặt lấy cằm của nàng. Mắt ưng gắt gao nhìn chăm chăm mắt vào đôi mắt thu thủy của nàng.

- Người quả thực không biết bốn vương là ai sao?

Ánh mắt kia, rõ ràng mang theo vài tia lãnh ý. Tô Ngọc Thanh càng trở nên luống cuống, có đôi phần sợ hãi. Nam nhân này nhất thiết phải dùng phương thức này trả lời vấn đề của nàng sao?

Nàng giấy dựa đứng lên, hung hăng gạt tay nam nhân đang nắm cằm nàng ra.

Hắn đúng là loại người vô lý! Dám đối với nàng - Tô Ngọc Thanh khinh bạc như vậy! Nàng lạnh lùng đáp trả:

- Người đã là Vương gia, vậy mời người thả ta đi!

Hoàng Phủ Luật nghe vậy mi tâm nhăn lại, nhíu mi nhìn nàng. Nữ nhân này sinh hạ đứa nhỏ xong tính tình liền đại biến sao? Trước kia, cho dù có chết ả cũng không chịu rời đi vương phủ cơ mà?

- Vì cái gì?

Khuôn mặt tuấn tú mang theo chút nghiền ngẫm, khóe môi nhếch lên tạo một nụ cười như có như không. Hắn thật muốn nhìn xem nữ nhân này rốt cuộc đang muốn làm trò gì.

Tô Ngọc Thanh nhìn thấy hấn cười mà đỏ cả mặt, nàng lớn tiếng nói:

- Ta muốn quay về Vũ Sơn! Nơi đó mới là nhà của ta! Thịnh Vương gia giờ cao đánh khẽ thả ta trở về!
- Không được! - Hoàng Phủ luật kiên định cự tuyệt.

Ánh mắt trong suốt, không chút nào làm ra vẻ tức giận. Mà sắc mặt ửng hồng trên má nàng, hấn chưa bao giờ thấy gương mặt như vậy trên người nữ nhân này. Quả thật là vô cùng đáng yêu.

Nhìn gương mặt này của nàng, thật sự là làm trong đầu hấn có ý niệm muốn giữ nàng lại. Tô ngọc thanh càng thêm tức giận! Nàng đem hai tròng mắt phát hỏa tới gần nam nhân kia, trừng mắt quát:

- Ngươi nhìn vào ánh mắt của ta, có nhận ra có cái gì không giống trước đây sao?

Hoàng Phủ Luật nhẹ nhàng nở nụ cười. Hấn tất nhiên là thấy được điểm không giống, nhìn nàng tức giận đến phát hỏa thật vô cùng đáng yêu. Tô Ngọc Thanh nhìn nam nhân không nói mà chỉ cười, đột nhiên cảm thấy mình vô cùng thất bại.

Tuy rằng nàng là Tô Ngọc Thanh, nhưng thân thể của nàng là Vương phi a. Nam nhân này như thế nào nhận ra được nàng cơ chứ? Cuối cùng, nàng bình tĩnh nhìn nam nhân kia, nói:

- Ngươi có tin tưởng Tá Thi Hoàn Hồn không? Ta là mượn thân thể từ ngươi mà sống lại. Nhà của ta ở Vũ Sơn. Ngươi tin không?

Nam nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, không nói.

Tô Ngọc Thanh kêu "ai" một tiếng, không hề để ý tới Hoàng Phủ Luật, thất bại xoay người rời đi. Hoàng Phủ Luật nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng thật sâu, hai tròng mắt dần trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Suòn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chuyện cũ.

Từ khi nàng ta sinh hạ đứa nhỏ, tiểu thiếp cùng nha hoàn trong phủ không còn bị ả hành hạ hay gây chuyện nữa. ả cũng không khi dễ tiểu quận chúa, các tiểu thư quan lại như xưa. Hay là do sinh hạ đứa nhỏ khiến ả thay đổi tính nết, trở nên hiền lành hơn? Hoặc thật sự có cái gọi là tá thi hoàn hồn, khiến một kẻ như ả thay đổi thành một người khác như vậy?

Ánh mắt hấn tỏ rõ sự châm biếm, khinh thường. Hoàng Phủ Luật hấn là một người sống rất lý trí, làm sao lại có thể tin vào chuyện quỷ thần này là có thật cơ chứ? Như vậy chỉ có một lời giải thích thỏa đáng nhất trong chuyện này, là nữ nhân kia đang dùng thủ đoạn để lừa gạt hấn. Nếu ả muốn đi Vũ Sơn, hấn sẽ làm mọi cách không cho ả đi.

Hấn lạnh lùng đứng đó, bạc môi hướng lên tạo thành một nụ cười khinh miệt:

- Tiêu Ngọc Khanh, ngươi chờ đấy! Sẽ có rất nhiều trò hay đang đợi ngươi.

Trong khoảnh khắc đó, con ngươi đen thâm thúy của Hoàng Phủ Luật hiện rõ lên vẻ thích thú, như đã thú muốn đùa giỡn với con mồi cho tới khi nó chết. Sau đó, bỗng một nam nhân mặc hắc y phi thân nhảy vào trong thư phòng:

- Nói!

Hoàng Phủ Luật không hề ngạc nhiên với việc người kia xuất hiện. Hấn đứng khoanh tay, mày kiếm nhãn lại cùng khuôn mặt khảnh trương nhìn người mới tới. Nam nhân mặc hắc y quỳ một gối trên mặt đất, vẻ mặt chán nản, ôm quyền thờ dài:

- Khôi bầm Vương Gia, nô tài vẫn chưa tìm được thi thể của Nguyệt Vương Phi.
- Chết tiệt!

Hoàng Phủ Luật hung hăng nện một quyền trên mặt bàn, lông mày nhú vào càng sâu, vẻ mặt phần uất đến cực điểm. Suốt một năm qua, Tô Nguyệt sống không thấy người, chết không thấy xác. Cứ như vậy mà mất tích không để lại một chút dấu vết nào cho hấn. Giống như nàng như chưa từng tồn tại trên đời này vậy.

Một năm trước, hấn tuân mệnh mẫu thân, cưới con gái của Tiêu Thừa Tướng là Tiêu Ngọc Khanh về làm tiểu thiếp. Đột nhiên vào ngày đó, Tô Nguyệt của hấn bỗng biến mất không lời từ biệt. Đến khi hấn hay tin, ra lệnh cho người đi tìm nàng thì chỉ tìm được ngọc và tơ lụa trôi trên sông mà thôi. Đôi giày

thêu Tô Nguyệt thích nhất đề trên bờ, như thể nói lời vĩnh biệt với hân.

Mà dưới lòng sông đục ngầu đỏ, không thấy thi thể của nàng đâu hết. Hoàng Phủ Luật cố gắng tìm chế lại đau đớn cùng thống khổ vô hạn trong mắt mình, quay sang nam nhân đang quỳ trên đất, trầm giọng nói:

- Người đi tìm tiếp, không tìm thấy thì đừng về đây gặp ta.

- Vâng, thưa Vương Gia! – Trình Tuấn đứng dậy, trong nháy mắt liền biến mất khỏi thư phòng.

Thời gian cứ như thế thấm thoát trôi qua, vô tình không dừng lại.

- Luật nhi, người rốt cuộc cũng đến thăm ai gia!

Chỉ thấy một nữ nhân đang ngồi trên ghế quý phi, từ người bà toát lên vẻ đẹp ung dung, quý phái. Hai tay đang dựa vào một vị ma ma lớn tuổi ở trong cung. Da thịt trắng nõn được bảo dưỡng vô cùng tốt, không có thấy một nếp nhăn. Tuy nhiên, thời gian đi qua vẫn để lại trên đuôi mắt nàng một chút dấu vết, như nhắc nhở một đoạn kí ức đã qua.

Một thân phượng phục đẹp để thể hiện rõ thân phận tôn quý, cao sang của bà. Bà từ ái nhìn nam nhân cao lớn đang quỳ trên đất, trong mắt xuất hiện vô vàn ý cười. Cung nữ đứng bên cạnh đỡ bà ngồi dậy, bà vẫy tay ý bảo nam nhân kia đến ngồi bên cạnh mình.

- Luật nhi, ta không ngờ con đến nhanh như vậy.

Đường Thái Hậu đưa tay nắm chặt tay nam nhân kia, yêu thương nhìn dung nhan anh tuấn của con mình

- Mẫu hậu, gần đây thân mình có khỏe không?

Hân cung kính hỏi bà, bất đắc dĩ nhìn mẫu thân lên thờ dài trong lòng. Tiêu Ngọc Khanh kia kiêu ngạo ngang ngạnh, tâm địa vô cùng độc ác. Không biết là mẫu hậu đã gặp ả như thế nào mà vừa gặp đã thích ả ngay được. Một năm trước liền ban tứ hôn cho hân cũng chỉ vì Tiêu Ngọc Khanh ở trước mặt mẫu hậu năn nỉ đủ đường. Nữ nhân kia đã khiến Thân Vương Phủ của hân xảy ra nhiều biến cố lớn khôn lường.

Cả chuyện mang thai ả cũng báo cho mẫu hậu biết trước tiên. Nữ nhân thông minh này quả thật rất biết cách để bảo vệ địa vị của chính mình. Hai tròng mắt Hoàng Phủ Luật neho lại, trong lòng nổi lên sự châm biếm, khinh bỉ. ả thật sự nghĩ có thể không chế được ta sao? Thật là một sai lầm nghiêm trọng. Hân sẽ cho ả biết, động đến Hoàng Phủ Luật này, sẽ phải trả cái giá gấp bội!

- Luật nhi không cần lo lắng cho mẫu hậu, ta đã uống thuốc của thái y, bệnh hàn phong đã khỏi rồi.

Đường Thái Hậu thấy hân như vậy tất nhiên rất vui mừng. Đứa con này của bà thông minh dũng mãnh, tuy rằng có lạnh lùng bạc tình, nhưng lại rất có khí chất đế vương, vì vậy bà rất quan tâm tới hân. Nhưng thật không ngờ, hân vì một nữ nhân mà dễ dàng bỏ lỡ cơ hội nắm lấy cả giang sơn xã tắc.

Bà không khỏi thờ dài, có lẽ lúc trước không nên để Luật nhi ở bên cạnh nữ nhân kia mới đúng. Đường Thái Hậu khẽ vuốt dung nhan tuấn tú của Hoàng Phủ Luật, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng.

- Con của Ngọc Khanh như thế nào? Sắp đầy tháng rồi phải không?

Khuôn mặt của Hoàng Phủ Luật hiện lên vẻ chán ghét rõ ràng, giọng nói có vạ phần bất đắc dĩ:

- Còn bảy ngày nữa thì đầy tháng, thưa mẫu hậu.

Đường Thái Hậu nghe vậy vui sướng vỗ vỗ tay hân, đứng dậy nói:

- Được rồi, ai gia nhất định phải đến uống rượu mừng đầy tháng của cháu gái. Luật nhi, đứa bé con đặt tên là gì?

Hoàng Phủ Luật chột sùng sốt, thành thật đáp:

- Hoàng nhi chưa đặt!

Hân đâu có thừa nhận đứa trẻ đó là con của mình chứ? Muốn ta đặt tên cho ư, thật vọng tưởng!

Trong mắt phượng của Đường Thái Hậu hiện lên vẻ sầu não cùng lo lắng:

- Hay để ai gia đặt tên cho nó? Xem nào, con coi tên “Vân La” có được hay không?

- Nhi thần cảm tạ mẫu hậu! – Hân vừa nghe thấy vậy liền quỳ xuống.

Thái Hậu vội tới đỡ dậy, mỉm cười nói:

- Chỉ cần Luật nhi thích là được rồi. Chờ đầy tháng, ai gia nhất định phải nhìn mặt mũi con của người ra sao.

- Nhi thân sẽ đợi mẫu hậu đến.

Lại thêm một ngày chậm chạp trôi qua.

Tô Ngọc Thanh cảm thấy vô cùng buồn bực..... buồn bực tới mức phát điên rồi a!

Nàng đến Vương Phủ này đã gần được một tháng. Vì phải ở cữ nên nàng bị bắt ở yên trong phòng không được đi lại lung tung. Nha hoàn Thu Thủy kia đã bớt sợ nàng hơn trước, ít nhất có thể trả lời một số câu hỏi của nàng. Tuy nhiên đã hỏi vô số lần, tiểu nha đầu này cũng không biết đi đến núi Vũ Sơn như thế nào, thậm chí còn nói chưa từng nghe qua.

Cái gì chứ? Chưa bao giờ nghe nói qua sao? Chẳng lẽ núi Vũ Sơn không tồn tại ở thời đại này sao? Đây rốt cuộc là thế giới nào vậy chứ? Nàng đi hỏi người khác, người thì run run sợ sệt không nói nên lời, người thì vội vàng trả lời là không biết.

Đáng giận nhất chính là nam nhân kia không cho nàng rời Vương Phủ nửa bước! Nàng tuyệt vọng, thất bại đến cực điểm! Nhìn ra vầng trăng ngoài cửa sổ, nàng có cảm giác ánh trăng này thật lạnh lẽo như hàn băng – lòng nàng cũng trở nên lạnh giá như vậy.

- Oa.....

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng trẻ mới sinh khóc. Tô Ngọc Thanh quay đầu, thấy vài bà vú đang giúp Tiểu Ngọc Nhi tắm rửa thay quần áo, nhưng cánh tay nhỏ bé lại đang quơ quơ kháng nghị.

Nàng đứng dậy đi qua đó, lấy chiếc áo trên tay bà vú, tự tay nhẹ nhàng mặc quần áo cho Tiểu Ngọc Nhi. Quả nhiên tiếng khóc của đứa bé đã ngừng lại, mắt to tròn hấp háy nước nhìn nàng cười không ngừng. Còn lộ ra hai má lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu nữa chứ. Nàng tuy không mang nặng đứa bé này 9 tháng 10 ngày, nhưng lại trải qua quá trình sinh nở đau đớn vô cùng đó.

Dù sao đi nữa, nàng bây giờ chính là mẹ ruột của Tiểu Ngọc Nhi a. Quả thật là tình mẹ con rất kì diệu, đứa nhỏ này đã phần nào giúp lòng nàng trở nên mềm mại hơn. Mặc xong, Tô Ngọc Thanh ôm Tiểu Ngọc Nhi ra khỏi phòng, đi trên hành lang từ từ tản bộ.

Tô Ngọc Thanh nhìn về phía dãy núi xa xa, trong lòng bỗng tưởng niệm đến Vũ Sơn. Phụ thân cùng sư huynh đối với sự ra đi của nàng, khẳng định là rất thương tâm! Tiểu bảo bối trong lòng cũng không nhúc nhích, chỉ nhìn khắp xung quanh. Đôi mắt to tròn hiện lên vẻ tò mò, thích thú.

- Tiểu Ngọc Nhi, ngươi biết không? Mẫu thân phải trở lại núi Vũ Sơn, đó mới chính là nhà của mẫu thân. À không, nhầm rồi. Phải là Ngọc Thanh đi nương mới đúng.

Tô Ngọc Thanh nhẹ nhàng ôm tiểu bảo bối, ghé sát tai đứa trẻ lầm bầm:

- Tiểu Ngọc Nhi đáng thương, Tô Ngọc Thanh đi nương cũng chưa nhìn thấy mẹ ruột của ngươi bao giờ. Vì thế không cách nào miêu tả cho ngươi nghe mẫu thân của ngươi là nữ tử như thế nào.

Ngón tay ngọc nhẹ nhàng vỗ về hai má mềm mại của Tiểu Ngọc Nhi, có chút đau đớn, chút thương tiếc cho đứa trẻ này. Tiểu Ngọc Nhi như hiểu được Tô Ngọc Thanh nói gì, đôi mắt to tròn nhìn nữ tử trước mặt, cười vô cùng thích thú. Tô Ngọc Thanh nở nụ cười triu mến, đem hai má dán lên mặt của Tiểu Ngọc Nhi, khiến cho đứa bé uất ức chu mỏ lên.

- Bẩm Ngọc Vương phi, Vương gia cho gọi người đến Tích Lạc Viện ngay ạ!

Tiếng nói nhỏ nhẹ của Thu Thủy vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, đầm ấm đó. Tô Ngọc Thanh ngẩng đầu, hơi giật mình lạng người đi một chút. Sau đó nàng liền đem Tiểu Ngọc Nhi cho Thu Thủy ôm, sai bước đi đến phòng ngủ. Một nha hoàn mặc váy in hình hoa nhò đứng ở ngoài, nhìn thấy Tô Ngọc Thanh cũng chỉ khẽ khom người thi lễ, không sợ hãi nhìn nàng như những người khác trong phủ. Tô Ngọc Thanh liền cảm thấy hiếu kì. Nữ tử này dường như không sợ nàng gì phải.

- Bẩm Ngọc Vương phi, Vương gia nói sáu ngày sau là tiệc đầy tháng của Vân La quận chúa. Hôm đó Hoàng Thượng và Thái Hậu sẽ đến Thân Vương Phủ. Kính mong Vương Phi vì quận chúa mà chuẩn bị chu toàn.

Nha hoàn kia lạnh lùng nói một hồi, khom người nhẹ nhàng thi lễ cúi chào rồi nhanh chóng ra khỏi Tích Lạc Viên. Tiểu nha đầu này gan thật không nhỏ.

- Thu Thủy, nàng ta là ai?

Tô Ngọc Thanh thật sự cảm thấy rất tò mò. Đây là nha hoàn duy nhất trong phủ không sợ nàng nha.

- Bẩm Ngọc Vương phi, nàng ta là nha hoàn bên cạnh Nguyệt Vương phi, bây giờ đang phụ trách hầu hạ Vương gia hằng ngày ạ.

- Nguyệt Vương phi?

Thu Thủy nhìn vẻ mặt thắc mắc của Tô Ngọc Thanh, cảm thấy sự tình thật là kì quái. Ngọc Vương phi bị làm sao mà ngay cả Nguyệt Vương phi cũng không nhớ được cơ chứ? Hơn nữa dạo gần đây, Vương phi cũng không hề đánh mắng hay tra tấn nàng như trước nữa. Hay thật sự tiểu quận chúa đã giúp Vương phi thay đổi tính tình? Thu Thủy cúi đầu cẩn thận đáp:

- Bẩm Ngọc Vương phi, Nguyệt Vương phi là người 4 năm trước Vương gia cưới về làm chính Vương phi.

- Chính Vương phi?

Tô Ngọc Thanh suýt chút nữa đã tự cắn lưỡi mình, Vương gia này sao lại cười nhiều thế từ thế không biết? Nàng cũng chỉ là Sườn Vương phi thôi. Ai, nam nhân này quả thật tâm cao khí ngạo, với cũng không đến a.

Cuối cùng nàng đột nhiên nhớ đến cái tên Vân La. Vân La quận chúa? Đây là tên mới của Tiểu Ngọc Nhi sao? Nam nhân kia tại sao không cùng nàng thương lượng một chút? Dù sao hiện tại nàng cũng là mẹ đẻ trẻ mà, việc đặt tên tại sao không cho nàng tham gia chứ? Thật đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thịnh yến khó chịu

Mi mắt dài, cong cong như lá liễu. Hai mắt to, trong sáng như nước. Chiếc mũi thanh thanh, thẳng tắp ngọc ngà. Miệng nhỏ nhắn, chum chim như trái anh đào khiến ai nhìn cũng muốn hôn. Khuôn mặt trắng nõn hình trái xoan vừa vặn, cân cổ tinh tế kiều sa. Một thân tố y quần màu la lụa mỏng phối lại với nhau thật hoàn hảo tôn lên vóc dáng mềm mại, trông nàng như tiên nữ giáng trần vậy. Dung nhan kia thật khiến cho kẻ đối diện phải thần hồn điên đảo. Trên tóc mây tóc được cài một chiếc trâm ngọc hình hoa mai, thắt lưng của nàng đeo một miếng ngọc bội hình phượng thần. Tô Ngọc Thanh vừa lòng nhìn nữ tử trong gương.

Đây mới là phong cách của chính nàng. Các kiểu tóc hay lễ phục bắt buộc phải mặc trong nghi lễ đã sớm bị nàng quăng sang một bên. Đơn giản, phóng khoáng, tùy hứng và tự nhiên, đó mới là những điều nàng thích.

- Ngọc Vương phi, người ăn mặc như vậy có được không? Hôm nay Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đều giá lâm đến Thân Vương phủ, Vương gia nói phải mặc trang phục của Hoàng thất.

Thu Thủy ôm một đồng quần áo bị Tô Ngọc Thanh ném xuống, vẻ mặt lo lắng nhìn nữ tử trước mặt. Tuy rằng Ngọc Vương phi ăn mặc như thế này bộ dạng rất xinh đẹp, phong trần thoát tục. Nhưng trong tường hợp ngày hôm nay lại có chút tùy tiện đơn giản.

- Thu Thủy, người không biết như vậy rất thoải mái sao? Ta ở Vũ Sơn đều ăn mặc như vậy. Phụ thân cùng sư huynh đều không nói gì ta. Chỉ cần ta thích, ta sẽ không để ý người khác thấy như thế nào.

Hơn nữa, nàng đã không thèm tính toán tới việc Vương phủ này đối đãi nàng không được tốt là may mắn cho tên Vương gia kia rồi đó.

- Nhưng Vương gia.....

- Còn nữa, ta cũng không để ý Vương gia nói như thế nào. Thôi chúng ta đi ra tiền sảnh, cũng không còn sớm nữa.

Thu Thủy vội vàng thu gọn sạch sẽ quần áo, bế Tiểu Ngọc Nhi đang ngủ say lên, đi theo Tô Ngọc Thanh đến tiền sảnh.

Ở tiền sảnh có rất nhiều người, không khí vô cùng đông vui, náo nhiệt. Khắp nơi trong vương phủ đều giăng đèn kết hoa. Trong phòng, rất nhiều khách quý đang đứng nói chuyện, tiếng cười nói huyền ảo không thôi. Trong đám người đó, Hoàng Phủ Luật cao lớn đỉnh đạc, vẻ mặt không kiên nhẫn nghe Tiêu Thừa tướng nói chuyện.

Vị Tiêu Thừa tướng quyền cao chức trọng hôm nay vô cùng đặc ý, vênh vao nói:

- Hiền tế tốt của ta, vậy là lão phu đã có thêm một đứa cháu ngoại nữa rồi! Ha ha ha, con gái Ngọc Khanh bảo bối của ta.....

Hoàng Phủ Luật đứng ở bên cạnh, khuôn mặt trở nên khó coi vô cùng. Nếu có thể lựa chọn, hắn tuyệt đối không muốn dính dáng đến nhà họ Tiêu này. Hiện tại hắn nhẫn nhịn cũng chỉ vì mẫu hậu mà thôi. Liếc mắt thấy Tiêu Thừa tướng vẫn đang thao thao bất tuyệt, hắn che kín vẻ âm lãnh trên khuôn mặt tuần tú, đôi mắt sắc bén khẽ nheo lại. Chờ coi, Tiểu Ngọc Khanh! Người khiến ta phải nhẫn nhịn như thế này, ta nhất định bắt người phải trả giá gấp bội!

Tô Ngọc Thanh đi đến tiền sảnh, đập vào mắt đầu tiên chính là bóng dáng nam nhân đáng giận kia. Hắn mặc áo bào đẹp đẽ quý giá của hoàng thất, đứng trong đám người kia càng nổi bật lên khí chất hiên ngang, anh dũng của hắn. Tóc mái có vài sợi lất phất tùy ý ở trước mặt, vẻ đẹp ung dung tự nhiên khiến lòng nàng cũng theo đó rung động không thôi.

Nam nhân này là khắc tinh ông trời phái xuống dành cho nàng sao? Hắn tùy ý quay đầu liếc qua nàng một cái khiến tim nàng bỗng dưng đập sai một nhịp. Cảm giác này thật cuộc là thế nào đây? Cái liếc mắt kia rất nhanh chóng kết thúc, nàng còn chưa kịp phản ứng gì đã bị lão nhân đứng bên cạnh Hoàng Phủ Luật quấy rầy:

- Con gái ngoan của ta, mau đưa cháu ngoại cho lão phu bế cái nào.

Tô Ngọc Thanh đối với lão nhân này có cảm giác vô cùng phản cảm. Hơn nữa ông ta còn không ngần ngại bước về phía trước nắm chặt tay nàng. Ông

lão này chính là phụ thân của chủ nhân thân hình này sao? Nàng thật sự vô cùng khó chịu. Tuy nhiên nói sao lão nhân này hiện nay cũng là cha nàng, đành nhẫn xuống phần cảm trong lòng vậy. Nàng quyết định giả vờ đoan trang nhìn lão nhân, tươi cười nói:

- Nữ nhi cho người gặp cháu ngoại của người – nàng vừa nói xong liền ôm lấy Tiểu Ngọc Nhi đang ngái ngủ trong tay Thu Thủy giao cho Tiêu Thừa tướng.

Có ai ngờ, Tiêu Thừa tướng vừa bế Tiểu Ngọc Nhi, đứa bé liền khóc ré lên. Tiếng khóc nghe rất thê lương, động lòng người. Tiêu thừa tướng đành ngọt nhạt dỗ dành nhưng Tiểu Ngọc Nhi vẫn không nín khóc, cuối cùng chuyển thành nức nở nghẹn ngào. Tô Ngọc Thanh sợ hãi vội vàng ôm lấy đứa bé trong tay Tiêu Thừa tướng.

Dường như tâm tư của nàng đều bị tiếng khóc của đứa trẻ này làm cho đau đớn. Có lẽ đây chính là mẫu tử tình thâm đi. Tiểu Ngọc Nhi được Tô Ngọc Thanh ôm trong lòng lập tức nín khóc, cặp mắt to tròn mọng nước nhìn Tô Ngọc Thanh. Cái môi chu lên như oán trách mẫu thân của bé vậy. Tô Ngọc Thanh nhẹ nhàng lau đi nước mắt của đứa bé, dỗ dành:

- Tiểu Ngọc Nhi đừng khóc, mẫu thân đây rồi.

Âm thanh này thật ôn nhu biết bao, ngay cả chính nàng cũng không nhận ra nữa. Đứng bên cạnh Tiêu Thừa tướng là một lão nhân khuôn mặt già nua, hắc cổ ý nói khẽ tan ngượng ngập:

- Bé con chắc là sợ người lạ phải không? Ha ha.

Mọi người đều cười trừ, không ai dám nói lời nào. Hoàng Phủ Luật nhìn chăm chăm nữ nhân đang dỗ đứa bé, trong lòng đột nhiên nổi lên tia nghi hoặc. Đột nhiên, một người hầu vào bẩm báo, nói là đoàn xe từ trong cung đã đến cổng vương phủ. Hoàng Phủ Luật tức khắc đem người ra ngoài phủ nghênh đón.

Từ xa liền thấy một đoàn hộ tống xe ngựa màu vàng kim chậm rãi tiến tới. Hoàng Phủ Luật đứng đằng trước khom người thi lễ, toàn bộ người trong phủ liền hô:

- Ngọc hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

- Thái Hậu thiên tuế, thiên tuế, ngàn thiên tuế.

Từ trên xe ngựa một nam nhân có nét hao hao giống Hoàng Phủ Luật bước xuống. Chỉ là nam nhân này so với hắc trên mặt có nhiều nét cười hơn. Hắc đồ Thái Hậu xuống xe xong liền tiến tới đỡ Hoàng Phủ Luật dậy:

- Hoàng huynh, làm thế này sao được? Mau đứng lên đi.

Hoàng Phủ Luật nhẹ nhàng đứng dậy, lúc này mọi người ở phía sau mới dám đứng lên. Sau đó hắc cung kính cúi chào Thái hậu. Đường thái hậu vừa lòng nhìn khung cảnh trước mắt. Sau đó bà được Hoàng Phủ Luật cùng Hoàng Phủ Trạch một trái một phải nhẹ nhàng dìu, cao ngạo tiêu sái đi vào Thân Vương Phủ. Nam nhân có hình dáng giống Vương gia đến bảy phần, khuôn mặt luôn mang theo ý cười kia chính là đương kim thánh thượng đó sao?

Hắc chính là hoàng thượng cao cao tại thượng – chúa tể của mọi người trong thiên hạ này sao? Còn phụ nhân cao quý kia, ngay cả bộ dáng đi đứng đều ung dung kiêu ngạo, đó chính là thái hậu?

Đang mãi mê suy nghĩ, Tô Ngọc Thanh đã được một nha hoàn đưa đến trước mặt Thái Hậu. Bà nắm tay nàng sùng nịch nói:

- Ngọc Khanh ngoan của ai gia, lần này vì ai gia sinh bảo bối Văn La cho ai gia. Ai gia thật sự rất vui.

Tô Ngọc Thanh tuy là không quá thích ứng với sự nhiệt tình của Đường thái hậu, nhưng vẫn giữ lễ tiết, nàng cung kính đáp lễ:

- Tạ ơn thánh ân của thái hậu!

Bộ dạng phục tùng cúi đầu, như thế này chắc cũng đủ cung kính. Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn. Nữ nhân này cũng thật biết giả vờ! Không phải ả vẫn luôn đợi đến ngày hôm nay sao? Không biết nữ nhân này về sau ở trong phủ còn muốn làm loạn gì nữa? Nhưng thật đáng tiếc, hắc sẽ không tiếp tục để cho nàng kiêu ngạo như vậy nữa đâu!

- Hoàng huynh, nàng chính là Tiêu phu nhân đó sao?

Thanh âm trầm trầm của Hoàng Phủ Trạch truyền đến, hắc tò mò nhìn tỏ ý nữ tử đứng bên cạnh thái hậu. Thật sự khó có thể đem nữ tử thanh lệ thoát tục trước mắt nhập làm một với thiên kim thừa tướng trong truyền thuyết vương ngành ngoan độc kia.

Nữ tử này tuy mới sinh con nhưng khí chất lại tuyệt đối nhẹ nhàng thanh nhã. Mà thân tố y kia, ngay cả hắc từng thử qua vô số nữ nhân xinh đẹp cũng nhận không được phải nhìn nàng bằng con mắt khác. Nữ tử này, thực đặc biệt....

Tô Ngọc Thanh cũng nhìn sang Hoàng Phủ Trạch. Hắc thanh tao nho nhã, ý cười ôn hòa, đứng bên cạnh Hoàng Phủ Luật càng khiến cho Hoàng Phủ Luật giống như một đế vương lãnh khốc tàn bạo. Hai huynh đệ ngoại hình rất giống nhau nhưng khí chất lại trái ngược nhau hoàn toàn. Đường như, nếu so sánh thì có lẽ thần dân bá tánh lại thích khuôn mặt có ý cười kia hơn. Vì thế, nàng đổi hướng nam tử nhẹ nhàng cười, cúi đầu:

- Nô ti Tô... Tiểu Ngọc Khanh bái kiến hoàng thượng.

Hoàng Phủ Trạch mày kiểng nhưn lên, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Luật một cái, nói nhỏ:

- Hoàng huynh có phúc lớn mới có thể lấy được thê tử yêu kiều như thế.

Trong lời nói ý trên trọc lại chiếm tới bảy phần. Hoàng Phủ Luật nhưn mày, liếc mắt nhìn đến Tiểu Như Tự đang vô cùng đắc ý, trầm giọng nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng khích lệ, thê tử “yêu kiều” như thế, hạ thần thật sự là cảm ơn vô cùng.

Thanh âm kia làm cho Tô Ngọc Thanh cả người lạnh run, nam nhân này chính là hận không thể đem nàng ăn tươi nuốt sống ngay lúc này!

Ánh mắt kia tuyệt đối chính là oán hận tới tận cùng!

- Thật là một đứa bé thông minh. Hoàng Thượng mau đến nhìn xem cháu gái của người này.

Đường thái hậu ngắt lời bọn họ, ôm Tiểu Ngọc Nhi vui vẻ đứng dậy. Hoàng Phủ Trạch liếc mắt một cái nhìn Hoàng Phủ Luật, sau đó vô cùng hứng thú nhìn đứa trẻ mới sinh. Hoàng Phủ Luật chỉ trầm mặc nhìn Tô Ngọc Thanh. Về mặt lạnh nhạt, ánh mắt càng thêm sắc bén. Nam nhân này lại dùng ánh mắt như muốn lẳng trì để nhìn nàng.

Chẳng lẽ mỗi lần nhìn nàng, hắn đều phải dùng ánh mắt này hay sao? Ai, thịnh yến này xem ra Tô Ngọc Thanh nàng chính là người cảm thấy khó chịu nhất

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thì ra là như vậy.

Đêm xuống, khe buồng bức rèm màu đen cô tịch lên toàn bộ vương phủ. Trong đêm đen, bỗng có một bóng dáng mảnh khảnh từ trong hoa viên lặng lẽ vung trộm đi ra ngoài, trên vai đeo một cái bọc nho nhỏ đơn giản.

Mới đi được hai bước, người đó quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái về phía lạc viên tĩnh mịch. Giống như có chút tình cảm lưu luyến, lại giống như có chút không an tâm. Cuối cùng người đó quay đầu đi, bước nhanh về phía hậu viện, quan sát tất cả các phòng để tính đường đi tiếp.

Đi được vài bước, trước mặt liền xuất hiện một đình viện nhỏ. Bên cạnh đình viện có một hồ nước khá lớn, liễu xanh rủ xuống che phủ mặt hồ. Lá liễu rủ xuống phất phơ bay trong gió, cảnh tượng này trong đêm tối thật có chút ghê rợn. Lại nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy một khuôn trăng rằm chiếu sáng cảnh vật tĩnh mịch trong đêm, tăng thêm vẻ ma mị, kì quái.

Tô Ngọc Thanh nhíu mi nhìn bốn phía. Tối như thế này làm thế nào để rời đi đây? Ai, thật là bi ai mà! Giờ nàng muốn quay về núi Vũ Sơn thật chẳng khác nào vượt núi đao xuống biển lửa. Nhưng dù có gặp phải trời mưa gió bão, lên thác xuống ghềnh thì nàng cũng phải quay trở về nhà. Nghe nói hôm nay là ngày Hoàng Phủ luật “phát bệnh”, hôm nay không đi, vậy đến khi nào mới đi được?

Về phần đứa nhỏ Tiểu Ngọc đáng yêu kia, nếu có duyên ngày sau nhất định sẽ gặp lại. Sau khi đã quyết định xong mọi chuyện, Tô Ngọc Thanh xem chừng đã sẵn sàng nhảy qua cây cầu.

Cầu?

Khoan đã, Thu thủy chưa bao giờ nói ở phía sau Vương phủ có một hồ nước hay có cây cầu nào đó a.

Tô Ngọc Thanh bình tĩnh mà lạnh lùng nhìn mặt hồ phẳng lặng. Nàng dám khẳng định rằng chính mình đã đi lạc đường. Có trách thì chỉ trách vương phủ này quá lớn, khuôn viên đình viện quá nhiều khiến nàng không thể nhớ hết được. Cho dù là ban ngày nàng cũng không thể tìm được đường quay về Tịch lạc viên nữa kia. Nàng sở soạn xung quanh, nhất định sẽ tìm được tìm tới cửa sau của vương phủ. Có lẽ công sau rất ít người trong phủ lui tới.

Nơi nàng đang đứng có một mảnh rừng trúc, có con đường mòn nhỏ xuyên qua khu rừng. Điểm cuối cùng của con đường đó là một bức tường. Tường? Tô Ngọc Thanh nghĩ đến đó hai tròng mắt liền phát sáng, nàng tức khắc hướng bức tường chạy vội tới.

Một trận gió nhẹ thoảng qua, rừng trúc sần sật rung động vờn theo hướng gió. Có bóng đen của ai đó đang ẩn mình sau thân trúc, lặng lẽ quan sát mọi diễn biến đang xảy ra.

Tô Ngọc Thanh chạy vội tới bức tường kia, không chút nghĩ ngợi liền lấy đà nhảy lên. Nàng cúi người một cái, chỉ trong chớp lát đã ở trên thành tường.

Hà? Tô Ngọc Thanh cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Vừa rồi thân mình nhẹ như chim yến, chẳng lẽ nàng đang thi triển khinh công sao? Chẳng lẽ, thân thể này biết võ công? Nhanh chóng cố gắng ổn định lại tinh thần, việc này nàng sẽ từ từ tìm hiểu sau. Việc trước mắt phải nhanh chóng rời khỏi Vương phủ này đã.

Tô Ngọc Thanh đứng trên tường định nhảy xuống, đột nhiên từ phía trước phát ra âm thanh mở cửa làm cho nàng kinh sợ lập tức khựng người lại, cả người không ngừng toát mồ hôi lạnh. Cố gắng trấn an bản thân, nàng cố gắng nghe ngóng xung quanh xem có chuyện gì đang xảy ra.

Nàng nhẹ nhàng thận trọng ngồi xuống ở đầu tường, nhắm mắt lại nhìn về phía vừa phát ra thanh âm. Một nữ tử quần áo không chỉnh tề, gương mặt ửng đỏ đang lững thững từ bên trong phòng đi ra.

Tô Ngọc Thanh bỗng thấy giật mình. Vừa rồi nàng như thế nào lại không phát hiện trong phòng có người cơ chứ? Có lẽ do quá tập chung vào việc thi triển khinh công nên bản thân đã mất cảnh giác. Nữ nhân nọ dần theo tí nữ của mình nhanh chóng rời khỏi đình viện.

Tô Ngọc Thanh thấy 2 người kia đã khuất bóng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, từ từ nhắm hai mắt lại. Được rồi, ở đây chỉ còn có một mình nàng mà thôi. Nàng nhất phải thử một chút xem chính mình có thực sự biết khinh công hay không mới được.

Bụp! Một hòn đá nhỏ từ đâu bay tới, bắn trúng của thất lưng của nàng. Đau a! Nàng đau tới mức suýt nữa ngã xuống tường thành đó nha!

- Xuống dưới!

Một bóng dáng cao lớn của ai đó đang đứng dưới hành lang nhìn nàng, thanh âm nghiêm khắc mà nguy hiểm. Bị người phát hiện!

Tô Ngọc Thanh biết lần này nàng chết chắc rồi, trong lòng vô cùng hoảng hốt. Mặc kệ nàng có hay không biết khinh công, cứ nhảy xuống tường rồi tính tiếp. Nhưng chỉ trong nháy mắt, khi nàng phi thân xuống dưới liền ngã nhào xuống mặt đất.

Ngay lúc gương mặt của nàng sắp tiếp xúc với mặt đất, trên lưng bỗng xuất hiện một lớp roi da quấn chặt lấy cơ thể nàng, giật ngược về phía sau.

Trong khoảnh khắc đó, chủ nhân của bộ mặt đang tức giận kia nhìn chăm chăm vào nàng xem chừng đang phát hỏa, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy. Khuôn mặt tuấn mĩ lãnh ngạo như băng, nàng làm sao có thể không biết?

- Là người?

Hoàng Phủ Luật vô cùng kinh ngạc. Mi tâm nhíu lại, đôi mắt màu đen hiện lên một tia phức tạp. Hắn thu hồi chiếc roi da đang để trên người Tô Ngọc Thanh, cười khẩy nói:

- Không thể tưởng được người lại vội vàng như thế, lần này chính mình tìm tới cửa!

Tô Ngọc Thanh chịu đựng tứ chi đang đau đớn do lực va chạm lúc nãy, cố gắng đứng lên. Nam nhân đứng trước mặt thật đáng ghét. Giọng nói mỉa mai này làm cho nàng thật muốn nổi nóng. Không thèm đôi co với hắn, nàng lạnh lùng quay người hướng cửa vào lúc nãy.

- Đứng lại!

Hoàng Phủ Luật thấy hành động này của nàng liền nổi giận lôi đình. Nữ nhân chết tiệt này hôm nay không phải đến vì tính giải độc cho hắn sao? Tại sao bây giờ lại trở mặt coi như việc không liên quan tới ả vậy.

Tô Ngọc Thanh cắn răng quay đầu lại, liếc mắt nhìn hắn. Thân thể của nàng hiện tại rất đau làm gì còn sức cùng hắn đôi co chứ. Hắn sẽ chất vấn hỏi tội nàng ư? Nói như thế nào thì cũng do nàng quá ngốc nên mới đến chui đầu vào lưới như vậy. Giờ bị hắn bắt tại trận, như thế nào thì vẫn nên giải thích một chút.

Nghĩ vậy, nàng xoay người lại, khuôn mặt tươi cười nhìn hắn:

- Xin lỗi, ta chỉ là đi dạo ban đêm cho nên mới đi nhầm đường. Chưa từng nghĩ muốn qua nơi này của người. Xin lỗi đã quấy rầy người rồi.

Hoàng Phủ Luật khuôn mặt lập tức hiện lên vài đường hắc tuyến, ánh mắt hồ nghi nhìn chăm chăm nàng. Tàn bộ mà trên tay của ả còn mang theo đồ như thế sao? Có tàn bộ nào mà phải treo tường không? Đây rõ ràng là

Hắn không biết này nữ nhân rốt cuộc là ngu thật hay đang giả ngu nữa. Hừ, vẫn là một kẻ dụng tâm kín đáo đi. Hắn nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới. Nàng một thân tố ý đơn giản, mái tóc như mây được vấn gọn gàng sau gáy, vài sợi tóc tùy ý xõa ngang lưng. Nhìn như thế nào cũng không giống với con người điêu ngoa, hiểm ác như trước đây. Ánh mắt trong veo như làn thu thủy kia thật khiến cho kẻ đối diện phải si mê, thương mến nàng. Tự hờn như ả ta đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác vậy, thanh lệ thoát tục, không nhiễm một hạt bụi trần.

Hắn cảm thấy thật khó nghĩ. Nhìn người trước mắt, hắn lại không khỏi nhớ tới nguyên nhân nữ nhân này nửa đêm mang bọc đồ đi, là muốn đi đâu? Vũ Sơn? Phủ Thừa tướng?

Trong cơ thể hắn đột nhiên có biến đổi khác thường, tâm tư nhộn nhạo, có chút bức bối. Nghĩ tới vấn đề này, hắn đột nhiên oán hận nhìn chăm chăm nữ nhân kia. Nếu không phải nàng hạ một loại mị cổ trên người hắn, hắn sẽ không phải chịu tra tấn hành hạ mỗi đến trăng tròn. Đây là do nữ nhân đáng chết này!

Tô Ngọc Thanh cũng như người trong mộng vậy. Nam nhân kia mới vừa rồi thấy vẫn tốt, nhưng sao hiện tại hấn lại ra nhiều mồ hôi như vậy chứ? Khuôn mặt tuấn tú không ngừng nhăn nhó, trên trán gân xanh nổi lên nhìn thật dọa người. Ánh mắt hấn sáng quắc, bộ dáng thống khổ vô cùng.

- Ngươi làm sao vậy? Có bị gì nặng lắm không?

- Nữ nhân chết tiệt! Ngươi còn dám hỏi ta làm sao vậy?

Ngay sau đó, Tô Ngọc Thanh bị hấn dọa cho kinh sợ. Nam nhân này giống như đang phải cố gắng chịu đựng đau đớn thống khổ, gương mặt hấn trở nên trắng bệch không chút sức sống. Nhưng kì lạ là hấn lại bước nhanh về phía nàng, vươn tay ra xé rách y phục của nàng.

Xoạt! Y phục của nàng nhanh chóng bị xé rách thành 2 mảnh, để lộ da thịt trắng ngần không tí vết.

Nàng quay người trốn tránh, đôi mắt trong suốt kia vô cùng hoảng sợ. Hoàng Phủ Luật lại đột nhiên ôm lấy thắt lưng của nàng, hướng nội phòng mà đi. Nàng liều mạng giãy dụa, xoay người đánh hấn:

- Buông ta ra! Hoàng Phủ Luật!

Thấy lời nói của mình dường như không có tác dụng, nàng liền trực tiếp cắn vào đầu vai của hấn. Nam nhân kia rốt cục cũng quay đầu lại nhìn nàng, đôi mắt sâu không thấy đáy kia làm cho người ta có cảm giác chìm sâu vào đó, không cách nào ly khai được. Nàng ngừng dẩy giụa, hấn khàn khàn nói:

- Tiêu Ngọc Khanh, là do ngươi nợ ta! Ta nhất định phải khiến ngươi hoàn trả tất cả!

Tô Ngọc Thanh bị lời nói ngoan tuyệt của hấn làm cho vô cùng hoảng sợ, thân mình không ngừng run rẩy kịch liệt. Hấn nói nàng nợ hấn? Tiêu Ngọc Khanh này rốt cuộc đã làm chuyện gì có lỗi với hấn? Chẳng trách ngày đó hấn lại nhìn nàng đầy oán hận như thế!

Ngay sau đó, nàng bị hấn ném về phía chiếc giường. Tầm lưng nện thật mạnh xuống mặt giường khiến nàng nhúu chặt lông mày lại, đau đớn lan tỏa khắp toàn thân. Bên trong căn phòng vẫn tràn ngập một loại hơi thở đầy ám muội. Nàng đột nhiên nhớ tới hình ảnh nữ tử quần áo không chỉnh tề vừa mới rời đi kia, chẳng lẽ bọn họ.

Nam nhân hung dữ kia chưa hề coi y phục, trực tiếp đi tới giường tiếp tục xé rách quần áo của nàng, cái yếm màu hồng cánh sen, tiết khổ. . . .

Tô Ngọc Thanh liều mạng dùng toàn lực lấy tay ôm trước ngực, cố gắng bảo vệ chính mình. Nàng kinh sợ lui dần vào góc giường. Tầm lưng trần chạm vào khung giường lạnh lẽo, nàng bất lực cảm nhận sự thô bạo của hấn, oán hận của hấn. Nước mắt đã chảy xuống trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Rốt cuộc là vì cái gì, vì cái gì mà nàng lại phải chịu đựng thứ mình không hề gây ra cơ chứ?

Hoàng Phủ Luật thường ngày vẫn trầm ổn hôm nay sao vậy? Hấn tại sao lại phải đối xử nàng như thế?

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng rơi lệ, đôi mắt hung tàn có một chút khựng lại. Hấn nói:

- Tiêu Ngọc Khanh, ngươi không phải là rất chờ mong ngày hôm nay hay sao? Ta cười ngươi không chịu chạm vào ngươi, ngươi liền ở trên người ta hạ một loại mị cổ không có thuốc giải. Ngươi không phải là muốn dùng phương thức này giữ ta lại hay sao? Nữ nhân đáng chết này! Vì sao lại làm có biểu tình vô tội này chứ?

Ngay sau đó, hấn không để cho nàng kịp phản ứng, ôm chặt lấy thân mình nhu nhược của nàng, vô tình xuyên qua không chút lưu tình...

Nàng thống khổ chịu đựng – hấn phần hận trả thù.

Một đêm này, triển miên dây dưa không dứt...

Sáng sớm, nàng cố gắng kéo thân mình đau nhức ngồi dậy. Chưa kịp định thần lại đã bị một lão ma ma lớn tuổi đưa quay về Tịch lạc viên. Vừa về tới cửa, liền có một nha hoàn bụng tới một chén thuốc màu đen rất khó ngửi. Nàng không hỏi gì, chỉ lẳng lặng uống.

Nhắm mắt, lại mở mắt ra đã là hai ngày sau.

- Ngọc Vương phi, ngài rốt cục cũng tỉnh.

Thu Thủy đứng bên cạnh vẻ mặt vô cùng lo lắng, đứng gần đó là bà vú ôm đứa trẻ nhỏ.

Nàng lẳng lặng ngồi dậy, vẫy tay ý bảo bà vú đem đứa bé ôm lại đây. Tiểu hài tử vừa thấy nàng, mắt to chuyển động linh hoạt quay tròn nhìn nàng. Tô Ngọc Thanh đem mặt nhẹ nhàng áp lên mặt đứa trẻ mới sinh, không cho mọi người nhìn thấy nước mắt của nàng đang không ngừng rơi xuống. Khi vừa mở mắt tỉnh lại, đáng lẽ ông trời nên thay đổi thế giới của nàng mới đúng. Từ nay về sau, nàng không còn là Tô Ngọc Thanh trên núi Vú Sơn kia nữa rồi, không còn là chủ chim nhỏ tự do cao ngạo ngày nào nữa.

- Ngọc Vương phi, đây là lí ma ma đưa tới Liên u lộ (1).

Thu Thủy đem một bình sứ tinh xảo đưa tới trước mắt Tô Ngọc Thanh. Đôi mắt trong suốt của nàng vô cùng bình tĩnh, lộ vẻ như đã biết. Ngọc Vương phi hai ngày trước đi tới phòng Vương gia, mà hai ngày trước là cuối tháng. Nhưng vì sao Vương phi lần này tựa hồ không còn vui sướng như trước kia? Dường như người đã trầm tĩnh hơn, thậm chí còn có phần buồn bã nữa.

- Ủ, người nhận lấy đi.

Tô Ngọc Thanh vẫn đem hai má dán lên khuôn mặt thương yêu của tiểu bảo bối, thân nhiên nói.

- Thu thủy, người lưu lại đây. Những người khác đều lui ra đi.

Lão ma ma, bà vú, cùng các nha hoàn khác đều lẳng lặng lui ra, trong phòng chỉ còn lại một khoảng không yên tĩnh. Cuối cùng, Thu Thủy đi tới bưng cháo trên bàn, nhẹ nhàng nói:

- Ngọc Vương phi, ngài hai ngày nay chưa ăn cơm. Đây là phòng bếp vừa mới làm cháo cho người đó.

- Thu thủy, người bỏ đồ ăn lên bàn đi, ta có lời muốn hỏi người.

- Dạ, Ngọc Vương phi.

Tô Ngọc Thanh nhìn đứa bé đang ở trong lòng, thân nhiên hỏi:

- Vương gia khi nào thú (2) ta?

Thu Thủy sững sờ, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh đáp: -- Bẩm Ngọc Vương phi, Vương gia là một năm trước phụng chỉ thái hậu cưới Ngọc Vương phi.

- Ta đã từng làm chuyện có lỗi với Vương gia sao?

- Bẩm Ngọc Vương phi, Vương gia bốn năm trước cưới Nguyệt Vương phi...

- Vương gia bao lâu đến phòng ta một lần?

- Bẩm Ngọc Vương phi, chỉ đến vào ngày trăng cuối tháng, Vương phi mới có thể đi vào phòng Vương gia một lần.

- Thu thủy, người trước đi xuống đi.

- Dạ, Ngọc Vương phi.

Thu Thủy nhẹ nhàng lui ra. Tô Ngọc Thanh im lặng nhìn đứa bé tiểu ngọc nhu thuận ở trong lòng, nói nhỏ:

- Thì ra là như vậy a!

Thì ra, nàng thật sự nợ hấn quá nhiều.

Thì ra, nàng chỉ là kẻ thứ ba vô duyên bạc phận.

[Chú thích:

(1)Liên U Lộ: theo như trong truyện, thì đây là một loại thuốc chữa trị ngoài da.

(2)Thú: Cưới]

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Huynh đệ tình thâm.

Tiêu Như Tự trong thời gian này tựa hồ không đem chúng ta để vào mắt thì phải. Hoàng Phủ Trạch một thân hoàng bào, vẻ mặt tao nhã đầy ý cười, nhàn nhàn khẽ chuyển động ngón tay gõ gõ thạch trên bàn để chén.

- Tứ ca, hấn đã là cá trong chậu, chúng ta tội gì còn phải đem tâm tư đặt ở trên người hấn?

Hoàng Phủ Luật buông chén ngọc, đôi mắt hơi hơi nheo lại:

- Trạch, đừng coi thường hấn. Đừng có đánh rần động cỏ, Tiêu Như Tự là manh mối trọng yếu mà chúng ta có.

Hoàng Phủ Luật đứng dậy khoanh tay , ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía mặt hồ. Hắn mặc trường bào màu đỏ, đơn giản lưu loát, lại khí thế bất phàm, không thể xem thường. Hoàng Phủ Trạch nhìn khí độ phi phàm kia, không khỏi ngưỡng mộ. Tứ ca hẳn toàn thân tràn ngập khí phách vương giả, đáng lẽ phải là bậc cửu ngũ chí tôn mới đứng

Hắn cũng đứng dậy, đối với bóng dáng một Hoàng Phủ Luật không gì xoay chuyển được, khẽ nói:

- Tứ ca, huynh thật sự không nghĩ sẽ trở về sao? Vị trí này vốn là thuộc về huynh, hơn nữa Tổ Nguyệt nàng.đã mất rồi.

Hoàng Phủ Luật đầu vai nhẹ nhàng chấn động, đôi mắt lóe lên một tia thống khổ. Rồi sau đó hắn xoay người, nhìn Hoàng Phủ Trạch thật sâu, nói:

- Trạch, tuy rằng chúng ta không phải cùng một mẫu hậu sinh ra nhưng ngưởi và ta tình thân như thủ túc. Hiện tại ngưởi đã là thiên tử, đừng nhắc lại chuyện cũ trước kia. Tứ ca ta nhất định sẽ làm đúng chức trách một thân tử tận trung báo quốc.

- Tứ ca.

- Có gì sau này nói, chúng ta uống rượu.

Hoàng Phủ Trạch cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, đành theo nam nhân trầm ổn lạnh lùng kia ngồi xuống, gọt chén ngọc lên. Tổ Nguyệt đã đi một năm rồi, tứ ca không có cách nào buông tình cảm này ra được. Trong mắt mọi người ngoài kia, tứ ca của hắn giống như một vị Tu La lạnh lùng tàn bạo , tựa hồ thiên hạ này không có một nữ nhân nào có thể đi vào tâm của hắn.

Nhưng hắn thân là đệ đệ thân cận nên hắn biết, nữ nhân làm cho tứ ca không thể quên kia, chính là yêu tới khắc cốt ghi tâm.

Nếu đã như vậy, lần này hoàng đệ hắn liền cùng tứ ca uống rượu giải sầu đi. Đêm trăng mát lạnh, gió nhẹ đưa liễu xanh, phía sau cung điện hoa viên là đình viện nghỉ dưỡng được xây dựng tinh xảo, trạm trổ công phu.

Một thân tố bào, một thân hoàng bào, hai nam nhân đều hoài tâm tư liền ngắm trăng cùng nhau. Cuối cùng Hoàng Phủ Trạch có hơi chút men say, nói:

- Tứ ca, ta không thể ngờ tới, một kẻ đa đoan, lắm mưu nhiều kế, cay nghiệt – Tiêu mỹ nhân lại có thể trở thành nữ tử thanh nhã, thoát tục như bây giờ.

Hoàng Phủ Luật vô cùng bất ngờ nhìn hoàng đệ, con ngưởi đen thâm thúy hiện lên một tia kinh ngạc. Sau đó mày kiếm của hắn hơi nhíu.

Đúng vậy, nữ nhân kia từ sau khi hạ sinh đứa nhỏ liền thay đổi hoàn toàn. Quần áo, đầu tóc, khí chất đều đã thay đổi, thành một bộ dạng hoàn toàn khác. Trở nên nhẹ nhàng thoát tục, không nhiễm một hạt bụi trần gian. Nhưng mà, có một sự thật không thể nào thay đổi được chính là nàng tên Tiêu Ngọc Khanh!

Nữ nhân chết tiết kia lại dám dùng mị cổ kiếm chế hắn! Mà hắn thề vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng! Hắn thâm trầm nhìn hoàng đệ của mình. Tiêu đệ này nhỏ hơn hắn hai tuổi, suy nghĩ của hắn rất đơn thuần, lúc nào cũng biết nghĩ tới người khác. Hay là....?

Hoàng Phủ Trạch nhẹ nhàng nở nụ cười, tự mình làm bầm :

- Tứ ca, ta chỉ là có chút giật mình. Tiêu Ngọc Khanh nàng thực đặc biệt.

Hoàng Phủ Luật chỉ nhàn nhã bưng chén ngọc lên, nhìn lướt Hoàng Phủ Trạch không nói lời nào. Tiêu Ngọc Khanh là nữ tử như thế nào, hắn vẫn là rất rõ ràng nhất. Giấy lát sau, một cung nữ nhẹ nhàng đi vào trong đình. Cung nữ một thân váy màu lam nhỏ, trên đầu tóc búi đơn giản, không có đồ trang sức gì, hé ra khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Một đôi mắt lạnh như băng không mang chút ám áp nhìn 2 người trong đình.

Nàng đầu tiên là hướng Hoàng Phủ Luật hành lễ, nói:

- Tham kiến Tứ Vương gia! - Rồi sau đó nhanh chóng bước đến gần Hoàng Phủ Trạch, đỡ lấy hắn.

- Nô tỳ mạn phép đưa Hoàng Thượng quay về Vân Long cung nghỉ tạm, thưa Tứ Vương gia.

Hoàng Phủ Trạch không nhìn đến nàng, nhưng cũng đứng lên để nàng đỡ thân mình, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Luật, cười cười nói:

- Tứ ca, tối nay ở lại Vân Hiến cung nghỉ tạm đi. Nơi đó còn giữ đầy đủ đồ của huynh.

Vân Hiến cung là nơi tứ Vương gia Hoàng Phủ Luật từ nhỏ lớn lên. Hoàng Phủ Luật con ngưởi đen trẻo không thấy một tia men say nào, trái ngược hoàn toàn với Hoàng Phủ Trạch đang say lướt khướt kia, hắn nói:

- Thôi, hoàng đệ đi trước nghỉ tạm đi. Thân vương phủ cách hoàng cung cũng không xa.

Hoàng Phủ Trạch liếc hắn một cái thật sâu, sau đó liền để tỳ nữ đỡ mình rời khỏi đình nghỉ mát.

Chương 9: Hắc y nhân thần bí.

Trong màn đêm tĩnh lặng, một nữ tử xinh đẹp đang ưu tư, trầm ngâm ngắm nhìn quang cảnh. Từ người nữ tử kia toát lên một vẻ tôn nghiêm hiem thấy, nhưng nhan sắc của nàng lại là vẻ thanh lệ thoát tục. Mái tóc dài đen mượt của nàng phủ xuống tấm áo trắng thật làm giao động lòng người. Đôi mi thanh tú cong cong như lá liễu, lông mày thanh thanh, làn da trắng ngọc ngà không tí vết. Đôi mắt trong trẻo nhưng lại có một chút buồn man mác khiến ai nhìn thấy cũng không tự chủ được mà muốn bước tới yêu thương nàng, quan tâm nàng.

Nam nhân kia nói chính nàng là người hạ mị độc cổ vào người hắn. Mà loại độc được này chỉ có mình nàng mới có thể giải được, không hề có thuốc giải trong thiên hạ này.

Đêm đó, hắc thô lỗ xâm chiếm lấy nàng chỉ vì muốn giải mị độc trên người hắn mà thôi. Tuy rằng đây không phải là thân xác của nàng nhưng bây giờ linh hồn chính là Tô Ngọc Thanh nàng a.

Nàng chỉ là một sơn nữ sống ở núi Vũ Sơn mà thôi.

Hắn đã là thương tổn đến nàng nhưng chính chủ nhân trước của cơ thể này lại làm thương tổn đến hắn. Chẳng lẽ nàng phải gánh trên lưng tội danh mình không làm này hay sao? Nàng, liệu có thể bỏ rơi Tiểu Ngọc Nhi vô tội hay sao?

Nàng khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt xa lạ nhưng cũng hết sức thân thuộc này, tâm trạng càng thêm rối loạn.

- Ngọc Vương phi, đã đến giờ nghỉ ngơi rồi. Vương phi nghỉ ngơi đi ạ. Nô tỳ mạn phép cho tiểu quận chúa đi nghỉ ngơi trước ạ.

Thu Thủy tay ôm đứa trẻ cung kính cúi đầu hướng nữ tử tôn nghiêm kia hành lễ. Tô Ngọc Thanh đứng dậy đi tới bên cạnh Thu Thủy, trong mắt nàng là nhu tình vô hạn. Khẽ hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngọc Nhi. Đây chính là vận mệnh của nàng hay sao?

Nàng vốn là một nữ tử còn chưa xuất giá lại phải ở đây làm mẹ một đứa trẻ. Một đứa trẻ xa lạ lại có duyên phận cùng nàng huyết mạch tương thông. Còn có một người nam nhân xa lạ tự xưng lại chiếm một phần nhỏ nơi đáy lòng của nàng, khiến nàng cảm nhận được sự cô đơn, oán hận của hắn. Không thể phủ nhận rằng trong lúc vô thức, khi nam nhân kia làm tổn thương nàng cũng chính là lúc nàng không thể quên được hình dáng của hắn, đôi mắt đầy hận thù lúc đó.

- Thu Thủy, mang Tiểu Ngọc Nhi vào phòng nghỉ ngơi trước đi.

- Dạ! Ngọc Vương phi.

Thu Thủy có chút lo lắng khi nhìn thấy đôi mắt hôm nay có chút sầu muộn của Ngọc Vương phi. Nhưng nàng chỉ là một nô tỳ sao dám hỏi thẳng? đành cúi người hành lễ mang theo tiểu quận chúa đi nghỉ ngơi.

Tô Ngọc Thanh đi đến trước cửa sổ, trầm tư đứng đó. Nàng lặng người nhìn ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng ngoài cửa sổ kia. Phụ thân cùng sư huynh ở Vũ Sơn thế nào rồi? Nàng làm như thế nào mới có thể trở về được đây? Mà nam nhân lạnh lùng kia có thể bỏ qua cho nàng hay không?

Thôi, trước mắt nàng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước vậy. Nàng nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, xoa người đi vào nội thất. Trong phòng vắng lặng phảng phất hơi thở trong trẻo mà lạnh lùng. Căn phòng dường như chỉ có một ngọn lửa đang nhảy múa trong đêm kia là có sinh mệnh, không ngừng thao thức cùng những giấc mộng phù du.

Ở trong này nàng ngay cả một người để nói chuyện đều không có. Không có thân nhân, không có bằng hữu, chỉ có cô độc cùng bất lực. Đêm dài, nàng nằm trên giường không ngừng tưởng niệm về núi Vũ Sơn.

Ở nơi đó, từng tác đất, từng cành cây ngọn cỏ đều khiến cho nàng nhớ tới. Những hình ảnh nàng ở cùng sư huynh bây giờ lại hiện ra rõ nét. Nàng cùng sư huynh thường lên đỉnh núi Vũ Sơn hái thảo dược để chữa bệnh cho nàng. Sư huynh vì muốn nàng vui mà đi hái hoa tươi, vì nàng mà đi học ca hát. Khi nàng bị bệnh, sư huynh đã luôn ở bên giường nắm lấy tay nàng, an ủi động viên nàng cho đến khi trời sắp sáng.

Từ nhỏ, nguyện vọng duy nhất của nàng chỉ có một. Đó là được làm thế tử của sư huynh. “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” - cùng nắm tay nhau cho đến già đi. Chỉ cần làm một nương tử tốt của sư huynh thôi là đủ rồi. Nàng không có suy nghĩ tranh danh, đấu đá với bất cứ thứ gì trong thiên hạ này. Được ở bên sư huynh, phụ thân sống trên núi Vũ Sơn hưởng niềm vui đơn thuần đã là mãn nguyện rồi.

Chỉ trách vận mệnh vẫn luôn trêu chọc con người.

Nàng bệnh cũ tái phát vào đúng ngày thành thân với sư huynh, hương tiêu ngọc vẫn. Vô tình trong lúc được triệu hồi tới Diêm phủ, đem hồn phách của mình nhập vào thân xác của một Vương phi. Khi sống lại thì nàng bỗng mang danh là một tức phụ, một kẻ đi chia rẽ tình yêu của người khác. Chủ nhân cũ của thân thể này là một kẻ ương ngạnh ngoan độc, thích hành hạ người khác nên không ai dám cùng nàng nói chuyện. Cho dù là phu quân của nàng cũng đối xử với nàng lạnh lùng oán hận đến cực điểm.

Nhiều lại đôi lông mày lá liễu, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh người nam nhân tuấn mỹ khi đối diện với nàng luôn mang theo vài phần hận ý. Hắn nói, những gì ngươi thiếu của ta, ta nhất định phải bắt ngươi trả lại tất cả!

Câu nói đó có bao nhiêu thống hận, có bao nhiêu ngoan tuyệt đây? Bỗng nàng mở to mắt, cơ thể quẩn chặt lấy chấn bao bọc quanh người. Không phải bóng dáng cao lớn, mà là có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên ngoài hành lang. Hình như có người vụng trộm tới đây thì phải.

Sau đó, có một bóng người di chuyển rất nhanh phi vào trong phòng từ cửa sổ. Nàng lập tức đứng dậy, vươn tay cầm lấy cây gậy chèn cửa đang gác bên cạnh giường. Một cơn gió nhẹ đánh úp lại ngay làm ngọn nến trong phòng bị tắt. Căn phòng chỉ còn lại một không gian tối đen, vô cùng im lặng.

Tô Ngọc Thanh tâm trạng đang vô cùng hoang mang. Tay nàng nắm chắc lấy cây gậy, như thể chỉ cần kẻ kia tiến thêm một bước, nàng nhất định sẽ động thủ.

- Sư tỷ có chuyện gì mà lại phải e ngại như vậy?

Một cái bóng đen từ phía cửa sổ nhanh như một cơn gió di chuyển tới giữa căn phòng. Từ người bóng đen kia mang theo một mùi son phấn nồng đậm và giọng nói thì đầy châm chọc.

- Ngươi là ai?

Tô Ngọc Thanh đem cây gậy ra đặt ở trước ngực dần dần lui lại phía sau đứng sát vào góc tường. Người tới là một nữ tử, hơn nữa nàng ta còn có võ công nữa. Từ câu nói của nữ tử kia có thể thấy nàng ta đối với Tô Ngọc Thanh là có địch ý. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Ai có thể tới để cứu nàng đây?

Bóng đen kia bỗng vọt rộ lên. Nàng ta đến gần Tô Ngọc Thanh vài bước. Trùng mắt nhìn chằm chằm vào nàng, nói:

- Ta đến đây chỉ nói cho ngươi biết, Thánh chủ đã nhiều lần thúc dục ngươi thực hiện kế hoạch, ngươi lại nhiều lần từ chối không làm. Chẳng lẽ là vì ngươi luyến tiếc nam nhân kia sao?

Trong bóng đêm, đôi mắt của hắc y nhân lóe lên sự châm chọc cùng oán ghét rõ ràng. Rồi sau đó nàng ta lại nói:

- Cho dù ngươi là thánh nữ đi nữa nhưng không hoàn thành được nhiệm vụ Thánh chủ giao cho thì cũng đều bị xử phạt mà thôi. Nói cho ngươi biết, hiện tại thánh chủ cũng đã bắt đầu mất hứng rồi đấy! Ngươi tự mình lo liệu đi.

Tô Ngọc Thanh càng nghe càng thấy hoang mang như lọt vào trong sương mù, cái gì mà thánh chủ với thánh nữ? Họ với nàng – Tô Ngọc Thanh chính là không có một chút quan hệ nào nha. Không chừng việc này liên quan tới chủ nhân trước đây của thân thể này. Nàng bình tĩnh nói:

- Ta không biết ngươi đang nói gì cũng không biết thánh chủ của các ngươi là ai. Mời ngươi ngay lập tức rời đi cho!

Bóng đen đen kia sừng sốt, giận tái mặt, nghiêng răng nói:

- Ngươi... Tốt! Giỏi lắm, Tiêu Ngọc Khanh! Dám coi thánh chủ không ra gì. Hôm nay ta nhất định đem lời nói của sư tỷ như ngươi bẩm báo lại với thánh chủ không thiếu một chữ. Cáo từ!

Nói xong bóng đen cũng như lúc đến bay nhanh ra ngoài cửa sổ biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Tô Ngọc Thanh xụi lơ trên mặt đất, trong lòng rốt cục cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thân thể này rốt cuộc có thân phận như thế nào đây?

Hoàng Phủ Luật từ hoàng cung về tới vương phủ trời cũng đã xẩm tối. Hắn không hề say rượu, đầu óc rất thanh tỉnh. Hoàng cung là nơi hắn lớn lên cũng là nơi đầy tình phong nguyệt vũ (1). Trước đó, hắn vẫn mang theo ước vọng trở thành đế vương – một người trên vạn người. Cho tới khi hắn gặp được nàng, mọi suy nghĩ dường như đã thay đổi. Một cô gái ôn hòa luôn tươi cười với hắn, dịu dàng chăm sóc hắn. Nụ cười của nàng như ánh nắng mặt trời an ủi và sưởi ấm trái tim băng giá của hắn, để hắn có thể thoát ra khỏi nỗi cô độc đã theo hắn suốt bao lâu nay.

Hắn đã mang nàng đến vương phủ của mình, bởi vì nàng nói nàng thích một nơi thanh tịnh, thanh nhã. Vì thế hắn cam tâm làm một thân vương, phụ tá cho hoàng đế của mình. Nào ngờ, mẫu hậu lại.

Hắn, thật không đành lòng làm mẫu hậu thương tâm.

Xe ngựa dừng lại, xa phu vén rèm chờ hắn xuống xe. Hắn ngừng suy nghĩ, khôi phục lại vẻ lạnh lùng bước vào trong vương phủ. Hai thị vệ ở cửa đang đứng gác, thấy hắn liền cúi đầu thi lễ. Trong vương phủ, không gian vô cùng yên tĩnh.

Mơ hồ bóng đèn lồng, mông lung ánh trăng soi.

Giờ khắc này, hắn thầm nghĩ có lẽ nhanh chóng quay về Cô Vụ Cư của chính mình. Trong đầu vừa nghĩ, hắn bước nhanh về phía đình viện của mình. Đi ngang qua Tịch Lạc Viên, bỗng dừng trong đầu hắn lại xuất hiện hình bóng của một nữ tử khác – không phải nàng.

Nàng ta gắt gao nắm chặt lấy y phục của chính mình, ánh mắt bất lực, yếu đuối nhìn hắn. Những giọt nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống như những viên ngọc đẹp nhất của trời đất, ưu thương vô tận. Sâu trong đôi mắt trong suốt kia là cảm xúc tuyệt vọng cùng khùng hoảng. Nó chân thực tới mức khiến hắn cảm thấy bản thân mình đã phạm phải một tội ác cực kỳ to lớn nào đó.

Mắt phượng iếc một cái, hấn thật sự rất ít khi tới nơi này. Hấn đột nhiên đối với sự thay đổi của nữ nhân kia có một chút tò mò. Rốt cuộc là nàng đã thay đổi thật sự hay đó chỉ là cách để nàng nguy trang, tiếp tục lừa gạt hấn? Hay là do nàng còn có một bí mật nào khác muốn che giấu nên mới giả bộ lương thiện?

Ngước mắt nhìn lên, bỗng bắt gặp một bóng đen thần bí từ Tịch Lạc Viên nhẹ nhàng phi thân đi ra. Hoi nhú nhú mi, hấn không suy nghĩ nhiều lập tức đuổi theo bóng đen đó. Bóng đen kia phát hiện ra có người đuổi theo liền nhanh nhẹn điểm nhẹ mũi chân phi thân bay nhanh ra ngoài vương phủ. Thân ảnh màu đen di chuyển rất nhanh nhưng rốt cuộc cũng bị hấn đuổi kịp, đứng chặn trước mặt kẻ đó.

Một đôi mắt câu hồn đoạt phách, thân hình nhỏ nhắn toát ra mùi hương của son phấn khiến người đối diện cảm thấy vô cùng khó chịu. Tuy rằng không thể nhìn rõ mặt nhưng có thể đoán ra ngay đây là một nữ nhân.

- Người là ai? Dám to gan đột nhập Vương phủ của bốn Vương!

Hoàng Phủ Lập khoanh tay đứng nhìn nữ nhân trước mặt. Ánh mắt không có chút lửa giận nhưng từ đó lại toát ra một sự uy nghiêm vương giả trời sinh. Nữ tử không nói gì cười nhẹ như gió thoảng, đôi mắt lúng liếng nhìn hấn. Hoàng Phủ Luật nhú mi lẳng lặng nhìn nàng, rồi sau đó rất nhanh xoay người tránh thoát ám khí từ được bắn ra từ ống tay áo của nàng ta.

Hấn nghiêng người né tránh. Tới lúc nhìn lại thấy được thứ bay ra lúc này không phải là ám khí, chỉ là cục đá mà thôi. Chết tiệt! Đó là hư chiêu.

Khi quay đầu lại thì bóng dáng của nữ nhân kia đã không thấy đâu nữa rồi. Hấn tức khắc chạy nhanh về Tịch Lạc Viên, phá cửa đi vào phòng. Vừa vào cửa đã thấy nữ nhân mà hấn vô cùng chán ghét kia đang thần thờ ngồi ở trên giường.

Nàng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy hấn phá cửa xông vào vào lúc đêm khuya như thế này.

- Nàng là ai? – Hấn đứng im ở cửa khoanh tay trước ngực nói, không hề có ý định bước vào.

- Ta không biết.

Tô Ngọc Thanh cũng không buồn đứng dậy, chỉ lẳng lặng ngồi ở giường trả lời hấn. Đến chính nàng cũng không biết nữ nhân kia là ai thì phải trả lời hấn như thế nào đây a. Hoàng Phủ Luật liếc mắt nhìn Tô Ngọc Thanh một cái, không ngừng dò xét biểu cảm gương mặt nàng. Ở đó chỉ có mê mang cùng bất lực mà thôi. Hấn trầm giọng, nói:

- Ở trong vương phủ của ta, người tốt nhân nên an phận một chút. Việc trước kia coi như bỏ qua ta cùng người không so đo nữa. Nhưng nếu người dám gây ra việc độc ác một lần nữa thì đừng trách bốn vương không khách khí!

Nói xong, hấn lạnh lùng phát tay áo bỏ đi.

Tô Ngọc Thanh nhìn bóng dáng cao lớn của hấn không hề lưu luyến dứt khoát rời đi thì trong lòng đột nhiên lại có cảm giác khó chịu. Sườn Vương phi trước kia không phải Tô Ngọc Thanh nàng a. Vì sao bây giờ mọi tội danh lại đổ hết lên người nàng?

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lòng người hiểm ác.

Trong vương phủ rộng lớn ai ai cũng đều biết chuyện Sườn Vương phi từ sau khi hạ sinh tiểu quận chúa thay đổi tính tình một cách bất ngờ. Vương phi không còn ương ngạnh độc ác, cũng không hành hạ người hầu trong phủ như trước đây nữa. Bây giờ nàng luôn luôn nhốt mình ở trong Tịch Lạc Viên, đóng cửa không hề bước ra ngoài nửa bước.

Giờ phút này, tô ngọc thanh đang ở trong viện gieo hạt trồng hoa. Đứng bên cạnh là Thu Thủy đang ôm tiểu ngọc Nhi, nhẹ nhàng dỗ dành. Nàng lấy cuốc xới đất lên, sau đó vung tay đem hạt cây reo xuống, vun đất lấp lại. Sau đó nàng ôn nhu quay sang nhìn tiểu nhóc tỷ của mình với vẻ mặt đầy hăng hái:

- Mấy cây Diên Vĩ này là Ngọc Thanh di nương vì Tiểu Ngọc nhi mà trồng a. Nó có ý nghĩa là trường niệm. Hy vọng Tiểu Ngọc nhi về sau trưởng thành, phải nhớ mình đã từng có Ngọc Thanh di nương nha. Ngọc thanh di nương cũng sẽ vĩnh viễn nhớ đến Tiểu Ngọc Nhi.

Đứa trẻ mới sinh kia nhìn nàng liền mấp máy môi, cao hứng nở nụ cười. Mắt to tròn đen láy chớp cũng không thèm chớp một cái nhìn chăm chăm Tô Ngọc Thanh, như thể là nó nghe hiểu nàng đang nói cái gì vậy. Bên cạnh một nha hoàn bưng nước rửa tay đến cho nàng rửa tay, sau đó là khăn để lau tay.

Tô Ngọc Thanh lau tay xong, đi tới tiếp nhận đứa nhỏ từ trong tay Thu Thủy, bước về Tịch Lạc Viên. Hiện tại, đứa nhỏ này ngày càng làm cho nàng lưu

luyện trong lòng. Cũng chính vì vậy, nó lại càng làm cho nàng không yên lòng.

Nàng bế tiểu ngọc nhi hướng phía ngoài Tịch Lạc Viên đi tới. Đây là lần đầu tiên nàng bế đứa nhỏ đi ra ngoài Vương phủ rộng lớn này. Thân vương phủ rất lớn được bày trí rất thanh nhã. Mặc dù rất ít vật bài trí nhưng không hề làm mất vẻ cao sang của Vương phủ.

Đình đài lầu các, tiểu kiều nước chảy, liễu xanh xum xuê, xuân ý dạt dào. Vừa đi vừa ngắm cảnh, Tô Ngọc Thanh cảm giác vô cùng thích ý. Đây là lần đầu tiên nàng ở vương phủ có chút thả lỏng tâm hồn mình. Xuyên qua một con đường được rải những viên đá bé như quả trứng, lại tới một hồ nước có chiếc cầu nhỏ bắc qua. Đạp vào mắt là một màn liễu rủ xanh đung đưa trong gió. Nơi này, nhìn thực quen mắt a.

Bước thêm mấy bước, lại thấy một mảnh rừng trúc cách đó không xa. Đó chính là Cô Vụ Cư của nam nhân kia. Trong đầu Tô Ngọc Thanh đột nhiên xuất hiện cái đêm cuối tháng đó. Ngày ấy, chính nơi này là chỗ hấn khiến nàng lâm vào tuyệt vọng vô bờ. Tay ôm Tiểu Ngọc Nhi không tự chủ được mà siết chặt hơn. Lo lắng cùng sự hoảng sợ trong thâm tâm nàng ngày một nhiều hơn. Nàng nhất định phải rời khỏi nơi xa lạ này. Và phải rời xa cả nam nhân lạnh lùng kia nữa.

Nằm trong lòng nàng, Tiểu Ngọc Nhi bị nàng ôm quá chặt mà bật khóc láo loạn cả lên. Nàng nghe thấy tiếng khóc mới chợt bừng tỉnh lại, ngừng suy nghĩ. Tô Ngọc Thanh vội vàng thả lỏng tiểu nhân nhi ở trong lòng, ôm bé đỡ dành.

- Thực xin lỗi, Ngọc Thanh di nương làm đau Tiểu Ngọc Nhi. Tiểu Ngọc Nhi ngoan đừng khóc nữa.

Tiểu Ngọc Nhi chu cao cái miệng như đang vô cùng rất ủy khuất a. Nước mắt lưng tròng đầm lệ nhìn chăm chăm nàng như đang trách cứ. Tô Ngọc Thanh tâm bỗng trở nên buồn bã. Nếu bảo nàng bỏ lại đứa nhỏ này, chẳng lẽ nàng bỏ được nó sao? Nàng nhìn mặt hồ tĩnh lặng, suy nghĩ càng ngày càng miên man.

- Tiểu Đại tỷ, hôm nay làm sao lại rảnh rỗi đến mức tới nơi đây vậy?

Từ trong rừng trúc đi ra, một nữ tử mặc phấn y đang nhàn nhã bước tới phía nàng.

Nhìn qua nàng ta đơn giản là một phu nhân xinh đẹp, trên mặt đầy ý cười như mùa xuân. Đôi mắt kiều mỹ đẹp đến hút hồn người nhưng trong đó lại có chút cao ngạo đang nhìn Tô Ngọc Thanh. Nàng chẳng phải là nữ tử bước ra từ phòng nam nhân kia đêm hôm đó sao? Tô Ngọc Thanh nhíu chặt đôi mày lá liễu, trong lòng có chút chán vô cùng.

Đêm đó, nam nhân kia vừa cùng nữ nhân này âu yếm trên giường. Vậy tại sao hấn lại đối với nàng.....

Nữ tử yêu kiều đi lên gần Tô Ngọc Thanh. Mắt phượng nhìn Tô Ngọc Thanh mấy lượt rồi sau đó gắt gao nhìn tiểu nhân nhi đang nằm trong lòng nàng.

- Ô. Đây chẳng phải là Vân La quận chúa sao? Thật sự vô cùng xinh đẹp nha. Tình Nhi thật sự rất hâm mộ tỷ tỷ a.

Tô Ngọc Thanh có trực giác Tình phu nhân này đối nàng có định ý rất sâu sắc. Không, phải nói là nàng đối với Sườn Vương phi trước kia có hiềm khích không hề nhẹ. Nàng ta gọi nàng là tỷ tỷ, vậy mà cùng với cái nam nhân kia. Chẳng lẽ, Tình phu nhân cũng là thê tử của hấn sao? Lòng của nàng đầu đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận. Nam nhân đứng là kẻ lạm tình!

- Tỷ tỷ, có thể cho ta ôm tiểu quận chúa một chút được không?

Tô Ngọc Thanh nhìn Tình phu nhân vuốt ve khuôn mặt Tiểu Ngọc Nhi thì trong lòng tự nhiên dấy lên một cảm giác bất an không hiểu được. Chẳng lẽ do gần đây không được nghỉ ngơi tốt nên nàng mới vậy? Có lẽ là nàng quá miễn cảm, đã quá đa tâm rồi. Chắc Tình phu nhân chỉ muốn muốn ôm Tiểu Ngọc Nhi mà thôi. Nàng đưa tay ra, đem Tiểu Ngọc Nhi đang nằm trong lòng nhẹ nhàng đưa đến cho Tình phu nhân. Nhìn thấy Tình phu nhân đối với Tiểu Ngọc Nhi vô cùng âu yếm, nhẹ nhàng đem nó ôm vào trong ngực thì nàng liền thấy an tâm hơn.

Tô Ngọc Thanh tâm trạng lúc này cũng thả lỏng hơn một chút. Quả thật là nàng đa tâm rồi. Tô Ngọc Thanh đang nghĩ sẽ không có việc gì xảy ra hết, nào ngờ nha hoàn bên cạnh Tình phu nhân liền nghiêng người một cái, thân mình đổ thẳng về hướng Tình Phu Nhân cùng Tiểu Ngọc Nhi.

- A!

Tình Nhân thốt lên một tiếng kêu sợ hãi, đứa nhỏ ở trong lòng thoáng chốc bị đánh bay ra hướng mặt hồ bay tới.

Tô Ngọc Thanh đứng ngay gần đó bị một màn trước mắt làm cho sợ hãi tới mức sắc mặt chuyển sang trắng bệch. Chuyển biến này thật sự quá đột ngột làm nàng không kịp xoay sở. Nàng nhìn Tiểu Ngọc Nhi chuẩn bị rơi xuống hồ nước, trái tim nàng cơ hồ muốn ngừng đập.

Ngay sau đó nàng đột nhiên phi thân bay lên, mũi chân điểm nhẹ mặt hồ, vươn tay kịp đỡ lấy đứa nhỏ trước khi nó bị rơi xuống nước. Nàng xoay người phi thân nhảy lên bờ, đôi tay gắt gao ôm lấy Tiểu Ngọc Nhi đang khóc lóc âm ỉ ở trong lòng.

Thâm tâm của nàng bây giờ chỉ lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Ngọc Nhi mà thôi. Làm gì có tâm tình đi tra rõ hoàn cảnh vừa rồi diễn ra như thế nào?

Mọi thứ dường như mới chỉ là bắt đầu...

- Tình phu nhân là người nào?

Đã ba ngày trôi qua kể từ ngày Tiểu Ngọc Nhi bị rơi xuống hồ. Một màn kia vẫn làm cho Tô Ngọc Thanh không ngừng run sợ trong lòng. Mặc kệ là cố

ý hay là vô tình thì từ nay nàng sẽ không cho Tinh phu nhân đến gần Tiểu Ngọc Nhi dù chỉ là nửa bước.

- Dạ thưa Ngọc Vương phi, Tinh phu nhân là thị thiếp của Vương gia.

Quả nhiên. Thị thiếp ư? Nam nhân này là một kẻ đa tình như vậy sao? Đầu tiên là một Chính Vương phi, sau đó là nàng một sùnon Vương phi, bây giờ lại còn thêm một Tinh Nhân thị thiếp. Còn không biết rốt cuộc là hắn có bao nhiêu thị thiếp nữa đây?

- Ta cùng cái Tinh phu nhân kia có cái ân oán gì sao? – cái này nàng thật sự muốn biết.

- Dạ thưa Ngọc Vương phi, Tinh nhân phu nhân trước kia là nữ tỳ hầu hạ bên cạnh người ạ!

- Hả?

Tin tức này thật đáng kinh ngạc. Nàng cùng Tinh phu nhân này hồi trước có quan hệ chủ tớ, vậy mà bây giờ lại thành tỳ muội cùng chung một phu quân. Vậy có phải nàng ta oán hận nàng như vậy là do nam nhân kia hay không?

Hắn đúng là một nam nhân lạm tình, hừ. Chỉ mong tất cả những gì nàng phán đoán đều là đúng. Tiểu Ngọc Nhi chỉ là một đứa nhỏ vô tội mà thôi, sao lại ám toán nó cơ chứ? Lúc nàng phi thân tới cứu Tiểu Ngọc Nhi, chính là do bản thân tự phản ứng. Thân hình hiện tại của nàng thật đúng là có công phu. Nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là hiện tại nàng muốn rời khỏi địa phương này nhưng muốn mang theo Tiểu Ngọc Nhi thì không hề đơn giản chút nào. Thật là rắc rối!

Nàng yêu thương nhìn đứa nhỏ đang nằm ở trên giường. Tiểu Ngọc Nhi bây giờ đã được hai tháng, sớm tối kẻ cận nàng, cũng chỉ đối với một mình nàng cười mà thôi. Tình cảm mẫu tử liên thông này thật khiến nàng có chút lưu luyến, thậm chí còn yêu thích nữa kia.

Mà cái nam nhân lãnh khốc kia chỉ đến đây một lần hôm trắng tròn còn từ đấy không hề đến xem Tiểu Ngọc Nhi. Lần này, nàng nhất định phải mang đứa nhỏ vô tội này về núi Vũ Sơn cùng nàng. Dù sao nam nhân kia cũng chưa từng coi Tiểu Ngọc Nhi là con gái của hắn. Nàng trầm tư suy tính.

- Ngọc Vương phi, Lí ma ma đến Tịch Lạc viên.

Bên ngoài một nữ tỳ vẻ mặt vui mừng mở cửa vào phòng bẩm báo. Lí ma ma? Đây là người nào? Thu thủy nhẹ giọng nhìn Tô Ngọc Thanh giải đáp:

- Ngọc Vương phi, hôm nay là cuối tháng.

Tô Ngọc Thanh sắc mặt đại biến, cuối tháng? Đêm hôm đó cũng là cuối tháng!

Ngay sau đó liền thấy một lão ma ma đi từ ngoài vào, cung kính hành lễ, nói:

- Nô tỳ phụng mệnh Vương gia đến đón Ngọc Vương phi tới Cô Vụ cư.

Tô Ngọc Thanh sắc mặt vô cùng khó coi đứng lên nhìn Lí ma ma. Nam nhân nói là "nàng" đã từng ở trên người hạ một loại mị cổ, mà thân thể của nàng chính là giải độc. Hừ, thật đúng là chuyện hoang đường. Nàng nhăn mặt, nói:

- Ta hôm nay thân mình không được thoải mái, Lí ma ma ngươi đi gọi người khác đến hầu hạ vương gia đi.

Lí ma ma nghe vậy, gương mặt ngưng trọng, nói:

- Nhưng mà, cuối tháng nào cũng chỉ có Ngọc Vương phi mới được vào phòng của Vương gia thôi ạ.

Trước kia ngọc Vương phi đối với ngày cuối tháng vô cùng chờ mong, vui vẻ. Lần nào cũng cao hứng thưởng bạc cho bà ta vào ngày đó. Chẳng lẽ, ngọc Vương phi sinh hạ tiểu quận chúa xong thật sự đã thay đổi tính tình?

- Ta không phải đã nói ta thân mình không thoải mái hay sao?

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng bừng, vô cùng giận dữ. Nàng biết chỉ có như thế mấy người này mới khiến vị ma ma kia nghe theo lời nói của nàng. Phía bên kia, Lí ma ma thật sự bị nàng dọa cho khiếp sợ, bộ dạng phục tùng cúi đầu đáp:

- Ngọc Vương phi cứ tạm nghỉ ngơi đi. Để nô tỳ đi bẩm báo lại với vương gia ạ.

Nói xong, liền cung kính lui ra.

- Thu thủy, ngươi cũng đi xuống nghỉ tạm đi.

- Dạ, Ngọc Vương phi.

Chương 11: Trốn khỏi Vương phủ.

Nàng ta quả thực nói như vậy? Nam nhân ngồi bên bàn gỗ vẫn không rời tầm mắt khỏi quyển sách, thanh âm lạnh như băng truyền tới người đối diện. Lí ma ma cúi đầu cung kính đứng một bên, trên nét mặt già nua là vẻ bình tĩnh từng trải, đáp:

- Vâng thưa Vương gia, Ngọc Vương phi đích thực đã nói như vậy.

- Thật sao?

Hắn cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Hôm nay mặt trời mọc đằng tây hay sao vậy? Nữ nhân kia lại có thể bỏ qua cơ hội được tiếp cận hắn? Hoàng Phủ Luật rốt cục cũng phải ngẩng đầu lên, đặt quyển sách trong tay xuống. Nhíu mi nghĩ ngợi, vấn đề này ngày càng trở nên sâu xa khó hiểu.

- Bây giờ nô tì đi gọi Tinh phu nhân đến Cô Vụ Cư chứ ạ?

- Đừng gọi vội. Bây giờ người lui đi, lát nữa ta có việc giao phó cho người.

- Vâng, thưa Vương gia.

Chờ Lí ma ma lui ra rồi, Hoàng Phủ Luật mới đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Cảm thấy như trong cơ thể có hàng vạn con kiến đang gặm cắn trên từng da thịt của hắn, khó chịu vô cùng. Hắn thông thả đi đến phòng trong, ngồi xuống thâm bất đầu chậm rãi vận khí công điều hòa cơ thể. Tuy nhiên, sự khó chịu trong cơ thể không có giảm xuống mà càng ngày càng tăng lên mãnh liệt. Mị độc cổ này thật sự rất mạnh, dùng nội lực như thế nào cũng không giải trừ được nó.

Một năm trước, hắn đau khổ đi tìm thuốc giải khắp nơi trên thiên hạ. Đến khi Trình Tuấn tra ra được thì chỉ có một kết quả duy nhất – mị cổ này chỉ có nữ tử đã chế ra nó mới có thuốc giải. Và hơn thế nữa, cơ thể của nữ tử đó chính là một phần của giải được.

Về phần điều chế thuốc giải như thế nào, phải xem nàng kia kê đơn phân lượng. Hoàng Phủ Luật nắm chặt tay lại, đôi mắt màu đen càng thêm thâm trầm. Hắn hận sơ suất của chính mình. Làm sao lại để nữ nhân kia có cơ hội xuống tay với hắn cơ chứ? Mà độc này ở trong cơ thể hắn, ngày nào chưa giải được, ngày đó nữ nhân kia còn xuất hiện trước mặt hắn. Hắn không biết mình còn có thể chịu đựng được ả trong bao lâu nữa.

Cùng lắm, nếu ả không cho hắn sống thoải mái, hắn cũng không cho ả sống yên ổn qua ngày! Trong cơ thể cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút, hắn liền đứng dậy, bước đi thông thả rời khỏi Cô Vụ Cư.

Thân ảnh lạnh lùng lại như hòa hợp với ánh trăng trong trẻo. Hắn cứ như vậy khoanh tay đứng đó, lặng lẽ....

Màn đêm lẳng lặng một màu, ánh trăng lạnh lẽo như vô tình dung nhập vào đó, hòa hợp thành một. Lúc này trong phủ cũng rất im ắng, không một tiếng động. Hắn khẽ thở dài, tâm trạng rốt cục cũng bình tĩnh hơn một chút. Lại nhìn vào nơi xa xăm nào đó trong màn đêm, ánh mắt hắn phảng phất vẻ ưu tư.

Hai tháng này, vẫn không có chút tin tức nào của Tổ Nguyệt. Hắn yêu Tổ Nguyệt, yêu rất sâu đậm, yêu nàng còn hơn cả chính bản thân mình. Nhưng chỉ vì nữ nhân chết tiết kia, nàng mới bỏ hắn mà đi. Hắn cùng với nữ nhân kia, chỉ có nợ nần ân oán mà thôi.

Gió đêm khẽ thổi động vài sợi tóc mai trên trán, hắn ngẩng đầu nhìn trăng. Vẻ mặt u buồn, bóng hình hắn cao lớn nhưng cô độc dưới ánh trăng.

Cả thiên hạ này, biết ai mới là người tri âm?

- Vương gia, hóa ra ngài đang ở đây.

Một âm thanh kiều mị đột nhiên vang lên phá tan không gian yên tĩnh. Hoàng Phủ Luật quay đầu, nhìn đến Tinh phu nhân trong bộ sa y mỏng dính thướt tha đi tới. Phía sau là vẻ mặt thất sắc của Lí ma ma. Hắn nhìn khuôn mặt mang theo ý cười ôn nhu quen thuộc kia, không tự chủ được mà thốt lên:

- Tổ Nguyệt....

- Vương gia, Tinh phu nhân ngài ấy....

Lí ma ma hốt hoảng đến độ mồ hôi lạnh chảy đầy mặt. Hôm nay là ngày Vương gia phát bệnh, không được Vương gia gọi đến, phu nhân khác không được tự ý vào Cô Vụ cư.

- Lí ma ma, người lui ra đi.

Hoàng Phủ Luật cũng không trách cứ sự tận trung của vị ma ma lớn tuổi này. Hắn thật sự rất nhớ Tổ Nguyệt. Mà Tinh phu nhân lại có hình dáng rất giống Tổ Nguyệt, đặc biệt là khuôn mặt tươi cười đó. Tinh phu nhân kiều mị cười, đem thân thể nhu nhược như không xương dựa vào người hắn. Hoàng Phủ Luật ôm lấy nàng, hướng đình viện phía xa xa kia đi tới.

Tôi hồ Ngọc Bích, Hoàng Phủ Luật để cho Tinh phu nhân ngồi cạnh mình, bình tĩnh nhìn trăng, nói:

- Đêm nay, người cùng ta trò chuyện.

Tinh phu nhân đầu tiên hơi sững sốt, sau đó là vui sướng ra mặt. Nàng đem thân mình dựa vào người nam nhân kia, cổ tình dùng thanh âm kiều mị nói:

- Tinh nhi rất thích nghe Vương gia nói chuyện.

Hoàng Phủ Luật nhú mày, lạnh lùng nói:

- Dùng giọng điệu bình thường.

Tinh phu nhân tự biết mình đã phạm vào kiêng kỵ của Hoàng Phủ Luật, vàng thay đổi ngữ điệu thoải mái hơn. sau đó lộ ra vẻ mặt ôn nhu cười, nói:

- Vương gia, Tinh nhi xoa bóp vai cho ngài nhé.

Hoàng Phủ Luật không nói gì, gắt gao nhìn chăm chăm nụ cười kia. Trong mắt là thâm tình cùng mê luyến vô cùng sâu đậm. Tổ Nguyệt, là nàng sao?

Tinh phu nhân thầm đắc ý ở trong lòng. Nam nhân này rất thích nhìn nụ cười của nàng. Xem biểu hiện lúc này, hẳn còn là nam nhân lạnh lùng như băng nữa không? Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, dịch ra phía sau lưng nam nhân kia. Bàn tay thon thả nhẹ nhàng xoa bóp, lực đạo vừa đủ. Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn mặt hồ không nói gì, hưởng thụ sự vuốt ve của nữ tử kia. Tinh phu nhân lại càng thêm ôn nhu, bàn tay nhỏ bé vụng trộm chạm vào ngực nam nhân. Hoàng Phủ Luật nhú chặt lông mày lại. Dục tính cố gắng áp chế bây giờ lại mãnh liệt dâng lên trong cơ thể hắn.

Chết tiệt! Mị cổ kia vẫn còn tác dụng.

Hắn đột nhiên một tay kéo Tinh phu nhân vào trong ngực, gắt gao ôm lấy nàng. Nữ tử kêu lên một tiếng ồm ồm, cổ tình khoi lên dục vọng trong hắn. Một màn này, tất cả đều lọt vào mắt một người mặc áo xanh đứng đằng xa. Mà bóng người đó chính là Tô Ngọc Thanh – Sườn Vương phi của hắn.

Nàng mặc một bộ áo màu xanh, trong tay đang cầm một cái bọc nhỏ, trên lưng chính là Tiểu Ngọc Nhi đang ngủ say. Nàng vụng trộm, rón rén hướng cổng sau của Vương phủ mà trốn đi. Hôm nay, nàng không tính sai đường đi nữa. Rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này nàng đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng.

Từ Tích Lạc viên đến cửa sau của Vương phủ là một đoạn đường khá dài. Chẳng hiểu là do nàng “mù đường” hay kém may mắn mà thế nào nàng vẫn đụng phải hắn. Mà hắn lại cho nàng xem hắn cùng tiểu thiếp của mình ân ái ở đình viện. Hai người này thật không biết xấu hổ!

Nàng vội vàng xoay người, không thèm để ý tới một màn chương mắt kia nữa. Phi thân một cái liền nhảy lên bức tường Vương phủ. Thân mình này có khinh công rất cao, nàng không cần phải sợ nữa. Hiện tại, nàng đã có thể ra khỏi Vương phủ này rất dễ dàng. Liếc mắt nhìn lại vương phủ kia, nàng thầm nói trong lòng: “có duyên sẽ gặp lại”. Sau đó không hề do dự mà nhảy xuống bức tường.

Nhưng chân vừa chạm đất, trước mặt nàng lại có một bóng dáng cao lớn đứng ngay trước mặt.

- Khuya như vậy, người muốn đi đâu?

Thanh âm lạnh lẽo của hắn khiến cho nàng phải rùng mình lo sợ, lập tức lùi về phía sau mấy bước. Tô Ngọc Thanh cười khò. Không phải nam nhân này đang ân ái với tiểu thiếp ở đình viện hay sao? Làm thế nào lại đuổi theo được nàng nhanh như vậy chứ? Không để ý tới hắn, nàng bước nhanh về phía trước mà chạy.

Hoàng Phủ Luật lại di chuyển thân mình vài cái, chắn trước mặt nàng. Nàng mím môi lại, vô cùng bức bối nói:

- Ta đi đâu không cần người quan tâm. Ta đi rồi không phải người sẽ thoải mái hơn sao?

Nam nhân này thật đáng ghét. Sao lần nào nàng bỏ trốn cũng bị hắn phát hiện cơ chứ?

Hoàng Phủ Luật khẽ nhăn mày kiểm lại, đôi mắt thâm thúy sắc bén nhìn nàng. Hắn đứng khoanh tay, nói:

- Người gây cho ta nhiều họa như vậy, giờ nghĩ có thể tự do ra đi hay sao?

Đôi mắt hắn sắc bén như chim ưng, tràn ngập hận ý tới tận xương tủy. Nam nhân này rốt cục vẫn không buông tha nàng sao? Ai, đều tại chủ thân hình này gây họa cho nàng. Nàng nhìn hắn, bình tĩnh đáp:

- Đêm hôm đó người không phải. ...

Đôi mắt thoáng qua nét khó chịu, nhưng rất nhanh bị nàng dấu đi:

- Người cũng tổn thương ta một lần, vậy chúng ta hòa nhau. Thế sao?

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng chằm chằm, khóe môi nhếch lên một nụ cười châm chọc. Hắn trừng mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Ngươi hạ mị độc trên người ta. Ngươi nên giải độc cho ta, không phải sao? Ngươi nên thấy may mắn khi ta chưa tìm ngươi đòi nợ đấy.

- Ta không phải. ... – Nam nhân ngu ngốc này, làm sao để nói cho hần hiểu rõ đây?

- Tiêu Ngọc Khanh! Ta không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với ngươi. Hôm nay ngươi quay về Vương phủ với ta hay vẫn ra đi?

- Đương nhiên là ra đi! – Nàng trả lời mà không cần suy nghĩ.

Mặc kệ hần với Sườn phi trước đây có ân oán gì, nàng vẫn phải quay về Vũ Sơn. Nam nhân kia nhú mày, đôi mắt càng thêm âm trầm, hần nói:

- Nếu ngươi quay về phủ Thừa tướng, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên đi.

Hần nhìn chằm chằm Tô Ngọc Thanh, ánh mắt càng thêm ngoan tuyệt:

- Tiêu Ngọc Khanh, ngươi đã hạ độc lên người ta. Khi nào độc còn chưa được giải, ngươi đừng mơ rời khỏi Thân Vương phủ này, hiểu chưa?

Tô Ngọc Thanh bất đắc dĩ nói:

- Trước kia ta từng nói với ngươi, ta không phải Sườn Vương phi gì đó của ngươi, ta chỉ là một sơn nữ sống trên núi mà thôi. Ngươi để ta quay lại Vũ Sơn đi.

- Đừng có dùng mọi cách đùa giỡn ta. Ngươi là nữ nhân như thế nào, ta biết rõ.

Nếu hần đã như vậy, nàng chỉ có thể chạy là thượng sách. Hôm nay dù thế nào nàng cũng phải đi. Chính lại tư thế nằm cho Tiểu Ngọc Nhi, nàng không hề để ý tới nam nhân trước mặt, hướng bên trái hần liều mạng phi thân đi.

- Nữ nhân chết tiệt!

Hoàng Phủ Luật xoay người đuổi theo bóng dáng đang chạy trốn kia. Nhưng trong cơ thể hần lại đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu. Hần biết, độc lại phát tác lần nữa. Hần đành phải dừng lại đi bộ, chậm rãi điều hòa hơi thở. Mị độc này sẽ phát tác vào cuối tháng. Công lực của hần sẽ giảm đi, toàn thân thì vô cùng khó chịu. Nhìn bóng dáng áo xanh đi càng xa, ánh mắt Hoàng Phủ Luật nổi lên đầy sát ý. Nữ nhân chết tiệt! Ta xem ngươi có thể chạy trốn tới đâu!

Chương 12: Lưu lạc

Editor: Ngược Ái + Tiểu An

Beta: Ngược Ái.

Muốn quay về Vũ Sơn quả nhiên không phải việc dễ dàng gì. Nàng đã đi hỏi rất nhiều nơi, nhưng có rất nhiều người nói họ không biết núi Vũ Sơn ở đâu. Còn một số người thì lại nói họ đã từng nghe qua nhưng lại không biết đường đi đến đó như thế nào.

Tô Ngọc Thanh cõng Tiểu Ngọc Nhi trên lưng, đi lang thang trên đường, không biết nên đi về đâu. Chạy trốn khỏi Thân Vương phủ, trên người nàng cũng không mang theo nhiều đồ. Mới chỉ trên đường hỏi thăm thôi mà tài sản trên người nàng đã gần hết. Tiểu Ngọc Nhi cũng rất khổ, mỗi ngày nàng chỉ có thể cho nó uống chút nước canh mà thôi. Đã nhiều ngày trôi qua, khuôn mặt vốn mập mạp của Tiểu Ngọc Nhi đã gầy đi trông thấy.

Tô Ngọc Thanh thấy vậy thì vô cùng đau lòng. Lần này là nàng bắt Tiểu Ngọc Nhi chịu khổ cùng mình. Không có bà vú, không có tỷ nữ, nàng thật sự không biết làm thế nào để chăm sóc một đứa trẻ mới sinh. Nàng đi lòng vòng mãi, cuối cùng ghé vào một quán trọ, đặt một phòng ngủ rẻ tiền và ít đồ ăn đơn giản. Nằm trên chiếc giường cứng, nàng nhẹ nhàng ôm Tiểu Ngọc Nhi vào lòng.

Trong đầu đang không ngừng suy tính tiếp theo nên làm như thế nào. Không có tiền, cũng sẽ không có đồ để ăn. Hiện tại đường đi đến Vũ Sơn ra sao vẫn chưa biết được. Cứ đi như vậy, nàng chỉ sợ chưa tìm được Vũ Sơn, nàng đã chết đói nơi đầu đường xó chợ mất rồi. Bây giờ trước tiên nàng phải tìm biện pháp để ăn uống no đủ, có lộ phí để đi lại đã. Nhưng thôi, hiện tại đi ngủ trước, mai tính tiếp. Nghĩ như vậy nàng liền dần chìm vào giấc ngủ. cả ngày bốn ba khắp nơi, thật sự quá mệt mỏi!

Chợp mắt được một lúc, nàng liền bị tiếng gõ cửa đánh thức:

- Khách quan, đồ ăn và nước ấm của ngài đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Tô Ngọc Thanh chống thân hình mệt mỏi dậy, đi ra mở cửa.

- Khách quan, để cho tiểu nhân vào thắp đèn cho ngài, trời sắp tối rồi ạ.

Tiểu nhị để đồ ăn và nước ấm trên bàn, đi vào thắp đèn. Sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng.

Vừa mới ngủ mà trời đã sắp tối rồi sao? Thảo nào nàng thấy đói như thế. Tiểu Ngọc Nhi mở to đôi mắt trong trẻo, môi chu lên như sắp khóc, chắc bé cũng đói rồi. Tô Ngọc Thanh vội vàng bung com tiến lại giường. Chợt nghĩ ra gì đó, nàng chán nản bỏ bát xuống. Nàng làm sao lại quên Tiểu Ngọc Nhi

không thể ăn cơm chứ?

Ôm đứa trẻ với vẻ mặt mếu máo như sắp khóc, nàng cẩn thận dỗ dành:

- Tiểu Ngọc Nhi ngoan, để bây giờ di nương đi lấy cho con chút nước cơm nha! Con ngoan, chờ ta một lúc thôi.

Nói xong, nàng lê tấm thân mệt mỏi nhanh chóng ra khỏi phòng. Tiểu Ngọc Nhi vừa khóc xong bây giờ đã ngủ rồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vương lại đầy nước mắt. Tô Ngọc Thanh đau lòng vô cùng. Đều do nàng không tốt, không chăm sóc được chu đáo cho đứa trẻ này. Bất quá cuối cùng cũng có một tin vui, phần nào an ủi được lòng nàng.

Một tiểu nhị tên là Tiểu Hải tốt bụng giới thiệu cho nàng một công việc giặt quần áo ở một sơn trang gần đó. Ngày hôm sau, tiểu nhị Tiểu Hải tốt bụng dẫn nàng đến cửa sau một căn nhà gỗ. Vừa gõ cửa thì một tiểu cô nương ra mở. Nhìn thấy Tiểu Hải cùng Tô Ngọc Thanh đang ôm đứa trẻ, cô gái cười thật tươi, nói:

- Đại ca, người cứ về tiếp khách đi. Cô nương này cứ giao cho muội.

Tô Ngọc Thanh đối với cô nương này rất có cảm tình. Bởi vì cô nương ấy có nụ cười rất chân thành, khiến cho người khác cảm thấy rất ngọt ngào.

- Đây là muội muội của ta – Tiểu Xu. Người cứ yên tâm đi theo nàng ấy, nàng ấy sẽ dẫn người vào phủ.

Tiểu Hải dặn dò nàng xong liền nhanh chóng quay về nhà trọ.

- Cảm ơn Tiểu Xu. Ta tên là Tô Ngọc Thanh, nhà ở Vũ Sơn.

- Vũ Sơn sao? Hình như ta đã từng nghe qua.

- Thật sao? Người thật sự biết đường đi đến Vũ Sơn như thế nào sao?

Trong mắt Tô Ngọc Thanh sáng lên một tia hi vọng, rốt cục cũng có người biết tới Vũ Sơn.

- Ta không biết, nhưng hẳn là trang chủ của chúng ta biết đấy.

Thật vậy sao? Như vậy thì nàng nhất định phải gặp vị trang chủ này mới được.

- Ngọc Thanh tỷ tỷ, chúng ta đi vào thôi.

Tiểu Xu thân thiết kéo tay Tô Ngọc Thanh đi vào trong. Thật may sơn trang này đang thiếu một nha hoàn giặt giũ quần áo.

Sơn trang này có một quang cảnh rất rộng, đủ thấy gia chủ ở đây có quyền có thế ra sao. Tuy sơn trang này vô cùng rộng lớn, được trang trí vô cùng hoa lệ nhưng lại không có một chút tục khí nào. Hạ nhân bên trong trang đều đang chăm chú làm việc. Họ nhìn thấy Tô Ngọc Thanh ôm một đứa bé đi vào, trong mắt có chút kinh ngạc lại có cùng đồng tình.

Tiểu Xu nhanh nhẹn dẫn Tô Ngọc Thanh đến gặp một lão bà, nói đó là quản sự hậu viện – Dung đại nương.

Một lão bà khoảng năm mươi tuổi nhanh chóng xuất hiện trước mặt nàng. Cặp mắt đã trải qua sự đời làm người ta thấy khá xa cách, nhưng cũng không phải là không tốt. Bà nhìn Tô Ngọc Thanh, ánh mắt hơi lóe sáng. Ngay sau đó, bà lại nhìn chăm chăm đứa nhỏ trong ngực nàng, hỏi:

Đây là hài tử của người?

Tô Ngọc Thanh nhẹ gật đầu, cung kính nói:

- Giặt quần áo, nấu cơm tiểu nhân đều đã từng làm. Hiện tại tiểu nhân mang theo Tiểu Ngọc Nhi không chỗ dung thân, hi vọng đại nương mở lòng từ bi mà thu nhận.

Dung đại nương tinh tế đánh giá Tô Ngọc Thanh từ đầu đến chân, trầm giọng nói:

- Người sẽ theo Tiểu Xu ra phía sau viện làm việc. Vừa đúng lúc chỗ chúng ta đang thiếu một nha hoàn giặt quần áo.

- Tạ ơn Dung đại nương.

Tô Ngọc Thanh vội vàng cảm ơn, trước khi đi còn nói thêm một câu:

- Nhà của Ngọc Thanh ở núi Vũ Sơn, cho nên tiểu nhân không thể kí khế ước bán mình.

Dung đại nương nhìn thật kĩ Tô Ngọc Thanh, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp. Tiểu Xu đứng bên cạnh khẽ run lên, đầu chảy đầy mồ hôi. Dung đại nương không bao giờ chấp nhận người khác nói điều kiện với mình a! Một lúc lâu sau, Tiểu Xu đã nghĩ tất cả đều vô vọng, lại thấy Dung đại nương lẳng lặng nhìn Tô Ngọc Thanh, nói nhẹ một câu:

- Ta sẽ không bắt ngươi kí khế ước bán mình. Khi nào ngươi muốn quay về núi Vũ Sơn, ta cũng sẽ để ngươi đi.
- Ngọc Thanh bái tạ Dung đại nương.
- Đừng vội cảm ơn ta, trước hết ngươi đem đứa nhỏ đi nghỉ đi đã, để Tiểu Xu đưa ngươi đi làm quen một chút, ngày mai bắt đầu làm việc!
- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Lưu lạc

Muốn quay về Vũ Sơn quả nhiên không phải việc dễ dàng gì. Nàng đã đi hỏi rất nhiều nơi, nhưng có rất nhiều người nói họ không biết núi Vũ Sơn ở đâu. Còn một số người thì lại nói họ đã từng nghe qua nhưng lại không biết đường đi đến đó như thế nào.

Tô Ngọc Thanh công Tiểu Ngọc Nhi trên lưng, đi lang thang trên đường, không biết nên đi về đâu. Chạy trốn khỏi Thân Vương phủ, trên người nàng cũng không mang theo nhiều đồ. Mới chỉ trên đường hỏi thăm thôi mà tài sản trên người nàng đã gần hết. Tiểu Ngọc Nhi cũng rất khổ, mỗi ngày nàng chỉ có thể cho nó uống chút nước canh mà thôi. Đã nhiều ngày trôi qua, khuôn mặt vốn mập mạp của Tiểu Ngọc Nhi đã gầy đi trông thấy.

Tô Ngọc Thanh thấy vậy thì vô cùng đau lòng. Lần này là nàng bắt Tiểu Ngọc Nhi chịu khổ cùng mình. Không có bà vú, không có tỳ nữ, nàng thật sự không biết làm thế nào để chăm sóc một đứa trẻ mới sinh. Nàng đi lòng vòng mãi, cuối cùng ghé vào một quán trọ, đặt một phòng ngủ rẻ tiền và ít đồ ăn đơn giản. Nằm trên chiếc giường cứng, nàng nhẹ nhàng ôm Tiểu Ngọc Nhi vào lòng.

Trong đầu đang không ngừng suy tính tiếp theo nên làm như thế nào. Không có tiền, cũng sẽ không có đồ để ăn. Hiện tại đường đi đến Vũ Sơn ra sao vẫn chưa biết được. Cứ đi như vậy, nàng chỉ sợ chưa tìm được Vũ Sơn, nàng đã chết đói nơi đầu đường xó chợ mất rồi. Bây giờ trước tiên nàng phải tìm biện pháp để ăn uống no đủ, có lộ phí để đi lại đã. Nhưng thôi, hiện tại đi ngủ trước, mai tính tiếp. Nghĩ như vậy nàng liền dần chìm vào giấc ngủ. cả ngày bốn ba khắp nơi, thật sự quá mệt mỏi!

Chợp mắt được một lúc, nàng liền bị tiếng gõ cửa đánh thức:

- Khách quan, đồ ăn và nước ấm của ngài đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Tô Ngọc Thanh chống thân hình mệt mỏi dậy, đi ra mở cửa.

- Khách quan, để cho tiểu nhân vào thắp đèn cho ngài, trời sắp tối rồi ạ.

Tiểu nhị để đồ ăn và nước ấm trên bàn, đi vào thắp đèn. Sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng.

Vừa mới ngủ mà trời đã sắp tối rồi sao? Thảo nào nàng thấy đói như thế. Tiểu Ngọc Nhi mở to đôi mắt trong trẻo, môi chu lên như sắp khóc, chắc bé cũng đói rồi. Tô Ngọc Thanh vội vàng bụng com tiến lại giường. Chợt nghĩ ra gì đó, nàng chán nản bỏ bát xuống. Nàng làm sao lại quên Tiểu Ngọc Nhi không thể ăn com chứ?

Ôm đứa trẻ với vẻ mặt méo mào như sắp khóc, nàng cẩn thận dỗ dành:

- Tiểu Ngọc Nhi ngoan, để bây giờ di nương đi lấy cho con chút nước com nha! Con ngoan, chờ ta một lúc thôi.

Nói xong, nàng lê tấm thân mệt mỏi nhanh chóng ra khỏi phòng. Tiểu Ngọc Nhi vừa khóc xong bây giờ đã ngủ rồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vương lại đầy nước mắt. Tô Ngọc Thanh đau lòng vô cùng. Đều do nàng không tốt, không chăm sóc được chu đáo cho đứa trẻ này. Bất quá cuối cùng cũng có một tin vui, phần nào an ủi được lòng nàng.

Một tiểu nhị tên là Tiểu Hải tốt bụng giới thiệu cho nàng một công việc giặt quần áo ở một sơn trang gần đó. Ngày hôm sau, tiểu nhị Tiểu Hải tốt bụng dẫn nàng đến cửa sau một căn nhà gỗ. Vừa gõ cửa thì một tiểu cô nương ra mở. Nhìn thấy Tiểu Hải cùng Tô Ngọc Thanh đang ôm đứa trẻ, cô gái cười thật tươi, nói:

- Đại ca, người cứ về tiếp khách đi. Cô nương này cứ giao cho muội.

Tô Ngọc Thanh đối với cô nương này rất có cảm tình. Bởi vì cô nương ấy có nụ cười rất chân thành, khiến cho người khác cảm thấy rất ngọt ngào.

- Đây là muội muội của ta – Tiểu Xu. ngươi cứ yên tâm đi theo nàng ấy, nàng ấy sẽ dẫn ngươi vào phủ.

Tiểu Hải dặn dò nàng xong liền nhanh chóng quay về nhà trọ.

- Cảm ơn Tiểu Xu. Ta tên là Tô Ngọc Thanh, nhà ở Vũ Sơn.

- Vũ Sơn sao? Hình như ta đã từng nghe qua.

- Thật sao? Người thật sự biết đường đi đến Vũ Sơn như thế nào sao?

Trong mắt Tô Ngọc Thanh sáng lên một tia hi vọng, rốt cục cũng có người biết tới Vũ Sơn.

- Ta không biết, nhưng hẳn là trang chủ của chúng ta biết đấy.

Thật vậy sao? Như vậy thì nàng nhất định phải gặp vị trang chủ này mới được.

- Ngọc Thanh tỷ tỷ, chúng ta đi vào thôi.

Tiểu Xu thân thiết kéo tay Tô Ngọc Thanh đi vào trong. Thật may son trang này đang thiếu một nha hoàn giặt giũ quần áo.

Son trang này có một quang cảnh rất rộng, dù thấy gia chủ ở đây có quyền có thể ra sao. Tuy son trang này vô cùng rộng lớn, được trang trí vô cùng hoa lệ nhưng lại không có một chút tục khí nào. Hạ nhân bên trong trang đều đang chăm chú làm việc. Họ nhìn thấy Tô Ngọc Thanh ôm một đứa bé đi vào, trong mắt có chút kinh ngạc lại có cùng đồng tình.

Tiểu Xu nhanh nhẹn dẫn Tô Ngọc Thanh đến gặp một lão bà, nói đó là quản sự hậu viện – Dung đại nương.

Một lão bà khoảng năm mươi tuổi nhanh chóng xuất hiện trước mặt nàng. Cặp mắt đã trải qua sự đời làm người ta thấy khá xa cách, nhưng cũng không phải là không tốt. Bà nhìn Tô Ngọc Thanh, ánh mắt hơi lóe sáng. Ngay sau đó, bà lại nhìn chăm chăm đứa nhỏ trong ngực nàng, hỏi:

Đây là hài tử của người?

Tô Ngọc Thanh nhẹ gật đầu, cung kính nói:

- Giặt quần áo, nấu cơm tiểu nhân đều đã từng làm. Hiện tại tiểu nhân mang theo Tiểu Ngọc Nhi không chỗ dung thân, hi vọng đại nương mở lòng từ bi mà thu nhận.

Dung đại nương tinh tế đánh giá Tô Ngọc Thanh từ đầu đến chân, trầm giọng nói:

- Người sẽ theo Tiểu Xu ra phía sau viện làm việc. Vừa đúng lúc chỗ chúng ta đang thiếu một nha hoàn giặt quần áo.

- Tạ ơn Dung đại nương.

Tô Ngọc Thanh vội vàng cảm ơn, trước khi đi còn nói thêm một câu:

- Nhà của Ngọc Thanh ở núi Vũ Sơn, cho nên tiểu nhân không thể kí khế ước bán mình.

Dung đại nương nhìn thật kĩ Tô Ngọc Thanh, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp. Tiểu Xu đứng bên cạnh khẽ run lên, đầu chảy đầy mồ hôi. Dung đại nương không bao giờ chấp nhận người khác nói điều kiện với mình a! Một lúc lâu sau, Tiểu Xu đã nghĩ tất cả đều vô vọng, lại thấy Dung đại nương lẳng lặng nhìn Tô Ngọc Thanh, nói nhẹ một câu:

- Ta sẽ không bắt người kí khế ước bán mình. Khi nào người muốn quay về núi Vũ Sơn, ta cũng sẽ để người đi.

- Ngọc Thanh bái tạ Dung đại nương.

- Đừng vội cảm ơn ta, trước hết người đem đứa nhỏ đi nghỉ đi đã, để Tiểu Xu đưa người đi làm quen một chút, ngày mai bắt đầu làm việc!

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Vào trang làm nữ tì.

Tiểu Xu phó thác Tiểu Ngọc Nhi cho một đại tỷ vừa mới sinh con chăm sóc, rồi quay sang dẫn Tô Ngọc Thanh bắt đầu đi làm công việc giặt quần áo. Nàng phải phụ trách giặt y phục mỗi ngày của trang chủ. Tiểu Xu lại là tỷ nữ chuyên phục vụ hàng ngày cho trang chủ, cho nên mỗi lần đều là Tiểu Xu đem quần áo ôm lại cho Tô Ngọc Thanh giặt giữ.

Dung đại nương đối với việc giám sát nàng thập phần nghiêm khắc. Nước giặt quần áo phải lấy từ nước suối ở trên núi, đun lên, lọc qua. Sau đó cho thêm một chút hương liệu ngâm thượng đẳng vào, rồi lấy tay nhẹ nhàng xoa đều. Nước phải trong tới mức nhìn thấy đáy, không còn hạt cát nào. Phải làm vô cùng cẩn thận, không thể có một tia nếp nhăn trên quần áo khi giặt. Quần áo giặt phơi khô xong, phải được kiểm tra kỹ càng rồi mới để Tiểu Xu đưa tới phòng trang chủ.

Khi giặt, từng bước không thể bớt mà cũng không thể nhiều hơn. Hơn nữa mỗi một bước phải thật cẩn thận, không thể để xảy ra một chút sai sót nào. Quy tắc làm tỷ nữ cũng thật quá khuôn khổ.

Vài lần đầu, Dung đại nương đều là tự mình đứng cạnh giám sát, xem Tô Ngọc Thanh nàng có làm tốt việc không. Sau này thấy nàng đã thạo việc lại không mắc sai phạm gì, Dung đại nương cũng liền để mặc.

Tô Ngọc Thanh xắn ống tay áo lên, đôi tay ngọc nhẹ nhàng vò quần áo. Đây là quần áo Tiểu Xu mới đem qua, nói là trang chủ vừa mới thay ra. Một đại nam nhân trong vòng một ngày phải thay hơn mười bộ quần áo, khó trách Dung đại nương phải chú tâm đến nha đầu giặt quần áo như vậy. Giặt cẩn thận thì không nói, nhưng lại còn phải ướp hương liệu nữa chứ! Dù chưa thấy qua mặt trang chủ nhưng có thể đoán ra nhất định là một nam nhân éo lá.

Tô Ngọc Thanh cúi đầu dùng sức chà xát chỗ quần áo vừa mới đem đến, tựa hồ như phát tiết phần uất của chính mình. Tuy rằng vì mưu sinh, nàng phải lưu luyến làm nha hoàn giặt quần áo, nhưng cách chủ tử tra tấn hạ nhân như thế này thật làm nàng không vừa mắt. Trên đời này, kẻ có tiền bạc thường không coi hạ nhân ra gì, không để họ vào trong mắt. Mà nàng lại là kẻ vì không có tiền khiến cho bản thân phải đi làm nha hoàn.

Ít ra ông trời vẫn ban lòng thương, cho nàng gặp gỡ hai huynh đệ Tiểu Hải và Tiểu Xu, luôn coi nàng như huynh đệ tỷ muội trong nhà vậy. Nhờ có bọn họ chiếu cố, nàng với Tiểu Ngọc Nhi mới có chỗ an thân. Nàng đột nhiên nhớ tới gương mặt lãnh tuấn vô tình kia. Nàng đối với hắn cũng không thể nói rõ là loại cảm giác gì, tựa hồ rất mong lung, mờ ảo. Mà nàng cũng không muốn nghĩ tới hắn nữa.

Chuyện đêm hôm đó, nàng cũng có thể hiểu một chút. Nàng biết, hắn cùng Tiểu Ngọc Khanh kia có mối quan hệ vô cùng phức tạp. Mà nói như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể coi là nàng thiếu hắn được. Không phải sao?

Mà ở trong phủ của hắn, nàng lúc nào cũng mang tâm trạng sợ hãi. Không ai giúp đỡ, không ai bầu bạn, tâm sự cùng nàng. Ở đây, mặc dù chưa biết được tin tức chính xác đi Vũ Sơn, nhưng lại kết giao được bằng hữu như Tiểu Xu. Nhìn về phía Tiểu Xu đang giúp nàng phơi quần áo, trông nàng ta cẩn thận từng chút một, Tô Ngọc Thanh uất ức thay cho cô nương thân với nàng như tỷ muội này.

- Ngọc Thanh tỷ tỷ, người biết không? Trang chủ thích mặc bộ quần áo này nhất.

Chỉ thấy Tiểu Xu một thân hồng y, đang dùng bàn tay trắng nõn tinh tế vuốt lên bộ trường bào màu bạc. Nét mặt vô cùng hạnh phúc, có thể nhìn ra nàng ta đang có “cảm giác đặc biệt” với bộ quần áo này. Tô Ngọc Thanh nhìn Tiểu Xu thân nhiên cười. Trang chủ yêu thích mặc quần áo gì nàng cũng không quan tâm. Nàng chỉ thầm nghĩ xem có cách nào từ trong miệng tên đó biết được hướng đi Vũ Sơn mà thôi.

- Tiểu Xu, làm thế nào có thể thấy được trang chủ?

- Tỷ tỷ, người muốn gặp trang chủ?

Tiểu Xu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc Thanh. Chẳng lẽ tỷ tỷ có hứng thú với trang chủ sinh? Thật là, tiểu nha đầu này đang nghĩ điều viết lên trên mặt hết. Làm cho Tô Ngọc Thanh nàng cảm thấy rất buồn cười.

- Lần trước người không phải nói trang chủ biết Vũ Sơn đi như thế nào sao? Tỷ tỷ ta muốn mau chóng quay về núi Vũ Sơn.

Tiểu Xu khẽ lè lưỡi, nói:

- Tỷ tỷ, trí nhớ của muội không có tốt lắm. Lại có thể đem chuyện tỷ tỷ nhờ quên mất, thật đáng giận mà.

Nàng đến gần Tô Ngọc Thanh, ngồi xổm xuống, giúp nàng giặt quần áo, nói:

- Trang chủ vừa mới thay quần áo đi ra ngoài rồi. Chờ trang chủ trở về, ta liền mang tỷ tỷ đi gặp trang chủ.

- Tiểu Xu, cảm ơn người.

- Tỷ tỷ, phu quân của người đâu?

Tô Ngọc Thanh giặt mình. Nàng không nghĩ tới Tiểu Xu đột nhiên lại hỏi vấn đề này. Ai, như thế nào thì trước hết phải trả lời nha đầu này đã, nếu không nàng ta sẽ truy hỏi mãi không thôi.

- Nhà của ta vốn ở Vũ Sơn. Trong một lần rơi xuống núi, ta bị thất lạc mất người nhà. Hiện tại ta tìm không được đường quay trở về núi nữa.

Thôi vậy, cứ xem nàng gặp phải hoàn cảnh như vậy đi. Tiểu Xu chuyên chú nhìn chằm chằm Tô Ngọc Thanh, khuôn mặt hiện lên vẻ thấu hiểu và thương cảm. Nàng cười ngọt ngào, nói:

- Thì ra là như vậy. Tỷ tỷ, người đừng nóng vội. Trang chủ nhất định sẽ giúp người tìm được đường về nhà thôi.

- Muội muội tốt.

Ăn xong cơm tối, Tiểu Xu đột nhiên từ đầu vội vàng chạy tới, nói là trang chủ đã trở về. Sau đó, Tô Ngọc Thanh liền bị Tiểu Xu kéo đi ra ngoài. So với nàng, xem ra Tiểu Xu dường như còn gấp hơn. Tô Ngọc Thanh đi theo Tiểu Xu, nhanh hướng chủ viện mà đi. Trong đầu không ngừng tưởng tượng ra gương mặt ảo ảo, một tên nam nhân bất nam bất nữ. Nàng phải nói như thế nào với hắn đây?

Qua vài đoạn hành lang dài, Tiểu Xu cùng nàng đã gần tới đại viện.

- Trang chủ đang ở trong Ngự Phong đình uống rượu. Đây là thời cơ tốt nhất chúng ta nên đi tìm hắn.

Vừa bước chân vào chủ viện, đập vào mắt chính là một tòa đình có kết cấu tỉ mỉ, tinh tế. Trong đình một bóng dáng màu đỏ tía đang đưa lưng về phía các nàng.

- Trang chủ, ta mang Ngọc Thanh tỷ tỷ đến đây.

Nam tử xoay người lại – hé ra gương mặt khiến người ta phải giật mình. So với nữ tử còn đẹp hơn hai phần, nhưng gương mặt hắn không mang chút ôn nhu nào hết. Đặc biệt đôi mắt đầy tà khí, nhìn rất không đứng đắn, khiến người đối diện phải khắc sâu ánh mắt đó vào nội tâm của mình. Người này thật làm người ta phải hoa mắt, mê muội. Khó trách hắn làm cho Tiểu Xu phải động tâm.

Nam tử kia nhìn ra phía sau Tiểu Xu, nhìn chằm chằm vào Tô Ngọc Thanh. Đôi mắt tà mị của hắn xuất hiện một tia kinh ngạc.

- Tiêu Ngọc Khanh?

Tô Ngọc Thanh cảm thấy trong lòng vô cùng hoảng hốt. Như thế nào nam nhân này lại biết được chủ nhân trước kia của thân thể này? Nàng cung kính hành lễ, cúi đầu nói nhỏ:

- Nô tỳ Tô Ngọc Thanh xin diện kiến trang chủ.

Nam nhân kia đi tới trước mặt nàng. Lấy tay hơi nâng cằm nàng lên, tinh tế đánh giá.

- Tô Ngọc Thanh? Hình dáng của người rõ ràng là Tiêu Ngọc Khanh!

Tô Ngọc Thanh nâng mắt lên, không hề áp úng, bối rối. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt tà mị kia của hắn

- Ta là Tô Ngọc Thanh, thiên hạ chỉ có một. Xin hỏi trang chủ, là ai quy định ta không thể cùng người khác có hình dạng giống nhau?

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong trẻo mà kiên định của nàng, nghe lời nàng nói liền nở nụ cười.

- Nữ nhân Tiêu Ngọc Khanh kia không có đôi mắt trong sáng, hắc bạch phân minh như thế này,

Tô Ngọc Thanh trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra nam nhân này rất biết cách nhìn người, nhận được ra nàng không phải là Tiêu Ngọc Khanh kia. Sau đó nàng liền cẩn trọng, bộ dáng phục tùng, nói:

- Nô tỳ lần này tới gặp trang chủ là muốn cầu ngài chỉ cho nô tỳ biết đường đi tới núi Vũ Sơn.

Tần Mộ Phong nghe xong bỗng giật mình. Nữ tử này tuy rằng không có ý làm ra bộ dáng hèn mọn, lại thấy được nàng đang thành tâm cầu xin hắn? Hừ, dám đến hỏi trang chủ hắn xem đi Vũ Sơn như thế nào!

- Người là tỷ nữ mới đến giặt quần áo?

Nàng giặt quần áo của hắn cũng không tệ lắm. Lần này sẽ không cùng nàng so đo, tính toán.

- Vâng.

Nam nhân này toàn thân tản ra một loại đàn hương rất dễ ngửi, thân nhiên mà nhẹ nhàng.

- Trang chủ ta tựa hồ cũng không có phân phó người đi Vũ Sơn.

Tô Ngọc Thanh ngẩng đầu lên, Nam nhân này là có ý gì?

- Nhà nô tỳ ở trên núi Vũ Sơn, thưa trang chủ. Mà nô tỳ cũng không có ký khế ước bán mình.

Như vậy là đủ rõ ràng rồi chứ? Nam nhân này rốt cuộc có cho nàng biết đáp án mà nàng mong muốn hay không?

- Phải không?

Nam nhân kia cười khẽ, lại khiến Tiểu Xu đứng bên cạnh toát ra toàn mồ hôi lạnh. Trang chủ cười như vậy là điềm báo tức giận a!

Tô Ngọc Thanh hận không thể cho hắn vài cái bạt tai. Lời của nàng đáng cười như vậy sao? Sau đó, nàng nhìn thẳng vào nam nhân thần bí kia, không thèm đáp trả.

- Đường đi Vũ Sơn, đương nhiên bản trang chủ biết. Chỉ là không biết ngươi lấy gì đổi lấy đáp án đây?

Hai mắt Tô Ngọc Thanh lập tức xuất hiện hai tia lửa giận, thật quá đáng mà. Nam nhân chết tiết này, không phải chỉ cần trả lời thôi sao, còn muốn cùng nàng bàn điều kiện nữa! Nhưng nàng vẫn đem tức giận của mình kiềm chế lại.

Bây giờ là nàng đang nhờ hắn giúp mà, sao có thể ứng xử tùy tiện được chứ. Bên cạnh, Tiểu Xu khẽ giặt góc áo của nàng, dường như đang nhắc nhở nàng. Nàng cũng không thể làm Tiểu Xu bị liên lụy vì mình. Tô Ngọc Thanh nhìn về phía nam nhân đang mang về mặt chế ngạo kia, bình tĩnh nói:

- Nô tỳ tự biết thân phận mình hèn mọn, xin trang chủ thứ lỗi nô tỳ tội đường đột. Nô tỳ xin lui ra.

Nàng không tin không thể tìm thấy đường quay về núi Vũ Sơn. Cung kính cúi người, chuẩn bị lui ra.

- Bản trang chủ hôm nay uống chút rượu, trên người rất không thoải mái. Rất muốn đi tắm.

- Nô tỳ liền đi chuẩn bị – người nói chính là Tiểu Xu, vẫn đứng yên bên cạnh nàng.

Tô Ngọc Thanh kinh ngạc xoay người. Trong lời nói của nam nhân kia là ám chỉ vào nàng? Hắn lệnh cho nàng hầu hạ hắn tắm rửa sao? Nàng chỉ là một tiểu nữ tỳ giặt quần mà thôi, nào có nghĩa vụ đó.

- Tiểu xu, ngươi đi giúp ta chuẩn bị quần áo. Mà ngươi, đi chuẩn bị cho ta nước ấm.

Câu sau đúng là nhằm hướng Tô Ngọc Thanh đang đứng ngây người vì kinh ngạc nói tới.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhớ lại

Đến gần nửa đêm, Tô Ngọc Thanh mới có thể nằm xuống nghỉ ngơi. Nam nhân kia phân phó nàng lấy mười thùng nước tắm, quá đáng hơn là không cho phép bất luận kẻ nào hỗ trợ, giúp đỡ nàng. Cứ như vậy làm cho người nàng từ trên xuống dưới, nhất là hai cánh tay đều mỏi như bị gãy lìa. Nam nhân chết tiết này, nhất định là cố ý trêu đùa nàng.

- Tỳ tỳ, ngươi đã trở lại – bên tai truyền đến thanh âm của Tiểu Xu

- Hôm nay đều là Tiểu Xu không tốt. Làm cho tỳ tỳ bị trang chủ trách phạt. Trang chủ trước kia không phải người như thế. Hôm nay có thể là uống hơi nhiều rượu nên mới vậy thôi, tỳ tỳ.

- Tiểu Xu, ta không sao. Hôm nay là ta không biết thân phận, chọc giận trang chủ. Cho nên về lý bị trừng phạt là đúng thôi.

Nam nhân kia là cố ý tra tấn nàng, nàng làm sao không biết.

- Tỳ tỳ, tay ngươi không có việc gì chứ? – Tiểu xu đau lòng nhìn Tô Ngọc Thanh.

- Ta không sao, rất nhanh là bình phục thôi. Tiểu xu, ta hiện tại mệt mỏi quá, chúng ta ngủ đi.

- Vâng.

Ngày thứ hai, Tô Ngọc Thanh vừa mới tỉnh dậy, trời đã sáng choang. Trong phòng không thấy bóng dáng nha hoàn nào khác. Hắn là mọi người đã đi làm việc cả rồi, nhưng không ai nữ đánh thức nàng. Có lẽ là nàng ngày hôm qua quá mệt mỏi nên mới ngủ quên mất. Nhưng có một điều rất lạ là Tiểu Xu không gọi nàng dậy?

Nguy rồi! Nàng liền lập tức đứng lên, vội vàng mặc quần áo. Phải đi giặt quần áo của nam nhân kia ngay không lại bị hắn trách phạt mất. Không để ý đến cánh tay đau nhức, nàng cố gắng mặc xong quần. Đang định bước ra khỏi cửa, liền thấy Tiểu Xu cầm một cái bình ngọc nhỏ đi vào cửa.

- Tỳ tỳ, ngươi ngủ thêm chút nữa đi. Hôm nay trang chủ phân phó xuống dưới, nói tỳ tỳ mấy ngày nữa không cần phải làm việc. Tỳ tỳ xem, đây là trang

chủ ban cho người ngọc lộ nha. Đối với người bị thương đặc biệt hữu hiệu.

Trang chủ? Hẳn lại tốt như vậy sao?

Tiểu Xu lấy một ít thuốc mỡ đặt trong lòng bàn tay, tay còn lại giặt giặt áo ngoài của nàng, ý bảo Tô Ngọc Thanh cởi quần áo để nàng bôi thuốc.

- Tỷ tỷ, đây là lần đầu tiên trang chủ quan tâm hạ nhân như vậy. Bình thường không có đâu. Ta thực ngưỡng mộ tỷ đó.

Tô Ngọc Thanh nhẹ nhàng chậm rãi cởi ống tay áo để Tiểu Xu giúp nàng bôi thuốc. Lòng nàng đột nhiên nhớ tới nam nhân kia. Nam nhân đối với nàng trong mắt chỉ có chán ghét, mỗi lần gặp mặt liền châm chọc khiêu khích. Chán ghét oán hận một người, nhất định là hắn có lý do riêng.

Theo những lời Thu Thủy nói, nàng đại khái biết được một việc. Hoàng Phủ Luật hận nàng là bởi vì chủ nhân trước kia của thân thể này chia rẽ hắn cùng nữ tử hắn yêu. Mà nữ tử kia vào ngày hắn đại hôn với nàng đã nhảy xuống sông tự vẫn. Hắn cùng nữ tử ấy đã có một đứa con bốn tuổi, vốn là một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Lại bị sự xuất hiện của nàng làm cho gia đình hắn tan nát, chia ly.

Nam nhân kia mất đi người mà hắn yêu nhất. Hắn nhất định vô cùng thống khổ. Nàng mỗi khi nhìn thấy hắn đều thấy một nỗi cô đơn, tịch mịch. Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên thấy phiền toái, ảo não. Không phải là nàng đã rời đi rồi sao? Sao bây giờ lại nhớ tới nam nhân không có quan hệ gì đến nàng kia chứ? Thật sự là tự tìm phiền toái mà!

- Tỷ tỷ, không thoải mái sao?

Tô Ngọc Thanh hơi hồi thần lại, lẳng lặng mặc quần áo, đi ngủ tiếp.

- Tiểu Xu, người có biết Thân Vương phủ cách nơi này bao xa không?

- Thân vương phủ? Là thân vương phủ to lớn ở phía đông thành sao? Nơi đó cách sơn trang của chúng ta không xa. Trang chủ chúng ta cùng Thân vương gia kia cũng có thâm giao tình.

- Phải không? – hóa ra nàng vẫn chưa chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn,

Xem ra nơi này cũng không phải là chỗ có thể lưu lại lâu dài.

- Tiểu Xu, đem quần áo trang chủ tới đây để ta giặt.

Nàng phải cố gắng làm việc, mau chóng thu xếp chu toàn. Sau đó cùng Tiểu Ngọc Nhi tìm đường quay trở về Vũ Sơn.

- Nhưng mà hôm nay trang chủ phân phó , không cho tỷ tỷ làm việc nha.

- Ta là nô tỳ, nên chỉ làm chức trách của mình. Tiểu Xu, ta không sao.

- Tỷ tỷ.

- Đi thôi.

... ..

Nữ nhân kia không hề quay về phủ Thừa tướng!

Hắn đã phái người đi tới núi Vũ Sơn tìm kiếm đến nay vẫn không có tin tức gì. Gần một tháng nay, hắn vẫn không thể nào hiểu được, nữ nhân kia vì sao phải đi tới chỗ xa xôi Vũ Sơn đó cơ chứ?

Vũ Sơn ở gần biên thù, là nơi hoang vu hẻo lánh, rất ít người biết đến. Mà nữ nhân kia thân là con gái của Tiều Thừa Tướng, được nuông chiều từ bé, tính tình kiêu ngạo ương ngạnh. Đi tới nơi xa xôi đó làm gì? Thật là kì quái.

Hắn đột nhiên nhớ tới ngày hắc y nhân kia xuất hiện. Hắc y nhân từ Tịch Lạc viên đi ra nhưng không hề thấy cùng Tiều Ngọc Khanh giao thủ. Giống như, hai người này biết nhau vậy. Hoặc hắn là phải có giao tình.

Nữ nhân Tiều Ngọc Khanh này, thật là không đơn giản.

Nàng biết võ công, hơn nữa võ công không hề kém. Ý vào sủng ái của Thái Hậu, nữ nhân này ở trong Vương phủ của hắn vô cùng ngông cuồng, hách dịch. Hạ nhân, nô tài hai ba ngày đầu không phải té gãy chân, chính là mặt mũi bầm dập. Hắn là chủ nhân nơi này, chẳng lẽ lại không biết?

Hắn về phủ, nàng liền thu mình lại một chút. Vì nể Thái Hậu, hắn đành phải mở một mắt, nhắm một mắt. Chỉ là, nữ nhân kia được một tác lại muốn tiến một thước. Lại đi thương tổn đứa bé mới chỉ bốn tuổi!

Nếu lần đó không phải hắn sớm trở về phủ, Dục Nhi chỉ sợ đã mất mạng vì chơi đu dây. Tuy rằng nha hoàn Thu Thủy khẳng khái thừa nhận chính mình đây đây, không cần thận nên mới xảy ra chuyện này. Nhưng hắn vốn đã nghĩ kĩ. Thu Thủy chỉ là một nha hoàn nhỏ nhoi, làm sao có gan làm chuyện này?

Tiêu nha đầu kia vẻ mặt lúng túng sợ sệt như thế. Mới nhìn một cái là đã khóc. Trên người thì đầy vết thương, rõ ràng là bị người khác hành hạ, ức hiếp. Người chủ mưu ngoài Tiêu Ngọc Khanh, thì còn ai vào đây nữa! Hắn cùng nàng còn chưa thanh toán hết nợ nần. Nàng lại xem như không có việc gì, bỏ của chạy lấy người.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nam nhân càng trở nên ngoan tuyệt hơn. Thù mới hận cũ chồng chất, sao có thể dễ dàng cho qua như vậy được? Thân là Tứ vương gia, quyền khuynh thiên hạ, hoàng đế cũng phải nhường hắn ba phần. Vậy mà lại có nữ nhân cả gan dám chọc giận hắn!

Chờ xem, hiện tại hắn chỉ đang chờ thời cơ đến mà thôi!

Nhìn bức họa đang cuộn tròn trên mặt bàn, Hoàng Phủ Luật ánh mắt lập tức nhu hòa đi vài phần. Trong bức tranh là một người con gái trông rất yêu kiều, nhu nhược. Nhìn hình dáng của nàng, thật khiến người ta nổi lên ý niệm muốn bảo vệ, che chở. Chỉ mới nhìn thôi đã thấy vô cùng thư thái, an bình.

Nữ nhân nhẹ nhàng nở nụ cười điềm tĩnh, thật làm ấm áp lòng người. Năm năm trước, hắn tự tay vẽ tặng Tổ Nguyệt một bức tranh. Lúc ấy bọn họ ngồi ở dưới tàng cây mai, hoa mai bay rợp cả bầu trời. Hạnh phúc không nói nên lời, tương lai dường như càng tốt đẹp.

Năm ấy, hắn hai mươi ba tuổi. Vào thời gian đó, khắp nơi chỉ có quyền thế tranh đấu, tinh phong huyết vũ (1). Ông trời thương cảm, đã cho hắn gặp nữ tử ôn nhu này. Chỉ cần nhìn thấy nàng, hắn dù đang tức giận cũng sẽ trở nên bình tĩnh hơn. Nụ cười đó giúp trái hắn mềm mại hơn, không cần phải cố gắng tỏ ra kiên cường như trước nữa.

Sau đó mẫu hậu rốt cuộc cũng ân chuẩn cho Tổ Nguyệt làm Vương phi của hắn. Hắn mang nàng rời xa khỏi nơi tràn ngập quyền thế tranh đấu kia, an tâm làm Thân vương gia của mình. Hắn vẫn hiểu, mẫu hậu đối với việc hắn buông tha ngôi vị hoàng đế vô cùng bất mãn. Chỉ là hắn lại càng không thể chịu đựng khi nhìn thấy Tổ Nguyệt ở hoàng cung phải chịu dày vò, đau khổ.

Tổ Nguyệt cùng hắn, đều không thích hoàng cung.

Sau khi hắn cùng nàng ra khỏi hoàng cung được không lâu. Ngay vào năm con hắn lên ba tuổi, mẫu hậu lại đem Tiêu Ngọc Khanh này chen vào giữa hắn và Tổ Nguyệt. Từ đó về sau, hắn không còn được thấy bóng dáng của nàng nữa. Mà hắn, một lần nữa lại trở về làm Tứ Vương gia lạnh lùng, tàn khốc kia.

Hoàng Phủ Luật dùng ngón tay thon dài nhẹ vỗ về dung nhan người trong bức tranh, lắng đọng hoài niệm nhu tình của nàng. Mày kiếm dần dần nhăn lại. Đã qua hai tháng, vì sao không có tin tức của Tổ Nguyệt?

Cuối cùng, hắn vượt lên mi tâm, khôi phục khuôn mặt bình tĩnh như trước. Ngoài cửa, có một hạ nhân mở cửa bước vào phòng. Hắn một thân hắc y, quỳ một gối xuống ôm quyền, nói:

- Bẩm báo Vương gia, chúng thuộc hạ đã đi dọc theo sông Ngọc Hà. Cuối hạ lưu có một Am ni cô. Trong đó có một lão ni, bà ta nói.

- Nói!

- Hơn một năm trước, các sư thái từ trên sông vớt được một thi hài nữ tử.

Trình Tuấn từ trong áo lấy ra một chiếc giày thêu, cung kính trình lên trước mặt Hoàng Phủ Luật. Hoàng Phủ Luật nghe xong, sắc mặt đại biến. Đây là giày của Tổ Nguyệt! Chẳng lẽ Tổ Nguyệt đã. . .

- Vương gia, các sư thái nói đây là giày trên chân thi hài kia. Họ đã an táng nữ tử đó ở phía sau núi. . .

- Mau dẫn bọn vương đi am ni cô !

- Vâng.

[Chú thích:

(1)Phong tinh huyết vũ: gió tanh mưa máu]

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hội ngộ.

Nằm ở phía tây kinh thành, Diệp Lạc sơn trang đang vô cùng vắng lặng, yên tĩnh. Bốn phía của sơn trang đều trồng rất nhiều loại cây, hoa cỏ thuộc dạng hiếm có. Khung cảnh đầy sức sống này mang tới cho người ta cảm giác mùa xuân đang về với trời đất và vạn vật vậy.

Lúc này, Tô Ngọc Thanh cùng với Tiểu Xu đang nắm tay nhau đi trong khu rừng ở cạnh sơn trang, hướng tới khu chợ trong kinh thành. Dừng đại nương đã có căn dặn, hương liệu cùng xà phòng để giặt giữ quần áo cho trang chủ phải đến Chi Bảo Trai ở trong thành mua. Vì chỉ có nơi đó là có hương liệu tốt nhất.

Tô Ngọc Thanh tâm trạng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Không phải về vấn đề mua bán, mà là nàng sợ gặp mặt người của Thân Vương phủ ở đó. Tiểu Xu đi bên cạnh không hề hay biết gì cả, đang rất vui vẻ, hào hứng. Từ lúc bắt đầu đi Tiểu Xu cười không khép được miệng lại. Nàng rất cuộc cũng được đi ra ngoài rồi. Sao không cảm thấy cao hứng được cơ chứ? Suốt đường đi cứ riu ra riu rít:

- Tỷ tỷ, lần này ta nhất định phải mua được một hộp son và cả một ít vải mới để may quần áo nữa mới được.

Tô Ngọc Thanh nở nụ cười hiền hòa với tiểu nha đầu này. Nàng nói:

- Tiểu Xu của chúng ta tại sao lại khiến mình trở nên xinh đẹp như vậy chứ? Có phải đã có ý trung nhân trong lòng rồi phải không? Chẳng lẽ là . . .

Tiểu Xu đỏ mặt vì thẹn thùng, ngượng nghịu nói:

- Nào có? Tỷ tỷ chỉ được cái nói lung tung.

Tô Ngọc Thanh kéo đôi bàn tay trắng như tuyết của nàng đặt trên vai mình. Trong mắt tràn ngập ý cười. Nha đầu này đúng thật là nói một đằng nhưng trong lòng lại nghĩ một nẻo! Tiểu Xu đôi với Tần Mộ Phong tình nồng ý đậm. Người sáng suốt ai chẳng nhìn ra chứ.

Chỉ thấy trong rừng cây, hai bóng dáng một hồng một đỏ nắm tay nhau cười nói vui vẻ, tiếng cười lanh lảnh như tiếng chuông bạc vang vọng khắp cả cánh rừng.

Cách đó không xa, có một chiếc xe ngựa vô cùng xa hoa đang dần dần tiến về phía hai nàng. Tô y Ngọc Thanh cùng hồng y Tiểu Xu nhìn thấy xe ngựa lập tức đứng gọn vào bên đường, chờ xe ngựa đi qua. Xe ngựa kia đi qua kéo theo một màn bụi mỏng bay lên. Nhưng chiếc xe ngựa không đi qua mà lại dừng ở chỗ hai nàng, bên trong vọng ra tiếng của nam nhân.

- Bản trang chủ hôm nay tâm tình rất tốt, nên có thể cho các người cùng đi với ta một đoạn đường.

Người ngồi bên trong xe ngựa nói vọng ra, âm thanh mang vẻ trêu tức, bốn cọt.

- Cảm ơn trang chủ!

Tiểu Xu mở to hai mắt vì ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng hồi thần lại, chuẩn bị nhảy lên xe ngựa. Tô Ngọc Thanh vội giữ chặt lấy tay nàng, cất giọng đáp lời người ngồi trong xe ngựa:

- Cảm tạ trang chủ đã có lòng tốt. Nhưng chúng nô tỳ chỉ là hạ nhân thấp kém, không dám ngồi cùng.

- Ha ha – người bên trong xe ngựa đột nhiên cười rộ lên.

Tiếp theo đó, cửa sổ của xe ngựa được kéo lên, làm hé lộ ra một dung nhan tuyệt sắc xen lẫn với khí chất bất phàm của nam tử đó. Tần Mộ Phong lặng lẽ nhìn tổ y nữ tử ở ngoài xe, nhìn thật sâu vào đôi mắt của nàng. Tô Ngọc Thanh này đúng là một nha đầu thú vị.

Hắn thích xem biểu hiện của nàng lúc này. Rõ ràng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại cố gắng áp chế bản thân phải nhin xuống. Mỗi lần nhìn thấy nàng, dù tâm tình của hắn đang không tốt cũng phải vui vẻ lên mấy phần. Hắn nói:

- Không có việc gì thì cứ lên xe đi. Các người phải biết rằng được ngồi cùng xe ngựa với bản trang chủ là vô cùng vinh hạnh rồi đấy.

Nghe hắn nói như thế, Tô Ngọc Thanh bắt đầu nổi giận đùng đùng. Nam nhân này đúng là kẻ tự mãn, tự cho mình là đúng. Hắn nghĩ người nữ tử nào cũng mơ ước được ngồi chung xe ngựa với hắn hay sao? Nàng không thèm!

Nàng bình tĩnh dùng ánh mắt trêu tức nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

- Nô tỳ thân phận卑微, chỉ dám đi bộ thôi ạ!

Nói xong, cũng không thèm để ý tới lễ tiết mà kéo luôn Tiểu Xu về mặt đang ngẩng ngốc đi về phía trước. Nam nhân kiêu ngạo như vậy, nàng không thể cứ ngồi đấy xem vẻ mặt đắc ý của hắn được!

Tiểu xu luống cuống kéo Tô Ngọc Thanh lại, vội vàng nói:

- Tỷ tỷ, trang chủ hắn.

Nói gì thì nói hắn cũng là trang chủ a. Các nàng cứ như vậy đi trước trang chủ mà không thèm hành lễ. Như vậy có vẻ không được lễ tiết cho lắm. Tô Ngọc Thanh hiện tại mặc kệ những điều đó. Nàng còn phải đi mua thêm ít được phẩm nữa. Nhất định phải cho nam nhân kia nếm mùi toàn thân ngứa ngáy, khó chịu là như thế nào!

Tần Mộ Phong ngồi trong xe ngựa, hạ màn che cửa sổ xuống, nhếch mép cười:

- Hai tiểu nô tỳ này, các người thật sự rất lớn mật nha. Dám không để trang chủ ta đây vào mắt!

Thanh âm có mang theo một chút giận dữ từ trong xe vọng ra. Phu xe thấy vậy lẳng lặng cho xe ngựa đi tiếp, tiếp tục lộ trình vốn có của nó.

- Tỳ tỳ, làm sao bây giờ? Trang chủ nổi giận rồi.

Tiểu Xu sợ tới mức vẻ mặt trắng bệch, hai tay không ngừng run rẩy. Tô Ngọc Thanh đi bên cạnh thì rất bình thản. Đôi mắt nàng tuy trong trẻo nhưng rất lạnh lùng. Sải bước đi lên phía trước, nói:

- Mặc kệ hần đi. Hần nếu muốn phạt thì phạt ta. Mọi chuyện hôm nay tỳ tỳ sẽ gánh vác toàn bộ. Tiểu Xu không nên lo lắng nữa.

- Tỳ tỳ.

- Chúng ta đi mau lên một chút. Thời gian Dung đại nương cho chúng ta đi ra ngoài cũng không còn nhiều nữa đâu.

Trong thành là một khung cảnh phồn hoa đô hội, vui tươi và náo nhiệt. Tiếng rao hàng xen lẫn với tiếng mặc cả cò kè của người đi mua. Cũng có những tiếng cười đùa của đám trẻ con đang chạy nhảy xung quanh đó. Trong từ lâu, quan khách ra vào không dứt, vô cùng tấp nập.

Trên con đường đầy náo nhiệt đó, có hai nữ tử với gương mặt thanh tú đang cực kì hưng phấn, thích thú với mỗi món đồ ở trên đường đi, không nỡ buông tay. Đi tới một quán bán trang sức, Tiểu Xu vừa liếc mắt một cái liền nhìn trúng một đôi hoa tai màu xanh biếc. Tô Ngọc Thanh thì lại bị một cái vòng tay tinh xảo hấp dẫn. Vòng tay đó được chế tác rất khéo léo, hoa văn được điêu khắc vô cùng tinh tế. Thực thích hợp để đeo vào tay bảo bối Tiểu Ngọc Nhi của nàng.

Mới nghĩ vậy, nàng liền lấy tiền của chính mình tích góp được bấy lâu nay, mua luôn cái vòng đấy.

- Tỳ tỳ, người nhìn kia. Đó chẳng phải là xe ngựa của trang chủ sao?

Mua được đôi hoa tai xong, đột nhiên Tiểu Xu kích động lôi kéo Tô Ngọc Thanh nhìn về hướng mà nàng đang chỉ. Tô Ngọc Thanh quay đầu lại nhìn. Quả thật chính là chiếc xe ngựa hoa lệ của trang chủ, đang đứng ở trước cửa Hồng Y Lâu (1) . Tần Mộ Phong đang được một cô nương xinh đẹp lôi kéo đưa vào bên trong.

- Thì ra hôm nay trang chủ lại đến nơi này “du xuân” a.

Bên cạnh truyền đến âm thanh thất vọng của Tiểu Xu. Tô Ngọc Thanh trên mặt hiện lên vài đường hắc tuyến. Tần trang chủ làm chuyện gì là việc của hần, liên quan gì đến nàng? Hần vốn đã rất phong lưu rồi, không phải sao? Nàng chỉ có thể nói, thiên hạ này đàn ông đều cùng một loại, giống nhau cả thôi.

Trong thiên hạ này, có nam nhân nào là không đến Hồng Lâu?

Cả đám nam nhân đủ các thể loại đang thi nhau chen lấn, cười đùa trước cửa Hồng Lâu. Bỗng từ đâu xuất hiện hai con tuấn mã màu trắng đang phi nước đại hướng Hồng Lâu mà đến. Tô Ngọc Thanh đã nhìn thấy người trên lưng ngựa, mồ hôi lạnh thấm ướt đầm cả lưng áo. Trên lưng ngựa, người nam nhân cao lớn mặc áo trường bào không ai khác chính là Hoàng Phủ Luật - Tứ Vương gia.

Gặp lại hần ở nơi này, khiến cho nàng có cảm giác rằng bản thân không thể thoát khỏi lòng bàn tay của nam nhân lãnh khốc, vô tình kia.

Tô Ngọc Thanh nhanh chóng lúi súi vào đám người đang tò mò đứng xem ở bên đường. Nàng ngược đôi mắt to tròn lên, trộm nhìn bóng dáng nam nhân đang hướng về Hồng Y Lâu kia. Đi theo phía sau hần là một hắc y nhân che mặt, trông có vẻ là hậu vệ thân cận của hần. Hai người cùng xuống ngựa, giao ngựa cho tiểu nhị đứng ở gần đấy rồi bước vào trong Hồng Y Lâu.

Trốn ở trong đám người, Tô Ngọc Thanh thấy Hoàng Phủ luật đã đi vào bên trong liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao trong lòng nàng cũng có cảm giác không được vui cho lắm. Thì ra nam nhân này không chỉ có những tiểu thiếp ở trong phủ mà còn lưu luyến chốn yên hoa này nữa! Nàng thật ngu ngốc khi cảm thấy đồng cảm với một tên nam nhân lạm tình như vậy!

Nam nhân thật sự là đáng ghét mà!

- Tỳ tỳ, chúng ta thiếu chút nữa đã quên việc chính rồi. Chúng ta còn chưa mua được hương liệu cùng xà phòng cần mua đâu. Dung đại nương đã quy định chúng ta phải quay về son trang trước khi mặt trời lặn.

Thanh âm của Tiểu Xu như đánh thức Tô Ngọc Thanh khỏi những suy nghĩ miên man. Đúng rồi, nàng còn chưa mua được liệu để trị cái tên Tần trang chủ kiêu ngạo kia đâu.

Nàng cùng Tiểu Xu nhanh chóng chạy tới Chi Bảo Trai. Diệp Lạc son trang là khách hàng lâu năm của Chi Bảo Trai. Các nàng vừa mới đến, không cần phải mở miệng thì chương quầy đã chuẩn bị tốt những thứ các nàng cần. Hóa đơn sẽ được chuyển tới son trang sau. Chờ đến cuối tháng Diệp Lạc son trang sẽ cử người đến để thanh toán hết toàn bộ.

Hai người con gái, một lớn một nhỏ, mang theo một đồng xà phòng và cả hương liệu vội vã quay trở về son trang. Lại còn kèm theo cả mấy thứ đồ dùng

của nữ nhân nữa chứ.

Lúc đi qua chỗ Hồng Y Lâu kia, vẫn thấy cỗ xe ngựa xa hoa và hai con ngựa nhân nhả đang ăn cỏ ở đó. Tô Ngọc Thanh thầm bực bội trong lòng, không biết lý do vì sao mà nàng tự nhiên lại cảm thấy thấy khó chịu như vậy. Mắt thấy trời cũng đã sắp tối đến nơi rồi, Tô Ngọc Thanh cũng không suy nghĩ nhiều như thế nữa. Mắt liếc một cái về phía Hồng Y Lâu, sau đó nhanh chóng kéo Tiểu Xu hướng khu rừng lúc này mà đi.

Tại Hồng Y Lâu.

Trong một gian phòng được trang trí thật trang nhã, có hai nam nhân cực kì tuấn kiệt đang ngồi đối mặt với nhau, nhân nhả uống rượu. Nam nhân mặc áo ngân bào có vẻ mặt tà nịnh, ngồi bên cạnh hắn là một cô nương xinh đẹp đang cười tươi như hoa dựa dẫm vào người hắn.

Nam nhân lãnh tuấn đối diện mặc áo trường bào màu đen, trên mặt không hiện lên một tia hao sắc nào. Mà đang đứng phía sau hắn, cũng là một nam lạnh lùng như băng.

- Luật, ta đang nghĩ ngươi mời ta đến là để uống rượu nha.

Tần Mộ Phong đem khuôn mặt tuấn lãng mang đầy vẻ lo lắng của Hoàng Phủ Luật thu hết vào đáy mắt. Cố gắng nói ra một câu trêu chọc nam nhân lãnh khốc kia. Sao lúc nào hắn cũng mang khuôn mặt lạnh như người chết vậy chứ?

- Phong, ta hôm nay tới đây là để nói cho ngươi biết một việc. Ta phải tới một nơi, chắc phải rời kinh thành một vài ngày tới.

Hoàng Phủ Luật không hề để ý khuôn mặt cười cợt cùng lời nói trêu chọc của Tần Mộ Phong. Khuôn mặt tuấn tú đang vô cùng nghiêm túc. Quả thực giờ phút này lòng hắn đang nóng như lửa đốt. Hắn thầm nghĩ phải nhanh chóng đến Am ni cô kia để tìm Tô Nguyệt của hắn.

Tần Mộ Phong đẩy lui hoa nương ở bên cạnh ra, khôi phục lại vẻ đứng đắn trên khuôn mặt tà mị của hắn. Lặng lẽ nhìn bạn tốt của mình, hắn nói:

- Luật, đã có tin tức của Tô Nguyệt rồi sao?

Khuôn mặt của Hoàng Phủ Luật hiện lên vẻ vô cùng đau đớn, trầm giọng nói:

- Trình Tuấn đã tìm được giày thêu của Tô Nguyệt.

Hắn không nói nhiều lời, chỉ lặng lẽ ngồi uống rượu. Tần Mộ Phong trong lòng đại khái cũng đoán được phần nào, đưa tay vỗ lên vai Hoàng Phủ Luật.

- Luật, ngươi cứ việc đi tìm Tô Nguyệt. Kinh đô còn có ta.

Diệp Lạc son trang của hắn tuy rằng kinh doanh chính là buôn bán vũ khí. Nhưng dù là ở trong giang hồ hay triều đình, hắn đều có được một địa vị nhất định. Hoàng Phủ Luật buông chén ngọc, nhìn về phía huynh đệ tốt của hắn. Đối với Phong, hắn rất có tín nhiệm. Hôm nay đến đây cũng chính là báo cho Phong một tiếng. Hắn nói:

- Ta lập tức sẽ khởi hành. Ngươi ở lại nhất định phải để ý tên cáo già kia. Hôm nay nếu đi, ta không biết.

Đôi mắt của Hoàng Phủ Luật toát lên vẻ đau đớn tới liệt tâm liệt phế, ai cũng có thể nhìn thấy rõ sự thống khổ của hắn. Thanh âm lãnh khốc thường ngày nay cũng chứa đầy đau khổ cùng dằn vặt.

- Ta không biết sự chờ đợi của ta sẽ có kết quả như thế nào đây?

Nếu Tô Nguyệt thật sự đã ra đi thì hắn biết phải đối mặt như thế nào? Nói xong, hắn nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh đến cửa:

- Luật!

Tần Mộ Phong đột nhiên giữ tay hắn lại. Hoàng Phủ Luật xoay người, lặng lẽ chờ hắn nói câu tiếp theo.

- Nữ nhân Tiêu Ngọc Thanh kia trong thời gần đây có làm náo loạn Vương phủ của ngươi không?

Tần Mộ Phong nhất quyết không tin ở trên thế gian này, lại có người giống người đến như vậy. Ngay cả mi tâm, đường nét đều là giống nhau y như đúc!

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ luật trở nên rất khó coi. Nữ nhân này cùng hắn kết thâm thù đại hận rất lớn! Hắn cũng đã phái người đi tìm nhưng chỉ có thể tra được là nàng đã rời khỏi kinh thành chứ không hề biết nàng đi đâu. Bất quá, hiện tại hắn đã mặc kệ việc này. Tô Nguyệt của hắn mới là quan trọng nhất! Vì thế hắn đơn giản trả lời một câu:

- Nàng ta đã rời khỏi Thân vương phủ. Bây giờ ta cũng không biết ả đã đi đâu.

Nói xong hắn vội vàng ra khỏi Hồng Y Lâu, tung người nhảy lên hai con tuấn mã đang đứng dưới lầu, hướng sông Ngọc Hà mà thúc ngựa. Tần Mộ Phong đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Nhìn bóng dáng vĩ ngạn dần dần biến mất, hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Chẳng lẽ Tô Ngọc Thanh chính là nữ nhân Tiêu Ngọc Khanh kia sao? Việc này đúng thật là kỳ quái!

[Chú thích:

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cảnh cáo.

Tần Mộ Phong bước thong thả xuống dưới lầu. Từ trong phòng khách đi ra một tú bà ăn mặc như nữ tử. Vừa mới thấy hắn liền cười duyên, nói:

- Tần trang chủ, người rốt cục cũng đến – t hanh âm ngọt ngào như rót mật vào tai.

Hắn khôi phục lại vẻ mặt tà nịnh, cầm bàn tay mềm mại nhỏ bé của nữ tử đặt trước mũi, trêu đùa:

- Ta không phải mỗi ngày đều đến đây thôi. Chỉ là Lam mama nhớ mong bản trang chủ tới vậy sao ?

Nữ tử mắt phượng ngưng lại. Nàng rút tay về, sắc giọng nói:

- Cái gì mà mama? Tần trang chủ ý nói ta rất già, đúng không? Ta đây mới chỉ hai mươi thôi đó.

Tần Mộ Phong khôi phục một chút đứng đắn, nhẹ giọng nói:

- Xem giao tình giữa hai ta, chuyện đấy đương nhiên ta biết. Hôm nay cùng bản trang chủ uống mấy chén, được không ?

Lam Tâm Mị liếc mắt nam tử mặc áo trắng một cái, sau đó lộ ra kiêu thái của tiểu nữ nhân, nói:

- Mộ Phong ca, người còn giấu cọt người ta.

Tần Mộ Phong cũng không cùng nàng trêu đùa nữa, bước nhanh vào dãy phòng ở phía sau.

Phân phó tiểu nha hoàn đi chuẩn bị rượu, Lam Tâm Mị dẫn nam nhân kia đi vào một gian phòng lịch sự, tao nhã. Trong phòng có một giường, một bàn, một thư án. Đơn giản mà không sơ sài, lịch sự mà tao nhã. Nam nhân kia tới bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra phía bên ngoài. Lam Tâm Mị vừa đi vào tới cửa, đôi mắt nhìn theo bóng dáng hắn, thâm tình mà chờ đợi.

Ba năm trước, nam nhân này mua một người con gái thiếu chút nữa phải làm kĩ nữ là nàng. Trong khoảnh khắc ấy, nàng liền đưa bóng hình của hắn ghi tạc trong lòng. Cũng ba năm ấy, hắn dạy nàng võ công, quan tâm nàng, trợ giúp nàng. Nhưng, hắn lại không thương nàng.

Chuyện đó, nàng sao lại không biết. Nam nhân kia giống như một con gió, có cảm giác mãi mãi không thể nắm bắt được hắn. Nàng – Lam Tâm Mị, dùng ba năm thời gian vẫn không thể đi vào lòng hắn. Cho nên, nàng chỉ có thể lấy thân phận muội muội yên lặng đứng bên cạnh hắn, quan tâm hắn, yêu thương hắn, chờ đợi hắn.

Chỉ cần được bên cạnh hắn, nàng đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi.

Nàng nhẹ nhàng đi tới, cầm bình rượu rót đầy chén ngọc. Bước tới phía sau nam nhân kia, dịu dàng nói:

- Mộ Phong ca, đây là rượu “quý phi” ta tự mình ủ. Hôm nay Mộ Phong huynh nhất định phải thưởng thức mấy chén.

Tần Mộ Phong thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xoay người lại. Sau đó đi đến bàn, hất trường bào, tiêu sái ngồi xuống.

- Thật không hổ danh tay nghề của Tâm Mị. Chỉ người hương rượu cũng làm người ta say.

Nói xong, liền nâng ly rượu lên uống cạn. Hương vị quả thật làm say lòng người. Ngày trước khi cứu Tâm Mị, đã biết nàng nhất định không phải một nữ tử đơn giản. Cầm kì thi họa tuy lúc đầu nàng không biết, nhưng chỉ cần học một chút liền tinh thông không kém các khuê nữ danh môn.

Hắn dạy nàng võ thuật phòng thân, nàng chỉ dùng thời gian một tháng ngắn ngủi liền học xong tất cả mọi chiêu thức. Lại còn nghĩ ra một ít chiêu thức của chính mình. Tuy rằng nông cạn, cũng có thể phòng thân. Dù sao nàng cũng không có nền tảng võ công ngay từ bé.

Nàng dung mạo kiêu mị, hơn nữa lại biết cách chiều lòng nam nhân. Giao tiếp xã giao không làm khó được nàng. Biết làm rượu, biết thêu thùa, biết nấu ăn... Một nữ tử có nhiều khả năng như vậy nên hắn mới yên tâm giao Hồng Y Lâu cho nàng quản lý.

Mà nàng, quả nhiên không phụ sự mong đợi của hắn. Không chỉ đem Hồng Y lâu sắp xếp đầu ra đấy, còn trở thành tâm phúc đắc lực của hắn. Nàng

cung cấp cho hần tin tình báo rất đúng lúc, chuẩn xác. Tất cả đều là tin tình báo quan trọng. Một nữ tử như vậy ở bên cạnh, quả thực làm hần như hồ thêm cánh.

Hần tán thưởng nhìn nữ tử đối diện. Chỉ thấy nàng che tay áo uống một ly rượu, khuôn mặt kiều mị trong nắng chiều trở nên hồng nhuận. Đôi mắt kia nhìn hần, tràn đầy nhu tình.

Tần Mộ Phong trong lòng đột nhiên sùng sốt, ánh mắt Tâm Mị nhìn hần cũng giống với những nữ nhân ái mộ hần. Chẳng lẽ Tâm Mị đối với hần

Trong lòng đột nhiên trở nên lo lắng. Sống hai mươi bảy năm, chưa từng có một nữ nhân nào làm hần động tâm. Tâm Mị là muội muội, cũng là trợ thủ đắc lực của hần. Hần không nghĩ vì chuyện này mà làm thương tổn nàng a. Đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh một đôi mắt hắc bạch phân minh. Một nữ tử dám làm dám chịu, không sợ cường quyền. Nàng có một đôi đồng tử trong sáng đen láy, giống như trân châu không tỳ vết, tán mắt thứ ánh sáng mê người.

Còn có cái miệng nhỏ nhắn quật cường, làn da trắng nõn như ngọc như ngà, dung nhan xinh đẹp kiều diễm... Hai gương mặt này giống nhau như đúc. Vì sao trước đây hần nhìn liền thấy vô cùng chán ghét, hiện tại càng ngắm càng lại càng thuận mắt ?

Nàng rốt cuộc có phải là Tiêu Ngọc Khanh không ? Hay chỉ đơn thuần là người giống người mà thôi?

Lam Tâm Mị cảm nhận được ánh mắt nam tử ngồi đối diện, làm lòng nàng hồi hộp không yên. Hần rốt cuộc cũng chịu để ý đến nàng rồi sao ? Ánh mắt kia giống như bị thôi miên, một khắc cũng không chớp. Nàng thẹn thùng cúi đầu, bị tiếng cười khê của nam tử làm hoàn hồn trở lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn, rốt cuộc cũng phát hiện nam nhân kia tuy rằng đang nhìn nàng, nhưng ánh mắt không hề để trên người nàng. Giống như xuyên qua nàng nhìn một người khác vậy. Lam Tâm Mị tâm đột nhiên trở nên lạnh lẽo, chẳng lẽ lòng Mộ Phong ca ca thực sự đã bị nữ tử khác chiếm giữ? Nàng bắt đầu bối rối cùng bất an. Nam nhân này một khi đã động tâm, thì dù nàng có đoạt hần cả đời cũng chẳng cứu vãn được gì hết.

Nàng có thể vẫn lấy thân phận muội muội ở bên cạnh hần là do biết trong trái tim hần, không có người con gái nào hết. Nhưng hôm nay, nàng thấy Mộ Phong ca ca của mình vô cùng vui vẻ, trực giác nữ nhân nói cho nàng biết, nam nhân này trong lòng đã có người!

Tần Mộ Phong ngừng cười, thấy Lam Tâm Mị vẻ mặt dăm chiêu, nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ. Hần cần phải trở về, nữ tử kia giờ phút này có lẽ đang trên đường trở về sơn trang rồi. Hần nói:

- Đã không còn sớm nữa, ta nên trở về sơn trang thôi. Lần sau lại đến thưởng thức rượu ngon của Tâm Mị, được không ?

Lam Tâm Mị khẽ kéo áo hần, ôn nhu nói:

- Hôm nay Mộ Phong ca lưu lại đây được không ? Nơi này vốn là địa phận của Mộ Phong ca mà. – như thường ngày, chỉ cần mặt trời xuống núi, Tần Mộ Phong chắc chắn sẽ nghỉ tạm ở Hồng Y lâu.

Tần Mộ Phong tà khí nở nụ cười, trêu ghẹo nàng:

- Tâm Mị muội muội nhất định không phải luyện tiếu đại ca ta đấy chứ? Lam muội đừng vội, thời gian tới Mộ Phong ta nhất định ngày ngày sẽ đến Hồng Y lâu uống rượu của muội.

Nói xong, hần liền tiêu sái đi ra khỏi sương phòng.

Mặt trời xuống núi, Tô Ngọc Thanh cùng Tiểu Xu mới đi đến rừng rậm, ánh nắng cũng tắt hẳn. Sắc trời lập tức tối sầm, trong gió vắng vắng tiếng kêu của những loài chim ăn đêm. Trong rừng bóng tối vừa âm trầm vừa tĩnh lặng.

Hai nữ tử dựa sát vào nhau mà đi. Mọi thanh âm lúc này đều làm cho các nàng sợ tới mức da đầu không ngừng run lên. Mắt nhìn bầu trời hắc ám, Tô Ngọc Thanh có chút hối hận không nên cùng Tiểu Xu ham chơi trên đường. Nếu nàng gặp bất trắc gì, Tiểu Ngọc Nhi phải làm sao bây giờ ? Cha cùng sư huynh tới bao giờ mới được gặp lại đây?

Còn có nam nhân chết tiệt họ Tần kia nữa. Không có việc gì hay sao lại đi dựng Diệp Lạc sơn trang ở nơi hoang vu thế này ?

Tuy rằng nàng từ nhỏ tới lớn đều ở trên núi Vũ sơn, nhưng buổi tối cũng không ra khỏi cửa, có việc gì thì luôn đi cùng sư huynh. Cánh rừng rậm này thật thâm trầm âm u. Nàng cố gắng mở to mắt, không bỏ qua bất cứ thứ gì trông thấy. Bỗng nhiên, có một bóng đen nhảy từ bụi cây ra, chặn đường trước mặt các nàng.

Bóng đen ấy không nói lời nào, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Tô Ngọc Thanh. Đại đao trong tay dưới ánh trăng tỏa ra hàn quang chói mắt, như thể muốn câu hồn đoạt phách người đối diện vậy. Tô Ngọc Thanh thấy ánh mắt người đó thì vô cùng hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng thấm ướt đầm lưng áo. Hắc y nhân thần bí này tựa hồ là nhắm vào nàng.

- Tỷ tỷ, làm sao bây giờ ? Ta sợ quá. – Tiểu Xu đứng bên cạnh co rúm người lại.

- Đừng sợ. Đã có tỷ tỷ ở đây. – Tô Ngọc Thanh cầm chặt tay Tiểu Xu, an ủi nàng.

Sau đó nàng bình tĩnh nhìn hắc y nhân, dùng từ ngữ ôn hòa nhất, nói:

- Các hạ muốn cướp tiền bạc sao? Trên người bọn ta không có gì đáng giá cả. Xin thả chúng ta đi.

Hắc y nhân kia cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

- Ta không cần tiền. Thứ ta muốn là mạng của ngươi!

Nói xong, đại đao rất nhanh hướng Tô Ngọc Thanh chém tới. Mắt nhìn thấy một màn này, Tiểu Xu sợ tới mức ngất xỉu đi. Tô Ngọc Thanh cố gắng dùng khinh công trốn tránh, hắc y nhân dùng chiêu thức sắc bén, theo sát nàng, quyết không để thoát. Đại đao sắc bén hung hãn lao tới,

Tô Ngọc Thanh trong lòng vừa lo lắng lại rất rối bời. Rốt cuộc nàng trên ghẹo vào ai, lại có người muốn giết nàng? Chẳng lẽ hôm nay nàng đành phải bỏ mạng như thế này hay sao? Có ai tới cứu nàng không?

Hắc y nhân phi thân chặn trước mặt nàng, đại đao lạnh lẽo hướng trước mặt nàng chém xuống. Tô Ngọc Thanh nhắm chặt mắt, chờ đao kia chém tới. Thật lạ là đại đao không chém xuống, ngược lại đầu vai của nàng nhận một chưởng rất tàn nhẫn. Thân mình nàng bay nhanh ra phía sau, rơi mạnh trên mặt đất. Từ miệng nàng phun ra một ngụm máu tươi. Tô Ngọc Thanh nằm im trên mặt đất, nhìn hắc y nhân đầy khó hiểu. Hắn không muốn giết nàng, vì cái gì?

Hắc y nhân đi tới trước mặt nàng, thanh âm lạnh lẽo giống như quý lệ:

- Đây là trừng phạt nhỏ vì ngươi không hoàn thành nhiệm vụ. Hiện tại thánh chủ đang vô cùng mất hứng. Nếu còn có lần sau, ngươi cứ chờ đầu mình rơi xuống đất đi.

Xương cốt trên người Tô Ngọc Thanh cơ hồ đều đã gãy vụn. Đặc biệt khi nghe lời nói lạnh lùng cùng tàn nhẫn của hắc y nhân kia, nàng càng cảm thấy khó chịu. Chông thân mình đã vô cùng suy yếu đứng dậy, nàng đã vô lực phản kháng. Cái gì mà thánh chủ với chẳng thánh nữ? Nàng hiện tại đã bị rơi vào vùng bùn không đáy, không thể nào thoát khỏi những thế lực này. Chẳng lẽ thật sự Tô Ngọc Thanh nàng chưa bao giờ tích đức nên mới gặp nhiều kiếp nạn như vậy?

Đầu tiên là bệnh tim tái phát làm cho nàng đi qua một vòng quỷ môn quan. Hiện tại hồn phách bám vào trên người một sùng vương phi, lại suốt ngày bị người truy đuổi chém giết. Thân trí nàng bắt đầu rơi vào một mảnh sương mù, trong miệng thật ngọt, lại là một ngụm máu tươi.

Hắc y nhân mắt lạnh nhìn nữ tử trên mặt đất, biết là mục đích đã đạt được. Đang muốn phi thân rời đi, thình lình nghe thấy tiếng bánh xe đang di chuyển. Một chiếc xe ngựa đang lọc cọc đi tới chỗ hắn. Người bên trong chưa tới, đã thấy một loạt phi đao hướng hắn bay đến.

Hắc y nhân liền xoay người trốn tránh, dùng đại đao ngăn cản phi đao lại. Chỉ nghe “loảng xoảng” một tiếng, đao đã bị gãy thành mấy đoạn. Mà phi đao kia giống như có ý thức, đuổi theo hắn mãi không dừng lại.

Cửu điệp phi đao ?

Như thế nào ngay cả người của Lạc Diệp sơn trang cũng xen vào chuyện của Hồng y thánh bọn họ ?

Bởi vì hơi phân tâm, một phi đao đã đâm trúng vào một cánh tay của hắc y nhân. Hắc y nhân bị đau, không thể tham chiến được nữa. Cố gắng thoát khỏi phi đao, hốt hoảng chạy vào rừng rậm, phi thân biến mất.

Xe ngựa chậm rãi đi đến, một nam tử mặc áo trắng, thân hình cao to nhảy xuống xe. Nhìn nữ tử đang nằm trên mặt đất đã lâm vào hôn mê, mày kiếm nhăn chặt lại.

Sau đó hắn không chút do dự ôm lấy nữ tử, đặt vào trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đau thương.

Xuôi theo dòng hạ lưu sông Ngọc Hà, hắn quát roi thúc ngựa phi nước đại suốt một ngày một đêm. Hoàng Phủ Luật rốt cuộc cũng tìm thấy Am ni cô theo lời Trình Tuấn nói. Đó là một ngôi chùa rất nhỏ được xây ẩn trong rừng cây, có một khoảng không gian vô cùng tĩnh lặng, tựa như không tồn tại trên đời.

Hoàng Phủ Luật tâm trạng cực kì kích động. Hắn xuống ngựa, bước nhanh tới cửa chùa, dùng sức đập cửa. Sau đó, có một ni cô còn khá trẻ tuổi đi ra cửa, nhìn thấy hai nam tử trước cửa thì vẻ mặt cực kì kinh ngạc. Hoàng Phủ Luật không nói năng rườm rà, trực tiếp hỏi luôn:

- Một năm trước đây, các người theo dọc sông Ngọc Hà, phát hiện ra một nữ tử tên là Tổ Nguyệt phải không?

Trên mặt nữ ni cô kia xuất hiện vẻ kinh hãi, nhưng rất nhanh chóng biến mất. Nàng cúi người, chắp hai tay hành lễ, nói nhỏ:

- Xin thí chủ chờ một lát. Cái này bản ni đi xin ý kiến của sư phụ.

Nói xong liền lui xuống một bước, đóng cửa chùa lại, nhanh chóng đi vào trong.

Hoàng Phủ Luật nhăn mày, nhìn thật sâu vào trong cánh cửa đang khép chặt. Khuôn mặt không ngừng cau có, trong đầu nổi lên rất nhiều suy nghĩ, Biểu tình vừa rồi của nữ ni cô kia nói cho hắn biết, Tổ Nguyệt quả thật đã tới Am ni cô này. Hắn vô cùng buồn bực, hồi hộp đan xen cùng hoảng sợ. Trong lòng nổi lên dự cảm không an lành khiến hắn vô cùng lo lắng.

Thật đáng giận! Tâm hắn làm sao lại thế này, rối loạn không yên? Lát sau, một lão ni áo xám đi ra cửa, đi sau là nữ ni trẻ tuổi lúc này. Chắp tay thi lễ, nói:

- Xin hỏi thí chủ là gì của Tổ Nguyệt? – lão ni áo xám nhẹ giọng hỏi.

- Tổ Nguyệt là phu nhân của ta!

Các nàng quả thực đã gặp Tổ Nguyệt! Hắn trả lời dứt khoát, trong lòng có chút gấp gáp.

- Vậy mời thí chủ đi theo lão ni.

Lão ni cô nhìn thật sâu vào vẻ mặt phong trần của Hoàng Phủ Luật, không nói nhiều nữa. Dẫn hai nam nhân trực tiếp tiến vào trong Am. Đây là một Am ni cô rất nhỏ, chỉ có mấy gian phòng ít ỏi. Nhất viện cũng rất đơn giản, tĩnh lặng.

Lão ni cô dẫn Hoàng Phủ Luật tới một gian thiền phòng tĩnh mịch, lấy ra một cái bọc nhỏ.

- Đây là đồ của thí chủ Tổ Nguyệt để lại. Mong thí chủ mang đi.

Mở bao ra, chỉ thấy bên trong là một cây trâm cài bằng ngọc bích, đôi vòng tai mỹ lệ, cùng một bộ váy hình hoa nho. Những đồ vật đó như phảng phất bóng dáng Tổ Nguyệt đang lặng lẽ nhìn hắn.

Toàn thân Hoàng Phủ Luật máu huyết như đông lại, hơi thở lạnh như băng. Lòng hắn tan thành từng mảnh, từng mảnh một. Đau như hàng vạn kiếm đâm xuyên tâm vậy. Trong mắt chỉ có đau đớn khôn cùng, hắn quay sang hỏi lão ni cô:

- Tổ Nguyệt nàng bây giờ đang ở đâu?

Lão ni cô lặng lẽ nhìn người nam nhân bi thương trước mắt, nhẹ nhàng nói:

- A di đà phật!

Sau đó xoay người đi tới ngọn núi đằng sau Am. Hoàng Phủ Luật vội vàng bước nhanh theo sau.

Trên đỉnh núi không cao lắm, một ngôi mộ lặng im ở đó. Trên bia mộ cũng chưa hề khắc tên. Lão ni cô dẫn hắn đến đây, liền đứng sang một bên tụng kinh không nói thêm gì hết.

Nhìn bia mộ kia, tâm Hoàng Phủ Luật đột nhiên đau thắt lại. Đau quá, thật sự là rất đau. Tim hắn giống như vỡ vụn vậy! Tổ Nguyệt...

Nàng, quả nhiên vẫn nhẫn tâm bỏ hắn mà đi!

Đã hơn một năm đau khổ tìm kiếm, hắn vẫn mất đi nàng. Mất đi người con gái hắn yêu thương nhất. Người con gái duy nhất trên thế gian này có thể sử dụng nhu tình vô hạn mà cảm hóa trái tim kiên cường của hắn. Vì cái gì? Vì cái gì mà điều cuối cùng hắn chờ mong lại có kết cục như vậy?

Tổ Nguyệt, nàng sao có thể nhẫn tâm bỏ hắn cùng Dục nhi mà đi cơ chứ? Vì sao?

Bọn họ đáng lẽ đã là một đôi uyên ương vui vẻ. Hắn vốn có thể đem lại cho nàng hạnh phúc vĩnh viễn, hắn vốn có thể cùng nàng âu yếm đến đầu bạc răng long.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử cộng trú.

Chấp tử chi thủ, dữ tử đồng miên.” (1)

Tổ Nguyệt, nàng đã quên rồi sao?

Tất cả chỉ vì nữ nhân đáng chết kia xuất hiện, mọi việc đang tốt đẹp đều trở nên thay đổi!

Hắn cuộn chặt tay lại, trong mắt nổi lên hận thù mãnh liệt. Nếu không phải ả mệnh mệnh xen vào giữa bọn họ, Tổ Nguyệt cũng không sẽ không nghĩ quân! Mà hắn cũng không mất đi người hắn yêu thương nhất, Dục nhi cũng sẽ không mất đi mẫu thân.

Tất cả chỉ tại à!

Nữ nhân đáng chết kia từ đầu đã không nên xuất hiện trong cuộc đời hần!

Cuối cùng, hần cố nén xuống bi thương cùng hận thù ở trong lòng, chuyển hướng lão ni cô, trầm giọng nói:

- Ta nghĩ mình nên đem tro cốt của phu nhân về.

Lão ni nhìn hần, nhè nhè lắc đầu:

- A di đà phật, Tổ Nguyệt thí chủ khi còn sống có nói muốn được chôn ở nơi này.

Lừa gạt trong mắt Hoàng Phủ Luật lại nổi lên. Hần nói, trong thanh âm mang theo chút thê lương:

- Ta không tin, Tổ Nguyệt nàng sẽ không bao giờ nói như vậy. Lão ni cô to gan, nhà ngươi dám gạt bổn vương! Bổn vương chắc chắn sẽ san bằng Am ni cô này.

Tổ Nguyệt thương hần như thế nào, hần biết rõ. Nàng không bao giờ muốn ở lại đây. Nhất định là lão ni cô này lừa hần. Đối mặt với nam nhân đang bùng bùng tức giận, lão ni cô áo xám cũng không có một tia sợ hãi. Bà lẳng lẳng lấy một phong bao trong tay áo ra, đưa tới trước mặt nam nhân. Sau đó chấp tay hành lễ, miệng không ngừng lầm nhảm:

- Tội lỗi, tội lỗi...

Hoàng Phủ Luật tiếp nhận phong thư, mở ra xem.

Nét chữ trong phong thư gọn gàng đẹp đẽ, quả nhiên là bút tích của Tổ Nguyệt. Trong thư nói, hần phải quên nàng đi, từ nay về sau không còn gặp lại nữa.

Tâm có chút băng lãnh, cũng có chút tức giận. Hần hung hăng bắt lấy vạt áo lão ni cô, quát:

- Ta không tin! Tổ Nguyệt không bao giờ nói những lời tuyệt tình như vậy! là ngươi gạt ta, gạt ta có phải không?

Lão ni cô vẫn mặt không đổi sắc, chỉ nhấp môi liên tục tụng kinh:

- A di đà phật...

Nữ ni trẻ tuổi đứng bên cạnh thấy vậy đã sợ tới mức mặt tái xanh. Nàng ta lo lắng nhìn nam nhân đang tức giận, gấp gáp nói:

- Trong lời nói của sư phụ đều là thật. Cầu xin thí chủ buông tha sư phụ! Tổ Nguyệt thí chủ quả thật đã mất vào một năm trước. thời điểm lúc trước chúng tôi cứu nàng lên, nàng đã sắp....

Hoàng Phủ Luật rốt cục cũng vô lực buông lão ni cô ra. Hần nhìn thần thờ nhìn vào ngôi mộ, trong mắt ngoài đau đớn cũng chỉ là bi thương, thống khổ, nói:

- Tổ Nguyệt, nàng vì cái gì phải làm như vậy? Nàng vẫn còn hận ta sao? Tổ Nguyệt! Nàng vì cái gì lại muốn sử dụng phương thức này để trừng phạt ta? Vì cái gì?

- Aaaaaaa!

Sau cùng hần hét lên một tiếng bi thương đầy thống khổ. Cảm giác này thật đau, giống như bị lăng trì vậy!

Lão ni cô áo xám cùng nữ ni trẻ tuổi nhìn nam nhân đang đau xót vô hạn trước mặt, trong mắt trầm tĩnh xuất hiện một chút áy náy. Các nàng làm như vậy, rốt cục là đúng hay sai đây? Chỉ mong làm như vậy không xúc phạm tới tấm lòng của nam nhân lạnh lùng mà si tình này.

... ..

Vừa tỉnh lại, Tô Ngọc Thanh đã phát hiện chính mình đang nằm trên một cái giường rộng. Toàn thân của nàng, chỉ cần động một chút, lại đau đớn như bị kim châm vậy.

Muốn đứng lên, nhưng cả người lại không có chút lực nào. Lại nhìn đến trang phục trên người, chỉ còn một mảnh áo lót mỏng manh. Nàng kinh hãi, người nào đã cởi quần áo cho nàng? Bên trong quanh quẩn mùi đàn hương, chăn gối gọn gàng. Không có bàn trang điểm? Gian phòng này rõ ràng là của nam nhân.

Nàng nhớ rõ trước khi hôn mê, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa cùng bánh xe rất rõ ràng. Sau đó nàng liền được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, bế lên xe ngựa. Mùi hương trên thân người đó cùng với đàn hương trong phòng này, rất quen thuộc.

Ngay sau đó, cánh cửa bị một người đẩy ra. Đi vào là một nha đầu mặc hoàng y. Nàng bưng một món đồ tinh xảo nhẹ nhàng đi vào, trên mặt hiện lên một tia hồ hững.

- Đây là thức ăn trang chủ phân phó bung cho Tô cô nương. – Nữ tử lạnh nhạt nói.

Tô Ngọc Thanh nhận ra được nha đầu này đối với nàng có bất mãn. Nàng lập tức hiểu ra tình huống của mình hiện giờ. Chính xác là nàng được nam nhân kia cứu, xong rồi còn ngủ lại phòng hắn một đêm. Cổ tình không để ý tới sự lạnh lùng của nữ tử kia, nàng hỏi:

- Quần áo của ta là người cời sao?

Nữ tử buông đồ ăn trong tay, trong lời nói vẫn không mang chút độ ấm nào:

- Ta cũng không muốn thay cho Tô cô nương đâu. Bất quá là trang chủ phân phó. Trang chủ muốn dùng nội lực chữa thương cho Tô cô nương.

Ba chữ “Tô cô nương” kia cũng là vạn phần châm chọc. Tô Ngọc Thanh nhú mày, nếu không phải bây giờ toàn thân nàng vô lực, nàng cũng đã sớm rời khỏi phòng của nam nhân này rồi. Cũng không muốn ở trong này bị nữ tử kia châm chọc, khiêu khích.

- Làm phiền người có thể đưa ta về phòng dành cho hạ nhân không?

Nữ tử kia lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, vẫn không có chút thiện ý nào trong giọng nói:

- Trang chủ đã phân phó, nhất định phải để Tô cô nương nghỉ ngơi trong phòng của ngài ấy.

Không thèm để ý tới nha đầu hống hách này, Tô Ngọc Thanh cố gắng muốn ngồi dậy. Nàng bắt chắp toàn thân đau nhức, dùng hết sức đi về phía cửa. Dựa vào thành bàn, nàng cố gắng nhắc chân đi từng bước, từng bước một. Phía sau truyền đến tiếng nói chế nhạo của nha đầu mặc hoàng y:

- Là người nhất quyết đòi về phòng của hạ nhân nha. Nếu như có xảy ra chuyện gì ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu.

Tô Ngọc Thanh không để ý tới nàng, cố gắng nhịn xuống đau nhức trong người, bám vào tường mà lê từng bước về phòng của mình.

Hậu viện, Tiểu Xu đang tẩy rửa quần áo, nhìn thấy Tô Ngọc Thanh cả người toàn vết thương đang đi đến, nàng cả kinh nhảy dựng lên. Nàng rửa tay, chạy lại đỡ lấy nữ tử bị thương nặng kia, quan tâm hỏi:

- Tỷ tỷ, người sao lại đi ra khỏi phòng của trang chủ?

Tô Ngọc Thanh bĩu môi, cắn răng chịu đau để cho Tiểu Xu đỡ nàng nằm lên giường

- Tỷ tỷ, tối qua trang chủ...

Tiểu Xu nhìn chằm chằm vào nữ tử đang nằm trên giường, ngập ngừng hỏi. Tô Ngọc Thanh làm sao lại không hiểu được tâm tư của tiểu nha đầu ngốc nghếch này! Vì vậy nàng chỉ thản nhiên cười:

- Trang chủ giúp tỷ vận công trị thương. Tiểu Xu, nhớ kỹ này. Chuyện trong rừng cây hôm đó không được nói cho bất cứ ai biết, hiểu không?

- Vâng, Tiểu Xu sẽ không nói cho người khác đâu. Nhưng mà nữ tử kia muốn giết tỷ, ta sợ....

- Tỷ không sao, tỷ phải tìm Dung đại nương xin phép nghỉ. Hôm nay sợ là không làm việc được rồi....

Hắc y nhân kia quả thật ra tay không lưu tình. Mặc dù không giết nàng nhưng một chương kia chắc phải lấy đi của nàng nửa cái mạng rồi.

- Tỷ tỷ cứ yên tâm dưỡng thương đi. Trang chủ đã phân phó xuống dưới rồi. Trong thời gian này, việc của tỷ tỷ sẽ do ta làm.

Tiểu Xu nói xong, vẻ mặt cười rất ngọt ngào. Có thể bỏ công sức giặt quần áo cho người mình thầm thương trộm nhớ, không phải cũng là một loại hạnh phúc sao...

- Ủ, cảm ơn Tiểu Xu.

Tô Ngọc Thanh nhắm mắt lại, lắng lắng dưỡng thân. Có thể sống, là may mắn của nàng. Không thể sống, cũng là vận mệnh của nàng. Cần gì phải suy nghĩ nhiều...

Tiểu Xu lo lắng nhìn nữ tử trên giường, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh.

Sau đó lại có tiếng bước chân trầm ổn truyền đến. Tô Ngọc Thanh mở mắt mở mắt. Lại ai nữa đây, thật sự không muốn cho nàng nghỉ ngơi sao?

Bước vào là một bóng dáng cao lớn khoác ngân bào, đôi mắt hẹp dài tà mị bình tĩnh nhìn nữ tử trên giường. Sau đó hắn nhìn quanh đánh giá bốn phía rồi nói:

- Nơi này thoải mái hơn phòng của ta sao?

Tô Ngọc Thanh không chỉ cả thân mình đau, ngay cả đầu cũng bắt đầu đau. Nam nhân không coi ai ra gì này. Trừ bỏ da mặt và thân hình cao lớn nhìn tạm được kia, còn lời nói thoát ra từ trong miệng hắn thì không thể nào nghe thuận tai được! Coi như không nghe không thấy nam nhân so với phượng hoàng còn cao ngạo hơn vài phần này, nàng một lần nữa nhắm mắt lại.

- Tối hôm qua vì sao hắc y nhân kia hạ độc thủ với ngươi?

Nam nhân kia không chịu buông tha nàng. Tô Ngọc Thanh lấy tay che hai tai, nhắm mắt không nói.

- Haha...

Hắn bật cười to, trêu chọc nói:

- Khuôn mặt tuần tú của ta mà cũng có người chán ghét sao? Chẳng lẽ cha mẹ ngươi không dạy ngươi phải nói lời cảm ơn với ân nhân cứu mạng phải sao?

- – nàng vẫn là không nói gì.

Hắn cứu nàng, nàng tất nhiên biết ơn. Nhưng có loại người vô sỉ nào bắt người ta phải cảm ơn mình chứ? Miệng lưỡi của hắn thật đáng ghét!

- Nghe nói Sườn Vương phi của Thân Vương phủ đã rời phủ đi

Nam nhân kia vẫn chưa từ bỏ ý định. Tô Ngọc Thanh cả kinh, mở đôi mắt trong suốt nhìn nam nhân phong lưu phóng khoáng. Rốt cục nam nhân này đã biết gì rồi?

Tần Mộ Phong nhìn nữ tử rốt cục cũng mở mắt, đặc ý nở nụ cười. Nàng quả nhiên có liên quan đến thân Vương phủ!

- Tiêu Ngọc Khanh mang con gái nhỏ của nàng ấy đi theo, tuy nhiên lại không quay về phủ Thừa Tướng.

Trên mặt Tô Ngọc Thanh hiện lên vẻ u ám. Hắn đang thử nàng? Hay đang uy hiếp nàng? Rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Vì thế nàng bức bối hết lên:

- Vậy thì sao? Có liên quan gì tới Tô Ngọc Thanh ta?

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, làm như vô tình nói:

- Trong sơn trang của ta không biết vì sao đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ hơn ba tháng. Mà người và Tiêu Ngọc Khanh lại giống nhau như đúc, nhất là hạt chu sa trên trán.

Ánh mắt hắn sắc bén nhìn chằm chằm vào mắt nàng, tiếp tục nói:

- Nghe nói Vương gia đang truy nã Sườn Vương phi của hắn. ...

Truy nã? Đôi mắt Tô Ngọc Thanh bùng lên thành hai ngọn lửa. Nàng là phạm nhân chạy trốn hay sao mà dùng từ “truy nã”? Thật là khó nghe! Nàng tiếp tục mạnh mẽ, cố sống cố chết không thừa nhận:

- Mấy cái đó đều không liên quan gì tới ta, mời trang chủ đi ra. Nô tỳ hiện tại đang bị trọng thương, cần nghỉ ngơi.

Nàng chỉ là một hạ nhân mà dám ngông cuồng chống đối hắn không phải một hai lần!

Tần Mộ Phong thích thú nhìn ánh mắt quật cường và cái miệng nhỏ nhắn mím lại, cất tiếng cười to. Trêu đùa nàng thật sự đã làm hắn vui vẻ không ít! Chỉ là nếu nàng quả thật là Tiêu Ngọc Khanh, vì sao lại trở nên khác biệt lớn đến như vậy?

Tiêu Ngọc Khanh kiêu ngạo ương ngạnh, tâm kế đa đoan. Thật sự không thể đáng yêu như thế này được. Mà hiện tại, nữ tử trước mắt hắn tuy giống hệt Tiêu Ngọc Khanh, lại chỉ thấy tính cách ngay thẳng và con người trong sáng. Nhưng... Luật cũng đã nói Tiêu Ngọc Khanh đã mất tích cùng với đứa con.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, trong lòng thật phức tạp. Hắn có nên giao nàng cho Luật không?

Tô Ngọc Thanh nhìn nam nhân đang trầm tĩnh, nhắm mắt không thèm để ý đến hắn nữa. Tiểu Xu đã nói Tần Mộ Phong và Hoàng Phủ Luật có giao tình sâu đậm. Ngày hôm qua nàng cũng thấy bọn họ một trước một sau vào hồng lâu.

Ai... xem ra... chờ đường thương vong, nàng lập tức phải mang Tiểu Ngọc Nhi sống tiếp những tháng ngày chạy trốn rồi...

Nam nhân kia nhìn nàng nhắm chặt mắt, không trêu đùa nữa. Bỏ xuống một lọ thuốc trị thương tốt nhất, rồi rời đi không một tiếng động

[Chú thích:

Chấp tử chi thủ, dữ tử cộng trú. Chấp tử chi thủ, dữ tử đồng miên: Câu này có nghĩa là.

“Nắm tay người, bên nhau trọn kiếp.

Nắm tay người, say giấc thiên thu”]

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Rời đi

Dung đại nương nhìn dung nhan quen thuộc trước mặt, trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt hiền hậu thân quen ngày nào. Đặc biệt đôi đồng tử đen láy kia, quả thực thật giống muội muội đã mất của bà. Cho nên đối với nữ tử này, bà tự nhiên sinh ra những thương cảm đặc biệt.

Chỉ là nàng vào trang chưa đến hai tháng, hôm nay đã đến đây xin rời trang, nói nàng phải đi. Điều này thật sự là đi ngược lại với quy củ trong trang.

Theo quy định của son trang, tỷ nữ bình thường vào làm thời gian ngắn nhất cũng phải là nửa năm. Lúc trước thương tình nàng mang theo đứa con, không có nơi nương tựa nên nhất thời bà mềm lòng thu nhận nàng. Nhưng bà không thể vì một mình nàng mà phá vỡ quy định trong trang được.

Nhìn ánh mắt cầu xin kia, Dung đại nương như nhìn thấy bóng dáng muội muội đáng thương của mình. Lòng bà chợt đau đớn.

Nếu như trước kia bà có thể nhất quyết không cho muội muội đi theo nam nhân đó, có lẽ sẽ không tạo nên kết cục như ngày hôm nay. Ngày ấy, bà đau đớn vì muội muội cứ mãi cầu xin, cho nên để muội muội ra đi... Mà nữ tử trước mắt này tuy có bộ dạng rất giống Vân Nương, nhưng cũng không thể giống hoàn toàn.

Vì muội muội của bà không có chu sa trên trán như nữ tử này.

- Vì sao phải đi? – Bà hỏi.

- Xin lỗi đại nương, Ngọc Thanh phải về núi Vũ Sơn, cho nên phải rời khỏi son trang.

Tô Ngọc Thanh ôm Tiểu Ngọc Nhi đang ngủ say, vẻ mặt đầy hối lỗi. Nàng thật sự xin lỗi Dung đại nương, nhưng vì sự việc đã vô cùng cấp bách nên mới vậy. Nếu không đi, có thể nàng sẽ phải vào nhà giam của Thân Vương phủ mất.

- Từ nhỏ người đã lớn lên ở núi Vũ Sơn sao?

Nghe nói Vân Nương khi còn sống đã cùng nam nhân kia ẩn cư ở núi Vũ Sơn.

- Vâng, Ngọc Thanh từ nhỏ đã lớn lên ở núi Vũ Sơn. Vì lần này không thể tìm được đường trở về, cho nên...

Dung đại nương lẳng lặng nhìn nàng, suy nghĩ cẩn thận xem nàng có nói thật hay không. Lúc sau, bà lại hỏi:

- Có thể cho ta biết tên của mẫu thân người không?

Tô Ngọc Thanh không hiểu rõ vì sao Dung đại nương lại hỏi vậy. Không phải đang nói chuyện nàng rời son trang sao? Như thế nào lại chuyển sang gia cảnh nhà nàng? Nhưng nàng vẫn cung kính đáp, trong lời nói lại có chút ưu tư:

- Là Dung Vân Nương ạ. Nhưng số bà đoản mệnh, qua đời từ khi nô tỳ còn nhỏ..

Dung đại nương cực kì kinh hãi, nhìn chằm chằm Tô Ngọc Thanh, gấp gấp hỏi:

- Mẫu thân của người quả thật là Dung Vân Nương sao?

Tô Ngọc Thanh càng lúc càng khó hiểu, tên của mẫu thân nàng có thể nhớ làm sao? Nàng khó hiểu nhìn đại nương, gật đầu thật mạnh:

- Mẫu thân của ta quả thực là Dung Vân Nương. Xin hỏi đại nương có ý gì?

Dung đại nương đột nhiên đem Ngọc Thanh và Tiểu Ngọc Nhi kéo vào trong lòng, run run nói:

- Con quả thực là con của Vân Nương. Cuối cùng ta cũng tìm được con rồi... Ta là di nương của con, Dung Phượng Nương, tỷ tỷ của mẫu thân con.

Nói xong, nước mắt rơi xuống đầy mặt bà. Tô Ngọc Thanh vô cùng kinh ngạc. Ông trời đã để cho nàng gặp được di nương của nàng sao? Người đã

cùng mẹ nàng nương tựa vào nhau mà sống suốt một quãng đời.

Cuối cùng, tại nơi xa lạ này, nàng gặp được người thân người thân của mình. Cuối cùng, nàng không còn là một người cô độc nữa.

Nghĩ đến đây, lệ bất giác rơi trên khuôn mặt nàng. Lát sau, Dung đại nương buông Ngọc Thanh ra, nhẹ lau đi nước mắt cho nàng, hiền từ nói:

- Con ngoan, mau nói cho di nương nghe đã xảy ra chuyện gì?

Tô Ngọc Thanh nhẹ nhàng dỗ dành Tiểu Ngọc Nhi vừa tỉnh dậy, chậm rãi đem những chuyện xảy ra cách đây mấy tháng nói ra.

- Thì ra chuyện kì lạ như vậy cũng có thể xảy ra. Nói vậy đứa trẻ này không phải là của con?

Dung đại nương cuối cùng cũng bừng tỉnh hiểu ra. Có lẽ là số mạng của Ngọc Thanh chưa kết thúc nên ông trời mới ban cho nàng một sinh mệnh khác.

- Vâng. Ngọc Thanh cũng không bao giờ có thể ngờ những chuyện như vậy lại xảy ra. Cho nên hiện tại con cần phải trở về núi Vũ Sơn.

- Theo lời con nói... có phải mẫu thân của vị vương gia đó chính là Đường thái hậu?

- Nghe hạ nhân trong Vương phủ nói, đương kim Đường thái hậu chính là mẫu thân của Hoàng Phủ Luật.

- Thì ra là con của bà ta.

Dung Phụng Nương trầm chiêu. Không ngờ trái đất tròn lại bé nhỏ như vậy. Tô Ngọc Thanh nhìn di nương đang mang về trầm tư, nói nhỏ:

- Hiện tại con phải mang Tiểu Ngọc Nhi quay về núi Vũ Sơn.

Tô Ngọc Thanh nàng và Hoàng Phủ Luật không thể có liên quan gì. Sau đó nàng đau lòng nhìn khuôn mặt Tiểu Ngọc Nhi đang ngủ say.

- Tuy rằng đứa nhỏ này là cốt nhục của hần, nhưng lại không có được một chút yêu thương nào từ hần. Cho nên mặc kệ có chuyện gì xảy ra, con cũng phải chăm sóc thật tốt cho đứa nhỏ đáng thương vô tội này.

Dung đại nương nhìn vẻ mặt kiên định của Ngọc Thanh liền động lòng. Nói như thế nào, đứa nhỏ này cũng không phải của Ngọc Thanh. Nhưng nàng lại rất thương yêu nó.

Con của Vân Nương quả nhiên là thiện lương. Nhưng là nữ tử chốn khuê các, đứa nhỏ này chắc chắn sẽ bôi xấu danh tiết của nàng. Nếu Ngọc Thanh kiên quyết phải quay về là chính mình, đứa nhỏ tuyệt đối không thể lưu lại được.

- Ngọc Thanh, chẳng lẽ con không nghĩ tới việc lập gia đình hay sao?

Tô Ngọc Thanh nghe vậy cảm thấy rất ảo não. Nàng vốn đã là một người chết. Hiện tại mượn thân mình người khác nên nàng mới có thể sống tiếp. Nếu trời cao an bài như thế, nàng cũng đành phải chấp nhận thân thế này. Nàng nghĩ quay về làm Tô Ngọc Thanh trước kia đã là quá xa vời. Chăm sóc đứa nhỏ này là trách nhiệm của nàng. Nếu không có nàng, không thể tưởng tượng đứa nhỏ này sẽ sống thế nào ở trong vương phủ đó...

Sư huynh mà nàng yêu sâu đậm... nhất định cũng sẽ chấp nhận đứa nhỏ này.

Nghĩ đến đây, lòng nàng trở nên kiên định hơn. Nếu đã quyết định như vậy, nàng phải kiên trì theo đuổi đến cùng. Nàng nhìn Dung Phụng Nương đang lo lắng, an ủi nói:

- Mong muốn cả đời này của Ngọc Thanh là được gả cho sư huynh. Cho nên coi như con chăm sóc đứa nhỏ là báo đáp chủ nhân thân mình này. Cảm ơn nàng ấy đã cho Ngọc Thanh có một cơ hội sống lại.

Dung đại nương nhìn Tô Ngọc Thanh mang đầy vẻ quyết tâm như vậy, bất đắc dĩ nói:

- Nếu Thanh nhi đã hạ quyết tâm như vậy, ta cũng không can thiệp nữa. Ta chắc chắn sẽ đưa con về núi Vũ Sơn an toàn. Tối nay con nghỉ tạm trước đi, ngày mai ta để con đi.

- Dạ.

Sáng hôm sau...

Chiếc xe ngựa đơn giản lẫn bánh trên đường. Đầu xe là một tiểu tử dùng roi da điều khiển ngựa. Bánh xe nghiền xuống đất làm bụi cát bay đầy trời. Tô Ngọc Thanh ôm Tiểu Ngọc Nhi ngồi trong xe, nhìn cảnh vật càng lúc càng xa, trong lòng dâng lên cảm giác không đành lòng.

Cuối cùng nàng đã có thể quay về núi Vũ Sơn, nhưng cũng phải chia tay người thân vừa mới gặp lại. Còn Tiểu Xu – tỷ muội tốt nhất và cũng là duy nhất của nàng nữa.

Hành lý bên cạnh là do bác và Tiểu Xu đã chuẩn bị kĩ càng cho nàng. Mà người ngồi trước xe là Tông đại ca, con nuôi của bác. Tính ra, nàng phải gọi hần một tiếng Tông biểu ca. Tông biểu ca là người đưa nàng quay về núi Vũ Sơn. So với lần trước tự lực, lần này có Tông biểu ca làm bạn, nàng quay về

núi Vũ Sơn cũng an tâm hơn nhiều.

Xe ngựa đi càng lúc càng xa, xung quanh cũng càng lúc càng hoang vắng. Từng ngọn núi cao ngất lồm chồm đá nhọn, rừng rậm hoang sơ. Trên đường không thấy một bóng người, chỉ nghe tiếng vó ngựa chậm rãi nện xuống đường. Tô Ngọc Thanh vén rèm xe lên, trong lòng không khỏi bất an lo lắng.

Ở đây thật hoang vu hẻo lánh, không khỏi làm cho người ta có cảm giác đáng sợ. Nhìn bóng dáng cao lớn trước mắt, lòng nàng mới kiên định hơn một chút. Cuối cùng, cũng có người bảo vệ nàng.

Xe ngựa đang chạy nhanh dần dần chậm lại. Dung Danh Tông thúc giục như thế nào, con ngựa cũng không chịu tiến lên trước nửa bước. Biểu tình như đang sợ hãi cánh rừng rậm rạp trước mặt vậy. Dung Danh Tông nhướn mày, nói vọng vào trong xe:

- Biểu muội, ta xuống xem tình hình thế nào đã.

Sau đó, hần nhảy xuống ngựa, đi về phía trước dò xét. Tô Ngọc Thanh ngồi trong xe, mặc dù không xuống nhưng cũng cảm nhận được khu rừng này thật quý dị.

Đại thụ dày đặc chen chúc, cỏ dại mọc um tùm, thật là rậm rạp âm u. Phóng mắt nhìn vào sâu bên trong, từng khoảng từng khoảng sương mù trắng xóa dày đặc lờ lờ khiến người ta có cảm giác như đang ở địa ngục thăm thẳm. Một khi đã bước chân vào vịnh viễn cũng không thể thoát ra.

Khu rừng rậm quý dị này vô cùng yên tĩnh. Chỉ cần có loài chim bay qua, cũng có thể khiến cho con người ta run rẩy sợ hãi như cây sậy. Con ngựa không dám tiến lên phía trước. Trước mặt, rõ ràng có gì đó rất nguy hiểm.

Dung Danh Tông bước lên trước mấy bước, gương mặt tràn đầy sự lo lắng. Muốn đến núi Vũ Sơn, bắt buộc phải đi qua khu rừng này. Nói cách khác, đây là con đường duy nhất đến Vũ Sơn. Nơi đó hẻo lánh, xa cuối chân trời. Ở tận biên cương đất nước, người dân rất ít khi bén mảng tới. Cho nên đường đi hoang vắng là hoàn toàn dễ hiểu.

Dung Danh Tông bắt đầu quay trở lại xe, chuẩn bị tính toán cách khác. Đã thấy nữ tử bên trong xe bước ra, tóc y bay bay, tóc đen bay múa, giống như tiên tử đứng trước mặt hần. Biểu muội này thật xinh đẹp, như tiên nữ từ trên trời giáng xuống, thật khiến cho người ta khó có thể rời mắt.

Hần tự biết mình chỉ là trẻ mồ côi. Năm ấy hần mười tuổi, được mẹ nuôi nhận về, chăm sóc tận ăn mày là hần nên người. Mà mẹ nuôi cũng không có cha mẹ, không có phu quân, không có con cái, nên hần và mẹ nuôi sống nương tựa lẫn nhau đã mười năm. Cũng thật không ngờ, ba ngày trước, mẹ nuôi đột nhiên dẫn tới trước mặt hần một nữ tử ôm theo một đứa nhỏ, nói đó là biểu muội của hần.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hần đã nghĩ nàng là tiên nữ trên trời.

Đây là một ấn tượng khó có thể diễn tả bằng lời. Không phải hần chưa từng gặp qua nữ tử xinh đẹp. Nhưng vẻ đẹp của biểu muội quả thật là độc nhất vô nhị, phiêu diêu tự tại. Hần đã chính thức bị vẻ đẹp của nàng chinh phục. Vẻ đẹp của nàng, không vương chút tục khí, cũng là một loại phong hoa tuyệt đại, rất trong sáng, tràn ngập linh khí.

Đặc biệt là đôi mắt trong suốt kia, ôn nhuận hơn trân châu, tựa như mặt hồ phẳng lặng làm mê đắm lòng người.

Cho nên, hần vẫn không dám nhìn vào mắt nàng, chỉ dám nhìn vào giữa hai hàng lông mày, nói nhỏ:

- Biểu muội, chúng ta nghỉ tạm một chút. Khu rừng này quá quý dị, chúng ta cần bàn bạc kỹ lưỡng trước mới được.

Tô Ngọc Thanh nhìn cánh rừng trước mặt, lại nhìn sắc trời, buồn bã.

- Đã không còn sớm, chúng ta trì hoãn như vậy có ổn không? Cánh rừng này, chỉ sợ ban đêm còn đáng sợ hơn...

Nhìn biểu ca vẫn còn xa lạ, thấy sầu lo trên mặt hần, tìm nàng lạnh đi vài phần. Quay về Vũ Sơn, phải trải qua rất nhiều gian nan sao? Nếu quả thực chỉ có đường này mới có thể quay về núi Vũ Sơn, dù có nguy hiểm đến tính mạng, nàng cũng phải thử vào một lần. Vì thế nàng nhìn nam nhân trước mặt bình thản nói:

- Chúng ta cứ đi đi, nhân lúc trời còn chưa tối đen, nên tranh thủ đi qua đoạn rừng này.

Dung Danh Tông chăm chú nhìn nữ tử. Không cần phải nhiều lời nữa, nhẹ nhàng đỡ nàng lên xe ngựa.

Sau đó hần vững vàng ngồi đằng trước, vung roi hung hăng quật xuống. Con ngựa bị đau, lúc này mới tiến lên phía trước.

Vào rừng, có một loại chướng khí bao phủ bên trong. Chim chóc ngủ đông trong lùm cây cũng bay vọt lên ồn ã.

Bên trong xe, Tô Ngọc Thanh gắt gao ôm chặt Tiểu Ngọc Nhi, mong sao đoạn rừng này không đáng sợ như họ đã thấy. Qua một đoạn đường xóc nảy, xe ngựa chậm rãi tiến vào trong sương mù.

Thoáng chốc, trước mắt trở nên mờ mịt, ngay sau đó liền không phân biệt được phương hướng. Con ngựa chính lúc này chỉ còn là đi theo trực giác. Trong khung cảnh mờ mịt, cỗ xe cứ chầm chậm tiến về phía trước. Bên tai nàng lúc này chỉ có tiếng chim chóc bay lên và tiếng bánh xe di chuyển.

Xương cốt toàn thân dường như cũng bị đánh gãy. Không biết đi bao lâu, trước mắt vẫn mờ mờ ảo ảo, xe ngựa vẫn tiếp tục nghiêng ngả.....

Đến lúc tưởng như Tô Ngọc Thanh không thể chịu đựng được nữa, xe đột nhiên dừng lại. Cửa xe bị người vén ra, Dung Danh Tông vội vàng chui vào trong xe, không nói hai lời bế Tô Ngọc Thanh và Tiểu Ngọc Nhi nhảy ra khỏi xe.

Ngay sau đó, cả ngựa cả xe đều không thấy bóng dáng đâu nữa. Chỉ thấy vùng vằng nhìn như mặt đất bằng phẳng trước mặt đang nổi lên vài bọt khí.

Tỉnh táo lại, Tô Ngọc Thanh bị dọa đến toát toàn mồ hôi lạnh. Thì ra bọn họ vừa mới rơi vào một đầm lầy. Nếu không phải biểu ca phản ứng nhanh, có thể tất cả đã mất mạng rồi. Đỗ dành Tiểu Ngọc Nhi đang khóc nháo, Tô Ngọc Thanh lo lắng không yên. Lúc này đây, bọn họ có thể an toàn ra khỏi rừng cây này không?

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Dung Danh Tông đỡ Tô Ngọc Thanh ngồi xuống cạnh một gốc đại thụ lớn. Sương mù dày đặc phủ kín cả khu rừng, bao phủ lấy bóng dáng hai người. Quanh quẩn trong không gian là loại chướng khí rất khó ngửi, khiến người ta có cảm giác hít thở không thông.

Hắn lấy ra bầu nước tùy thân ở bên mình, đưa tới cho nàng. Bọn họ vừa rồi để hành trang cùng lương thực trên xe ngựa, nên hiện tại chỉ còn có bầu nước này mà thôi. Tô Ngọc Thanh tiếp nhận lấy, cẩn thận đút cho Tiểu Ngọc Nhi cho đỡ đói.

- Thực xin lỗi. Lần này không thể bảo vệ người tốt được.

Dung Danh Tông tự trách mình nói. Nếu không phải do hắn quá sợ ý thì có lẽ sẽ không làm cho mọi người lâm vào hoàn cảnh này. Không có xe ngựa, không có đồ ăn. Hắn thật là đáng trách! Tổ y nữ tử thân nhiên cười, nhẹ nhàng an ủi, nói:

- Chúng ta đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Nhân lúc bây giờ còn sức lực, trước mắt nên cố gắng tìm được đường ra mới tốt. Là do Ngọc Thanh đã làm liên lụy đến biểu ca.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng đứng lên, không muốn nhìn thấy hắn tự trách cứ bản thân mình như vậy nữa. Phải tìm được đường ra khỏi khu rừng này. Nếu không, việc quay trở về Vũ Sơn chỉ là giấc mộng mà thôi. Sự việc vừa xảy ra khiến nàng cẩn thận đề phòng hơn, nàng sẽ không tùy ý bước đi như trước nữa. Khẽ nhón mũi chân thử trên mặt đất, thấy không có vấn đề gì mới dám bước đi.

Khu rừng rậm âm u này chẳng hề thấy có thú rừng sinh sống hay có dấu tích đã từng có người đi qua nơi này. Xung quanh chỉ toàn một màu đen, sương trắng bao phủ làm không thể nhìn thấy rõ đường đi.

Dung Danh Tông lấy một cành cây tương đối dài đưa cho nàng. Một tay đưa ra đỡ lấy đũa nhỏ trong lòng Tô Ngọc Thanh. Họ cẩn thận dò dẫm từng đoạn đường một. Xung quanh đường đi toàn là những bụi cỏ rậm rạp, cao khoảng chừng một thước. Tô Ngọc Thanh lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào những bụi cỏ đó, cẩn thận đề phòng chúng. Nhờ trong những bụi cỏ đại đó có những sinh vật kịch độc như rắn, rết sinh sống ở trong đó thì sao? Với tình cảnh hiện tại, chỉ cần họ sơ suất thì việc mất đi tính mạng là điều chắc chắn có thể xảy ra.

Đi được một đoạn đường, bỗng Tô Ngọc Thanh lại phát hiện khung cảnh xung quanh vẫn như cũ. Trên mặt đất vẫn còn lưu lại dấu chân bọn họ vừa mới đi qua.

Không ổn! Bọn họ từ nãy tới giờ là đang đi vòng quanh!

Tiếng kêu cùng tiếng vỗ cánh của đám quạ càng khiến họ tâm phiền ý loạn hơn. Giữa nơi hoang vắng này, quả thật việc tìm được đường ra chẳng khác nào mò kim đáy bể.

- Chúng ta nghỉ tạm một lát đã.

Hai người tìm một nơi khô ráo mà ngồi xuống tĩnh dưỡng. Nhìn phía sương trắng trước mặt, trong đầu Tô Ngọc Thanh không ngừng suy tư bản khoản xem bước tiếp theo nên làm thế nào. Nếu cứ tiếp tục đi vòng quanh thế này, bọn họ sẽ chết vì đói và kiệt sức mất. Tô Ngọc Thanh dựa lưng vào gốc đại thụ, khẽ nhắm mắt lại, không muốn cho nam nhân bên cạnh nhìn thấy bi thương trong mắt nàng.

Tô Ngọc Thanh nàng hương tiêu ngọc vẫn vào đứng ngày đại hôn với sư huynh. Ý niệm cùng sự day dứt khiến linh hồn nàng chẳng thể đi đầu thai chuyển thế. May rủi thế nào lại nhập hồn vào thân xác một vị Sườn Vương phi chua ngoa, độc ác.

Bị người đời hiểu lầm, xa lánh. Bị người khác căm hận tới tận xương, tận tủy. Nàng phải sống trong sự dày vò cùng cô độc trong vương phủ của hắn. Nay nàng đã có cơ hội thoát khỏi nơi đó, có thể quay trở lại núi Vũ Sơn tìm phụ thân, tìm sư huynh. Nhưng đúng là ông trời chẳng chiều lòng người. Cứ ngỡ có thể dễ dàng quay trở về, nào ngờ nàng lại sắp mất mạng trong khu rừng quỷ dị này.

Ông trời đang đùa giỡn với nàng sao?

Cảm thấy cuộc sống của nàng quá vô tranh vô vị, cho nên mới phải trừng phạt nàng như vậy?

Tô Ngọc Thanh nàng có bị gì cũng không sao. Nhưng làm liên lụy tới biểu ca cùng Tiểu Ngọc Nhi, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng áy náy, day dứt.

Nàng mờ mắt ra. Đôi mắt trong suốt bình tĩnh nhìn đám sương mù chưa tiêu tan ở trước mặt. Nàng chẳng phải đã chết một lần rồi sao? Quý môn quan cũng đã đi một vòng rồi, còn gì mà phải sợ?

Khóe môi vẽ lên một nụ cười tựa tiểu phi tiểu (1). Bất chợt, trong đầu nàng hiện lên khung cảnh ngày đại hôn – ngày nàng cho rằng tất cả mọi thứ đều đã trở nên viên mãn.

Cả căn nhà gỗ trên núi được phụ thân treo lên rất nhiều đèn lồng đỏ cùng chữ hi. Màn lụa đỏ khẽ lay động trong gió, được bày trí khắp cả dọc hành lang. Phụ thân nở nụ cười thỏa mãn, nhìn nàng một thân giá y đỏ thắm kiêu diễm động lòng người. Nàng rất hoan hỉ khi được gả cho sư huynh của mình. Nghĩ tới từ nay về sau có thể cùng huynh ấy mãi nắm tay nhau tới già, sống cho tới khi đầu bạc răng long.

Nhưng trong một khắc bất đường kia, nàng đột nhiên ngã xuống đất...

Cho tới khi tỉnh lại, thân mình đã là của một người khác. Nàng nghiễm nhiên có một phu quân lãnh khốc vô tình, còn hạ sinh cho hán một đứa nhỏ Tiểu Ngọc Nhi nữa.

Ông trời còn muốn trêu đùa nàng tới bao giờ nữa đây?

Nhưng thôi, có lẽ nên quên hết đi. Nàng và hán chỉ là khuyên bá chi dao (2) mà thôi. Nàng đã trốn khỏi vương phủ của hán, vậy có nghĩa nàng và hán từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn gặp lại nhau nữa.

Bỏ qua hết tất cả, mọi thứ chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi mà thôi.

Rung động của nàng, oán hận của hán, đều cứ như vậy mà tan biến hết đi...

Ngay khi nàng nghĩ mình đã thoát khỏi đôi bàn tay của hán, thì cũng là lúc nàng lại rơi vào tay của tử thần một lần nữa. Có lẽ lần này sinh mệnh của nàng sẽ thực sự chấm dứt.

Lúc này đây, Tô Ngọc Thanh đã nghĩ định mệnh của mình hán là như thế. Nàng nhìn về phía nam nhân bên cạnh. Đôi mắt phủ một làn sương mờ, không hề lên tiếng nói gì.

Nếu quả thực bọn họ không thể đi ra khỏi rừng cây này, ân tình của hán dành cho nàng đành để kiếp sau báo đáp. Nam nhân kia nhìn nàng thực chân thành, trong mắt hiện lên một tia đau lòng. Khi cùng nàng tiến vào rừng cây này, hán đã nghĩ trước sẽ có kết cục xấu nhất xảy ra. Hán đã hứa với nương, dù có chết cũng phải đưa Ngọc Thanh biểu muội quay trở về núi Vũ Sơn. Nếu thật phải bỏ mạng tại nơi này, hán thật có lỗi với biểu muội và nương.

- Ta.... – đang định mở miệng, đột nhiên hán nghe được một hồi âm thanh vang lên từ trong khu rừng.

Dung Danh Tông vội vàng kéo Tô Ngọc Thanh đứng lên, kéo nàng ra phía sau lưng mình. Đề cao phòng bị, cẩn thận nhìn chằm chằm vào nơi phát ra âm thanh. Thanh âm kia cách bọn họ càng lúc càng gần. Khi thì giống như tiếng con chim không lồ bay xẹt qua, khi thì giống như cả một đàn chim đang bay liệng vậy.

Cố gắng định thần nghe lại. Thì ra, đó là âm thanh của đao kiếm!

Hán vội vàng đỡ Tô Ngọc Thanh đi tới nơi phát ra âm thanh đó. Chỉ thấy trong sương mù màu trắng có một số hắc y nhân đang truy sát một nam tử bị thương. Hán bị địch nhân vây quanh ở giữa, cố gắng nâng kiếm lên chống cự lại. Không biết bọn họ đã giao chiến với nhau bao nhiêu lâu, chỉ thấy nam tử kia đã sức cùng lực kiệt, rơi vào thế hạ phong.

Tô Ngọc Thanh sau khi nhìn rõ khuôn mặt của nam tử đang bị thương kia thì vô cùng khiếp sợ.

Nam tử bị thương kia rõ ràng là Hoàng Phủ Luật! Dù hán có hóa thành tro thì nàng cũng vẫn nhận ra.

Tại sao hán lại ở trong khu rừng rậm này? Còn bị người khác truy sát nữa?

Vài hắc y nhân trông thấy Tô Ngọc Thanh và Dung Danh Tông, lập tức cầm đao hướng họ phi thân tới. Sát khí sắc bén làm lòng người chấn động hoảng loạn.

Mấy tên hắc y nhân này có vẻ không bức được Hoàng Phủ Luật lâm vào chết, bọn chúng tuyệt không rút lui!

Hoàng Phủ Luật chặt vật cùng bọn họ giao đầu. Tầm mắt bất chợt nhìn thấy nữ tử đang đứng sau lưng nam nhân xa lạ kia...

Đó là Tiểu Ngọc Khanh!

Hắn sững sốt khi nhìn thấy nàng ở nơi này. Kiểm trong tay liền khựng lại trong chốc lát. Ngay trong khoảnh khắc ấy, một tên hắc y nhân từ đầu phi thân tới, cầm kiếm giáng xuống phía sau lưng hắn.

- A

Hoàng Phủ Luật hét lên một tiếng. Một kiếm kia chém ngang lưng hắn. Máu từ miệng vết thương không ngừng chảy ra thấm đẫm cảm bào của hắn. Cố gắng chịu đựng vết thương, Hoàng Phủ Luật tiếp tục vung kiếm lên chống lại địch nhân. Vài tên thích khách chia nhau ra làm hai phía, phần đông là vây đánh Hoàng Phủ Luật. Phía còn lại có hai tên đang cầm đại đao, hung hãn đánh tới Dung Danh Tông cùng Tô Ngọc Thanh.

Dung Danh Tông cầm lấy thân cây lúc này làm đại đao, xông lên phía trước đối đầu với hai hắc y nhân kia. Trong tay không có kiếm, lại phải giao tranh với hai kẻ có võ công không hề kém. Chẳng mấy chốc, Dung Danh Tông đã bị hai hắc y nhân ép lùi lại phía sau. Thấy tình cảnh trở nên nguy hiểm, hắn lập tức xoay người lại. Một tay bắt lấy đứa trẻ đang nằm trong lòng Tô Ngọc Thanh, tay còn lại nắm lấy tay nàng chạy sâu vào trong rừng.

Đang trong thời khắc sinh tử, bỗng có những âm thanh sột soạt rất lớn vang lên từ những bụi cỏ. Đám người hắc y nhân thấy vậy lập tức dừng tay lại, hai mắt cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh. Có cái gì đó vô cùng nguy hiểm đang tiến đến.

Rồi đột nhiên, từ bụi cỏ rậm rạp kia xuất hiện một trận run run. Vài cây mây giống như có sinh mạng từ trong bụi cỏ trườn ra, ào ạt tấn công tất cả mọi người đang đứng đó.

Hai hắc y nhân đang đuổi theo Tô Ngọc Thanh trở tay không kịp, bị mấy cây mây cuốn vào chân rồi đi mất. Mấy cây mây kéo họ vào sâu trong rừng, không thấy bóng dáng mấy tên đó đâu nữa. Tiếp sau đó, chỉ còn nghe tiếng thét thê lương vang vọng khắp cả khu rừng.

Rừng cây lại trở nên im ắng như cũ.

Dung Danh Tông đi tới nhặt hai cây đại đao của hắc y nhân lúc này lên. Một tay cầm đao phòng ngự, tay còn lại đưa đao cho Tô Ngọc Thanh cầm.

Hoàng Phủ Luật bị thương rất nặng. Hắn lấy kiếm chống xuống dưới đất, chống đỡ lấy thân mình đầy thương tích. Trên khuôn mặt tuấn tú đỏ rất nhiều mồ hôi, đôi lông mày của hắn nhíu chặt lại trông rất thống khổ.

Tô Ngọc Thanh nhìn tới bộ dạng khó chịu của hắn, trong đầu liền nhớ tới đêm hôm đó – đêm đầu tiên hắn ép buộc nàng. Giương mắt hắn lúc đó giống hệt như lúc này vậy. Trong lòng nhất thời hiểu được vài phần.

Hắn là do bị độc phát tác nên mới yếu như vậy. Hôm nay là ngày cuối tháng a. Trong lòng Tô Ngọc Thanh cảm thấy đan xen cảm giác lo sợ cùng hoang mang.

Sao lại có thể gặp hắn ở đây cơ chứ? Lần nào chạm mặt hắn cũng đúng lúc hắn bị độc phát tác nha. Thật trùng hợp!

Khoan đã! Chẳng lẽ.... hắn đuổi theo bọn họ tới đây?

Thôi vậy. Việc cần lo trước mắt không phải là việc đó, mà là phải rời khỏi nơi quỷ quái này trước đã. Bây giờ trời đã xẩm tối đã có chuyện xảy ra rồi. Vậy không biết ban đêm còn những thứ quỷ quái gì nữa đang chờ bọn họ?

Nắm chặt đại đao trong tay, Tô Ngọc Thanh cảnh giác nhìn bốn phía. Xung quanh trừ bỏ làn sương mù dày đặc kia, còn lại chẳng thấy được gì hết.

Loại không gian này thật khiến người khác hít thở không thông. Tô Ngọc Thanh cảm thấy toàn thân rét run. Mọi thứ im lặng một cách lạ thường. Hoàng Phủ Luật đang điểm huyết để cầm máu lại, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tô Ngọc Thanh đang đứng cạnh nam nhân xa lạ kia. Mắt hắn nhìn bọn họ chăm chăm, như thể đang coi đó là con mồi vậy.

Hắn cố gắng áp chế sự dầy vò kịch liệt trong cơ thể. Phải chịu sự tra tấn của độc cùng với mất máu quá nhiều do vết thương ở trên lưng khiến hắn không thể gắng gượng được thêm nữa. Hắn vốn không dự đoán được sẽ có người biết được hành tung của hắn. Chuyện hắn đi Am ni cô trừ bỏ có Tàn Mộ Phong biết thì bất luận kẻ nào cũng không thể biết được.

Tuy rằng ba ngày trước hắn có phải Trình Tuấn quay trở về kinh đô, nhưng Trình Tuấn là người cẩn thận, tuyệt không để lộ hành tung của hắn. Trừ phi, có người âm thầm giám thị hắn!

Mà người đáng nghi ngờ nhất, ngoài nàng ta ra, hắn thật không nghĩ tới kẻ thứ hai. Hắn nhìn nàng đầy thù oán, hận tới nghiến răng nghiến lợi. Phải người đi thăm dò tung tích của nàng ở khắp nơi. Thật không nghĩ tới lại gặp được nàng ở trong này. Nếu không phải đám hắc y nhân kia truy sát hắn, nếu không phải hắn do bị độc phát tác phải trốn vào khu rừng quỷ dị này, thì có lẽ hắn cùng nữ nhân này phải chơi thêm mấy tháng “mèo vờn chuột” nữa.

Nữ nhân này, thật không có ý định cho hắn sống tốt mà!

Trong cơ thể lại bộc phát cảm giác nôn nao kịch liệt, đau đớn rất nhanh lan tràn ra khắp các huyết đạo. Mây kiếm nhíu lại thật sâu, bạc môi trắng bệch khẽ nhếch lên. Ánh mắt vẫn cảnh giác động tĩnh bốn phía xung quanh.

Quá mức im lặng cũng không phải là điều tốt.

Quả nhiên, bụi cỏ lại rung động sần sật một lần nữa.

Vài cây mây hương bọn họ mà trườn tới, hương thẳng đỉnh đầu mà nện xuống. Hoàng Phủ Luật vội vàng rút kiếm ra chém đứt. Từ cây mây phát ra một mùi hôi tanh tươi rất khó ngửi. Tiếp sau đó lại có mấy cây mây liên tiếp lao tới phía hắn giống như linh xà vậy.

Bên cạnh, Tô Ngọc Thanh cùng Dung Danh Tông cũng bị tình huống tương tự. Bị mấy cây mây tấn công xung quanh, muốn tránh ra cũng không được. Tiểu Ngọc Nhi nằm trong lòng Dung Danh Tông khóc thét lên. Tô Ngọc Thanh thấy vậy liền quơ đao chém đứt mấy cây mây bên cạnh hắn, gấp giọng nói:

- Biểu ca. Nếu lần này có thể thoát được ra ngoài, xin huynh giúp Ngọc Thanh mang Tiểu Ngọc Nhi đi. Thay ta cố gắng chiếu cố, chăm sóc nàng lớn lên, được không?

Những sợi dây mây bị kiếm chặt đứt cũng không còn sắc bén như trước, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng sẽ buông tha cho bọn họ. Nàng trước khi chết nhất định phải đưa biểu ca cùng Tiểu Ngọc Nhi bình an thoát ra khỏi nơi này. Hoàng Phủ Luật cùng đám hắc y nhân vào đây được, vậy ắt sẽ có đường ra.

- Biểu muội, ta nhất định sẽ mang ngươi cùng Tiểu Ngọc Nhi rời khỏi khu rừng này.

Dung Danh Tông một tay ôm đứa trẻ, tay còn lại cầm lấy đao dồn hết sức chém xuống mấy cây mây đang vây xung quanh người Tô Ngọc Thanh.

Hay cho một đôi biểu ca biểu muội ân ân ái ái!

Hoàng Phủ Luật nghe hết tất cả những gì hai người đó nói. Lạnh lùng cất lời:

- Ngươi giỏi lắm, Tiểu Ngọc Khanh! Dám hạ sinh con của nam nhân khác rồi gắn ghệt chúng này lên người ta sao? Ngươi tính toán quả là chu toàn. Ha ha ha...

Tô Ngọc Thanh nghe hắn nói vậy liền vô cùng sùng sốt. Hắn không phải bị độc phát nên đầu óc không được tỉnh táo đó chứ? Tiểu Ngọc Nhi rõ ràng là con của hắn, sao có thể là con của biểu ca được! Thật không ngờ hắn lại có thành kiến sâu như vậy đối với chủ nhân trước của thân thể này.

Không kịp phản bác lại hắn, những cây mây từ trong rừng kéo ra càng lúc càng nhiều hơn, nguy hiểm hơn. Nàng không cần suy nghĩ nhiều, một tay đẩy Dung Danh Tông cùng đứa nhỏ về phía trước, tay còn lại cầm đại đao dùng hết sức lực chặt đứt cây mây hung hãn kia.

Ngay sau đó, thân thể của nàng liền bị, lôi vào nơi tản ra mùi máu nồng đậm trong bụi cỏ.

Thả lỏng thân mình ra, nàng tuyệt vọng chờ cái chết đến.

Thân thể của nàng bỗng đột nhiên dừng lại. Mờ mắt ra, nàng liền thấy Hoàng Phủ Luật đang gồng mình đứng trước mặt nàng. Hắn cầm kiếm chặt đứt dây mây cuốn quanh thân mình nàng, lạnh nhạt nói:

- Ta sẽ không để cho ngươi chết đi dễ dàng như vậy đâu!

Đôi mắt kia nhìn nàng, lóe lên mối hận thù sâu sắc.

Tô Ngọc Thanh trong lòng cả kinh. Đôi mắt của nam nhân này lại có thể làm nàng đau đớn như vậy sao? Đường như trong đôi mắt đó có sự bi thương, thống khổ cùng thù hận nữa. Nhìn hắn đối xử với mình như vậy, Tô Ngọc Thanh cảm thấy chua xót cùng bất đắc dĩ.

Không để hai người nói nhiều lời, vô số cây mây lại hướng về phía họ, quấn chặt lấy thắt lưng lôi vào trong bụi cỏ kia. Hai người quơ đao cùng kiếm trên tay, nhưng chỉ tiếc lực đạo quá yếu do thân thể đang bị lôi đi không thể định thân lại được.

Cuối cùng, họ bị cây mây kéo tới một gốc cây đại thụ lớn. Tán cây của nó che khuất cả bầu trời đêm. Cứ nghĩ mọi việc đã kết thúc, nào ngờ từ dưới gốc cây bỗng xuất hiện một lực hút kinh hồn, kéo Hoàng Phủ Luật cùng Tô Ngọc Thanh vào trong đó....

[Chú thích: (1) Tựa tiểu phi tiểu: Cười như không cười]

(2) khuynh bá chi giao: có duyên nhất thời]

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hắc động kì bí

Đó là một cái động rất sâu, rất dài, nền đất thì ẩm ướt. Tổ y nữ tử cùng hắc y nam nhân theo vòng động trượt xuống một đường thẳng tắp. Sau đó trước

mặt liền hiện ra một khung cảnh khác. Trước mặt là một rừng cây ẩm ướt âm lạnh, có lẽ do trời tối nên rất khó nhìn được bên trong đó có quang cảnh như thế nào. Bên trên vách động bọn họ đang đứng có rất nhiều cây mây, ẩn sâu bên trong mờ mờ truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Tô Ngọc Thanh trong người đột nhiên xuất hiện cảm giác cồn cào ruột gan. Từ lúc lên xe ngựa nàng vẫn chưa ăn gì, hơn nữa vừa nãy va chạm kịch liệt khiến nàng thấy ruột gan như bị đảo lộn, cơ thể càng thêm mất sức. Lấy tay chống đỡ vào vách động, nàng miễn cưỡng đứng dậy, thân mình lao đảo như sắp ngã.

Nàng quay sang nhìn nam nhân nằm bên cạnh. Phát hiện hắn vẫn nằm im trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền không thấy động đậy. Nàng liền đi qua, ngồi cạnh xuống bên người hắn:

- Ngươi không sao chứ? – nàng cẩn thận hỏi, đưa tay ra dò xét hơi thở của hắn.

Haiz, may mắn còn hơi thở. Xem chừng là trận va chạm vừa rồi gây sức ép làm cho hắn ngất đi. Nàng nhìn hắn, phát hiện khuôn mặt tuấn tú đã hiện ra ẩn ẩn màu xanh, môi bạc cũng bị hắn cắn đến chảy máu. Nam nhân này, xem ra hiện tại đang phải chịu sự tra tấn rất lớn.

Cầm bảo ở trên người hắn đã rách mướp, trên người hắn tản ra mùi máu tươi nồng đậm. Chỉ thấy một dòng máu đỏ tươi từ theo tấm lưng của hắn chảy xuống mặt đất, giống như không có ý định ngừng lại, ồ ạt chảy ra.

Nàng luống cuống, vội vàng bước sang phía bên kia để có thể nhìn rõ vết thương. Nhìn đến một mảnh ghê người kia, miệng vết thương rất lớn, máu thì không ngừng chảy. Nếu không cầm máu, hẳn chắc chắn sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Vì vậy, nàng bắt chấp đau đớn trong cơ thể mình, đứng dậy đi tìm thảo dược cầm máu ở trong động.

Nàng đặt thảo dược ở trong miệng nhai nát, cẩn thận đắp lên miệng vết thương trên lưng hắn. Sau đó lại kéo xuống rách một góc váy của mình, nhẹ nhàng băng bó cho hắn. Chờ tới khi miệng vết thương đã ngừng chảy máu, nàng dọn những mẫu đá vụn xung quanh chỗ hắn nằm, an trí thật thật cẩn thận.

Cổ nàng thân mình đã mệt rã rồi đứng lên, nàng bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, lao đảo ngã xuống nền đất. Đôi mắt đã không thể chống cự được nữa. Một trận mê muội lập tức ập đến, nàng rơi mình vào khoảng không đầy u tối....

Không biết là ngủ đã bao lâu, khi nàng mở mắt tỉnh lại đã không thấy bóng dáng nam nhân kia đâu nữa. Nơi hắn nằm chỉ để lại một vệt máu khô trông thật ghê người. Nàng chuyển động thân mình, nhận xuống sự khó chịu ở trong bụng, trong lòng bắt đầu có chút oán hận nam nhân vô tình này. Nói như thế nào, nàng vừa rồi cũng đã cứu mạng của hắn, không phải sao?

Sao hắn lại có thể ném nàng ở một mình trong này như vậy? Nơi này sâu thẳm, âm u tới rợn người. Có phải hắn muốn nàng chết ở đây hay không? Nàng bất chợt nhớ tới đôi mắt thâm thúy của hắn. Sâu trong đó chỉ có sự thống hận dành cho nàng mà thôi.

Nàng sao có thể vọng tưởng hắn cứu mình cơ chứ?

Giết được nàng, có lẽ đó là điều hắn mong muốn nhất.

Cười khổ một tiếng, nàng lấy tay bám vào vách động, cố gắng đứng dậy, hướng tới nơi phát ra âm thanh mà đi. Nơi đó có ánh sáng, nói không chừng là sẽ có đường ra. Nàng tập tễnh đi tới phía cửa động, lấy tay đẩy ra đám dây mây đang phủ kín cửa động. Bỗng nghe thấy một loạt âm thanh vang dội, đập vào mắt là một thác nước đang chảy từ trên núi xuống. Dòng nước chảy rất siết, sâu không thấy đáy.

Một bóng dáng nam nhân cao lớn cô đơn, lẳng lặng đứng ở đó. Trong khung cảnh mông lung ấy, bóng người cô độc tuyệt thế đứng đó, tay hắn gắt gao nắm chặt lấy một vật máu xám. Ánh trắng nhu hòa phủ xuống người hắn, lạnh lẽo và đơn độc.

Tô Ngọc Thanh hơi chấn động trong lòng, đột nhiên cảm thấy có chút đau xót thay cho hắn. Loại cảm giác khó hiểu này làm nàng không khỏi suy nghĩ. Nàng chưa bao giờ có cảm xúc gì lạ như vậy, tới rất nhanh mà đi cũng vậy. Trước đây nàng sống trên núi đều là vô lo vô nghĩ. Từ ngày gặp hắn đều có cảm xúc gì lạ như vậy, thật là phiền não.

Còn chưa kịp định thần lại, bỗng một giọng nói âm lãnh vang vọng lên, phá vỡ không gian im lặng đó:

- Tổ Nguyệt đã chết nên ngươi cao hứng lắm phải không, Tiêu Ngọc Khanh?

Ngữ âm kia, thực bình tĩnh. Nhưng ẩn sâu trong đó là vô vàn đau xót cùng hận thù. Nàng càng cố gắng cảm thông với hắn, lại gần hắn thì hận càng thêm hận nàng, căm ghét nàng.

Rốt cuộc, giữa họ là duyên hay là孽?

Tô Ngọc Thanh tâm tình trở nên vô cùng phức tạp. Nàng có thể cảm thông hắn do mất đi nữ tử từ hắn yêu thương mà thống khổ, nhưng nàng vốn dĩ không phải nữ nhân Tiêu Ngọc Khanh – người gây thù chuốc oán với hắn a. Hận ý của nam nhân này siết thật sâu vào trái tim nàng, khiến nàng đau đớn. Tô Ngọc Thanh nàng vốn dĩ là vô tội, không phải sao? Tại sao mọi oán hận của hắn lại đổ hết lên người nàng như vậy?

Đôi mắt trong suốt của nàng lẳng lặng nhìn bóng dáng hắn, ôn nhu nói:

- Ngươi hãy nén bi thương, được không?

Hoàng Phủ Luật đột nhiên xoay người lại, đối với nàng lạnh lùng nói:

- Nén bi thương? Ngươi có biết mất đi người mình yêu rất đau khổ hay không?

Hắn hướng nàng đang đứng từng bước, từng bước áp sát lại. Ánh mắt thâm thúy càng thêm sắc bén.

- Hay cho một câu nén bi thương! Được. Vậy Tiêu Ngọc Khanh ngươi lúc trước vì sao nhất định phải xen vào cuộc sống của bốn vương? Vì cái gì phải bức tử Tô Nguyệt?

Hắn nắm lấy vạt áo nữ tử, giận dữ nói:

- Tô Nguyệt đã chết, bốn Vương cũng sẽ không cho ngươi cơ hội sống khá giả! Ngươi nói hay lắm. Mệnh của ngươi hiện tại là của Tô Nguyệt! Ta sẽ thay Tô Nguyệt đòi lại tất cả những gì ngươi thiếu nàng ấy!

Tô Ngọc Thanh nhìn gân xanh nổi đầy trên chán hấn, mắt ung đầy tàn nhẫn nhìn sâu vào mắt nàng. Chỉ cảm thấy trong ngực khó có thể hô hấp, hít thở cũng thật khó nhọc. Sức ép vô hình này khiến nàng không thể phản kháng lại được. Như là cảm thấy đau lòng, nỗi đau thấm tận vào tim. Nàng thở khó nhọc, gấp giọng nói:

- Ta không phải là Tiêu Ngọc Khanh, không phải là người hại chết thể tử của ngươi, Hoàng Phủ Luật! Ngươi phải tin tưởng ta. Ta là Tô Ngọc Thanh ở trên núi Vũ Sơn...

Nam nhân kia cười lạnh, bàn tay theo lời nói của nàng càng tăng thêm lực đạo:

- Quay về Vũ Sơn? Không phải ngươi cùng tên biểu ca kia định bỏ trốn hay sao? Nghiệt chủng kia không phải do hai kẻ dâm phu dâm phụ các ngươi sinh ra ư? Tiêu Ngọc Khanh, ta nói cho ngươi biết. Đời này kiếp này đừng vọng tưởng bốn Vương sẽ buông tha cho ngươi! Ta sẽ cho ngươi ném thử tư vị mất đi người mình yêu là như thế nào!

Khuôn mặt Hoàng Phủ Luật càng lúc càng áp sát khuôn mặt nàng. Hơi thở âm lãnh phả lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Tô Ngọc Thanh bắt lực nhìn hấn, một giọt nước mắt lăn xuống gò má nàng. Nàng đã không thể chịu đựng được nữa rồi. Thực sự là quá chua xót. Nàng bi thương nhìn hấn, nói:

- Vì cái gì mà ngươi không chịu tin tưởng ta là Tô Ngọc Thanh? Vì cái gì phải bức ta thương tâm?

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng bắt lực rơi nước mắt, trong lòng nhất thời nhói lên một chút. Sau đó hắn đột nhiên hung hăng đem nàng ném xuống mặt đất, không nhìn tới gương mặt của nàng, âm lãnh nói:

- Thu hồi nước mắt của ngươi đi. Không cần ở đây giả mù sa mưa. Tiêu Ngọc Khanh, chờ chuộc tội với Tô Nguyệt đi!

- Ha ha ha... Quả là một đôi nam nữ si tình! Thật không nghĩ tới, ta bất quá chỉ là ra ngoài tản đạo, “bảo bối” của ta liền đưa ta tới nơi này. Cũng không sao, cuối cùng cũng có người nguyện ý tới chỗ lão bà này!

Một giọng nói khàn khàn đầy ma mị từ xa truyền tới. Một lão bà ngồi trên chiếc xe mộc gỗ, từ từ lăn bánh đi về phía bọn họ. Tô Ngọc Thanh nhìn thấy khuôn mặt của bà ta, trong lòng nhất thời vô cùng hoảng sợ.

Khuôn mặt kia, đúng thật là dọa người!

Mái tóc bạc rối tung, cơ thể của bà ta héo hon gầy gò. Hai mắt sâu hoắm, mũi nghiêng lệch, trông chẳng khác gì ác quỷ chốn diêm la. Ngay cả Hoàng Phủ Luật nhìn xong cũng không khỏi khiếp sợ trong chớp lát. Biểu cảm trên gương mặt hai người tất nhiên không thể qua mặt được lão bà bà. Bà ta liếc mắt sang nam nhân một cái, lại nhìn tử nữ từ đang nằm trên mặt đất kia, cười ha hả, nói:

- Khá lắm. Không ngờ trên thế gian này còn có nam nữ si tình tới vậy. Đã tới địa bàn của Ngọc Diện La Sát ta rồi mà còn dám dây dưa không rõ, thật đúng là nể mặt ta quá rồi. Ha ha...

Hoàng Phủ Luật nghe vậy liền cả kinh. Ngọc Diện La Sát? Cái tên này ở trên giang hồ vốn đã mai danh ẩn tích từ lâu. Thánh chủ Bạch Diệp Huyền của Hồng Y thánh? Nghe đồn hai mươi năm trước, Hồng Y Thánh ở trên giang hồ nổi danh một thời, nửa chính nửa tà, thế lực lớn mạnh. Bọn họ cùng với triều đình và giang hồ không hề có liên quan, là một tổ chức độc lập.

Tám năm sau đó, Ngọc Diện La Sát Bạch Diệp Huyền không hiểu vì sao bỗng dưng mất tích, Hồng Y Thánh cũng theo đó mà biến mất, mai danh ẩn tích. Án tình trong đó, tất nhiên hắn không thể nào biết. Chỉ là trong thời gian này có phát sinh những án mạng huyền bí, khiến người ta không thể không nhớ tới tổ chức thần bí này.

Hắn nhíu mày nhìn người trước mặt. Người này là một lão nhân cũng đã nhiều tuổi, dung mạo xấu xí. Rất khó xem bà ta cùng Bạch Diệp Huyền xinh đẹp như hoa như ngọc kia là cùng một người. Nhưng hắn vẫn ôm quyền thi lễ với lão bà bà đó, cung kính nói:

- Văn bối là Hoàng Phủ Luật. Bị người đuổi giết, đã xâm phạm vào thánh địa của thánh chủ. Thánh Bạch Thánh Chủ thứ lỗi.

- Không được gọi ta là thánh chủ! – lão bà bà rống giận. Hai mắt trừng lên, khuôn mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

Hoàng Phủ Luật thấy Bạch Diệp Huyền nổi giận, trong lòng cũng hiểu được vài phần. Việc Bạch Diệp Huyền bị mất tích có thể là ý của bà ta, cũng có

thể là một âm mưu ở phía sau đó. Nhưng đây là ân oán giang hồ, hấn không tiện nhúng tay vào. Vì vậy, hấn cung kính nói:

- Thịnh tiền bối chỉ điểm cho văn bối đường ra khỏi khu rừng này. Văn bối đang muốn mau chóng hồi phủ.

Bạch Diệp Huyền nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hấn. Lát sau nói một câu không hề liên quan gì đến vấn đề mà hấn nói:

- Người bị trúng độc Tình Hoa? Tới ngày trăng cuối tháng độc sẽ phát tác một lần. Nếu không có giải dược, công lực sẽ giảm đi một nửa, thân mình hư nhược khó chịu?

Hoàng Phủ Luật giật mình, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn bà lão. Độc trên người hấn, bà ta chỉ nhìn thoáng qua một cái có thể biết là loại độc gì. Bạch Diệp Huyền quả là danh bất hư truyền. Hấn chuyển tầm mắt đến bên tử nữ tử, sau đó hung dữ nói:

- Vấn đề này phải hỏi à!

Tô Ngọc Thanh trong lòng vô cùng run sợ. Vốn nội dung bọn họ đang nói nàng đã không hiểu, nay hấn lại chuyển hướng về phía nàng, thật sự là bị nam nhân này hại chết mà. Từ khi linh hồn của nàng bám vào Sườn Vương Phi này, nàng chỉ biết thân thể này là giải dược. Về phần hấn làm sao dính độc lại là một đoạn ân oán nàng không hề hay biết a.

Lão bà ta chuyển hướng về phía nàng, ánh mắt rất sắc bén, cất giọng khàn khàn hỏi Tô Ngọc Thanh:

- Người cùng Cừu Tuyết Linh có quan hệ gì?

Tô Ngọc Thanh trên trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh. Làm thế nào bây giờ? Nàng vốn dĩ không biết gì hết. Tại sao bọn họ đều phải dồn ép nàng như vậy? Sao nàng nhập xác hoàn hồn lại gặp phải tình huống phức tạp như thế này chứ?

Hoàng Phủ Luật nhìn Tô Ngọc Thanh cơ hồ muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống. Mà lão bà ta đang ngồi trên xe lăn kia cũng đang dùng ánh mắt ngoan độc nhìn nàng chằm chằm. Nàng hít vào một hơi thật sâu, nhắt mắt lại, nói nhỏ:

- Ta không biết Cừu Tuyết Linh là ai. Ta cùng nàng không hề có quan hệ gì.

Muốn giết cũng phải có nguyên do, tùy bọn họ. Dù sao Tô Ngọc Thanh nàng đã chết một lần rồi, thêm lần nữa cũng chẳng sao.

- Vậy vì sao người lại có được độc tình hoa? – lão bà ta cũng không động thủ với nàng, nhanh chóng hỏi câu tiếp theo.

Tô Ngọc Thanh mờ mắt ra, nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy của Hoàng Phủ Luật, thản nhiên đáp:

- Ta đã quên hết mọi chuyện trước kia. Ta hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ.

Nam nhân kia lập tức nổi giận. Hấn nhanh chóng bước tới trước mặt Tô Ngọc Thanh, dùng tay chế trụ cổ họng của nàng, lãnh khốc nói:

- Nữ nhân đáng chết! Người dám nói trước mặt bốn Vương rằng người đã quên!.

Tô Ngọc Thanh để mặc hấn chế trụ yết hầu của mình, lẳng lặng nhìn hấn. Trong mắt che kín thanh lệ, tim đã mơ hồ không còn có cảm giác. Bình tĩnh nói lại một lần nữa:

- Ta thực sự đã quên!

Nàng chưa biết được quá nhiều chuyện của thân thể này. Nếu hấn không chịu tin nàng là linh hồn nhập vào, vậy nàng sẽ khiến cho thân thể này quên đi tất cả những việc đã xảy ra.

Hoàng Phủ Luật nhìn nước mắt cùng sự chân thật trong mắt nàng, vô lực buông tay ra. Nữ nhân chết tiệt! Vì cái gì luôn lộ ra ánh mắt vô tội như thế? Giống như hấn đang khi dễ nàng vậy!

Hấn trong lòng vô cùng tức giận, nhưng vẫn nhịn xuống ý nghĩ muốn bóp chết nữ nhân kia. Nếu nàng muốn đem chuyện trước kia quên hết đi, hấn cũng sẽ chậm rãi làm cho nàng nhớ lại tất cả!

Bất quá, đó là chuyện sau khi rời khỏi đây.

Hấn nhìn về phía xe lăn mà lão bà ta kia đang ngồi, mở miệng nói:

- Nếu tiền bối biết đây là độc Tình Hoa. Không biết có giải dược hay không?

Lão bà kia không nhìn tới hấn, đem xe lăn tiến tới bên bờ thác nước. Bà im lặng ngắm nhìn thác nước, về mặt sâu xa khó lường. Thật lâu sau, bà thản nhiên nói:

- Không có giải dược. Độc Tình Hoa này nhất định phải cùng nữ tử chế độc kia ở cùng một chỗ, dây dưa không dứt.

Một câu này khiến trong lòng Hoàng Phủ Luật cùng Tô Ngọc Thanh vạn phần lạnh lẽo. Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng đều là cảm giác vô cùng

phức tạp. Không đợi hai người mở miệng, Bạch Diệp Huyền quay người sang hỏi Hoàng Phủ Luật:

- Hoàng Phủ Văn Phong là gì của người?

- Là ông nội của văn bối.

- Vậy người có nguyện ý giúp lão bà cô độc như ta không? – câu này là hỏi Tô Ngọc Thanh đứng ở bên cạnh.

Tô Ngọc Thanh nhìn lão nhân, kiên định nói:

- Ta nguyện ý ở cùng tiền bối. Chỉ là không phải ở nơi này. Nếu tiền bối nguyện ý, văn bối có thể mang người tới Vũ Sơn. Nơi đó có ánh nắng rực rỡ, không khí trong lành, còn có....

- Không cần phải dài dòng!

Lão bà bà đánh gãy lời nói nói của nàng, lạnh nhạt nhìn một nam một nữ đang hoảng hốt kia, miệng dịu đi:

- Ta biết các người không hề nguyện ý ở lại chỗ này. Nếu đã như thế, ta....

Vừa nói, bà vừa vươn tay ra vận một cỗ nội lực. Lập tức liền có mấy cây mây nảy lên, cuốn lấy thân mình hai người. Bà nói tiếp:

- Để ta tiễn các người một đoạn đường vậy.

Ngay sau đó, cây mây quán trụ lấy thân mình hai người, hướng ngoài động mà đi. Một trận thiên toàn địa chuyển, một đường thẳng tắp mà đi...

Khi hai người mở mắt ra, bọn họ đã nằm trên quan đạo bằng phẳng ở ngoài rừng. Hoàng Phủ Luật nhìn phía rừng cây quý dị ở trong nắng sớm càng thêm mơ hồ, có cảm giác mọi thứ vừa diễn ra chỉ là ảo mộng mà thôi.

Hoàng Phủ Luật bắt chập miệng vết thương ở trên lưng. Liếc mắt một cái thật sâu rừng cây kia, sau đó ôm lấy thân mình Tô Ngọc Thanh đang suy yếu đặt ở trước ngực, nhảy lên lưng ngựa hướng kinh thành vội vã đi.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trở lại Vương phủ.

Sau một ngày một đêm mê man, rốt cuộc Tô Ngọc Thanh cũng từ từ mở mắt tỉnh dậy. Sau khi tỉnh dậy, ngoài một mối toàn thân thì nàng không hề có cảm giác gì khác. Mở mắt ra, Tô Ngọc Thanh ngỡ ngàng khi đập vào mắt là cảnh tượng hết sức quen thuộc.

Giường gỗ trạm trổ tinh tế, rèm lụa màu trắng, bàn gỗ thượng hạng, cổng vòm với chiếc chuông nhỏ đang kêu leng keng trước gió. Đây chẳng phải là Thân Vương phủ sao?

Nhìn sang bên cạnh liền thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Thu Thủy, trên tay đang cầm khăn ướt chà lau trên trán nàng.

Thấy Tô Ngọc Thanh đã tỉnh lại, Thu Thủy hoảng hốt kêu lên một tiếng:

- Ngọc Vương phi, ngài rốt cuộc cũng đã tỉnh lại rồi. Ngài làm nô tỳ lo lắng quá đi!

Thu Thủy vội vàng bỏ khăn tay ra, đỡ Tô Ngọc Thanh ngồi dậy. Tô Ngọc Thanh chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cổ họng khô khốc, toàn thân bủn rủn. Nếu không có Thu Thủy giúp đỡ, nàng sợ khó có thể ngồi dậy.

- Ta làm sao vậy? – tại sao thanh âm của nàng lại trở nên khàn khàn như vậy?

- Ngọc Vương phi, ngài bởi vì quá mệt nhọc, lại cộng thêm ngửi quá nhiều hương thơm, vì thế mà bị sốt cao. Để nô tỳ gọi người mang thuốc lên cho Ngọc Vương phi.

Nói xong, Thu Thủy liền gọi một tiểu nô tỳ đang đứng ngay cạnh đấy, dặn dò một chút. Tiểu nô tỳ kia nghe phân phó xong liền nhanh chân chạy ra ngoài làm việc.

Thân mình Tô Ngọc Thanh lúc này rất hư nhược, gương mặt xanh xao, gầy gò. Nàng bắt đầu nhớ lại lúc trước khi bất tỉnh trong khu rừng rậm kia. Lão bà thân bí đó không giết bọn họ, lại còn đưa họ ra khỏi rừng cây quý dị đó.

Sau khi nàng ra khỏi rừng cây thì liền bất tỉnh, mọi chuyện sau đó nàng không biết gì hết. Đến khi tỉnh lại, nàng đã thấy mình ở Thân Vương phủ rồi. Khẽ nhắm mắt lại, Tô Ngọc Thanh bình thần hỏi Thu Thủy:

- Là Vương gia mang ta trở về sao? – mang nàng về chỉ có thể là hắn. Hắn đã nói mãi mãi sẽ không bỏ qua cho nàng, sẽ không bao giờ cho nàng tự do.
- Là Trình đại nhân mang Ngọc Vương phi hồi phủ.
- Trình đại nhân? – lại một cái tên xa lạ.
- Vâng. Là Trình đại nhân đem Vương gia cùng Ngọc Vương phi mang về phủ. Lúc ấy Vương gia bị trọng thương, vừa mới vào tới kinh đô liền ngất đi.

Thì ra là như vậy. Không biết hắn bây giờ có ổn không? Nam nhân này rốt cuộc cũng có chút lương tâm, không để nàng ở nơi rừng rậm đó làm mồi cho sói hoang.

- Đến nay Vương gia vẫn còn đang hôn mê. Nghe nói do bị phát độc, lại mất máu quá nhiều cho nên mới....
- Thu Thủy, người đỡ ta đi xem hắn một chút.

Tô Ngọc Thanh nhẹ nhàng đứng dậy. Trong lòng nàng đột nhiên có một chút xúc động không biết nên gọi là gì. Nàng rất muốn biết nam nhân lãnh huyết kia bây giờ như thế nào rồi. Nàng hiểu được, mất đi nội công cùng với lao lực quá độ mới là nguyên nhân chính khiến hắn ngất đi.

- Ngài nên uống thuốc trước rồi hãy đi gặp Vương gia – Thu Thủy nói nhỏ, quay sang lấy bát thuốc trong tay nô tỳ vừa nãy sai đi lấy thuốc, đưa đến trước mặt Tô Ngọc Thanh.
- Được. Thu Thủy, đa tạ người.

Tô Ngọc Thanh chân thành cảm ơn nàng. Từ khi tới nơi này, Thu Thủy cũng coi như là người quan tâm tới nàng nhất. Nàng nhận lấy chén thuốc từ tay Thu Thủy, nhịn xuống cái đắng của thuốc, uống cạn một hơi.

- Ngọc Vương phi, ăn chút mứt quả này đi.

Thu Thủy vội vàng tiếp nhận lấy chén thuốc, đưa tới một chút ô mai cho nàng. Thu Thủy biết Tiêu Ngọc Khanh thích ăn nhất là ô mai Dương Châu, cho nên đã cố ý cho người tới Dương Châu mua rất nhiều ô mai về. Nào ngờ Tô Ngọc Khanh lại đẩy ra, nói:

- Thu Thủy, ta không thích ăn mứt quả. Thuốc cũng đã uống xong rồi, chúng ta đi thăm Vương gia thôi.

Thu Thủy thấy vậy liền kinh ngạc nhìn nàng, sau đó rất nhanh buông ô mai ở trên tay xuống, đi tới đỡ Vương phi đang suy yếu đi đến nơi ở của Vương gia – Cô Vụ Cư.

Trong Cô Vụ Cư, một nha hoàn mặc áo xanh đang chà lau thân mình cho Hoàng Phủ Luật. Hoàng Phủ Luật vừa nhìn thấy người mới tới đang đứng ngoài cửa thì mày kiếm nhíu chặt lại, toàn thân toát ra lãnh ý ghê người. Tô Ngọc Thanh coi như không nhìn thấy ánh mắt của hắn nhìn nàng toát ra thần sắc ghét bỏ, tự nhiên tiêu sái đến gần nơi hắn nằm, nhẹ nhàng ân cần hỏi thăm một câu:

- Ta đến xem thương thế của người.
- Vương gia, nô tỳ xin cáo lui ra ngoài.

Nha hoàn kia sau khi lau xong, lấy một tấm thân bào mỏng khoác lên người hắn. Xoay người lại, nhẹ nhàng thi lễ với Vương gia cùng Vương phi, lạnh nhạt lui ra ngoài.

Tô Ngọc Thanh nhận ra nha hoàn này. Chính là nô tỳ ngày trước nàng gặp ở Tịch Lạc Viên – người duy nhất là nô bộc không sợ nàng, tên gọi là Thu Phính. Trước đây là nha hoàn hồi môn của chính phi, sau lại thành nô tỳ tùy thân bên người Hoàng Phủ Luật.

Nàng đối với nha hoàn này có ấn tượng rất sâu sắc. Bởi vì Tô Ngọc Thanh thấy được sự thống hận đối với mình trong ánh mắt của Thu Phính. Tuy rằng nàng ta cố tỏ ra thần nhiên nhưng vẫn không thể che dấu được. Dù nữ tử đó liếc mắt nhìn nàng trong thời gian rất ngắn nhưng cũng đủ để nàng thấy được niệm tâm trong đôi mắt đó. Tô Ngọc Thanh nàng từ trước tới nay chưa từng bị người khác oán hận tới như vậy, thế nên loại cảm xúc này khiến cho nàng rất là miễn cảm.

Nàng thờ dãi một tiếng, chuyển tầm mắt sang nhìn Hoàng Phủ Luật.

Dù sao như vậy cũng tốt hơn là tên nam nhân lãnh tuyết đang nằm trên nhuyễn tháp kia. Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt không hề dấu diếm sự chán ghét cùng không kiên nhẫn đến cực độ. Bất quá, nàng đã thành thói quen khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn. Nàng luôn tự nói với mình không nên so đo với tên nam nhân này.

- Yên tâm, bốn Vương còn chưa chết được đâu. – Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nói một câu khó nghe.

Hắn cố gắng ngồi dậy khỏi nhuyễn tháp, sải bước đến gần nàng. Cúi đầu nhìn vào mắt nàng, lạnh nhạt nói:

- Tiêu Ngọc Khanh, bốn Vương còn chưa làm cho ngươi nhớ lại tất cả mọi việc trước đây.

Tô Ngọc Thanh lùi lại phía sau mấy bước, giữ khoảng cách nhất định với hắn. Nàng nhìn nam nhân kia, khẽ cười một tiếng:

- Ngươi đã không còn gì trở ngại thì ta cũng xin hỏi, ngươi như thế nào mới bằng lòng để cho ta rời khỏi đây?

Mắt ung của hắn chăm chú nhìn nàng. Trong ánh mắt đó toát lên sự chế giễu, khinh thường nàng. Như thể những điều Tô Ngọc Thanh vừa nói với hắn là chuyện khôi hài nhất trên thế gian này. Khóe môi nhếch lên nụ cười châm biếm, hắn nói:

- Thả ngươi đi? Ngươi đang nói giỡn sao? Nếu lúc trước ngươi trăm phương nghìn kế nhập phủ của ta, vậy bốn vương sao có thể thả ngươi đi như vậy?

Hắn cười nhưng trong mắt không hề có chút ấm áp nào, giọng nói đột nhiên trở nên ngoan tuyệt:

- Tiêu Ngọc Khanh, đời này ngươi đừng mơ tưởng sẽ chạy thoát khỏi lòng bàn tay của bốn Vương!

Tô Ngọc Thanh nghe hắn nói vậy, thân mình không tự chủ liền run lên. Dẫu đã đoán trước câu trả lời của hắn sẽ là như thế, nhưng nàng vẫn suy tâm vọng tưởng hắn sẽ hồi tâm chuyển ý, buông tha cho nàng. Nhưng xem ra, nàng đã mơ mộng hão huyền rồi.

Liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Luật một cái thật sâu, nàng kéo tay Thu Thủy rời khỏi phòng của hắn. Nếu hắn đã nói như vậy, nàng ở lại đây cũng chẳng có ích gì hết.

- Đứng lại! Bốn Vương cho ngươi rời đi sao?

Phía sau truyền lại thanh âm lạnh lùng của nam nhân lãnh tuyệt kia. Tô Ngọc Thanh nhìn xuống bức tức cùng khó chịu trong người, xoay người lại trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Luật. Hắn không phải rất căm hận nàng sao? Nàng rời đi để hắn khỏi nhìn thấy mình kiếm cơ sinh sự, nay hắn giữ nàng lại là có ý đồ gì đây?

- Ngươi lại đây, giúp bốn vương rửa chân. – nam nhân lạnh lùng ra lệnh.

Tô Ngọc Thanh vô cùng tức giận. Nam nhân chết tiệt này, không phải bên cạnh hắn có rất nhiều người hầu sao? Lại dám sai bảo nàng tới rửa chân cho hắn, thật là ức hiếp người quá đáng mà! Nàng hiện tại đã bắt đầu cảm thấy rất bức bối, cảm thấy bản thân thật ngu ngốc khi đến đây thăm hắn.

Thu Thủy chống đỡ thân mình đang suy yếu của nàng, vội vàng đáp lời nam nhân đang nằm trên nhuyễn tháp:

- Ngọc Vương phi hiện tại đang sốt cao còn chưa khỏi, thân mình suy yếu. Để nô tỳ thay Vương phi giúp Vương gia rửa chân.

- Đi ra ngoài! – nam nhân kia quát lớn.

Thu Thủy vừa nghe tiếng quát thì co rúm cả người lại. Sợ hãi, lo lắng len lén nhìn Tô Ngọc Thanh, sau đó liền bất hành lễ lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tô Ngọc Thanh cùng Hoàng Phủ Luật. Không khí đột nhiên im lặng đến bất thường, im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của hai người ở trong phòng.

- Ngươi còn đứng đấy làm gì? Còn không mau mau lại đây giúp bốn Vương rửa chân. Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy, muốn bốn Vương nhắc lại lần nữa sao?

Nam nhân lạnh lùng mở miệng, lần này thanh âm lại càng lạnh hơn lần trước vài phần, mang theo chút giận dữ.

Tô Ngọc Thanh bình thần, lạnh nhạt nhìn vào mắt hắn, sau đó chậm rãi tiến gần tới nhuyễn tháp hắn đang nằm. Khi gần tới nơi, nàng dừng lại cúi người xuống. Nàng đưa hai cánh tay ngọc từ từ, chậm rãi hướng tới chiếc chậu đồng đang đặt ở dưới đất....

- Rào!

Ngay khi cánh tay chạm tới chậu đồng, nàng không chút do dự hất hết chậu nước vào mặt hắn. Nàng từ trên cao nhìn xuống, thấy ánh mắt nam nhân kia xuất hiện vẻ ngạc nhiên, nàng lạnh nhạt thốt ra từng chữ:

- Vương gia, ta hầu hạ như vậy có làm cho ngài hài lòng không?

- Nữ nhân đáng chết!

Buông chậu đồng ở trong tay ra, nàng không thèm để ý tới khuôn mặt đang vặn vẹo dữ tợn của Hoàng Phủ Luật. Đứng thẳng lưng lên, cao ngạo rời khỏi tầm mắt của hắn.

- Vương gia! Y phục của người ướt hết rồi. Để nô tỳ giúp ngài thay y phục khác...

Phía sau lưng truyền đến âm thanh đang rất lo lắng của Thu Phính, cả những tiếng bước chân dồn dập, gấp gáp đang chạy về hướng này nữa. Nàng biết hiện tại ánh mắt sắc bén như dao của hắn đang hướng về phía sau lưng mình, giống như muốn lăng trì nàng vậy. Nhưng nàng cố gắng nhịn sự sợ hãi đến

run rẩy toàn thân kia, nhanh chóng sai bước rời khỏi căn phòng đó.

Nàng biết việc mình làm hôm nay sẽ chọc giận tới hân. Bất quá, nàng cũng không hối hận khi đã làm như vậy. Chỉ cầu việc nàng làm có thể thức tỉnh được nam nhân chết tiết này.

Từ Cô Vụ Cư đi ra, nhìn thấy phía trước là khuôn mặt đầy lo lắng của Thu Thủy, nàng rớt cuộc cũng thả lỏng thân mình một chút. Tô Ngọc Thanh vừa cất tiếng gọi Thu Thủy, nàng đột nhiên giống như điều đứt dây, ngã gục xuống nền đất.

Trước khi mất đi ý thức, thứ duy nhất nàng nghe được là tiếng thét thấu tận trời xanh của Thu Thủy....

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Trừng phạt.

Vương gia, ngài có thấy đỡ hơn chút nào chưa?

Tinh phu nhân một thân phần hồng y sa mỏng, ngồi bên cạnh nhẹ giọng hỏi nam nhân đang nằm trên giường. Mây liễu không tự chủ nhíu lại một chút, không dám vươn tay ra chạm vào nam nhân ấy. Bởi vì dù hân có đang lả thân nằm ở trên giường cho ngự y băng bó vết thương thì đôi mắt của hân cũng lạnh lẽo đến cực hạn, khiến người ta không dám đến gần.

Cho nên Tinh phu nhân cũng không dám lỡ mẫn chạm vào người nam nhân buồn vui thất thường đó. Hoàng Phủ Luật ngược mắt lên, nhìn gương mặt thẹn thùng của Tinh phu nhân, trong lòng hân như có cái gì đánh mạnh vào, cảm giác đau đớn kịch liệt. Hân vươn tay ra, cẩn thận nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại trong lòng bàn tay. Yêu thương xen lẫn chút đau đớn, không tự chủ kêu lên một tiếng “Tổ Nguyệt”. Khuôn mặt tuần tú ẩn hiện bi thương tốt độ.

Chờ ngự y rời khỏi phòng, Tinh phu nhân đem thân mình hướng nam nhân tới gần một ít. Nam nhân kia nhìn gương mặt của nàng mà hoài niệm về nữ nhân hân yêu thương, hân coi nàng như vật thể thân không hơn, không kém.

Nàng thực sự không muốn như vậy!

Nữ nhân kia cũng đã biến mất khỏi thế gian này lâu như vậy rồi. Hân mặc dù là kẻ lãnh khốc vô tình nhất thiên hạ, nhưng cũng là kẻ khờ dại chung tình nhất thế gian mà nàng từng biết. Nàng chỉ cần hân mãi mãi chú ý đến nàng, chỉ cần hân mãi mãi giữ nàng ở lại bên người hân là đủ rồi. Dù cho hân giữ nàng lại làm gì nàng cũng không bận tâm.

Nàng về mặt nhu tình, nhẹ nhàng đem thân mình nhu nhược không xương tựa vào trong lồng ngực ấm áp của hân. Nam nhân kia chỉ ôm nàng cũng không có nói gì. Nàng nằm trong ngực hân, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn. Càng ngày nàng càng tham lam, luyện tiếc một chút cảm giác ấm áp, bình yên bên hân như lúc này. Hân tuy rằng không cùng nàng nói chuyện, nhưng như vậy nàng cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.

Ít ra hân vẫn đang ôm nàng, khiến cho nàng cảm nhận được mình chính là nữ nhân hân sủng ái nhất bây giờ.

Yên tĩnh được một lát thì bên ngoài bỗng có tiếng bước chân. Một gã sai vặt tiến vào trong, bẩm báo có khách đến Vương phủ tìm Vương gia. Tinh phu nhân vội vàng đứng dậy, rời khỏi lồng ngực của hân, cẩn thận giúp Hoàng Phủ Luật mặc quần áo. Quần áo mới mặc được có một nửa thì ngoài cửa đã truyền tới một thanh âm treu đùa, bồn chồn.

- Xem ra bản trang chủ đến không đúng lúc rồi, quá nhiều việc tốt của Vương gia a.

Sau khi nghe xong, gương mặt Tinh phu nhân đỏ bừng cả lên, gương mặt cúi mặt xuống. Nàng im lặng cúi đầu, tiếp tục phục tùng Hoàng Phủ Luật mặc cho xong quần áo.

Hoàng Phủ Luật thì trái ngược hoàn toàn, sắc mặt không hề thay đổi, trong mắt chỉ có sự lạnh nhạt cùng điềm tĩnh. Tàn Mộ Phong một thân ngân bào, đôi mắt phượng hẹp dài như biết cười, tiêu sái đi vào trong phòng.

Vừa nhìn thấy đôi nam nữ trong phòng, trên mặt liền lộ ra vẻ treu ghẹo cột nhà. Hoàng Phủ Luật không để ý tới sự chế nhạo của hân, đứng dậy đi đến phía bàn gỗ. Tinh phu nhân nhìn thấy tình cảnh này, rất hiểu chuyện liền thi lễ với Hoàng Phủ Luật cùng Tàn Mộ Phong, nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Tàn Mộ Phong nhìn chằm chằm bóng dáng phấn y nữ tử, tùy ý phun ra một câu:

- Thị thiếp này quả thật có bộ dạng rất giống Tổ Nguyệt. Chẳng trách Luật lại sủng ái nàng ta như vậy.

Hoàng Phủ Luật ngồi ở trên ghế, mày nhíu chặt lại, đáy lòng đau đớn kịch liệt. Tàn Mộ Phong thản nhiên ngồi xuống phía đối diện, khôi phục lại vẻ mặt

đứng đắn.

- Lần này là người của Tiêu Như Tự sao?

Hoàng Phủ Luật tựa người vào ghế, đôi mắt đen sâu thăm lộ ra sát ý, lạnh lùng nói:

- Dám xúc phạm tới bản Vương, bản Vương nhất định không cho hần toàn thây.

Tần Mộ Phong chớp mi, từ chối cho ý kiến. Luật thân là Tử Vương gia quyền khuynh thiên hạ, cả Vua và dân chúng ai mà không sợ hần? Lại có một con chuột nhắt không biết sống chết, dám can đảm cố tính tới vuốt râu hờ a! Tính tình của Luật hần đương nhiên là biết rất rõ. Nếu ai dám chọc vào hần thì chỉ sợ kẻ đó muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!

Hần – trang chủ của Diệp Lạc son trang thật mong ngóng xem kịch vui nha! Đôi mắt phượng hẹp dài chăm chú nhìn Hoàng Phủ Luật, thấy khuôn mặt tuần tú kia lộ ra vẻ ưu thương, đau đớn. Hần đột nhiên trong lòng xuất hiện một loại dự cảm không tốt. Chẳng lẽ....

Hoàng Phủ Luật siết chặt bàn tay lại, bi thương nói:

- Phong, là ta phụ Tổ Nguyệt! Là ta đáng chết! Tổ Nguyệt nàng hận ta. Ngay cả khi chết rồi nàng cũng không muốn ở bên ta! Dù cho đó là tro cốt của nàng, nàng hận ta....

- Luật, Tổ Nguyệt nàng một năm trước đã ra đi rồi.

- Không, nàng vĩnh viễn không rời xa ta! Nàng luôn ở bên cạnh ta!

Khẽ vuốt ngực, hần lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói gì. Một lúc sau, hần lớn tiếng phân phó hạ nhân đang đứng ở ngoài cửa:

- Người đâu, chuẩn bị một bàn thịnh yến mang lên đây.

- Nhưng mà Luật, người vẫn đang bị thương, không thể uống rượu được.

- Ta không sao, Phong.

Sau đó Thu Phính liền sai người ôm vò rượu, người bưng đồ ăn lên. Sau khi thịnh yến đã được bày biện thật tốt, Thu Phính cùng gia nhân tự giác lui xuống.

Hoàng Phủ Luật cầm vò rượu lên, trực tiếp uống liền một hơi. Tần Mộ Phong đứng ở một bên nhủ thầm lại. Cứ uống như vậy không phải là uống rượu, rõ ràng là Luật đang tự tra tấn chính mình. Hần ngăn lại vò rượu trên tay Hoàng Phủ Luật, lấy vò rượu rót đầy hai chén ngọc. Đưa tới trước mặt nam nhân đang đau khổ kia, nói nhỏ:

- Luật, người hãy nghe ta nói. Tổ Nguyệt nàng đã ra đi một năm trước đây, người chẳng phải còn có Dục Nhi và cả mẫu thân của người nữa hay sao? Luật, hãy quên quá khứ đi, bắt đầu một cuộc sống mới.

Hoàng Phủ Luật yên lặng đem chén ngọc được rót có một nửa kia uống một hơi cạn sạch, không đáp lại Tần Mộ Phong nửa chữ. Tần Mộ Phong thấy vậy liền im lặng cùng hần uống rượu, một chén lại tiếp một chén.

Ánh trăng trên cao lặng lẽ chiếu ánh sáng lạnh lạnh xuống Cô Vụ Cư....

Tình trường vạn dặm tương tư ái.

Nâng chén tiêu sầu vọng hồng nhan.

Tại từ đường ở hậu viện Vương phủ, một tổ y nữ tử đang im lặng quỳ gối trên thảm. Từ lúc quay trở về Tịch Lạc Viên, Tô Ngọc Thanh đã biết nam nhân lãnh tuyệt kia tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nàng. Ngày thứ hai sau hôm nàng hất nước, hần liền phái người đem nàng đưa đến một từ đường vắng vẻ chỉ có duy nhất một cái bài vị, nói là trừng phạt nàng tại đây.

Một bài vị, hai ngọn nến được đặt bên cạnh đang cháy âm ỉ trong đêm, màn trắng treo khắp nơi trong gian phòng, trông thật âm trầm và dọa người.

Ở nơi này, từ cánh cửa cho đến cửa sổ đều bị người ở ngoài khóa chặt. Cho dù nàng có mọc thêm cánh cũng không thể nào thoát khỏi đây. Chẳng nhẽ nàng cứ phải ở nơi này ngày ngốc suốt bảy ngày sao?

Nàng nhìn bài vị duy nhất ở đây có khắc ba chữ “Mạnh Tổ Nguyệt”, đột nhiên cảm thấy có một làn gió lạnh từ đỉnh đầu chạy xuống khắp tứ chi. Nữ tử này, chính vào ngày hần thú nàng vào làm Sườn phi đã nhảy sông tự sát. Chính nhờ nàng ta mà Tô Ngọc Thanh nàng lưu lại tiếng xấu không thể nào gột rửa được.

Nàng không thể tưởng tượng được, nếu nàng mai sau không trốn khỏi Thân Vương phủ này, nam nhân ngoan độc kia sẽ còn tra tấn nàng đến như thế nào nữa? Nàng biết chắc chắn hần sẽ không giết nàng, mà sẽ từ từ chậm rãi tra tấn nàng. Nghĩ đến đây, da đầu của nàng bất giác run rẩy hết lên.

Nàng đứng dậy, đi tới phía trước từ đường, lặng lẽ nhìn bài vị của Mạnh Tổ Nguyệt, hỏi:

- Ngươi vì sao lại làm việc ngu ngốc như vậy? Hắn yêu ngươi như vậy, mặc dù hắn phải phụng chỉ để lấy người khác nhưng trong tâm hắn chỉ có mình ngươi, không hề có người khác! Ngươi không thể cứ như thế mà chết đi, để lại một nam nhân toàn tâm toàn ý với ngươi như vậy. Còn ta, giờ muốn quay trở lại bên cạnh nam nhân mà ta yêu thương cũng không có biện pháp....

Cười khổ một tiếng, nàng cảm thấy mình thật ngu ngốc. Thân phận hiện tại của nàng làm gì có tư cách nói những lời như thế này. Lúc trước chẳng phải chính thân mình này làm cho hai người yêu nhau phải xa cách hai nơi sao?

Nàng xoay người lại đi tới bên cửa sổ, thử mở ra nhưng vẫn là vô ích. Nàng lại thử đẩy thêm mấy lần nữa nhưng cửa sổ vẫn không có bất cứ chút xê dịch nào. Tựa người vào phía trên cửa sổ, nàng cảm thấy vô cùng chán nản. Nam nhân kia nhốt nàng trong này cũng chẳng khác gì tra tấn nàng!

Chờ khi nàng ra khỏi đây, nàng nhất định sẽ ăn đền oán trả, thanh toán đầy đủ với hắn! Suy nghĩ như vậy làm trong lòng nàng nhất thời có một chút an ủi. Nhớ lại khuôn mặt tuấn tú lãnh tuyệt của hắn, nàng tin chắc ánh mắt đó có thể đóng băng người đứng cách hắn những ba thước. Vậy mà nàng dám hất nước vào khuôn mặt kia... ha ha, thật không biết hắn sẽ phản ứng như thế nào đây?

Nàng cười trộm, dùng tưởng tượng để an ủi chính mình bớt cô độc. Đột nhiên từ phía ngoài cửa truyền tới âm thanh rất nhỏ.

- Ai ở bên ngoài?

Nàng kêu to, kỳ vọng ai đó có thể chú ý tới sự tồn tại của nàng, tốt bụng thả nàng ra ngoài. Nàng đợi nửa ngày trời cũng không thấy ai đáp lại. Tô Ngọc Thanh cảm thấy nhụt chí, chẳng lẽ vừa rồi nàng nghe nhầm sao? Kỳ thật bên ngoài không hề có ai?

Lúc nàng hoàn toàn buông tha hy vọng thì bên ngoài truyền đến một âm thanh non nớt:

- Là nương ở bên trong sao?

Thì ra là một tiểu hài tử. Xem ra nàng không có cơ hội thoát khỏi đây rồi.

- Ngươi là nương sao? – tiểu hài tử lại lên tiếng hỏi.

Tô Ngọc Thanh phục hồi lại tinh thần, suy nghĩ một hồi mới nhẹ giọng trả lời lại câu hỏi của tiểu hài đồng.

- Ta là tỷ tỷ, không phải nương.

- Vậy vì sao ngươi ở bên trong đây? – tiểu hài đồng không hề có ý định từ bỏ.

- Bởi vì tỷ tỷ đã làm sai cho nên bị phạt ở trong này.

Dù tiểu hài đồng không thể giúp nàng thoát khỏi đây nhưng cũng có thể cùng nàng nói chuyện.

- Tỷ tỷ đã làm sai chuyện gì mà bị phạt ở bên trong đây? Phụ vương đã nói với Dục nhi rằng nương của Dục nhi đang ở trong này – tiểu hài đồng vui vẻ trả lời, xem chừng rất thích cùng nàng nói chuyện.

- Vậy ngươi tên là gì?

Vấn đề này vẫn là bỏ qua đi, bởi vì từ đầu nàng cũng không có sai nha. Mà nàng làm sao có thể nói phụ vương của hắn là một nam nhân xấu xa không biết lý lẽ chứ? Cho nên nàng quyết định nói sang chuyện khác.

- Ta gọi là Hoàng Phủ Dục, năm nay bốn tuổi.

Tiểu hài đồng ngoan ngoãn bị rời đi sự chú ý, còn thật thà trả lời vấn đề của lý nhân ở phía sau cánh cửa.

Bên trong phòng, Tô Ngọc Thanh ngồi ngay xuống tại chỗ. Vừa rồi nàng đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng đầu, ngực dâng lên một cảm giác nôn nao, khó chịu. Hai ngày trước nàng bị bệnh nặng vẫn chưa khỏi thì đã bị nam nhân chết tiết kia đưa đến nơi này. Cũng không quan tâm nàng sống hay chết, chỉ phái hạ nhân mỗi ngày đưa đến cho nàng ba bữa cơm.

Nàng đầu tiên là nổi giận không chịu ăn, sau nghĩ lại cũng chỉ có khổ mình mà thôi nên đành ăn. Từ lúc ra khỏi khu rừng kia, bệnh của nàng cho tới nay mãi vẫn chưa khỏi hẳn. Nhớ tới đám dây mây cùng mùi máu tươi tanh tưởi ở đó, trong bụng liền có cảm giác buồn nôn.

Từ nhỏ sống cùng phụ thân ở núi Vũ Sơn, nàng cũng có học qua chút y thuật cho nên đối với một số trường hợp thông thường vặt vãnh, nàng rõ như lòng bàn tay.

Ngực hít thở không thông là do nàng hít vào quá nhiều chướng khí. Thường xuyên bị choáng váng như vậy là do thân thể nàng đã bị nhiễm phong hàn, lại thêm tinh thần bất ổn nên mới vậy. Bệnh này thật ra cũng không khó chữa, chỉ cần uống thuốc đều đặn cùng nghỉ dưỡng vài ngày là khỏi. Nàng chỉ đang lo lắng cho Tông biểu ca cùng Tiểu Ngọc nhi.

Không biết ngày đây, Tông biểu ca cùng Tiểu Ngọc Nhi có thoát được ra khỏi khu rừng rậm đó hay không? Nghĩ đến đây, lòng của nàng trở nên vô cùng rối rắm.

- Tỷ tỷ còn ở đấy không? Vì sao không trả lời Dục nhi? – ngoài cửa lại truyền đến âm thanh của tiểu hài đồng.

Tô Ngọc Thanh lúc này mới nhớ tới ngoài cửa vẫn còn có người, nàng lập tức tỉnh táo lại, đối với đứa trẻ ngoài cửa nhẹ nhàng nói:

- Tỷ tỷ vẫn còn ở đây, chỉ là có chút mệt mỏi a. Đã trễ như thế rồi, tại sao Dục nhi không đi nghỉ ngơi?

- Ta đến đây tìm nương. Dục nhi không biết hình dáng của nương như thế nào nên mới tới đây tìm người.

Tiểu hài đồng này thật đáng thương, thì ra là chưa bao giờ gặp mặt nương của mình. Từ nay về sau chỉ sợ hắn sẽ phải thất vọng thêm thôi. Trong lòng của nàng vì đứa nhỏ này mà hiện lên một tia đau đớn.

- Tiểu Thế Tử, thì ra người ở trong này! Người khiến cho nô tỳ tìm kiếm ngai khắp nơi! Đêm cũng đã khuya rồi, tiểu Thế Tử cùng với nô tỳ đi về nghỉ ngơi thôi.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một âm thanh nữ tử lo lắng cùng sợ hãi, theo sau là hàng loạt các tiếng bước chân đang chạy dồn dập. Ngay sau đó là thanh âm vang dội của tiểu hài đồng:

- Không cần, ta muốn gặp nương! Phụ vương nói nương ở bên trong.

- Vương phi không ở bên trong. Tiểu Thế Tử nên theo nô tỳ trở về nghỉ ngơi đi thôi.

- Dục nhi, nghe tỷ tỷ nói. Người trước hết cứ đi về nghỉ ngơi, ngày mai tỷ tỷ hứa sẽ cho người gặp nương, được không?

Tô Ngọc Thanh đem thân mình tựa vào trên cánh cửa, nặn từng chữ qua kẽ răng để nói. Giờ phút này nàng thật sự rất khó chịu. Trừ bỏ khó chịu trong người ra, đầu cũng bị từng trận, từng trận đau đớn ập đến. Nàng bây giờ không còn chút sức lực nào nữa. Nàng muốn nghỉ ngơi.

Nghe xong những lời này, tiểu oa nhi mới thôi không bước bình, vui vẻ nói:

- Thật vậy chứ? Bây giờ Dục nhi ngay lập tức trở về nghỉ ngơi, ngày mai sẽ quay lại. Tỷ tỷ, ngày mai nhất định phải làm cho Dục nhi nhìn thấy nương nga.

- Được.

Thanh âm cũng trở nên khàn khàn, cứ như không phải là giọng nói của nàng vậy. Ngoài cửa tiếng bước chân lúc này mới dần dần rời đi. Bên trong từ đường thoáng chốc lại lâm vào một mảnh yên tĩnh. Tô Ngọc Thanh cử động thân mình, cố hết sức đi tới chiếc giường duy nhất ở trong phòng, thân thể đổ ập xuống mặt giường, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mơ hồ

Sáng sớm hôm sau, một tia nắng đánh thức nam tử mặc áo ngân bào đang nằm trên mặt bàn. Hắn khẽ cử động thân mình, nhìn đến vô số vò rượu trên bàn, bất đắc dĩ nở nụ cười. Tối hôm qua bọn họ quả nhiên say không biết trời đất nữa rồi. Vốn dĩ hắn rất tự tin về tư lực của mình, không ngờ vẫn bị Luật chuốc cho say đến mức này...

Quả thật là hôm qua đã uống không ít!

Tần Mộ Phong nhìn sang phía bên cạnh, chỉ thấy Hoàng Phủ Luật vẫn đang nằm ở trên bàn, mày kiếm hơi nhíu, thần tình mơ hồ, đôi mắt vẫn nhắm chặt như đang ngủ say. Trong lòng Luật đau đớn đến như thế nào, huynh đệ như hắn làm sao lại không hiểu?

Tổ Nguyệt chính là nữ tử duy nhất khiến cho nam nhân lạnh lùng này động tâm. Hắn có thể nhận thấy rõ Luật khi có Tổ Nguyệt và Luật hiện giờ khác nhau thế nào. Thật sự là khác xa một trời một vực. Điều đó đủ thấy tình cảm mà Luật dành cho Tổ Nguyệt sâu đậm đến nhường nào...

Tổ Nguyệt ôn nhu động lòng người, quả thực là nữ tử dịu dàng thế gian khó tìm. Mà cũng chỉ có nữ tử này mới có thể làm tan chảy tảng băng trong lòng Hoàng Phủ Luật. Ngay cả hắn – Tần trang chủ phong lưu có tiếng cũng không nén được mà hâm mộ đối với bọn họ. Nào ngờ sự đời khó lường, hai người đang tình nồng ý đậm lại bị một Tiêu Ngọc Khanh cố tình xen ngang.

Hôm đại hôn, Luật không chịu động phòng, mặc hi phục đỏ sẫm đi khắp nơi tìm bóng dáng Tổ Nguyệt. Hình ảnh của Luật đêm đó, hắn cho đến tận bây giờ vẫn không thể nào quên...

Màn đêm buông xuống, Tổ Nguyệt liền nhảy xuống sông Ngọc Hà, chỉ lưu lại trên bờ sông một đôi giày thêu. Đến khi biết tin, Luật điên cuồng vớt thi thể nằm dưới lòng sông chảy xiết cả một đêm, mãi đến khi kiệt sức vẫn không tìm ra được gì cả.

Kỳ thực đêm đó ai ai cũng đều tin tưởng rằng Tổ Nguyệt đã mất, chỉ có riêng Luật không tin, vẫn kiên trì tìm kiếm nàng suốt từ lúc đó.

Hắn hiểu, chính là do yêu. Vì yêu quá sâu đậm mà không thể thừa nhận người mình yêu đã rời xa mình mãi mãi. Vì yêu khắc cốt ghi tâm nên mới cố gắng tìm kiếm hi vọng trong điều trở nên đã vô vọng.

Hỏi thế gian này, tình là gì?

Sau ngày đó, Hoàng Phủ Luật mất đi nụ cười trên môi. Trong mắt cũng không còn nhu tình như trước, trở lại thành một Tứ vương gia lạnh lùng tàn khốc, có thể hồ phong hoán vũ ở triều đình. Không chỉ vậy, hắn còn nổi tiếng tuấn mỹ tôn quý, nhưng lại vô cùng bạc tình. Trong phủ của hắn, tiểu thiếp chỉ là công cụ làm ấm giường. Có thể hôm nay được hắn sủng ái, nhưng đến khi hắn chán rồi, các nàng sẽ bị hắn đẩy vào kỹ viện, mãi mãi không có ngày trở ra.

Sườn phi Tiêu Ngọc Khanh hiển nhiên là cái gai trong mắt Hoàng Phủ Luật. Hắn không bỏ nữ nhân trong ngành này chẳng qua là còn chút nể mặt mẫu hậu. Hắn thú nàng, cũng chỉ là phụng mệnh mẫu hậu.

Hắn chịu đựng nàng, không có nghĩa là hắn sẽ bỏ qua cho nàng.

Bằng những gì Tần Mộ Phong hiểu về Hoàng Phủ Luật, việc Luật trừng phạt Tiêu Ngọc Khanh tuyệt đối chỉ là chuyện sớm muộn!

Hắn thu hồi ánh mắt đặt trên người Hoàng Phủ Luật, trong đầu đột nhiên xuất hiện một đôi mắt trong suốt, hắc bạch phân minh. Ánh mắt trong sáng, vừa dịu dàng lại vừa kiên cường, không lẫn một chút tạp chất. Lúc nàng nhìn hắn, đôi mắt khi thì như mặt nước tĩnh lặng, khi thì lại biến thành hai luồng lửa giận, thật làm hắn không nhớ không được!

Chỉ là khi hắn còn chưa xác định được chắc chắn nàng có phải Tiêu Ngọc Khanh hay không thì nàng lại biến mất khỏi Diệp Lạc sơn trang, trước khi đi còn dùng quai đàn hương lý sấm đổ lên người hắn, làm cho hắn toàn thân ngứa ngáy suốt ba ngày ba đêm! Chuyện nhục nhã này, hắn nhất định phải tính toán rõ ràng với nàng!

- Phong, người tỉnh rồi sao...

Thanh âm trầm ổn khàn khàn cắt đứt suy nghĩ của Tần Mộ Phong. Chỉ thấy Hoàng Phủ Luật đã chống tay vào mặt bàn, lao đảo đứng lên.

- Tôi hôm qua làm phiền người rồi, cùng ta uống nhiều rượu như vậy.

Tần Mộ Phong nhú mày nhìn nam nhân mặc tố bào. Chỉ thấy hai hàng lông mày nhú chặt của Hoàng Phủ Luật đã giãn ra nhiều, đứng trước mặt hắn khí vũ hiển ngang, không còn sót lại chút gì bộ dạng đau khổ ngày hôm qua. Quả thật là một nam nhân thâm sâu vô cùng, nhanh như vậy đã có thể che giấu đau đớn trong lòng. Nhưng mà như vậy cũng tốt, hắn có thể che giấu ưu thương, chứng tỏ hắn đang đấu tranh, đã lựa chọn ra khỏi hố sâu tăm tối. Mà hắn – Tần Mộ Phong, cũng không muốn suốt ngày phải đối mặt với một khuôn mặt bi thương.

Nghĩ như vậy, hắn cũng đứng lên theo, đập một cái vào vai kẻ si tình kia, trả lời:

- Sau này nhất định phải uống một trận đã đời với ta... nếu ta cũng yêu một ai đó...

Đương nhiên là chuyện không thể nào! Hoàng Phủ Luật nhìn thật sâu vào mắt vị huynh đệ phong lưu trời sinh của mình, trầm giọng nói:

- Phong, sau này nhất định sẽ có một người làm người động tâm, muốn thoát ra cũng không được. Ta tin một ngày như vậy sẽ đến.

Tần Mộ Phong nhìn hắn, lắc đầu:

- Không thể nào....

Rồi sau đó ánh mắt chợt trở nên nghiêm túc, nói:

- Quên Tổ Nguyệt đi. Bắt đầu một lần nữa, Luật!

Hoàng Phủ Luật lẳng lặng nhìn hắn một cái, không nói, rồi đi ra cửa.

Lúc này có một tiểu tỳ vội vã chạy đến Cô Vụ Cư, nhìn thấy Hoàng Phủ Luật ở cửa, “bùm” một tiếng quỳ xuống, vội la lên:

- Khỏi bẩm Vương gia, nô tỳ vừa mới đi đưa đồ ăn sáng cho Ngọc vương phi, phát hiện Ngọc vương phi toàn thân nóng bừng nằm trên giường, cũng không nhúc nhích...

- Chuyện như vậy cũng báo cho bốn vương sao?

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng cắt ngang lời tiểu nha đầu, trong mắt không chút thương tình rời đi. Nhưng Tần Mộ Phong lại nổi lên hứng thú, hỏi tiểu nha đầu quỳ trên mặt đất đang không biết làm sao:

- Người nói Ngọc vương phi là nói Tiêu Ngọc Khanh sao? Nàng ấy trở về rồi sao?

Tiểu nha đầu nhận ra người đang hỏi là trang chủ Diệp Lạc son trang liền gật đầu, vội vàng bẩm báo:

- Ngọc vương phi tên gọi đầy đủ là Tiêu Ngọc Khanh, năm ngày trước được Vương gia mang về phủ ạ.

Rồi nàng lo lắng nói tiếp, vẻ mặt hết hoảng không thôi:

- Bây giờ Ngọc vương phi ở từ đường đang sốt rất cao, mãi không hạ, hôn mê bất tỉnh, nên nô tỳ đến xin chỉ thị Vương gia.

- Các người không mời thầy thuốc sao?

- Là... là Ngọc vương phi bị Vương gia trừng phạt nhốt vào từ đường. Không được Vương gia cho phép, nô tỳ không dám để Ngọc vương phi ra ngoài.

Vậy bọn họ định để nàng chết trong từ đường sao? Tiểu nha đầu này sao lại ngu ngốc như vậy, không biết mời thầy thuốc vào hay sao? Hắn thật sự rất muốn biết Tiêu Ngọc Khanh đó có phải là nữ tử kia hay không? Vì thế hắn để tiểu nha đầu dẫn đường, bước nhanh đến từ đường.

Trong phòng, một nữ tử mặc tổ y nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt tiêu tụy, môi trắng bệch. Miệng nàng không ngừng làm nhảm:

- Ta muốn quay về Vũ Sơn, núi Vũ Sơn....

Thanh âm dù khàn khàn nhưng cũng có thể nghe rõ. Tần Mộ Phong vừa nghe liền biết ngay nàng chính là nữ tử kia. Điều này khiến hắn giật mình. Thì ra nàng quả thật là Tiêu Ngọc Khanh, một Tiêu Ngọc Khanh đã thay đổi tính tình! Hắn đi tới gần, đưa tay sờ thử trán nàng, quả nhiên là rất nóng.

- Đi mời ngự y, mau! – hắn vội quay đầu phân phó tiểu nha hoàn.

Tiểu nha hoàn lắp bắp, đứng yên không động đậy:

- Nhưng...

Ngập ngừng một chút, nhưng nhìn được sắc mặt nam nhân kia đang lo lắng, liền ngậm miệng, nhanh chóng rời khỏi phòng. Tần Mộ Phong nâng Ngọc Thanh dậy, vội vàng dùng khăn ướt đặt lên trán nàng để giảm bớt độ nóng. Tô Ngọc Thanh cố gắng mở hai mắt nặng trĩu, nhìn nam nhân, gọi nhỏ:

- Sư huynh, nước....

Đôi mắt phượng hẹp dài của Tần Mộ Phong khi nghe những lời này vô cùng sửng sốt, nhưng vẫn nhẹ nhàng bưng trà lạnh tới bên cạnh, cẩn thận giúp nàng uống. Đến khi tỉnh táo một chút, nhìn rõ người tới không phải sư huynh, nàng ngốc nghếch ngẩng người ra một chút. Tần Mộ Phong nhìn chằm chằm hai mắt kinh ngạc lại mông lung của nàng, khẽ cười nói:

- Không ngờ lại gặp lại ta ở đây phải không? Ta đã tự nhủ phải nhớ kĩ bột thuốc người tặng ta đó, cảm giác đó thật khiến cho ta khắc cốt ghi tâm – càng về sau càng giống như đang nghiền răng nghiền lợi mà nói.

Tô Ngọc Thanh tất nhiên là hiểu hắn đang tức giận, nhưng cũng không có sức mà đáp trả hắn. Lúc này đây, đầu nàng cứ ong ong, cổ họng khàn khàn đau đớn, tức ngực không thôi. Nàng tựa vào lòng nam nhân, nhắm mắt không nói. Tần Mộ Phong cũng không nói nữa, gỡ khăn xuống, ngâm nước một lần nữa rồi lại đặt lên trán nàng.

Một màn như vậy khiến cho Thu Thủy mới tới vô cùng sợ hãi. Nàng gọi to một tiếng:

- Ngọc vương phi!

Sau đó ôm lấy Tô Ngọc Thanh từ trong lòng Tần Mộ Phong, cẩn thận hầu hạ Vương phi, gương mặt lại có chút kiêng dè với Tần Mộ Phong. Sau đó nàng cung kính nhìn nam nhân mặc ngân bào nói:

- Vương gia đang ở thư phòng ạ.

Tần Mộ Phong khẽ cười một tiếng. Hắn đương nhiên hiểu được hoàn cảnh khó xử trước mắt. Tiêu Ngọc Khanh nói như thế nào cũng vẫn là Vương phi của Luật, sao hắn lại có thể quên chuyện này chứ? Chỉ có thể là do hắn nóng lòng muốn báo thù đó thôi!

Nhìn Tô Ngọc Thanh một cái, Tần Mộ Phong nhỏ giọng nói với Thu Thủy

- Chăm sóc nàng ấy thật tốt.

Sau đó liền đi ra khỏi từ đường.

Chương 24

Đi được một đoạn, hấn gặp một nô tài tới bẩm báo rằng Hoàng Phủ Luật mời hấn đến thư phòng. Hấn không nói gì, đi theo tên nô tài đó.

Tại thư phòng, Hoàng Phủ Luật đang ngồi trên bàn, bên cạnh Dục nhi bốn tuổi đang tập viết chữ. Nhìn qua quả thật là một khung cảnh cha con thân thiết hòa thuận đáng ngưỡng mộ. Tần Mộ Phong nhìn thần sắc tự nhiên của Hoàng Phủ Luật, không khỏi cảm thán trong lòng. Nam nhân này thực sự là không hề đơn giản. Mới đêm qua còn cùng hấn uống rượu tiêu sầu, hôm nay đã nghiêm nhiên trở thành một vương gia lãnh khốc không biết đến cái gọi là tình.

Mắt phượng đầy ý cười từ từ đi vào, hấn không ngần ngại nói thẳng:

- Tiêu Ngọc Khanh sống chết như thế nào, quả thực ngươi không để ý sao?

Hoàng Phủ Luật ngẩng đầu lên, trong mắt không hề che giấu sự chán ghét, sau đó bạc môi nhẹ mở:

- Tất cả đều là do nàng ta tự chuốc lấy mà thôi. Bệnh này nhẹ, không thể chết được.

Tần Mộ Phong ngồi trên ghế, nhìn nam nhân lạnh lùng trước mặt, trong lời nói dường như có ba phần không quan tâm:

- Huynh tra tấn nàng như vậy có được gì không? Dù sao Tố Nguyệt cũng không thể trở lại.

Mày kiếm của Hoàng Phủ Luật hơi nhăn lại một chút. Hấn nhìn Tần Mộ Phong, ánh mắt có chút khó hiểu.

- Dù sao, nàng ta cũng được mẫu hậu huynh rất yêu thích. Luật, ngươi chưa giết nàng chẳng qua là vì còn nể mặt mẫu hậu thôi phải không?

Tần Mộ Phong nhìn thẳng vào mắt hấn, nói rõ ràng từng chữ. Sắc mặt Hoàng Phủ Luật càng trở nên khó coi. Hấn nói:

- Phong, đừng nói giúp nàng ta nữa. Nàng ta nợ Tố Nguyệt, ta phải thay Tố Nguyệt đòi nợ.

Tần Mộ Phong nghiêm túc:

- Ta không nói giúp nàng, ta chỉ hy vọng ngươi không bị thù hận làm cho mờ mắt. Tiêu Ngọc Khanh đã thay đổi rồi, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy điều đó sao?

Hoàng Phủ Luật trầm mặc. Làm sao hấn lại không biết Tiêu Ngọc Khanh đã thay đổi? Đêm hôm đó hình ảnh nàng vô lực, nước mắt trong sáng như hạt trân châu lăn rơi. Nàng kham khổ chịu đựng dưới thân hấn, hấn đã sớm khắc sâu vào trong đáy lòng, vĩnh viễn hấn cũng không thể quên đôi mắt long lanh cùng với những giọt nước mắt vô tội và sợ hãi đó, bất lực đến vậy, tuyệt vọng đến vậy...

Nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, không hiểu sao hấn bắt đầu cảm thấy có lỗi. Không được! Dù thế nào nàng vẫn là Tiêu Ngọc Khanh! Khuôn mặt nàng vẫn như vậy, có lẽ điều thay đổi chỉ là đôi mắt. Nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nàng, hấn đều nghĩ đến hình ảnh Tố Nguyệt chìm trong tuyệt vọng cùng đau đớn, từ từ thả mình xuống lòng sông Ngọc Hà lạnh ngắt

Nỗi đau đó làm sao hấn có thể dễ dàng quên được!

Tần Mộ Phong thấy Hoàng Phủ Luật trầm mặc như vậy cũng không nói gì nữa. Lúc này chợt vang lên một thanh âm non nớt:

- Phụ vương, chúng ta đi tìm mẫu thân đi. Tối hôm qua tỷ tỷ đã nói sẽ cho con gặp mẫu thân đó.

Hai nam nhân nghe vậy đều là cả kinh. Là nữ nhân nào nói có thể cho Dục nhi gặp được Tố Nguyệt? Thăng bé vui vẻ kéo Hoàng Phủ Luật ra ngoài. Tần Mộ Phong cũng tò mò theo phía sau.

Qua vài hành lang dài, ba người tới cửa từ đường. Hoàng Phủ Luật ngừng bước. Nữ nhân chết tiết này, nàng lại định làm gì Dục nhi nữa đây?!

Nhiều mảy, hấn định xoay người đi, lại bị một cánh tay nhỏ bé kéo kéo góc áo, sau đó là một đôi mắt to đầy mong đợi nhìn hấn:

- Phụ vương, Dục nhi muốn gặp mẫu thân...

Trong lòng Hoàng Phủ Luật nhói lên một cái. Hấn vô lực để Dục nhi kéo vào trong, mà hấn cũng muốn xem nữ nhân chết tiết đó định diễn trò gì!

Đập vào mắt là bóng dáng Sườn Vương phi của hấn đang nằm trên giường, nhỏ bé và yếu ớt. Mái tóc đen nhánh của nàng buông hờ trên đôi vai mỏng

manh, càng khiến cho nàng mường tưởng. Lòng mi nàng đen dài, đôi mắt như làn nước mùa thu, lại mang vẻ thu hút tự nhiên, vô cùng động lòng người, không còn chút gì là sắt đá hôm trước đã dấm hắt nước vào mặt hắn.

Nhờ Thu Thủy đỡ nàng ngồi dậy, đôi mắt nàng phảng phất nét mệt mỏi không che dấu. Hắn nhìn sâu vào trong đôi mắt nàng, lần đầu tiên kiên nhẫn chờ nghe nàng nói.

- Người chính là tỷ tỷ hôm đó sao?

Không chờ nàng mở miệng, thanh âm vội vã của Dục nhi đã phá tan yên lặng.

Hoàng Phủ Dục đứng trốn phía sau người Hoàng Phủ Luật, trong mắt đầy sự tò mò và mong đợi, nhưng lại không dám bước về phía trước vì nhận ra “tỷ tỷ” đó chính là nữ nhân vẫn thường khi dễ nó.

Tô Ngọc Thanh cố gắng nở nụ cười, nói nhỏ với tiểu nam hài dễ thương:

- Ta chính là tỷ tỷ tối hôm qua – giọng nói khàn khàn yếu ớt.

- Vậy mẫu thân của ta đâu?

Hoàng Phủ Luật nhìn chằm chằm nữ tử trên giường, lạnh lùng nói:

- Tiểu Ngọc Khanh, trước mặt bôn vương không được làm loạn!

Tô Ngọc Thanh chống tay xuống giường, cố gắng ngồi dậy. Nàng không nhìn nam nhân bằng giá đó, mà chỉ dụi dụi nhìn đứa bé hỏi:

- Sao Dục nhi lại sợ tỷ tỷ vậy?

Tiểu nam hài tránh sau lưng phụ thân, mở to đôi mắt trong sáng nhìn Tô Ngọc Thanh:

- Bởi vì tỷ tỷ đã khiến cho Dục nhi đu lên thật cao, khiến Dục nhi rất sợ...

Đu lên cao? Tô Ngọc Thanh không hiểu nhìn bé. Tất nhiên nàng tin Dục nhi không nói dối, nhất định là chủ nhân trước kia của thân mình này đã làm những chuyện gây thương tổn Dục nhi, cho nên bé mới sợ nàng như thế.

- Tỷ tỷ vẫn chưa nói cho ta biết mẫu thân ở đâu?

Dục nhi ngược đôi mắt ngây thơ chớp chớp hỏi Tô Ngọc Thanh. Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn tất cả, cuối cùng không chịu được nữa phân phó người hầu:

- Người đâu, mau đưa tiểu Thế Tử về phòng, sau này không được cho nó đến gần nữ nhân này nữa bước!

Một tiểu tỷ đi vào, cúi người hành lễ với Vương gia và Vương phi, sau đó ôm Dục nhi đi. Không ngờ thằng bé lại bướng bỉnh không cho tỷ nữ ôm, sống chết ôm chặt chân phụ thân không chịu buông ra, vừa khóc vừa nói:

- Phụ vương, Dục nhi muốn mẫu thân!

Đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Luật thấy đứa con ngoan ngoãn của mình khóc nháo như vậy. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy Dục nhi, ôn nhu nói:

- Mẫu thân của Dục nhi đang ở một nơi rất xa...

- Nhưng phụ vương đã từng nói mẫu thân đang ở trong này mà. – Dục nhi vẫn nức nở.

Lúc này, Hoàng Phủ Luật mới nhớ ra. Sau ngày từ Am ni cô trở về, hắn liền dẫn Dục nhi tới đây để bái tế Tổ Nguyệt. Lúc ấy hắn nói với con rằng Tổ Nguyệt ở trong này, không ngờ thằng bé lại nhớ kỹ như vậy.

Giờ khắc này, hắn mới giật mình nhận ra con hắn vẫn còn nhỏ, nó cần mẹ. Lúc Tổ Nguyệt còn sống, Dục nhi mới có hai tuổi, cũng là để bà vú chăm sóc, rất ít khi nhìn thấy Tổ Nguyệt. Mà Tổ Nguyệt dường như cũng không yêu thích nó.

Hắn đau lòng nhìn nước mắt của đứa con bé nhỏ, đau khổ tưởng vừa vui xuống được lại bùng lên. Cuối cùng, hắn ôm đứa con đáng thương giao cho tỷ nữ, định bỏ đi. Lúc này Tô Ngọc Thanh mới mở miệng:

- Mẫu thân của Dục nhi phải đến tối mới đến được. Nếu Dục nhi không khóc nữa, đêm nay tỷ tỷ sẽ giúp cho Dục nhi gặp mẫu thân.

Dục nhi đang dựa dựa trong ngực thì nữ lập tức ngừng khóc, giương đôi mắt vẫn còn đỏ hoe nhìn về phía nữ tử suy yếu trên giường:

- Tỷ tỷ nói thật sao?

Sau đó nó giẫy ra khỏi ngực tỷ nữ, chạy tới trước mặt Tô Ngọc Thanh, chớp chớp đôi mắt to tròn:

- Tỷ tỷ không được lừa Dục nhi.

Tô Ngọc Thanh nhẹ lau nước mắt cho bé, hứa với bé:

- Tỷ tỷ tuyệt đối không lừa Dục nhi...

Lời đang nói lại bị nam nhân trước mặt cắt đứt. Hắn nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng nói:

- Tiêu Ngọc Khanh, to gan! Trước mặt bốn vương dám giở trò với Dục nhi! Đừng quên lần trước ngươi làm hại Dục nhi, bốn vương còn chưa tính toán với ngươi!

Tần Mộ Phong nhìn trò hay nửa ngày rồi cuộc thấy Hoàng Phủ Luật thật sự tức giận, hắn vội vàng tiến lên can:

- Luật, đừng như vậy, nàng ấy vẫn còn đang bệnh.

Tô Ngọc Thanh cũng không cảm kích nam nhân đã giải vây giúp nàng. Trong mắt nàng, hai nam nhân này đều giống nhau, chưa từng một lần thật sự quan tâm nàng. Một người treu đùa nàng, một kẻ tra tấn nàng. Nàng thật sự là xui xẻo tám đời mới có thể gặp phải hai đại khắc tinh như thế.

Nàng lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy tức giận của Hoàng Phủ Luật, nói:

- Hải tử của ngươi cần mẫu thân, ta chỉ giúp nó.

Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Ha ha, Tiêu Ngọc Khanh, thôi cái trò giả dối đó đi! Nếu ngươi dám động vào một sợi tóc của Dục nhi, bốn vương nhất định sẽ khiến cho ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!

Tô Ngọc Thanh cắn môi nhìn nam nhân, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống. Giờ phút này, trong lòng nàng ngoại trừ oan ức còn có một loại cảm giác đau đớn lan tràn. Tại sao chứ? Sao nam nhân này lại đối với nàng như vậy? Vì sao nàng lại thấy đau đớn trong lòng? Vì sao?

Nàng nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt cứ thế thi nhau chảy xuống. Nàng vô lực nói:

- Các người ra ngoài hết đi, để Tô Ngọc Thanh ta chuộc tội với nàng.

Hoàng Phủ Luật nhìn nước mắt của nàng, một thứ tình cảm không rõ tên đột nhiên xuất hiện trong lòng.

Nước mắt của nàng khiến hắn mơ hồ cảm thấy có lỗi. Hắn nhìn thật lâu nữ tử đang nhắm mắt rơi lệ, không nói câu gì rồi đi. Trong lòng vẫn ngổn ngang suy nghĩ thứ tình cảm này. Là gì đây?

Tần Mộ Phong cũng nhìn Tô Ngọc Thanh bằng ánh mắt phức tạp, không rõ hắn suy tính cái gì, nhưng sau đó cũng theo Hoàng Phủ Luật ra ngoài.

Chờ mọi người trong phòng đi ra hết, tiểu tỷ ngoài cửa mới dẫn theo thầy thuốc vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vũ khúc thê lương.

Thời gian bảy ngày, rất dài.

Nàng sốt cao liên tục ba ngày. Nằm tại nơi đây, nàng luôn luôn phải đối mặt với linh bài được đặt trên kia của Mạnh Tổ Nguyệt. Tô Ngọc Thanh phải cố gắng đấu tranh với chính mình. Từ sau đêm kia, đứa nhỏ đó không hề bước chân tới đây nữa. Ngoài phòng là một khoảng không gian im lặng, như thể trên cõi đời này nàng chỉ có một mình, cô độc nơi đây...

Trong cơn mê man, nàng nhớ tới sư huynh mang khuôn mặt nhu tình mà dịu dàng, quan tâm, chăm sóc nàng. Nàng khao khát được gặp sư huynh, chỉ có sư huynh mới có thể mang cho nàng cảm giác tri âm tri kỉ, thoải mái và thân thiết.

Tại cái nơi xa lạ này, nàng chỉ cảm thấy bất lực xen lẫn tuyệt vọng. Không một ai biết, không một ai thấu hiểu nàng. Nàng cứ nằm lẳng lẳng như vậy vài ngày, mãi tận đến ngày thứ tám mới tỉnh lại. Nam nhân đang tra tấn cuộc sống của nàng kia, cuối cùng cũng thả cho nàng về Tịch lạc viên.

Ngồi ở trong sân yên tĩnh, nhìn hình phiến diện được trang trí trên hồ kia, lòng của nàng không biết đã phiêu đi tận nơi nào.

Nàng là Tô Ngọc Thanh trên núi Vũ Sơn, cuộc sống vô tranh khoáng đạt mới là thứ thích hợp với nàng. Nhưng nay thân thể hiện tại này mang rất nhiều tội, nàng phải trả hết nợ thay chủ nhân thân mình này. Nàng cảm thấy thực mơ hồ, tâm tư rối loạn.

Nàng không quay về được núi Vũ Sơn, cũng không thể ở lại vương phủ để nam nhân này tra tấn mình. Nàng bước ra ngoài, ngay lập tức sẽ bị nam nhân này giám sát.

Đúng vậy, là giám sát rất chặt chẽ.

Ngay khi bệnh của nàng khỏi hẳn, bên cạnh liền có một người hầu, mỗi ngày một tác cũng không rời, đi theo nàng. Nói là hầu hạ, nàng làm sao không biết đây là đang giám sát mình.

Nàng đứng lên, muốn đi ra ngoài Tịch Lạc Viên chỉ để giải sầu, Thu Phính liền đi theo phía sau, một tác cũng không rời. Nàng cười lạnh. Đây là đang trông coi sao? Nàng sống như thế này chẳng khác gì chú chim nhỏ bị giam cầm trong một chiếc lồng son mang tên Thân Vương Phủ.

Nàng tùy ý đi tới, tâm trí trống rỗng. Một đường cảnh vật xuân sắc nở rộ trước mắt cũng không thể thu hút sự chú ý của nàng, Nàng không biết chính mình phải đi về nơi đâu, bước đi một cách vô định. Tựa hồ chỉ có như vậy, nàng mới có thể cảm giác được mình là Tô Ngọc Thanh.

Phía cuối con đường mòn là một khoảng không trắng xóa. Một mảnh hoa rơi đầy trời, theo gió bay tùy ý trong không trung. Một cánh hoa trắng như tuyết nhẹ rơi xuống tay nàng, hương hoa thoang thoảng quện vào làn gió. Tô Ngọc Thanh thấy vậy ánh mắt bỗng trở sáng ngời, nhịp bước cũng nhanh hơn. Nàng muốn đi tới phiến đá tuyết trắng kia, nhưng ngay lập tức có người ở phía sau đi tới ngăn cản nàng.

- Ngọc Vương phi, nơi này ngài không thể vào.

Tô Ngọc Thanh nhú mi nhìn nha đầu vừa cản nàng, lạnh nhạt nói:

- Tại sao ta không thể vào?

Thu Phính nâng mắt nhìn Tô Ngọc Thanh, giọng điệu kiên định nói:

- Nơi này là Vương gia vì Nguyệt Vương phi mà kẻ tạo ra, là nơi chỉ có Nguyệt Vương phi mới được vào.

- Nếu ta kiên quyết muốn vào thì sao? – nàng đưa mắt lạnh nhìn Thu Phính.

Nha đầu này không đem chủ tử là nàng để vào mắt, lại còn dám nói ra những lời ngang ngược như thế. Huống chi, nàng quả thực rất thích nơi này. Bởi vì trên núi Vũ Sơn cũng có một rừng hoa lê. Đó là nơi nàng hay ở cùng sư huynh, sư huynh thời tiêu còn nàng khỏi vũ..

Thế gian này, còn cầu được gì hơn?

Nàng gạt cánh tay của Thu Phính sang một bên, thất thần đi vào bên trong.

Đắm chìm vào những cánh hoa đang bay kia, nàng bất ngờ cử động tay áo, theo cảnh sắc hoa lê mà xoay người múa. Không có tiếng tiêu, vòng eo là lướt giống lá liễu, tay áo nhẹ nhàng bay múa cùng hoa lê. Y phục của nàng tung bay trong gió. Cánh hoa như quyền luyện vũ nhân, không ngừng chuyển động xung quanh nàng, rơi trên mái tóc đen tuyền ấy. Mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, nàng xoay mình trong biển hoa. Đôi mắt trong suốt của nữ tử phản chiếu màu trắng thuần khiết của hoa lê, mơ hồ mà mộng mị...

Thật lâu sau, nàng mới dừng vũ khúc tang thương này lại. Chỉ thấy má hơi ửng ửng hồng, đôi mắt phủ một lớp sương mù, lệ vương đầy mắt. Trong lòng nàng không khỏi dâng lên nỗi thương cảm dành cho bản thân. Nơi này chẳng có gì quen thuộc, cũng không có sư huynh, nàng vì gì mà múa?

Đứng giữa rừng hoa lê trắng muốt, nàng lặng lặng ngắm nhìn biển hoa.

Là hoa vì người mà hữu ý rơi xuống?

Hay do người vì hoa, mà rơi lệ thương tâm...?

Hoàng Phủ Luật đứng ở bia rừng hoa lê, đem từng bước múa của nàng thu hết vào đáy mắt. Tâm của hắn vì vậy vô cùng chấn động. Nam tử đứng bên cạnh hắn tròn mắt nhìn nữ tử trong rừng, hắn cũng bị điệu múa của nàng thu hút.

- Từ ca, nàng không phải Tiêu Ngọc Khanh. Nàng là hoa lê tiên tử!

- Nàng chính là Tiêu Ngọc Khanh. Đó là sự thật vĩnh viễn không thay đổi! Trạch, chúng ta về thư phòng.

___Giải Phân cách___

Ban đêm ở Tịch Lạc Viên rất lạnh. Lạnh lẽo và băng giá như chính nỗi lòng của nàng. Tô Ngọc Thanh ngồi bên cửa sổ, lặng lặng nhìn từ cùng lão mục tử ở bên cạnh bận rộn.

Hôm nay là cuối tháng.

Lí ma ma đứng bên cạnh nàng, cung kính thỉnh nàng đi tắm. Nàng làm bộ không nghe thấy, bất động, không đáp lời.

- Ngọc Vương phi, xin đừng làm lão nô khó xử. Vương gia bên kia đang chờ, hiện tại cũng không còn sớm nữa.

Lí ma ma đã gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Tô Ngọc Thanh rót cục cũng nghiêng trán, nhìn lão nhân đang nóng lòng kia, hỏi một câu:

- Vương gia bị hạ độc khi nào?

Lí ma ma sững sốt, cung kính đáp:

- Thưa Ngọc Vương phi, Vương gia trúng độc đã hơn một năm.

- Mỗi lần đều là ta giải cho hần sao?

- Thưa Ngọc Vương phi, vẫn là ngài giúp Vương gia giải độc. Đôi khi Vương gia cũng sẽ tìm thị thiếp khác trong phủ.

Tô Ngọc Thanh không nói nữa, nàng đứng dậy đi tới phía Lí ma ma, để tỳ nữ thay áo cho nàng.

Trên mặt nước rải đầy cánh hoa hồng tươi, nàng đem thân mình ngâm vào dòng nước ấm. Làn da trắng mịn bạch ngọc, trông giống như bạch ngọc, không tỳ vết. Nhắm mắt lại, nàng để tỳ nữ tùy ý tắm rửa cho mình. Chỉ có hai tay gắt gao nắm chặt lấy thành gỗ ở bên, như chính tâm tư nàng bây giờ vậy.

Nàng sợ.

Nàng sợ nam nhân kia. Sợ ánh mắt của hần, càng sợ hần nói những lời thô bạo với nàng. Nhưng mà, nàng không có đường lui thối lui nữa rồi. Khẽ cắn vành môi, nàng không cho phép chính mình lộ ra một chút đáng vẻ bất lực nào hết.

Cuối cùng, tỳ nữ cũng tắm xong cho nàng, Lí ma ma lấy ra một bình ngọc đến đưa cho tỳ nữ.

- Đây là Ngưng Tinh lộ, Vương gia thích nhất sử dụng Ngọc lộ này.

Tô Ngọc Thanh khẽ cau mày. Nàng nhú mi:

- Không cần. – nàng không thích dùng đồ vật này nọ trên người mình.

- Thưa Vương phi, đây là do Vương gia phân phó.

Không để ý tới vẻ mặt ngượng nghịu của Lí ma ma, Tô Ngọc Thanh để cho tỳ nữ giúp nàng mặc y phục vào, lạnh nhạt nói:

- Không thích dùng thứ gì, ta tuyệt đối không dùng.

Lí ma ma đành bất đắc dĩ thu hồi bình ngọc, ra dấu cho tiểu nha đầu bên cạnh đưa Tô Ngọc Thanh tới Cô Vụ cư.

Trong Cô Vụ cư, Hoàng Phủ Luật đang đọc sách dưới ánh đèn. Thấy Tô Ngọc Thanh đến, đôi mắt liền hiện lên một tia phức tạp. Hần đứng dậy đi đến, phát tay bảo Lí ma ma cùng tỳ nữ lui ra. Tô Ngọc Thanh cứng ngắt đứng bên ngoài, không hề tiến vào.

Hoàng Phủ Luật ngồi ở bên cạnh bàn, nhú mi nhìn nàng.

Hôm nay nàng trông rất nhẹ nhàng, thân mình thanh thoát. Không trang điểm mà nhan sắc vẫn tươi đẹp rạng ngời như tuyết trong ánh bình minh. Gió vờn tóc mai, lông mi thuần dài, môi không điểm mà đỏ hồng, má phơn nộn hồng nhuận. Đôi mắt đẹp trong veo, quần áo sa y mỏng buộc vòng quanh nơi đầy đà yếu điệu của nàng. Hình dáng này của nàng thật là phong kiều thủy mị, quyến rũ động lòng người.

Hần đột nhiên hoài niệm tới điệu múa của nàng.

Hần chưa bao giờ biết nàng biết nhảy, cũng chưa bao giờ biết nàng thích hoa lê. Hần vẫn nghĩ đến chỉ có Tổ Nguyệt mới xứng ở trong rừng hoa lê thanh thoát kia. Vậy mà bóng dáng nữ nhân này ở rừng hoa làm hần ghi nhớ thật sâu trong tâm. Nàng đứng giữa trời hoa lê mà thanh lệ rơi đầy mặt, khiến tâm hần vì nàng mà rung động.

- Tiến vào. - Hần trầm giọng nói.

Tô Ngọc Thanh im lặng nhìn hần, nhẹ nhàng đến gần. Tới khi cách hần khoảng năm bước nữa thì nàng dừng lại.

Căn phòng thoáng chốc trở nên ngọt ngào. Mùi xạ hương của nàng đưa vào mũi hần, cặp mắt kia liền hiện lên tia lửa nóng, giống như muốn thiêu đốt nàng vậy.

Khoảng cách này khiến nàng ngửi được mùi đàn hương trên người hần. Đây là lần đầu tiên, nàng cảm giác hần là một nam nhân có sức quyến rũ rất lớn. Bởi vì trong đôi mắt hắc ưng của hần, không còn nhìn nàng bằng ánh mắt đầy hận ý cùng lửa giận. Lòng của nàng, vì hần mà trở nên hoảng hốt.

- Lại đây.

Hắn lại trầm giọng ra lệnh, ánh mắt càng trở nên thâm thúy.

Tô Ngọc Thanh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia, tầm mắt hắn như vây lấy thân mình của nàng, nàng hơi hoảng sợ. Nhưng lại bị thanh trầm mặc của hắn hấp dẫn, chậm rãi tiến đến gần hắn. Hắn đột nhiên dang tay ôm chặt lấy nàng, ôm chặt vào trong lồng ngực.

Ngọc Thanh vô cùng sửng sốt, mãi mới lấy lại được tâm trí. Nàng thở nhẹ một tiếng, thân mình khẽ chuyển động, tay nàng bắt đầu giãy dụa. Hoàng Phủ Luật bị tiểu nhân nhi trong lòng không ngừng ngo ngoáy, cơ thể càng thêm khó chịu. Hắn xoay người ôm lấy nàng hướng giường lớn đi đến. Lần này hắn nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, trước bỏ đi y phục của mình, lộ ra một lồng ngực tinh trắng, sau đó mới hướng nàng áp tới.

Tô Ngọc Thanh đưa tay túm lấy vạt áo của mình che đi, xấu hổ quay mặt đi. Nàng vẫn không quen cùng hắn đụng chạm như vậy. Nam nhân kia để lộ vầng ngực rộng lớn, mặc quần dài đứng ở bên giường, khuôn mặt tuấn tú chảy xuống nhiều mồ hôi lạnh. Hắn nhìn nữ tử tú lệ, yếu ớt trước mặt, cả giận nói:

- Nếu không phải ngươi hạ mị dược này với bốn vương, ngươi cho là bốn vương nguyện ý động vào ngươi sao? Ngươi – nữ nhân chết tiệt này!

Lời trong miệng của hắn vừa nói ra, trong cơ thể cũng dâng lên một trận xôn xao kịch liệt. Kéo nữ nhân trên giường, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn thấy nàng đang che kín sự bất lực của mình, sâu trong đôi mắt nàng phẳng phất về ưu thương, sợ hãi. Hắn liền cảm thấy bản thân có lỗi có nàng. Vô lực buông nàng ra, hai hàng lông mày nhăn lại, quát:

- Nếu như vậy, ngươi vì sao không đưa bốn vương giải dược?

Tô Ngọc Thanh nhìn khuôn mặt thống khổ của hắn, bất lực nói:

- Ta không có.

Hoàng Phủ Luật nổi giận, lúc này trong cơ thể lại xuất hiện cảm giác xôn xao mãnh liệt đó. Chỉ thấy trước mắt là nữ tử có đôi mắt trong như làn thu thủy, không nhiễm chút bụi trần, như thể nàng đã thật sự không còn là Tiêu Ngọc Khanh trước đây mà hắn biết. Hoàng phủ Luật dường như không thể khống chế được nữa, liền một tay kéo qua nàng, hung hăng hôn xuống.

Tô Ngọc Thanh chỉ cảm thấy mình bị nam nhân kia gắt gao ôm lấy trong vòm ngực rộng của hắn, hắn thực nhiệt tình hôn lấy đôi môi của nàng, không ngừng cắn mút vành môi.

Thần trí của nàng dần trở nên mơ hồ. Sau đó hắn một đường chuyển tới bên gáy của nàng, xương quai xanh, miết lên từng tác da bạch ngọc của nàng. Nữ tử quên cả giãy dụa, dần dần trầm mê vào dục tình của hắn. Nam nhân này tuy rằng có chút thô bạo nhưng cũng không mất đi ôn nhu, hoàn toàn bắt đồng với đêm giao hoan kia. . .

Cho đến khi nam nhân cỡi y phục của nàng, nàng liền mở đôi mắt đầy mơ hồ ra, tay vô thức giữ chặt bả vai hắn. Hắn tiếp tục ở trên người nàng đi chuyển, tay liên tục đưa khắp cơ thể nàng.

Đôi mắt ung nhìn chăm chăm nàng, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh. Hắn nói giọng khàn khàn, tràn đầy dục vọng:

- Ngươi đã không có đường lui.

Tô Ngọc Thanh thân mình run rẩy, ngón tay nắm chặt lấy tấm chăn, nhắm mắt lại, để mặc hắn châm lên ngọn lửa nhiệt tình trên từng tác cơ thể nàng.

Trong phòng tràn đầy âm thanh yêu mị, chiếc giường tối sau trướng như ẩn như hiện cảnh xuân sắc mãnh liệt, mãi cho đến tận bình minh hôm sau...

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tỉnh mộng .

Hôm sau, Tô Ngọc Thanh tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường. Thu Thủy đứng cạnh sửa sang lại quần áo của nàng, nhìn thấy người trên giường đã tỉnh, cười nói :

- Ngọc vương phi người tỉnh rồi ? Để nô tỳ mặc quần áo giúp người.

Nàng lấy quần áo sạch sẽ giúp Tô Ngọc Thanh mặc vào, nhìn sau gáy Tô Ngọc Thanh đầy dấu hôn hồng hồng, la hoảng lên :

- Ngọc Vương phi, người bị kiến cắn sao? Nhiều nốt cắn đỏ quá, nô tỳ đi lấy thuốc ngay.

Tô Ngọc Thanh khẽ sờ gáy, cũng không thấy gì khác thường, chỉ cảm giác thấy toàn thân đau nhức.

Nàng nhớ tới đêm qua, nam nhân kia hôm qua muốn nàng cả đêm, đến tận sáng sớm nàng mới mệt mỏi thiếp đi. Về phần nàng sau đó làm sao bị đuổi về Tịch Lạc viên, cũng không thể nhớ được.

Nàng lẳng lặng nhìn Thu Thủy đang lục lọi tìm thuốc, trong lòng đột nhiên dâng lên thắc mắc. Không rõ vì sao đột nhiên không sợ nam nhân kia đụng chạm, không bài xích, thậm chí còn hơi thích. Loại thay đổi này, làm nàng thực kinh hoàng, rối loạn lây sang cả tâm tình nàng.

Sau đó, nhìn thấy Lí mama đi vào, trên tay cầm một bình ngọc tinh xảo.

- Ngọc Vương phi, đây là Liên U lộ, Vương gia lệnh cho lão ti đưa tới.

- Được rồi, Lí mama. Để trên bàn là được rồi. - Tô Ngọc Thanh nhẹ nâng mắt lên, chờ câu tiếp theo.

- Vương gia còn nói, lần sau vương phi cần phải dùng Ngưng Tĩnh Lộ.

Tô Ngọc Thanh nhíu mi, hỏi :

- Vì sao nhất định phải dùng ? – Làm sao cứ phải làm quá việc này lên! Nàng không thích là không thích.

- Bởi vì Ngưng Tĩnh Lộ là loại hương Nguyệt vương phi khi còn sống thích dùng nhất.

Tô Ngọc Thanh nghe vậy mày liễu càng nhíu chặt lại. Thì ra hẳn chỉ là đang nhớ chính phi của hắn, chỉ coi nàng là thế thân sao?

Lòng nàng không hiểu sao thấy khó chịu cùng nồng đậm mất mát. Khi nãy nàng sao có thể vì chuyện tối hôm qua mà thấy vui vẻ? Làm sao có thể được?

Chỉ là một đêm chi hoan mà thôi, nàng mong chờ gì chứ?

Hắn với nàng, chỉ có cừ hận, ngoài ra cái gì cũng không có, nàng như thế nào không rõ! Trái tim nàng, chỉ có thể thuộc về sư huynh mà thôi. Ý nghĩ này làm nàng càng trở nên kiên định hơn.

Lúc này, Thu Thủy đã tới, nói với Lí mama :

- Sau gáy Ngọc Vương phi bị con gì cắn, ma ma nhìn xem nên bôi thuốc nào?

Lí mama thoáng nhìn qua dấu vết trên cổ Tô Ngọc Thanh, nhẹ nói:

- Ngọc Vương phi không cần lo lắng, đây không phải vết thương, nên không cần bôi thuốc.

Thu Thủy lại nóng nảy :

- Nhưng mà vết thương thoát nhìn thực nghiêm trọng, hơn nữa lại rất nhiều.

Lí mama nhìn Tô Ngọc Thanh, thần nhiên trả lời :

- Tối hôm qua Ngọc vương phi cùng phòng với Vương gia, trên người tất nhiên sẽ lưu lại những dấu vết này.

Mặt Tô Ngọc Thanh đỏ lên, cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra.

Thu Thủy vẫn không hiểu :

- Chính là như trước kia, mỗi lần Ngọc Vương Phi cùng phòng với Vương gia cũng chưa từng có những vết thương như thế này.

- Thu Thủy, hôm nay thời tiết không tồi, đem chăn đệm trong phòng mang ra phơi nắng. Ma ma người cũng trở về đi.

- Vâng

Lí mama lui ra ngoài, Thu Thủy lòng vẫn đầy nghi hoặc hầu hạ Tô Ngọc Thanh rửa mặt. Mắt thấy vương phi thẹn thùng xấu hổ, trốn tránh. Nàng cuối cùng phải ngậm miệng, ôm lấy chăn đệm ra phơi nắng.

Tô Ngọc Thanh một mình soi gương, nhìn thấy dấu hôn trên gáy ngọc, nàng giật mình.

Nàng làm như vậy là có lỗi với sư huynh? Nhưng thân mình hiện tại là sườn phi của Hoàng Phủ Luật, là thê tử của nam nhân kia. Mà nàng, như thế nào có thể đem những chuyện xảy ra mấy tháng nay coi như chưa từng có? Nàng nên làm thế nào bây giờ?

Bỗng dưng bên ngoài bỗng trở nên ồn ào, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Nàng đứng dậy đi ra, thấy chúng tỳ nữ quây thành một vòng. Nàng đi đến,

thấy Thu Phính ngồi xổm trên mặt đất đồ dành một đứa trẻ.

- Tiểu thế tử, quay về Vân Lạc Viên được không? Nơi này không có nương của thế tử - Nàng ta về mặt bắt đắc dĩ nói.

- Không cần, ta biết tỷ tỷ ở trong này. Tỷ tỷ có thể mang ta đi tìm nương. — Đứa bé bướng bỉnh.

- Dục nhi, ta ở trong này.- Tô Ngọc Thanh kinh ngạc lẫn vui mừng khẽ kêu lên một tiếng, không nghĩ đứa nhỏ lại chấp nhất như thế, nhưng là nó còn nhỏ.

Hải tử này khiến nàng nhớ tới nương của mình.

Năm ấy khi nàng năm tuổi nương đã ra đi, chỉ lưu lại trong kí ức của nàng một khuôn mặt mơ hồ. Từ đó đến nay, phụ thân không lấy người khác, mà nàng, cũng không có nương. Loại cảm xúc này, nàng có thể hiểu được.

Dục nhi bây giờ còn nhỏ, tất nhiên là rất cần mẫu thân. Không biết Hoàng Phủ Luật có nghĩ tới việc thú thêm một chính phi không?

Nàng mỉm cười nhìn về phía thằng bé, muốn đưa tay sờ đầu của nó, lại bị nó né đi.

Bé mở to mắt, kinh hoàng nhìn nàng.

- Dục nhi đừng sợ, tỷ tỷ sẽ không thương tổn ngươi.- Nàng cười càng thêm ôn nhu, đến gần, sau đó cầm tay mềm mại của bé hướng đại sảnh đi.

- Thu Thủy, chuẩn bị thêm một ít điểm tâm

- Dục nhi không cần điểm tâm, Dục nhi chỉ muốn nương.

Tô Ngọc Thanh vuốt ve má đứa nhỏ, đồ dành:

- Nương của Dục nhi chỉ có buổi tối mới có thể đi ra. Ngươi xem, hiện tại đang là ban ngày, nương không thể đi ra, cho nên Dục nhi phải ngoan ngoãn nghe lời phụ vương cùng tỷ tỷ.

Đứa bé nhìn nàng, hỏi :

- Nếu Dục nhi nghe lời tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể làm cho Dục nhi bay cao lên sao?

Tô Ngọc Thanh nhũn nhũn mi. Cái gì mà bay cao, nàng căn bản là không biết chuyện gì xảy ra.

Lúc này Thu Thủy bụng đầy thứ điểm tâm nhỏ đến, nghe thấy bọn họ nói chuyện, đột nhiên bùm một tiếng quỳ gối trên mặt đất, run giọng nói :

- Lần đó là do nô tỳ sơ ý, thiếu chút nữa làm tiểu thế tử ngã từ dây đu xuống..

Vậy vì sao Dục nhi nói là nàng làm nó bay cao được?

Nàng nhìn đứa nhỏ, chỉ thấy nó vui vẻ cầm một khối bánh hoa hồng cắn vào miệng, tâm trí hẳn còn nghĩ đến ai làm cho bé bay cao sao ?

Cũng không truy cứu nữa, nàng để Thu Thủy đứng lên, phái nàng ta đi làm việc. Nàng pha cho tiểu hải tử một ly trà , để nó ăn ngon miệng.

Nàng sờ sờ vuốt hai má của tiểu nam hài xinh đẹp đáng yêu, càng lúc càng thêm yêu quý tiểu tử này. Cái mũi kia, đôi mắt kia, quả thực chính là hình ảnh thu nhỏ của Hoàng Phủ Luật. Bộ dáng dễ thương kia, phong cách nương hẳn cũng là một tuyệt đại giai nhân.

Nàng đột nhiên thấy tò mò về Mạnh Tổ Nguyệt, không biết nữ tử Hoàng Phủ luật yêu thương là người như thế nào?

Cuối cùng, nhìn thấy bé tỏ vẻ mệt mỏi, nàng ôm bé đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt ở giường, sau đó khẽ lau những mảnh vụn điểm tâm còn dính hai bên miệng. Bé lập tức chìm vào mộng đẹp, cũng không chịu buông tay nàng ra. Nàng ôn nhu cười, mặc bé nắm.

- Ngọc Vương phi, người của Vân Lạc Viên đến tìm tiểu thế tử. - Thu Thủy về mặt lo lắng, bồn chồn đi vào.

Tô Ngọc Thanh tay đặt lên môi ra hiệu, nhỏ giọng nói :

- Nhỏ giọng chút, thế tử đang ngủ.

- Nhưng người Vân Lạc viên tìm gấp, nói là vương gia đang nổi giận.

Nơi nàng ở nguy hiểm lắm sao? Sao phải ngăn cấm như thế?

- Ngươi đi nói cho người của Vân Lạc viên, hôm nay tiểu thế tử ngủ lại nơi của ta.

- Nhưng Vương gia...

- Đi!

- Vâng.

Mới từ hoàng cung trở về, hần liền nghe người Vân Lạc viên nói không tìm thấy Dục Nhi đâu, trong lòng nhất thời nóng như lửa đốt, đem tiểu tỳ chăm sóc Dục nhi đánh cho một trận, sau đó đem nàng vào phòng hạ nhân làm việc vặt.

Chỉ nghe nha đầu kia nói, Dục nhi luôn la hét muốn nương, thừa dịp tiểu nha đầu cùng bà vú không để ý, lén lút chạy đi. Hần không lo lắng Dục nhi có thể chạy ra vương phủ, chính là sợ hãi Dục nhi bị Tiểu Ngọc Khanh lừa một lần nữa. Một đêm triền miên, cũng không thể thay đổi việc hần chán ghét nàng.

Hần thấy thích điệu múa của nàng, cũng không ghét bỏ mùi thơm trên người nàng, nhưng tất cả, chỉ có thể hần thừa nhận nàng là một nữ nhân mê người.

Một nữ nhân xinh đẹp nhưng tâm nhưng tâm địa rắn rết.

Nghe hạ nhân báo tới, khuôn mặt tuần tú đen lại. Dục nhi quả thực đi Tịch Lạc viên, nhưng bị nữ nhân kia giữ lại không cho về. Hần nghe xong thì tức giận vô cùng. Nữ nhân này càng lúc càng lớn mật, trêu chọc hần tức giận hết lần này đến lần khác!

Hần đứng lên, hé ra khuôn mặt lạnh lùng hướng Tịch Lạc viên đi tới.

- Vương gia.- Thu Phinh thấy hần, vội vàng cúi người hành lễ.

Hoàng Phủ Luật nhìn nha đầu thông minh mà hần đã cố ý an bài ở Tịch Lạc viên, thấy trên mặt nàng cũng không có tia khác lạ, lòng cũng thả lỏng một chút. Hần liếc mắt nhìn ti nữ, rồi đi vào phòng Tiểu Ngọc Thanh.

Đập vào mắt hần là hình ảnh Dục nhi nằm ngủ say ở trên giường, tổ y nữ tử kia ngồi cạnh giường, dùng bàn tay mềm mại vuốt ve Dục nhi, bộ dáng thật là ôn nhu. Hần giật mình một chút, vì nữ nhân kia chưa bao giờ lộ nhu tình như vậy trước mặt hần.

Nàng đứng dậy, một thân tổ y xanh ngọc thanh thoát. Nhìn thấy hần xuất hiện cũng không chút kinh sợ, cũng chỉ là nhẹ nhàng, đi ra ngoài phòng.

- Vì sao phải e ngại ta đến gần Dục nhi? Ta có phải là lang sói đâu? - Đôi mắt trong veo tĩnh lặng như nước mùa thu, đối với nam nhân về mặt tức giận chỉ tao nhã nhẹ nhàng lên tiếng.

Hoàng Phủ Luật nhìn nụ cười yếu ớt của nàng, lạnh lùng nói :

- Vì cái gì ngươi còn không chịu buông tha Dục nhi?

Nhìn đầu hôn đỏ thắm sau gáy nàng , mắt hần hiện lên một tia phức tạp.

- Ta sẽ không thương tổn Dục nhi. - Tô Ngọc Thanh nhìn hần, nhẹ giọng, nhưng là vô cùng kiên định.

- Hần chỉ là đưa nhỏ mất nương, vì cái gì ta phải làm hại nó? - Nàng hỏi lại.

Hoàng Phủ Luật mày kiếm nhăn lại. Nữ nhân này rốt cuộc là cố ý vô tình, dám ở trước mặt hần nhắc tới nỗi đau kia. Hần lạnh lùng nói :

- Vì cái gì phải làm như vậy, ngươi hiểu rõ hơn bốn vương. Tiểu Ngọc Khanh, tốt nhất hãy an phận một chút cho ta!

Cặp mắt thâm thúy của hần hiện lên hai luồng lửa giận. Tổ y nữ tử trước mặt lại nở nụ cười, cắn chặt hàm răng trắng nõn, đôi mắt hàm lệ, nở nụ cười như hoa nói:

- Tùy ngươi nghĩ như thế nào, dù sao ta cũng đã không phải chính mình.

Hần nhìn vào mắt nàng, mày nhăn lại càng sâu.

Nàng như thế này thực xinh đẹp, thực yếu ớt, làm cho hần cảm thấy đau lòng. Hần nổi giận, túm vạt áo nàng, cả giận nói :

- Không cần ở trước mặt bốn vương giả bộ đáng thương. Bốn vương ghét nhất là nước mắt nữ nhân, nhất là của ngươi!

Tô Ngọc Thanh nhìn thẳng vào mắt hần, nước mắt rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nàng mặc hần đang nắm chặt lấy vạt áo của mình, thân mình như một mảnh lá mùa thu, khẽ run rẩy, nói:

- Ngươi đã hận ta như thế, vậy thì hiện tại ngươi giết ta đi!

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt, cắn chặt môi mềm của mình.

Lửa giận trong lòng Hoàng Phủ Luật bùng cháy. Hần một tay giữ chặt lấy eo nàng, giống như muốn đem cả cơ thể nàng bóp nát. Đột nhiên hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng, cường hần, bá đạo cắn nát, phát tiết lửa giận của mình.

Tô Ngọc Thanh để mặc hấn ôm hôn mình, nước mắt cứ rơi, không phản kháng cũng không đáp lại, giống như một pho tượng búp bê vô hồn.

Cho đến khi mùi máu tươi lan tràn trong khoang miệng, nam nhân đang phát hỏa lúc này mới buông tay. Hấn nhìn làn môi bị chính mình cắn, gặm nhẹ một tiếng:

- Đáng chết

Rồi sau đó xoay người rời đi.

Tô Ngọc Thanh nhìn bóng dáng cao lớn đi xa, trong mắt càng thương tâm, lệ rơi càng nhiều.

Nàng, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Suốt Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Lạc tình.

Từ ngày đấy nàng chưa từng gặp hấn lại lần nào nữa. Chỉ nghe hạ nhân ở trong phủ bàn tán mấy ngày nay Tình phu nhân đều đến phòng hấn thị tẩm. Mà hấn từ ngày đấy cũng rất ít khi đến Vân Lạc Viên.

Nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nàng cảm giác tâm mình tan thành nước, dâng lên niềm xót thương với đứa bé đó.

- Thu Thủy, tiểu thể tử bên kia bây giờ như thế nào rồi?

Nàng hỏi khi Thu Thủy đang sửa sang lại giường.

Thu Thủy đem chăn gối trải ra thật tốt, sau đó đứng dậy.

- Ngọc Vương phi, ngài vẫn còn nhớ tiểu thể tử sao? Nghe Thu Vũ bên Vân Lạc Viên nói tiểu thể tử mấy ngày nay đều náo loạn hết cả lên, cả ngày lẫn đêm đều đòi đi tìm Nguyệt Vương phi.

- Chúng ta đi tìm hấn thực hiện lời hứa hồi trước thôi.

Tô Ngọc Thanh liền hướng phía cửa Tịch Lạc Viên đi ra ngoài.

- Nhưng Vương gia đã phân phó mọi người không cho phép Vương phi được tiếp cận tiểu thể tử nửa bước.

Tô Ngọc Thanh trừng mắt nhìn, Thu Thủy liền rụt cổ lại, không dám nói thêm điều gì nữa.

- Nam nhân chết tiệt kia! Chính hấn không quan tâm đến đứa nhỏ còn không cho ai thăm nó, ta lần này nhất định phải đi. Thu Thủy, ngươi có đi cùng ta không?

Thu Thủy kinh ngạc, lập tức ngừng lại mọi việc nàng đang làm, cùng Tô Ngọc Thanh hướng phía cửa Tịch Lạc Viên mà đi.

Từ rất xa, các nàng đã thấy tiếng tranh cãi ầm ĩ từ phía Vân Lạc Viên truyền ra. Chỉ nghe thấy thanh âm khóc lóc của tiểu hài tử đặc biệt vang dội.

Đi vào Vân Lạc Viên, Tô Ngọc Thanh bị một lão mục tử đứng canh cửa giữ tay cản nàng lại, không cho nàng tiến vào:

- Ngọc Vương phi, Vương gia phân phó xuống dưới, không cho ngài gặp thể tử. Xin vương phi thứ tội.

- Làm càn! Dám có gan ngăn cản ta một lần nữa, ta sẽ phé hai chân của ngươi!

Nghe Tô Ngọc Thanh nói, hạ nhân nào cũng sợ làm nàng tức giận. Để vào được bên trong, nàng đành bày ra bộ mặt tức giận như vậy.

Nào biết lão mục tử nghe xong lời của nàng thì "Bùm" một tiếng, quỳ rạp xuống đất nhưng cũng không cho nàng đi vào.

- Nô tỳ cầu xin người, Ngọc vương phi. Đừng vào bên trong, chỉ cần ngài gặp mặt tiểu thể tử thì mạng già này của lão nô cũng không còn. Thỉnh ngọc Vương phi buông tha lão nô.

Tô Ngọc Thanh nghe xong nhúu chặt hàng lông mày lại.

Khá lắm, Hoàng Phủ Luật! Hay cho cái phương pháp ngoan tuyệt như vậy!

Nếu hắn đã không cảm kích việc nàng làm thì việc kia nàng cũng không rảnh mà xen vào. Không gây thêm khó dễ cho lão mụ tử đang quỳ dưới đất kia, nàng quay người lại chuẩn bị rời đi Vân Lạc Viên.

Lúc này đột nhiên một bóng dáng nhanh nhẹn chạy từ trong phòng chạy ra, hắn sống chết lôi kéo ống tay áo của nàng, vội nói:

- Người là nương của Dục Nhi sao? Tỷ tỷ nói với Dục Nhi buổi tối nương sẽ xuất hiện. Nương, người không cần bỏ đi để Dục Nhi ở lại một mình. Nương. . .

Tức giận trong lòng Tô Ngọc Thanh cũng theo giọng nói đáng yêu của tiểu thê tử mà tan đi hết, trong lòng lại dâng lên thương cảm đối với hắn. Nàng không xoay người lại, ôn nhu nói:

- Dục Nhi ngoan. Trước cùng bà vú trở về phòng. Sau đó nương sẽ vào đây với người.

Tiểu hài đồng nắm chặt vạt áo của nàng không buông, giọng nói mang theo chút nức nở, nói:

- Không cần. Dục Nhi chỉ cần buông tay, nương sẽ bỏ Dục Nhi đi, Dục Nhi sẽ không thấy nương đâu nữa...

Tiểu tử thật thông minh lanh lợi.

Nàng phì cười, khẽ ra hiệu bằng mắt cho Thu Thủy đứng bên cạnh. Thu Thủy lĩnh hội, vội vàng bế Dục Nhi đang giãy dụa hướng trong phòng đi. Chúng nó bọc cũng lo lắng không thôi, cuống quýt đi theo vào nội thất.

Tô Ngọc Thanh khẽ thở dài. Tuy rằng nàng có thể nói cho bé nàng chính là tỷ tỷ, nhưng nàng thật sự không đành lòng làm giấc mộng của bé tan biến. Nàng sợ nếu nói ra, Dục Nhi vẫn sẽ tiếp tục khóc lóc.

Tiểu tử này bướng bỉnh hệt như phụ vương hắn.

Lấy ra chiếc khăn quyn thường mang bên người, nàng che khuôn mặt mình lại, sau đó nhẹ nhàng bước vào phòng trong.

Trong phòng lúc này là một mảnh hỗn loạn, có vài nữ tỳ đồ Dục Nhi đang khóc náo loạn cả lên. Lão ma ma thì đang thu dọn đồ đồng hỗn độn trong phòng. Thu Thủy dùng sức ôm Dục Nhi đang dấy dụa đòi đi ra ngoài, vừa thấy nữ tử đi vào thì vội buông tiểu tử kia ra, để cho hắn chạy về phía nàng.

Tô Ngọc Thanh ngồi xổm xuống để thân hình nhỏ bé kia dễ dàng chui vào lòng ngực nàng, sau đó ôm thân mình hắn thật chặt, mặc cho hắn đem nước mắt cùng nước mũi bôi lên y phục của mình.

- Nương, Dục Nhi rất cuộc cũng có thể nhìn thấy người.

Đầu tiểu tử kia vùi sâu vào trong lòng ngực của nàng, như để cảm nhận sự tồn tại chân thực.

Tô Ngọc Thanh nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại ở trong lòng ngực, trong lòng bỗng nhớ tới đứa nhỏ kia. Đứa nhỏ kia cũng là con của Hoàng Phủ Luật, không chỉ từ bé mất đi mẫu thân mà ngay đến cả phụ thân cũng không hề yêu thương nó. Hơn nữa, bây giờ đứa nhỏ lại thất lạc cùng biểu ca, đến nay cũng không rõ tin tức.

- Ngọc.....

Lão ma ma bên cạnh đang định mở miệng liền thấy Tô Ngọc Thanh lạnh lẽo liếc các nàng một cái, cất giọng trong trẻo:

- Các người ra ngoài trước đi. Nếu xảy ra chuyện gì ta sẽ đứng hết ra chịu tội trước mặt Vương gia.

Tỷ nữ cùng Lão ma ma sợ hãi liếc nhìn Tô Ngọc Thanh, đành im lặng đi hết ra ngoài giữ cửa.

Thu Thủy biết ý cũng lui ra ngoài chuẩn bị nước tắm.

- Nương, vì sao người phải dùng khăn che mặt lại?

Lúc này Tô Ngọc Thanh đang bế thân thể bé nhỏ kia ngồi lên ghế. Tiểu tử cũng đã ngừng khóc, bỗng có hứng thú với chiếc khăn che mặt của Tô Ngọc Thanh.

Tô Ngọc Thanh cười khẽ, cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang muốn gỡ bỏ chiếc khăn che mặt của nàng ra, dùng âm thanh nhỏ nhẹ, nói:

- Bởi vì nương trên mặt có một vết sưng rất đáng sợ, phải qua một thời gian nữa mới khỏi. Dục Nhi phải quá mấy ngày nữa mới có thể nhìn được bộ dáng của mẫu thân nha. Hiện tại Dục Nhi ngoan ngoãn tắm rửa rồi đi ngủ, được không?

- Được ạ. Nhưng nương, người phải tắm cho ta nha. — Tiểu tử kia nhân cơ hội làm nũng.

Tô ngọc thanh đánh yêu cái mũi nhỏ của tiểu nam nhân, ôm thân mình búống bình của bé đi vào phòng trong. Ở trong phòng nước ấm đã được Thu Thủy chuẩn bị thật tốt.

- Thu thủy, ngươi về Tịch Lạc Viên đi.

- Vâng

Thu thủy nhẹ nhàng lui ra ngoài, khép cánh cửa lại.

Tô Ngọc Thanh cởi quần áo của tiểu nam hài xong bế hán lên, đặt vào trong thùng nước ấm đã chuẩn bị xong. Bé đùa nghịch một lúc, làm nước bắn tung lên người nàng

- Nương, vì sao người chỉ có thể đến gặp ta vào buổi tối?

- Nương, vì cái gì trước kia ngươi không ở cùng Dục Nhi?

- Nương, Dục Nhi muốn báo cho phụ vương biết là ta đã tìm được nương rồi.

.....

Chờ đến khi hán tắm xong xuôi thì trong phòng đã ướt đẫm nước.

Tô ngọc thanh lau khô thân mình đứa nhỏ, mặc quần áo vào, trực tiếp đem bé ôm vào lòng.

- Được rồi, bây giờ đã tắm rửa xong. Dục Nhi ngoan ngoãn đi ngủ đi.

- Nương phải ru Dục Nhi ngủ, Dục Nhi cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ được cùng ngủ với nương.

Tiểu tử kia cầm lấy tay Tô Ngọc Thanh, sống chết không chịu buông.

- Được rồi, nương ngủ cùng Dục Nhi.

Tô Ngọc Thanh cười, bắt đắc dĩ cởi tấm áo khoác ướt đẫm ra, nằm xuống bên cạnh. Bé lập tức đem thân mình tiến vào lòng Tô Ngọc Thanh, gắt gao ôm nàng.

Nàng nhìn bé cười sùng nịnh, vỗ nhẹ lưng đứa nhỏ, ru hán đi vào giấc ngủ.

Chờ tiểu tử kia ngủ say, nàng nhẹ nhàng đẩy tay đứa nhỏ sang một bên, khẽ chỉnh chăn cho nó. Sau đó mặc áo khoác vào, dặn tỳ nữ ngoài cửa vài câu liền nhanh chóng rời khỏi Vân Lạc Viên.

Giờ phút này đã là canh ba, trong vương phủ là khoảng không yên tĩnh.

Tô Ngọc Thanh đi trên đường mòn trong sự yên lặng. Kéo nhẹ áo khoác hơi ướt, nàng đột nhiên cảm thấy lạnh.

Nàng sờ y phục ẩm ướt, vội vã đi về Tịch Lạc Viên.

Đi tới bên hồ, đột nhiên có một loạt các thanh âm kì quái từ trong bụi cây gần đó truyền ra, còn kèm theo tiếng cây cối rung lên kịch liệt.

Ngay sau đó, nàng đột nhiên đỏ mặt thẹn thùng. Âm thanh trầm thấp yêu kiều đó, nàng quen thuộc vô cùng. Thì ra nàng chỉ đi qua nhưng vô tình lại bắt gặp chuyện tốt của người khác.

Như con thỏ chần kinh, nàng vội vã quay lưng bỏ đi, lại bị một giọng nói bá đạo hấp dẫn:

- Tình nhi, ngươi dám dùng phương thức này hấp dẫn bản vương.

Thanh âm của Hoàng Phủ Luật vang lên. Thân mình Tô Ngọc Thanh liền khựng lại, không di chuyển thêm nữa.

- Vương gia, chỉ cần ngài thích, Tình nhi sẽ biến thành hình dạng của Tổ Nguyệt tỷ tỷ.

Vẫn là thanh âm rên rỉ kiều mị vang lên.

- Đáng tiếc, ngươi cho dù có cố gắng ăn mặc như thế nào thì cũng sẽ không thể nào giống Tổ Nguyệt được! Bởi vì trên người ngươi không có hương thơm của Tổ Nguyệt.

Thanh âm của nam nhân trầm thấp hùng hậu, không nghe ra cảm xúc gì trong lời nói. Mắt ưng vô tình hướng đến nơi Tô Ngọc Thanh đang đứng, giọng hán lạnh như băng:

- Ai? Đi ra cho bổn vương!

Tô ngọc thanh cả kinh, không kịp bước đi. dưới chân không biết dẫm phải rêu xanh, thân mình không phòng bị liền bị ngã xuống nước.

Bùm!

- Cứu mạng!

Nước nhanh công tràn vào khoang miệng của nàng. Nàng vùng vẫy vô vọng trong nước, có chút trông chờ nam nhân trong bụi cây kia cứu mình.

Nhưng nàng lại thấy bóng dáng một nam nhân đứng ở bên bờ, khuôn mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng đang gầy dựa dưới nước. Đứng bên cạnh hẳn là một nữ tử quần áo hỗn độn, khoe môi nhếch lên một nụ cười tà ác, đang nắm lấy cánh tay hắn, mang theo một bộ dạng đang xem kịch vui.

Càng nhiều nước tràn vào, lồng ngực như muốn vỡ tung ra, lực nước như muốn nhấn chìm nàng xuống dưới đáy hồ. Tay chân nàng dần trở nên vô lực.

Nàng tuyệt vọng nhìn đôi nam nữ đang đứng trên hồ, thân thể ngày một nặng nề, dần dần chìm xuống.

- Tiêu Ngọc Khanh, người chơi đùa đã đủ chưa?

Nam nhân nhú mày, thanh âm lạnh lùng nói một câu.

- Vương gia, tỷ tỷ dường muốn chơi trò đùa giỡn với người.

Tinh phu nhân dịu dàng nói:

- Kỹ năng bơi của tỷ tỷ giỏi hơn Tinh Nhi bao nhiêu lần, Tinh nhi vẫn cảm thấy mình thua kém tỷ tỷ nhiều lắm a.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng liếc mắt nhìn mặt hồ rồi xoay người rời đi. Tinh phu nhân liếc nhìn nữ tử dưới hồ một cái, trong mắt hiện đầy tia đắc ý, cười khẩy một tiếng, nàng ta quay đi, đuổi theo bước chân nam nhân.

Khi ở dưới đáy hồ, lúc này trong đầu Tô Ngọc Thanh hiện lên đôi mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Luật cùng với vẻ mặt quan tâm của sư huynh.

Đôi mắt nhu tình của như siết chặt lấy trái tim của nàng, tâm trí nàng.

Nàng vươn đôi tay về phía trước, như muốn chạm vào gương mặt của huynh ấy, muốn được nhận sự quan tâm ấm áp như trước đây...

Nhưng tất cả, vốn chỉ là ảo mộng trong vô thức nàng thấy được...

- Ngọc Vương phi! Người tới, mau cứu ngọc Vương phi! Người đâu..

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trở về phủ Thừa Tướng.

Ngọc Thanh nằm trên giường, vẫn hôn mê bất tỉnh.

Nàng mơ thấy chính mình trong mộng, cùng với sư huynh ở tại rừng hoa lê trắng muốt cùng nhau thổi tiêu khỏi vũ. Sống trên đỉnh núi yên tĩnh, ngắm hoa, hái thuốc, vui hưởng lạc thú yên bình của nhân gian.

Ngày bãi đường của nàng..

Nàng mặc hi phục đỏ thắm, đưa tay mình giao cho sư huynh.

Tất cả, đều là tốt đẹp.

Nhưng đột nhiên, không trung bỗng nhiên âm u vô cùng, nàng thấy ngực hít thở không thông, cảm giác cả người rất bức bối, khó chịu. Nước ở đâu ào ào tràn vào miệng, vào mũi nàng.

Ngọc Thanh liều mạng quơ hai tay, tuyệt vọng hướng nam nhân đang đứng trên bờ cầu cứu, nhưng lại thấy bóng dáng cao lớn của hắn chạy đi rất xa, càng chạy càng xa. Thân thể của nàng vẫn cứ từ từ chìm xuống dòng nước, đến tận lúc dường như không thể hô hấp được nữa...

- Ngọc Vương phi, người tỉnh lại đi. Người làm sao vậy, Ngọc vương phi?

Thanh âm mềm mại vang lên bên tai Ngọc Thanh. Nàng cảm giác hai tay của mình bị nắm lấy gắt gao, mà thanh âm kia dường như muốn kéo nàng ra khỏi mộng, ra khỏi vùng ngọt ngào khó thở ấy.

Sau đó, một tia ánh sáng chiếu thẳng vào mặt của nàng, cảm giác hít thở không thông đột nhiên biến mất không dấu vết, mà nàng, rốt cục có thể hô hấp.

- Ngọc Vương phi, người rốt cục cũng tỉnh.

Thấy vẻ mặt lo lắng hoảng hốt của Thu Thủy, hai tay nàng ta đang gắt gao nắm lấy tay nàng, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở.

- Ta làm sao vậy? - Nàng nhìn Thu Thủy, trên trán đổ mồ hôi lạnh. Chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn độn, cũng xen lẫn cảm giác đau đớn một cách kỳ lạ.

- Ngọc Vương phi, người không cẩn thận rơi xuống nước, đã mê man ba ngày nay. Người khiến nô tỳ hoảng sợ vô cùng.

Thu Thủy trong mắt ầng ậc nước, nghẹn ngào nói.

- Ta không sao, Thu Thủy. Người xem ta hiện tại không phải đã tỉnh lại rồi sao? - Nàng cười yếu ớt, bất giác nhớ tới tất cả chuyện đã xảy ra.

- Vâng. Để nô tỳ đi lấy cho Vương phi một chút điểm tâm nhẹ, người đã ba ngày nay chưa ăn gì rồi.

Nói xong, Thu Thủy vội vã rời khỏi phòng.

Tô Ngọc Thanh nhẹ nhàng tựa vào đầu giường, trong lòng tuyệt vọng cùng lo lắng. Trong vương phủ lạnh lẽo này, chỉ có Thu Thủy đối với nàng mới tận tâm như thế. Thu Thủy mặc dù nhất gan sợ phiền phức, nhưng lại thật sự là một nha hoàn tốt. Nàng bất kể khó tiếp ứng với sự thay đổi của nàng, nhưng cũng không có ngần ngại mà tiếp nhận nó.

Ở thời điểm nàng bất lực, Thu Thủy không giống những hạ nhân khác đối xử lạnh lùng với nàng, mà cẩn thận quan tâm đến. Tô Ngọc Thanh nàng lại có may mắn như vậy sao?

Một lúc sau liền thấy Thu Thủy bụng chén cháo ăn sáng đến, sau đó cầm cẩn thận trên tay, định sẽ bón cho nàng ăn.

- Thu thủy, để ta tự mình làm.- Tô Ngọc Thanh vội vàng tiếp nhận bát trong tay Thu Thủy, sau đó đặt ở bàn gỗ gần đó.

- Thu Thủy, là ai cứu ta lên?

Nàng nhớ rõ nam nhân kia đã mang theo tiểu thiếp của hắn, không một chút do dự mà rời đi.

- Là nô tỳ đi Vân Lạc Viên tìm Ngọc Vương Phi, mới phát hiện người bị rơi xuống hồ. Ngọc Vương phi, người trước kia biết bơi, vì sao đột nhiên lại không biết bơi?

- Thu Thủy, người tin tưởng ta là một người khác không?

Thu Thủy co rúm lại một chút, kinh ngạc nói:

- Ngọc Vương phi, người làm sao có thể nói, nói như vậy? Người là Ngọc Vương phi nha. Nhưng chẳng qua người bị mất trí nhớ thôi.

Tô Ngọc Thanh nắm tay tiểu nha đầu, nhìn thẳng vào mắt của nàng, nói:

- Ta không phải mất trí nhớ, ta là linh hồn bám vào thân thể Ngọc Vương phi. Tên của ta là Tô Ngọc Thanh, đến núi Vũ Sơn nơi biên thùy.

Thu thủy kinh ngạc, bối rối quỳ gối trên mặt đất.

- Ngọc Vương phi, nô tỳ biết sai rồi.

Tô Ngọc Thanh nhún mày đẹp, lạnh lùng nói:

- Thu Thủy, người ở cùng ta lâu như vậy, chẳng lẽ không phát hiện ta đã thay đổi sao? Một người mất trí nhớ cũng không thể hoàn toàn thay đổi tính tình của mình như vậy được. Trước kia Ngọc Vương phi thích ô mai, nhưng ta không thích. Nàng biết bơi, nhưng ta không biết. Thu Thủy, người mau đứng lên đi.

Nàng suy yếu đứng dậy, nâng Thu Thủy đang quỳ trên mặt đất lên.

- Về sau không cần e ngại ta như vậy. Người là người ở vương phủ ta may mắn gặp được, là muối muối tốt của ta.

Thu thủy nhìn ánh mắt chân thành của nàng, nửa tin nửa ngờ đứng dậy.

Lúc này, Thu Phinh từ ngoài đi đến, nhìn thấy hai người, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Sau đó nàng ta nhún người hành lễ, giọng điệu mang chút

lạnh lùng, nói:

- Vương gia nói Ngọc Vương phi chuẩn bị một chút. Hôm nay phủ Thừa tướng phái người tới đón Ngọc Vương phi về thăm phủ.

Tô Ngọc Thanh nhú mi:

- Đây là ý của Vương gia, hay là ý của Thừa tướng đại nhân?

- Là Thừa tướng đại nhân phái người tới đón Vương phi đi phủ Thừa tướng.

- Ta đã biết. Thu Phính, người lui xuống đi. Thu Thủy, giúp ta chuẩn bị một chút, theo ta đi phủ Thừa tướng. - Tô Ngọc Thanh khẽ nâng mí mắt, đột nhiên cảm thấy được có thể đi phủ Thừa tướng cũng không tệ lắm. Chỉ cần có thể rời khỏi Vương phủ này là tốt rồi.

- Nhưng Vương gia hạ lệnh cho nô tỳ cùng Ngọc Vương phi đi phủ Thừa tướng. - Thu Phính vẫn chưa lui ra, vẫn ở đó nói một câu như vậy, nghe khẩu khí có vẻ miễn cưỡng.

- Làm càn! Ta muốn người nào đi cùng còn phải được hấn phê chuẩn sao?

Tô Ngọc Thanh giận tái mặt. Thù mới hận cũ chồng chất, nam nhân này không phải đang muốn gây khó dễ cho nàng sao? Đã vậy nàng liền không theo ý hấn muốn.

- Đi xuống!

Tô Ngọc Thanh lớn tiếng hạ lệnh. Tiểu nha đầu này ý vào chỗ dựa là hấn nên mới không đem nàng để vào mắt.

- Vâng, thưa vương phi.

Thu Phính lúc này mới thi lễ lui ra.

Nàng chuẩn bị hành trang đơn giản, chỉ mang theo những vật cần thiết mà thôi. Do cơ thể suy yếu nên nàng để Thu Thủy dìu mình tới trước cổng Vương phủ.

Trước xe ngựa, nàng thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng cạnh xe, mà hấn đang ôm ấp tiểu thiếp Tinh nhi trong lòng ngực. Nữ tử kia vẻ mặt dịu dàng ngoan ngoãn, thi thoảng còn cười bên lên với hấn.

Nàng không nhìn hấn, trực tiếp tiến vào xe ngựa, sau đó hạ mình nhỏ ở cửa sổ xuống. Nếu có thể, nàng hy vọng có thể lần này về nhà mẹ đẻ lâu một chút, nhân đó mà thoát được nam nhân lãnh khốc này.

- Thu Thủy, như thế nào còn chưa lên?

Thật lâu sau không thấy Thu Thủy trả lời lại, đã thấy rèm xe bị người khác nhấc lên, sau đó bóng dáng cao lớn kia liền xuất hiện trước mặt nàng. Hấn vào xe ngựa, tiêu sái ngồi xuống bên cạnh nữ tử.

- Người cũng đi? Thu Thủy đâu? - Nàng nhú mi, bất giác trong lòng nổi lên một chút tức giận.

- Bốn vương như thế nào không đi được? Thừa tướng nhạc phụ chẳng phải luôn nhắc đến hiền tế tốt là ta sao? Nên nhất định phải đi. - Hấn châm biếm nói, đáy mắt không hề có ý cười.

Tô Ngọc Thanh che lại nội tâm, hạ rèm mi xuống. Không hiểu vì sao trong lòng lại trở nên vô cùng tức giận, khẽ nhích người cách hấn một chút, ánh mắt kiên quyết nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không hề để ý đến hấn.

Nam nhân cũng không buông tha nàng, hấn mãnh liệt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, lại nói:

- Chơi dưới nước có vui không?

Tô Ngọc Thanh trong mắt hơi chấn động, khẽ cắn cắn môi, không nói, cũng không nhìn hấn. Vốn là vấn đề này nàng không muốn mất công nói với hấn, lại rõ ràng cảm nhận được ánh mắt hấn sắc bén nhìn chăm chăm mình, không buông tha.

- Như thế nào, sợ bốn vương vạch trần bộ mặt của người? - hấn thu hồi ánh mắt, vẫn là đưa tầm mắt nhìn nàng, còn nở nụ cười nhạo báng.

- Chờ bốn vương ngày nào đó tâm tình tốt, chắc chắn cùng người chơi đùa vui vẻ.

Tô Ngọc Thanh đột nhiên cảm thấy được sự khó chịu trong ngực đang dâng lên, nàng kim nén nắm chặt tay, lẳng lặng nhìn ánh mắt sắc bén kia.

Không đáp lời hấn, phiến lông mi chớp chớp, một dòng nước mắt không hề báo trước liền từ đôi mắt hồng hồng kia chảy ra. Nàng nói nhỏ:

- Người như thế nào mới bằng lòng buông tha ta?

Hoàng Phủ Luật ngực nhất thời nhói lên, thấy vậy trong lòng bỗng đau xót.

Nàng có bộ dáng nhu thuận yếu ớt như vậy, trong sáng như vậy sao?

Chết tiệt, tại sao hắn lại cảm thấy đau lòng cơ chứ?

Mà hắn, chán ghét loại cảm giác kim lòng không được mới bị bộ dạng đáng thương của nàng tác động đến.

Hắn nổi giận, quát:

- Nữ nhân chết tiệt, đời này ngươi đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay bốn vương!

Tô Ngọc Thanh lại gắt gao cắn môi, lệ càng chảy ra nhiều hơn.

- Chết tiệt!

Nam nhân nổi giận gầm lên một tiếng. Ngay sau đó, đầu vai nhỏ bé yếu ớt của nàng liền bị hắn nắm lấy. Hắn nhìn nàng, đem môi bạc của mình đè xuống hôn đôi môi thỏm nhỏ nhắn kiều diễm của nàng. Hung hăng, ngang ngược phát tiết, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể loại bỏ cảm giác khó hiểu trong lòng kia đối với nàng.

Tô Ngọc Thanh giãy dụa, hàm răng cắn chặt không cho hắn thô bạo xâm nhập. Nam nhân kia lại càng nổi giận, hắn ép chặt nàng vào trong ngực, hung hăng cắn mút vành môi. Hoàng Phủ Luật một tay gắt gao ôm eo liễu nhỏ của nàng, tay kia cố trụ không cho nàng giãy dụa, mạnh mẽ tiến vào trong khoang miệng.

Hắn thô bạo giữ lấy, cưỡng hấn đoạt lấy, trừng phạt bằng việc điên cuồng cắn mút.

Tô Ngọc Thanh nắm lấy bờ vai dày rộng của hắn, dần dần vô lực giãy dụa. Nàng vô thức ôm sát hắn, thân thể bỗng mềm nhũn.

Nam nhân kia cắn gáy ngọc cùng xương quai xanh của nàng, dần dần di chuyển xuống.

Hoàng Phủ Luật lửa giận dần vơi đi, trầm mình vào hương thơm mê người của nàng. Hắn lúc ban đầu đánh mất lý trí chính là muốn trừng phạt nữ nhân luôn muốn rời khỏi hắn, lại không biết bất giác mê loạn trong dục tính.

Sự mềm mại của nàng, phong thái thanh nhã của nàng, dáng vẻ hoa mai động lòng người của nàng, sự quật cường của nàng, nước mắt của nàng – tất cả đã từng bước, từng bước hấp dẫn hắn.

Hắn như lạc vào mê cung, không nghĩ cứ như vậy buông tay.

Nhất thời, bên trong xe ngựa nhỏ hẹp tràn ngập ám muội. Hơi thở nóng bỏng, tiếng thở dốc của nam nhân cùng tiếng rên rỉ của nữ tử khẽ vang lên...

- Bẩm Vương gia, đã tới phủ Thừa Tướng.

Xe ngựa ngừng lại, ngoài xe đột nhiên truyền đến thanh âm của tùy tùng.

Hoàng Phủ Luật cả kinh, trong cơn mê hoặc nhất thời tỉnh táo lại. Hắn buông nữ tử mềm mại trong ngực ra, chỉ thấy nàng đã là tâm trí mơ hồ, hai má hồng nhuận, đôi mắt đẹp phong tình. Bộ ngực sữa không ngừng lên xuống, ngưng bạch gáy ngọc có nhiều điểm hồng hồng, thật là phong tình kiều mị.

Hắn nhìn nàng một cái thật sâu, tâm tình trở nên rối loạn.

Nàng đã nhiều lần làm cho chính hắn thiếu chút nữa không khống chế được.

Nhiều lần khiến cho hắn không thể điều khiển được nội tâm của chính mình.

Chẳng lẽ....

Hắn nhắm mắt lại, không muốn nghĩ tới điều đáng sợ đó. Giúp nàng sửa lại quần áo hỗn độn, dùng áo choàng bọc thân thể nhu nhược không xương của nàng, hắn đỡ nàng xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nghi ngờ.

Ngoài xe sớm đã đứng đầy nô bộc của phủ thừa tướng ra nghênh đón. Tiêu thừa tướng đứng đầu, vừa lòng nhìn đôi nam nữ đang xuống xe. Trên nét mặt già nua không khỏi ánh lên một tia đắc ý.

Tứ vương gia quyền khuynh thiên hạ cuối cùng cũng có chút yêu thương con gái của hân. Chỉ cần nhìn Tiêu Ngọc Khanh vẻ mặt thẹn thùng và đầu tóc hơi hỗn loạn là đã biết hai người bên trong xe vừa làm gì.

Hân cười cười nhìn Hoàng Phủ Luật, nói:

- Tứ vương gia, mau vào trong nghỉ ngơi.

Tiền thế phản phó nô bộc phía sau:

- Mau mau đi chuẩn bị cho Tứ vương gia.

Đoàn nô bộc đều giật mình khom người lui xuống.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn một màn này, buông tay để tỷ nữ đỡ nữ tử trong ngực mình vào phủ, không nói gì tiêu sai tiến vào Phủ thừa tướng.

Quả nhiên là thịnh yến của nhà giàu có.

Chỉ thấy tỷ nữ lần lượt theo thứ tự bung đồ ăn lên, còn Tiêu Như Tự ngồi trên ghế thủ tọa, sau đó là Tiêu Ngọc Khanh, tiếp theo là hân, tiếp theo nữa là một nữ tử trang điểm xinh đẹp.

Trên bàn bốn người ngồi thành một vòng, cao lương mỹ vị đầy bàn. Phía sau mỗi người đều có một lục y nha hoàn hầu hạ, rót rượu cho bọn họ, đủ thấy Tiêu Như Tự đối với hiền tể như hân coi trọng đến thế nào.

Coi trọng?

Hân cười lạnh, không biết lão cáo già này lại đang giở trò gì?

- Ngọc Khanh, mau gấp đồ ăn cho Tứ vương gia! – Tiêu Như Tự nhắc khéo nữ nhi của mình.

Tô Ngọc Thanh lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt, không gấp cũng không uống rượu. Giờ phút này, nàng thật khó chịu. Trừ bỏ việc cơ thể khó chịu sau khi rơi xuống nước, còn có khí huyết không lưu thông.

Nàng cảm thấy tức giận chính mình vừa rồi tại sao lại chìm đắm trong dục vọng của hân, lại còn đáp lại hân....

Nếu không vừa lúc tới phủ thừa tướng, không phải nàng và hân đã...

Ban đầu là chống cự sự bá đạo của hân, sau lại không biết từ lúc nào trở thành không cự tuyệt được sự nhiệt tình của hân, nàng nhận thấy chính mình càng ngày càng thay đổi một cách rõ ràng. Từ lúc đầu phản cảm đến từ từ chấp nhận, thậm chí là trầm mê, thiếu chút nữa đã lạc lối...

Sao nàng có thể không biết hân chỉ trêu đùa nàng?

Bởi vì nàng luôn muốn thoát khỏi hân, bởi vì nhiều lần nàng khơi mào lửa giận của hân, nên hân mới cố ý làm như vậy. Cố ý khiến nàng không thể thoát khỏi hân. Mà nàng lại có phản ứng với hân. Thật ngu ngốc!

Hai nam nhân đều nhìn nàng, một người là “cha” - nàng chỉ mới gặp mặt một lần, một người là “phu quân” chỉ lạnh lùng xem kịch vui.

Cuối cùng, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoàng Phủ Luật, tiến sâu vào đôi mắt thăm thẳm không đáy của hân, sau đó lạnh lùng đứng lên, nói:

- Ngọc Khanh cảm thấy không thoải mái, xin phép về phòng nghỉ ngơi trước.

Không để ý về mặt của những người khác, nàng đứng lên đi về phía hậu viện phủ thừa tướng.

- Ngọc Khanh!

Tiêu Như Tự nhìn bóng dáng nữ nhi, bất đắc dĩ hô một tiếng, sau đó áy náy nhìn nam nhân lạnh lùng đang ngồi kia:

- Đứa nhỏ Ngọc Khanh này vẫn hay tùy hứng như vậy. Thật là...

Hoàng Phủ Luật cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, lạnh lùng nói:

- Nàng là sủng phi của bản vương. Nàng như thế nào bản vương rõ nhất!

Tiêu Như Tự xấu hổ cười cười, vội vàng tiếp nhận bầu rượu trong tay tỷ nữ, rót đầy chén Hoàng Phủ Luật:

- Được rồi, để lão phu mời Tứ Vương gia một ly.

Hoàng Phủ Luật không nói gì, nâng chén lên, lại một ngụm uống cạn. Tiêu Như Tự giờ bầu rượu lên, vừa muốn rót tiếp, lại bị nam nhân ngăn lại.

Hoàng Phủ Luật bình tĩnh nhìn hấn, trên khuôn mặt tuấn tú không có chút men say:

- Đao thương trên người bổn vương mới tạm khỏi, không tiện uống nhiều rượu, nhạc phụ đại nhân.

Tiêu Như Tự chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh lẽo. Hấn run run buông bình rượu xuống, gấp thức ăn cho Hoàng Phủ Luật, cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh:

- Nếu vậy thì hiền tể ăn nhiều đồ ăn vào...

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng theo dõi hấn, cũng không ăn thêm, nhìn chăm chăm khuôn mặt già nua trước mặt đồ đầy mỡ hôi lạnh. Bạc môi hơi cong lên, sau đó đột nhiên lấy một nha hoàn ngây ngô kính rượu bên cạnh kéo vào trong ngực, để nàng ta ngồi lên đùi mình.

Hấn ung dung bình thần rót rượu, một tay ôm chặt eo tiểu nha hoàn còn đang bối rối, tay kia đưa ly rượu lên môi nha hoàn, nói với Tiêu Như Tự về mặt đang vô cùng kinh ngạc:

- Nếu con rể đã không thể uống rượu, không thể làm nhạc phụ đại nhân cao hứng, vậy để cho tỳ nữ này uống thay bổn vương. Nhạc phụ đại nhân, người thấy được không?

Tiêu Như Tự rất tức giận, nhưng cũng phải cố gắng nhịn xuống. Tên “hiền tể” này không hề đơn giản! Nhiều lần muốn giết hấn mà không thành, nên bây giờ đành phải nhẫn nhịn.

Hấn già bộ cười nói:

- Thì ra Tứ vương gia thích kiểu non tơ như vậy. Để lão phu sai người mặc cho nàng quần áo đẹp nhất đem vào phòng Tứ vương gia.

Hoàng Phủ Luật không để ý tới hấn, chỉ ôm chặt eo tiểu nha đầu, bắt nàng ta uống rượu, sau đó gấp thức ăn đút vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Tiểu nha đầu chỉ biết hoảng sợ nuốt vào, nước mắt ở hốc mắt đảo quanh.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn nàng, tay vuốt ve lưng nữ tỳ, bạc môi nhẹ mở:

- Vậy tiểu tể đa tạ nhạc phụ đại nhân.

Ánh mắt và giọng nói đều không có một chút độ ấm.

... ..

Tô Ngọc Thanh hoang mang đi vào hậu viện phủ Thừa tướng.

Cảnh vật xa lạ, con người xa lạ.

Nơi đây đối với nàng cũng chỉ là một chiếc lồng bí bách như ở Thân vương phủ mà thôi. Cũng may có một tiểu nha đầu đi theo nàng, dẫn nàng về khuê phòng trước đây của Tiêu Ngọc Khanh.

Trên giường đã trải sẵn chăn đệm mới tinh, nàng nằm xuống, phẩy tay cho nha đầu xa lạ kia lui ra.

Nàng lẳng lặng nằm một lúc, cảm thấy tâm tình đã khá hơn một chút, cơ thể cũng đã thoải mái hơn.

- Tiểu thư, nô tỳ đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của tiểu nha đầu.

Tô Ngọc Thanh trợn mắt, không hiểu tiểu nha đầu có ý gì:

- Ta có phân phó người làm gì sao?

- Người quên rồi sao tiểu thư? Trước kia mỗi ngày người đều phải tắm rửa trong hương phòng.

Thì ra là như vậy, cũng vừa khéo nàng cũng đang muốn đi tắm.

Nàng đứng dậy, mở cửa để nha hoàn dẫn đến hương phòng.

Vừa bước vào hương phòng, nàng đã được hơi nước làm cho thư giãn. Giữa hương phòng là một hồ nước nóng lớn, hơi nước nóng thơm nồng bốc nghi ngút, quả thật khiến người ta liên tưởng đến chốn bồn tắm tiên cảnh.

Tiểu nha đầu giúp nàng cởi áo ngoài, sau đó là trung y.

Bàn tay trắng nõn của Tô Ngọc Thanh che cái yếm đỏ thắm lại, nhẹ giọng bảo tiểu nha đầu lui ra. Nàng không quen không mặc gì trước mặt người khác, cho dù đối phương chỉ là một cô nương.

Chờ tiểu nha đầu lui ra, nàng mới cời bỏ tất cả quần áo trên người, bước vào hồ.

Dòng nước ấm áp làm người ta có cảm giác thật dễ chịu, thanh tịnh.

Nàng đem mái tóc dài hất sang vai trái, nhắm mắt khẽ tựa vào thành hồ, lộ ra làn da trắng nõn cùng bờ vai như tuyết trắng. Sau đó làn da bạch ngọc dần chuyển sang màu hồng nhạt mê người, đôi môi càng thêm đỏ tươi ướt át kiều diễm, khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện trong màn sương càng thêm phần quyến rũ...

Ước chừng khoảng hai canh giờ sau, nàng bước ra khỏi hồ, dùng khăn lau khô người, mặc quần áo nha hoàn đã chuẩn bị.

Đi ra ngoài cửa, nàng cảm thấy tâm tình vô cùng thư thái, cảm giác khó chịu bay biến, ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng lưu loát.

Bước trên hành lang dài trở về phòng, nàng không khỏi nhớ tới Hoàng Phủ Luật. Không biết hắn và “phụ thân” đang nói cái gì đây? Đêm nay hắn cũng sẽ ở lại phủ thừa tướng sao?

Giờ khắc này, nàng đột nhiên có cảm giác chờ mong đêm nay hắn sẽ ở lại nơi lạnh lẽo này cùng nàng.

Tiểu nha đầu ôm quần áo thay ra đi phía sau, đột nhiên kêu lên:

- Tiểu thư, người nhìn kia, hình như kia là Tiểu Thao tỷ tỷ!

Tiểu Thao?

Tô Ngọc Thanh vẫn chưa nghe qua cái tên này, nhưng đột nhiên nghe tiểu nha đầu kêu thế, biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn. Vì thế nàng quay ra nhìn về hướng tiểu nha đầu chỉ.

Ở hành lang gấp khúc, một nữ tử dùng sa mỏng bao lấy thân mình đang được hai lão mục tử đỡ về phía phòng nghỉ. Nhìn qua, nàng cũng biết nữ tử này phải đi thị tẩm, phỏng chừng cũng là tiểu thiếp của “phụ thân”. Chuyện này thì có gì phải ngạc nhiên đâu?

Nàng thu hồi tầm mắt, lại thấy tiểu nha đầu nhìn nàng chăm chăm, vẻ lúng túng, muốn nói lại thôi.

- Nói đi.

Nàng lạnh nhạt nói.

- Nô tỳ nghe Tiểu Ti nói, Tứ vương gia muốn Tiểu Thao thị tẩm đêm nay. Tiểu thư không tức giận sao?

Ngay cả người của phủ thừa tướng hắn cũng muốn thử?

Lòng Tô Ngọc Thanh trở nên giá lạnh.

Hắn rõ ràng là cố ý.

Hắn nạp tiểu thiếp là vì muốn giải độc, là vì hoài niệm nhớ nhung chính phi của hắn.

Nhưng hôm nay ở phủ thừa tướng, hắn lại làm như vậy chính là vì muốn làm nhục “phụ thân” của nàng, cũng là... làm nhục nàng.

Nàng chạy nhanh vào phòng, đóng cửa lại, sau đó ngồi gục xuống thềm, tựa lưng vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Âm mưu

Lát sau, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân.

- Ngọc Khanh, mở cửa, là phụ thân. – Giọng Tiểu Như Tự.

Tô Ngọc Thanh hít thật sâu, đứng dậy mở cửa ra, để người cha xa lạ bước vào.

Tiêu Như Tự vẩy lui thị nữ ngoài cửa, bước vào liền nhìn chăm chăm khuôn mặt con gái, có chút dò xét. Tô Ngọc Thanh cũng lẳng lặng nhìn hấn, trong lòng không khỏi có chút kích động.

Tuy nàng không quen người “phụ thân” này, nhưng trực giác mách bảo nàng rằng hấn cũng không phải người hiền lành hòa ái gì. Cặp mắt kia ẩn chứa quá nhiều thứ.

Nàng bỗng cảm thấy sợ. Hay là hấn đến trách mắng nàng vì chuyện lúc nãy?

- Phụ thân, mời ngồi.

Nàng quyết định đi từng bước tính từng bước.

Tiêu Như Tự ngồi cạnh bàn, ý bảo nữ tử trước mắt cũng ngồi xuống. Tô Ngọc Thanh bất an ngồi xuống, chờ hấn nói chuyện.

- Khanh nhi, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường tình. Huống chi hấn là Vương gia quyền cao thế trọng, con cũng nên rộng lượng một chút. . .

Thì ra là chuyện này.

Tô Ngọc Thanh chợt cảm thấy thật khó chịu. Không thể tưởng tượng trên đời lại có loại cha sẵn sàng đem trượng phu của con gái mình tặng cho người khác, còn tro trên khuyên con nên “rộng lượng” như vậy!

Nàng lạnh lùng nhìn đôi mắt tràn ngập mưu toan của lão nhân trước mặt, thản nhiên đáp:

- Ngọc Khanh chưa bao giờ để ý trong lòng.

Tiêu Như Tự lẳng lặng nghe, vừa lòng gật đầu. Sau đó đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm Tô Ngọc Thanh, nói:

- Cháu ngoại của ta khỏe không? Lần này vì sao không đưa nó đến?

Tô Ngọc Thanh không kịp chuẩn bị, có chút kinh hoảng. Nhưng rồi nàng cũng trấn định lại được, nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén kia, đáp lời:

- Vân La nhiễm phong hàn, giờ đang được chúng tỷ nữ chăm sóc ở Vương phủ, mong phụ thân thứ lỗi.

Tiêu Như Tự thu hồi ánh mắt trên người nữ tử, đứng dậy, Sau đó khoanh tay đưa lưng về phía Tô Ngọc Thanh, chỉ nghe hấn nói:

- Khanh nhi, con nói cho ta biết, có phải con đã yêu Hoàng Phủ Luật rồi nên không nỡ xuống tay với hấn?

Mắt Tô Ngọc Thanh chợt ánh lên nét buồn.

Nàng yêu Hoàng Phủ Luật sao? Nàng thương hấn sao?

Nàng chỉ biết là nàng để ý đến việc bàn tay hấn vừa mới chạm vào mình, rồi lại âu yếm nữ nhân khác. Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt mơ hồ của sư huynh, vì thế nàng kiên định nói:

- Con không yêu Hoàng Phủ Luật, chưa bao giờ yêu hấn!

Cũng không dám yêu hấn. . .

Lão nhân rút cục cũng quay người lại, lạnh lùng nhìn Tô Ngọc Thanh:

- Tốt nhất là như vậy. Khanh nhi! Vốn tưởng rằng con có thể chế trụ hấn, ai ngờ con lại làm cho ta thất vọng.

Giọng nói của hấn đột nhiên trở nên sắc bén:

- Nếu hấn không cho ta lợi dụng, ta phải trừ bỏ hấn. Mạnh Tổ Nguyệt yêu nhằm Hoàng Phủ Luật, kết cục như thế nào, con cũng thấy rồi đó!

Kết cục???

- Không phải là nàng nhảy xuống sông tự sát sao?

Ngọc Thanh nhìn sâu vào đôi mắt nham hiểm của “phụ thân”, đột nhiên cảm thấy cái chết của Mạnh Tổ Nguyệt không hề đơn giản.

- Khanh nhi, con không nhớ gì sao?

Đôi mắt già nua của Tiêu Như Tự ánh lên một tia hoài nghi.

- Con...

Tô Ngọc Thanh đang không biết trả lời như thế nào thì bất chợt Tiêu Như Tự ngẩng đầu nhìn lên mái nhà quát:

- Ai?

Sau đó liền nhanh chóng mở cửa đuổi theo.

Tô Ngọc Thanh mệt mỏi ngồi xuống, thở phào một hơi.

Nếu Tiêu Như Tự hỏi thêm một hai câu nữa, nàng chắc chắn sẽ bị lộ. Nếu hắn biết nàng không phải con gái hắn, hắn sẽ tha cho nàng sao?

... ..

Trong sa trường phấn hồng, một nữ tử lửa đỏ nằm trên giường, bên cạnh là một nam nhân quần áo đầy đủ ngồi ở mép giường, đưa lưng về phía nữ tử, khóe miệng hơi cong lên.

- Vào đi, Trình Tuấn. – Nam tử nói nhỏ.

Một hắc y nam tử như ma quỷ lập tức xuất hiện. Hoàng Phủ Luật đứng dậy, khoanh tay đứng trước giường. Hắc y nam tử cảnh giác nhìn nữ tử trên giường, không mở miệng.

Nam tử kia thân nhiên liếc mắt lên giường, nói:

- Không cần đề phòng, nàng ngất rồi.

Hắc y nam tử lúc này mới dám mở miệng đem chuyện vừa nghe được báo cho chủ tử, không thiếu một từ.

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Luật càng lúc càng khó coi, đôi mắt vốn dĩ thâm thúy lại càng trở nên thăm thẳm không đáy. Chờ hắc y nam tử báo cáo xong, bạc môi khẽ mở:

- Quả nhiên là do chúng giờ trò!

Sau đó, hắn cố gắng đè nén tức giận đang bùng nổ, hỏi lại

- Đã tra ra được kẻ đó đang ở đâu chưa?

Hắc y nam tử cúi đầu:

- Thuộc hạ còn chưa điều tra được. Nhưng mà hôm nay lại xảy ra thêm một vụ án mạng, là Vân Mộc Phi – con cả của Vân Kỳ Úy.

Hoàng Phủ Luật nhíu mày. Mấy tháng nay các tri châu đều xảy ra những vụ án mạng giống hệt nhau. Người chết đều là kẻ trung thành với giới cầm quyền, không thấy độc cũng không có vết thương, cứ như vậy mà chết bất ngờ.

Manh mối duy nhất bọn họ có chỉ là một sợi tóc dài. Đó là sợi tóc đen của nữ tử, dài đến thắt lưng, giống như cổ ý để lại, giống như vô tình quấn chặt quanh cổ người chết. Trừ sợi tóc này ra thì không tìm thấy bất cứ dấu vết gì hung thủ để lại.

Vân Kỳ Úy là Ngũ phẩm võ tướng trấn giữ biên cương. Tổ tiên của ông từng thề sống chết nguyện trung thành với triều đình, cũng không có ân oán gì với giang hồ.

Theo quan sát của Hoàng Phủ Luật, trừ “nhạc phụ đại nhân” của hắn ra thì không thấy bất cứ thế lực nào có động tĩnh gì cả. Hung thủ thần bí này chẳng lẽ chính là tay chân của Tiêu Như Tự? Hắn nhất định sẽ quăng lưới bắt hết bọn chúng lại!

- Trình Tuấn, tiếp tục điều tra! Nếu bản vương đoán không sai, mục tiêu kế tiếp sẽ là Lục Thiệu Khanh.

Cùng là ngũ phẩm, hắn không tin hung thủ sẽ bỏ qua.

- Tuân mệnh, Vương gia.

Trình Tuấn lưu loát đứng dậy, ngay sau đó liền biến mất trước mặt nam tử, không tiếng động giống như lúc xuất hiện.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Hoàng Phủ Luật cười lạnh, bỏ trường bào trên người xuống, tảo nhả lên giường. Sau đó đem nữ tử đã hôn mê ôm vào lòng, chờ người ngoài cửa đến.

Quả nhiên...

- Vương gia, vừa có thích khách đến gần phòng nghỉ. Vì an nguy của Vương gia...

Ngoài cửa truyền đến giọng nói sột ruột của Tiêu Như Tự.

Trên giường, nam tử vuốt ve eo nhỏ của nữ tử, cất lời:

- Cứ vào, bốn vương không ngại.

- Vậy lão phu đắc tội.

Lúc này Tiêu Như Tự như kiến bò trên chảo nóng, thà rằng đắc tội chứ nhất quyết không bỏ qua.

Vì thế hắn nhẹ nhàng đẩy cửa, dẫn hai hộ vệ bước vào. Nhìn thấy cặp nam nữ ôm nhau, vội vàng dừng lại.

Lúc này nam tử không mặc gì trên giường buông nữ tử ra, ngồi dậy. Hắn đi ra ngoài trường, tùy ý phủ thêm áo ngoài, ung dung nói:

- Bốn vương cũng thật phải cảm ơn nhạc phụ đại nhân ban ân. Thật sự là khiến cho bốn vương mất hồn...

Tiêu Như Tự sừng sốt, lập tức cười nói:

- Chỉ cần Vương gia thích, lão phu sẽ chọn cho Vương gia thêm vài nữ nhân còn non mềm hơn.

Nam tử lại thích thú mỉm cười, nhưng giọng nói lại mang ý châm biếm:

- Vậy bốn vương lại phải đa tạ nhạc phụ đại nhân yêu quý rồi.

Sau đó hắn lạnh lùng nhìn hai thị vệ đi vào:

- Phải lục soát thật kĩ đó, một khắc đêm xuân của bốn vương đáng giá ngàn vàng.

Mọi người đều toát mồ hôi hột. Tiêu Như Tự vội nháy mắt với hai thị vệ, hai thị vệ tìm kiếm qua loa một chút, sau đó ghé vào tai Tiêu Như Tự nói nhỏ vài câu rồi lui ra.

- Lão phu đã quấy rầy rồi, mong vương gia thứ lỗi.

Tiêu Như Tự cười nịnh nọt, liếc qua bên trong trường, sau đó đi ra ngoài.

Nam nhân lạnh lùng nhìn cánh cửa đóng lại, môi bạc khẽ nhếch. Xung quanh dần trở nên yên tĩnh, hắn lẳng lặng mặc trường bào, đi giày, trầm ổn mà bình tĩnh đi ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Rời phủ.

Sáng sớm hôm sau...

- Tiểu thư, người thấy như thế nào ạ?

Một tiếng gọi vang lên phá tan sự im lặng trước đó.

Bước vào phòng, chỉ thấy một nữ tử mặc tố y đang gối lên bàn tay trắng nõn mà ngủ trên bàn. Chăn nệm trên giường không có dấu hiệu từng ngủ qua. Nha hoàn mặc lục y tay đang ôm bồn xử đứng ở cửa, bị cảnh tượng bên trong làm cho hoảng sợ.

Nàng vội vàng đem bồn xử đặt trên bàn, giọng lo lắng nói với nữ tử còn đang ngái ngủ, trên khuôn mặt hiện vẻ trách cứ:

- Tiểu thư tội gì phải tự làm khổ mình như vậy? Vì sao không ngủ trên giường a?

Một câu này hoàn toàn làm Tô Ngọc Thanh còn đang mệt mỏi tỉnh táo lại.

Nàng đứng dậy, khẽ gắt với nha hoàn:

- Ta không có.

Sau đó nàng đi đến chỗ bồn rửa để rửa khuôn mặt đang nhập nhèm. Đồng thời cũng tránh luôn những câu hỏi của tiểu nha đầu.

Suốt một đêm qua, trong lòng nàng rất phức tạp, suy nghĩ đến rất nhiều thứ. Nàng chưa biết làm sao để giải quyết tình cảnh nhiều uẩn khúc của mình.

Nàng nhớ đến những tháng ngày sống trên núi với cha và sư huynh.

Nàng lo lắng cho an nguy của Tiểu Ngọc Nhi và biểu ca.

Và nhất là.....vấn đề về phu quân kia của nàng.

Trước đây, nàng từng cảm động vì tình cảm sâu đậm của hắc danh cho chính phi, nàng cũng nhận ra tuy hắc danh vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng trong lòng lại chôn kín một mối thâm tình đến vậy.

Nhưng hôm qua, hắc danh trước còn nhiệt tình với nàng, lúc sau đã đi sủng hạnh nữ tử khác ngay lập tức. Hắc danh đã khiến cho nàng suy nghĩ chút nữa coi hắc danh là phu quân chân chính, coi hắc danh là chỗ dựa giữa chốn xa lạ này.

Nhưng cũng thật may, thật may vì nàng đã tỉnh mộng đúng lúc.

- Vương gia hôm nay ở phủ Thừa tướng sao?

Nàng nhìn khuôn mặt với mái tóc được cắt cẩn thận của tiểu nha đầu, lặng lẽ hỏi:

- Nghe nói hôm qua Vương gia sủng hạnh Tiểu Thao tỷ tỷ xong liền rời đi rồi ạ. – Tiểu nha đầu cẩn thận đáp.

Trong tâm Tô Ngọc Thanh lại nổi lên một cảm giác lạnh lẽo. Nam nhân này ngay cả quay về phủ cũng không đợi nàng theo cùng.

Cũng phải, hiện tại hắc danh có tiểu thiếp mới, làm sao còn nhớ đến Sườn phi mà hắc danh căm thù đến tận xương tận tủy là nàng cơ chứ?

Trong lòng cười khổ một tiếng, từ đầu đã biết không thể có hi vọng, nàng còn mong chờ gì chứ?

Nàng đứng dậy, không chút quyến luyến với căn phòng xa lạ mà băng lãnh này, tay cầm áo choàng, lập tức bước ra ngoài. Tiểu nha đầu vội vàng đuổi theo.

- Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây?

Chỉ thấy nữ tử một thân tố y cứ hướng phía trước mà đi, điệu bộ muốn ra khỏi phủ.

- Đi ra ngoài giải sầu.

Tô Ngọc Thanh không quay đầu lại, thản nhiên đáp. Nàng không phải giải sầu, mà là có chuyện quan trọng phải làm, nhưng chuyện đó tất nhiên không thể nói cho nha hoàn này biết.

Nha hoàn vội nói:

- Nô tỳ đi xin chỉ thị của lão gia.

Nói xong liền lập tức chạy đi.

- Đứng lại!

Tô Ngọc Thanh gọi giật lại, nhíu mày:

- Ta chỉ đi ra ngoài một lát, cha sẽ không trách tội.

Nha hoàn phân vân một lát, sau đó gật đầu:

- Vậy nô tỳ cùng tiểu thư đi ra ngoài.

- Được rồi.

Tô Ngọc Thanh bất đắc dĩ nói. Thế cũng tốt, cho tiểu nha đầu này ra ngoài cùng nàng con hơn để “Phụ thân” biết.

- Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây?

Nha hoàn đứng ngoài kiệu, khẽ vén rèm hỏi nàng đang ngồi bên trong.

Tô Ngọc Thanh suy tư một lát rồi đáp:

- Đi đến Chi Bảo Trai, ta muốn mua chút son phấn cùng hương liệu.

Nàng không thông thạo đường trong kinh thành, cho nên chỉ có thể đến nơi nàng quen thuộc nhất là Chi bảo trai lần trước từng mua đồ cho Diệp Lạc son trang, sau đó rồi tính tiếp.

- Vâng. — Tiểu nha đầu hạ mệnh nói.

Hai người khênh kiệu từ từ đi. Tô y nữ tử trong kiệu nắm chặt góc áo, ánh mắt trần ngập lo lắng. Nàng vén màn nhìn bên ngoài, suy tư làm thế nào để phái tiểu nha hoàn này về phủ Thừa Tướng đây?

Ở giữa kinh thành nhộn nhịp, bỗng lọt vào mắt của nàng là một hồng y lâu vô cùng quen thuộc.

Nàng vẫn còn nhớ rõ kỹ viện này tên là Y Hồng lâu, lần trước nàng tận mắt gặp nam nhân làm lòng nàng rồi bởi kia đi vào đó. Giờ khắc này, nàng đột nhiên thấy thật cảm hận hân.

Vốn nghĩ hân là nam nhân chung tình, trong lòng chỉ có vị chính phi đã mất. Không ngờ hân lại đi kỹ viện, thậm chí còn trêu hoa ghẹo nguyệt tiểu tỳ ở phủ thừa tướng! Rốt cục hân là người như thế nào?

Bóng dáng cô tịch mà phảng phất ưu thương của hân đứng bên bờ sông Ngọc Hà, nàng vĩnh viễn không thể nào quên được. Cái nhìn đau xót cùng oán hận sâu sắc của hân đã sớm tiến vào lòng nàng, oanh oanh liệt liệt mà chiếm một vị trí trong đó. Nhưng chính là hân, hân có để nàng trong lòng sao?

Tâm đột nhiên dâng lên một trận bi thương. Nàng không dám mơ mộng, cũng không dám với cao. Thứ hân có thể cho nàng, chỉ có thống hận cùng thương tổn mà thôi. Nàng không thể đem tâm mình trao cho hân.

- Tiểu thư, đến Chi Bảo Trai rồi ạ.

Kiếp dừng lại. Nha hoàn vén màn thông báo, sau đó đỡ nàng xuống kiệu.

Tô Ngọc Thanh nắm tay nha hoàn đi ra, bước vào bảo trai náo nhiệt ồn ào. Nàng vớ bừa mấy hộp son phấn giả vờ ngắm nghía, nhưng trong lòng đang tính cách để dụ nha đầu này đi.

- Lão bản, đồ của Diệp Lạc son trang chúng ta đã chuẩn bị xong chưa?

Một tiếng nói lạnh lạnh cất lên, sau đó một tiểu nha đầu mặc váy hoa màu tím đi vào.

Tô Ngọc Thanh mừng rỡ nhận ra giọng nói của Tiểu Xu, nhưng Tiểu Xu vẫn chưa nhìn thấy tô y nữ tử mặt đang tươi cười lẫn trong đám người mà đi thẳng vào trong chỗ lão bản.

- Tiểu Đào, ta muốn may vài bộ đồ mới, người đi kiểm vải cho ta được không? — Tô Ngọc Thanh lại gần tiểu nha hoàn nói.

Nha hoàn Tiểu Đào sùng sốt một chút, sau đó thông minh đáp:

- Tiểu thư muốn mua tơ lụa sao? Nô tỳ lập tức đi ngay.

Nói xong, bóng dáng nhỏ gầy chạy ra ngoài cửa.

Tô Ngọc Thanh nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nàng ta, đáy lòng thầm nhủ một tiếng: “xin lỗi”, sau đó liền đi vào sâu trong bảo trai. Đúng lúc này Tiểu Xu ôm hương liệu đi ra, nhìn nữ tử tuyệt sắc đang mỉm cười trước mặt mình, ngậy ra vài giây, sau đó gào ầm lên, nhào đến ôm nàng:

- Tỷ tỷ! Ngọc Thanh tỷ tỷ! Không ngờ Tiểu Xu còn có thể gặp lại tỷ...

Hai người ôm nhau, đến khi ra khỏi bảo trai thì hai gương mặt đã nhậ nhòa nước mắt.

- Tiểu Xu, ta muốn tới Diệp Lạc son trang. — Đây chính là mục đích nàng ra ngoài phủ.

Hai mắt Tiểu Xu ánh lên vẻ vui mừng:

- Tốt quá, tốt quá. Không chỉ Tiểu Xu nhớ tỷ tỷ, Dung đại nương cũng rất nhớ tỷ đó. Chúng ta đi mau thôi, ta thật muốn báo ngay cho Dung đại nương biết tin tốt này.

Nói xong, Tiểu Xu kéo tay Tô Ngọc Thanh đi về phía trước. Sau đó lại đột ngột dừng lại, kêu lên:

- Tỷ tỷ, suýt chút nữa thì ta quên. Trang chủ dặn ta mua xong hương liệu đợi ở trước Y Hồng lâu để cùng về trang.

Mặt Tô Ngọc Thanh biến sắc. Nếu để cho Tần Mộ Phong thấy nàng, liệu nàng có thể thoát khỏi lòng bàn tay Hoàng Phủ Luật sao?

- Tiểu Xu, muội cứ đi trước tìm Tần... trang chủ đi. Ta về Diệp Lạc sơn trang tìm Dung đại nương trước, sau đó sẽ đến tìm muội, được không?

Tiểu Xu tỏ vẻ thông cảm nhìn tổ y nữ tử:

- Ta biết rồi, tỷ sợ trang chủ trừng phạt phải không? Lần trước tỷ hạ thuốc khiến cho trang chủ bị ngứa suốt ba ngày ba đêm đó.

- Ủ, Tiểu Xu, muội mau đi trước đi.

Cứ cho là như vậy đi, chỉ cần né tránh Hoàng Phủ Luật là được rồi.

- Vậy một mình tỷ đi Diệp Lạc sơn trang được không?

Chuyện lần trước Tiểu Xu vẫn còn nhớ rõ mồn một. Lần đó thiếu chút nữa nàng đã bị dọa mất nửa cái mạng nha.

Tô Ngọc Thanh thần nhiên cười:

- Không sao đâu, muội không thấy vẫn đang còn sớm sao? Tiểu Xu, mau đi đi.

- Vâng.

Tiểu Xu ngọt ngào cười, nói thêm mấy câu từ biệt rồi đi về phía Y Hồng lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Xa cách .

Thanh nhi, ta không nghĩ tới con rốt cuộc vẫn phải quay về bên nam nhân đó. Chẳng lẽ đây là số mệnh sao?

Dung Phụng Nương nâng khăn lên che kín nét tang thương trên khuôn mặt lạnh đầy sầu lo của bà. Bà này khi mới gặp lại được nàng, bà vui vẻ không thôi, nhưng sau khi nghe nàng kể rõ ngọn nguồn câu chuyện, bà mới hiểu được, hóa ra nghĩa tử của bà đem theo Tiểu Ngọc Nhi mất tích đã hai tháng nay rồi.

Mà Ngọc Thanh cũng bị bắt quay lại ở trong Thân Vương phủ, không thể thoát ra.

- Trước mắt chỉ có một đường để đi từ kinh đô về Vũ Sơn, mà chặng giữa đường lại là đoạn rừng cây quỷ dị, con không biết biểu ca làm sao có thể thoát ra đây?

Trên khuôn mặt lo âu của Tô Ngọc Thanh hiện lên nụ cười bất đắc dĩ. Nàng không biết rốt cuộc biểu ca cùng Tiểu Ngọc Nhi đã thoát ra khỏi khu rừng đó hay chưa? Hay bọn họ đã gặp bất trắc trên đường về?

Tô Ngọc Thanh lắc mạnh đầu, nhắc nhở mình không được nghĩ linh tinh. Nhưng đến tận bây giờ nàng vẫn không nhận được một chút tin tức nào về biểu ca cùng Tiểu Ngọc Nhi, phải làm sao đây?

- Vậy con định quay về Thân Vương phủ sao?

Dung Phụng Nương nhìn về mặt ưu sầu của tổ y nữ tử, nhẹ nhàng hỏi, cũng là nhắc nhở nàng một vấn đề quan trọng.

Tô Ngọc Thanh trầm mặc không đáp lời. Nàng có thể coi như không có chuyện gì mà trở về sao? Tận sâu trong thâm tâm, nàng luôn sợ hãi ánh mắt sâu không thấy đáy kia.

Dung Phụng Nương lặng lẽ quan sát nữ tử đang im lặng, đem biểu tình của nàng thu hết vào trong mắt. giọng nói sắc bén vang lên đánh thức nữ tử đang bất động:

- Nếu Thanh nhi còn luyến tiếc, vậy hãy ở lại Thân Vương phủ đi. Di nương nhất định sẽ đi tìm Danh Tông cùng Tiểu Ngọc Nhi. Về phần cha con cùng sư huynh, ta nghĩ họ cũng đã phần nào nguôi ngoai nỗi đau, mà hiện tại con cũng không thể quay về Vũ Sơn.

Tô Ngọc Thanh kinh ngạc nhìn di nương, nàng không rõ vì sao bà lại nói như vậy. Trước kia Phụng di nương ủng hộ nàng quay về Vũ Sơn, sao giờ lại thay đổi? Nàng mờ mịt khó hiểu nhìn di nương.

- Con động tâm với hấn rồi phải không? Huống hồ con còn có liên kết với hấn là đứa nhỏ.

Lão bà nhìn nàng, câu hỏi nhưng lại mang tính chất khẳng định, giống như giáng một đòn thật mạnh vào đáy lòng nàng:

- Đứa nhỏ không có tội. – Nàng phản bác.

Tiểu Ngọc nhi thật tội nghiệp. Mới sinh ra đã không còn nương, phụ thân cũng không yêu thương nó.

Về hấn, nàng quả thật có chút tình cảm với hấn, nhưng thân mình hiện tại này là sườn phi của hấn, hấn chạm qua nàng, nhưng cũng chạm qua rất nhiều nữ nhân khác. Nàng tin tưởng tâm hồn mình, tấm lòng của mình vẫn thuộc về sư huynh.

Dung Phượng không nói tiếp, chỉ chăm chú nhìn nàng, sau đó lưu loát tiêu sái ra ngoài cửa. Cuối cùng, di nương quay đầu trầm giọng một câu:

- Thanh nhi, di nương sẽ không bức ngươi. Di nương để con tự định đoạt số mệnh của mình.

Lát sau, bóng dáng cũng biến mất ở ngoài cửa.

Tô Ngọc Thanh nhú mi. Để cho nàng định đoạt sao? Nàng có nên quay về bên hấn hay không?

Quay về bên hấn, sẽ là giày vò cùng thống khổ, nàng chịu đựng được không?

Không chờ nàng nghĩ quá nhiều, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, người chưa thấy đã nghe thấy tiếng.

- Tỷ tỷ, ta tới rồi!

Ngọc Thanh vội vàng đứng lên, đi tới cửa chuẩn bị đón muội muội hoạt bát của mình. Lại nhìn thấy một bóng dáng cao lớn phía sau Tiểu Xu, hoảng đến nỗi chỉ muốn chạy vào phòng trốn.

Tiểu Xu giữ chặt tay Ngọc Thanh, cao hứng vui vẻ nói:

- Tỷ tỷ đừng sợ, vừa rồi trang chủ nói sẽ không đề ý chuyện lần trước.

Không đề trong lòng mới là chuyện lạ!

Cặp mắt phượng hẹp dài tà nịnh nhìn chăm chăm nàng, nàng liền biết hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng. Hấn cùng Hoàng Phủ Luật, là cũng một loại người.

Nam nhân mặc ngân bào đi tới bên người nàng, tùy ý đánh giá nàng từ đầu đến chân một phen, sau đó chỉ nghe hấn trêu chọc nói:

- Vương phi của Luật sao lại chạy tới sơn trang của Tần Mộ Phong ta? Người không hiểu chuyện lại tưởng rằng chúng ta có cái gì a.

Tô Ngọc Thanh chỉ biết nuốt giận vào bụng. Nàng biết chắc lời từ trong miệng nam nhân còn cao ngạo hơn phượng hoàng kia thốt ra, không câu nào là tốt đẹp cả. Nàng trừng mắt nhìn hấn một cái, không đáp trả cũng không đề ý tới hấn, liền kéo Tiểu Xu vào nhà.

Lúc này nam nhân đột nhiên nắm chặt cổ tay nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt hắc bạch phân minh, vô cùng đứng đắn nói:

- Nếu là đương kim Vương phi của Tứ vương gia đến Diệp Lạc sơn trang, trang chủ ta đây phải có chút lễ nghĩa. Tiểu Xu, mau dẫn Ngọc Vương phi tới tiền thính hầu hạ, đừng để cho người ta nói Diệp Lạc sơn trang chúng ta không biết trời cao đất dày bất kính với Ngọc vương phi.

Tiểu Xu đứng một bên vẻ mặt kinh ngạc, nhìn hai người trước mặt, mãi không thể hiểu ý nam nhân. Cái gì mà Ngọc vương phi, nơi này trừ bỏ Ngọc Thanh tỷ tỷ cùng nàng, cũng không có nữ tử nào khác nha.

- Tiểu Xu, có nghe bản trang chủ nói gì không?

Tần Mộ Phong phân phó Tiểu Xu, vẫn bắt lấy cổ tay Ngọc Thanh không chịu buông ra.

- Buông tay, ta tự mình đi! Không cần phiền đến trang chủ. – Tô Ngọc Thanh nổi giận quát.

Nam nhân chết tiệt này, lực nắm như muốn bóp nát tay nàng vậy. Còn có đôi mắt tà nịnh mang theo chinh phục, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, giống như nàng là con mồi của hấn.

Tâm nàng đột nhiên dâng lên cảm giác tức giận vô hạn, lập tức gãy ra khỏi tay nam nhân. Động tác này không chỉ làm nàng sợ hãi, cũng làm nam nhân đối diện sững sờ giật mình.

Tần Mộ Phong nhú mày:

- Nội lực của ngươi mạnh như vậy sao?

Tô Ngọc Thanh xoa bóp cổ tay bị bóp đến đỏ lên, che giấu cảm xúc trong lòng. Nàng cũng không biết sức mình lại mạnh như vậy, cố nói:

- Cho dù là như thế, cũng không liên quan đến Tần Trang chủ, phải không?

Về tà nịnh trong mắt hắn càng thêm rõ ràng, nhìn tổ y nữ tử cười, không đáp lời.

- Tỷ tỷ, người chính là Ngọc vương phi?

Tiểu Xu rút cục cũng hiểu rõ tình huống trước mắt.

Tô Ngọc Thanh nhìn phía muội muội đầy xin lỗi, lại không biết trả lời thế nào. Ngay từ đầu nàng cũng không muốn lừa gạt Tiểu Xu, thật sự là bất đắc dĩ, cũng thật sự là khó có thể giải thích. Không đợi nàng mở miệng, nam nhân bên cạnh đã thay nàng trả lời.

- Không sai, nàng chính là Ngọc vương phi Tiểu Ngọc Khanh. Tiểu Xu, còn sững sờ ở đó làm cái gì, muốn bản trang chủ sai bảo lại một lần?

Lời nói kia dẫn theo ba phần tùy ý, cũng lộ ra bảy phần nghiêm khắc.

Tiểu Xu không nói, về mặt khó hiểu nhìn Tô Ngọc Thanh, trong mắt có trách cứ.

- Tiểu Xu, nghe tỷ tỷ giải thích, tỷ tỷ không phải cố ý lừa người...

- Ngọc vương phi, mời theo nô tỳ đi tới tiền sảnh.

Nói xong, Tiểu Xu đã kịp khôi phục dáng vẻ một tỷ nữ, không còn thấy một tia thân mật kháng khí như lúc trước.

Tiểu Xu cung kính cúi người, đi trước dẫn đường.

Tô Ngọc Thanh đuổi theo bóng dáng lạnh lùng của Tiểu Xu, trong lòng càng lúc càng khó chịu.

Tần Mộ Phong cũng đi cạnh nàng, đôi mắt tà nịnh hiện lên một tia sắc bén cùng trầm tư.

Bữa ăn khó chịu kết thúc, Tô Ngọc Thanh bị đưa lên xe ngựa của Tần Mộ Phong. Nếu đã biết thân phận của nàng, nam nhân này nhất định là đưa nàng quay về về nơi nàng nên về. Nàng biết, hắn đang báo thù vụ việc trước đây. Phượng đi nương nắm chặt tay nàng, chỉ nói một câu:

- Thanh nhi yên tâm, sau này di nương sẽ đi Vương phủ thăm người.

Tô Ngọc Thanh nhìn Phượng đi ngoài xe, trong lòng phức tạp vạn phần. Nàng thật không rõ vì sao Phượng đi lại nhẫn tâm đem nàng đến bên cạnh nam nhân kia, biết rõ nàng không thể chạm vào hạnh phúc.

Lúc trước, Phượng đi còn để biểu ca đưa nàng về Vũ Sơn mà.

Nàng quay đầu ngóng trông về phía cánh cửa Diệp Lạc sơn trang, hi vọng có thể nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp màu tím. Thật lâu sau, nàng rút cuộc cũng thu hồi tầm mắt, hạ màn, ánh mắt mờ mịt.

Nam nhân mặc ngân bào bên cạnh lẳng lặng liếc nhìn nàng một cái, ra lệnh cho người đánh xe khởi hành.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lạc hoa

Thật sự không muốn trở lại bên cạnh Luật?

Cuối cùng nam nhân ngân bào cũng lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

Tổ y nữ tử thân nhiên nhìn về phía trước, không trả lời cũng không nhìn hắn.

Tần Mộ Phong nhẹ nhàng cười, lại bắt đầu trêu chọc:

- Không biết cảm giác ngồi xe ngựa của bản trang chủ như thế nào? Đây chính là lần đầu tiên bản trang chủ tự mình hộ tống một nữ tử.

Chỉ thấy cặp mắt phượng tà nhìn chăm chăm nữ tử vẫn im lặng nãy giờ. Nữ tử một thân tố y, mái tóc đen mượt thả nhẹ, không trang sức cầu kì, chỉ cài một cây trâm ngọc, đơn giản nhưng lại đẹp vô cùng.

Lông mi thon dài, làn da trắng hơn ngọc, môi như hoa đào. Nam nhân kia thẳm kinh ngạc, sắc đẹp này, thật động lòng người. Nghe hân trên chốc, nàng chỉ phiến muộn liếc mắt một cái.

Hắn dừng lại, trong nháy mắt không thể hô hấp. Hắn không thể ngờ nàng lại có vẻ đẹp tuyệt mỹ như thế. Nàng liếc mắt một cái, liền đoạt mất không khí xung quanh hắn.

- Thật sự là nàng nhảy xuống sông tự sát sao?

Nữ tử bên cạnh đột nhiên lên tiếng, cổ nén bị thương trong lòng. Đôi mắt ngập nước của nàng nhìn thật sâu vào đáy mắt hắn.

Tần Mộ Phong biết “nàng” trong lời nói của Ngọc Thanh là ai, mà ánh mắt ưu thương kia thực khiến hắn thấy hứng thú. Vì thế hắn nói:

- Một năm trước, Tổ Nguyệt quả thật đã nhảy xuống sông tự sát. Đêm hôm đó, Luật ở sông Ngọc Hà tìm nàng suốt một đêm. Hai tháng trước, Luật theo dòng chảy của sông Ngọc Hà đến Am ni cô mới tìm được phần mộ của Tổ Nguyệt.

Nữ tử kia thật vì bức bách trong lòng nên mới nhảy sông tự sát sao?

Vậy vì sao đêm đó Tiêu thừa tướng lại nói thế với nàng?

Thoáng chốc trong lòng Tô Ngọc Thanh có một loại đau đớn khiến nàng hít thở không thông. Nàng xiết chặt góc áo, tựa đầu hướng bên ngoài cửa sổ. Khuôn mặt trái xoan không tỳ vết ần ần một giọt nước mắt chảy xuống.

Nam nhân kia nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, tà nhìn trong mắt tàn đi một ít, có một khoảng sâu thẳm khó có thể nắm lấy. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, khuôn mặt tuấn tú phảng phất chút nhu tình hiếm thấy.

Yên lặng bao trùm cả xe, chỉ nghe tiếng bánh xe rào rạo nghiêng trên mặt đường.

Mà cửa Đông kinh thành, cũng dần dần nhập tầm mắt.

Tô Ngọc Thanh đột nhiên hốt hoảng:

- Dừng xe.

Nàng kêu to, ngay sau đó, phi thân nhảy xuống xe ngựa.

Tần Mộ Phong thấy vậy cũng trở nên luống cuống. Hắn tuyệt đối không thể đoán được nàng sẽ phản ứng như thế, vội vàng nhảy xuống xe ngựa, đã thấy tố y nữ tử dùng khinh công hướng hạ du sông Ngọc Hà mà đi.

Hắn vận khí, vài lần điểm nhẹ mũi chân, tay áo phiêu động, ngay sau đó liền chắn trước mặt nữ tử.

Nhìn thấy nước mắt nhạt nhòa trên mặt nàng, ngực hắn chột đau đớn.

Nữ tử nhìn hắn, không ngừng rơi lệ:

- Xin thả ta đi, ta không thể trở lại bên cạnh hắn!

Tần Mộ Phong nhìn nước mắt của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu vạn phần:

- Ngươi yêu hắn rồi?

Hỏi như vậy, không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác ghen tuông quét qua. Hắn nhíu mi, khiếp sợ vì phản ứng của chính mình.

Tô Ngọc Thanh đôi mắt mang đầy ưu thương, nói nhỏ:

- Ta không có yêu hắn, ta chỉ là muốn trở lại bên người sư huynh của ta.

Sau đó nàng rung rung nhìn nam nhân:

- Ta không phải Tiêu Ngọc Khanh, ta không phải nàng! Ta chỉ là Tô Ngọc Thanh trên Vũ Sơn, ta là tân nương của sư huynh! Ngươi biết, đúng không? Phải không?

Giọng nàng gần như là tuyệt vọng, nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt thanh lệ.

Nam nhân đến gần nàng, vờn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, trầm giọng đáp lại:

- Đúng. Lần đầu tiên nhìn thấy người, ta chỉ biết người không phải nàng. Bởi vì nàng không đỏ đôi mắt trong sáng như thế, nàng không có ánh mắt bất lực như thế, nàng không có vẻ mặt làm người ta động lòng như thế...

Hắn vuốt vuốt mắt nàng, trong mắt nhu tình vạn phần.

Mệnh mang nhìn dãy núi phía xa, nữ tử ưu thương:

- Chỉ là ta, rốt cuộc không thể trở về được. Ta không thể quay về núi Vũ Sơn, ta không thoát khỏi hắn. Cho dù chết, ta nghĩ hắn cũng sẽ không buông tha ta. Ta...

Nàng cắn chặt môi, nước mắt rơi càng lúc càng nhanh:

- Người dẫn ta quay về Vũ sơn, được không? Ta không thể quay về cạnh hắn một lần nữa. Ta, ta chỉ có thể yêu sư huynh!

Tần Mộ Phong gạt mình, nhìn ánh mắt kiên định của nàng, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Giờ khắc này, hắn thấy nàng bất lực, thấy nàng bi thương, nàng hết sức gãy dựa khỏi bàn tay Luật, nàng muốn chạy trốn khỏi nhà giam kia. Nhưng là nàng yếu ớt như vậy...

Hắn nhẹ nhàng ôm nàng, vuốt tóc nàng, ôn nhu nói:

- Đừng khóc, Ngọc Thanh!

Tô Ngọc Thanh không kiềm được nước mắt. Nàng trong lồng ngực ấm áp của nam nhân, chỉ có bất lực, chỉ có phát tiết, chỉ có nam nhân này nhận ra nàng không phải Tiêu Ngọc Khanh kia.

Chỉ có nam nhân này nguyện ý giúp nàng thoát đi kẻ ngày ngày làm nàng đau lòng. Cho nên giờ phút này, nàng để chính mình chìm trong nhu tình của hắn, đem cái ôm này thành cái ôm ấm áp của sư huynh, trở thành một Tô Ngọc Thanh thật sự.

Mà hai người không biết, trong bóng đêm có một bóng đen mơ hồ đem một màn này thu hết đáy mắt. Lát sau, hắn không có kinh động đôi nam nữ ôm nhau, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Hôm sau, Tần Mộ Phong còn không kịp đem Tô Ngọc Thanh tiễn bước, Diệp Lạc sơn trang đã phải tiếp đón một vị khách quý.

Nhìn bóng dáng cao ngất khoanh tay mà đứng trong đại sảnh, lần đầu tiên Tần Mộ Phong sợ hãi vị huynh đệ này.

- Luật, hôm nay sao lại đến Lạc Diệp sơn trang của ta?

Hắn cố che dấu sự thất thần, khôi phục vẻ trêu đùa thường ngày.

Nam nhân xoay người lại, chỉ thấy trường bào đỏ tía, bóng dáng cao lớn bất phàm. Mà ánh mắt lạnh lùng kia, nhìn người trước mắt rất nhanh hiện lên vẻ phức tạp.

Một cái liếc mắt, cũng không tránh được ánh mắt Tần Mộ Phong:

- Phong, ta biết nàng đến nơi này.

Hoàng Phủ Luật chăm chú nhìn nam tử vẻ mặt cười cười không đứng đắn, đi thẳng vào vấn đề.

- Luật, đừng thích nói đùa. Ta sao phải giấu nàng chứ? Nếu nàng ở nơi này, ta chắc chắn đuổi nàng về phủ của người.

Tuy rằng giờ phút này mồ hôi lạnh chảy ướt đầm lưng áo, nhưng Tần Mộ Phong vẫn ăn nói trôi chảy, đáp lời Hoàng Phủ Luật.

Mắt hoàng Phủ Luật híp lại, bạc môi nhẹ mở:

- Phong, vì sao phải che chở nàng như vậy?

Tần Mộ Phong khôi phục đứng đắn, bình tĩnh nhìn Hoàng Phủ Luật nói:

- Vì sao người không chịu thừa nhận nàng là người khác? Nàng không phải Tiêu Ngọc Khanh, cho nên nàng ấy không phải gánh vác những tội lỗi do Tiêu Ngọc Khanh gây ra!

Mặt Hoàng Phủ Luật xanh mét:

- Khuôn mặt đó, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra!

- Vậy người yêu nàng sao?

Tần Mộ Phong rút cuộc cũng hỏi câu then chốt.

Nam tử nhú mi, ngực cứng lại.

Yêu nàng?

Trong đầu hần lập tức hiện lên khuôn mặt vừa khóc vừa múa dưới hoa lê, ánh mắt bất lực của nàng, vẻ mặt quật cường của nàng, còn có mùi hương ấy, cả hành động thích cắn chặt môi, thật sự là làm hần khó quên.

Nghĩ đến đây, nội tâm hần dao động mãnh liệt mà không kịp chuẩn bị, hần nhấn chặt mày kiếm, kiên quyết nói:

- Ta chỉ yêu Tô Nguyệt!

- Nếu thế ngươi thả nàng đi, nàng vô tội!

Hoàng Phủ Luật mày kiếm nhăn càng chặt, hần nhìn nam nhân trước mặt, chỉ cảm thấy vô cùng tức giận.

Nữ nhân đáng chết! Nàng dám dụ dỗ Phong!

Hần lạnh lùng nhìn Tần Mộ Phong, cả giận nói:

- Phong, bây giờ nàng là sườn phi của ta. Tốt nhất ngươi từ nay về sau không cần tiếp tục nhúng tay vào chuyện giữa ta và nàng.

- Nhưng nàng không phải Tiêu Ngọc Khanh!

- Sao nàng lại không phải?

Ánh mắt Hoàng Phủ Luật lạnh như băng, hần hí mắt nhìn nam nhân biện hộ giúp Tiêu Ngọc Khanh, lạnh giọng nói:

- Chính miệng Phụ thân yêu quý của nàng thừa nhận nàng là hung thủ sát hại Tô Nguyệt! Tô Nguyệt, không phải tự sát! Là nàng ta hại chết.

Tần Mộ Phong trầm mặc không đáp. Nếu không thể coi bỏ khúc mắc, Luật liên vĩn vĩn không biết Tiêu Ngọc Khanh đã không còn, cũng vĩn vĩn bị thù hận trước đây che hai mắt.

- Phong, không cần vì nàng mà phá hỏng tình cảm hai huynh đệ chúng ta!

Hoàng Phủ Luật lại cả giận nói. Phong che chở Tiêu Ngọc Khanh, lại càng làm hần giận giữ.

- Luật, ngươi thực là không có thuốc nào cứu chữa!

Tần Mộ Phong cũng rống lên.

- Ta với ngươi trở về.

Lúc này đột nhiên có một tổ y nữ tử từ phía trong đi ra. Chỉ thấy nàng một thân tổ y, không trang điểm, lại thật thanh nhã thoát tục, mang khí chất tựa hoa mai. Nàng hướng tới nam nhân tuần mã lạnh lùng kia, thản nhiên nhìn hần.

- Ta quay về Vương phủ với ngươi.

Hoàng Phủ Luật lần đầu tiên nhìn sự ung dung, bình tĩnh của nàng, rồi lại bị sự đậm bạc trên mặt nàng khơi mào lửa giận.

Nàng lại muốn rời đi, khi bị hần đuổi bắt quay trở về thì thấy chết không còn. Nàng là nữ nhân đầu tiên dám cãi lời muốn trốn đi khỏi hần, cũng là nữ nhân đầu tiên dám khinh thường hần.

Giờ phút này, về tuyệt vọng kia làm hần thấy đau đớn, cũng tổn thương lòng tự tôn của hần.

Vì thế hần lạnh nhạt nói với tùy tùng:

- Mang nữ nhân này về Vương phủ!

Nói xong hần lập tức đi ra ngoài, không hề quay đầu.

Nhìn bóng dáng cao lớn nhưng cô tịch, Tô Ngọc Thanh chỉ khẽ cắn môi, đem nước mắt nhót trong đáy mắt. Nếu nàng trầm mặc có thể bình phục hết thấy tức giận cùng thù hận của hần, vậy nàng nguyện ý nhận sự trừng phạt của hần. Chỉ cần hần có thể buông tha nàng.

- Ngọc Thanh...

Tần Mộ Phong lo lắng, bởi vì trong mắt nữ tử chỉ có cương quyết, một loại cương quyết làm hần đau lòng.

Nữ tử cười buồn bã:

- Ta biết ta trốn không thoát đâu. Ai, đây có lẽ là vận mạng của ta. Tần Mộ Phong, tối hôm qua cảm ơn ngươi.

Nàng cười, chỉ thấy cặp mắt kia lóe một tia sáng yếu ớt.

- Nếu còn có cơ hội, ta nhất định vẫn làm như vậy. — Nam nhân chưa sót nói.

Kia một thân tố y, mờ mịt trong gió, dần dần biến mất trong tầm mắt hắn.

Khoảnh khắc này, hắn chỉ nhìn thấy một đóa hoa lê nhỏ nhỏ trắng noãn ở đầu cành lay động, một trận gió thổi qua, là lúc nó tan biến.

Mà nàng, là đóa hoa kia...

Bạn đang đọc truyện *Sư Ôn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Động tâm

Tất cả hạ nhân trong Vương phủ đều biết, Vương phi sau khi từ phủ thừa tướng trở về, càng lúc càng trầm mặc, thậm chí là đạm bạc.

Nàng cả ngày ở Tích Lạc viên đóng cửa không ra, thậm chí còn không có hứng thú trồng hoa như trước nữa. Mọi người đều đoán Vương phi thay đổi tính tình vì mất đi đứa nhỏ, hay là vì chuyện tại phủ Thừa tướng?

Tiêu Thừa tướng lâm triều cuống gôn cả gan chọc giận Hoàng thượng, đây là chuyện cả thiên hạ đều biết.

Chuyện tiểu quận chúa mất tích, tuy rằng còn chưa truyền vào cung, nhưng chắc chắn sớm muộn gì cũng truyền đến tai thái hậu. Cho dù thái hậu trước giờ sùng ái Ngọc vương phi đi chăng nữa, cũng khó có thể tha thứ việc này.

Tuy sau khi sinh hạ tiểu quận chúa, tính tình Ngọc vương phi thay đổi rất nhiều, trở nên nhã nhặn, thiện lương, dịu dàng động lòng người, nhưng vẫn không được Vương gia sùng ái. Cho nên trước tình cảnh của Ngọc vương phi, mọi người không khỏi có chút đồng cảm.

Tô Ngọc Thanh đang ngồi trước cửa sổ đọc sách, chợt thấy Thu Thủy lo lắng chạy vào.

- Ngọc vương phi, ngài mau chuẩn bị, Vương gia đang đến Tích Lạc viên.

- Thật sao?

Tô Ngọc Thanh khẽ ngước mắt, nhưng vẫn chưa buông quyển sách trên tay. Chỉ thấy nàng khoác một chiếc áo choàng màu đậm nhạt, mái tóc đen buông thả, dung nhan thanh nhã như ngọc, khí chất dịu dàng như hoa lan. Ngón tay thon dài khẽ lật trang sách, cổ tay trắng nõn lộ ra, phong tình mê người.

- Ngọc vương phi, không cần thay trang phục sao ạ?

Vất vả lắm mới chờ được Vương gia một lần giá lâm, nên quý trọng mới đứng nha.

- Không có việc gì, Thu Thủy. Ta không cần.

Tô Ngọc Thanh rút cuộc cũng buông sách, an ủi tiểu nha đầu. Giờ khắc nàng bị nam nhân kia bắt về Vương phủ, nàng liền nói với chính mình, tất cả về hắn, nàng sẽ không để ý.

Nàng vừa mới nói xong, đã nghe thấy một loạt thanh âm trầm ổn truyền tới, sau đó nghe thấy mấy tỷ nữ bên ngoài thỉnh an.

Nàng nhử mi, nhìn cửa, nhưng chưa đứng dậy.

Hoàng Phủ Luật bước vào, thứ đầu tiên đập vào mắt là vẻ thanh lệ của nàng. Nàng lẳng lặng nhìn hắn, không thỉnh an cũng không nói lời nào.

Lúc này đây, hắn không nổi giận. Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, hắn thực thích nhìn dáng vẻ ung dung tự tại của nàng.

Bộ dạng đó luôn lộ ra một loại hấp dẫn không tên, khiến người khác không thể rời mắt. Người con gái này, quả nhiên không cần bất cứ vật trang sức

nào. Vì vẻ đẹp của nàng là tự nhiên, khí chất là do trời sinh mà có.

Hắn chợt muốn nhìn khuôn mặt lạnh nhạt kia lúc tức giận lên trông sẽ như thế nào? Thật tò mò!

Hắn đi đến gần nàng, hài lòng khi nhìn thấy mắt nàng hiện lên một tia bối rối. Sau đó lại ngửi thấy một mùi hương thân nhiên trên người nàng, trong đầu chợt hiện lên ngày đó nàng ở bên trong xe ngựa, đáng về mềm mại, đáng yêu, cõi lòng hắn chợt xao động.

Hắn chậm rãi bước, con mắt càng sâu không thấy đáy.

- Vương gia.

Chỉ thấy Thu Phinh nhẹ đi vào, trên tay nâng một bộ lễ phục đồ tươi viền kim tuyến:

- Đây là lễ phục tiến cung của Vương phi, nô tỳ mang đến.

Hoàng Phủ Luật đứng trước mặt nữ tử, sau đó dùng ngón tay thon dài nâng khuôn mặt khô nhằn quật cường của nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Hôm nay Mẫu hậu tâm tình tốt, có ý phân phó bốn vương mang theo người tiến cung. Lần này phải nắm thật chắc cơ hội nha, Tiêu Ngọc Khanh.

Hắn thốt ra những câu nói lạnh lẽo đến tận tim gan, vẻ mặt cũng hiện lên vẻ khinh miệt rõ ràng.

Lúc đầu Tô Ngọc Thanh bị vẻ sâu thẳm trong mắt hắn thu hút đến mức ngây ngốc, rồi sau khi nghe những lời mỉa mai kia, lòng nàng chợt rét lạnh.

Nàng hất tay hắn, chỉ khẽ cắn môi, thong dong bình tĩnh đứng lên, phân phó Thu Thủy bên cạnh:

- Giúp ta thay lễ phục. Ta nhất định sẽ nắm chắc cơ hội, không để Vương gia thất vọng.

Tuy rằng không biết hắn nói nắm chắc cơ hội là có ý gì, nhưng nàng biết tuyệt đối không thể trở nên yếu thế trước mặt nam nhân này.

Nam nhân nheo mắt, tới gần Tô Ngọc Thanh:

- Vậy mới tốt. Nếu lần này không nắm chắc, người sẽ vĩnh viễn lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục! Đến lúc đó chớ trách bốn vương không nhắc nhở người, Tiêu Ngọc Khanh.

Liếc nhìn nàng một cái sắc lạnh, sau đó hắn phất tay áo bỏ đi.

Tô Ngọc Thanh mềm nhũn người, thất thần ngồi xuống ghế. Lòng ngực khó chịu vô cùng, mỗi lần gặp nam nhân này, nàng đều không thể hít thở.

Nàng không biết khi nào sẽ là lần cuối. Nàng sợ hãi ánh mắt sâu như vực thẳm, sợ hãi phải đối mặt với ánh mắt đầy thống hận của hắn.

Nàng sợ... sợ nàng sẽ không thể kiềm chế....

Nhắm mắt lại, khẽ cắn môi, nàng lắc đầu.

Không đâu. Nàng không thể bị khuất phục như vậy được. Nhưng trước mắt nàng không thể để nam nhân này khi dễ nàng như vậy.

Nàng để Thu Thủy cùng Thu Phinh cởi bỏ quần áo, mặc cho nàng bộ hoa phục đồ thẫm, mặc các nàng búi tóc lên cao, cài đầy trang sức quý giá...

Một lúc lâu sau, cuối cùng nàng cũng ngồi trên xe ngựa tới hoàng cung, mà nam nhân làm nàng rối loạn không yên trong lòng, lại ngồi bên cạnh nàng.

Lần này, hắn không nói gì, không chế nhạo nàng, cũng không làm gì nàng, chỉ trầm mặc nhìn bên ngoài.

Một thân y phục màu bạc càng tôn thêm vẻ mạnh mẽ, hiên ngang của hắn. Khuôn mặt nhìn nghiêng vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng cố hữu, tuy chỉ nhìn thấy sống mũi cao thẳng cùng môi bạc nhếch lên, nàng vẫn biết hắn đang nhử mày.

Không gian chật chội nhỏ hẹp, nàng có thể ngửi thấy rõ mùi xạ hương trên người hắn. Không thể so với mùi đàn hương bức người của Tần Mộ Phong, nam nhân này tỏa ra một loại mùi thơm tự nhiên của cơ thể, sạch sẽ, ấm áp, đơn giản mà làm lòng người mê say.

Ngón tay thon dài nhưng mạnh mẽ. Một đêm kia, ở trên người nàng tạo ra nhiệt tình mà nàng trước nay chưa từng trải nghiệm qua. Nàng đột nhiên thật tham luyến cảm giác được nhu tình của hắn vây quanh, hy vọng bạc môi kia thốt ra, không phải oán hận chế nhạo, mà là lời ngon tiếng ngọt.

Hy vọng, khi nàng cảm thấy bất lực, hắn có thể ôm chặt lấy nàng, nói với nàng: "Ngọc Thanh, đừng khóc."

Chỉ là, chuyện hoang đường như thế có thể thành hiện thực sao?

Không thể! Bởi vì vĩnh viễn nàng cũng không phải là người kia, vĩnh viễn không thể cảm hóa trái tim hắn!

Xe ngựa tiến vào cửa hoàng cung, chỉ thấy trước đại điện hoa lệ, một loạt phán y cung nữ nhất loạt quỳ xuống, đứng đầu là một cung nữ áo lam khá xinh

đẹp, lập tức tiến đến xe ngựa.

Nam nhân trầm mặc từ này rồi cuộc cũng động dậy. Hắn quay đầu liếc nhìn Tô Ngọc Thanh một cái, rồi để thái giám đỡ xuống xe ngựa. Tô Ngọc Thanh cũng đứng dậy, để Thu Thủy đỡ xuống theo sau nam nhân.

- Lam Diệp cảm tạ Vương gia đã di giá đến Phụng Loan cung.

Cung tì áo lam cung kính nói, nhưng vẫn phủ phục trên mặt đất.

Hoàng Phủ Luật khẽ nâng mí mắt, không nói không rằng, khoanh tay mà qua.

Tô Ngọc Thanh một thân trang phục đỏ sẫm đi đứng vạn phần gian nan, đôi hài đầu phụng ba tác làm chân nàng sinh đau. Tuy có Thu Thủy đỡ, nhưng sao có thể theo kịp nam nhân.

- Còn ở chỗ này làm cái gì? Không biết mẫu hậu đang chờ sao?

Nam nhân kia quay đầu lại, khuôn mặt tuấn tú giận tái đi. Hắn nhìn thấy nàng lại cắn chặt môi, nhìn nàng mồ hôi đầm đìa, nhúu mi, giọng nói vô cùng khó hiểu:

- Đây không phải lần đầu tiên ngươi tiến cung, tội gì phải lộ ra vẻ thống khổ như thế? Tiêu Ngọc Khanh, ngươi quả thực không phải phức tạp bình thường, là loại quý kẻ đa đoan.

Tô Ngọc Thanh nghe giọng hắn dần chuyển sang mỉa mai, lời lẽ cay nghiệt cộng thêm ánh mắt chán ghét nhìn nàng. Nàng vô cùng khó chịu, nhấn chặt lông mày.

Nàng cố gắng phớt lờ hắn, dần dần bước tới. Lúc này mắt cá chân đột nhiên đau nhức, nàng kêu lên một tiếng, đau đến nỗi ngay cả nước mắt cũng sắp trào ra.

- Ngọc vương phi, ngài làm sao vậy?

Thu Thủy vội vàng đỡ lấy thân mình lạnh lẽo của nàng, ngồi xổm xuống kiểm tra chân Ngọc Thanh.

- Ngọc vương phi, chân ngài sai khớp. — Thu Thủy lo lắng nói.

Nam nhân cách các nàng tận mười bước chân kia rồi cuộc cũng quay đầu lại. Hắn hơi nhíu mày nhìn, lại thấy nàng cắn chặt môi đến mức bật máu, lòng hắn đột nhiên thấy đau xót.

Không thèm để ý tới vẻ kinh ngạc của hạ nhân, cúi người xuống, nhanh chóng cời hài của Tô Ngọc Thanh, để tay ở mắt cá chân của nàng, hơi vận khí.

Tô Ngọc Thanh không kịp phản ứng, chỉ thấy một dòng nước ấm chảy xung quanh chỗ đau, làm cảm giác đau đớn giảm đi hơn phân nửa. Nàng nhìn khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng kia, đáy lòng có một tia khác thường xuất hiện.

- Mẫu hậu đã chờ lâu rồi, mau nhanh lên!

Nam nhân đứng dậy, không để ý tới Tô Ngọc Thanh, nhắm thẳng Phụng Loan cung mà đi. Cố gắng che giấu vẻ mặt rối loạn của mình, sao hắn lại làm vậy?

Chính hắn cũng không rõ.

- Ngọc Vương phi, Vương gia...

Thu Thủy bị hành động của nam nhân khiến cho kinh hãi đến mức mắt suýt rớt ra. Vương gia chưa từng đối đãi Ngọc vương phi ôn nhu như vậy nha, hôm nay sao có thể chữa thương cho Ngọc Vương phi?

Tô Ngọc Thanh cười nhẹ nhàng, nhanh chóng đi hài vào, đuổi theo cước bộ nam nhân. Trong lòng không rõ có một loại vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bức họa

- Nhi thần tham kiến mẫu hậu.

Trong Phượng Loan cung, Đường thái hậu một thân phượng phục đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cung nữ đứng bên nhẹ nhàng bóp vai cho bà. Ngồi bên cạnh là một nam tử ôn hòa mặc hoàng bào.

Nam tử thấy hai người tới cửa, mắt sáng ngời, thanh âm sang sảng của hắn vang lên:

- Hoàng huynh, người cuối cùng cũng đến.

Vừa nói, hắn vừa đứng dậy tiếp đón đôi nam nữ mới bước vào.

Ngay sau đó, hắn nhìn hồng y nữ tử bên cạnh nam nhân, kinh ngạc không thôi:

- Vị này là Hoàng tẩu sao? Thiếu chút nữa trẫm không nhận ra!

Hắn không nghĩ tới người con gái này một thân tố y, dáng vẻ lại phong trần thoát tục đến thế, xinh đẹp mỹ miều tới vậy. Quả thực là một nữ tử không tầm thường, một nữ tử thoát tục đã thay đổi tính tình.

Tô Ngọc Thanh nhìn khuôn mặt giống Hoàng Phủ Luật đến bảy tám phần, một nam tử ôn hòa lúc nào cũng giữ ý cười trên môi, nhẹ nhàng cúi người:

- Nô tỳ Tiểu Ngọc Khanh khấu kiến Hoàng thượng.

- Hoàng huynh, hoàng tẩu, không cần đa lễ. Hôm nay chúng ta không cần phân biệt vua tôi, chỉ là người một nhà.

Hoàng Phủ Trạch nâng Tô Ngọc Thanh dậy, ôn hòa trong mắt càng sâu.

- Ngọc Khanh, hôm nay vì sao Ai Gia không thấy bảo bối Vân La của ta?

Đường thái hậu rút cuộc cũng mở miệng, trong giọng nói mang theo một chút lạnh nhạt.

Lòng Tô Ngọc Khanh phát lạnh, nhú chặt mày.

Trước khi vào cung, nàng chỉ biết thái hậu sẽ hỏi, nhưng nàng thật không biết nên trả lời thế nào. Nàng liếc nhìn sang bên, chỉ thấy Hoàng Phủ Luật đường đường một vẻ mặt thích thú nhìn người khác gặp họa. Hắn dùng ánh mắt nói cho nàng, mọi thứ đều do chính người gây ra!

Giờ khắc này, nàng đã biết “năm chắc cơ hội” là ý gì.

Hắn muốn lấy Tiểu Ngọc Nhi để ngầm hại nàng. Nhưng mà Tiểu Ngọc Nhi cũng là đứa nhỏ của hắn, sao hắn lại có thể nhẫn tâm đến thế?

- Vân La...

Nàng nói như thế nào bây giờ?

Chẳng lẽ nói với thái hậu giờ Tiểu Ngọc Nhi sống chết còn chưa rõ sao? Thái hậu có thể nhận đòn đả kích này sao?

Có lẽ chỉ cần một câu của nàng, có thể làm tất cả những người liên quan đến Tiểu Ngọc Nhi đầu rơi xuống đất. Nàng nâng mắt, dừng cảm nhìn về Đường thái hậu đang lạnh lùng chờ đáp án, bình tĩnh nói:

- Vân La nhiễm bệnh bệnh nặng, cho nên Ngọc Khanh không thể mang hài nhi tiến cung, sợ làm lây nhiễm cho thái hậu.

- Ô, vậy sao?

Trong mắt phượng của thái hậu có chút hoài nghi, dò xét nàng. Chỉ thấy người nhìn chằm chằm Tô Ngọc Khanh, giọng điệu dụ đi một chút:

- Nếu thật sự là như vậy, Ai Gia nhất định phải phái ngự y giỏi nhất trong cung đến xem bệnh cho Vân La mới được.

Nàng nhìn nhi tử của mình, nhẹ giọng trách cứ:

- Luật nhi, chuyện lớn như vậy mà không nói cho mẫu hậu một tiếng. Nếu Vân La có chuyện gì, Ai Gia chắc chắn hỏi tội người. Vân La đáng thương của ta, còn ít tuổi như vậy đã bị bệnh nặng, thật đáng thương!

- Luật nhi, Ngọc Khanh, chờ Vân La khỏi hẳn, các người đem Vân La vào cung ở cùng Ai Gia đi.

Hoàng Phủ Luật cùng Tô Ngọc Thanh đều cả kinh.

Đứa nhỏ sống chết còn chưa rõ, sao có thể đem Vân La vào cung?

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn Tô Ngọc Khanh. Nữ nhân này từng tính toán mang theo đứa nhỏ cùng tên nam nhân Dung Danh Tông kia bỏ trốn. Nếu đứa nhỏ quả thật là con hắn, nàng sao phải khổ cực mang theo đứa nhỏ cùng nam nhân bỏ trốn?

Đứa nhỏ mắt tích, tất nhiên là hấn không lo lắng, cũng không muốn thái hậu đem đứa nhỏ vào cung.

- Mẫu hậu, Vân La không thể vào cung!

Tô Ngọc Thanh vội la lên. Cho dù Tiểu Ngọc Nhi còn ở Vương phủ, nàng cũng không thể để Tiểu Ngọc Nhi sống nơi hoàng cung xa lạ này, huống chi hiện tại là...

- Há? Vì sao?

Hoàng Phủ Luật neho mắt nhìn nữ tử vẫn giữ được bình tĩnh tự nhiên, chỉ cảm thấy một thân hồng y, tựa như đóa hồng nhưng nở rộ, xinh đẹp rạng ngời.

- Bởi vì bệnh của Vân La có thể lây lan. Vì an toàn của Thái hậu, Ngọc Khanh không thể đem Vân La vào cung.

Mắt thái hậu tỏa ra những tia nhìn lạnh lùng:

- Cho dù Vân La nhiễm bệnh đậu mùa, Ai gia cũng không sợ. Đứa nhỏ này Ai gia yêu nhất, nhất định phải chiếu cố nàng. Coi như cho đứa nhỏ bầu bạn với bà lão tuổi già cô đơn này.

- Mẫu hậu...

- Không cần nói thêm nữa, cứ như vậy đi. Chờ Vân La lành bệnh, liền đem bé đến chỗ Ai gia.

Tô Ngọc Khanh không dám nói tiếp. Bởi vì nàng thấy vẻ kiên quyết trong mắt thái hậu. Nàng bắt lực nhìn nam nhân vĩ ngạn bên người, chỉ thấy hấn lẳng lặng nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú không gợn sóng, cũng không sợ hãi.

Mẫu hậu, đến giờ xem diễn rồi.

Hoàng Phủ Trạch trầm mặc này giờ cuối cùng cũng lên tiếng, vẫn là vẻ mặt ôn hòa đầy ý cười:

- Hôm nay nhi thần cố ý chuẩn bị kịch “Mẫu đơn đình”, nếu không đi sẽ đến muộn đó ạ.

Tâm tình thái hậu hơi dịu đi, đứng lên không thèm nhìn hồng y nữ tử dưới điện, để Hoàng Phủ Trạch cung kính đỡ, ung dung đi ra.

- Tiểu Ngọc Khanh, hành động của ngươi nằm ngoài dự kiến của bốn vương!

Hấn nhìn vào mắt nàng, trong ánh nhìn có một loại cảm giác không rõ ràng. Sau đó lại dùng ngón tay thon dài nâng cằm nàng, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, trầm giọng:

- Ngươi tựa hồ đã quên bốn vương vừa mới nhắc nhở ngươi chuyện gì.

Tô Ngọc Thanh chỉ thấy hơi thở ấm áp của hấn quấn quanh người, ngay lập tức làm nàng rối loạn. Nàng tựa hồ đắm chìm trong đôi mắt sâu như vực thăm kia, nhìn môi bạc của hấn chậm rãi tới gần môi nàng, nàng thậm chí đã cảm nhận rõ ràng hơi thở hấn.

Bất giác nàng thấy môi mình hé mở, ánh mắt mênh mang, như đang chờ đợi...

Thời khắc căng thẳng nhất, nam nhân đột nhiên buông cằm nàng, khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi.

Tô Ngọc Thanh lập tức ra khỏi màn sương mù, tỉnh táo lại mới biết, nàng rốt cục bị hấn trêu chọc.

Nàng không những không phản kháng, mà còn, còn... Thật đáng giận!

.....

Kịch mới diễn được một nửa, Đường thái hậu lại thấy không thoải mái, về trước Phượng Loan cung nghỉ tạm.

Thái hậu rời đi, những người còn lại cũng không có hứng trí xem tiếp.

Huỳnh đệ Hoàng Phủ Luật đi ngự thư phòng, Tô Ngọc Thanh buồn chán, đi xung quanh nhìn ngó, xem như giết thời gian.

Rừng cột chạm trở tĩnh tế, núi giả cắm lỉ, liễu xanh che phủ, từng bức tường cao thâm. Nội viện sâu thẳm, liếc mắt một cái không thể nhìn thấy hết phần thính. Cây cầu cong cong, tao nhã vắt ngang qua dòng suối nhỏ.

Trên đỉnh cung điện là ngôi lưu ly khí phái, lóe ánh sáng cao ngạo dưới ánh trăng bạc, phảng phất nét mờ ảo.

Nàng đi không có mục đích, theo sau là Thu Thủy vội về tò mò, chỉ nghe tiểu nha đầu hết lời tán dương:

- Oa, Hoàng cung này thật lớn! So với vương phủ còn hơn rất nhiều...

Tô Ngọc Thanh nhẹ cười không nói. Đối với nàng, trừ bỏ Vũ Sơn, tất cả đều là cái lồng giam giữ nàng.

Không biết đi qua bao nhiêu cung tường cao thâm, các nàng đi đến một khu nội viện yên lặng.

Nơi này thanh tĩnh hơn Phượng Loan cung rất nhiều, trong trẻo hơn, lạnh lẽo hơn. Tường cao màu vàng, đại môn màu son, tấm biển trên cao đề ba chữ khí phái hữu lực “Vân Hiến cung”. Không có thị vệ canh cửa, đại môn màu son chỉ khép hờ, làm như đang mời mọc người ngoài cửa tiến vào.

Tô Ngọc Thanh đột nhiên muốn đi vào, vì nơi này có một loại hơi thở nàng quen thuộc nào đó. Nàng đi tới trước cửa, khẽ đập nắm cửa, một lúc lâu sau không có người đáp lại, liền đẩy cửa bước vào.

Đập vào mắt, một mảnh trắng bạc.

Cửu khúc hành lang gấp khúc, cầu bạch ngọc, đình viện, ngôi lưu ly, hồ nước, một khoảnh hoa lê bay múa rợp trời. Rất giống Thân Vương phủ.

Nàng đẩy cửa phòng khách đi vào, trên tường treo kín bức họa. Dưới ánh trăng, không thể nhìn rõ người trong tranh, chỉ có thể biết đó là một người con gái, nhiều tư thái khác nhau, phong tình vạn chủng có, mà dịu dàng cũng có.

Thu Thủy cũng theo vào, nàng ta hiểu ý liền đi thấp đèn lên. Thoáng chốc, bên trong trở nên sáng sủa.

Một người con gái tư thái nhẹ nhàng, vẻ mặt dịu dàng in vào mắt Tô Ngọc Thanh.

Trong tranh, quả nhiên chỉ là một vị nữ tử. Người ấy mặc bộ váy hoa, nhuộm liễu phù tư, ngũ quan thanh lệ, nụ cười nhã nhặn mê hoặc lòng người, phù vân khinh diễm.

Không khó để đoán ra, người vẽ những bức tranh này yêu nụ cười của người nữ tử đó đến thế nào. Nàng đột nhiên thật hâm mộ người nữ tử ấy, hâm mộ cảm giác được yêu thương quý trọng. Nếu người vẽ tranh là nam nhân, như vậy thật khẳng định, hẳn rất yêu người thiếu nữ, có thể là yêu khắc cốt ghi tâm.

Tô Ngọc Thanh đắm chìm trong nụ cười của người con gái, đột nhiên lại chú ý đến một bức tranh.

Bức tranh là một khung trời tràn ngập hoa lê rơi, nữ tử mặc váy hoa đứng phía xa xa, dù nàng ấy cười, nhưng lại mang vẻ mặt ưu thương. Ánh mắt kia rất xa xôi, giống như đang khát vọng, dấy dựa, biểu tình bất phục.

Dấy dựa? Bất phục?

Tô Ngọc Thanh cả kinh, tâm tình lẫn biểu cảm của người con gái này quá giống nàng!

Nhưng, Tô Ngọc Thanh nàng có thể làm được gì? Có thể trốn khỏi trói buộc của nam nhân kia sao?

Nàng cười khổ, nước mắt trong suốt đọng đầy hốc mắt.

Không thể!

Nàng, định sẵn không thể thoát khỏi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Âm toán

- Ngọc vương phi, bên ngoài có người tới!

Thu Thủy kêu lên sợ hãi, đánh thức nữ tử đang lâm vào ưu thương.

Tô Ngọc Thanh nhú mi, chờ chủ nhân tiếng bước chân tiến đến.

- Là người nào lớn mật, dám một mình xông vào tẩm cư Tứ vương gia?

Người còn chưa thấy đâu, tiếng nói đã vọng đến.

Sau đó liền thấy một gã thái giám khoảng hai mươi mấy tuổi hùng hổ tiến vào, vừa nhìn thấy hồng y nữ tử, đột nhiên mất hết khí thế, “bùm” một tiếng quỳ trên mặt đất.

- Nô tài đáng chết, không biết Ngọc vương phi tới đây. Thịnh Ngọc vương phi tha mạng.

Tô Ngọc Thanh chỉ để ý đến câu nói đầu tiên của hấn, hỏi:

- Ngươi vừa nói nơi này là tẩm cư của Tứ vương gia?

- Dạ đúng, nơi này là tẩm cư trước kia của Tứ vương gia. Ngài đã phái tiểu nhân phải trông coi, không cho người ngoài tiến vào.

- Ta đây là người ngoài sao? Còn nữa, nữ tử trong bức tranh là Nguyệt vương phi?

- Tứ vương gia từng phân phó không cho bất cứ kẻ nào tiến vào. Tiểu nhân chưa từng gặp qua Nguyệt vương phi, cho nên cũng không biết nữ tử trong bức tranh là ai.

- Phải không?

Tô Ngọc Thanh cố che lại cảm giác kì lạ trong lòng, không để ý gãi thái giám vẫn phủ phục trên mặt đất. Nhìn lại một lần người trong bức tranh, xoay người đi ra khỏi Vân Hiến cung.

Nếu đó không phải Mạnh Tổ Nguyệt, thì là ai cơ chứ?

Nàng đi dọc theo con đường lúc đi vào, thâm nghĩ nhanh nhanh rời khỏi nơi làm nàng khó thở này.

- Ngọc vương phi, thì ra ngài ở đây. Đến giờ hồi phủ rồi, tiểu nhân đến đưa ngài lên xe.

Một gã người hầu hốt ha hốt hải chạy đến trước mặt Tô Ngọc Thanh bẩm báo.

Tô Ngọc Thanh nhận ra hấn là tùy tùng của Hoàng Phủ Luật, liền không nói không rằng đi theo hấn.

Trong xe ngựa, Hoàng Phủ Luật khí vũ hiên ngang đã ngồi từ bao giờ, bộ dáng không kiên nhẫn, mắt ung nhìn nàng chăm chăm.

Thấy nữ tử về mặt thất thần, hấn nhíu mày kiểm lại, trong mắt có ý nghi hoặc.

Tô Ngọc Thanh cúi đầu bước vào xe, tức khắc liền ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, không cho hấn nhìn đến mặt nàng.

- Lên đường đi.

Hấn cũng không có ý tìm hiểu nhiều, trầm giọng ra lệnh cho tùy tùng, chỉ nghe thanh âm còn trầm thấp hơn lúc trước vài phần.

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, tiếng bánh xe “lọc cọc” trên mặt đường. Trong đêm khuya thanh tịnh như thế này, âm thanh càng trở nên vang dội.

Bên trong xe, bầu không khí im lặng bao trùm.

Ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Luật, cảm nhận được hơi thở băng lãnh của hấn, Tô Ngọc Thanh xiết chặt khăn tay, quật cường nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói không rằng.

Hoàng Phủ Luật nhìn khuôn mặt bị thương nghiêng nghiêng của nàng, con ngươi đen láy càng sâu thêm vài phần. Làn môi bạc của hấn khẽ nhếch lên, mồ hôi lạnh đầm trên trán. Đôi mắt thâm thúy sắc bén tràn đầy đau đớn cùng thống khổ. Hấn nắm chặt tay, căng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe ngựa vẫn tiếp tục lăn bánh đến ngã tư trước mặt, Thu Thủy cùng gã sai vặt vừa nãy đều ngồi trên đầu xe.

Tất cả đều an tĩnh như vậy, an tĩnh đến mức làm người ta cảm thấy bất an.

Bên trong xe, Hoàng Phủ Luật nhấn chặt mày, đôi mắt sắc bén cảnh giác quan sát động tĩnh bốn phía. Mà Tô Ngọc Thanh một bên, cũng cảm thấy bất an.

Quả nhiên chỉ một khắc sau, liền thấy hai bóng đen từ mái hiên bên cạnh nhảy xuống, cầm kiếm lao đến xe ngựa, sắc mặt lâm lâm ghê tợn, cơ hồ có ý định chém giết.

Thu Thủy kêu sợ hãi một tiếng, trơ mắt nhìn mũi kiếm lạnh lẽo càng lúc càng gần, sợ đến mức không thể động đậy.

Gã tùy tùng cũng chỉ miễn cưỡng phản kháng một chút, thân mình liền mềm nhũn, gục xuống, mất hết tri giác.

Hoàng Phủ Luật cố nhịn cảm giác khó chịu trong người, lấy kiếm bên trong xe, đúng lúc ngăn cản được lưỡi kiếm sắc bén hướng về Thu Thủy. Thu Thủy hét lên một tiếng, sợ hãi ngất xỉu.

Hoàng Phủ Luật liếc mắt nhìn tiểu nha đầu, phi thân lên không trung cùng hai hắc y nhân giao đấu.

Tô Ngọc Thanh lúc này mới lấy lại phản ứng, nàng vội vàng lao ra ngoài xe, đem Thu Thủy đã hôn mê kéo vào bên trong xe, cẩn thận chăm sóc nhưng

cũng chú ý đến nam nhân ở bên ngoài.

Lần này, nàng rốt cục phát hiện thân thủ của hắc có điểm khác thường. Giống như lần trước ở rừng rậm, công lực của hắc đã giảm đi. Thân ảnh tuy vẫn nhanh nhẹn, chiêu thức vung roi vẫn nhịp nhàng hữu lực, nhưng lại thấy hắc dường như đã mệt mỏi.

Mà hai hắc y nhân kia dường như muốn đẩy hắc vào chỗ chết, một trước một sau công kích, làm cho hắc càng lúc càng khó chống đỡ.

Tô Ngọc Thanh nhìn mà không ngừng run sợ, mỗi lần hắc y nhân xuất kiếm, nàng gần như ngừng thở, tim đập nhanh, hoảng hốt hô:

- Cẩn thận!

Hắc y nhân phía sau thừa dịp Hoàng Phủ Luật không chú ý liền lôi ra ám khí giấu trong tay áo bắn về phía hắc, nàng vội kêu lên sợ hãi. Tiếp theo, nàng theo phản xạ gỡ xuống trăm ngọc trên đầu, vịn công ném về phía ám khí.

Ám khí ngay lập tức bị đánh lệch, hắc y nhân liếc nhìn Tô Ngọc Thanh một cái, lập tức rút kiếm chuyển hướng đến xe ngựa. Tô Ngọc Thanh kinh hãi, chỉ nghe hắc y nhân cười lạnh:

- Sư tỷ, ngươi không giết hắc đã đành, giờ lại còn muốn ngăn cản tỷ muội chúng ta chấp hành nhiệm vụ. Chẳng lẽ lần giáo huấn trước ngươi còn chưa lãnh đủ sao? Được! Vậy lần này, sư muội ta liền cho ngươi biết thế nào là giáo huấn thực sự!

Nói xong, lưỡi kiếm sắc bén đã đâm tới Tô Ngọc Thanh.

Tô Ngọc Thanh đứng đây, đột nhiên thân mình tựa hồ tự có ý thức, chỉ cần nữ tử kia xuất kiếm, nàng có thể nhẹ nhàng tránh thoát. Mà nàng, thậm chí có thể đoán chiều kẻ tiếp của nữ tử.

Ban đầu nữ tử chỉ muốn giáo huấn Tô Ngọc Thanh, nhưng thấy mấy lần đều không chạm được vào một sợi tóc của nàng liền trở nên giận dữ, chiêu thức càng lúc càng ngoan độc. Hơn nữa lại cộng thêm ân oán lúc trước, thù mới nợ cũ chồng chất lên nhau. Nữ tử liền dùng hết công lực toàn thân, bức hồng y nữ tử một bước lại một bước lui về phía sau.

Tô Ngọc Thanh chỉ cảm thấy khí huyết tring người có dòng khí nóng bức lên, đột nhiên tràn đầy sức lực, nhưng nàng lại không biết phát tiết ra như thế nào. Nàng trốn tránh đòn tấn công, cũng không thể đánh trả. Nàng đã bị kiếm nữ tử bức lui về phía sau.

Mắt thấy vẻ độc ác lạnh lùng trong mắt kẻ kia, trong lòng càng lúc càng bối rối. Nàng nhớ rõ nữ tử này.

Cái đêm cách đây mấy tháng, nàng đã từng đến Tích Lạc viên. Lần đó người này cũng không muốn giết nàng, cùng lắm chỉ là răn đe. Nhưng lúc này đây, nữ tử luôn miệng gọi nàng là sư tỷ này lại đang tìm mọi cách giết nàng.

Rồi cả lần ở Diệp Lạc sơn trang, cũng có một hắc y nhân phụng mệnh “Thánh chủ” giáo huấn nàng.

Kẻ được gọi “thánh chủ” này, rốt cuộc là ai? Tại sao năm lần bảy lượt tìm đến uy hiếp nàng?

Nàng vừa nghĩ, vừa khó khăn chống đỡ. Kiếm trong tay nữ tử liên tục vung lên, khiến nàng hoa cả mắt. lát sau, nàng trong một lúc bị lờn nhip liền bị nữ tử chém vào vai, đau đớn lan khắp toàn thân.

Hải trên chân nàng, từ lúc nhảy xuống xe ngựa đã bị roi mất, đá vụn dưới chân cũng đâm nát lòng bàn chân nàng.

Nàng bất lực lui đến một mái hiên, hoảng sợ nhìn lưỡi kiếm chìa thẳng vào cổ họng mình. Giờ khắc này, nàng cảm nhận rõ rệt cái chết đang tiến đến rất gần....

Nhắm mắt lại, nàng lẳng lặng chờ nhất kiếm cuối cùng, chờ cái chết lại tiến đến một lần nữa...

Thật lâu sau, mũi kiếm vẫn chưa đâm vào họng nàng, mà thân thể nàng lại bị roi nâng lên. Đến khi mở mắt ra, liền nhìn thấy một đôi mắt thống khổ cùng lo lắng:

- Nữ nhân chết tiết, bổn vương tuyệt không để ngươi chết đi như vậy! Ngươi có chết cũng phải là ta tự tay giết!

Hắc quát lên, vẫn dùng những lời lẽ cay độc, nhưng vẻ mặt lại rất khổ sở, mồ hôi lạnh bắt hết tóc.

Quát xong, hắc liền ôm người nàng nhảy lên nóc nhà, chuẩn bị thoát khỏi sự khống chế của hai kẻ kia. Chỉ thấy vài lần lên xuống, bọn họ đã nhảy ra xa mấy trượng. Hai hắc y nhân vẫn đuổi sát theo. Tô Ngọc Thanh cảm thấy Hoàng Phủ Luật đang cố hết sức, nàng gầy khỏi ngực hắc, kiên định nói:

- Ta có thể tự đi.

Nam nhân nhìn vết thương trên vai nàng, không nói không rằng kéo tay nàng nhảy xuống mái hiên.

Bên dưới có vài ngõ tắt nhỏ tối đen, hắc nắm tay nàng chui vào một ngõ nhỏ sâu không thấy đáy.

Trong bóng tối, bọn họ chạy qua vài chỗ rẽ, rồi hắc đột nhiên đem nàng kéo vào một cửa nhỏ, liền ném nàng vào một đồng rom rạ. Mà hắc, lại ôm chặt

người nàng, không động dậy.

Nàng nghe tim hần đập dồn dập, cùng hần chú ý động tĩnh bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Mê loạn

- Tỷ tỷ, rõ ràng nhìn thấy bọn họ đi vào trong ngõ nhỏ, làm sao có thể nháy mắt không thấy bóng dáng? – Lúc này truyền đến giọng nói lo lắng của nữ tử.

- Vân Diệp, đừng nóng vội. Tình hoa độc trong người Hoàng Phủ Luật đang phát tác, hần sẽ không chạy xa được đâu. Chúng ta tiếp tục đi lên phía trước tìm kiếm – Ngay sau đó là một giọng nói tương đối trầm ổn.

- Được.

Ngay sau đó, tiếng bước chân của hai nữ tử nhanh chóng biến mất, bên ngoài lại trở nên yên tĩnh. Chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng canh gõ mõ cảm canh vắng vắng phía xa xa.

Hoàng Phủ Luật buông thân thể mềm mại đang nằm trong ngực mình ra, đem thân mình khó chịu nằm thẳng lên giường. Lặng lẽ căn giờ, chờ Tình Hoa độc ngừng phát tác.

Đau đớn khó chịu, ba trận đau liên tục dội đến, cơ hồ đã chiếm trọn lí trí hần lúc này.

Hần biết hôm nay là cuối tháng, đã tính ở trong vương phủ tĩnh dưỡng, lại không biết mẫu hậu đột nhiên triệu kiến. Hần bắt đắ dĩ mang theo Tiêu Ngọc Khanh tiến cung cùng mình.

Biết việc hần bị trúng độc, ngoại trừ người đầu độc là Tiêu Ngọc Khanh ra, còn có Lí mama đã hầu hạ hần nhiều năm, cái bóng của hần – Trình Tuấn, còn lại thì không còn người nào khác.

Hần nhớ tới lần ở sông Ngọc Hà bị đuổi giết, nhớ tới kết quả thu được ở phủ Thừa tướng...

Hần nhìn sang nữ tử nằm bên cạnh, ánh trăng mỏng chiếu trên khuôn mặt tò ra chút nhu hòa, thấy không rõ biểu tình của nàng mà chỉ thấy một đôi phượng mắt trong veo khẽ động trong bóng đêm.

Hần ngay lập tức bị dòng thu thủy kia mê hoặc, giờ phút này trong cơ thể lại là một trận mãnh liệt xôn xao dày vò. Hần đã quên chỉ trích truy cứu, khát vọng trong thân thể muốn chiếm đoạt thân thể mềm mại không xương kia.

Mùi thơm thanh nhã của nàng, sự mềm mại yêu kiều của nàng, nhu tình của nàng, ngay lập tức quanh quẩn siết chặt lấy tâm trí hần.

Hần quên không được, ngược lại còn thêm khát vọng.

Hần đột nhiên trở mình đứng dậy, trong cơ thể xôn xao khó chịu, một tay kéo nữ tử bên cạnh vào trong lòng ngực. Ngay sau đó, hần nghe được tiếng nàng khẽ kinh hô, hần giật mình vội xem nàng.

Hần vội vàng nâng nàng dậy, thấy vai trái của nàng bị chém lên, miệng vết thương khá lớn, dù chưa sâu vào xương, nhưng lại chảy rất nhiều máu. Mà nàng, nước mắt trong suốt giữ chặt trong đáy mắt, hàm răng cắn chặt môi, cũng không một tiếng kêu đau.

- Rất đau? – Hần trầm giọng hỏi, giọng nói bất giác đã ôn nhu vài phần.

Tô Ngọc Thanh ngửi mùi thơm khô mát, trong nháy mắt bị hần dọa cho giật mình, giống như có nhu tình hòa tan trong lời nói. Nàng khẽ cắn môi đỏ mọng, nhẹ nhàng bỏ đi lễ phục phiền phức cùng một góc trung y, lộ ra bờ vai trắng nõn mềm mịn, sau đó lấy khăn nhẹ nhàng chà lau vết máu trên vai, cuối cùng đem khăn đè lại miệng vết thương.

Nàng không nhìn nam nhân, chỉ nói nhỏ:

- Chỉ là có chút đau, không đáng lo ngại.

Hoàng Phủ Luật không nói nữa, bị bộ dáng giờ phút này của nàng lấy đi hô hấp, cướp đoạt mất lí trí.

Tóc nàng xõa tung sau lưng, tùy ý rơi trên vai. Phía dưới lễ phục là trung y màu trắng, nhìn vào bên trong có thể thấy được cái yếm đỏ thắm. Nàng không để ý đến phía dưới, lộ ra một đôi chân thon dài trắng ngọc, mà trên người nàng mùi thơm tự nhiên như đang trên chốc hần.

Hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể có một cỗ liệt hỏa đang bùng lên mãnh liệt, xôn xao trong người không thể đỡ được ập đến. Giờ khắc này, hắn rõ ràng nhận thức được sự hấp dẫn của nàng đối với hắn mãnh liệt ra sao.

Dù không có này Tinh hoa độc, hương thơm của nữ nhân này cũng vẫn làm cho hắn say mê. Hắn đột nhiên đứng dậy, sờ soạng nền rom rạ tìm hướng cửa mà đi.

- Chúng ta ngay lập tức quay về Thân vương phủ. - Hắn khàn khàn nói, loại bỏ ý nghĩ chính mình lại bị nữ nhân này mê hoặc.

Tô Ngọc Thanh ngẩng đầu lên, nhìn về mặt nam nhân muốn cấp tốc rời đi, thấy được hắn kiên cường chống đỡ độc, tim nàng bỗng vì hắn mà rung động.

Nàng lấy khăn trên vai xuống, không nói gì, lẳng lặng mặc y phục đi cùng nam nhân, thân mình lao đảo một chút.

Tô Ngọc Thanh nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn đang cháy rùng rùng mồ hôi lạnh, biểu tình thập phần thống khổ, trong đôi mắt thâm thúy hiện rõ liệt hỏa hùng hực, giống như muốn đem nàng đốt cháy.

Lòng của nàng trở nên kinh hoàng, chỉ cảm thấy cặp mắt lửa nóng kia làm cho nàng khó có thể hô hấp. Nàng né tránh ánh mắt hắn, rất nhanh hướng cửa sờ soạng mà đi. Ngay sau đó, thân thể của nàng đột nhiên rơi vào vòng tay của nam nhân.

Hắn ôm nàng, môi bạc kêu gọi ngay lập tức chặn tiếng kinh hô của nàng. Nàng giãy dụa, nam nhân lại đem thân thể nàng ôm càng chặt.

- Đừng nhúc nhích! - Hắn gầm nhẹ.

- Tỷ tỷ, thật không thể ngờ được! Hoàng Phủ Luật kia trúng Tinh hoa độc còn có thể trốn được, lần này lại làm cho chúng ta thích sát thất bại. - Thanh âm nữ tử từ xa vọng tới.

Tô Ngọc Thanh đang kinh hãi, lúc này mới ngừng giãy dụa.

- Vân Diệp, người không nhớ sự tỷ khinh công rất cao sao? Lần này để hắn chạy thoát là hắn gặp may mắn. Nếu lần sau tiện nhân kia còn dám làm chuyện xấu, ta nhất định phải cho nàng chôn cùng Hoàng Phủ Luật!

- Tỷ tỷ, chúng ta về trước phục mệnh đi.

- Đi thôi.

Đợi cho bên ngoài trở về yên tĩnh, Hoàng Phủ Luật lúc này mới nhẹ đem nàng buông ra một ít, nhưng chưa buông hẳn ra.

Mắt ung nhìn nàng thật sâu. Lòng của nàng lại kinh hoàng, bị hơi thở dày đặc của hắn trâu chọc. Trong nháy mắt, nàng lâm vào phiền lửa nóng sâu thẳm. Mãi đến khi nam nhân hung hăng hôn môi nàng, nàng mới bắt đầu giãy giụa.

Nam nhân một tay ôm chặt lấy thân mình nàng, tay kia bắt lấy hai tay đang đánh hắn, môi bạc đầu tiên là vội vàng xâm chiếm môi của nàng, rồi sau đó nhẹ nhàng hàm trụ vành tai ngọt mà trắng nõn, tình tế chong ghẹo, lại cẩn thận không đụng tới vết thương ở đầu vai.

Sau đó chuyển tới gáy ngọc của nàng, nhẹ nhàng cời bỏ y phục nàng mới mặc vào, nóng bỏng di chuyển xuống dưới.

Tô Ngọc Thanh bị giam cầm trong ngực lớn của nam nhân, chỉ cảm thấy thân mình một trận tê dại, tim đập nhanh không kiểm chế được. Hơi thở nam nhân dày đặc quanh thân mình, rồi sau đó thân thể của nàng từ từ ngã vào mùi thơm ngát của rom rạ.

Đôi môi nóng bỏng nhiệt tình của nam nhân đưa tới, nhẹ nhàng hôn ngân ở lưng bạch ngọc trắng nõn của nàng. Đây không phải lần đầu tiên hắn làm chuyện này với nàng, nhưng nàng vẫn không khỏi khăn trương run rẩy.

Xiết chặt rom rạ dưới thân, nhắm mắt lại, hàm răng kia cắn miêng yêu kiều của nàng, nàng để nam nhân mang nàng tới nơi hoan tình mãnh liệt...

.....

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tô Ngọc Thanh phát hiện mình đang nằm trên giường ở Tịch Lạc viên.

Thu Thủy nhẹ nhàng ở bên cửa sổ cắm hoa lê tuyết trắng mới cắt. Nàng ngồi dậy, đầu óc trở nên mê mang.

Thu Thủy không phải bị hôn mê sao? Mà nàng cùng Hoàng Phủ Luật không phải đang ở nhà kho bí ẩn kia sao?

Sau khi nàng ở cùng hắn, bị hắn ham muốn suốt một đêm, nàng liền hôn mê bất tỉnh. Chuyện về sau thế nào nàng không hề biết được.

Bất giác trên vai trái đón lợi hại. Tô Ngọc Thanh đưa tay lên ôm bả vai, cắn chặt vành môi lại.

Nàng nhẹ nhàng đi tới phía sau Thu Thủy đang mê muội nhìn chăm chăm bó hoa lê trắng nõn kia.

Màu tuyết trắng, không nhiễm một tia tạp chất, không quá đậm thắm, mà lại phong tình. Nàng vẫn luôn yêu thích đóa hoa trắng nõn này, bởi vì nó không

có vẻ điểm lệ như mẫu đơn, mà như hoa mai, thanh nhã thoát tục.

Nàng đột nhiên nhớ tới rừng hoa lê kia, tựa hồ chỉ có nơi đó ở vương phủ này khiến nàng lưu luyến nhất.

- Thu Thủy, người có khỏe không? - Nàng nhẹ giọng hỏi lục y nữ tử.

Thu thủy bị giật mình một chút, lập tức xoay người lại:

- Ngọc Vương phi, ngài sao có thể xuống giường? Vương gia phân phó, nô tỳ nhất định phải chiếu cố tốt cho Ngọc Vương phi, người hiện tại đang có thương tích. - Tiểu nha đầu mắt to tròn đầy sự vui mừng, còn có một chút kinh hoàng từ đêm hôm qua.

Tô Ngọc Thanh mặt hơi đỏ, lại hỏi:

- Ta ngày hôm qua hồi phủ như thế nào? - Tối hôm qua nàng cùng Hoàng Phủ Luật tại thời điểm bị người truy bắt ở nhà kho triển miên một đêm. Nàng nhớ rõ nam nhân kia rất ôn nhu, cẩn trọng. Bởi vì từ đầu tới cuối hẳn đều không có đụng tới miệng vết thương ở đầu vai nàng.

Thu thủy nhớ lại:

- Ngày hôm qua nô tỳ tỉnh lại ở trên xe, không thấy Vương gia cùng Ngọc Vương phi đâu, vì thế liền về phủ trước, nói thị vệ trong phủ ra ngoài tìm kiếm người cùng Vương gia.

Tiểu nha đầu nhìn nữ tử trước mặt, càng thêm kinh hi:

- Người biết không? Tối hôm qua là Vương gia tự mình ôm Ngọc Vương phi quay về Tịch Lạc viên. Lúc ấy chúng nô tỳ tìm được người cùng Vương gia, Ngọc Vương phi người đã hôn mê. Vương gia còn phân phó nô tỳ hảo hảo chiếu cố Ngọc Vương phi, đây là lần đầu tiên Vương gia. . .

- Vương gia hiện tại đang ở đâu? - Tô Ngọc Thanh cắt ngang lời nói của Thu Thủy.

- Vương gia đã rời phủ, phỏng chừng là vì chuyện ngày hôm qua.

- Phải không? Chúng ta đi xem Dục Nhi. - Không biết đứa nhỏ kia mấy ngày này như thế nào.

Sau khi nghe xong Tô Ngọc Thanh nói, Thu Thủy bỗng trở nên khẩn trương.

- Người còn muốn đi xem tiểu thế tử sao? Lần trước ngài đi Vân Lạc viên để Vương gia biết được, tất cả tỳ nữ lão mụ từ ở Vân Lạc viên đều bị trách phạt. Đặc biệt Hoa đại nương trông cửa, nàng bị Vương gia phạt hai mươi côn đuôi ra khỏi phủ. Thật đáng thương, tuổi nàng còn nhỏ vậy mà. . .

Tô Ngọc Thanh nhú chặt mi. Nàng chỉ nhìn Dục Nhi thôi, hẳn có nhất thiết phải đối với hạ nhân tàn nhẫn như vậy sao? Lại nói, nàng vẫn chưa thương tổn đứa nhỏ, nàng chỉ là giúp đứa nhỏ bù lại thiệt thòi không có mẫu thân.

Nam nhân này không biết chính con mình cần gì sao?

- Ngọc Vương phi, hôm nay mặc cái này được không? Thu Thủy nhìn bộ dáng ngại ngùng của nàng, lập tức đem quần áo của nàng đến, khiến nàng giật mình.

Đó là chiếc áo màu lá sen, tay áo cùng màu với quần lụa mỏng, hào phóng tao nhã, nàng rất thích.

Nàng nhận lấy y phục trong tay Thu Thủy tán thưởng nở nụ cười:

- Quả thực vẫn là Thu Thủy hiểu được, biết sở thích của ta.

Thu thủy mỉm cười ngọt ngào, vội vàng giúp Ngọc Thanh mặc y phục vào:

- Ngọc Vương phi, trên cổ người dấu đỏ nhiều lắm, tất nhiên là phải dùng y phục để che đi. Thu Thủy tối hôm qua mặc dù bị hạ ngục, hôm nay vẫn chưa hoàn toàn khỏi. Đây là Lí ma ma nói cho Thu Thủy. .

Cái gì? Dấu đỏ?

Tô Ngọc Thanh vội vàng đi tới trước gương đồng. Quả nhiên thấy sau gáy che kín những dấu hồng hồng lớn nhỏ không đồng nhất. Nàng ửng đỏ mặt, lập tức kéo cao áo, đem tóc dài buông trước ngực.

- Thu Thủy, chúng ta đi Vân Lạc viên.- Nàng quả thực là ở trước mặt Thu Thủy tìm có thoái thác chuyện kia.

- Chỉ là. . . . - Thu thủy do dự, đứng ở bên trong cánh cửa không dám động.

Tô Ngọc Thanh đứng ở cửa, trừng mắt hướng tiểu nha đầu một cái, nói:

- Lại sợ phải không? Ta lần này thật muốn nhìn hẳn như thế nào bảo hộ đứa con bảo bối của hẳn!

Nói xong, nàng đã một thân từ y nhẹ nhàng đi ra Tịch Lạc viên, hướng Vân Lạc viên mà đi. Thu Thủy tuy là có chút sợ hãi, lại cuối cùng vẫn là đuổi theo cước bộ chủ tử. Mà theo sau các nàng, còn có một thân hoa y là Thu Phinh đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tình phu nhân

Từ rất xa, Ngọc Thanh đã thấy đình nghỉ mát trong hoa viên có hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang ngồi, hình như một nữ tử đang dỗ tiểu hài tử ăn trái cây.

Lại gần hơn, thì ra là Tình phu nhân đang bóc vỏ quýt ngồi bên cạnh Dục nhi, mà tiểu tử kia ăn rất ngon miệng.

Tô Ngọc Thanh đi vào đình, khẽ cười với cậu bé:

- Dục nhi, còn nhớ tỷ tỷ không?

Cậu bé vừa nhìn thấy nàng, lập tức nhảy xuống đất, chạy vội về phía Tô Ngọc Thanh, ôm chầm lấy chân nàng làm nũng:

- Tỷ tỷ, lâu lắm rồi không tới thăm Dục nhi. Nương cũng biến mất, Dục nhi rất nhớ nương!

Tô Ngọc Thanh ôm đứa trẻ, điểm nhẹ trên mũi nó:

- Vậy gần đây Dục nhi có hay khóc không? Nếu Dục Nhi không nghe lời, nương khẳng định sẽ không đi ra cho Dục nhi thấy.

Dục nhi vội vàng nói:

- Ta rất nghe lời Tình di nương, Tình di nương nói Dục Nhi phải ăn quýt, Dục nhi liền ăn.

- Dục nhi ngoan! - Nàng sờ sờ cái má mềm mại của nó, lại nhìn Tình nhi ở bên cạnh.

Chỉ thấy tiểu thiếp của Hoàng Phủ Luật một thân quần áo sa mỏng màu phấn hồng, vẻ mặt phong tình vạn chủng. Mà nàng ta, cũng nhìn Tô Ngọc Thanh với ánh mắt lạnh như băng. Nhìn chằm chằm vào cổ áo Ngọc Thanh.

Với Tình nhi, ấn tượng đầu tiên về nàng ta đã không tốt.

Lần trước nàng ta thiếu chút nữa đem Tiểu Ngọc nhi ném xuống mặt hồ, nàng vẫn canh cánh chuyện này trong lòng. Mà việc nàng chịu không nổi nhất, chính là cặp mắt mang ba phần khiêu khích, bảy phần ghen tỵ kia. Tình phu nhân đối với nàng, dường như vẫn khó quên đoạn “tình cảm” chủ tớ ngày xưa.

- Ôi, tỷ tỷ hôm nay rảnh rồi thế nào lại đến xem Tiểu thế tử? – Tình phu nhân cười, phun ra một câu chói tai. Nàng ta chăm chú nhìn Tô Ngọc Thanh, lại cất giọng trào phúng:

- Tỷ tỷ thật có phúc khí, không giống Tình nhi mệnh khổ. Chỉ là thị thiếp của Vương gia, đã không có nhà mẹ đẻ chống lưng lại không có thân phận vào cung gặp Thái hậu, cả ngày nhàn nhả đến phát sợ...

Nghe đến đó, cả người Tô Ngọc Thanh đã muốn rét lạnh, Tình phu nhân ghen tỵ với địa vị của thân thể này đến thế sao?

Nhưng tất cả những thứ đó, quan trọng lắm sao?

Với Tô Ngọc Thanh nàng mà nói, những cái đó chỉ là gánh nặng. Nàng không thêm để ý Tình phu nhân, lấy khăn cẩn thận lau miệng cho Dục nhi. Tình phu nhân cũng không hết hy vọng, nàng tiến lại gần Tô Ngọc Thanh, đắc ý cười duyên:

- Tình nhi tuy rằng mệnh tiện, nhưng lại được Vương gia yêu thích, ta chỉ cần lòng Vương gia là đủ rồi, ai...

Nói xong, mặt nàng ghé sát vào Tô Ngọc Thanh, lại cười duyên:

- Tỷ tỷ, lần trước không hủy đi khuôn mặt này có hối hận không?

Ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt cao ngạo của mình, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Nàng nhìn chằm chằm vào mắt Ngọc Thanh, đến cả giọng nói cũng lạnh

buốt:

- Nếu không phải Vương gia xuất hiện đúng lúc, khuôn mặt này sớm đã tàn hoa bại liễu rồi. Lần đó làm tỷ tỷ nhọc công, nếu không có tỷ tỷ gây loạn, Vương gia cũng sẽ không chú ý đến Tình nhi. Tỷ tỷ! Hiện tại ngươi cũng đừng mơ có cơ hội lần nữa! Nếu không nể mặt ta, ngươi đừng mơ có cửa gần Vương gia!

Tô Ngọc Thanh nhìn nữ tử đang kích động, tinh tế đánh giá khuôn mặt nàng, mới phát hiện nàng rất giống nữ tử trong bức họa, nhưng không có khí chất của người kia.

Tình nhi, so với người con gái ấy, tục khí hơn.

Nữ tử trong bức họa, nhã nhặn thanh tao như tiên nữ. Đặc biệt là nụ cười, làm người ngắm tranh không khỏi mê muội, thậm chí là trầm mê.

Tình nhi, sao có thể so sánh với nữ tử ấy. Đối với vẻ mặt tức giận cùng lạnh lùng của Tình nhi, nàng âm thầm cười:

- Ta chưa bao giờ từng nghĩ tới hối hận với bất luận kẻ nào. Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới cùng ngươi có chung tương công. Nơi này, chỉ là nơi giam cầm ta mà thôi!

Tình nhi cười lạnh:

- Tỷ tỷ, đây là điều chế cười nhất mà ta nghe được từ miệng ngươi. Tình nhi ta hầu hạ tỷ tỷ nhiều năm như vậy, tâm tư của tỷ tỷ, Tình nhi còn không hiểu hết sao? Ha ha, Vương gia sẽ không yêu ngươi, tỷ tỷ.

Tô Ngọc Thanh nhủ thầm, không muốn lãng phí cùng nữ tử này. Nhẹ nhàng ôm lấy Dục nhi đang ngoan ngoãn nằm trong ngực mình, định rời khỏi đình. Lúc này, Tình nhi lại chắn trước mặt nàng:

- Tỷ tỷ, không thể làm thế. Vương gia ra lệnh, chỉ để một mình Tình nhi chăm sóc Tiểu thể tử. - Nói xong, lại ra lệnh cho tiểu nha đầu bên cạnh:

- Tiểu Bích, mau dẫn Tiểu thể tử quay về Vân Lạc viên. Nếu để Vương gia biết Tiểu thể tử gặp người không nên gặp, nhất định sẽ trách mắng Tình nhi.

Tiểu nha đầu tên gọi Bích nhi vội vàng tiến đến, cung kính nói một tiếng:

- Ngọc vương phi! - Bộ dạng phục tùng cúi đầu chờ Ngọc Khanh đem đứa nhỏ giao cho mình.

Tô Ngọc Thanh càng nhíu chặt mày. Khá lắm, Tình nhi!

Lấy Hoàng Phủ Luật ra làm chỗ dựa, dám không để nàng vào mắt. Nàng cũng chỉ muốn gặp đứa nhỏ mà thôi, lại biến nàng thành dã thú ăn thịt người.

Thôi, dù sao hiện tại đã nhìn thấy đứa nhỏ, nàng cũng không muốn làm khó hạ nhân.

Về phần Tình nhi, mặc kệ ân oán trước kia của nàng với nàng ta, hiện tại nàng không muốn liên quan gì tới. Nàng đem Dục nhi giao cho tỷ nữ, mang theo Thu Thủy xoay người rời đi.

Trên đường quay về Tịch Lạc viên, thấy một gã sai vặt vội vàng đi đến, la lên:

- Ngọc vương phi, ngoài cửa có nam tử tên Dung Danh Tông nói muốn gặp ngài.

Tô Ngọc Thanh kinh hãi, vội vàng hướng cửa lớn Vương phủ mà đi. Đi được vài bước, đột nhiên bị Thu Phinh ngăn đường.

- Ngọc vương phi, Vương gia ra lệnh, ngài không thể ra khỏi phủ.

Tô Ngọc Thanh giận tái mặt:

- Làm càn, ai cho ngươi lá gan dám ngăn đường của ta!

Nam nhân kia quả thật muốn giam lỏng nàng, còn phái một tiểu tỷ làm mọi cách mọi nơi giám sát nàng.

Trước kia, nàng không muốn cùng tỷ nữ này so đo, nay thật vất vả mới có tin tức biểu ca, sao có thể tiếp tục để Thu Phinh ngăn cản được?

- Là Vương gia phân phó nô tỳ hầu hạ Ngọc Vương phi. Ra phủ sợ có gì bất trắc, Ngọc vương phi tốt nhất không nên ra ngoài. - Thu Phinh vẫn ngăn cản Ngọc Thanh, không chút lơ lửng.

Tô Ngọc Thanh lạnh lùng cười một tiếng, đẩy tiểu tỷ vô lý ra, đi lên phía trước, cước bộ nhẹ nhàng thanh thoát. Nào ngờ, Thu Phinh còn nhanh hơn nàng, điểm nhẹ vài mũi chân, đã đứng chắn trước mặt Tô Ngọc Thanh.

- Ngọc Vương phi, thứ lỗi cho nô tỳ đắc tội! - Thu Phinh chắn trước mặt nàng, lần này còn lạnh lùng nhìn Tô Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh kinh ngạc một chút, sau khi vận khí đan điền, lấy khinh công chạy vội về phía trước.

Thu Phinh nhanh chóng đuổi kịp bóng dáng màu tím, xuất chương từng bước bức lui Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh không kịp trở tay, lui lại từng bước. Nàng lạnh lùng nhìn Thu Phinh, nhìn đôi mắt lạnh như băng kia, rồi cuộc cũng hiểu nam nhân kia phải một người lợi hại như thế nào bên cạnh nàng.

Lúc này đầu vai đột nhiên đau đớn, Ngọc Thanh bất đắc dĩ liếc nhìn cánh cửa chỉ cách có gang tấc, nhẹ bước về Tịch Lạc viên.

- Ngọc vương phi, để nô tỳ hầu hạ ngài đi ngủ. Đêm đã khuya. - Thu Thủy nhìn nữ tử trầm tư bên ngọn đèn nhỏ, nhẹ giọng nói.

Ngọc vương phi đã giữ nguyên tư thế này vài canh giờ, bất động không nói, chỉ chống cằm trầm tư.

Hàng lông mày của nàng hơi nheo lại, làn môi mềm mại đã bị hàm răng cắn đến có dấu vết, dù thấy nàng đang sầu lo ra sao. Thu Thủy biết, Ngọc vương phi đang lo lắng cho nam tử tên Dung Danh Tông kia. Nhưng chỉ sợ Ngọc vương phi đi ra ngoài gặp một nam tử, sẽ không tránh khỏi lời đàm tiếu.

- Vương gia hôm nay hỏi phủ sao? - Nữ tử rót cục mờ miệng.

Thu Thủy cười khê nói:

- Ngọc vương phi đã nhớ Vương gia rồi sao? Mới một ngày không gặp tựa như cách tam thu! - Thu Thủy đi tới nhẹ nâng nữ tử bên cạnh bàn, đi tới bên giường.

- Vương gia bây giờ còn chưa hồi phủ, Ngọc vương phi, thương thể hiện tại của ngài còn chưa khỏi hẳn, từ từ tĩnh dưỡng mới tốt.

Ngọc Thanh cười không nói, cởi áo ngoài, ngồi lên giường, để Thu Thủy giúp nàng mặc một chiếc áo màu đỏ bằng gấm thêu hình uyên ương.

- Ngọc vương phi, đêm qua người cùng Vương gia trốn đi đâu? Để nô tỳ tìm mãi, nghĩ người cùng Vương gia đã bị thích khách bắt đi. - Thu Thủy nhẹ nhàng treo áo ngoài của Ngọc Thanh lên giá áo, tiếp tục nói:

- Ngọc vương phi, dấu hồng trên người ngài có từ đêm qua sao? Rất giống trước kia ngài đi tới phòng Vương gia có.

Ngọc Thanh khê chốt dạ vụng trộm xiết chặt góc chăn, hơi xoay người vào bên trong, nói nhỏ:

- Thu Thủy, người đi nghỉ đi.

- Dạ, Ngọc vương phi, Thu Thủy đi xuống. - Thu Thủy cẩn thận hạ sa trường, rồi lui ra ngoài.

Lúc này có một thủ vệ tiểu nha đầu đi tới, cầm trong tay phong thư, cung kính trình lên:

- Ngọc vương phi, đây là thư của người.

Thu Thủy cầm lấy, tiểu nha đầu liền lui xuống.

Tô Ngọc Thanh ngồi dậy, mở ra, mắt lập tức sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tiểu Ngọc Nhi mất tích

- Thu Thủy, giúp ta một chút được không? - Ngọc Thanh ngồi dậy, bước xuống giường.

Nàng mặc áo ngoài, đem tóc dài vấn lại, sau đó cầm một cái áo choàng màu tó.

- Ngọc vương phi, ngài phải đi ra ngoài sao? Thu Thủy la hoảng lên.

Ngọc Thanh vội bịt cái miệng nhỏ của Thu Thủy, đỡ nàng lên giường:

- Người nằm ở nơi này, che giấu giúp ta.

Nha hoàn Thu Thủy tâm trạng bất an bị Tô Ngọc Thanh đẩy lên giường, vẻ mặt sợ hãi, nói:

- Nô tỳ không dám...

Ngọc Thanh đặt tay lên vai nàng:

- Muội muội ngoan, tỳ tỳ lần này rất vội, giúp ta được không? Người chỉ cần nằm ở nơi này ngủ, không lên tiếng là được. Ta sẽ mau chóng trở về.

Nói xong, nàng thoắt tắt nến, cầm lấy áo choàng nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Trang viên hoàn toàn yên tĩnh, nàng lẳng lặng liếc nhìn phòng Thu Phinh, đi nhanh ra khỏi viên. Chui vào một đường mòn bí ẩn trong rừng trúc, hướng cửa sau Vương phủ mà đi. Thân ảnh của nàng vừa mới biến mất, cửa phòng Thu Phinh bị người bên trong mở ra. Nữ tử nhẹ nhàng ra ngoài, đến phòng Tô Ngọc Thanh.

Nàng mở một lỗ nhỏ trên cửa sổ, nhìn vào bên trong, thấy có người nằm trên giường, mới yên tâm quay lại phòng mình.

Bên này, Ngọc Thanh cố gắng xuyên qua khu rừng âm trầm. Đến lúc ra khỏi rừng, nàng dừng bước, cảnh giác né tránh thị vệ tuần tra, lén lút chạy đến cửa sau.

Cửa sau tuy có chút vắng vẻ, nhưng vẫn có thị vệ canh gác.

Nàng nhớ tới lần trước chạy trước đây, trực tiếp từ tường nhảy ra, gây tiếng động quá lớn, cho nên mới bị Hoàng Phủ Luật phát hiện. Nàng nép vào góc tường, sau đó khom người nhặt hai cục đá, ném ra phía xa.

- Ai?

Hai thị vệ bị kinh động, vội vàng chạy đến chỗ phát ra tiếng động.

Tô Ngọc Thanh mừng rỡ, nhân lúc không còn ai, điểm nhẹ mũi chân nhảy ra cửa sau.

Biểu ca hện nàng ở khách điểm Vân Lai. nàng mặc áo choàng bước nhanh trên đường, nhìn ngó cẩn thận xung quanh.

Đối với đường xá ở kinh thành, nàng vẫn chưa quen. Đang lúc do dự, nàng lạc bước tới một nơi náo nhiệt. Giăng đèn kết hoa, ca múa mừng cảnh thái bình. Tiếng nữ tử kiều mị trêu đùa mời gọi, khách chơi không ngừng cười cợt đáp lại, vừa thấy liền biết là nơi lầu xanh.

Lại nhìn trên biển hiệu lớn to lóa mắt “Y Hồng lâu”, mới biết, nàng lại một lần nữa tới nơi này. Trước cửa đỗ một cỗ xe ngựa xa hoa quyền quý, đủ thấy người tới nơi này không phải cũng quý. Nàng xem tên nam nhân bị hoa nương kéo vào hồng lâu, đột nhiên cảm thấy thật ghê tởm.

Những người này thật bẩn, không chỉ có thân mình, còn có tâm.

Nàng đứng ngoài cửa, thật không muốn nhờ những người này giúp đỡ chỉ đường.

Đột nhiên nhìn thấy một cỗ xe chờ rượu chậm rãi đi tới. Có cụ già khoảng ngũ tuần ngồi đầu xe, quát roi thúc lừa, sau đó dừng lại trước cửa hồng lâu. Ngọc Thanh vội vàng tiến lên hỏi:

- Lão bá, có thể nói cho ta đường tới khách điểm Vân Lai không?

Ông lão thu roi lại, xuống xe. Đôi mắt già nua nhìn chằm chằm khuôn mặt bị che đi của nàng, lẳng lặng đánh giá một hồi mới mở miệng:

- Người ở nơi khác đến sao? Khách điểm Vân Lai phía trước đi thẳng, quẹo trái là đến. Người tự biết đi không?

- Được. Cảm ơn lão bá. — Ngọc Thanh tạ ơn, nhanh chóng đi theo hướng ông lão chỉ.

Lúc này cửa hồng lâu đột nhiên trở nên ồn ào, chỉ thấy hoa nương trước cửa vội tránh ra, sau đó có hai nam tử cao lớn bước ra, một nam nhân khí chất hiên ngang, nam nhân còn lại thì phong lưu phóng khoáng.

Nam nhân mặc trường bào màu bạc còn trêu đùa nam nhân kia, sau hai người có một nữ tử kiều mị. Hai nam nhân nói chuyện, đi nhanh đến xe ngựa. Những hoa nương còn lại vây quanh ở bên cạnh, vờ mặt ái mộ.

Tô Ngọc Thanh kinh hãi, vội vàng tránh sau xe. Lúc này lại nghe thấy ông lão hướng phía ba người kia kêu to:

- Lam lão bản, ta đưa rượu đến đây, là Trúc Diệp Thanh loại tốt nhất, xin hỏi phải đặt ở đâu?

Hai nam nhân cùng nữ tử đều nhìn đến bên này, Tô Ngọc Thanh luống cuống, tâm tình hoảng hốt, lo sợ.

Trong khoảnh khắc nam nhân kia nhìn đến nàng, vội vàng quay người. Nàng chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, có thể cảm nhận rõ ràng có hai ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào bóng dáng mình. Nàng xiết chặt góc áo, hoảng hốt không thể kiềm chế được.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe thanh âm nữ tử từ lầu loát truyền đến:

- Vậy người đem đến cửa sau đi, nơi đó sẽ có người tiếp đón.

- Được, Lam lão bản.

Ông lão lại ngồi lên xe một lần nữa rút roi đánh xe đến cửa sau Y Hồng lâu. Tô Ngọc Thanh cố nén kinh hoàng, theo xe chậm rãi ra xa tầm mắt của nam nhân.

- Luật, lên xe đi. Hôm nay rượu cũng uống không ít, nên sớm hồi phủ nghỉ ngơi đi.

Phía sau truyền đến tiếng nam nhân reu đùa quen thuộc, tiếp đó là tiếng bánh xe đi trên mặt đường, càng lúc càng xa.

Tô Ngọc Thanh cuối cùng mới yên tâm một chút, nhanh chân đến khách điểm Vân Lai. Cửa khách điểm, có một bóng dáng đang lo lắng chờ đợi. Thấy bóng dáng tỏ ý từ bóng đêm xuất hiện, hán vội vàng tiến lên.

- Biểu muội, ta cuối cùng cũng gặp được muội!

Tô Ngọc Thanh ngạc nhiên nhìn nam tử, thấy hán vẻ mặt khó khăn, tóc có chút rối hỗn độn, quần áo đơn giản, đôi mắt nhìn nàng hiện lên nét vui sướng.

- Biểu ca, Tiểu Ngọc nhi đâu? – Nàng vội vã hỏi.

Mắt Dung Danh Tông trở nên vô cùng ảm đạm, hán nói:

- Chúng ta vào phòng trước rồi nói sau.

Ngọc Thanh rối bời, nhìn biểu tình của biểu ca rất không thích hợp, làm như đã xảy ra chuyện không tốt. Nàng không nói thêm, theo hán quay về phòng.

- Tiểu Ngọc nhi đã mất tích!

Khi đã ngồi xuống, Dung Danh Tông đau đớn nói, áy náy nhìn Ngọc Thanh, hán tiếp tục:

- Ngày ấy, ta xác thực đã mang theo Tiểu Ngọc nhi ra khỏi rừng. Nhưng vừa mới bước ra, liền gặp đồng bọn của hắc y nhân. Bọn họ không chịu buông tha ta cùng Tiểu ngọc nhi, một đường đuổi giết! Sau đó chúng đánh ta hôn mê bất tỉnh. Lúc tỉnh lại, Tiểu Ngọc nhi đã mất tích.

Ngọc Thanh nghe xong mà lòng đau như cắt. Thì ra, Tiểu Ngọc nhi quả thực đã gặp chuyện bất trắc. Nàng gất gao nhìn nam tử:

- Vậy huynh biết những hắc y nhân kia sao?

Dung Danh Tông lắc đầu:

- Không biết, nhưng hình như thủ lĩnh của bọn họ biết Tiểu Ngọc nhi.

Tô Ngọc Thanh khó hiểu:

- Sao lại như vậy?

- Vì trước khi ta ngất đi, nghe thấy hán nói không cần giết đứa nhỏ. Ta nghĩ rất có thể Tiểu Ngọc nhi bị bọn họ bắt đi.

Là như thế sao?

Tâm Ngọc Thanh trở nên lạnh lẽo. Từ khi sinh ra đứa nhỏ đã gặp quá nhiều tai nạn, chỉ có thể đổ thừa lúc trước nàng không nên đem đứa bé ra Vương phủ.

Biểu muội, hai tháng này ta đã đi Vũ Sơn. - Dung Danh Tông lại mang đến một tin tức khiếp sợ.

Ngọc Thanh trừng lớn mắt, vội vàng nhìn nam nhân:

- Không phải chúng ta không đi qua được khu rừng sao?

- Đúng, chúng ta chính xác là không đi qua được. Lần đó ta ra khỏi rừng, mới phát hiện thì ra đó là một đường khác quay về kinh thành. Mà con đường này thông đến một con sông. Vì thế, ta xuôi theo dòng sông, đến một Am ni cô, hỏi lão ni bên trong mới biết, hướng bên trái có thể đi Vũ sơn.

Ngọc Thanh kinh hãi, thì ra còn có đường khác đi Vũ sơn!

- Vậy huynh ở Vũ Sơn có tìm được cha ta cùng sư huynh không?

Dung Danh Tông lắc đầu:

- Lúc ta đến, trong phòng cũng không có người. Hơn nữa xung quanh còn phủ kín một lớp bụi. Biểu muội, vì sao ở trên núi ta lại phát hiện bia mộ của người?

- Ta... - Ngọc Thanh cười khổ một tiếng, không khỏi bi thương.

Nàng không nhìn vào mắt nam nhân, nhẹ giọng nói:

- Người có tin linh hồn nhập vào không? Kỳ thực ta sớm đã chết đi, hồn phách ta bám vào thân xác vị sùng vương phi này. Ngày ấy, là ngày vui của ta cùng sư huynh...

Dung Danh Tông kinh ngạc không nói ra lời. Hắn nhìn khuôn mặt hơi nghiêng của nàng, chậm rãi lắng nghe lời nói của nàng.

Thật lâu sau, hắn rốt cục có phản ứng.

Hắn tin nữ tử này. Vì trên mặt nàng ánh lên vẻ bất lực, vì chính miệng mẹ nuôi nói cho hắn, nàng là biểu muội của hắn.

Mà hắn, trên đường vô tình phát hiện Ngọc Thanh ngồi bên trong một xe ngựa. Đó là xe ngựa của Vương phủ đang tiến về Hoàng cung. Hắn còn thấy một nam nhân lãnh tuấn ngồi bên cạnh nàng, nghĩ chắc là phu quân của biểu muội.

- Khó trách trong phòng vẫn trang hoàng cho ngày đại hôn. Biểu muội sớm đã có nơi có chốn. - Nói như vậy, trong lòng hắn không khỏi có chút cô đơn.

Ngọc Thanh quay đầu, mắt đã một mảnh trong suốt:

- Cha cùng sư huynh nghĩ ta quả thực đã chết, chính là hiện tại bọn họ ở nơi nào?

Dung Danh Tông nhìn nàng rơi lệ, không biết nói với nàng như thế nào, chỉ có thể nói:

- Có lẽ bọn họ không thể chấp nhận được đã kích mất đi người, nên đã chu du thiên hạ, giải sầu cho người nỗi buồn.

Ngọc Thanh rơi lệ, cũng không nói nữa. Cuối cùng, nàng đứng dậy:

- Hôm nay nếu ta đã ra được, liền phải quay về Vũ Sơn xem sao. Biểu ca, người mang ta đi một lần nữa, được không?

- Được.

Dung Danh Tông muốn giơ tay lau nước mắt cho nàng, nhưng vẫn không dám đường đột làm tới.

Ngọc Thanh lập tức đứng lên, liền đi ra ngoài.

- Chúng ta đi ngay bây giờ, biểu ca, nếu không sẽ không có cơ hội.

Nam nhân kia đang trên đường hồi phủ. Nếu như hắn trở về biết nàng trốn ra ngoài, sẽ bày ra thiên la địa võng bắt nàng lại.

Dung Danh Tông không nói hai lời, cầm hành trang đơn giản, bước nhanh đuổi theo Tô Ngọc Thanh. Hai người vừa ra khỏi khách điểm, đột nhiên thấy có chiếc xe ngựa đỗ trước cửa.

Vừa nhìn cỗ xe kia, Tô Ngọc Thanh đã lạnh toát người...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Địa lao

- Tiêu Ngọc Khanh, người đứng là làm cho bốn vương thật kinh hi!

Trong xe ngựa truyền ra một đạo âm thanh lãnh liệt không có chút độ ấm.

Ngọc Thanh trong lòng nhảy dựng lên, rõ ràng cảm nhận được người bên trong xe đang rất căm giận, bực tức ngút trời.

Nàng mới hiểu ra được, thì ra là nam nhân này đã sớm phát hiện ra nàng, nhưng lại theo nàng đi tới khách điểm này. Giờ phút này, hắn gây cho nàng áp bách, cơ hồ đang chặt đứt hô hấp của nàng.

Nàng đứng ở cửa khách điểm, đem kích động kim lại trong lòng, nhìn xe ngựa, lạnh nhạt nói:

- Người không trời buộc được ta mãi đâu. Chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ lại quay về Vũ Sơn.

Nói xong, lạnh lùng liếc mắt một cái về phía xe ngựa, mũi chân điểm nhẹ, phi thân hướng trong bóng đêm mà đi, Dung Danh Tông rất nhanh đi theo bên người nàng.

Bên trong xe ngựa lặng im, nam tử lạnh lùng nhìn theo hướng hai bóng dáng chạy vội trong bóng đêm, ánh mắt dần dần nheo lại.

Sau đó hần liền phi thân từ bên trong xe ra, thẳng tắp hướng nơi một nam một nữ bay đi.

- Muốn bỏ trốn? Vọng tưởng! - Nam nhân bạc thần nhẹ thở, ánh mắt thâm trầm.

Mới vừa phi thân đi được một chút, Ngọc Thanh thấy vòng eo đột nhiên bị nhuyễn tiền phía sau gắt gao cuốn lấy. Ngay sau đó, thân mình bị kéo ngược lại theo hướng xe ngựa mà đi.

Nàng sợ hãi kêu một tiếng. Biết là trốn không thoát khỏi bàn tay nam nhân này, quay lại đối với biểu ca hô:

- Biểu ca, người đi mau!

Dung Danh Tông kinh hãi, đang muốn lên tiến đến, đã thấy nữ tử rung rung, đốc thúc hần:

- Nếu biết được đường quay về Vũ Sơn, như vậy chúng ta về sau còn có cơ hội. Biểu ca, người mau rời khỏi nơi này đi, nhất định phải chờ Ngọc Thanh.

Vẫn là, chờ không được...

Tô Ngọc Thanh đã bị cuốn vào trong xe ngựa. Theo sau liền gặp một Hắc y nhân lạnh lùng xuất hiện ở xe ngựa, chỉ nghe hần nói với bên trong xe, cung kính kêu một tiếng.

- Thuộc hạ đến chậm.

Ngay sau đó thân mình như tia chớp chắn trước mặt Dung Danh Tông.

Dung Danh Tông còn không kịp phản ứng lại, thân thể đã không thể động đậy được nữa.

- Đem nam nhân này cũng mang về cho bốn vương!

Bên trong xe ngựa lại truyền đến một thanh âm lạnh lùng. Không thấy động tĩnh bên trong xe, theo sau liền thấy xe ngựa lấp rờn rọc kéo nước.

Bị điểm huyết đạo, Dung Danh Tông chỉ có thể lo lắng nhìn xe ngựa. Bị hắc y nhân phía sau cùng hai thị vệ áp giải thân mình theo hướng Thân vương phủ đi.

Lần này chạy trốn chạm phải đại giới, hần dùng tay điểm trên người nàng một vài huyết vị trọng yếu, rút đi nội lực của nàng. Từ nay về sau, nàng ngay cả khinh công cũng không có thể sử dụng.

Nàng biết là hần then quá hóa giận. Hần làm như vậy đơn giản là có ý định bẻ gãy cánh của nàng, tù đầy nàng, tra tấn nàng.

Nam nhân này, vĩnh viễn cũng chưa từng nghĩ bỏ qua nàng.

Tô Ngọc Thanh tay khẽ vuốt hoa lê tuyết trắng cắm ở bình ngọc, nữ tử lơ đãng, tâm tư không biết dừng ở nơi nào. Nàng nhieu mày đẹp, đôi mắt hàm chứa ưu thương, đứng bên cửa mà ưu tư.

Thu Thủy đi vào, nhìn đến bên cửa sổ tổ y nữ tử đang trầm tĩnh, cũng không dám lên tiếng.

Đêm hôm đó Ngọc Vương phi ra phủ sau, lúc về một thân suy yếu, Vương gia tự mình dẫn người trở về, mới biết Ngọc Vương phi là tính toán cùng nam nhân tên Dung Danh Tông kia bỏ trốn, nhưng lại bị Vương gia bắt lại.

Nàng đã bị phê đi võ công.

Mà nam tử kia, cũng bị Vương gia nhốt vào địa lao.

Nàng rút cuộc cũng tin tưởng những điều Ngọc Vương phi ngày ấy cùng nàng nói qua. Trước kia, Ngọc Vương phi tâm tư toàn bộ đều đặt ở trên người Vương gia, đối với Vương gia dùng mọi cách quyến rũ lấy lòng, tất nhiên là sẽ không rời phủ.

Vậy mà hiện tại, Ngọc Vương phi mặc dù vẫn là khuôn mặt kia, lại hơn phần thanh nhã. Nàng theo Vương gia không thấy một chút vui mừng, nàng hướng Vương gia tạt nước rửa chân.

Nàng đối với Tiểu thể tử ôn nhu săn sóc, nàng cũng không đánh chửi hạ nhân trong phủ, nàng nhiều lần trốn đi khỏi vương phủ. . .

Như vậy nữ tử nhà nhân, thanh nhà kia, tuyệt đối không phải Ngọc Vương phi trước kia.

Cho nên nàng rốt cục cũng tin tưởng cách nói hờn phách nhập vào thân thể. Tuy rằng kỳ lạ, nhưng lại thật sự phát sinh ở thân thể của Vương phi.

Mà nàng, rất thích Ngọc Vương phi hiện tại. Thích tỷ tỷ là nữ tử thanh nhã này.

- Ngọc Vương phi. - Nàng đem bát tổ yến đặt ở trên bàn, đi tới bên nữ tử thanh nhã đang đứng cạnh cửa sổ.

Nữ tử xoay người, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ mang ưu sầu, khẽ hỏi:

- Thu Thủy, ngươi có biết biểu ca của ta bị nhốt tại nơi nào không?

Thu Thủy sớm biết chủ tử sẽ có hỏi như vậy, cho nên nàng trước đó đã sớm tìm hiểu tốt vấn đề này:

- Ngọc Vương phi, nô tỳ nghe Lí ma ma nói, Dung thiếu gia bị Vương gia nhốt vào đại lao.

Tô Ngọc Thanh trở nên kích động, nàng nắm chặt đầu vai gầy yếu của Thu Thủy, vội la lên:

- Thu Thủy, mau dẫn ta đi địa lao được không? Biểu ca là vô tội. Hắn là vì ta mới bị như vậy. Thu thủy, ngươi mau dẫn ta đi tìm hắn!

- Nơi đó Vương gia đã phê chuẩn, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào. - Thu Thủy nhẹ nhàng giúp đỡ chủ tử đang kích động ngồi xuống, sợ nàng thương tổn chính thân mình.

- Thu Thủy, ta nhất định phải đi! - Nữ tử kiên định nói, ánh mắt cầu xin Thu Thủy.

Thu Thủy khẽ thở dài, bất đắc dĩ đưa nàng hướng đi địa lao.

Xuyên qua chín khúc hành lang gấp khúc, đi thẳng, đến nơi tĩnh lặng nhất Thân Vương phủ.

Ở đây, thấy một cánh cửa lưới sắt, có hộ vệ đeo đao mặc áo giáp đứng cạnh cửa. Mà bên trong cánh cửa, là một mảnh bóng tối âm lãnh sâu thẳm.

- Ngọc Vương phi muốn đi vào thăm Dung thiếu gia một chút. - Thu Thủy đứng bên cửa, đối diện hai thị vệ nói.

Hai người bất động, lạnh nhạt nói:

- Không có chỉ dụ của Vương gia, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào. - Sau đó vẫn là mắt lạnh nhìn thẳng phía trước.

- Chẳng lẽ ngay cả Ngọc Vương phi cũng không thể đi vào sao? - Thu thủy nóng nảy nói.

- Không thể! - Giọng nói vang lên lạnh lùng, không chút cảm xúc.

- Nếu ta nhất định phải đi vào? - Tô Ngọc Thanh giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiến về phía trước vài bước, định đi vào.

Hai thanh đại đao lập tức chắn trước mặt nàng.

- Nếu Ngọc Vương phi còn dám tiến về phía trước, chớ trách thuộc hạ đao kiếm vô tình!

Thanh đại đao lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, khoảng cách tới Ngọc Thanh chỉ có một tấc, không có chút nào có ý sẽ lùi lại.

- Làm càn! Các ngươi dám đối đãi với Ngọc Vương phi như vậy sao? - Thu Thủy giận tái mặt, đỡ Ngọc Thanh lui lại vài bước, lo lắng đại đao quả thực vô tình sẽ thương tổn chủ tử.

Hai người vẫn là lạnh lùng không nói, trên tay đại đao thủy chung không chịu buông, giống như hai pho tượng.

Ngọc Thanh lo lắng nhìn bên trong cánh cửa, giống như có thể nghe được tiếng biểu ca khóc thét. Nàng không đành lòng tưởng tượng bộ dáng biểu ca bị Hoàng Phủ Luật tra tấn.

Biểu ca là vô tội.

Nàng cắn môi đứng trước địa lao, bất lực nhìn bên trong cánh cửa âm u sâu thẳm. Sau một lúc lâu, đôi mắt rung rung trầm xuống, làm như hạ quyết tâm nào đó, khoảng cách thân thể của nàng cứ thế hướng tới đại đao đang ngăn lại cửa địa lao đi đến.

Bên cạnh nàng Thu Thủy còn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy đôi tay trong tay nàng đột nhiên gãy ra ngoài.

Ngay sau đó, nàng nhìn đến bóng dáng tổ y kia hướng đại đao lao tới, sợ tới mức nàng thiếu chút nữa quên hô hấp.

- Ngọc Vương phi!

Tô Ngọc Thanh đây là cá cược.

Cược Hoàng Phủ Luật sẽ không khinh địch làm cho nàng chết đi như vậy.

Môi cắn chặt, nàng thẳng tắp hướng cửa đi đến, dần dần tới gần lưỡi dao lạnh lẽo kia.

Còn nửa tắc nữa, lại vẫn không thấy đại đao kia nảy may chéch đi, mà Tô Ngọc Thanh cước bộ cũng không có dừng lại chút nào.

- Ngọc Vương phi. - Một thanh âm lạnh lùng truyền đến, chỉ thấy một cái bóng đen như u linh bèn xuất hiện trên mặt đất cửa lao khẩu.

Hắn đối diện trước hai thị vệ lạnh lùng nói:

- Mau thu hồi đao!

Lúc này Tô Ngọc Thanh thấy thân mình sắp gặp phải lưỡi dao trong nháy mắt, rất nhanh thấy đại thu về, quay trở về vô đao.

Tô Ngọc Thanh dừng cước bộ lại, lạnh lùng nhìn hắc y nam tử đứng che ở trước mặt nàng.

- Ngọc Vương phi, mời người trở về đi. Nam nhân này người không thể gặp.

Nam tử nói ngắn gọn lạnh lùng, không có một tia rườm rà, khách khí. Ngọc Thanh nhíu mi, nhìn nam tử lạnh lùng này. Nhớ tới hình dáng khác, khuôn mặt tuấn tú rõ ràng hiện lên. Nàng xiết chặt vật áo bên người, cả giận nói:

- Hắn là biểu ca của ta, vì cái gì không cho ta thấy hắn, vì cái gì phải nhốt hắn?

Nam tử mặt không chút thay đổi, trả lời:

- Đây là Vương gia phân phó, thuộc hạ chỉ là phụng mệnh làm việc. Ngọc Vương phi người mời trở về đi.

Tô Ngọc Thanh nhìn lưới sắt bên trong cánh cửa âm trầm, nàng nhịn xuống nước mắt trong hốc mắt rung rung, lạnh nhạt nói:

- Mang ta đi gặp Vương gia!

Nếu người nam nhân này không chịu buông tha là nàng, vậy thì nàng đến thừa nhận tất cả. Nam tử lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, thanh âm vẫn là không hề rối loạn:

- Vương gia giờ phút này có chuyện quan trọng.

- Hắn ở trong phủ đúng không? - Bất chấp nhiều như vậy, nàng hiện tại phải lập tức nhìn thấy nam nhân kia.

- Vương gia nói không được cho bất luận kẻ nào quấy rầy.

Ngọc Thanh im lặng trừng mắt nhìn hắc y nam tử lạnh như băng này, Không hề để ý đến hắn, bước đi hướng chủ viện của Hoàng Phủ Luật.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thương tâm

Nàng tức giận đi đến thư phòng của hắn, chỉ thấy tiên sinh đang dạy cho Dục Nhi tập viết đọc sách, không có bóng dáng hắn ở đây.

Không kinh động người ở trong, nàng nhẹ nhàng rời khỏi, sau đó hướng Cô Vụ cư của Hoàng Phủ Luật bước nhanh tới.

Trước cửa Cô Vụ cư, Lí ma ma cúi đầu đứng bên ngoài, bên cạnh còn một tiểu nha đầu đang ngượng ngùng. Thấy Tô Ngọc Thanh đến, các nàng trên mặt lộ rõ kinh ngạc cúi đầu hành lễ:

- Thịnh an Ngọc Vương phi!

Ngọc Thanh gật đầu đáp lại, rất nhanh lại hướng đi tới cửa. Lí ma ma nhanh chóng bước tới đứng trước mặt nàng, cung kính nói:

- Ngọc Vương phi, ngài hiện tại không thể vào. Vương gia hiện tại không muốn gặp ai.

- Ta có chuyện quan trọng tìm hân.

Trong phủ này, nằng đi nơi nào cũng có người ngăn cản nằng!

Lí ma ma đứng ở cửa, vẻ mặt khó xử, cúi đầu, thấp giọng nói:

- Tình nhân phu nhân lúc này đang ở trong phòng Vương gia.

Lời này, làm cho Ngọc Thanh trong lòng hiện lên một tia khác thường. Nàng nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng chặt, đối với nam nhân này bắt đầu cảm thấy một tia chán ghét.

Coi thường mạng sống của người khác, nạp tiểu thiếp, trêu chọc nằng, tâm của nam nhân này rốt cuộc là như thế nào ?

- Để cho nằng vào đi.

Lúc này trong phòng truyền ra một thanh âm giọng nam đã không còn lãnh bạc như ngày xưa, mà trầm thấp, mang theo chút nhàn nhả.

- Dạ.

Lí ma ma lúc này mới dám nhẹ nhàng mở cửa, để cho Tô Ngọc Thanh đi vào.

Ngọc Thanh vào cửa, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là y phục của nữ tử vút lung tung trên mặt đất.

Quần lụa mỏng, giày thêu, tiết khổ, một đường y phục kéo dài tới phía trong nội thất. Mà bên trong tiếng nữ tử cười duyên thùy mị, không dứt bên tai.

Nàng nhin sự khó chịu phản cảm trong lòng xuống, đi vào nơi phát ra thanh âm.

Chỉ thấy một đôi nam nữ y phục không chỉnh tề nằm ở trên giường.

Nam tử không mặc quần áo, để nửa thân trần, thân mình cao to rắn chắc nằm trên giường, cái yếm màu hồng cánh sen cùng tiết khổ của nữ tử để bừa bãi khiêu khích trên vòm ngực lồ lộ của hân.

Thấy Ngọc Thanh vào tới cửa, nam tử hé nửa mắt tà mị, ôm vòng eo nữ tử không có ý buông ra. Ngọc Thanh ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lạnh nhạt nhìn. Đối với nam nhân này, phản cảm cùng khó chịu càng sâu thêm một tầng.

- Thả biểu ca của ta ra, hân vô tội ! - Nàng lạnh nhạt nói.

Sa trưởng khẽ động mở ra, trong trướng nữ tử như con mèo nhỏ tiến vào lòng ôm ấp nam nhân, hôn dỗi:

- Tỷ tỷ, người tới đích thực không đúng thời điểm. Thật làm Vương gia mất hứng.

Nam nhân ôm chặt thân mình quyến rũ của nằng, đưa tay khẽ nâng chiếc cằm trắng nõn, thon dài, rồi sau đó xoa khuôn mặt mang theo ý cười, ánh mắt nhìn đầy sùng nịnh.

- Để hân ở lại Thân vương phủ không tốt sao? Cùng dưới một mái hiên, người và hân cũng không phải làm đôi uyên ương số khổ. Người nên cảm tạ bốn vương mới đứng – Ngừ khí thân nhiên, bình tĩnh, lại đậm thật sâu, làm đau đớn tâm can nữ tử ngoài trướng.

Ngọc Thanh khẽ vuốt ngực, bất giác chớp mắt có chút cay cay. Nàng đem nước mắt giữ chặt ở trong, đứng trước trướng, mở miệng nói với nam nhân:

- Người đã phê đi võ nghệ của ta, ta về sau dù chấp cánh cũng khó trốn khỏi Thân Vương phủ. Lần này ta chỉ cầu người, buông tha cho biểu ca của ta. Biểu ca hân là người tốt, ta không thể hại hân.

- A - Nam nhân cười lạnh – Hay cho một đôi uyên ương bất hạnh. Bốn vương cũng không biết ái phi của mình lại là người tình thâm ý trọng như thế, thật sự là làm cho bốn vương mở rộng ra tầm mắt.

Nói tới đây, mắt hân chợt lóe lên, nhìn nữ tử ở phía ngoài trướng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bốn vương chính là muốn cho ái phi nhớ lại một ít chuyện trước kia. Nếu hân là biểu ca của ái phi, vậy bốn vương nhất định phải “chiều đãi” hân thật tốt.

- Người. Người rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha hân? - Ngọc thanh kinh hãi.

Nước mắt rốt cuộc không nhịn được tràn mi trào ra.

Nam nhân này tuyệt không bỏ qua cho nằng.

Tội lỗi sùng phi trước gây ra cho Mạnh Tổ Nguyệt, hân muốn đòi lại trên người nằng. Chỉ là, nằng không thể để nam nhân này làm phiền hà đến người

vô tội.

Nam nhân ở bên trong trường không có đáp lại.

Nàng mơ hồ thấy được hân cùng tiểu thiếp đang ở trước mặt mình bừa bãi trên đũa.

Hân khẽ động tay, liền thấy nữ tử không coi ai ra gì kia nâng cổ tay cời yếm đang mặc, sau đó đem thân hình lồ lộ dựa vào trong ngực nam nhân tinh trắng. Nam nhân một tiếng cũng không nói, dùng ngón tay thon dài đưa lên vỗ về thân ngọc yếu đuối trong lòng, có vẻ rất thích ý.

Ngọc Thanh nhìn, chỉ cảm thấy một trận ghê tởm ập tới. Nàng cúi thấp giọng nồn một tiếng, chống tay đỡ lấy bên cạnh bàn.

Nam nhân đột nhiên dừng hành động lại, ánh mắt nhìn hướng ra ngoài trường, khiến cho thân thể mềm mại trong ngực hân bắt mất, bắt đầu vận vẹo.

- Vương gia. – Tinh phu nhân hờn dỗi, gắt gao cầm tay nam nhân không chịu di chuyển, vội vàng hướng trên người nàng.

Nam nhân lẳng lặng nhìn về phía nữ tử trong ngực, cặp mắt thâm thúy kia rõ ràng không có một tia tình dục nào. Sau đó hân đột nhiên đẩy thân thể đang vận vẹo trong ngực ra, đứng dậy bước xuống giường.

Ngoài trường, tổ y nữ tử về mặt tái nhợt, dùng sức lực chống xuống bàn, chống đỡ thân hình lung lay sắp đổ kia, nhu nhược giống như một đóa lê sắp điều tàn.

Hân nhú mày kiểm anh tuấn lại, đáy lòng rõ ràng đang thích ý, lại có tia khác thường.

Không kịp nghĩ xem cảm giác khác thường đó là gì, hân lập tức bị khuôn mặt chán ghét kia của nàng làm nổi lên lửa giận.

Nàng chán ghét hân!

Nhận thức này làm cho lồng ngực hân khó chịu.

Chưa từng có một nữ nhân nào đối với hân lộ ra biểu tình như vậy.

Các nàng đối với hân cho tới bây giờ chỉ có ái mộ cùng quan tâm, chỉ có mềm mại cùng đón ý nói hòa, mà không giống nữ nhân này, dám đối với hân mặt lạnh, dám trầm tĩnh nhìn vào mắt hân, hơn nữa còn dám trốn khỏi hân, dám đối với hân lộ ra loại biểu tình chán ghét này.

Cho nên hân nổi giận, muốn nhục mạ nàng.

Hân cố ý ở trước mặt nàng cùng tiểu thiếp hoan ái, lại làm cho trên mặt yêu kiều kia lộ ra tia chán ghét khiến lòng hân rối loạn.

Thân hình hân cao to rắn chắc đi tới, lạnh lùng theo dõi tổ y nữ tử trước mặt. Nhìn khuôn mặt quật cường cùng đôi mắt trong suốt như nước mùa thu, nhìn hàm răng cắn chặt môi đến bật máu, bỏ qua rối loạn trong lòng, tàn nhẫn đánh gãy bình tĩnh của nàng, nói:

- Dù có chết, ta cũng không sẽ bỏ qua cho ngươi cùng hân!

Ngay sau đó, cặp mắt quật cường, trong veo như làn nước thu kia lập tức tỉnh sáng lên, một chuỗi nước mắt trong suốt rơi xuống hai má bạch ngọc. Nàng lẳng lặng nhìn đôi mắt đang nổi giận của hân, bi thương nói:

- Có phải nếu ta chết, ngươi sẽ buông tha cho bất luận kẻ nào?

Nam nhân nhìn dòng nước mắt kia, mày kiếm nhướng lên, quát:

- Đúng! Mệnh này của ngươi là để báo thù cho Tổ Nguyệt, Ngươi vĩnh viễn chỉ có thể vì nàng chuộc tội!

- Phải không? - Tổ y nữ tử nói nhỏ, thanh lệ rơi xuống không ngừng.

Đôi mắt thu thủy dần dần trống rỗng, mê mang:

- Nếu chỉ cần ta chết, tất cả mới có thể chấm dứt, như vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Ngay sau đó, nàng đột nhiên lấy một con dao, không chút do dự hướng cổ họng mình đâm tới.

Hoàng Phủ Luật kinh hãi, tuyệt đối không thể tưởng tượng được nàng lại lựa chọn tự vẫn. Hân lập tức xuất chương, làm cho dao trong tay tổ y nữ tử không một tiếng động mà rơi xuống.

Thân hình mảnh mai cũng bị một chương quét qua ngã xuống đất. Nàng nâng hai mắt nhắm lệ, kiệt lực hướng hân quát:

- Vì cái gì không cho ta chết? Ngươi không phải muốn mạng này của ta sao? Ta chính là cho ngươi! Ta chết, tất cả sẽ chấm dứt!

Nam nhân lạnh lùng nhìn nữ tử thương tâm, trên trán nổi đầy gân xanh. Hân tiến lên từng bước, ôm thân mình mảnh mai của nàng, lạnh lùng nói:

- Muốn chết? Không dễ dàng như vậy! Tiêu Ngọc Khanh, ngươi còn chưa nhớ lại chuyện trước kia, bốn vương nhất định sẽ làm ngươi còn sống, còn sống thật tốt! Ngươi không phải muốn gặp hắn sao? Bốn vương hiện tại sẽ thanh toán cho ngươi!

Hắn buông mạnh thân thể của nàng ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, sau đó dang tay để Tình phu Nhân mặc quần áo cho hắn:

- Chúng ta đi địa lao! - Hắn lạnh nhạt nói.

Tại địa lao, một mảnh âm thấp, từng trận mùi máu thoảng qua, ngẫu nhiên còn có thể thấy được những con chuột cực lớn men theo góc tường chạy qua.

Hoàng Phủ Luật mặc đoạn bào thâm lam đi ở phía trước. Ngọc Thanh không nói gì đi bên người Hoàng Phủ Luật, lo lắng tìm kiếm bóng dáng biểu ca.

Trong lao có rất nhiều người, phần lớn là nam tử ngoài ba mươi tuổi, mỗi người đều đầu tóc hỗn độn, quần áo rách nát. Vết roi trên ngực rõ ràng có thể thấy được, còn có những vết máu lớn đã khô lại.

Nàng nhìn sơ qua thấy vài người nhát gan nao núng ngồi xổm góc tường hoặc không thì cũng cầm lấy thang chắn bằng sắt, khóc thét:

- Tha mạng.

Đập vào mắt làm Ngọc Thanh kinh hãi chính là hình cụ tra tấn dưới lao thất.

Có roi, có xiềng xích, có vết máu ở cổ tay bị trói dây thừng, có đinh bén nhọn.

Mà biểu ca đang bị xiềng xích ở cây cột đó. Tóc rối tung, trên người vết máu loang lổ, đã lâm vào hôn mê. Ngọc Thanh trong lòng đau xót, rất nhanh chạy vội đến nam tử đang hấp hối trước mặt.

- Biểu ca, ngươi tỉnh tỉnh. - Nàng loạng choạng lay nam tử, trong thanh âm có nồng đậm tự trách

- Đều là tại Ngọc Thanh làm phiền hà ngươi! Biểu ca, ngươi ngàn vạn lần không cần. Chưa nói xong, đã nghẹn ngào khóc.

Nam tử một thân quần áo rách nát, trên người da tróc thịt bong. Hắn mở mắt suy yếu, cánh môi khô nứt hé ra, lại không thể nói ra lời nào.

Ngọc Thanh nhìn hắn, nước mắt rơi càng nhiều. Nàng dùng tay ngọc vỗ mặt nam tử đang hôn mê, lo lắng không kiềm chế được.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn chằm chằm tổ y nữ tử bộ dáng đang lo lắng tự trách, mày kiếm nhíu lại, nói:

- Yên tâm, bốn vương sẽ không làm cho hắn cứ như vậy mà chết. Hắn chính là biểu ca của ái phi, bốn vương sao có thể làm cho hắn cứ như vậy mà chết. - Hắn cười lạnh, trong lòng hùng hực lửa giận.

Thì rav nữ nhân này thay đổi là bởi nam nhân kia.

Trước mắt thấy một màn này, thật sự là làm hắn chướng mắt.

Hắn cũng không ngờ, nữ nhân này lại có thể đoạt lòng người.

Cũng không ngờ, nàng sẽ vì nam nhân kia mà rơi lệ.

Hắn phiền não, đôi mắt nam tử sắc bén lại lạnh đi vài phần. Hắn trầm giọng phân phó thị vệ bên cạnh:

- Lấy chút nước đút cho hắn.

- Vâng - Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

Nữ tử xoay người lại, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ vì lệ mà nhòa đi. Vạn phần điềm đạm, nàng đi tới gần nam tử đoạn bào lam trước mặt, đôi thủy mâu rung rung. Nàng lặng lẽ nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn, cười mà rơi lệ:

- Hoàng Phủ Luật, ngươi nhất định phải bức tử ta sao?

Hoàng Phủ Luật trong lòng đau xót, bị khuôn mặt tuyệt lệ kia hút hồn. Trong nháy mắt, trên khuôn mặt thanh tú kia xuất hiện tia thống khổ thật sâu làm chấn động, làm đau trái tim hắn.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, giống như thấy được tất cả ưu thương của nàng.

Mà lệ của nàng, cơ hồ đang bao phủ lấy hắn, bao phủ mọi vật xung quanh.

Hắn đắm chìm trong phiền ưu thương, đã quên đi cừ hận của chính mình.

Đột nhiên...

- Ba!

Một thanh âm vang lên, vang vọng toàn bộ địa lao, cũng làm chấn kinh tất cả quản ngục ở đó.

Hoàng Phủ Luật chỉ cảm thấy một trận hương hoa mai phát qua, làm cho mặt đau xót.

- Người nhìn không rõ sao? Ta không phải là sườn phi của người! Ta là Tô Ngọc Thanh trên núi Vũ, Tô Ngọc Thanh!

Chỉ thấy trước mặt hân tố y nữ tử thanh lệ đầy mặt, cặp mắt trong suốt không sợ hãi lại gắt gao nhìn hân, mang tuyệt vọng trào phúng cùng thống hận.

Hân tỉnh táo lại mới biết, nữ nhân này lại dám tát hân một cái!

Hân nổi giận, không chút thương tiếc nào nắm chặt cổ tay của nàng, kéo lại gần mình, quát:

- Nữ nhân chết tiệt, người sẽ vì một cái tát này mà phải trả giá!

- Người tới, đem nữ nhân này mang về Tịch Lạc viên. Từ nay về sau không cho nàng bước ra khỏi Tịch Lạc viên một bước! - Hân lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, biểu tình âm lãnh ngoan tuyệt.

Tổ y nữ tử trầm tĩnh. Nàng không để ý đến nam nhân đang nổi giận, chỉ đau lòng liếc mắt một cái về phía nam tử đang hôn mê, thân mình như một pho tượng rách nát bị thị vệ kéo ra khỏi đại lao.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Giao động

- Nàng đã mấy ngày chưa ăn cái gì rồi ?

Nam nhân ngồi trước ngự án trong thư phòng, hơi ngẩng đầu lên, mày kiếm tinh xảo hơi nhíu lại nhìn nha hoàn vẩy hoa trước mặt.

- Bẩm Vương gia. Đã hai ngày nay Ngọc Vương phi không ăn gì. Tuy hiện tại Vương phi có ăn nhưng cũng chỉ ăn được một chút..

- Phải không?

Nam nhân nhướn mi, mắt ung chột lóe lên, lại một lần nữa cúi đầu phê duyệt tấu chương.

- Tất cả đều tùy theo nàng, nhưng ngàn vạn lần không được để cho nàng có suy nghĩ gì nông cạn.

- Dạ, nô tỳ biết.

- Tốt, vậy người lui xuống đi.

- Dạ, Vương gia.

Chờ cho đến khi nữ tử kia đi ra ngoài, nam nhân lại một lần nữa ngẩng đầu lên.

Một đôi mắt hẹp dài thâm thúy sâu thẳm như không ai có thể chạm vào được đáy mắt ấy.

Sau đó, hân nhìn ra ngoài cửa sổ một hồi, tưởng chừng như thời gian ngừng lại trong khoảng khắc đó, rồi hân đột nhiên đứng lên đi ra ngoài.

Hai gã gia đình vẫn canh giữ ở ngoài cửa thấy chủ tử của họ đi ra ngoài cũng vội vàng chạy theo sau, cố gắng đuổi kịp cước bộ của hân.

Hoàng Phủ Luật lúc đầu là hướng tới tiền đình mà đi, đi được một đoạn đường hân đột nhiên dừng lại, quay ra phía sau đối mặt với hai gã gia đình, nói:

- Các người lui xuống đi.

- Dạ - hai gã gia đình nghe mệnh lệnh cung kính lui ra.

Nam nhân xoay người, không chút do dự đi về phía ngược lại hướng đang định đi đến.

Xuyên qua vài cái hành lang gấp khúc, hân dừng lại ở một vườn hoa yên tĩnh, tao nhã. Bên trong vườn, có một nữ tỳ đang phơi nội y bằng gấm, một lão

mộ đang quét dọn sân vườn. Tuy lúc này mới vào hạ, nhưng biển hoa bên trong vườn đã héo tàn.

Chỉ có hai nụ hoa từ vì hé nở mới cho ta thấy có chút sinh khí.

Tỳ nữ vừa nhìn thấy nam nhân mặc áo cẩm bào đứng ở ngoài cổng, đang muốn cúi người hành lễ thì lập tức bị hấn cản lại.

Hấn lẳng lặng đi vào trong sân, quả nhiên thấy được một thân tồ y nữ tử mà hấn muốn gặp đang dựa người vào cửa sổ.

Nàng ôn nhu khinh diễm, nhỏ bé mà yếu ớt. Nàng dựa trán vào cửa sổ, lặng yên ngắm nhìn không trung. Nếu không phải hàng mi của nàng hơi rung rung, hấn cơ hồ nghĩ rằng nàng chỉ là một hình nhân không hề có sự sống.

Nàng như vậy, càng làm cho hấn quận thất cội lòng.

Cái loại cảm giác tự nhiên ập đến này lại làm cho hấn thấy kinh hoàng.

Là nàng thay đổi, hay là... hấn?

Hấn nhíu mi, ánh mắt thật sâu liếc nữ tử đang tựa người ở cửa sổ rồi lẳng lặng rời đi.

Chờ nam nhân biến mất, từ bên trong cánh cửa một nha hoàn mặc váy hoa bước ra. Chỉ thấy trên tay nàng đồng hồ ăn sáng cùng com chưa được động đến.

Nha hoàn lạnh lùng nghiêm mặt lẳng lặng đi ra Tịch Lạc viên.

Sau đó liền gặp lục y nữ tử đang vội vã đi đến.

- Ngọc Vương phi!

Nàng lấy khăn lau đi mồ hôi trên trán, nhắm hướng nội thất mà tiến vào.

Nữ tử đang tựa mình bên cửa sổ nghe thấy tiếng của nha hoàn thì vội vàng đứng dậy. Nàng đi đến cạnh lục y nha hoàn.

- Thu thủy, hỏi thăm thế nào rồi?

Thu Thủy dừng lại, thở hắt hà hắt hắt:

- Nô tỳ... nô tỳ nghe Vương đại ca nói, Dung thiếu gia hiện giờ đã tỉnh lại, vết thương trên người thiếu gia rất nghiêm trọng. Nhưng Vương gia không cho ai khám và chữa bệnh hết.

Ngọc Thanh nhíu mi, trong lòng lo lắng không yên. Nàng làm sao có thể trở mặt nhìn biểu ca bị tra tấn như vậy? Nhưng nàng không thể xông vào nhà lao để cứu được biểu ca vô tội.

- Thu Thủy, vậy ngươi có thể giúp ta đi thỉnh cầu Vương đại ca, nhờ hấn mang ta vào trong địa lao được không?

Thu Thủy trầm trù một chút rồi nói:

- Nhưng chính Vương gia đã hạ lệnh, ngài không thể bước vào địa lao.

- Ta có thể cải trang thành nam nhân. Chỉ cần Vương gia không phát hiện ra là được.

- Ngọc Vương phi, như vậy rất mạo hiểm! Nếu như bị Vương gia phát hiện, ngài chắc chắn lại bị trách tội.

Ngọc Thanh cười buồn:

- Ta còn sợ hấn trách phạt sao? Còn có thứ gì thảm khốc hơn hiện tại? Trừ phi hấn muốn mạng của ta! Nhưng ta biết rằng hấn sẽ không khinh địch mà để cho ta chết đi như vậy.

Nàng cắn răng, lo lắng nhìn về phía Thu Thủy,

- Thu Thủy, ngươi nhất định phải giúp tỳ việc này, tỳ nhất định phải đi thăm biểu ca.

- Ngọc Vương phi.

Thu Thủy lo lắng nhìn về mặt khăn cầu của Ngọc Thanh, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

- Nô tỳ sẽ thử đi cầu Vương đại ca.

Nói xong, lại xoay người vội vã rời đi.

Thu Thủy vừa rời đi, Thu Phinh liền đi vào cửa. Nàng liếc mắt một cái nhìn bóng dáng Thu Thủy đang vội vàng rời đi. Nàng nhìn Tô Ngọc Thanh với vẻ mặt lạnh lùng, Thu Phinh lạnh nhạt nói:

- Nô tỳ tới đón Ngọc Vương phi đi tiền thính. Phụ thân của ngài tới.

Ngọc Thanh cả kinh, trong lòng bối rối đứng lên.

- Trong người ta có chút không khỏe, hãy thỉnh phụ thân ta trở về đi.

Nàng sợ hãi khi phải đối mặt với cặp mắt già nua đầy âm mưu quỷ kế kia.

- Nhưng Vương gia đã ở đó rồi Ạ. Vương gia nói nhất định phải mời được Ngọc Vương phi tới.

Thu Phinh không thuận theo cũng không muốn buông tha nàng.

- Ta nói không đi!

Ngọc Thanh giận tái mặt. Nha hoàn này càng ngày càng không đem chủ tử là nàng để vào mắt!

- Dạ

Thu Phinh liếc nhìn nàng, rốt cuộc cũng chịu rời đi.

Ngọc Thanh thở ra một hơi, đem thân mình dựa vào trên khung cửa sổ, khuôn mặt mê man nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Bất giác nàng lại nhớ tới cuộc sống trước đây trên núi Vũ Sơn.

Nàng nguyện ý chết trong lòng sư huynh của nàng như trước đây, còn hơn là cùng dây dưa một chỗ với Hoàng Phủ Luật.

Còn cha và sư huynh của nàng hiện giờ đang ở nơi nào?

- Khanh nhi!

Thanh âm già nua vang lên cắt đứt suy nghĩ của Ngọc Thanh. Nàng quay mặt lại đã thấy vị "phụ thân" mà nàng e ngại đang bước vào cửa.

- Phụ thân.

Đi phía sau "phụ thân" không ai khác là Hoàng Phủ Luật với gương mặt lạnh lùng không bao giờ thay đổi.

- Khanh nhi làm sao vậy? Đã mời thầy thuốc đến xem qua chưa?

Tô Ngọc Thanh không để ý gì đến Tiêu Như Tự, nàng lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Luật, nói:

- Không cần mời thầy thuốc, chỉ là có chút buồn nôn, không nuốt nổi đồ ăn.

Hoàng Phủ Luật nhíu mày, đôi mắt sắc như dao nhìn chăm chăm nàng, không nói không rằng.

Tiêu Như Tự xem xét Ngọc Thanh một phen, rồi sau đó quay sang Hoàng Phủ Luật, nói:

- Lão phu muốn đến đón Khanh nhi về phủ mấy ngày. Hai ngày nữa là ngày giỗ của mẫu thân nàng.

Bạc môi Hoàng Phủ Luật nhẹ mở:

- Phận làm con, Ngọc Khanh nên trở về tế bái. Đáng tiếc bôn vương phải tiến cung, thứ cho không thể đi cùng.

Ngọc Thanh nắm chặt khăn tay, lạnh nhạt nói với nam nhân:

- Ngươi cứ như vậy yên tâm cho ta rời đi?

- Ngọc Khanh!

Tiêu Như Tự ở bên cạnh trách cứ.

Hoàng Phủ Luật cười lạnh. Hắn từ từ tới gần nữ tử, con ngươi thâm thúy trở nên ngoan tuyệt:

- Ngươi cứ việc thử xem xem! Thời gian này tâm tình của bôn vương thật không tồi, không ngại cùng chơi trò mèo vờn chuột với ngươi.

- Người!

Ngọc Thanh chỉ nhìn vào đôi mắt ngoan tuyệt của hắn trong chốc lát, toàn thân không tự chủ đã lạnh toát.

Nàng quay người đi, không muốn để ý tới nam nhân ngoan tuyệt này nữa.

Sau nửa canh giờ, nàng ngồi trên xe ngựa rời đi khỏi phủ Thân vương, đi theo bên người là nha hoàn Thu Phinh với gương mặt lạnh lùng. Nàng rốt cuộc cũng đã hiểu vì sao nam nhân kia lại yên tâm cho nàng rời khỏi Thân vương phủ.

Xe ngựa vừa dừng lại, nàng liền bị nha hoàn tên Tiểu Đào lần trước đón về phòng Tiểu Ngọc Khanh.

Căn phòng lại một lần nữa đổi sạch, sa trướng mới tinh, áo ngủ bằng gấm, bàn cờ, cùng bàn trang điểm không nhiễm một hạt bụi, bên trên để đầy đồ trang sức cùng hương lộ. Tiểu Đào đỡ nàng ngồi lên giường, nói nhỏ:

- Tiểu thư, lần trước người dọa nô tỳ sợ quá. Nô tỳ đi Vân Hoài tơ lụa trang lấy vải dệt mang về, phát hiện tiểu thư đột nhiên không thấy... Tiểu thư, người quay về vương phủ mà không nói với nô tỳ một tiếng, lão gia đã lo lắng mãi.

Ngọc Thanh dựa vào đầu giường, chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Tiểu nha đầu này, nàng nhất định phải xin lỗi nàng ta. Nàng lạnh lùng nói với Thu Phinh đang thu dọn:

- Người đi xuống nghỉ tạm đi, nơi này có Tiểu Đào là đủ rồi.

- Dạ. – Thu Phinh nhẹ cúi đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiểu Đào một cái rồi lui ra.

- Tiểu thư, người biết không, thì ra lần trước Vương gia cũng không sủng hạnh Tiểu Thao tỷ tỷ, chỉ để cho Tiểu Thao tỷ tỷ bồi hấn uống rượu. – Tiểu Đào bắt đầu lái nhai.

- Đáng thương cho Tiểu Thao tỷ tỷ, hiện tại bị lão gia đuổi khỏi phủ, nghe nói đồ bệnh rất nặng.

- Phải không?

Ngọc Thanh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng yên tĩnh. Hiện tại, dù nam nhân này có làm việc gì cũng không liên quan đến nàng.

- Dạ.

Tiểu Đào nhìn chủ tử bộ dạng thờ ơ, biết điều ngậm miệng.

Hiện tại, nàng cảm nhận được, so với trước đây tiểu thư đã thay đổi rất nhiều. Trước đây, chỉ cần là chuyện liên quan tới Tứ Vương gia thì tiểu thư sẽ không bao giờ bỏ qua, huống chi bây giờ lại có nữ nhân dám ở gần Vương gia như vậy.

Tiểu thư hiện tại ngay cả chuyện của Tứ Vương gia cũng không có chút hứng thú. Hơn nữa tiểu thư bây giờ càng trở nên thanh nhã hơn trước, giống như là một người khác vậy.

- Tiểu thư, hiện tại nô tỳ sẽ đi hương phòng chuẩn bị.

Tiểu Đào thu thập tốt trong phòng xong liền lui ra.

Ngọc Thanh mở mắt ra, nhớ tới dòng suối kia.

- Đó là suối gì? Vì sao ta tắm rửa xong liền cảm thấy toàn thân thoải mái, dễ chịu?

Tiểu Đào hồ nghi nhìn tiểu thư, lo lắng nói:

- Tiểu thư, người đừng dọa nô tỳ. Nước suối kia là do lão gia vì tiểu thư mà phối chế ra. Tiểu thư, người đã quên rồi sao?

Ngọc Thanh tỉnh lặng không đáp lời, nàng chỉ biết nước suối kia nhất định có điều cổ quái.

- Tiểu Đào, người lui xuống đi. Hôm nay ta không muốn đến chỗ đó tắm rửa. – Nàng nhẹ nói.

Tiểu nha đầu khó hiểu nhìn Ngọc Thanh, nghe lời rời khỏi phòng.

Đợi đến khi bên ngoài phòng yên tĩnh, Ngọc Thanh nhẹ nhàng đứng dậy mở cửa. Nàng đột nhiên nhìn thấy Thu Phinh không biết đã đứng bên ngoài cửa từ lúc nào.

Thu Phinh liếc nhìn Ngọc Thanh, lạnh nhạt nói:

- Ngọc Vương phi cần gì, cứ việc sai bảo nô tỳ.

Ngọc Thanh tái mặt, cả giận nói:

- Ta muốn ra ngoài đi dạo cũng cần phải được sự cho phép của người sao? Người cũng đừng quên nơi này không phải Thân Vương phủ.

Thu Phình bình tĩnh nhìn Ngọc Thanh, không hề sợ hãi:

- Ngọc Vương phi, chức trách của nô tỳ chính là bảo vệ ngài, không thể để ngài đi ra ngoài một mình.

- Phải không?

Ngọc Thanh cười lạnh, bảo hộ nàng? Muốn giữ lại cái mạng để chậm rãi tra tấn nàng thì đúng hơn!

- Tiểu thư!

Lúc này ở phía cuối hành lang dài có một nha hoàn lạ mặt chạy tới. Đầu tiên hướng Ngọc Thanh hành lễ rồi nói:

- Lão gia mời tiểu thư đến thư phòng nói chuyện ạ.

Lại là một kẻ không chịu buông tha cho nàng. Ngọc Thanh nhíu chặt đôi mi thanh tú, trong lòng một mảnh bi thương. Những người này, không ai chịu buông tha cho nàng a!

- Dẫn ta đi. – Nàng nói với tiểu nha hoàn.

Có thể sống, đó là may mắn của nàng. Nếu không thể, cứ coi như là mệnh của nàng đi. Nàng còn có thể trốn sao?

Tiểu nha đầu liếc mắt nhìn Ngọc Thanh một chút, rồi lập tức dẫn nàng đi qua một đoạn hành lang dài hướng về phía thư phòng của Tiêu Như Tự.

Tại thư phòng, Tiêu Như Tự dựa người vào cửa sổ, khoanh tay nhìn ra phía ngoài. Nghe thấy tiếng mở cửa, hắn xoay người, sau đó phẩy tay bảo nữ tử đóng cửa lại.

Ngọc Thanh đóng cửa xong, lặng lẽ đứng nhìn Tiêu Như Tự.

- Người hẳn là biết rõ lần này phụ thân gọi người đến là có chuyện gì rồi phải không?

Tiêu Như Tự vẻ mặt bình tĩnh nhìn nữ tử đang đứng ở ngoài cửa.

- Lần trước vì cái gì muốn chạy trốn đi? Còn muốn cùng nam nhân kia chạy trốn?

- Ta vốn không phải người thuộc về nơi này.

Ngọc Thanh cất giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Cho dù nàng không phải cùng biểu ca bỏ trốn, nàng cũng không thể ở lại nơi này, không thể tiến vào tiến vào sinh mệnh phức tạp của họ.

Tiêu Như Tự nét mặt già nua nổi lên giận giữ, hắn nói:

- Người còn dám nói! Lần trước người cùng hắn bỏ trốn, nếu không phải người của ta phát hiện, chỉ sợ người sớm không thấy bóng dáng. Khanh nhi, người trước kia không phải như thế. Từ nhỏ đến lớn, người muốn cái gì phụ thân đều đáp ứng, hiện tại phụ thân đã lớn tuổi, Khanh nhi không thể vì phụ thân mà nghĩ lại sao?

- Suy nghĩ vì bá nghiệp của người sao?

Ngọc Thanh lạnh lùng cười.

- Sẵn sàng hy sinh cả hạnh phúc nhi nữ của mình sao?

Nàng giẫm cọt nhìn khuôn mặt chỉ biết tính kế ở trước mắt mình

- Thật là một phụ thân tốt. Có thể vì lợi ích của bản thân mà hi sinh nữ nhi ruột thịt, vậy mà còn nói yêu thương ta?

- Khanh nhi!

Tiêu Như Tự nổi giận, tát mạnh Ngọc Thanh một cái, lạnh lùng nói :

- Bây giờ đủ lòng đủ cánh rồi? Dám nói như vậy trước mặt phụ thân! Ta nuôi người lớn, giờ người báo đáp ta như thế sao?

Ngọc Thanh bừng khuôn mặt nóng rát, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm con người ích kỷ được gọi là "phụ thân", nói:

- Nếu ta không phải nữ nhi của người thì sao?

Tiêu Như Tự nhìn khoe môi bật máu của nàng, lại nhìn bên má trắng nõn giờ đã in đậm dấu năm ngón tay. Mắt hơi trằm xuống, giấu lửa giận trên mặt, giọng điệu cũng dịu đi:

- Phụ thân biết vừa rồi ta ra tay quá nặng, Khanh nhi, cha cũng là bất đắc dĩ. Người hẳn là hiểu được tình cảnh hiện tại của phụ thân. Nếu ta không giết hẳn, thì hẳn cũng giết ta.

Ngọc Thanh lại lạnh nhạt nói:

- Ta xác thực là không rõ tình cảnh của người!

Bởi nàng căng bản không phải nữ nhi của hẳn.

Mây rậm Tiêu Như Tự nhướn lên, hẳn thở dài một hơi.

- Khanh nhi đang oán hận phụ thân sao? Bước đến ngày hôm nay cũng không phải là mong ước của phụ tử ta. Lúc trước người bức tử Mạnh Tổ Nguyệt, phụ thân vẫn nghĩ là người yêu thương Hoàng Phủ Luật. Hoàn hảo, may mắn là người không hề yêu thương hẳn. Ta sẽ phái người cứu Dung Danh Tông ngay lập tức, từ nay về sau cũng không ngăn cản hai người các người.

- Ta bức tử Mạnh Tổ Nguyệt?

- Khanh nhi, lúc trước người bức tử Mạnh Tổ Nguyệt không chỉ bởi vì tâm tư đúng không? Có người đứng đằng sau sai khiến người làm như vậy đúng không? Nói cho phụ thân biết, hẳn là ai vậy?

Ngọc Thanh cảm thấy mê hoặc. Tất cả những việc đó đều do Tiêu Ngọc Khanh làm, nàng làm sao mà biết được chứ?

Nàng chỉ là Tô Ngọc Thanh trên núi Vũ Sơn, một Tô Ngọc Thanh cùng thế vô tranh, nàng cái gì cũng không biết.

Nàng lắc đầu, trong lòng một mảnh bối rối.

Tiêu Như Tự nhìn tổ y nữ từ vẻ mặt mê loạn, ở trong lòng tính kế một phen. Sau đó hẳn nhẹ vỗ tay một cái, cửa thư phòng lập tức được mở ra. Một lão mẫu từ ôm Tiêu Ngọc Nhi mới hơn sáu tháng tuổi xuất hiện ở cửa.

- Khanh nhi, người đem đứa nhỏ này vào cung đi. Chờ tất cả bình ổn, phụ thân nhất định sẽ cho người cùng Dung Danh Tông và đứa nhỏ này đoàn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bóng dáng sư huynh

Tiểu Ngọc Nhi đã được hơn sáu tháng tuổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng, cái miệng anh đào đáng yêu, đôi mắt to tròn nhìn Tô Ngọc Thanh chăm chú, đánh giá một lát.

Tiểu Ngọc Nhi bỗng nhiên huơ huơ bàn tay mũm mĩm, cười với Tô Ngọc Thanh

- Tiểu Ngọc nhi.

Lòng Ngọc Thanh lập tức bị hòa tan, nàng vội vàng tiếp nhận Tiểu Ngọc nhi nhỏ bé đang vịn vẹo thân mình trong tay của lão mẫu tử.

Nàng gắt gao ôm lấy thân mình bé nhỏ mềm mại vào trong lòng, vỗ về bé, chỉ cảm thấy nhói đau trong lòng. Đứa nhỏ nhu thuận đáng thương này từ lúc sinh ra đã phải chịu bao bất hạnh.

Mẫu thân thân sinh ra thì đã mất, cũng không có được tình yêu của phụ thân. Mà chính nàng – Tô Ngọc Thanh suýt chút nữa cũng hại đứa nhỏ này. . .

May mắn là bé lại một lần nữa trở về bên nàng, có thể đây là bản năng làm mẹ, cũng có thể là một loại thương tiếc tình cảm. Dù thế nào, đứa nhỏ nằm trong lòng đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của nàng.

Tiểu Ngọc Nhi tựa hồ cảm giác được tiếng lòng của nữ tử đang bế mình. Đứa bé lẳng lặng nằm trong lòng Tô Ngọc Thanh, không khóc cũng không quấy. Cái đầu nhỏ bé dường như còn muốn rúc thật sâu vào trong lòng nàng.

Ngọc Thanh ngửi thấy mùi sữa nồng đậm trên người bé, lòng quặn thắt lại

- Người lui xuống đi.

Tiêu Như Tự đi tới, hạ lệnh cho lão mục tử.

- Dạ, lão gia.

Lão mục tử cũng không rời đi ngay mà còn liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc Nhi đang nằm trong lòng ngực của Tô Ngọc Thanh, rồi sau đó cúi đầu lui ra.

Đợi cho trong phòng không có người khác, Tiêu Như Tự nhìn chăm chăm Tiểu Ngọc Nhi đang nằm trong lòng Ngọc Thanh, nói:

- Khanh nhi, không cần làm những chuyện điên rồ nữa. Cho dù người hiện tại có thể cùng Dung Danh Tông cao chạy xa bay, cũng sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Hoàng Phủ Luật. Hãy nghe phụ thân, trước hết cứ đem Tiểu Ngọc Nhi đưa vào cung đi, thái hậu thương người nên mới làm như vậy.

- Tiểu ngọc nhi là do nhi nữ của người sinh ra, chẳng lẽ người nữ đưa nàng vào nơi băng lãnh kia sao?

Ngọc Thanh đối với người "phụ thân" này càng ngày càng không có một chút hảo cảm. Tục ngữ có câu "hổ dữ không ăn thịt con", nói như thế nào thì Tiêu Ngọc Khanh cũng là đứa nhỏ mà hắn từ bé một tay nuôi lớn, hắn nay làm phụ thân như thế nào có thể lấy nữ nhân cùng ngoại sinh nữ của chính mình để đổi lấy quyền lực?

Tiêu Như Tự nhìn nữ nhân hiện tại cùng mình đối địch, trong lòng vô cùng giận dữ.

Ngọc Khanh trước kia hắn bảo gì nghe nấy, vì hắn đã bày mưu tính kế, toàn tâm toàn ý duy trì bá nghiệp của hắn.

Từ lúc nàng sinh xong đứa nhỏ này thì cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy, không chỉ có chậm chạp không báo cáo động tĩnh bên kia cho hắn, còn phản bác làm trái lời hắn. Hắn mới biết, thì ra nữ nhân này có tư tình.

Mà này đứa nhỏ cùng nam nhân kia, đều không thể lưu được.

- Đem Ngọc nhi đưa vào trong cung thì có gì không tốt? Vinh hoa phú quý hưởng không hết, vô cùng quyền thế, đây là bao nhiêu người tha thiết ước mơ mà cậu còn không được! Khanh nhi, nghe lời phụ thân, đem đứa nhỏ đưa vào cung. Người phải biết rằng, đối nghịch với thái hậu, chỉ có một con đường chết. Huống hồ nàng cũng không phải đứa nhỏ của Hoàng Phủ Luật.

Ngọc Thanh nhìn này gương mặt già nua xa lạ kia, đem tiểu Ngọc Nhi trong lòng mình ôm sát, lui về phía sau từng bước, lạnh nhạt nói:

- Ta không thể làm như vậy, nàng chính là đứa nhỏ của ta, chỉ có thể ở bên cạnh ta.

- Người! – Tiêu Như Tự tức giận đến đỏ mắt, tay dơ cao lên chỉ, không ngừng run rẩy.

- Khanh nhi, người thật sự làm ta rất thất vọng.

Hắn lạnh lùng nhìn Tô Ngọc Thanh ôm đứa nhỏ, sau đó xoay người ra mở cửa thư phòng, phất tay áo rời đi.

Hai ngày sau, Ngọc Thanh được người dẫn đến từ đường tế bái "mẫu thân" mất sớm. Những người quỳ trên mặt đất, ngoại trừ nàng và Tiêu Như Tự, còn có thiếp thất trong phủ cùng một hải đồng khoảng mười tuổi. Những vị thiếp thất này nhìn nàng sợ hãi rụt rè, một chút cũng không thấy tư thái của mẹ kế, nàng mới hiểu được Tiêu Ngọc Khanh kia ở nhà mẹ đẻ nhất định cũng ương ngạnh lên trời. Hồn phách Ngọc Thanh nàng còn cố tình bám vào người ương ngạnh thế này, từ nay về sau nhất định sẽ mang cho nàng vô số phiền toái.

Nàng cung kính khấu đầu vài cái, xem như kính trọng với người đã mất. Rồi sau đó nàng đứng dậy, lạnh lùng xem liếc mắt một cái những gương mặt xa lạ, đi ra khỏi từ đường. Mà Tiêu Như Tự đứng ở bên cạnh cũng không đi ra ngăn cản nàng.

Ngày hôm sau cũng là ngày nàng phải quay về Thân vương phủ. Sáng sớm, Tiểu Đào đã thu thập xong xuôi.

- Tiểu thư, tại sao người lại về vương phủ nhanh như vậy, nô tỳ thật sự rất luyến tiếc ngài.

Nàng thực sự thích tiểu thư hiện tại, cũng yêu thích đáng yêu nhỏ nết.

Ngọc Thanh đậm cười nhẹ, nàng biết được những điều nha đầu này nói đều là thật tâm của nàng ta. Tiểu nha đầu này cùng với Thu Thủy đều là một dạng người, đầu tiên là đối nàng e ngại, sau lại chậm rãi bắt đầu thích nàng, rồi sau đó đối với nàng thực tâm.

- Tiểu Đào, trước kia không phải Tinh Nhi hầu hạ ta sao?

Ngọc Thanh đột nhiên nghĩ đến cái nữ tử nằm trong lòng ngực của Hoàng Phủ Luật.

Tiểu Đào khẽ cười một tiếng, thành thực lưu loát sửa sang lại hành trang, nói:

- Trước khi tiểu thư xuất giá đều là Tinh Nhi tỳ tỳ hầu hạ tiểu thư. Nô tỳ ở trong phòng tiểu thư chỉ là một tỳ nữ làm nha hoàn hạ đẳng, tiểu thư tất nhiên là sẽ không nhớ được nô tỳ. Sau đó Tinh Nhi tỳ tỳ đi theo tiểu thư vào vương phủ, rồi bây giờ lại làm thiếp thất của Tứ Vương gia. – Trong giọng nói đầy

không được về hăm mộ.

Ngọc Thanh nghe xong cũng nhú mi, thật không hiểu tiểu nha đầu vì sao lại hăm mộ như thế, nam nhân kia có gì tốt? Làm sùng phi hay thiếp thất của hần thì sao chứ? Không chiếm được lòng hần, tìm hần, hướng chi hần là kẻ mang đầy thù hận, độc ác như thế. Mà Tình nhi, cùng lắm chỉ là một thể thân mà thôi, cũng không thể chiếm được tâm của hần.

- Thu Phính, người đi mang chút nước đến đây, ta muốn rửa mặt cho Tiểu Ngọc nhi.

Nàng dừng lại suy nghĩ của chính mình, chuyển hướng tới nha hoàn bên cạnh nói.

Thu Phính dậm dặc liếc mắt xem chủ tử một cái, nhẹ nhàng bước rời khỏi phòng.

Chờ cho bóng dáng kia đi ra khỏi cửa, Ngọc Thanh hướng về phía Tiểu Đào đi tới, từ trong vạt tay áo lấy ra một phong thư được dán kín.

- Tiểu Đào, chờ đến khi ta rời khỏi cùng phủ, lập tức giúp ta đem phong thư này đưa đến Diệp Lạc sơn trang, giao cho một người tên là Dung Phượng Nương, được không?

Tiểu Đào giật mình lắng:

- Nhưng nô tỳ không biết Diệp Lạc sơn trang ở nơi nào?

- Ra khỏi thành đi thẳng sẽ có một khu rừng, xuyên qua khu rừng đó sẽ thấy Lạc Diệp sơn trang. Tiểu Đào, người vào theo cửa sau, quản viện hậu sự nơi đó là Dung Phượng nương. Hiện tại người có thể giúp ta chỉ có Tiểu Đào người.”

- Dạ, nô tỳ nhất định giúp tiểu thư mang thư đến. – Tiểu Đào tiếp nhận tín, kiên định nói.

Ngọc thanh dặn nàng:

- Việc này không thể để cho bất luận kẻ nào biết, đặc biệt là lão gia, biết không?

- Dạ, nô tỳ đã biết.

Tiểu Đào đem phong thư nhẹ nhàng bỏ vào vạt áo của mình.

- Cảm ơn người, Tiểu Đào.

Lúc này Thu Phính mới bê một chậu nước trong vào cửa, liếc mắt nhìn chủ tử hai người một cái, không nói gì đặt chậu đồng xuống, ôm lấy Tiểu Ngọc nhi rửa mặt cho bé. Sau đó lại phun ra một câu lạnh lùng:

- Ngọc Vương phi, canh giờ không còn sớm, chúng ta tức khắc khởi hành đi.

Ngọc Thanh hướng Tiểu Đào đến liếc mắt cảm kích một cái, nói nhỏ:

- Được.

Trên hành lang, Ngọc Thanh một thân áo choàng trắng đi phía trước, Thu Phính ôm đứa nhỏ theo sau, bên cạnh là Tiểu Đào cầm hành trang. Ba người bước nhanh qua hành lang gấp khúc, dần hướng ra cửa lớn phủ thừa tướng.

Lúc này đột nhiên có người từ hành lang chỗ rẽ đi ra. Từ xa, chỉ thấy là bóng dáng một nam nhân.

Một thân áo bào trắng không hoa lệ nhưng thập phần hợp thể, tóc buộc chặt sau đầu, bình tĩnh ung dung. Hần khoác một hòm thuốc trên vai, đi nhanh về phía trước.

Ngọc Thanh nhìn tấm lưng kia, ngực đột nhiên thất lại, thốt ra:

- Sư huynh!

Nàng vội vàng tiến đến đuổi theo, đã thấy bóng dáng kia biến mất ở cuối hành lang dài, không thấy bóng dáng.

- Tiểu Đào, người có biết người vừa rồi không? – Nàng truy vấn đi Tiểu Đào.

Tiểu nha đầu ôm hành trang, chạy theo thờ hồng hộc:

- Nô tỳ. . biết. . . biết, hần là đồ đệ.. Lâm ngự y đến chữa bệnh cho nhị tiểu thư.

- Hần tên gọi là gì?

- Nô tỳ không biết, hần vừa tới không lâu.

Ngọc Thanh đứng chôn chân ở nơi đó, cõi lòng ảm ảm nổi sóng. Người kia chính là sư huynh sao? Bóng dáng kia quá giống sư huynh! Hơn nữa hần cũng biết y thuật!

Giờ khắc này, nàng cảm nhận rõ ràng hơi thở của sư huynh.

- Nhị tiểu thư bệnh hiện tại phạm đặc lợi hại, cho nên lão gia mới bắt đắc dĩ đi thỉnh Lâm ngự y, nào biết Lâm ngự y phái đồ đệ của hần đến. Lão gia đầu tiên là có chút bất mãn, sau lại nhìn đến nhị tiểu thư bệnh hơi chút chuyển biến tốt đẹp, mới bằng lòng tin tưởng y thuật của người này.

- Nhị tiểu thư?

Nàng không hiểu, chẳng lẽ Tiểu Ngọc Khanh còn có muội muội sao? Rõ ràng nàng vẫn ở trong phủ, nhưng chưa hề nhìn thấy nữ nhi khác của Tiểu Như Tự, cũng không có nghe người ta nói quá.

- Tiểu thư lại không nhớ rõ đúng không? Cũng đúng, từ nhỏ nhị tiểu thư đã bị nhốt ở nơi đó, chưa bao giờ rời đi. Ngay cả nô tỳ thiếu chút nữa cũng quên mất. Nếu không phải bệnh nhị tiểu thư bộc phát, người trong phủ chắc chắn cũng quên luôn nhị tiểu thư tồn tại. – Tiểu Đào nói tiếp.

Lúc này có một gia đình từ đầu kia hành lang chạy tới, vội la lên:

- Tiểu thư, thì ra ngài ở trong này. Lão gia đã chuẩn bị tốt xe ngựa, đang ở đại sảnh chờ tiểu thư.

Ngọc Thanh ngăn chặn hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ trong lòng, điềm đạm nói:

- Ta lập tức tới ngay.

Sau đó liền dẫn theo Thu Phinh cùng Tiểu Đào bước tới tiền đình.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ân đền oán trả

Tiểu Ngọc nhi trở về mang đến tiếng cười cho Tịch Lạc viên.

Tuy bị giam lỏng, nhưng Ngọc Thanh còn cảm thấy có chỗ dựa mà sống tiếp. Tiểu Ngọc nhi đã biết bò, bé một thân đồ thẩm bò qua bò lại trên giường, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bị ba bị bỏ mấy từ chỉ bé mới hiểu được, thật đáng yêu.

Chờ bò đến mép giường, bé cố gắng ngồi dậy, hươu cánh tay nhỏ bé đòi Ngọc Thanh bế.

Thu Thủy nảy ra ý xấu, cố tình đứng giữa Ngọc Thanh và Tiểu Ngọc nhi, ngăn tầm mắt tiểu tử kia.

Đầu tiên, Tiểu Ngọc nhi còn mở to đôi mắt ngây thơ, khó hiểu nhìn Thu Thủy đang cười xấu xa. Thấy Thu Thủy còn chưa tránh ra, bé liền nghiêng đầu sang trái một chút.

Thu Thủy đứng sang trái, bé lại nghiêng đầu sang phải. Thu Thủy tiếp tục sang phải...

Bé rớt cục nổi giận, nhìn Thu Thủy, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, hai hàng nước mắt tuôn ra.

- Ô... oa...

Trước khi tiểu tử kia khóc lớn lên, Ngọc Thanh lập tức đẩy Thu Thủy ra, ôm bé vào lòng, dỗ dành:

- Tiểu Ngọc Nhi ngoan, đừng khóc. Thu Thủy chỉ đùa thôi.

Bé còn đang khóc, thấy người mình muốn ôm lại ôm mình, liền ngoan ngoãn ngừng khóc, vẫn thấy cặp mắt to kia trách cứ nhìn Thu Thủy, như nói:

- Tỷ tỷ đáng ghét, bắt nạt Tiểu Ngọc nhi!

Thu Thủy cười duyên, nhẹ nắn đôi má mềm mại của bé, rồi đi ra ngoài mức nước trong.

Ngọc Thanh dùng khăn nhẹ lau nước mắt trên mặt bé, sau đó sửa lại bộ quần áo nhăn nhúm do bé bò. Tiểu tử kia còn tò mò đùa nghịch mái tóc của Ngọc Thanh.

- Tiểu Ngọc nhi lớn lên cũng sẽ có mái tóc như Thanh di nương nha! – Nàng sờ nhẹ mũi bé, cảm giác trong chính mình đã xuất hiện tình mẫu tử từ từ bao giờ.

- Vậy nên, Tiểu Ngọc nhi phải nhanh nhanh lớn lên.

- Nương, nương! Dục nhi cũng muốn nương!

Lúc này bên ngoài truyền đến một thanh âm non nớt sau bình phong.

Ngọc Thanh quay đầu, liền nhìn thấy đứa nhỏ của Hoàng Phủ luật/ Dục nhi đang ở cạnh bình phong, đôi mắt to tròn đầy chờ mong cùng hâm mộ, khát vọng nhìn vào trong, cũng không dám bước vào.

Ngọc Thanh đau lòng, như chính mình mới là nữ tử vứt bỏ đứa con đáng thương này, đứng dậy đi ra, dắt tay bé.

- Dục nhi, vào đây!

Nàng đem tiểu Ngọc nhi đặt lên giường, nắm tay Dục nhi để bé nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Ngọc nhi, ôn nhu nói:

- Đây là muội muội của Dục nhi. Sau này Dục nhi là ca ca, ca ca nhất định phải bảo vệ muội muội cho tốt.

Dục nhi ngoan ngoãn cầm bàn tay mập mạp nhỏ bé, tò mò hỏi:

- Ca ca là gì?

Ngọc Thanh khẽ vuốt làn má mềm mại của bé, kiên nhẫn đáp:

- Ca ca chính là không thể hơi một tí liền khóc nhè, không được bắt nạt muội muội, phải là nam tử hán đại trượng phu biết bảo vệ muội muội.

Nàng ôm tiểu Ngọc nhi trên giường cho Dục nhi ôm, dịu dàng nói:

- Dục nhi cảm nhận được không? Đây là muội muội. Dục nhi không thể bắt nạt muội, không thể làm muội muội khóc, biết không?”

- Dạ. – Dục nhi đáp lại.

Trên mặt Dục nhi chỉ có trân trọng cùng cẩn thận, bé ôm chặt Tiểu Ngọc nhi, nói với Ngọc Thanh:

- Dục nhi không làm muội muội khóc, Dục nhi phải bảo vệ muội muội, không để muội muội rơi xuống đất.

Ngọc Thanh ôm lại Tiểu Ngọc nhi, nở nụ cười:

- Dục nhi thật ngoan, lại đây chơi cùng muội muội!

Nàng đặt Tiểu Ngọc nhi lên giường một lần nữa, để tiểu nam hài đứng cạnh giường nắm tay Tiểu Ngọc nhi. Tiểu Ngọc nhi giờ tay nắm lấy ngân khóa trên ngực Dục nhi, cái miệng nhỏ nhắn bi bô không ngừng.

- Ta có thể gọi tỷ là nương không? Dục nhi chưa nhìn thấy nương từ lâu rồi. – Tiểu tử kia đột nhiên quay đầu hỏi Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh sững sốt, nhớ tới trước đây bảo tiểu tử gọi nàng là tỷ tỷ, hiện tại có hơi rối loạn vai vế. Nàng cảm khẩn nhẹ lau mấy giọt mồ hôi trên mũi Dục nhi, cười nói:

- Mẫu thân không thể gọi bừa đâu. Sau này Dục nhi cũng giống muội muội gọi ta là Thanh di nương không?

Thanh di nương?

Tiểu tử kia nghe thấy hai chữ “di nương”, nhớ tới mấy người di nương nữa, thành thật nói:

- Di nương không phải nương. Tình di nương cũng không phải nương Dục nhi, Dục nhi muốn nương của muội muội.

Ngọc Thanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, cảm giác chính mình đã thành đồ chơi của hai đứa nhỏ. Đều là hai đứa nhỏ sớm mất mẫu thân, vậy nàng không thể từ chối, vì thế đánh thỏa mãn ý thích của chúng.

- Thanh di có thể làm nương của Dục nhi cùng muội muội, nhưng Dục nhi chỉ có thể gọi Thanh di, được không?

Tiểu tử kia vội vàng gật đầu. Tuy bé cũng không biết hai tiếng này có gì khác nhau, cũng chưa hiểu được chính xác hàm nghĩa từ “nương”, nhưng bé chỉ biết mình khát khao mẫu thân, cầu còn không được.

Bé vui vẻ nhào vào lòng Ngọc Thanh, làm nũng:

- Dục nhi cuối cùng cũng có nương, Dục nhi phải ôm một cái.

Thu Thủy bế chấu đồng tiến vào, đột nhiên thấy có đứa nhỏ rúc vào lòng Ngọc Thanh, nàng toát mồ hôi lạnh, sợ hãi kêu:

- Tiểu thể tử, sao người lại tới đây? Không được như thế, người sẽ làm Vương phi bị trách phạt! – Nói xong liền buông chấu đồng xuống đất, định đem tiểu tử kia về Vân Lạc viên.

Tiểu tử ôm chặt Ngọc Thanh không chịu buông:

- Không cần, Dục nhi không muốn trở về, Dục nhi muốn nương!

- Tiểu thể tử, Ngọc vương phi không phải nương của người, là nương của Tiểu Ngọc nhi. – Thu Thủy kiên nhẫn nói.

Đứa nhỏ nghe thấy, lại càng ôm chặt, sống chết không cho Thu Thủy nắm lấy tay mình ra.

- Thu Thủy, đừng làm Dục nhi sợ!

Ngọc Thanh nhẹ nhàng nói, cũng ôm lại thân mình nhỏ bé trong lòng mình, lại nói nhỏ:

- Kệ bé, chờ bé chơi mệt sẽ đưa về.

Nàng nói rồi cời giày bé, đặt lên giường, để bé chơi đùa cùng Tiểu Ngọc nhi.

- Nhưng Ngọc vương phi, Vương gia mà biết lại sẽ... - Thu Thủy vẫn lo lắng.

- Dục nhi là đứa nhỏ không có mẫu thân, ta muốn cho hắn biết, ta tuyệt đối sẽ không làm thương tổn đứa nhỏ của hắn. – nàng nhẹ giọng nói.

- Nhưng lần trước ngài đã thương tổn tiểu thể tử một lần, cho nên khẳng định Vương gia sẽ không tin tưởng ngài. Ngài tội gì phải như vậy?

- Cái này rất đúng, tỷ tỷ!

Lúc này đột nhiên có một giọng nói ngoài cửa cất lên. Một phần y nữ tử bước vào. Nàng cười duyên, nhưng đôi mắt bỏ câu chỉ chứa chế nhạo cùng dụ dỗ.

Nàng bước nhanh vào trong, lắc lắc thất lung như nhàn liễu, phe phẩy quạt, không kiêng nể gì ai.

- Ta chỉ đoán tiểu thể tử lại tới nơi này....

Nàng đứng trước mặt Ngọc Thanh nói, cầm hát cao, tiếp tục tức giận nói:

- Tỷ tỷ, tuy rằng Vương gia đã nhiều ngày không ở trong phủ, nhưng tốt xấu gì cũng cho muội muội ta chiếu cố chăm sóc tiểu thể tử. Nếu tiểu thể tử có xảy ra điều gì không hay, Tình nhi ta không thể chịu nổi trách nhiệm này.

Ngọc Thanh lạnh lùng nhìn nữ tử không coi ai ra gì kia. Nhớ ngày trước nàng ta cùng Hoàng Phủ Luật không kiêng nể gì mà biểu hiện hoan ái trước mặt nàng, bất giác cảm thấy chua xót, kèm chút ghê tởm.

Nàng nói:

- Tịch Lạc viên không chào đón người, quay về nơi ở của người đi

Nữ tử lại cười duyên:

- Tỷ tỷ của ta, người cho là ta muốn đến đây làm sao? Nơi này là ác mộng của Tình nhi. Nếu không phải người lừa tiểu thể tử đến nơi này, Tình nhi ta sao phải tự mình bước vào cái nơi địa ngục này?

Ngọc Thanh nén giận, chỉ trừng mắt nhìn Tình nhi. Nàng đến Tịch Lạc viên, quả thật chỉ tới tìm Dục nhi sao?

Nữ tử lạnh lùng tới gần nàng, rồi dùng ngón tay vén tóc lên, lộ ra mảng trán trơn bóng.

Sau đó, Ngọc Thanh chính mình hít sâu một hơi. Chỉ thấy một vết sẹo to lằng lằng nằm giữa trán Tình nhi, nhìn rất ghê người.

- Thế nào, tỷ tỷ? Người có vừa lòng với kiệt tác của mình?

Nữ tử châm chọc, ánh mắt tràn ngập hận thù.

- Ba năm, Tình nhi dùng suốt ba năm, tìm tất cả thầy thuốc cũng không thể làm biến mất vết sẹo này. – Nàng dần dần tới gần Ngọc Thanh, vẫn đang sưng sỏ vì kính ngạc.

- Tỷ tỷ còn nhớ rõ, trước đây Tình nhi ở nơi này sống không bằng chết sao? Mỗi ngày trách phạt đánh chửi, mỗi ngày nhục nhã không chịu nổi, người sao lại có thể nhẫn tâm như vậy?

Tô Ngọc Thanh khiếp sợ. Nàng không thể ngờ Tiểu Ngọc Khanh lại ngoan độc như thế. Giờ khắc này, nàng có một tia cảm thông với Tình nhi.

Tình nhi cũng không chịu buông tha nàng, nhìn chăm chăm vào mắt Ngọc Thanh, nói:

- Tỷ tỷ, thống khổ Tình nhi phải chịu trước đây, hôm nay nhất định sẽ trả lại gấp hai lần!

Nói xong, lại lạnh lùng ra lệnh cho nha hoàn phía sau:

- Mau đem tiểu thể tử về Vân Lạc viên!

Nha hoàn liếc nhìn Ngọc Thanh một lần, cố lấy dũng khí tiến lên, một phen ôm lấy Dục nhi đang chơi đùa cùng Tiểu Ngọc nhi.

Lại nghe thấy chủ tử lạnh giọng:

- Tiểu Bích, đem tiểu thể tử giao cho Thu Thủy, để Thu Thủy ôm tiểu thể tử về Vân Lạc viên.

Tỷ nữ tên Tiểu Bích ngược lên, sợ hãi nhìn Ngọc vương phi, thật cẩn thận giao Dục nhi cho Thu Thủy bên cạnh.

Thu Thủy vẫn nhìn Ngọc Thanh không nói gì.

Ngọc Thanh đứng dậy, liếc nhìn Tình nhi, lại nói với Thu Thủy đang không biết làm sao:

- Thu Thủy, người ôm Dục nhi về Vân Lạc viên đi.

- Vâng, Ngọc vương phi.

Lúc này Thu Thủy mới dám tiếp nhận Dục nhi từ tay Tiểu Bích, rồi đi Tịch Lạc viên.

Ngọc Thanh bình tĩnh nhìn bóng dáng kia rời đi, lòng đột nhiên thấy bất an...

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bị người hãm hại

Đêm yên tĩnh, một lục y nha hoàn bước khỏi chủ viện Tịch Lạc viên, nàng bụng một cái chấu đồng, vội vàng bước đi. Lúc này, một nha hoàn mặc váy hoa nhỏ cũng nhẹ nhàng đi ra, nàng im lặng nhìn thân ảnh dần dần biến mất, sau đó quay vào trong phòng hỏi: “Ngọc vương phi, ngài nghỉ ngơi chưa?”

Trong phòng đã tắt đèn, lẳng lặng, không có một tiếng động. Thu Phinh nóng nảy, định đẩy cửa mà vào, lại nghe thấy một giọng nói ngái ngủ vang ra: “Nghỉ ngơi, ta mệt rồi, đừng quấy rầy ta.”

Thu Phinh yên lòng, lại trở về phòng, tắt đèn nghỉ tạm.

Ra khỏi Tịch Lạc viên, thân ảnh màu lục nhanh chóng đi đến dãy núi giả ở hậu viện. Sau núi giả, một nam nhân mặc đồ thị vệ đang cẩn thận chờ, tay bê đồ ăn đơn giản, mà trên khay còn có một bộ quần áo thị vệ. Thấy lục y nữ tử, hắn gọi nhẹ: “Ngọc vương phi, lại đây!”

Lục y nữ tử ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng sáng ngời, khuôn mặt kia rõ ràng là Tô Ngọc Thanh, nàng chỉ mặc quần áo của Thu Thủy. Nàng đi tới gần nam nhân, nam nhân không nói hai lời, cầm lấy bộ quần áo trên khay đưa cho nàng, “Ngọc vương phi, hiện tại phải ủy khuất ngài.”

Ngọc Thanh cảm động nhìn hắn, tiếp nhận quần áo, tìm một chỗ kín đáo rồi nhanh chóng mặc bộ quần áo nam nhân quá khổ vào.

Chờ trở ra, nàng đã thành một tiểu tử mi thanh mục tú.

Vương Kiến vội vàng đưa khay thức ăn cho nàng, chính mình gánh hai thùng gỗ trên đất.

“Đi thôi.” Ngọc Thanh vừa tiếp nhận khay thức ăn, đã vội vàng lao đến địa lao.

Cửa địa lao vẫn do hai thị vệ lạnh lùng canh gác, thấy Vương Kiến bụng thức ăn tới, lạnh lùng nhìn thân ảnh nhỏ bé đi cùng một cái, lạnh nhạt nói: “Vào đi thôi, xong lập tức đi ra.”

“Vâng, vâng. Tiểu nhân đưa xong lập tức đi ra.” Nói xong, Vương Kiến lại gánh hai thùng gỗ lên, mang Ngọc Thanh vào nhà lao.

Vẫn là bầu không khí ẩm thấp, khắp nơi tỏa ra mùi hư thối mốc meo.

“Ngọc vương phi, ngài tự mình vào trong đi, phòng cuối cùng là nơi giam Dung thiếu gia. Bây giờ tiểu nhân phải phân phát đồ ăn cho tù nhân.” Vương Kiến buông thùng gỗ, thấp giọng dặn dò nữ tử, rồi bắt đầu chia đồ ăn cho tù nhân.

Ngọc Thanh lại cảm kích nhìn Vương Kiến một lần nữa rồi mới bung đồ ăn bước vào gian nhà tù trong cùng.

Nơi đó, Dung Danh Tông nhắm chặt mắt nằm trên đất, toàn thân đầy vết thương, nghe thấy tiếng bước chân cũng không mở mắt ra.

“Biểu ca, ta là Ngọc Thanh.”

Nam nhân đột nhiên mở bừng mắt, nhìn thấy nữ tử phần nam trang, vội vàng bò dậy, tập tễnh bước lại gần cửa.

“Ngọc Thanh.” Hắn kinh hãi, tuyệt đối không thể ngờ biểu muội sẽ đến thăm mình.

Ngọc Thanh đem thức ăn đặt trên mặt đất, bung lên, luồn qua khe hẹp giữa hai thanh gỗ.

“Biểu ca, ăn cơm trước.” Nói xong, đã thấy mũi cay cay. Giờ phút này, biểu ca hứng chịu tra tấn đến hoàn toàn thay đổi, tuy rằng bọn họ đã đổi bộ quần áo sạch sẽ cho hắn, nhưng vẫn thấy vết máu loang lổ trên áo. Trên mặt hắn cũng thấy từng vết roi ghê người, vết cũ chưa khỏi, vết mới đã chồng lên.

Dung Danh Tông tiếp nhận đồ ăn trong tay nữ tử, thu hết đau lòng cùng tự trách của nàng vào đáy mắt. Hắn nói: “Biểu muội không cần lo lắng, ta không sao. Hắn sẽ không để ta chết, hắn chỉ phát tiết lửa giận trong lòng.”

Một câu cũng đủ để Ngọc Thanh đau đớn cả cõi lòng, tại sao Hoàng Phủ Luật làm như vậy nàng không thể không biết, hắn không phải phát tiết lửa giận, mà hắn đang trả thù nàng, trả thù tất cả những người liên quan đến nàng!

Một nam nhân nhân vậy, Tô Ngọc Thanh nàng sao có thể chọc vào?

“Biểu ca, là Ngọc Thanh hại ngươi, Ngọc Thanh nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi ra ngoài.” Nàng nắm chặt song cửa nhà lao, nóng lòng không kiềm chế được. Cứ như vậy, biểu ca nhất định sẽ bị nam nhân độc ác kia lấy đi tính mạng.

Dung Danh Tông lấy tay che kín vết thương trên mặt, hắn buông bát cơm, kiên định nói với nữ tử: “Biểu muội, ta chưa bao giờ trách ngươi. Ta làm như vậy, không phải chỉ vì mẹ nuôi nhắc nhở, mà còn bởi vì...”

Nam tử còn chưa nói xong, liền bị một thanh âm khác chặn ngang.

“Ngọc vương phi, đã đến giờ ra khỏi địa lao. Ngài mau theo tiểu nhân ra ngoài đi, nếu không sẽ bị phát hiện.” Chỉ thấy Vương Kiến lo lắng chạy tới, trên tay mang theo hai cái thùng gỗ đã trống không, thúc giục Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh nhìn nam tử trong lao một lần nữa, bất chấp hắn chưa nói xong, bung khay lên, nói: “Biểu ca, lần sau Ngọc Thanh lại đến thăm ngươi.” Trước khi đi, nàng đột nhiên quay đầu nói với nam nhân: “Biểu ca, ân tình của ngươi với Ngọc Thanh, Ngọc Thanh nhất định khắc trong tâm khảm.”

Nam nhân nhìn nàng, muốn nói lại thôi, rồi lại quyết định lấy hết dũng khí nói tiếp, đã thấy thân ảnh gầy yếu vội vã biến mất khỏi tầm mắt.

“Ta làm như vậy, không chỉ vì mẹ nuôi, còn bởi vì ta thích ngươi, Ngọc Thanh.” Hắn từ từ ngồi xuống, dựa lưng vào chấn song, suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn thứ.

Ngọc Thanh ra địa lao, theo Vương Kiến trở lại dãy núi già, cởi bộ quần áo nam nhân trên người, cảm tạ Vương Kiến xong lại hướng Tịch Lạc viên đi tới. Trên đường, cõi lòng càng lúc càng nặng nề, biểu ca như hôm nay đều do nàng làm hại, còn Tiểu Xu, đến nay vẫn không có chút tin tức gì của nàng. Chắc Tiểu Xu vẫn còn giận vì bị nàng lừa gạt đi. Nhưng nàng thì sao, cũng thân bất do chi.

Đi tới Tịch Lạc viên, đã canh hai, đèn đuốc lại sáng trưng.

Nhìn thấy tiểu nha đầu đứng ở cửa, nàng đột nhiên có dự cảm không tốt.

Vào cửa, quả nhiên thấy rất nhiều người.

Trừ bỏ một lão mục tử, ba tỷ nữ ở Tịch Lạc viên, còn Lí ma ma, Tiểu Bích, bà vú của Dục nhi, một tiểu nha đầu lạ mặt, rồi Hoàng Phủ Luật ngồi cạnh bàn lạnh lùng nhìn nàng, một Tinh nhi mang vẻ mặt đắc ý.

Thu Phinh đứng sau nam nhân, vẻ mặt cũng lạnh lùng ngoan tuyệt. Mà Thu Thủy mặc quần áo của nàng, đang quỳ trên mặt đất nức nở, nước mắt đầy mặt.

Nhìn thấy nữ tử bước vào, mảy kiếm nam nhân nhướng lên, mắt lóe lên lửa giận hừng hực.

Tìm Ngọc Thanh “thình thịch” một, nam nhân vẻ mặt phong trần đột nhiên đứng lên, thân hình như gió, trong chớp mắt đã đoạt lấy hô hấp của nàng.

“Ngươi vì sao vẫn không chịu buông tha Dục nhi? Đồ nữ nhân chết tiệt!” Nam nhân rống lên, hai mắt bốc hỏa, xiết chặt bàn tay đang bóp cổ Ngọc Thanh.

“Khụ... Ngươi nói cái gì? Ta... cũng không có... thương tổn... Dục nhi. Ngươi buông.” Ngọc Thanh dãy dụa, tay đập vào cổ tay vẫn bất động của hắn.

“Vương gia, cầu ngài buông tha Ngọc vương phi, Ngọc vương phi cũng không làm chuyện thương tổn thế tử.” Thu Thủy đột nhiên bỏ tới, cầu xin nam nhân.

Hoàng Phủ Luật nhìn hai má Ngọc Thanh dần dần tái nhợt, cùng ánh mắt vô tội của nàng, lại nhìn chiếc cổ trắng nõn bị hắn bóp đến đỏ lên, đột nhiên nổi giận gầm một tiếng “Đáng chết!”, buông mạnh nàng xuống.

Rồi hắn nhìn xuống Thu Thủy, độc ác nói: “Khá lắm tiện tỳ, chủ tử ngươi làm sai, ngươi cũng không thoát được can hệ.”

“Rốt cuộc ta làm sai cái gì? Hoàng Phủ Luật! Ngươi nói rõ ràng cho ta!” Ngọc Thanh khễ vuốt cổ, cổ sức thờ hồn hể. Nàng gấp biểu ca cũng không sai, là hắn không biết phân biệt trắng đen đã tra tấn biểu ca. Về chuyện làm thương tổn Dục nhi, nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!

Nam nhân nhìn nàng, lửa giận càng bốc cao: “Đồ nữ nhân ngoan độc này, vì sao đến nay vẫn không chịu buông tha Dục nhi?”

“Tỷ tỷ...” Lúc này đột nhiên Tinh nhi chen vào, nàng ta lo lắng nói: “Từ lúc Dục nhi từ chỗ tỷ tỷ trở về không ngừng thổ tả(1), hiện tại hôn mê bất tỉnh, thầy thuốc nói là ăn phải đồ có độc.” Ngay sau đó, nàng ta khóc lê hoa mang vũ, chuyển sang nam nhân: “Đều do Tinh nhi không chăm sóc tốt cho Dục nhi, mới để tỷ tỷ dẫn Dục nhi tới nơi này. Vương gia, ngài liền phạt Tinh nhi đi, đều là lỗi của Tinh nhi.”

“Ta cũng không cho Dục nhi ăn cái gì...” Giờ khắc này, rốt cục Ngọc Thanh cũng hiểu hết tất cả, nàng lạnh lùng nhìn nữ tử khóc lóc, rồi lẳng lặng nhìn nam nhân, muốn giải thích với hắn.

Đã thấy nam nhân mắt lạnh nhìn, cất lời nàng: “Tất cả mọi người của Vân Lạc viên đều có thể chứng minh Thu Thủy đưa Dục nhi trở về, chuyện lần trước, bốn vương cũng không so đo với ngươi, không ngờ lần này ngươi lại thừa dịp bốn vương không ở phủ, xuống tay với Dục nhi.” Hắn dần dần tới gần nàng, thanh âm không chút độ ấm: “Nếu Dục nhi mà chết, ngươi cũng đừng hòng sống! Nhớ kĩ lời bốn vương!”

Ngay sau đó, hắn lạnh lùng ra lệnh cho Lí ma ma: “Đem đồ tiện tỳ này phạt hai mươi roi, lập tức đuổi ra Vương phủ!”

“Không được!” Ngọc Thanh cuống quýt, không nghĩ tới, hắn ngay cả Thu Thủy vô tội cũng không chịu buông tha, giờ khắc này, nàng bất chấp ân oán giữa nàng và hắn, thậm chí muốn giữ lại Thu Thủy: “Nàng không sai! Nàng chưa làm chuyện gì sai!”

Nam nhân nhăn mày: “Lập tức kéo xuống cho bốn vương!”

“Tuân lệnh.” Lí ma ma bên cạnh cùng một nha hoàn lạ mặt vội vàng kéo Thu Thủy đang khóc ầm lên.

Ngọc Thanh lão đảo, lạnh lùng nhìn nam nhân tàn bạo kia, chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thân bất do kỉ

Nữ tử một thân tố y, lông mày hơi nhíu, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nhẹ nhàng đưa bút trên mặt giấy, cuối cùng, nàng buông bút ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Trên giấy, lẳng lặng hiện ra một khuôn mặt nam nhân, lông mày rậm tuấn đĩnh, mũi cao thẳng, đôi môi dày vừa phải, vốn nên là một người lạnh lùng tiêu sái, nhưng lại thiếu mất cặp mắt.

“Sư huynh, hiện tại ngươi ở nơi nào?” Nữ tử trầm hồi, ngón tay thon dài nhẹ vuốt bức vẽ, một giọt nước rơi xuống, chậm rãi lan ra, làm khuôn mặt càng trở nên mơ hồ.

Nàng cầm lấy bút, tay run rẩy, lại không thể vẽ tiếp. Cặp mắt vốn mang theo yêu chiều, giờ phút này thật mơ hồ, thay bằng một đôi mắt ngập lửa nóng thù hận, càng thêm rõ ràng, dường như phải bao phủ lấy nàng.

Cuối cùng, nàng không thể không bắt lực buông bút, đứng dậy, đến bên cửa sổ, cầm khăn nhìn bên ngoài.

“Khụ...” Nàng nặng nề ho khan, chỉ có thể dựa vào khung cửa, dùng khăn nhẹ nhàng che miệng lại.

Lúc buông khăn, chỉ thấy khuôn mặt tái nhợt đã hơi đỏ hồng, cặp mắt trong sáng ngập mê mang.

Giờ phút này, cõi lòng nàng có một loại yên tĩnh chưa bao giờ có.

Vì, chỉ ba ngày ngắn ngủi, nàng mất đi tất cả.

Thu Thủy vô tội bị nam nhân kia phạt hai mươi côn đuổi ra khỏi phủ, đến nay sống chết còn không rõ. Ngày thứ hai, trong cung phái người mang Tiểu Ngọc nhi đi, nam nhân kia cũng chẳng quan tâm. Hôm nay, Dục nhi bị hạ độc vẫn chưa tỉnh lại. Nàng nhớ rõ hẳn từng nói, nếu Dục nhi mà chết, sẽ đem nàng chôn cùng. Không sao, nàng nguyện ý dùng chính sinh mạng mình đổi lấy một sinh mạng vô tội khác, đổi lấy tự do của biểu ca.

Vì, nàng đã quá mệt mỏi rồi, nàng thoát không khỏi hẳn, dần dần quên mất cặp mắt sùng nịch của sư huynh, lại đem đôi mắt thống hận kia khắc vào đáy lòng.

Cứ như vậy, nàng sẽ không còn là Tô Ngọc Thanh của Vũ sơn. Không phải nàng.

“Ngọc vương phi, ngài uống thuốc đi. Thuốc mà lạnh sẽ mất tác dụng.” Lão mục tử bụng chèn thuốc vào, lo lắng nhìn nữ tử bên cửa sổ.

Mới đầu, Ngọc vương phi cậy có chỗ dựa nhà mẹ đẻ cùng thái hậu, tiến Vương phủ một năm, ương ngạnh độc ác, bắt nạt, đánh đập tiểu thiếp hạ nhân trong phủ. Không ngờ, sinh hạ xong tiểu quận chúa, Ngọc vương phi trở nên dịu dàng động lòng người, không chỉ hết lòng yêu thương tiểu quận chúa, với hạ nhân bọn họ cũng khác trước. Nửa năm ở chung, cải biến tất cả e ngại cùng oán hận. Thậm chí, còn có đồng tình.

Một người con gái về nhà chồng, không được phu quân yêu thương, đó đã là bất hạnh, huống chi, bị phu quân oán hận. Ngọc vương phi của trước kia, bọn họ thấy thật may mắn, ít ra Vương gia còn quản được nàng. Nhưng Ngọc vương phi hiện tại, không tranh không thương, nhã nhặn lịch sự, hơn nữa phụ thân vừa bị Hoàng thượng bãi chức quan, tội nghiệp như vậy, bọn họ không khỏi thấy mà đau lòng thay.

Từ lúc tiểu thế tử bị trúng độc, tất cả hạ nhân của Tịch Lạc viên bị Vương gia sai đi, chỉ để lại bà lão như nàng, cùng một Thu Phính lạnh lùng.

Nơi này, thật đã thành lãnh cung...

Nữ tử xoay người lại, khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười làm người ta đau lòng.

“Ngươi đi rồi, ta sẽ uống.”

“Nhưng nếu để lạnh...”

“Ta biết rồi, ngươi đi xuống đi.”

“Vâng, Ngọc vương phi.” Lão mục tử bất đắc dĩ, lo lắng liếc nữ tử tiều tụy một cái, lui ra.

Ngọc Thanh nhìn chén thuốc bốc hơi nghi ngút trên bàn, lại xoay người thân nhiên nhìn ngoài cửa sổ. Nơi này trong trẻo, lạnh lùng, mà lòng nàng, cũng lạnh như thế. Chén thuốc kia, không thể sưởi ấm nàng...

“Rốt cục cũng chịu uống, Ngọc vương phi.” Thu Phính đi đến, khuôn mặt lạnh lùng, lời nói còn lạnh hơn. Không hề thấy một chút tình cảm chủ tớ.

Ngọc Thanh xoay người, thân nhiên hỏi một câu: “Có thật Mạnh Tổ Nguyệt vì đau lòng mà nhảy sông tự tử?”

Nghe xong câu này, khuôn mặt Thu Phính càng khó coi, lạnh nhạt nói: “Lúc trước nếu không phải vì ngươi, tiểu thư sẽ không phải cùng Vương gia âm dương xa cách, ngươi có biết Vương gia cùng tiểu thư yêu nhau thế nào sao? Tiểu thư là người hiền lành như vậy...” Thu Phính rơi vào hoài niệm về chủ tử, ngữ khí cũng trở nên nhu hòa hơn, rồi lại đột nhiên thay đổi: “Ta biết tiểu thế tử không phải ngươi làm hại, nhưng đây là báo ứng của ngươi, ngươi phải bị trừng phạt, chỉ vì trước kia ngươi tạo bao tội nghiệt, hiện tại ngươi phải trả cho tiểu thư trên trời.”

Ngọc Thanh nhìn nàng, không nói gì, giờ khắc này, cứ coi như nàng nhận lấy vận mệnh này đi. Những gì tới sẽ tới, nàng muốn tránh cũng không thể được, cũng không muốn tránh.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng tranh cãi âm ỉ, chỉ nghe một lão phụ nhân kiên quyết nói: “Tần trang chủ, ngài không thể vào, nơi này là tâm phòng của Ngọc vương phi.”

Sau đó lại nghe thấy tiếng nam nhân như tru tréo: “Chị dâu ta bị bệnh, ta chỉ muốn tới thăm, đã được Vương gia cho phép.”

“Nhưng mà...” Lão phụ nhân còn muốn ngăn trở.

“Yên tâm đi, Vương gia sẽ tới đây ngay.” Nam nhân vừa nói đã bước vào trong, hẳn khẽ nhủ mày nhìn căn phòng đơn bạc lạnh lùng, nhìn nữ tử yếu ớt cạnh cửa sổ, lại nhìn nha đầu mặt lạnh bên cạnh nàng, hiện lên một chút kinh ngạc.

“Ngươi đi xuống trước đi.” Hẳn lạnh lùng nói với nha đầu, ngữ khí lộ ra nghiêm khắc.

Thu Phính liếc nhìn hắn, rồi nhìn tổ y nữ tử bên cửa sổ, cuối cùng theo bốn phận ti nữ, nhẹ nhàng lui ra.

Tần Mộ Phong nhìn chén thuốc trên bàn đã nguội từ bao giờ, hơi nhúm mày.

“Người định buông tay?” Hắn nói, mang theo chút tức giận, “Ô Ngọc Thanh dám làm dám chịu trước kia đâu rồi?”

Ngọc Thanh đậm cười, mang theo cô đơn cùng tuyệt vọng, “Ô Ngọc Thanh trước kia đã chết, từ lúc bám vào thân thể này đã chết.” Cặp mắt trong trẻo bị tầng sương mù che kín, mang theo một tia kích động, “Vi hiện tại ta không có gì, ta thậm chí còn không thể nhớ đôi mắt của sư huynh, đó là thứ ta dựa vào cả đời, nhưng giờ ta...” Nàng không thể chống đỡ, nước mắt thì nhau chảy xuống, “Ta liều mạng nhớ lại, liều mạng nhớ, nhưng không thể về được mắt sư huynh.”

“Ngọc Thanh!” Tần Mộ Phong đau xót, thấy được nữ tử đang vô cùng đau khổ. Hắn đến gần nàng, vươn tay, cuối cùng lại buông thõng xuống, “Tên Luật kia bị thù hận che kín hai mắt, cho nên mới không nhận ra. Ngọc Thanh, chỉ cần người cố gắng, ta chắc chắn sẽ giúp người.”

Ngọc Thanh đau lòng cười: “Vô dụng, chỉ cần một ngày ta còn sống, hắn sẽ không bỏ qua cho ta, đến ngày hôm nay, ta đã hại quá nhiều người. Tần đại ca, ta chỉ cầu người cứu biểu ca ta ra được không? Hắn vô tội.”

“Nhưng người cũng vô tội!” Tần Mộ Phong nóng nảy cắt ngang lời nàng, không để nàng buông xuôi tất cả.

“Vậy thì sao? Đây là mạng của ta, từ lúc ta thành sùng phi của hắn, ta và hắn đã dây dưa không dứt. Hiện tại ta không thấy cha cùng biểu ca, cứu không nổi biểu ca, ta...” Nàng nghẹn ngào, “Ta...” nói xong ngực quặn thắt, nàng dùng khăn che miệng lại, khụ ra một ngụm máu tươi.

Tần Mộ Phong tái mặt, bất chấp lễ tiết, lao lên đỡ lấy người nữ tử, hét lên: “Đồ ngốc này! Chỉ cần người không yêu hắn, hết thảy vẫn còn hy vọng biết không? Ta sẽ cho hắn biết người không phải Tiêu Ngọc Khanh, hắn là tên ngu ngốc chết tiệt!”

“Phải không? Bốn vương thật không ngờ huynh đệ tốt nhất của bốn vương lại mắng bốn vương ngu ngốc trước mặt ái phi, rồi muốn dẫn nữ nhân của bốn vương trốn đi!”

Một thanh âm tức giận từ ngoài truyền vào, sau một thân ảnh cao lớn bước vào phòng, khuôn mặt tuấn tú kia, lạnh đến ghê người!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đổi chỗ giam

Hoàng Phủ Luật vừa nghe Trình Tuấn báo cáo xong, lại nghe hạ nhân nói Mộ Phong đến Vương phủ, hắn lập tức tới tiền đình, mới biết tiểu tử kia đã nhanh chân đến Tịch Lạc viên. Tin này thật làm hắn nổi trận nổi đình, hắn tuyệt đối không thể ngờ nữ tử tâm địa độc ác còn dám câu dẫn huynh đệ của mình. Chỉ cần nghĩ đến việc nàng nằm trong ngực Tần Mộ Phong khóc lóc, lòng hắn như có hàng ngàn con kiến cắn đốt khó chịu.

Vì thế hắn vội vã chạy tới Tịch Lạc viên, quả nhiên thấy nữ tử bị hắn nhốt khóc trong lòng Mộ Phong, còn nghe Mộ Phong mắng hắn ngu ngốc! Càng không thể tha thứ chính là, ngay từ đầu Mộ Phong đã ngăn không cho hắn mang nữ nhân này đi, bây giờ còn không coi hắn ra gì muốn đưa nàng bỏ trốn!

Nghĩ đến đây, lửa giận của hắn bùng bùng lên tận gáy, giờ phút này, hắn chỉ một lòng muốn lao đến lôi hai người kia ra.

Hắn bắt đầu hung hăng: “Tiêu Ngọc Khanh, người thật giỏi! Có Dung Danh Tông không đủ, giờ còn câu dẫn Mộ Phong!” Cặp mắt mang lửa giận nhìn chằm chằm tổ y nữ tử đang yếu ớt chống vào bàn.

Tần Mộ Phong nhìn vị huynh đệ bị hận thù che kín hai mắt của mình, thầm nghĩ muốn đánh thẳng một quyền, đánh đến lúc hắn tỉnh táo lại thì thôi.

Hắn đến gần Hoàng Phủ Luật, nghiêm khắc nói: “Luật, không cần thương tổn Ngọc Thanh nữa, nàng không phải như thế!”

Một câu nói hộ, lại phá hủy lý trí sót lại của nam nhân.

Hắn cười lạnh: “Tần Mộ Phong, người thật đúng là huynh đệ tốt của ta, ngay cả nữ nhân của ta cũng có chủ ý.”

Tần Mộ Phong bối rối, nhưng cũng khó có thể giải thích, một đại nam nhân đến phòng Ngọc Thanh đã có chút không hợp, huống chi lại phải đối mặt với tên nam nhân thịnh nộ kia. Hắn nhìn Hoàng Phủ Luật, bình tĩnh nói: “Ngọc Thanh quả thật là vô tội, vì sao đến tận hôm nay người vẫn không nhìn thấy nàng thay đổi? Quý trọng hiện tại không tốt sao? Để quá khứ theo gió mà đi, thứ mất đi sẽ không trở lại người hiểu không? Không nên chờ mất đi mới thấy hối hận!”

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn vị huynh đệ thân thiết, vì câu nói cuối cùng của hắn mà hét lên: “Ta hối hận lúc trước không cự tuyệt mẫu thân, hối hận cưới nàng! Nếu không vì nàng, Tổ Nguyệt của ta sẽ không bỏ ta mà đi...”

“Rầm!” Tiếng bình hoa rơi xuống đất.

Hai nam nhân đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy nữ tử cầm chặt khăn che miệng ho khan, bình hoa vì bị nàng vô lực chống vào bàn mà té rớt. Nàng chống thân mình, cố gắng nhìn xuống con ho, lúc ngẩng lên, vành mắt đã ầng ậng nước. Bỏ khăn tay dính máu xuống, đôi môi tái nhợt nhẹ mồm: “Nếu như thế, vậy người thả ta đi, hoặc ban chết cho ta.”

Nam nhân lẳng lặng nhìn nàng, khuôn mặt tuần tú đã không còn vẻ tức giận lúc nãy, chỉ thấy lông mày hơi nhướng lên. Giờ khắc này, hắn không tức giận, chỉ có kích động. Đúng vậy, kích động, kích động xưa nay chưa từng có. Vì hiện tại nàng như đóa hoa lê sắp lụi tàn, thân mình mảnh mai, đau đớn, tuyệt vọng khóc, tựa như chỉ cần hắn chớp mắt thôi, nàng sẽ biến mất, biến mất trước mặt hắn. Nên, hắn kích động.

“Ngọc Thanh...” Tần Mộ Phong bên kia cũng luống cuống, hắn tiến lên từng bước đỡ lấy thân mình lung lay trước gió, đột nhiên bị nam nhân mặc áo bào vàng cản lại. Chỉ thấy thân ảnh nam nhân miệng luôn nói hận nàng nhanh như gió chắn trước mặt Mộ Phong, nháy mắt trước khi nữ tử ngã xuống đã đỡ được nàng. Hắn nói với nam nhân phía sau: “Chớ quên, nàng là nữ nhân của ta.”

Tần Mộ Phong nhăn mày, giờ khắc này hắn chỉ thấy dục vọng giữ chặt của nam nhân kia. Một nam nhân lại muốn giữ lấy nữ nhân mình oán hận, có nghĩa gì? Điều vừa phát hiện làm cõi lòng Tần Mộ Phong mất mát, hắn biết, từ nay về sau, Ngọc Thanh không thể thoát được nam nhân này. Hắn lo lắng nhìn nữ tử yếu ớt nằm trong lòng nam nhân, nàng cùng Luật dây dưa đã bắt đầu rồi. Nàng, có thể tiếp tục bảo vệ mình không bị thương tổn sao?

Nhìn kĩ nam nhân vẻ mặt lạnh lùng, nhìn ngọn lửa che giấu trong mắt hắn, lần đầu tiên, Tần Mộ Phong run sợ trước sự an bài của vận mệnh. Ngày đó, hắn nói: “Về sau nhất định phải cùng ta uống vì vui vẻ, nếu ta có thể yêu một nữ nhân ta không thể chạm vào!”

Quả nhiên, tất cả đã là vận mệnh, Tần Mộ Phong cười khổ. Lẳng lặng nhìn nam nhân ôm nữ tử ngã đi rồi khỏi, để lại một câu lạnh như băng: “Về sau Ngọc Thanh tiến Cô Vụ cư của bốn vương, không có bốn vương chấp nhận, bất luận kẻ nào cũng không được nhìn nàng”

Tần Mộ Phong biết, những lời này là nói cho hắn nghe.

.....

Nhìn trưởng đình trắng toát, nàng biết mình vừa thay đổi một nhà giam khác, một nhà giam làm nàng hít thở không thông.

Lư đồng tỏa ra mùi Long Tiên hương, tất cả đơn giản nhưng lạnh lùng, cũng là nơi làm nàng cả đời không thể quên.

Vì nơi này, tràn ngập hơi thở của hắn. Mà nàng, không thể quên được hình ảnh ghê tởm kia.

Ngay trên chiếc giường này, hắn cùng tiểu thiếp bừa bãi hoan ái trước mặt nàng.

Bản! Nàng thấy thật ghê tởm.

Cổ đứng dậy, nàng lao đảo chạy ra cửa, chỉ mong rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

“Ngọc vương phi! Ngài sao lại xuống giường? Vương gia ra lệnh cho nô tỳ chăm sóc Ngọc vương phi ngài, đại phu nói ngài vì nhận đá kích quá lớn nên khí huyết không thuận, hơn nữa thân thể yếu đuối lại nhiễm phong hàn, cho nên ngài nhất định phải nghỉ ngơi thật nhiều.”

Đi tới cửa, đột nhiên chạm mặt một nha hoàn lạ mặt, nàng ta đỡ lấy thân mình nhu nhược của Ngọc Thanh, định đỡ vào trong.

Ngọc Thanh dẩy dụa: “Không, ta không muốn quay về nơi cái giường bẩn thỉu đó, bản!” Nói xong, cả người mềm nhũn, thở hồng hộc.

Nha hoàn nhú mi, không hiểu: “Làm sao ô uest, mỗi ngày nô tỳ đều đổi mới giặt giũ. Nơi này là tửm cư Vương gia, chúng nô tì không dám lười biếng, trễ nải.”

Ngọc Thanh chỉ thấy bủn rủn vô lực, nàng không còn sức dẩy dục, mặc nha hoàn đỡ về chiếc giường rộng rãi kia.

Nàng nằm xuống, dạ dày cuộn cuộn, ngay sau đó, cổ họng khó chịu, rồi cục nôn ra hết.

Nha hoàn sợ tới mức hét chói tai: “Ngọc vương phi, ngài làm sao vậy? Nô tỳ nhanh đi mời đại phu đến.”

Tiểu nha đầu nhanh chóng dọn dẹp dơ bẩn trên mặt đất, lại chạy ra Cô Vụ cư.

Ngọc Thanh nghe thanh âm nha hoàn xa dần, nỗ lực ngồi dậy, cắn răng bước xuống giường. Không ngờ, nàng ngã xuống đất, muốn đứng lên, mới phát hiện sức lực toàn thân biến mất, nàng chỉ có thể chống tay, cố gắng bò ra cửa. Chỉ cần ra khỏi nơi này, thế nào cũng tốt.

Bò tiếp, lại thấy một đôi giày nam nhân màu sẫm hiện ra trước mắt.

Ngẩng đầu, nhận thấy khuôn mặt tuần tú kia nhìn chăm chăm mình. Cặp mắt, dường như muốn nuốt chửng nàng.

Ngay sau đó, thân thể nàng bị nhấc lên, đi nhanh đến giường.

Hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó đứng cạnh giường, thân ảnh cao lớn như bóng ma hút hết không khí xung quanh.

“Không, để ta ra ngoài, ta không thể ở trong này.” Nàng giãy dụa, dạ dày lại cuộn cuộn.

“Nôn...” nàng đứng ngay dậy, phun hết lên áo bào màu bạc của hắn.

“Chết tiệt!” nam nhân kêu sợ hãi một tiếng, cũng đi lên trước một bước, lo lắng nhẹ lau trán cho nàng.

Thu tay, nam nhân chăm chú nhìn nàng: “Người chán ghét cái gì?”

“Nơi này, bản!” nàng nhẹ thở, nhắm mắt lại.

Mắt nam nhân ánh lên vẻ phức tạp, bạc môi hơi cong lên, hắn liếc nhìn nữ tử tái nhợt trên giường, xoay người rời đi.

Lát sau, tiểu nha đầu dẫn đại phu tới, nhanh chóng chạy đến nội thất.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tâm ý của biểu ca

“Sợ nhân sâu thâm hận, có lắm việc muốn nói lại rầu. Ghi nhớ lâu tiền nước biếc, ứng với niệm ta, suốt buổi nhìn lâu. Nơi nhìn đó, từ nay lại thêm vài đoạn tân sầu.”(1)

Nước biếc tân sâu, nhìn mặt hồ xanh biếc yên lặng, nàng thật không ngờ, có một ngày nàng sẽ ưu sầu như thế.

Nàng bị bệnh, cõi lòng dần yên tĩnh như nước. Nửa năm, nàng và Vũ sơn, đã cách muôn sông nghìn núi, nàng, rồi cũng hoàn toàn thay đổi.

Hình ảnh sư huynh dần mờ hồ, rất lâu rồi, cặp mắt nhìn nàng yêu chiều đã không còn xuất hiện trong mộng, ngọc lê lạc, ngọc lê lạc, thì ra nàng đã sớm thành đóa hoa lê héo tàn. Buông sáo ngọc, nàng không muốn khúc “Ngọc lê lạc”(2) bị đau thương của nàng nhiễm vào. Khúc nhạc này, nàng yêu nhất, sư huynh cũng yêu nhất. Hắn thổi sáo, nàng nhảy múa, mảnh rừng lê đó từng là thiên địa của bọn họ.

Nhưng, nàng còn có thể quay về nơi đó được sao?

Nếu một ngày gặp lại sư huynh, nàng sẽ đổi mặt thế nào? Nàng, không còn là Tô Ngọc Thanh trên núi thừa nào, mà là Tiêu Ngọc Khanh, một sườn phi cả người đầy tội ác. Tất cả, tất cả, bắt đầu từ phụ thân thân thể này.

Mà nơi này, là độc viện của nam nhân kia, thành nhà giam của nàng.

Nàng phải nên cảm ơn hắn, ít nhất, hắn để nàng ra khỏi Cô Vụ cư lạnh như băng kia.

Nàng đứng dậy, ra khỏi mái đình, dựa vào trí nhớ bước đến rừng hoa lê.

Xa xa, mảng tuyết trắng trong kí ức đã thay bằng một màu xanh ngắt, mới biết, hoa chớm nở, hoa nở rộ, rồi héo tàn. Luôn ngẩn ngui như vậy. Nhìn khu vườn, nàng nhẹ nhàng bước vào. Nha hoàn bên cạnh nàng bật ô, cẩn thận che nắng cho nàng. Vào vườn, mùi lá cây thơm mát bay vào mũi. Không có vẻ trắng xóa tươi đẹp khi hoa nở, lại có thể giúp người ta xua tan phiền muộn.

Nàng thực thích cảm giác này, có bóng dáng của Vũ sơn.

“Ngọc vương phi, chúng ta nên sớm trở về. Đây là nơi Nguyệt vương phi lúc còn sống yêu thích nhất. Vương gia từng ra lệnh, cấm không cho ai bước vào. Nô tỳ sợ Vương gia biết được sẽ...” Nha hoàn mở miệng.

“Đừng không?” nữ tử nhìn phía xa, thân nhiên nói, chỉ thấy lông mày khẽ nhíu, hai mắt mênh mang, nhẹ nói hai chữ rồi thôi.

Cuối cùng, nàng xoay người nhìn nha hoàn đang lo lắng, để nàng đi: “Người cứ về trước, ta còn muốn ở thêm một lúc nữa.”

“Nhưng Vương gia...” Nhất định sẽ không bỏ qua ngài. Tiểu nha đầu nuốt vế câu sau, lo lắng nhìn tổ y nữ tử, cung kính lui ra.

Không buông tha nàng lại thế nào? Ngay từ đầu hắn có buông tha nàng sao?

Nàng sao lại không rõ, dù thế nàng cũng đều có tội, vì ngay từ đầu, nàng đã là người có tội. Nên, nàng không cần.

Lặng lặng nhìn rừng cây, từ khe hở của vòm lá nhìn trời xanh xa xa, núi xanh xa xa, nàng lại nhớ tới người con gái trong bức tranh.

Trầm hương đình bắc, thiên nhân chi tư (3).

Hắn cùng người ấy, từng âu yếm quyến luyến cỡ nào.

Bức tranh đó, là hẳn vẽ người con gái ấy tại nơi này?

Mà nàng, sao lại thấy ưu thương?

Người con gái ấy, giống nàng, cũng muốn giã dụa sao?

Nhưng, hẳn yêu người ấy như vậy.

Tựa vào một gốc cây, nàng nhắm chặt mắt, ngừng suy nghĩ.

“Bốn vương từng nói qua, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào nơi này!”

Tiếng nam nhân trầm thấp đánh vỡ yên tĩnh, làm cõi lòng nàng lại gọn sóng.

Giờ phút này, tâm trí nàng đầy ắp hình ảnh hắn cùng Mạnh Tổ Nguyệt ôm nhau trong rừng lê. Nàng thậm chí còn tưởng tượng ra hình ảnh hắn, múa kiếm, Mạnh Tổ Nguyệt, đánh đàn. Mà nàng, không rõ vì sao lại đau đớn...

Mở mắt ra, nàng cũng không thấy lửa giận trong mắt hắn. Hắn mặc áo bào màu bạc, dường như mới từ trong cung ra, khuôn mặt tuấn tú hơi mệt mỏi. Mà cặp mắt thâm thúy kia, lặng lặng nhìn nàng, không có lửa giận, chỉ có trầm tĩnh.

Nàng, cũng lặng lặng nhìn hắn, vân đạm phong khinh: “Muốn, đã tới rồi. Ta thích nơi này.”

Nam nhân bước gần đến cạnh nàng, lạnh nhạt: “Ngươi thật đúng là càng ngày càng dám đối nghịch cùng bốn vương, quả thực đem lời nói của bốn vương vào tai này, ra tai kia!”

Ngọc Thanh nhìn cặp mắt cảm xúc phức tạp của hắn, cười lạnh: “Đúng rồi, ta liền thích đối nghịch với ngươi. Ta bắt nạt tiểu thiếp của ngươi, độc hại con ngươi, thích thú người ngươi yêu thích, ta lăng lợ, ta ngoan độc, ha ha, ta chính là nữ nhân như vậy.” Nàng tới gần nam nhân, cười đến thê lương: “Nếu như vậy, ngươi tội gì không giết ta đâu! Giết ta, tất cả cũng không xảy ra.” Nàng nhìn thẳng hắn, cắn môi: “Giết ta, có thể giải hận trong lòng ngươi!” Nàng nâng cằm, nhắm mắt lại, vẻ mặt kiên quyết.

Nam nhân nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt vọng trước mặt, vờn tay tinh tế vuốt ve gáy ngọc mảnh dẻ, trầm nói: “Ngươi không khỏi quá mức khờ dại sao, Tiêu Ngọc Khanh. Giết ngươi, đó là giải thoát cho ngươi. Ngươi cho là bốn vương sẽ khinh địch đến mức buông tha cho ngươi?”

Nữ tử cứng người, cắn chặt đôi môi đỏ mọng, hàng mi khẽ chớp, nghẹn ngào: “Hiện tại ta không cầu ngươi buông tha cho ta, chỉ cầu ngươi buông tha cho tất cả những người vô tội. Mạng ta là của ngươi.”

“Ngươi mơ tưởng!” Nam nhân nổi giận, một phen nắm chặt đầu vai gầy yếu của nàng, rồi hung hăng hôn lên đôi môi nàng, bừa bãi khi dễ, cắn nuốt, trần trọc hút.

Nữ tử bất động, mặc hắn làm gì thì làm, chỉ chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt.

Vị mặn chảy vào môi nam nhân, mắt hắn trầm xuống, bế thân mình nhỏ bé của nữ tử lên cành lê, bạc môi đưa lên, cắn mạnh xuống cái gáy trắng nõn, cánh tay ôm người nữ tử dần dần xiết chặt, dường như muốn nàng dung hòa vào người mình. “Ngươi mơ tưởng đào thoát bốn vương, đời này bốn vương không bao giờ thả ngươi ra! Chết tiệt, không được lạnh lùng như thế!”

Hắn nổi giận, càng cắn mạnh lên xương quai xanh, muốn đánh vỡ vỏ bọc im lặng của nữ tử.

Ngọc Thanh mặc hắn xé rách quần áo trên người, nước mắt thành chuỗi, “Thả ta, cũng buông tha chính ngươi, Mạnh Tổ Nguyệt cũng không muốn ngươi như vậy.”

Nam nhân hơi cứng ngắc, cánh tay ôm nàng cũng lơ lửng. Hắn ngẩng đầu, mắt hiện lên thống khổ. Hắn buông người Ngọc Thanh ra, nhìn sâu vào nước mắt cùng đau xót trên mặt nàng, xoay người rồi đi.

Nữ tử cố nắm chặt bộ quần áo hỗn độn, thân mình vô lực ngồi xuống. Nhìn thân ảnh hắn dần biến mất, nàng cắn chặt môi, khóc thầm.

Rừng lê, không còn thân ảnh của hắn, lại truyền đến tin biểu ca được thả.

Ngọc Thanh gạt mình, bất chấp thân thể còn suy yếu, để nha hoàn đỡ, đến chỗ biểu ca.

Đó là một gian thiện đường của Vương phủ, biểu ca gầy yếu mang thương đăm thủy(4), tiếng kéo kẹt như nghiền nát lòng Ngọc Thanh.

“Biểu ca...” Nàng lẳng lẳng đứng chỗ hành lang gấp khúc, đau lòng nhìn biểu ca vì mình mà nếm biết bao đau khổ.

Nam tử thấy nàng, lập tức buông kiên hạ đăm, bước đến hành lang.

“Vì sao hấn vẫn không chịu buông tha cho người?” Ngọc Thanh nhìn vết thương đóng thành vảy trên người nam tử, cõi lòng vạn phần áy náy. Tất cả, đều là do nàng gây nên.

Nam tử cười hiền: “Là ta tự nguyện ở lại, biểu muội không thể ở chỗ này một mình.”

“Biểu ca...” Ngọc Thanh thấy sống mũi cay cay, nghẹn ngào: “Người ở chỗ này sẽ bị thương tổn, biểu ca trở lại cạnh Phượng đi đi, di căn người.”

Dung Danh Tông nhìn nữ tử rơi lệ, nghiêm túc nói: “Biểu muội một mình ở nơi này càng dễ bị thương tổn, tuy rằng ta còn bạc nhược, nhưng ta hy vọng có thể bên cạnh muội, dùng toàn bộ sức lực của ta bảo vệ cho muội.” Hấn nhìn nữ tử, nói tiếp: “Ta không thể tiếp tục nhìn biểu muội chịu khổ.”

“Biểu ca, người tội gì phải...” Ngọc Thanh lại cắn môi, không nói nên lời. Giờ khắc này, nàng thấy vô cùng áy náy với biểu ca. Nàng cũng không ngờ, một lần trốn đi, một lần nhận lại người thân, nhưng cũng là một lần nàng hại đến người vô tội. Sợi dây trói buộc trên người nàng, thiên la địa võng, trói quá chặt, nàng càng dẫy dựa thoát ra, càng làm hại đến người vô tội.

Thương tổn do nàng đổ lên người biểu ca còn chưa đủ sao? Nếu không vì giúp nàng, hấn có thể bình tĩnh cưới vợ, phụng dưỡng Phượng đi, bình an sống cả đời này. Vì có nàng, chịu khổ như vậy.

“Biểu ca, trở lại bên cạnh Phượng đi được không? Ngọc Thanh... không thể hại người thêm, mà Phượng đi, không thể không có người.”

“Ngọc Thanh, ta...” Dung Danh Tông hơi kích động, khuôn mặt đỏ lên, dường như có điều gì muốn nói, cuối cùng lại bình thản: “Ta đã nói với mẹ nuôi việc này, mẹ nuôi cũng đồng ý cho ta ở lại đây.”

Ngọc Thanh khó chịu, nàng vẫn không rõ vì sao Phượng đi từng muốn nàng bước vào nhà giam này lần nữa, nàng không hiểu, cũng rất khó chịu.

Nhìn ánh mắt kiên định của nam tử, nàng đau đớn: “Ngọc Thanh thật là nghiệp chướng nặng nề.” Rồi xoay người bước đi.

Giờ khắc này, nàng rốt cục đã hiểu ra tâm ý của biểu ca. Nhưng Tô Ngọc Thanh nàng, chỉ có thể thương tổn biểu ca thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chuyện cũ nơi Vân Hiến cung

Tường cao màu vàng, cửa lớn sơn son, Hoàng Phủ Luật đứng trước cửa, lặng yên nhìn ba chữ to “Vân Hiến cung”.

“Tiểu Quý Tử khẩu kiến Tứ vương gia.” Thị vệ gác ngoài cửa cung nhìn nam nhân áo bào màu bạc, giặt mình, vội quỳ xuống đất lễ bái. Tên thị vệ vốn là kẻ sai vật, nhưng mặc cung phục canh gác ở nơi này, không cho người khác tùy ý tiến vào.

Hắn giặt mình, vì đã nhiều năm rồi Vương gia không tới, chỉ ra lệnh không được đụng vào đồ vật trong phòng. Bức họa người con gái bên trong hấn đã nhìn nhiều, nhưng chưa từng thấy người thật ngoài đời. Nhưng hấn từng gặp vị Sườn vương phi được Thái hậu yêu mến, vị sườn phi này thiếu chút nữa thành mĩ nhân của Hoàng thượng, đêm trước khi nhận sủng hạnh, đột nhiên thay đổi, lại nguyện ý làm tiểu thiếp của Tứ vương gia.

Mấy lời đồn đãi, hấn nghe qua không ít, phần lớn nào là ngoan độc, nào là ương ngạnh, tóm lại không có gì tốt đẹp. Vài năm trước, hấn đứng ở xa nhìn ngắm nữ tử này một lần, nàng xinh đẹp yêu kiều, tiếc là tính cách làm lu mờ khí chất không ít. Vài năm sau gặp lại, nữ tử kia vẫn sở sở động lòng người, thanh nhã thoát tục. Mới đầu hấn còn tưởng nàng là tiên nữ, không hề nhận ra nàng là sườn phi của Tứ vương gia. Một khắc, hấn đã nghĩ, chắc mình trốn không khỏi kiếp số, nào ngờ nàng vừa nhìn nữ tử trong bức tranh, vẻ mặt bi thương ra cửa. Hấn mới biết, người con gái trong tranh là Nguyệt vương phi trong truyền thuyết. Mà sườn vương phi, có lẽ bị tức giận.

Chuyện Vương gia cưới Ngọc vương phi được một ngày, Nguyệt vương phi đã nhảy sông tự sát, hấn cũng nghe nói qua một phần, bên trong thật giả thế nào, đại khái chỉ có Tứ vương gia là rõ nhất. Tóm lại, sinh ra trong Hoàng thất, thân bất do ki, đây là mệnh.

“Đứng lên đi.” Nam nhân nói nhỏ, bước lên bậc đá, mỗi bước đi đều nặng nề.

Tiểu Quý Tử vội vàng đứng dậy, cung kính mở đại môn sơn son, sau đó lại cung kính theo sau nam nhân.

Giờ hắn rất lo lắng. Tứ vương gia không biết có biết chuyện lần trước hắn sơ sẩy để Ngọc vương phi đi vào không.

Hắn lẳng lặng theo sau, nhìn nam nhân đem tầm mắt dừng ở thân ảnh người con gái trong bức tranh trên tường, sau đó vươn đầu ngón tay thon dài, tình tế vuốt ve nụ cười nàng.

Tình cảm của Tứ vương gia với Nguyệt vương phi quả thật không thể là giả, tuy đây là lần đầu tiên Tứ vương gia tới Vân Hiên cung, nhưng nhu tình trong mắt là thiên chân vạn xác, cứ nhìn động tác cuộn tròn bức tranh cẩn thận như đó là vật quý giá nhất là biết.

Chỉ thấy ngân bào nam nhân đột nhiên bất động, như đang nhớ lại, như đang trầm tư.

Cuối cùng, hắn đột nhiên xoay người phân phó: “Thu bức tranh này vào đi.”

Rồi bước vào thư phòng, không thấy đi ra.

Tiểu Quý Tử thờ phào, thật cẩn thận gỡ bức tranh xuống, cuộn tròn, cẩn thận cất đi, sau đó canh giữ ở cửa thư phòng đợi chủ tử bước ra.

Đây là lần đầu tiên, hắn, gặp chủ nhân của mình.

Bên trong cánh cửa, Hoàng Phủ Luật ngồi bên bàn, nhắm chặt mắt, khuôn mặt tuấn tú rơi vào trầm tư.

Mười tám tuổi, hắn nắm đại quyền, tự tay giết chết huynh trưởng cùng cha khác mẹ trước mặt phụ hoàng. Từ đó, hắn bắt đầu bước vào kiếp sống tranh quyền đoạt lợi.

Hai mươi tuổi, hơn phân nửa thiên hạ do hắn nắm giữ.

Hắn, bắt đầu yêu thích khoái cảm chém giết cùng chinh phục. Bất cứ kẻ nào, dám chần chừ trước mặt hắn, giết không tha.

Hai mươi hai tuổi, tiên đế băng hà, triệu lập hắn làm thái tử, giao Ngọc tỷ cho hắn. Hắn giam cầm tam hoàng tử, ban rượu độc cho mẫu phi tam hoàng tử.

Hai mươi ba tuổi, theo di mệnh của tiên đế, hắn chính thức kế vị ngôi hoàng đế. Một đạo thánh chỉ, hắn đề nghị hoàng tử sung quân tới Thương Châu, tịch thu hết tài sản phò thái sư, thân tín của nhị hoàng tử.

Hết thấy, bắt đầu ổn định.

Sau đó, hắn gặp Tô Nguyệt.

Dưới tán cây, một nữ tử mặc váy hoa nhỏ hái hoa lê.

Một cái ngoáy đầu mỉm cười, hòa tan tất cả băng giá.

Vì thế hắn liều lĩnh sâu với mẫu hậu muốn nữ tử này, để nàng ở Vân Hiên cung, dưới gốc lê, nghe nàng đánh đàn, ngắm nụ cười của nàng.

Hắn chưa bao giờ biết, nụ cười của một người có thể ấm áp như thế, có thể cuốn đi mọi phiền muộn trong lòng hắn.

Cũng chỉ khi nhìn nàng cười, hắn mới có thể thấy một con người khác của mình, một kẻ không hề tàn khốc lạnh lùng như bình thường.

.....

Nụ cười kia dần dần biến mất, thay bằng một khuôn mặt khác, khuôn mặt đầy nước mắt, nhưng vẫn quật cường cắn chặt môi.

Ngực hắn đau nhói, mờ bùng mắt.

Đôi mắt quật cường kia, không thể là của Tiêu Ngọc Khanh.

Nhất hồ thu thủy, ảm tình ngưng thê (1). Khi tĩnh lặng, thanh mâu đảo mắt, khi giận, quật cường trong trẻo, khi buồn, thiên lộ thu chi, lại chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nhu tình như nước của nàng.

Nàng, thật là nữ tử như thế nào?

Hắn, sai lầm rồi?

Nhưng nàng mang khuôn mặt hắn hận đến tận xương tủy, nàng rõ ràng thương tổn Dục nhi, nàng rõ ràng có tư tình với nam nhân tên Dung Danh Tông kia...

Nàng rõ ràng muốn thoát đi hắn...

Phút chốc, cõi lòng lại phiền muộn. Hắn đứng dậy, tới bên cửa sổ, nhìn những gốc lê hắn trồng tặng Tô Nguyệt, cố gắng tưởng tượng bóng dáng Tô

Nguyệt mỉm cười đứng dưới gốc cây, cũng là, một thân ảnh dưới biển hoa nhảy múa, áo trắng hơn tuyết, tựa như tiên tử.

Nữ tử quay đầu, hàng nước mắt trong suốt chảy xuống dung nhan thanh lệ, vẻ mặt ưu thương.

Hắn cứng người, nhói đau trong lòng.

Bạc môi nhếch lên, nam tử khoanh tay đứng bên cửa sổ, mày kiếm nhãn chặt.

Đột nhiên có một cung nữ áo lam bước vào, nàng cung kính quỳ gối: “Nô tỳ Lam Diệp xin đợi Vương gia đi giá Phụng Loan cung.”

Nam nhân hồi phục lại tinh thần, tùy ý bước ra ngoài cửa cùng cung nữ đến Phụng Loan cung.

Phụng Loan cung.

Đậu thái hậu để một cung nữ đỡ dành tiểu Ngọc nhi đang khóc nháo, thấy nam tử vào cửa, hơi hờn giận nói: “Đứa nhỏ này hơi hư, làm ai gia phiền toái không ít.”

Hoàng Phủ Luật nhìn bé gái khóc thảm thiết, nghĩ đến khuôn mặt lê hoa mang vũ kia.

Hắn biết đứa nhỏ là chỗ dựa của nàng, vì trừng phạt nàng, hắn cố ý không nói giúp gì trước mặt thái hậu.

Tiêu Như Tự coi đứa nhỏ như phao cứu mạng, lúc mạng được đứa nhỏ về, hắn lập tức tâu với thái hậu.

Mẫu hậu, hình như cũng hơi phát hiện chuyện đứa nhỏ mất tích.

Đến lúc hắn muốn diệt trừ Tiêu Như Tự- cái gai trong mắt kia, mẫu hậu lại nói nể tình cảm ngày xưa, để cho lão tặc một con đường sống.

Cuối cùng, hắn thu hồi tước Thừa tướng của Tiêu Như Tự, vĩnh viễn không được giao thiệp với người ngoài, không được bước khỏi kinh thành một bước, cũng coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Hết lòng quan tâm giúp đỡ? Hắn chưa bao giờ biết mình lại có một mặt như thế.

“Mẫu hậu, Vân La có thể là không thích ứng được với cuộc sống trong cung, lúc này nhi thần khấu tạ mẫu hậu thánh ân.”

“Khỏi.”

Đậu thái hậu khẽ vuốt trán, để cung nữ ôm Tiểu ngọc nhi đi xuống.

“Đem bé đi xuống.”

Cũng không hỏi chuyện Tiêu Ngọc Khanh, làm như có chút mệt mỏi.

Hoàng Phủ Luật ngồi xuống bên cạnh, ân cần thăm hỏi: “Mẫu hậu có chút không khỏe? Nhi thần đi thỉnh ngự y đến.”

Đậu thái hậu nhìn hắn: “Không cần, ai gia chỉ hơi phiền muộn.”

Sau đột nhiên mở mắt, hỏi một câu: “Luật nhi, ngươi tìm được thi thể Tô Nguyệt chưa?”

Hoàng Phủ Luật cố nén cảm giác đau đớn: “Đã tìm được rồi.”

“Vậy là tốt rồi, Tô Nguyệt là tỷ nữ hiểu rõ tâm tính ai gia nhất, ai gia vốn lên hậu liễm, nhưng chuyện đã qua lâu như vậy, ai gia cũng không muốn đau xót mãi, để nàng ngủ yên đi. Chính là hơi có chút đáng tiếc.”

Hoàng Phủ Luật biết “đáng tiếc” của mẫu hậu có ý gì, vì thế hắn ngược lên, nói: “Mẫu hậu, nhi thần chưa từng hối hận vì Tô Nguyệt mà buông tha ngôi vị Hoàng đế.”

Khuôn mặt Đậu thái hậu hơi tức giận, trách cứ: “Luật nhi, ngươi làm vậy, thật sự để ai gia thất vọng.”

“Mẫu hậu...”

“Luật nhi, quả thực ngươi không muốn lấy lại thứ vốn của ngươi sao?” Hoàng Phủ Luật kiên định nói: “Một khắc sau khi mang Tô Nguyệt rời khỏi hoàng cung, nhi thần chưa bao giờ nghĩ đến trở về.”

Đậu thái hậu nhắm mắt lại, “Luật nhi đi xuống đi, ai gia mệt mỏi.”

“Mẫu hậu, ngươi cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe.” Hoàng Phủ Luật đứng dậy, nhìn mẫu thân nằm xuống giường, đi ra Phụng Loan cung.

Hắn không quay về vương phủ, mà hướng Vân Hiến cung đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Vị thánh chủ thần bí

Hương thơm thoang thoảng, quấy nhiễu giấc ngủ. Tổ sa phơ phất, nhìn thấy bên trong lớp sa mỏng không một bóng người, lớp đệm sẫm màu không có dấu vết bị ngồi lên.

Nhìn lên bề ghế, giường đệm mới tinh, chăn mỏng vàng nhạt thoáng nhấc, một mái tóc đen buông xuống giường, nữ tử khẽ nhắm mắt, làm như đang ngủ. Quần áo mỏng manh, lộ ra cánh tay như ngọc dưới ống tay áo.

Giờ là nửa đêm, ngoài viện yên tĩnh một mảnh, trong phòng ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Một bóng đen nhảy từ nóc nhà xuống, in lên cửa sổ chiếu bóng đầy quỷ dị.

Ngay sau đó, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, một tiếng “cách”, bóng đen bên ngoài tiến vào, đồng thời cũng đánh thức nữ tử nằm trong chăn.

Nữ tử ngồi dậy, cẩn thận nhìn chằm chằm bóng đen đang bước về phía mình.

“Ngươi là ai?” Ngọc Thanh nắm chặt góc chăn, ngữ điệu bình tĩnh mang theo chút kích động.

Bóng đen chậm rãi đến gần, đợi đến một khoảng cách nhất định, mùi son phấn gay mũi ập đến.

Ngọc Thanh nhìn cặp mắt phượng kia, lạnh nhạt nói: “Thì ra là ngươi!”

“Cũng không phải là ta sao, sư tỷ của ta, vất vả ngươi còn nhớ rõ ta như vậy!” Bóng đen nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Ngọc Thanh ngồi dưới đất, thanh âm mang theo vị lạnh lẽo làm người ta rón gai ốc. Nàng nói: “Lần này ta phụng mệnh thánh chủ đến, sư tỷ định tự mình đi, hay muốn ta đưa ngươi đi gặp thánh chủ?”

Ngọc Thanh đứng lên: “Ta không muốn thấy kẻ kia!”

Bóng đen cười lạnh: “Sư tỷ quả thật cứng rắn, xem ra sư muội ta không đưa ngươi đi không được!”

Nói xong, nhanh chóng tung ra một chiêu sắc bén về phía Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy một trận đau đớn, thân mình lập tức mềm nhũn.

Bóng đen cười âm hiểm, đem thân mình ngã bất tỉnh trên mặt đất khiêng lên vai, ngay lập tức lao ra khỏi cửa.

Chờ cho bóng đen biến mất, một nữ tử mặc váy hoa nhỏ bước ra từ bóng tối.

Nàng lạnh lùng nhìn phương hướng bóng đen biến mất, mắt nhắm lại. . .

Đến khi Ngọc Thanh tỉnh lại, nàng đã bị giam ở một nơi xa lạ.

Một mặt thất rộng lớn, đèn đuốc cháy sáng trưng, nàng không nói gì.

Hai hàng dài nữ tử mặc đồ đỏ, nghiêm mặt lạnh lùng, mấy chục cặp mắt xăm xoi người ngã trên mặt đất.

Phía sau hàng người, hiện ra một chiếc phượng ghế, một nữ tử mặc đồ đỏ viền kim tuyến đang thích thú ngắm nghía bộ móng tay đỏ tươi của mình. Người này dùng khăn che mặt, chỉ mờ mờ nhìn thấy mi tâm tà mị. Trái phải có hai nữ tử mặc đồ xanh đứng, mà bên phải, chính là nữ tử đã bắt nàng tới!

Lát sau, người ngồi trên ghế đứng dậy, chậm rãi tới gần Ngọc Thanh.

“Thánh nữ của ta, hôm nay cuối cùng cũng mời được ngươi tới!”

Chỉ nghe thấy tiếng áo choàng nhẹ nhàng kéo lê trên mặt đất, ngay cả da đầu Ngọc Thanh cũng run lên.

Ngọc Thanh nhìn chằm chằm nữ tử, bất lực chờ đợi thứ lạnh lẽo kia tới gần mình.

Nàng trực giác đó là vị thánh chủ truyền thuyết, mà người này, còn lạnh lẽo hơn cả nàng tượng tượng.

Người kia đến gần, hơi nghiêng người, vờn tay bóp chặt cầm Ngọc Thanh, màu móng tay đỏ tươi đối chọi ghê cười với màu da trắng nõn.

“Người tính toán ngộ nghịch với bản thánh chủ sao?” Nữ tử lạnh nhạt nói, bàn tay càng lúc càng bóp chặt: “Mệnh lệnh của bản thánh chủ ngươi hết lần này đến lần khác cãi lời, lại còn ngăn trở các sư muội khác chấp hành nhiệm vụ!” Nữ tử phát giận, đồng thời tay cũng không rảnh rỗi, chỉ thấy chiếc cầm bạch ngọc lập tức hiện lên dấu tay màu đỏ.

Ngọc Thanh đau đớn, cố gắng xoay trán, cuối cùng cũng trốn không thoát bị kiềm chế.

Nàng lạnh nhạt nói với nữ tử kia: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Ha ha, ngươi thật ra quên thánh quy của bản thánh không còn một mảnh a!” Nữ tử cười đến thê lương, tay áo đỏ thắm vung lên, thân mình Ngọc Thanh như lá rụng bị cuốn đi, sau đó ngã mạnh trên đất, phun ra một ngụm máu lớn.

“Phản bội bản thánh, chỉ có con đường chết!” Nữ tử kia khoanh tay mà đứng, thốt ra những lời lạnh thấu xương: “Niệm tình thầy trò, hôm nay cho ngươi chết toàn thây!” Nói xong, ra lệnh: “Mang nước thánh đến, bắt nàng uống hết.”

Tức khắc liền thấy nữ tử mặc áo xanh cười lạnh, bụng một bình ngọc tới.

“Sư tỷ, xin lỗi!” Nữ tử nắm chặt cầm Ngọc Thanh, nâng bình ngọc lên định bắt nàng uống.

“Thánh chủ!” Lúc này có một hồng y nữ tử đi ra khỏi hàng, nàng quỳ xuống trước mặt vị thánh chủ kia, bình tĩnh nói: “Thánh chủ, bây giờ không thể giết thánh nữ, thánh chủ đã quên sao, máu của thánh nữ là thuốc dẫn.”

Vị thánh chủ nhũn mày, mắt lạnh lẽo: “Bãi, thả nàng trước.”

Nữ tử áo xanh trừng mắt oán hận nhìn hồng y nữ tử quỳ trên mặt đất, không cam lòng bỏ xuống bình ngọc đã kề sát vào miệng Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh nằm im trên mặt đất, trong lòng phát lạnh. Thứ nước đen ghê tởm kia, thiếu chút nữa sẽ đổ vào miệng nàng.

Thánh chủ phất áo bào, ngồi vào phượng ghế lần nữa, lạnh lùng nhìn Ngọc Thanh, nói “Trước đem nàng về cạnh Hoàng Phủ Luật, giữ lại nàng không chừng còn có chút tác dụng.” Nói xong, lấy một viên thuốc giao cho nữ tử áo xanh bên trái, “Bắt nàng nuốt vào, để cho nàng ném thư giáo huấn.”

“Tuân lệnh.” Nữ tử mặc áo xanh nghe lệnh, đi tới trước mặt Ngọc Thanh, nắm chặt cầm nàng, ép nàng nuốt vào.

Giờ phút này, Ngọc Thanh chỉ cảm thấy chính mình như con búp bê mặc người bài bô.

Khóe môi chảy máu, nàng bắt đầu đi hỏi: “Ngươi cho ta nuốt cái gì? Ta cũng không phải thánh nữ của các ngươi, ta, không biết cái gì cả.”

Thánh chủ lại cười lạnh, ra lệnh: “Lấy chút thuốc dẫn ở tay nàng, lập tức đưa nàng quay về vương phủ.”

Thánh chủ vừa dứt lời, lập tức có hai hồng y nữ tử mặt lạnh tiến lên, một trái một phải túm chặt người Ngọc Thanh, sau đó vén áo, làm lộ ra cánh tay phải của nàng.

Tay nâng, đao cắt, trước khi ngắt đi, Ngọc Thanh chỉ nhìn thấy thanh đao lóe lên, máu chảy ồ ồ trên tay.

Tĩnh lại, nàng nằm trên giường, khoang mũi tràn ngập mùi xạ hương trên người nam nhân kia.

Nàng biết, một lần nữa, lại trở về nhà giam.

Sau đó, nàng nhìn thấy một thân ảnh cao lớn bên giường.

Mà chiếc bóng kia bao phủ hết nàng, nàng khó có thể hít thở.

Nam nhân nhìn chằm chằm đôi môi tái nhợt của nàng, chất vấn: “Ai chấp thuận cho ngươi ngủ trên đất?”

Ngọc Thanh xoay người vào bên trong, không để ý tới hắn.

Mặc kệ nàng nói gì làm gì, nam nhân này đều có thể tìm lý do chỉ trích nàng.

Cho nên, với nàng mà nói, trầm mặc mới là phương thức giải thoát tốt nhất.

Nam nhân lẳng lặng nhìn dung nhan tái nhợt nghiêng nghiêng, giọng khàn khàn: “Đêm nay bốn vương sẽ trở về.”

Thân mình Ngọc Thanh run lên, ý của hắn là sẽ về nơi này ngủ sao?

Vì nơi vốn chính là tầm cư của hắn.

Rốt cuộc nàng cũng xoay người, nhìn nam nhân mặc ngân bào, phong thần tuấn lãng.

Nhìn đến đôi mắt thâm sâu tràn ngập thống khổ cùng dẫy dụa, nàng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Xiết chặt góc cằm, nàng nhìn vào mắt hắn, nói: “Đề ta quay về Tịch Lạc viên.”

Nam nhân cũng lẳng lẳng nhìn chằm chằm nàng, đôi mắt dần trở nên tối đen sâu thẳm, nghe thấy cả tiếng hít thở gấp gáp giữa hai người.

Lại, không nói gì.

Lặng im, một loại lặng im làm người ta hít thở không thông.

.....

Thật lâu sau, hắn đột nhiên xoay người, bước nhanh rời đi.

Nhìn bóng dáng kia dời đi, Ngọc Thanh dần dần có hô hấp.

Hắn khát vọng, nàng có thể cảm nhận được.

Nhưng mà, nàng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Hắn tin tưởng nàng?

Buổi tối, Lí ma ma dẫn theo tỳ nữ đi đến Cô Vụ cư.

Trong thùng tắm lớn, sương mù lượn lờ, một tỳ nữ cẩn thận thả hoa hồng xuống, một tỳ nữ khác cạnh thùng tắm chuẩn bị khăn khô.

Vài tỳ nữ hạ đẳng còn lại bung nước ấm, vội vàng lau mát ra vào.

Lí ma ma về mặt trầm ổn quan sát bên cạnh.

Cuối cùng, bà đi đến bên cửa sổ, đến bên người tỳ nữ tử, cung kính, mời nàng tắm rửa.

- Ngọc vương phi, tất cả đã chuẩn bị tốt. Mời ngài cỡi y phục đi.

Ngọc Thanh đứng dậy, lẳng lẳng đi vào nội thất, duỗi thẳng hai tay, để nha hoàn cỡi bỏ y phục cho nàng.

Đầu tiên là áo khoác màu trắng, sau đó là trung y cũng màu trắng, lộ ra cái yếm màu phấn hồng bên trong, cuối cùng là tiết khó màu nước.

Lần này, nàng không ngăn cản nha hoàn, mà mặc kệ tỳ nữ thuần thực cỡi bỏ dây cột chiếc yếm, rút đi tiết khó của nàng.

Bước vào thùng nước ấm nóng, nàng lập tức hắt làn nước ngập hương hoa lên mình. Sau đó nhắm mắt, để chúng tỳ nữ cẩn thận tẩy trừ cho nàng.

Chỉ thấy cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng nắm lấy thành thùng tắm, nàng nghiêm mặt, lọn tóc đen ẩm ướt dán trên đầu vai, một đen một trắng, gợi cảm mềm mại.

Đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó, nàng hơi nhíu mi, hàm răng khê cắn, không biết vì sao.

Tắm rửa xong, nha hoàn giúp nàng bước khỏi thùng nước. Sau đó lập tức có nha hoàn khác cầm khăn cẩn thận chà lau thân thể mảnh khảnh, nõn nà như ngọc.

Mãi đến khi mặc vào bộ quần áo bằng sa mỏng, Lí ma ma bên cạnh cuối cùng mới cho nàng dùng Ngưng tinh lộ.

Sau đó nàng lại được diu đến bên giường, nàng lẳng lẳng nằm xuống, từ đầu đến cuối hoàn toàn im lặng, không nói lời nào.

Nha hoàn thả sa trường như ẩn như hiện xuống, sau khi chuẩn bị tất cả xong xuôi, mọi người tuân lệnh Lí ma ma lẳng lẳng lui ra.

Bên trong, dần lặng yên, chỉ có sa trường kia hơi phiêu động theo làn gió nhẹ, mơ hồ thấy được thân thể như hoa như ngọc bên trong.

Lát sau, có tiếng bước chân trầm ỏn từ xa vọng tới.

Đi tới cửa, lại không nghe thấy tiếng động nào khác.

Ngồi bên trong mà tìm Ngọc Thanh đập thình thịch. Ngón tay thon dài mảnh khảnh nắm chặt lớp đệm bên dưới, làn môi bị cắn chặt, hiện lên vết răng, tâm tư đấu tranh kịch liệt.

Nàng vẫn không nhúc nhích, lẳng lẳng nghe động tĩnh ngoài cửa.

Nàng biết tiếng bước chân kia thuộc về hắn.

Thật lâu sau, mới nghe thấy tiếng cánh cửa bị mở ra “cạch” một tiếng, tiếng bước chân càng lúc càng gần giường.

Sau đó, qua lớp sa mỏng, nàng thấy được hắn.

Hắn đã không khoác trường bào màu bạc, chỉ mặc một bộ trường bào màu nhàn nhạt, tóc dài thoảng buông, vài sợi tùy ý để rơi trên trán. Ngón tay thon dài vén lên tầng sa mỏng, hắn nằm xuống giường. Lập tức, bên trong tràn ngập mùi xạ hương trên người hắn.

Hắn không lập tức xâm phạm nàng, chỉ lẳng lẳng nằm bên người nàng, thờ dốc.

Ngọc Thanh quay đầu vào trong, thân mình vẫn không nhúc nhích.

Tuy nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng nàng biết hắn đang nhìn xuống thống khổ.

Bởi vì thân thể kia nóng quá, cơ hồ làm bỏng nàng.

Hai người, bất động cũng không nói gì.

- Bệnh của ngươi...

Hắn rút cục khăn khăn nói, hô hấp hỗn loạn.

Ngọc Thanh xiết chặt góc chăn, không nói.

Giờ phút này, nàng chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của nàng, bầu không khí như vậy, làm nàng khó có thể hô hấp.

Đây là lần đầu, hắn lẳng im bên người nàng.

Cũng là lần đầu, hắn quan tâm tới nàng.

Sau lần gặp ở rừng lê, hắn liền đi hoàng cung, mấy ngày không thấy về phủ.

Nàng biết hắn bận tâm về Mạnh Tổ Nguyệt, nếu không, hôm nay hắn cũng không chần chừ như vậy.

- Trên núi Vũ Sơn căn bản là không có người, chỉ có một gian nhà đã lâu không có người ở cùng một bia mộ.

Hắn lại khăn khăn nói.

Cặp mắt thâm thúy nhìn vào nàng, mang theo mấy phần lửa nóng.

- Trên mộ bia kia có khắc tên Tô Ngọc Thanh.

Hô hấp của Ngọc Thanh như gấp gấp, cũng quay đầu nhìn nam nhân, giọng nói mang theo kinh ngạc:

- Ngươi rút cục cũng tin tưởng ta là Tô Ngọc Thanh sao?

Nam nhân nhú mày, ánh mắt chuyển sang phức tạp, rõ ràng không có tin cả mười phần. Đã thấy hắn cắn chặt răng, không hề đáp lại, dường như vẫn đang cân nhắc sự việc.

Lúc này, khuôn mặt tuần tú kia đỏ đầy mồ hôi lạnh, vài sợi tóc trên vầng trán rộng cũng trở nên ẩm ướt.

Ngọc Thanh rõ ràng nghe thấy tiếng cổ nén thống khổ rên rỉ cùng hơi thở gấp gấp, cùng với lửa nóng chăm chú nhìn vào nàng.

- Ngươi mang bộ mặt của Tiêu Ngọc Khanh.

Miệng hần thốt ra những lời này, dường như vẫn cố phủ nhận, sau đột nhiên nghiêng người, đem thân thể nóng cháy nằm trên người nàng.

Ngọc Thanh không kịp phản ứng, liền bị thân thể hần áp dưới thân.

Hần đem hai tay nàng đặt trên đỉnh đầu, đầu tiên là nhìn chăm chú vào người nàng, đôi môi nóng rực dần lướt xuống gáy ngọc của nàng, sau đó đắm chìm ở hai gò núi mềm mại thơm tho, không để ý nàng đang dẩy dựa, bàn tay bắt đầu cởi y phục nàng.

- Vì sao ngươi không chịu tin tưởng ta không phải sủng phi của ngươi?

Ngọc Thanh dẩy dựa dưới thân hần, vô cùng ảo não vì hần không chịu tin tưởng chút nào.

Hoàng Phủ Luật, nam nhân đáng chết này, hần có biết hay không lời nói vừa rồi kia mang cho nàng hy vọng lớn thế nào, nhưng lại lập tức bị hần bẻ gãy.

- Vì cái gì?

Nàng vặn vẹo thân mình, thống khổ nói, nhưng lại không biết thanh âm thanh thúy của mình mang theo yêu kiều mê người.

Nam nhân rút cuộc ngẩng đầu lên, một giọt mồ hôi lạnh trên trán rót xuống thân thể như ngọc, hần nhìn thật sâu nữ tử dưới thân, tức khắc trở mình từ trên người nàng xuống.

Mang theo bao nhiêu khó chịu, hần thở hổn hển.

Ngay sau đó, hần đột nhiên ngồi dậy, chỉ nghe hần trầm giọng ra lệnh cho Lí ma ma ngoài cửa:

- Tức khắc đi bảo Tinh phu nhân chuẩn bị, hôm nay bốn vương đi chỗ nàng.

Nói xong, hần không nhìn lại nữ tử trong trướng, mặc lại y phục, bước chân hơi hỗn độn rồi đi.

Cánh cửa bị mở ra, trong phòng không còn tiếng động.

Nữ tử trong trướng một thân y phục tán loạn, lẳng lặng nằm, mặc hai hàng lệ rơi xuống gò má.

Ngày thứ hai, vẫn là nha hoàn lạ mặt kia tới để ý Ngọc Thanh.

Tô Ngọc Thanh không ngủ suốt một đêm, sớm ngồi dậy, tựa vào cửa sổ ôm má suy nghĩ, trầm mặc.

Nha đầu thấy mặt nàng hơi sưng lên, tất nhiên cho rằng Vương phi vì chuyện đêm qua vương gia đến phòng Tinh nhi phu nhân mà thương tâm.

Ngọc Thanh nhìn ra tâm tư trên mặt nha đầu, không nói gì, mặc kệ nàng ta tự tưởng tượng.

Tình cảnh của nàng, tiểu nha đầu này sao có thể thấu hiểu?

Trong phủ này, chỉ có Thu Thủy biết thân phận của nàng, nhưng Thu Thủy đã bị nam nhân kia đuổi đi.

Thu Thủy đáng thương, vô tội bị nàng liên lụy.

Dục nhi tính lại, cũng không quá đáng ngại, nên nam nhân kia không trút giận lên nàng, nhưng tội danh nàng vẫn phải gánh.

Đúng như hần nói, nàng mang khuôn mặt của Tiêu Ngọc Khanh, nên dù nàng hóa thành tro bụi, cũng vẫn là Tiêu Ngọc Khanh. Nàng tội gì phải cầu hần tin tưởng là nữ tử khác.

Lời nói tới hôm qua, hần mang lại hy vọng cho nàng, nhưng cũng mang đến tuyệt vọng còn lớn hơn.

Lúc nào cũng thế, hần nhắc nhở nàng chuyện nàng là vị sủng phi mang đầy tội lỗi.

Cố gắng, vẫn không thể giãy dựa ra.

Tâm nàng, đau tựa như đã chết.

Lúc này ngoài cửa có một nha hoàn bưng đồ ăn đến, trên bàn có một chén cháo trắng, cùng mấy món ăn tinh xảo.

- Ngọc vương phi, đây là đồ ăn sáng thiện đường cố ý chuẩn bị cho ngài.

Nàng nhẹ đáp lại:

- Để trên bàn đi.

Lại vì một câu “cố ý” mà nhẩn mòi.

Kẻ có tội như nàng có thể nhận được chiếu cố, thật đáng chê cười. Không biết nam nhân kia lại muốn dùng phương pháp gì tra tấn nàng.

Không ăn uống, nàng vẫn ngồi xuống bên bàn, nàng thật muốn nhìn “cố ý” là như thế nào.

Chén cháo trắng bốc khói nghi ngút, mấy món ăn sáng đẹp tinh xảo, cũng không thấy “cố ý”. Nhìn kỹ, thấy trên bàn để lộ một mảnh giấy nhỏ nhỏ.

Ngọc Thanh tức khắc đuỗi hai nha hoàn đi:

- Các người lui xuống đi.

Hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, cung kính lui ra, ra cửa thăm thì nói nhỏ.

Chờ hai nha hoàn đi ra, Ngọc Thanh lập tức rút mẩu giấy ra, mở xem, chỉ thấy mặt trên viết: “Đến thiện phòng. Biểu ca chờ”.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Giấy dựa.

Chỗ quẹo hành lang nơi thiện đường, Dung Danh Tông đang đứng chờ ở đó.

Thấy nữ tử tiến đến, hần bước nhanh đến gần nàng, trong mắt khó giấu được vui mừng.

Ngọc Thanh nhìn hần thân nhiên cười, hai người cùng nhau đứng lại dưới cột trụ.

- Biểu muội, có tin tức của dược.

Vết thương trên mặt Dung Danh Tông đã khá hơn, hần ngay khi biết tin đã lập tức tới báo cho nàng.

Ngọc Thanh kích động không kiềm chế được, nàng kinh ngạc bắt lấy cánh tay nam tử, vội hỏi:

- Biểu ca, thật vậy sao? Vậy hiện giờ phụ thân ta đang ở đâu?

Nàng cũng không nhận ra hành động của mình bây giờ là có phần luống cuống.

Dung Danh Tông cảm nhận thấy nữ tử đang khấn trương, vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, nhẹ giọng:

- Ngọc Thanh, đừng nóng vội. Lần trước có nha hoàn tên Tiểu Đào đi Diệp Lạc sơn trang, lại đụng phải Tần trang chủ, ngài ấy đã biết chuyện, liền phái người đi hỏi thăm, chỉ biết cha người đã đến kinh thành, nhưng không biết cụ thể ở đâu.

Hầm răng tuyết trắng lập tức cắn đôi môi phấn hồng run nhè nhẹ, nàng nhìn về phía trước, trong mắt ngập tràn mong mỏi, tâm tình kích động không thôi.

Thì ra, cha cũng đã đến kinh thành, còn có bóng dáng giống với sư huynh lần trước, rốt cuộc nàng không hề đơn độc.

Nhưng, hiện tại hai người đang ở đâu?

- Bây giờ có thể tìm được bọn họ?

Nàng lại nhìn lại nam tử, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Dung Danh Tông đau lòng nhìn nàng, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đến nay vẫn không có manh mối nào, Tần trang chủ đang tìm kiếm.

Ngọc Thanh than nhẹ một hơi, đem thân mình nhẹ tựa vào cột, nhìn hành lang phía trước, nhú mày không nói gì.

Nam tử cũng lo lắng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, tiếp tục an ủi:

- Sẽ tìm được thôi. Ngọc Thanh, người không cần lo lắng, ít nhất hiện tại biết được phụ thân muội đã đến kinh đô.

- Ừm.

Nàng biết, chỉ có điều...

Dung Danh Tông mê muội nhìn khuôn mặt u buồn của nữ tử, cùng nàng lặng im, lại không biết cuối hành lang có một thân cao lớn đem tất cả thu vào đáy mắt.

Nam tử đó là Hoàng Phủ Luật.

Hắn một thân cảm bào ngọc đá, ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang, nhưng bạc môi kia hơi tái nhợt, mày kiếm nhăn lại.

Vốn là đi ngang qua nơi này, hắn không hề muốn nhìn thấy việc trước mắt.

Sau khi cùng nàng ở rừng lê, trái tim hắn đột nhiên trở nên mềm yếu, sai người thả nam nhân kia, định cho hắn một con đường sống.

Không ngờ tới, hắn dám vọng trọng lưu lại thiện đường của vương phủ làm hạ nhân.

Nam nhân này, thì ra là yêu sủng phi của hắn a!

Thứ tình cảm si tâm mê luyến kia, thật làm hắn chướng mắt !

Lại nhìn sủng phi của hắn, vừa rồi nàng để nam nhân kia nắm tay mà không phản kháng.

Lửa giận trong lòng hừng hực cháy, hắn cảm thấy vừa tức giận lại vừa đau đớn.

Nắm chặt quyền, hắn tiến lên từng bước, định đi tới chỗ đôi nam nữ, đột nhiên lại dừng bước.

Chết tiệt, hắn như thế nào lại không điều khiển được cảm xúc?

Hoàng Phủ Luật cố kiềm tức giận, trầm ngâm suy nghĩ.

Hắn đột nhiên phát hiện một chuyện còn khó chịu hơn: sủng phi của hắn cũng yêu nam nhân kia, nhưng lại sinh đứa nhỏ của hắn. Nàng nhiều lần trốn đi, là muốn cùng người kia bỏ trốn.

Hắn giận, nhưng lại nhin xuống khát vọng muốn tra tấn bọn họ, vì hắn nhớ tới nước mắt của nàng, nhớ tới ánh mắt nàng quật cường chỉ trích hắn.

Có một khắc thoáng qua, hắn từng nghĩ muốn thành toàn cho bọn họ.

Tựa hồ chỉ có như vậy, hắn mới không thẹn với Tổ Nguyệt.

Hắn biết, hắn đối nàng, không chỉ có hận, còn có một loại tình cảm không rõ.

Mà thứ tình cảm kia, làm hắn kinh hoàng.

Hắn chối bỏ nó, gạt lực xua tan tình cảm ấy.

Bàn tay nắm chặt thành quyền dần buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, đôi mắt thâm thúy che kín giấy dựa cùng thống khổ.

Làm như thế nào?

Cuối cùng, hắn vẫn là xoay người, bước nhanh rời đi.

Lặng im không tiếng động như khi đến.

.

... ..

Xe ngựa hướng Tiêu phủ đi đến, đầu xe ngồi một gã xa phu còn trẻ, mà bên cạnh nàng vẫn là nha hoàn mặt lạnh Thu Phinh.

Nàng quay người về cửa sổ, không nói, nha hoàn bên cạnh cũng lặng im.

Xe ngựa hơi dừng lại, Thu Phinh bước ra trước, Ngọc Thanh vén rèm tự mình xuống xe.

Gấp lại, bảng hiệu Tiêu Phủ trước cửa lớn đã bị gỡ xuống, đã không còn phồn hoa cùng khí phái của ngày xưa.

Trước cửa, cũng không còn tư thế nghênh đón, rầm rộ trước đây.

Nàng nghĩ vị “phụ thân” bị bãi quan kia lười ra khỏi phủ, chắc là hận chết đứa “con gái” bất hiếu như nàng.

Đi vào cánh cửa, hơi thở tiêu điều ngập tràn.

Không có hạ nhân nô bộc, không có đồ vật trang trí hoa lệ, rất nhiều góc không có dấu vết đi qua, thậm chí ngay cả bụi cây từng được tỉ mỉ cắt tỉa cũng đang dần héo đi.

Nơi này thật khác với Tiêu phủ trước đây, xem như gia đạo suy tàn.

Nhưng mà điều đó, không liên quan đến Tô Ngọc Thanh nàng.

Lần này nàng đến, chỉ vì tìm kiếm bóng dáng kia.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Như Tự cũng không xuất hiện, như vậy cũng tốt.

Giờ khắc này, nàng đồng cảm với người kia, chỉ mong “phụ thân” có thể thu hồi dã tâm, an hưởng tuổi già.

Không ngờ, nam nhân tàn khốc lại buông tha kẻ địch muốn giết hắn.

Thật khó hiểu, vì sao hắn lại làm như vậy? Chẳng phải hắn hận Tiêu Như Tự lắm sao?

Trong phủ cũng không có một tỳ nữ quân sự, ngay cả Tiêu Đào cũng không thấy bóng dáng, không chừng là đã đi khỏi Tiêu Phủ.

Lúc này thật vất vả mới gặp được một lão mục tử xách giỏ đi, chỉ thấy người kia vội vã đi đến hành lang, dần đi đến chỗ hậu viện yên lặng.

Ngọc Thanh không kịp kêu lại, vội vàng theo sau.

Xuyên qua hành lang dài, bước vào một con đường hẹp quanh co, đi thẳng, xuyên qua một loạt tường cao ngói xanh, tới một gian phòng nhỏ độc lập.

Phòng nhỏ bị ngăn cách, so với cái sân trước mặt, nhỏ bé, tiêu điều như vậy.

Hình như, đó là một góc khuất bị người ta bỏ quên.

Mà lão phụ thân kia, mang theo cái giỏ bước vào nội thất.

Ngọc Thanh đến gần, từ cửa sổ duy nhất nhìn thấy lão phụ thân đem giỏ thức ăn đặt trên bàn, sau đó đi đến bên giường.

Lúc này thân mình hơi to béo của bà ta chặn tầm mắt của Ngọc Thanh, chỉ mơ hồ nghe thấy bà khẽ gọi một tiếng

- Nhị tiểu thư.

Rồi nâng người trên giường ngồi dậy.

Ngọc Thanh mừng rỡ, quả thật là nàng đã tìm được mùi vị của Tiêu Ngọc Khanh.

Nàng vội vàng đi đến trước cửa nhỏ, khẽ gõ vài tiếng, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra.

Phòng rất nhỏ, liếc mắt một lần đã nhìn thấy hết cả gian phòng.

Có bàn tròn, chiếc giường, có rèm trắng, cùng với tủ quần áo đơn giản, cũng không có thứ khác.

Rất đơn giản, chính xác là đơn điệu, nhưng lại rất gọn gàng.

Lão phụ thân thấy nàng vào, kêu sợ hãi một tiếng:

- Đại tiểu thư

Biểu tình hoàn toàn kinh ngạc.

Mà Ngọc Thanh, bị người con gái nằm trên giường hút đi toàn bộ chú ý.

Đó là nữ tử như thế nào?

Mái tóc trắng đến vai, đầu vai mềm mại gầy yếu, lông mi trắng, màu da tái nhợt như trong suốt, ngay cả môi cũng không hề có huyết sắc.

Chỉ có cặp mắt hạnh to tròn, tràn ngập sức sống.

Nàng suy yếu tựa vào lão phụ thân, ôn nhu gọi một tiếng:

- Tỷ tỷ!

Thì ra đây là muội muội của Tiêu Ngọc Khanh, nhị tiểu thư của Tiêu phủ bị lãng quên!

Lòng Ngọc Thanh dâng lên đau xót, cảm nhận sinh mệnh suy yếu của nàng cùng khát vọng sống trong ánh mắt kia, thật thương thay!

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nhị tiểu thư.

Nàng nhìn nữ tử ôn nhu cười, trong lòng tràn đầy đau đớn.

Gương mặt kia cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười tám tuổi, vậy mà vì sao đến cả lông mày cũng trắng như vậy?

- Đại tiểu thư, lão nô mang cho Ngọc Liên tiểu thư đồ ăn.

Lão phụ nhân cất lời làm đánh gãy suy nghĩ của Ngọc Thanh, trong giọng nói có một chút nao núng.

Ngọc Thanh từ khiếp sợ dần hồi phục tinh thần lại, nàng vội vàng quay người lại lấy đồ ăn từ giỏ ra, thấy duy nhất một chén đựng chút thức ăn nhẹ. Nàng đi tới bên giường ngồi xuống, sau đó khẽ cầm thìa, nhẹ nhàng gắp lên bên miệng nữ tử.

Nữ tử đầu bạc kinh ngạc nhìn Ngọc Thanh, làm như có chút không thể tin được:

- Tỷ tỷ, - Nàng khẽ gọi một tiếng, nhưng không chịu mở miệng nuốt đồ ăn vào.

- Ăn đi, tỷ tỷ giúp ngươi. - Ngọc Thanh ôn nhu nói, sau đó lấy khăn đặt ở vạt áo nữ tử, tránh cho đồ ăn làm dơ y phục của nàng.

Nữ tử này, thực làm cho nàng đau lòng, đó là một loại cảm xúc phát ra từ tận đáy lòng.

Nữ tử đưa mắt hạnh liếc Ngọc Thanh một cái, sau đó lẳng lặng nuốt vào thìa thức ăn.

Ngọc Thanh cười yếu ớt, lấy tiếp thìa thứ hai, cẩn thận đưa lên miệng nữ tử. Hai người không nói gì, nhưng xung quanh xuất hiện một loại tình cảm ôn nhu, lưu luyến.

Cuối cùng, đã thấy đầy chén.

Ngọc Thanh gỡ chiếc khăn trên vạt áo nữ tử xuống, nhẹ nhàng giúp nàng lau sạch khóe miệng. Sau đó phân phó lão phụ nhân đỡ nữ tử nằm xuống, nàng dặn một câu:

- Tình dưỡng cho thật tốt.

Sau đó nàng đi ra ngoài, lão phụ nhân mang theo giỏ đồ ăn, đi theo phía sau.

Chờ ra khỏi phòng, Ngọc Thanh lập tức lo lắng hỏi:

- Nàng rốt cuộc là bị bệnh gì? Vì sao tóc lại bạc trắng hết?

Lão phụ nhân cúi đầu, mặc dù rất kinh ngạc vì Đại tiểu thư "không nhớ rõ" nhưng vẫn là nhún nhường trả lời câu hỏi của tiểu thư:

- Ngọc Liên tiểu thư là bị bệnh di truyền, nhị phu nhân cũng là bị chứng bệnh này làm sớm già đi.

- Vậy không có cách nào chữa trị sao?

Tuổi còn nhỏ như vậy, cuộc đời còn đẹp như hoa, là thời kì vẻ đẹp thiếu nữ nở rộ. Đối với ánh mắt đầy khát vọng kia, nàng thực là đau lòng.

Nàng, Tô Ngọc Thanh, cũng là hai mươi tuổi, ở ngày đại hôn bị chết đi, lại đem hồn phách bám vào trên người sườn phi này.

So với nữ tử này, là may mắn hay bất hạnh?

- Tuy rằng trước kia có thầy thuốc tiên đoán rằng Ngọc Liên tiểu thư sống không quá mười tám tuổi, nhưng có thầy thuốc lại nói chứng bệnh mau già có thể cứu chữa, nhưng cần tìm thuốc dẫn.

- Mời thầy thuốc tới?

Ngọc Thanh lúc này mới nhớ mục đích nàng đến phủ lần này, vừa rồi bị nữ tử đầu bạc kia làm cho quên mất, thiếu chút nữa quên tìm kiếm chuyện sư huynh.

- Thầy thuốc kia hôm nay sẽ đến sao?

Nàng nghĩ thầy thuốc hẳn chính là bóng dáng kia lần trước đi đến, trong lòng Ngọc Thanh có một chút khẩn trương hoảng hốt, nếu bóng dáng kia không phải là sư huynh.

Lão phụ nhân đầu càng cúi thấp đi đáp:

- Từ khi phủ bị khám xét, lão gia phân phó tất cả gia đình, tỳ nữ trở về gia quyến. Ngự y này, tất nhiên là không thể mời đến.

Ngọc Thanh đưa mắt âm thầm.

Chẳng lẽ nàng nhất định là chỉ cùng sư huynh gặp thoáng qua thôi sao? Nàng thậm chí còn không có xác định được bóng dáng kia có phải là sư huynh hay không.

- Ngươi có biết tên thầy thuốc kia không?

- Lão nô không biết, nghe nói là đồ đệ của Lâm ngự y, mà Lâm ngự y này là thái y trong cung.

Ngọc Thanh khẽ chùn hai bờ vai xuống, nàng bảo lão phụ nhân:

- Ngươi lui xuống đi.

Sự thật thì nàng cùng sư huynh, chỉ có thể là từng bước cách xa, càng bước càng xa.

Chỉ có thể đi tìm Tiêu Như Tự .

Nàng dựa vào trí nhớ, tìm kiếm thư phòng của Tiêu Như Tự mà đi, Thu Phinh vẫn đi theo phía sau nàng.

Ở cửa thư phòng, không hề có gã sai vặt nào trông coi. Lặng lẽ, không có một chút hơi thở của người sống quanh đây.

Gõ nhẹ lên cánh cửa vài cái, bên trong tức khắc truyền đến một đạo thanh âm già nua:

- Vào đi.

Ngọc Thanh đẩy cửa tiến vào, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một lão nhân ủ rũ, không ngờ lại thấy “Phụ thân” của nàng đang ngồi ở bàn, nét mặt già nua không thấy một chút ủ rũ, chỉ là hơi có chút mệt nhọc.

- Ngươi đã trở lại, là đến xem ta hôm nay suy tàn như thế nào?

Tiêu Như Tự dời mắt từ công văn ngừng đầu lên, lạnh lùng nhìn nữ nhân trước cửa.

Ngọc Thanh biết hẳn là vì chuyện nàng không chịu giúp hắn mà tức giận, nhưng mà Tiêu Ngọc nhi cuối cùng đã bị đưa vào cung, đã dùng cả đời tự do của Tiêu Ngọc nhi đổi lấy kéo dài chút hơi tàn này của hắn. Như thế còn chưa đủ sao?

Nàng cũng lạnh lùng nhìn lại lão nhân vẫn chưa hết dã tâm này, vì hắn mà cảm thấy bi ai:

- Nếu Hoàng Thượng đã để cho ngươi một con đường sống, sao không an hưởng lúc tuổi già? Như vậy đối với ngươi, là loại giải thoát tốt nhất!

- Làm càn!

Tiêu Như Tự giận dữ, công văn thượng sách liền bị hắn hung hăng gạt ném trên mặt đất. Hắn nói:

- Ngươi, nữ tử bất hiếu này, ta nuôi dưỡng ngươi lớn như vậy nay xem như là nuôi không. Ngươi không nên cùng cha đối nghịch như vậy!

Ngọc Thanh nhúm mi tâm, không nghĩ tới lại cùng lão nhân này dây dưa, nàng trực tiếp đem mục đích mình tới đây hỏi:

- Ta muốn gặp thầy thuốc mới tới kia.

Tiêu Như Tự đưa mắt trầm xuống:

- Vì cái gì mà muốn gặp hắn?

- Ngọc Liên bị bệnh, thầy thuốc kia có thể trị.

Vì nguyên nhân này, nhưng là quan trọng hơn là nàng muốn xác định xem thầy thuốc kia có phải sư huynh hay không.

Lão nhân liếc mắt nhìn Ngọc Thanh một cái, trầm giọng nói:

- Ngọc Liên bệnh là từ trong bụng mẹ, nó sẽ sống không quá mười tám tuổi, nhiều thái y đều đã tiên đoán và chuẩn bệnh như vậy. Tên tiểu tử kia vừa tới kinh thành, dùng cái gì có thể trị?

- Thầy thuốc vừa mới mời đến kia, hẳn hiện tại ở đâu?

Ngọc Thanh vội vàng đoán được lời hắc nói trong đầu, sự vội vàng toàn bộ đều viết ở trên mặt. Ý thức được chính mình luống cuống, nàng khẽ nói nhỏ:

- Đã có thầy thuốc nói có thể trị, sao không vì Ngọc Liên mà buông một tia hy vọng?

Tiêu Như Tự cười lạnh:

- Ngọc Liên từ nhỏ đến lớn đều là bộ dáng này, chưa từng có thể làm cho ta một chút tiền đồ, một là không đi lại được, hai là không thể lập gia thất, người nói ta nuôi nàng để dùng gì? Lại nói, ta hiện tại cùng họ Lâm kia sẽ không gặp lại!

Nghe lời này, tâm Ngọc Thanh trở nên rét lạnh.

Sao trên đời này lại có phụ thân như vậy? Ở trong lòng hắc, trừ bỏ dã tâm, không thể có một tia thân tình tồn tại sao?

Nàng liếc mắt xem thường “phụ thân” xa lạ này, lạnh nhạt nói:

- Thứ lỗi cho nữ nhân không thể lý giải, người biết không? Sinh ra tại phủ này, là một loại bất hạnh!

Nói xong, bước nhanh ra hướng cửa, thầm nghĩ nên mau chút rời khỏi, không nhìn tới gương mặt đáng khinh kia.

Mới vừa đi tới cửa, Tiêu Như Tự gọi nàng lại:

- Khanh nhi, người rút cuộc quả thực nghĩ muốn cùng cha đối nghịch sao?

Ngọc Thanh xoay người, trào phúng liếc mắt một cái, kiên quyết nói:

- Nếu có thể, ta nhất định làm như vậy.

- Người!

Tiêu Như Tự tái mặt, hé ra nét mặt già nua, hắc quát:

- Hỗn xược, người cút đi cho ta! Từ nay về sau, ta không có loại nữ nhân bất hiếu như người!

Ngọc Thanh lạnh lùng cười một tiếng:

- Phụ thân không cần cũng vậy.

Nói xong xoay người rời đi, chỉ nghe phía sau tiếng bình hoa rơi xuống đất vỡ nát

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Truy tìm tung tích.

Đi ra khỏi phủ, không có một chút thu hoạch về sư huynh.

Diệp lạc sơn trang cũng không có chút tin tức gì về phụ thân.

Loại cảm giác này làm cho người ta thật hoảng hốt lo lắng, bọn họ rõ ràng ngay bên cạnh người, lại tìm không thấy tung tích.

Nếu quay về vương phủ, nàng vẫn sẽ bị nam nhân kia mang vào tầm tay. Nàng không rõ, nam nhân này vì sao phải làm như vậy. Hắc rõ ràng là hận nàng, không phải sao?

Đem thân mình tùy ý tựa trên cửa sổ, nàng nhìn hàng cây xanh trước mặt, đột nhiên giật mình.

Sau đêm hôm đó, lại không thấy bóng dáng hấn. Chỉ biết là đêm đó hấn đi đến phòng của Tinh phu nhân, xem chừng đã nhiều ngày nay vẫn ở tại đó.

Nàng không đi xem được Dục nhi, không thể ra khỏi vương phủ, lại không quay về được nơi mà nàng có hơi chút quen thuộc - Tịch Lạc viên. Lại phải ở tại Cô Vụ cư, làm tù nô của hấn.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân nào bá đạo như thế, không chịu trực tiếp đưa ra vận mệnh của nàng, lại chậm rãi tra tấn, đến khi nàng vô lực phản kháng mới thôi.

Hấn – một nam nhân tuấn mỹ, tính tình lại băng lãnh, ngoan tuyệt.

Cặp mắt hẹp dài thâm thúy kia, nhìn nàng luôn phun lửa nóng, lửa giận, hận ý thật sâu, hay có khi thâm sâu không đáy. Không biết hấn đối với Mạnh Tô Nguyệt như thế nào?

Hấn là nhu tình vạn ý. Hấn có thể vì Mạnh Tô Nguyệt mà dùng mọi cách tra tấn nàng, giam tù nàng, tra tấn người bên cạnh nàng.

Ở trên người nàng, phát tiết tức giận. Người như vậy, nàng sợ, nhưng cũng đồng tình.

Khẽ nhắm mắt lại, đưa khuỷu tay trắng ngọc trong tay áo đưa lên chống cằm, trước mắt nàng hiện rõ ràng hình dáng tuấn mỹ kia.

.....

Khi thì giận dữ nóng nảy, giống như phải giết đi nàng.

Khi thì âm lãnh ngoan tuyệt, cơ hồ muốn dùng lời nói tổn thương nàng, khi thì lại lửa nóng phức tạp, dục hỏa thiêu đốt nàng.

Nam nhân kia đầu tiên nhìn đến thấy một mỹ nhân với đôi mắt đẹp, bộ dáng có phần thanh thoát, gương mặt yêu kiều ướt át, gió thổi nhẹ nhẹ phiêu phiêu, hai mi dài bất động, bộ dáng duyên hoa.

Nữ nhân chết tiệt này thật sự là không một chút phòng bị!

Nhưng khi thấy hàng mi như lông vũ nhẹ chóp chóp, ánh mắt mông lung suy nghĩ, đôi môi đỏ tươi mê người không bị hàm răng khê cắn vào, không thấy bộ dáng quật cường thường ngày kia, lời nói phong thủy kiều mị, làm cho hấn không dời mắt đi được.

Hấn lặng lẽ đứng ở cửa, không muốn làm kinh động đến phong thái yểu điệu kia.

Nữ tử khi trong lúc vô ý quay đầu lại, nhìn thấy hấn ở cửa, thoáng bất ngờ, liếc mắt một cái kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy không nói rõ, bỗng ngời thẳng người lại, thoáng chốc có phòng bị.

Hấn nhìn thấy, không thể không bước vào.

Ngọc Thanh ngẩng mặt, lạnh lẽo nhìn nam tử đang hướng nàng đến gần.

Hấn đứng ở trước mặt nàng, từ trên cao nhìn nhìn chăm chăm xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, không nói gì.

Ngọc Thanh mở miệng:

- Ta muốn ra phủ đi một chút.

Giọng nói trong trẻo, ánh mắt mang theo mấy phần khẩn cầu. Hoàng Phủ luật nghe thấy, trong mắt có chút nghi hoặc cùng nghiêm túc.

Hấn nói:

- Người có thể ở vương phủ này đi lại một chút, nơi này tương đối đủ lớn.

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất với nàng rồi.

Ngọc Thanh nhú mi, đứng lên, thanh âm quật cường:

- Ta không phải tù nô của người, người không thể giam cầm ta như vậy.

Chỉ thấy một nửa khuôn mặt nàng, thanh nhả như hoa mai, bất giác làm cho người ta chìm đắm trong mùi thơm ngát thanh nhã.

Nam nhân tới gần, cặp mắt phượng tà mị:

- Vương phủ này là trời đất của người, không cần lại si tâm vọng tưởng.

Nữ tử cuối cùng cũng thất vọng, nàng lấy khăn khê che ngực, vô lực ngồi xuống, quay đầu ra ngoài cửa sổ không hề để ý đến hấn. Nàng vốn đã biết

được đáp án của hấn, bất quá chỉ là muốn tranh thủ mong muốn xa vời kia thôi.

Nam nhân lẳng lẳng nhìn nàng, lại hỏi:

- Ngươi xác định ngươi là nữ tử Ngọc Thanh kia? Vẫn là do ngươi bịa chuyện tạo đi ra một thể thân?

Ngọc Thanh kinh ngạc nhìn hấn, có chút khó hiểu, thì ra hấn luôn luôn điều tra nàng, cuối cùng lại không chịu tin nàng. Nàng nặng nề gật đầu:

- Ta chính là Tô Ngọc Thanh, không phải là bịa đặt. Ta chỉ là đem hồn phách bám vào trên người của sùng phi trước kia, ta đã nói qua với ngươi. Mong ngươi tin tưởng ta. - Cặp mắt trong suốt thật sự mong mỏi chờ đợi.

Nam nhân này rốt cục vẫn nhất định không chịu tin tưởng nàng sao?

Hoàng Phủ Luật suy tư, suy nghĩ xem lời nàng nói sự thực ra sao. Thay đổi của nàng, đã làm cho hấn phải người đi đến Vũ Sơn để xem xét. Quả thực theo như lời nàng nói, trên núi có gian nhà trúc, có phần mộ của Tô Ngọc Thanh, nhưng không có hai nam nhân theo như lời nàng kể.

Nhưng nếu lấy mưu trí của Tiêu Ngọc Khanh, nàng tất nhiên là có thể làm mê hoặc hấn. Chính là hấn, chung quy là luôn bị ánh mắt trong như nước thu kia hấp dẫn. Cặp mắt trong suốt rõ ràng, làm cho hấn nhìn không được nghĩ muốn tin tưởng lời của nàng.

Cho nên, hấn bị mê hoặc.

Nữ tử này có khí chất khiến hấn quyến luyến thật sâu, lại có gương mặt làm cho hấn cảm thù đến tận xương tủy.

Hấn, không phân biệt được rõ nàng rốt cuộc là ai.

Lại nghĩ muốn hung hăng tù giam nàng, tù trụ thân thể của nàng, tù trụ lòng của nàng. Độc chiếm phong kiều thủy mị của nàng, độc chiếm nước mắt của nàng, cùng với dáng vẻ quật cường của nàng.

Nghĩ đến đây, hấn lui về phía sau từng bước, rời khỏi hương thơm của nàng.

Hấn nói:

- Ngươi là Tiêu Ngọc Khanh, đây xác định là chuyện có thật!

Nói xong không hề nhìn nàng, tuyệt vọng cùng nước mắt, xoay người rời đi.

Không ai biết, lệ của nàng, làm tâm hấn nhiễu loạn.

Một đường bước nhanh, hấn đến thiện thất. Trước linh đường, bài vị Tổ Nguyệt cô đơn lẻ loi.

Hấn vươn bàn tay thon dài, lẳng lẳng phủ xuống, trong lòng tràn đầy áy náy.

Tổ Nguyệt mới là nữ tử hấn yêu nhất. Hấn lại vì nước mắt của nữ nhân chết tiết kia làm tâm tình nhiễu loạn. Vì nàng mà lòng bồi hồi, vì nàng buông tha Tiêu Như Tự, buông tha Dung Danh Tông. Vì nàng, thay đổi chính mình.

- Tổ nguyệt.- Hấn khàn khàn giọng, đau xót khó nén, mang theo mấy phần giã dụa.

Cuối cùng, hấn lẳng lẳng buông bài vị trong tay ra, đi ra thiện thất, mang theo hắc y nhân sau lưng, bóng dáng hướng đại môn vương phủ mà đi.

Trước phủ đã sớm chuẩn bị xe ngựa, đầu phu xe ở cửa thấy bóng dáng hấn đến, vội vàng xuống xe vén rèm cửa, đợi chủ tử lên xe.

Hoàng Phủ Luật mang theo Trình Tuấn lên xe ngựa, ngồi vào chỗ của mình, hấn trầm giọng phân phó:

- Lập tức đi Thái y viện.

... ..

Ngọc Thanh ngay từ đầu chỉ biết nam nhân này luôn cự tuyệt nàng, tuy rằng sớm đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng khi hấn cự tuyệt lạnh như băng vẫn đâm bị thương tâm của nàng.

Hấn tù trụ nàng, không tin nàng, luôn làm cho tâm tình nàng lên xuống thất thường, khiến nàng hy vọng lại mang cho nàng thất vọng.

Nàng nên cảm tạ hấn, không phải sao?

Ít nhất hấn còn cho nàng ở vương phủ tự do, không hề để Thu Phinh đi theo nàng.

Hoi tình tâm lại, nàng đứng dậy, bước ra bên ngoài. Mà Dung Danh Đông, lại đang chờ ở cửa.

Ngọc Thanh kinh ngạc:

- Biểu ca, sao ngươi lại tới đây?

Dung Danh Tông là có chút không yên, dù sao việc hắn tìm đến chủ viện Vương gia cũng là tội tày trời, sợ để người ta phát hiện, hắn cùng biểu muội nhất định sẽ mắc vào tội chết.

Hắn bước vài bước đến gần Ngọc Thanh, đưa cho nàng một bộ quần áo nam nhân

- Ngọc Thanh, hôm nay Lí quản sự làm cho ta đi ra ngoài chọn mua một ít thiện đường vật phẩm, Vương gia hôm nay cũng ra phủ, chúng ta nhân cơ hội này đi ra ngoài tìm kiếm sư huynh ngươi được không? Có chút tin tức hắn ở Thái y viện.

Ngọc Thanh mừng rỡ, không ngừng gật đầu:

- Ân, ta đi chuẩn bị một chút, biểu ca ngươi ở đây chờ ta.

Nói xong, đã lấy quần áo đi vào trong phòng.

Nàng đang lo không biết như thế nào đi Thái y viện, chưa từng nghĩ biểu ca vì nàng nghĩ chu đáo như thế.

Rất nhanh thay đổi y phục nam tử. Trờ ra, nàng đã thành một tuấn mã công tử, môi hồng răng trắng.

Tuy là y phục hạ nhân vải thô, nhưng vẫn không giấu được khí chất đoan trang thanh nhã của nàng.

Dung Danh Tông nhìn nàng đến ngây người. Ngọc Thanh đem tóc dài vấn lên, kéo Dung Danh Tông hướng cửa mà đi. Gặp thủ vệ, thị vệ, cấm vương kim bài xuất phủ của gã sai vặt, chúng không nói hai lời thả bọn họ ra phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Sư huynh.

Thái y viện cách hoàng cung cũng không quá xa, mang khí phách của cung đình, cổng cửa cao, tường lục ngói.

Trước cửa có rất nhiều người đang đứng chỉ trỏ, dân chúng bàn tán vây quanh chật như nêm cối, làm như đã xảy ra chuyện đại sự gì đó.

Ngọc Thanh mặc y phục gã sai vặt chen vào đám người, đầu tiên nhìn thấy quan binh đứng vây quanh đó rất nhiều, đủ thấy tình thế nghiêm trọng đến mức nào. Nghe thấy những người bên cạnh nói chuyện với nhau:

- Nghe nói là Viện sử đại nhân tới hôm qua tại Thái y viện bị người hãm hại, thật kỳ quái, hung thủ chỉ lưu lại một sợi tóc.

- Phải không? Viện sử đại nhân này chính là tâm phúc của Hoàng Thượng, người nào lớn mật dám làm càn như vậy?

- Dân chúng như chúng ta sao biết được chuyện trong triều đình?

- Cũng đúng.

Ngọc Thanh nghe thấy, lễ phép hỏi một vị tiểu ca bên cạnh:

- Xin hỏi vị tiểu ca này, có từng nghe nói Lâm ngự y ở thái y viện thu nhận một đồ đệ không?

Tiểu ca kia bộ dạng cao lớn thô kệch nhìn tiểu công tử môi hồng răng trắng trước mặt, hắn cảm thấy vấn đề được hỏi này hơi khó hiểu, đáp:

- Đây chính là chuyện mọi người đều biết. Lâm ngự y trước đó không lâu đã thu nhận một người có y thuật cao minh, tiểu huynh đệ lại không biết sao?

Ngọc Thanh vội vàng che dấu nóng nảy trong lòng, giải thích:

- Tiểu đệ từ nhỏ đã rời kinh, thời gian trước mới cùng gia phụ quay về, đối với việc này tất nhiên là không thể nào biết được.

Tiểu ca gật gù, tỏ vẻ hiểu rõ:

- Thì ra là như vậy, khó trách giọng nói ngươi nghe không giống người địa phương.

Sau đó nhiệt tình nói những chuyện hán biết:

- Máy tháng nay liên tục xảy ra nhiều việc lạ, không chỉ Viện sử đại nhân này, còn có Văn kỳ úy, Đài công tử, Khanh đại nhân, liên tiếp bị người thần bí ám sát, đến nay hung thủ vẫn chưa bắt được.

- Quả thật là việc lạ, vậy người có biết đồ đệ của Lâm ngự y ở đâu không?

Chờ tiểu ca nói xong, Ngọc Thanh vội vàng ngẩng mặt hỏi.

Giờ phút này lòng nàng nóng như lửa đốt, sao còn có tâm trí chú ý đến mấy chuyện khác.

Tiểu ca nhìn nam nhân nhỏ gầy trước mặt, cặp mắt phượng kia làm cho hán thấy kinh diễm. Hán chưa bao giờ gặp qua một nam tử có bộ dạng tuyệt sắc như thế.

Khuôn mặt trắng nõn, da thịt vô cùng mịn màng, còn có ánh mắt, nhu thần lưu động, áo vải thô tinh tế ôm lấy vòng eo là lướt như lá liễu, còn bắt gặp một mùi thơm nữ tử nhẹ nhàng. Nếu như với dung mạo như vậy, nam nhân này tuyệt đối có thể cải trang thành một nữ tử tuyệt sắc.

Thời khắc này, hán nhìn đến ngây ngốc.

- Đồ đệ Lâm ngự y có ở tại Thái y viện không?

Bên cạnh truyền đến thanh âm Dung Danh Tông. Hán đang che chở cho biểu muội lọt vào trong đám người này, vốn là nghĩ biểu muội hỏi cũng không đáng lo ngại, nhưng biểu muội sắc đẹp khó giấu, rất dễ dàng khiến người bên ngoài nhận ra nàng là một thân nữ tử.

Nói xong, hán đánh gãy đánh giá của nam tử với biểu muội.

Vị tiểu ca kia lấy lại tinh thần, tự ảo não một tiếng vì suýt nữa đã si mê nam tử trước mắt, sau đó đối mặt Dung Danh Tông nói:

- Chỉ nghe Lâm ngự y này mới thu nhận cao đồ, tính tình có một chút cổ quái, nghe được là từ nơi khác đến. Mặc dù đã bái Lâm ngự y làm vị sư, nhưng cũng không có vào Thái y viện này.

Ngọc Thanh sau khi nghe xong, có chút mất mát.

Nếu sư huynh không ở trong thái y viện, vậy hán ở nơi nào?

- Biểu ca, người không phải nói sư huynh xuất hiện ở thái y viện này sao? Nếu đã xuất hiện qua, hán nhất định sẽ ở tại đây phụ cận.

Dung Danh Tông không nói gì, bởi vì hán cũng chỉ là đến hỏi thăm.

Nhưng vị tiểu ca kia lại mở miệng :

- Đúng vậy, hán tuy rằng không có chính thức ở tại Thái y viện lâm ngự y, nhưng mà thường xuyên đến Thái y viện. Lâm ngự y dù sao cũng là sư phụ của hán. Trước đó không lâu ta còn nhìn thấy nam tử kia tiến vào Thái y viện này... Bây giờ, đằng kia, hán đến đây.

Nói xong, hán đột nhiên chỉ về phía trước, thờ dài :

- Nam tử mặc áo bào màu tro chính là hán, là bộ dáng cao lớn hơn người đó.

Ngọc Thanh theo hướng tiểu ca chỉ nhìn, đám người chật chội xôn xao ngăn tầm mắt của nàng.

Dung Danh Tông giúp nàng dẹp đám người có lòng hiếu kỳ kia ra một bên, nàng cũng chỉ có thể nhìn theo khe hở nhỏ hẹp, mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng cao lớn mặc tổ bào xuyên qua hàng thủ vệ, hướng về đại môn phía trong đi bước một.

Mãi đến khi bóng dáng đứng trước bậc thang, Ngọc Thanh rốt cục như ngừng thở.

- Sư huynh! - Nàng khiếp sợ, đó là bóng dáng sư huynh, bóng dáng kia là sư huynh!

Bởi vì tổ bào kia, là do chính tay nàng may tặng sư huynh.

- Sư huynh! - Nàng liễu lĩnh hướng bóng dáng kia hô lớn - Sư huynh, ta là Ngọc Thanh! Ta ở trong này.

Thân mình liễu mạng hướng lên phía trước chen vào.

Đám người kịch liệt chen ép thân hình gầy nhỏ của nàng, nàng như một mảnh lá rơi xuống, cành hoa bị cắn nuốt mai một.

Mãi đến khi khàn cả giọng, vẫn không thể làm cho bóng dáng kia quay đầu lại liếc mắt một cái.

Cuối cùng, hết thấy hy vọng biến mất khi cánh cửa trầm nặng nề đóng vào.

Nàng lẳng lặng đứng trong đám người, cắn chặt môi, lệ roi đầy mắt.

Trên mặt đất dật một khối tử thi che vải trắng, không có vết máu, cũng không có dấu vết đánh nhau.

Không có gì khác nhau nhiều, trừ bỏ vụ việc tử vong ly kỳ của Viện sử đại nhân.

Mọi người trong Thái y viện, thái y của hoàng thất, người phối dược bốc thuốc, đều đứng yên lặng.

Chỉ thấy bên cạnh thi thể kia một vòng ngự y vây quanh, mỗi người một việc, không dám bừa bãi nói chuyện.

Trong phòng yên tĩnh, yên ắng đến kì quái.

Chỉ vì trong sảnh đang có một nam tử mặc áo bào xanh đen khoanh tay đứng, mày kiếm nhẵn lại.

Nam tử áo xanh phía sau hắn vừa mới kiểm tra qua thi thể, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm vài câu, liền lui xuống dưới.

Tình huống giống nhau như đúc, một sợi tóc đen quấn quanh cổ, ngoài ra không có chút manh mối nào khác.

Cùng những người chết trước kia không hề có gì khác thường.

Nhưng hung thủ này, vẫn là tra không ra.

Hoàng Phủ Luật nhíu mày, vì hung thủ mà tức giận.

Vân kỳ úy, Lục Tiểu Khanh, Phó viện sử, ngũ phẩm đến nhất phẩm, còn gần phạm vi kinh đô.

Hắn không biết, ma chương kia rốt cuộc còn muốn đi bao xa, bao lâu nữa.

Hiện tại ngay cả Phó viện sử cũng dám động đến, đủ thấy đối phương cố tình làm vậy.

Lúc này trong phòng xuất hiện một tia động tĩnh, Sơn Dương Hồ Lâm ngự y dẫn theo nam tử trẻ tuổi tiến vào trong phòng.

Nam tử một thân áo bào tro thanh nhã, không đẹp để quý giá, nhưng hợp với thân phận. Tóc dài tùy ý bó buộc sau đầu, mày kiếm mắt lẳng, ôn nhuận như nước, khí chất độc thể, giống như tất cả mọi việc hắn đều không để trong mắt.

Rất giống, một gốc cây thanh tùng ngạo nghễ.

Lâm ngự y hướng hắn cung kính hành lễ:

- Cự thần Hồ Lâm bái kiến tứ Vương gia. Đây là đồ đệ mới của cự thần Nhan Vân Tề, đến lễ bái kiến Vương gia.

Phía sau hắn, nam tử áo bào màu tro không một chút sợ hãi dè chừng, hơi khom người thi lễ:

- Thảo dân Nhan Vân Tề bái kiến tứ Vương gia.

Hoàng Phủ Luật liếc hắn một cái, ngực đột nhiên chấn động một chút, nhớ tới một người.

Cặp mắt u tĩnh kia, rất giống với nàng.

Kiên cường độc lập, thanh nhã thoát tục.

Nữ tử kia, càng ngày càng không phải Tiêu Ngọc Khanh mà hắn biết trước đây.

Hắn phát tay:

- Đứng lên đi.

Sau đó phân phó xuống:

- Đem đi khám nghiệm cẩn thận, đưa vào Đình thi phòng. Vụ án lúc này chưa được làm rõ, nơi này bất luận kẻ nào cũng không được rời kinh!

Nói xong, hắn mang theo Trình Tuấn ra khỏi Thái y viện, mày kiếm nhẵn lại.

Bên ngoài, tất cả đều là vẻ mặt tò mò của dân chúng, thấy hắn ra khỏi cửa, xung quanh vốn ồn ào đột nhiên an tĩnh lại.

Hắn không nói lời nào, bước đi thong thả hướng đến xe ngựa.

Một khắc ở trên xe, thấy được một bóng dáng đang co rúm lại.

Hắn lạnh lẽo nghiêm mặt nhìn bóng dáng nhỏ gầy trong biển người mờ mịt, thấy nàng vội vàng xoay người chạy trốn, hắn tiến tới hung hăng bắt lấy cổ tay của nàng.

- Người là đang đợi bốn vương sao?

Hắn đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo lệ cùng kinh hoàng, lạnh nhạt nói. Sau đó ánh mắt chuyển hướng đến Dung Danh Tông bên cạnh, phần nộ nổi lên.

- Theo bốn vương về!

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đoạn tiền duyên.

Trong xe ngựa tĩnh lặng, nam nhân mặt xanh mét.

Lúc này mái tóc đen dày, mềm mại của nữ tử nhỏ bé yếu ớt rơi nơi bờ vai. Trên gương mặt trắng nõn vương lại chút nước mắt, thần sắc yếu ớt, quật cường, cũng có bi thương.

Đáng tiếc nam nhân bên cạnh lại không buồn nhìn tới.

Hắn hướng mắt ra ngoài cửa sổ, mi tâm hơi nhíu, trong ánh mắt là sự yên lặng trước bão táp.

Lãnh liệt kia, Ngọc Thanh đều cảm thụ được hết.

Chỉ là, nàng giận quá.

Nàng cơ hồ tưởng sẽ nhìn thấy sư huynh, lại bị nam nhân này cố tình ngăn cản không cho đi.

Hắn có biết hay không, hắn đã chặt đứt tất cả hy vọng của nàng?

- Thả ta đi! - Nàng đối nam nhân kia lạnh nhạt nói.

Nam nhân rút cục cũng quay đầu lại, lẳng lặng nhìn nàng, sau đó nhíu mi.

- Người cho là người còn có cơ hội? - Một câu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ngọc Thanh trong tâm phát lạnh. Nước mắt ứ đọng nơi khóe mi vẫn kiên quyết không chế không cho rơi xuống.

- Người nhất định phải chặt đứt tất cả đường của ta, nhất định phải bức tử ta mới cam tâm sao?

Cắn chặt cánh môi đỏ mọng, nàng lại ở trước mặt hắn nghẹn ngào. Nàng thủy chung tin tưởng, nàng kiếp trước là thiếu nợ hắn. Cho nên bây giờ mới đây đưa không rõ với hắn như vậy.

Nam nhân mày kiếm rồi rầm, ánh mắt chợt lóe lên, không hề có chút cảm xúc đáp:

- Người tự mình hiểu lấy. - Không nói thêm gì nữa.

Nàng lại nhìn lửa giận ẩn nhẫn trong mắt hắn.

Tâm nàng càng thêm ảo não, cắn chặt răng, thân mình mạnh mẽ đứng lên, một bước nhảy ra ngoài xe.

- Nữ nhân chết tiết! - Nam nhân rống giận.

Trưởng tiễn vurun ra, nhanh chóng kéo lại vòng eo nữ tử, nhanh tay ôm vào lòng.

Hắn ôm sát nàng, nắm chặt eo nhỏ, trong mắt sâu thẳm tràn đầy lửa giận, giống như một con thú bị chọc giận.

- Còn muốn trốn, ta đánh gãy chân của người! - Hắn rống.

Ở trong lòng hấn, giãy dụa không được, nữ tử cười thê lương:

- Tùy ngươi! Dù sao mệnh này sớm hay muộn đã là ngươi rồi.

Nam nhân giận quá, lực đạo ôm vòng eo Ngọc Thanh càng mạnh hơn, giống như muốn đem eo của nàng cắt làm hai. Nữ tử quật cường cắn môi, nhất quyết không chịu hô đau, cuối cùng khép mắt lại.

Hắn nổi giận, thậm chí nhất định phải hung hăng trừng phạt nữ tử luôn muốn thoát khỏi hắn này.

Mặt hắn lại càng thêm đen hơn, cuối cùng đánh mất lý trí, môi bạc hung hăng hôn lên cặp môi thơm kiều diễm của nàng, bá đạo cắn, không một tia nhu tình. Hắn thô bạo xé rách nam trang trên người nàng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Thú tính hoàn toàn đánh mất lý trí.

Ngọc Thanh cuối cùng cũng không kìm được nước mắt tuôn ra, vô lực phản kháng, lẳng lặng cảm nhận mùi máu tươi tràn ngập trong miệng, để nam nhân phát tiết lửa giận trên người.

Nàng có trốn cũng không thoát, nàng thủy chung biết điều đó.

Cùng sư huynh từng bước càng xa, nàng cuối cùng có thể trốn nhưng bất quá vẫn bị nam nhân này nắm trong tay.

Nàng như thế nào có thể gặp lại sư huynh?

Nam nhân cuối cùng an tĩnh lại, hấn buông thân thể bị hấn hôn tới nhiều chỗ đỏ hồng kiều nhuyễn, thất bại gầm nhẹ một tiếng, làm cho phu xe ngừng xe ngựa.

Hắn lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn y phục hỗn độn, khuôn mặt tro tàn của nữ tử, lớn tiếng phản phó:

- Truyền khẩu dụ của bốn vương, lập tức đem Dung Danh Tông sung quân ra ngoài biên ải, trọn đời không được nhập kinh!

- Không cần!- Nữ tử sợ hãi kêu lên, trong mắt rốt cuộc cũng có kích động.

Nam nhân nhìn nàng, trong mắt có tà mị:

- Không phải do ngươi sao, trừ phi ngươi muốn hắn chết!

Ngọc Thanh kinh hãi, ánh mắt ánh lên chút hận ý. Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân, nói:

- Ta, Tô Ngọc Thanh nguyện ý để mạng lại đổi lấy mạng của biểu ca, chỉ cầu ngươi thả hắn!

Nam nhân cười lạnh, đôi mắt trở nên sắc bén:

- Nếu như ngươi lại trốn, Dung Danh Tông kết cục cũng không phải chỉ là sung quân đơn giản như vậy! Nhớ kỹ lời nói của bốn vương!

Ngọc Thanh nhặt nhanh lại y phục, không nhìn nam nhân, giọng nói nắc nhen thành mảnh nhỏ:

- Ta sẽ không trốn.

Môi đỏ mọng khẽ cắn, ưu sầu đầy mặt, nàng mơ hồ nói.

- Có trốn cũng không thoát.

Làm như, nói cho chính mình nghe.

Hoàng Phủ Luật liếc nhìn nàng thật sâu một cái, phản phó xe phu tiếp tục đi, không hề nói gì, cũng không nhìn nàng.

Nàng xốc rèm cửa nhỏ lên, vô lực nhìn lại đại môn Thái y viện càng lúc càng xa.

Thân ảnh tổ bào dần dần lui thành một cái điểm màu đen.

Mãi đến khi, biến mất không thấy gì nữa.

Ban đêm, ánh trăng mỏng dần trải khắp nơi, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tổ y nữ tử tựa trước cửa sổ, thổi một khúc “ngọc lê lạc”, đem ưu sầu vây quanh nàng.

Nàng biết, đây là đối với sư huynh hoài niệm, cũng có lẽ là cáo biệt.

Nàng thật sự không biết, về sau sẽ là như thế nào.

Nàng chỉ có cô độc, vô phương an bình, lòng của nàng vô cùng phiền muộn.

Buông ngọc tiêu bên môi, liền nghe được một tiếng bước chân trầm ổn truyền đến.

Nàng nhú mi, nhưng không xoay người lại.

Ngay sau đó, cánh cửa bị đẩy ra.

Chỉ nghe thanh âm nam nhân trầm thấp phân phó:

- Các người đều lui xuống đi, bốn vương muốn nghỉ ngơi.
- Vâng - Ngay sau đó là tiếng cước bộ ngay ngắn từ từ lui ra, xa dần.

Mãi đến khi không còn có hết tiếng vang nào, vẫn không nghe được tiếng bước chân của nam nhân.

Nàng biết, hần đứng ở phía sau nhìn nàng.

Buông ngọc tiêu, nàng lẳng lặng đứng chờ hần.

- Người biết thổi tiêu? - Nam nhân mở miệng, tiếng bước chân trầm ổn đến gần.

Ngọc Thanh nhích thân mình một chút, một lát sau đã cảm nhận được hơi thở của hần.

Hần ngồi xuống đối diện với nàng, khuôn mặt tuấn tú có một chút kinh ngạc.

- Đem khúc vừa rồi thổi lại cho bốn vương một lần nữa.

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng đã giãn ra một chút, mang theo vài phần thích ý.

Ngọc Thanh nhìn hần, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khe hở:

- Chỉ là biết một chút, sợ phiền nhiễu hưng trí của Vương gia.

Không có nói lại, đem trán hướng ra bên ngoài cửa sổ.

Nam nhân nhú mi, hành vi cự tuyệt lạnh lùng của nàng hơi có chút hờn giận. Vừa rồi ở ngoài cửa, hần đã nghe thấy thanh âm ưu tư.

Ưu sầu như vậy, tưởng niệm như vậy, làm tâm tình hần không thoải mái.

Ban ngày hần đem nàng bắt về, lấy tính mạng nam tử kia áp chế nàng, lại cuối cùng vẫn nhót không được lòng của nàng.

Hần biết, nàng oán hần. Thậm chí có điểm hận hần.

Nhưng là, hần nguyện ý khóa trụ nàng.

Hần không thể cho phép nàng từ bên người mình trốn đi, không thể để nàng nằm ở trong lòng, trong ngực nam nhân khác.

Hần thậm nghĩ sẽ hoàn toàn toàn giữ lấy nàng.

Cự tuyệt của nàng, hần vốn nên giận. Chỉ là giờ phút này, tâm hần tĩnh lại.

Hần phát hiện, cùng nàng lẳng lặng ở chung một chỗ như vậy cảm giác cũng không tệ lắm, tuy rằng nàng không chịu vì hần thổi thủy khúc kia.

Hần thích xem khuôn mặt bình tĩnh của nàng, thanh khiết nhu đóa liên hoa.

Trong nháy mắt, hần đã quên tất cả ân oán, trong mắt chỉ có nữ tử thanh nhã này.

Mãi đến lúc nữ tử đứng dậy, tâm tình hần mới quay về.

Ngọc Thanh chỉ là nghĩ muốn thoát khỏi lửa nóng khiến nàng hít thở không thông kia, nàng chưa từng nghĩ muốn nam nhân này hôm nay sẽ có tâm tình tốt bởi nàng ngấm trắng.

Cũng không nghĩ đến muốn hần dùng loại ánh mắt này nhìn mình, rõ ràng ban ngày hần phần nộ giống như không thể khống chế được.

Nàng sợ hần, sợ hần khiến cho nàng căng thẳng hít thở không thông.

Nàng đứng lên, vô tình đánh vỡ sự yên lặng. Nàng hướng nội thất mà đi, cách bình phong đối nam nhân nói:

- Biểu ca đâu? Ngươi đối hấn ra sao?

Hoàng Phủ Luật mắt chợt lóe lên, thoáng chốc có cảm giác đau nhức.

Thì ra, nữ tử này lúc nào cũng tưởng niệm nam nhân kia.

Nếu hấn thực sự đem giết nam nhân kia, nàng có phải hay không sẽ theo hấn tự tử?

Nghĩ đến đây, hấn bỗng thấy phiền toái, đối diện với nữ tử sau bình phong lạnh nhạt nói:

- Ái phi yêu hấn, bôn vương sao lại nhẫn tâm thương tổn? Bôn vương chỉ là cho hấn vài việc nhẹ nhàng thôi.

Ngọc Thanh vì lời nói lạnh lẽo của hấn, rốt cục cũng đi ra sau bình phong, truy vấn nam nhân:

- Ngươi rốt cuộc đem biểu ca thế nào? - Nàng thủy chung vốn không tin hấn sẽ dễ dàng buông tha cho biểu ca như thế.

Hoàng Phủ Luật đứng dậy, khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười, cặp mắt kia rõ ràng lóe lên tia lạnh lẽo. Hấn đến gần Ngọc Thanh, ác ý nói:

- Bôn vương chỉ là làm cho hấn sống không tốt.

- Ngươi như thế nào có thể tàn nhẫn như vậy? - Ngọc thanh kinh hãi, ngực ần ần đau, từ đầu tới cuối nam nhân này vẫn là không chịu buông tha cho biểu ca a.

Nam nhân tà mị nở nụ cười, khuôn mặt tuấn tú hấp dẫn trí mạng, hấn nói:

- So với việc lấy mạng của hấn, hoặc là để cho hấn sung quân, bôn vương đã là đối với hấn đủ nhân từ.

- Ngươi. - Ngực rồi đột nhiên nảy lên một trận đau nhức, Ngọc Thanh không thể nói được gì, nàng ôm chặt ngực, khuôn mặt tái nhợt. Phế tâm đau đớn, không thể chống đỡ được, đột nhiên nàng đỡ lấy bên giường, chống đỡ thân mình lung lay sắp đổ.

Hoàng Phủ Luật rốt cục cũng phát hiện ra sự khác thường của nàng, rất nhanh tiến lên đem thân mình nhu nhược của nàng ôm vào lồng ngực, nhẹ nhàng đặt trên giường, sau đó đưa tay mạch đập xem mạch đập của nàng.

Ngay sau đó, mày kiếm bỗng nhíu lại thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nhu tình của hấn.

Hấn nâng thân thể của nàng dậy, chính mình cũng ngồi xuống bên giường.

Sau đó dùng nội lực bức song chường, chậm rãi tiến tới ngực nữ tử.

Một lúc sau, thần sắc trắng bệch của Ngọc Thanh mới hồi phục một ít, nàng vẫn khẽ cắn môi mềm, chịu đựng đau đớn.

Hấn lại chậm rãi diu nàng nằm xuống, trong mắt trấn định phát hiện một tia ưu thương.

- Là thần bí hắc y nữ tử kia sao? Ngươi cùng nàng có quan hệ gì? - Hấn hỏi, thanh âm trầm thấp nghiêm túc.

Ngọc Thanh từ từ nhắm hai mắt lại, lông mày khẽ lay động rồi nhíu lại thật sâu, tuy rằng nội lực làm cho đau đớn giảm đi đôi chút, nhưng ngực vẫn như bị cắn mạnh vào, đau đớn, khổ sở không thôi.

Nàng hơi hé mắt, khắp người mồ hôi lạnh chảy ra, thật sự khó có thể trả lời câu hỏi của nam nhân. Lại nhắm mắt, cuộn mình vào, răng cang cắn chặt lấy đôi môi mềm mọng, hồng nhuận.

Đau đớn này so với lần bệnh trước kia, càng làm cho nàng khó có thể chịu đựng.

Toàn thân càng thêm lạnh lẽo, nàng ôm thân mình càng chặt, miệng rốt cục cũng nức nở ra tiếng.

- Ta đau quá.

Bắt lực nắm chặt tằm chắn dưới thân, từng ngón tay ngọc cơ hồ ghi chặt đến trắng bệch.

Đột nhiên, thân mình lạnh như băng của nàng tiến vào một lồng ngực ấm áp, cách y phục màu trắng mỏng manh, ấm áp kia vây quanh nàng, mang theo mùi xạ hương.

Dần dần, người nàng ấm lên. Nàng hướng tới ấm áp kia tiến gần lại một ít, vội vàng tham lam hấp thụ nguồn nhiệt, vội đi một chút đau đớn.

Nam nhân sau lưng gắt gao ôm chặt thân mình đang run rẩy của nàng, đem toàn bộ thân mình nàng bao vây trong vòm ngực rộng của mình, cảm tựa trên đỉnh đầu đầy mồ hôi lạnh của nàng, cặp mắt sâu thẳm che kín đau lòng. Hắn lại ôm chặt nàng thêm một ít, ở bên tai nàng nói khẽ:

- Lập tức sẽ qua đi thôi, để trái tim bình tĩnh trở lại, người sẽ không còn đau.

Nữ tử ở trong lòng hắn yên tĩnh, nhu thuận đưa tay nắm lấy cánh tay đang dụng lực ở quanh ót của nàng. Thân mình cũng dần dần thả lỏng một ít, lại càng thêm sát lại gần hắn, thẳng đến khi giữa hai thân thể không còn khe hở.

Thật lâu sau, cơn đau tim đau đớn kịch liệt không hề phát động lại. Nàng hô hấp nhợt nhạt, giống như đã ngủ.

Nam nhân vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng gạt sợi tóc ướt mồ hôi trên trán ngọc của nàng ra, sau đó tinh tế phủ xuống đôi môi tái nhợt, trong đôi mắt đen tràn đầy ân hận thương tiếc. Hắn lại ôm chặt thêm thân mình kiều nhuyễn kia, trong hơi thở u lan nhẹ nhẹ có chút hỗn loạn của nàng tự mình lảng lạng suy nghĩ.

Hôm sau, Ngọc Thanh theo mùi xạ hương nhẹ mà tỉnh lại, ngực đau đớn đã sớm bình phục, giống như đêm qua chỉ là giấc mộng.

Mà cái ôm ấm áp kia, cũng là giấc mộng. Bởi vì này trong phòng chỉ có dấu vết một mình nàng ngủ.

Nàng xuống giường đứng lên, phát hiện trong Cô Vụ Cư lại không có lấy một tỷ nữ, ngay cả nha đầu phụ trách cuộc sống hàng ngày của nàng cũng không thấy bóng dáng.

Nàng thay y phục rồi ngồi trước gương đồng, nhìn thấy một khuôn mặt nữ tử tái nhợt, trên đôi môi đỏ mọng mờ mờ có thể thấy được dấu răng.

Cảm xúc tràn đến, liền nhớ tới chuyện đêm qua.

Rốt cục nam nhân kia vẫn không buông tha cho biểu ca, nàng quỳnh lên, đau lòng không thôi.

Tâm thật đau đớn, làm cho đầu óc nàng trống rỗng, chỉ nhớ rõ tâm đau như thế nào.

Cũng chỉ nhớ rõ một vòm ngực dày rộng.

Nhìn gương mặt vẫn tái nhợt trong gương, nàng nhớ đến Hồng Thường thánh chủ kia, không chừng đó chính là nguyên nhân khiến nàng đau tới vậy. Nỗi đau này, là vì trừng phạt nàng không nghe lời "Thánh chủ".

Ngọc Thanh không khỏi cười khổ, sống trên thân mình mình này, chuyện phiên toái gì cũng có.

Bỗng một trận tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến, Ngọc Thanh nghĩ là tiểu nha hoàn nàng không biết tên kia đến, nên không có quay đầu lại, người đi tới phía sau nàng nói:

- Ta nghĩ nên thay quần áo, đều đã ẩm ướt rồi.

Nửa ngày không thấy đáp lại, chỉ thấy đối phương dồn dập tiếng hít thở.

Nàng rốt cục xoay người lại, không ngờ thấy được một người mà cả đời này nàng cũng không nghĩ đến có thể gặp lại được.

Chỉ thấy đứng trước mặt nàng là một nữ tử mặc bộ đồ nha hoàn, hé ra khuôn mặt xinh đẹp kinh hi cùng nụ cười ngọt ngào.

Nữ tử đến gần nàng, một tiếng "Tỷ tỷ" nghẹn ngào ở cổ.

Nụ cười mang theo lệ, nữ tử đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực.

- Tỷ tỷ, Tiểu Xu sai rồi, Tiểu Xu không nên cái gì cũng chưa biết rõ ràng đã trách cứ tỷ tỷ.

Ngọc Thanh làm sao không kích động cho được. Từ lần trước khi rời khỏi Diệp Lạc sơn trang, nàng đã nghĩ rốt cuộc cũng không nhìn được hảo muội muội này, từng nghĩ muốn được gặp nữ tử này mà phân minh, giải thích.

Nàng ôn nhu vuốt ve Tiểu Xu, sau đó kéo tay nàng lại ngồi ở bên cửa sổ.

- Tỷ tỷ. - Tiểu xu càng thêm kích động, nàng nắm chặt tay Ngọc Thanh, hai mắt đầm lệ:

- Tỷ tỷ người biết không? Là trang chủ đem ta đưa tới đây, trang chủ hẳn đáp ứng cho Tiểu Xu ở lại bên người tỷ tỷ, Vương gia cũng chấp thuận. Tỷ tỷ, Tiểu Xu rất nhớ người.

Ngọc Thanh thản nhiên cười:

- Nha đầu ngốc, người hiện tại không phải đang ở bên người tỷ tỷ sao?

- Ân. - Tiểu Xu ngọt ngào cười, từ tay áo lấy ra một phong bạc tín. - Đây là trang chủ chuyển cho tỷ tỷ.

Nàng đem tín đưa tới tay Ngọc Thanh, tiếp tục nói:

- Tò mò quá nga. Trang chủ cùng tứ Vương gia vẫn thân như huynh đệ, nhưng là sơ ngũ ngày ấy, bọn họ đột nhiên vung tay, đều tự mình bị thương. Vốn nghĩ đến bọn họ sẽ không còn lui tới, không nghĩ đến hôm nay trang chủ lại đem Tiểu Xu mang đến Thân vương phủ, hơn nữa Vương gia cũng không chút do dự đáp ứng cho Tiểu Xu lưu lại. Giờ phút này, trang chủ cùng tứ Vương gia đang uống rượu, giống không có việc gì phát sinh qua.

- Ân. - Ngọc Thanh đáp nhẹ, trong đầu nhớ tới nguyên nhân nam nhân kia đem nàng ở Cô Vụ Cư.

- Tỷ tỷ, người ở trong này có thật là tốt không? - Tiểu xu hỏi, trong mắt có lo lắng.

Ngọc Thanh giật mình, lạnh nhạt nói:

- Tỷ tỷ vẫn tốt, chỉ là có chút lo lắng cho phụ thân và sư huynh.

Tiểu Xu an ủi nàng:

- Nếu bọn họ đến kinh thành, nhất định sẽ tìm được, huống hồ hiện tại trang chủ đang phái người tìm kiếm. Tỷ tỷ, người không cần quá lo lắng. Tỷ tỷ, ta giúp người thay bộ y phục này đi.

Nói xong, đã luột cầm lấy mấy bộ y phục sạch sẽ sớm đã chuẩn bị tốt, hướng Ngọc Thanh tươi cười.

Ngọc Thanh chỉ cười, tùy nàng làm.

Một ngày này, Cô Vụ Cư lạnh lùng đều tràn ngập thanh âm thanh thúy của Tiểu Xu, nàng sửa sang quét tước lại nội thất, một chiếc dây buộc tóc nhỏ nhắn phóng khoáng buộc lại mái tóc, giống như khi nàng còn ở tại Diệp Lạc sơn trang.

Ngọc Thanh vẫn nhoen miệng cười, tâm tình không còn trống trải như lúc trước.

Tiểu nha đầu này, có thể cho người ta cảm giác nhẹ nhàng, thư thái.

Cuối cùng, tiểu nha đầu nhú mi, nói:

- Tứ Vương gia này có chút bá đạo, lãnh phúng, ủy khuất cho tỷ tỷ rồi.

Ngọc Thanh sau khi nghe xong, trong lòng liền nổi sóng. Hắn cùng nàng, từ đầu đến cuối đã dây dưa không rõ.

Nàng nói:

- Tỷ tỷ không ủy khuất, những lời này đừng để những người khác nghe được, biết không?

Không nghĩ đến sẽ liên lụy đến nha đầu vô tội Tiểu Xu này, biểu ca cùng Thu Thủy.

- Tỷ tỷ. - Tiểu Xu có chút lo lắng. Tứ Vương gia kia tuy rằng là huynh đệ với trang chủ, cũng là nam nhân tàn ngược có tiếng. Tỷ tỷ đối với hắn mà nói, chỉ có thể xem như một nữ tử xa lạ. Nàng lo sẽ....

Đang muốn nói gì đó, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm lão phụ nhân:

- Ngọc Vương phi, thỉnh ngài cần phải chuẩn bị. Vương gia đêm nay đến Cô Vụ Cư ngủ.

- Ta đã biết, người lui ra đi. - Ngọc Thanh đáp nhẹ.

- Vâng - Ngoài cửa trở lại an tĩnh.

- Tỷ tỷ, Vương gia hẳn.

Ngọc Thanh hướng bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút ưu thương:

- Ta hiện tại, thân mình này là sườn phi của hắn.

Sau đó không hề nói nữa.

Tới thời gian, cũng không nhìn thấy bóng dáng Lí ma ma đến.

Chỉ có một tiểu tỷ nữ đốt chút Long Tiên Hương, đốt sáng tất cả đèn ở Cô Vụ Cư.

Đến khi Tiểu Xu đi xuống tạm nghỉ, mới truyền đến tiếng bước chân của nam nhân. Ngọc Thanh nắm hai bàn tay trắng nõn, thoáng run rẩy một chút.

Nam nhân ra hiệu cho gã sai vặt phía sau lui xuống, đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy nữ tử đang đọc sách dưới ánh đèn, đầu tiên là lẳng lặng nhìn nàng, mày kiếm hơi giãn ra một chút.

Cuối cùng, hắn đi tới giường, dùng ánh mắt ý bảo nữ tử lại đây cởi áo cho hắn.

Ngọc Thanh thoáng chần chừ, nhẹ nhàng buông sách xuống, sau đó xiết chặt chiếc khăn trong tay, hướng nam tử đi đến.

Đến gần phát hiện một trận mùi rượu có chút phóng khoáng, không nồng nặc, lẫn với mùi xạ hương sạch sẽ nam tính.

Hít vào một hơi, nàng vươn tay ra, run rẩy cởi bỏ ngọc bội bên người hắn, sau đó là đoạn bào vật áo, trung y trắng nõn.

Đến khi lồng ngực lồ lộ trắng trẻo hiện ra, hắn vẫn giang cánh tay, ý bảo nàng tiếp tục.

Trong mắt Ngọc Thanh hơi có chút do dự, dời mắt đi chỗ khác đôi tay run rẩy hướng đến quần dài của hắn.

- A. - Trên đỉnh đầu truyền thanh âm trêu tức nhẹ nhàng của hắn, hắn đưa tay gọi lên chiếc cầm trắng nõn nữ tử nhu mì xinh đẹp, tựa tiểu phi tiểu:

- Đã nhiều như vậy lần, còn thẹn thùng? – Ngươi kia rõ ràng mang theo vài phần chế nhạo.

Ngọc Thanh cuối cùng ngừng tay lại không để ý đến hắn nữa, nàng xoay người, lạnh nhạt nói:

- Nếu đã cởi y phục, vậy thỉnh Vương gia ngủ lại đi. - Cũng là cực lực che giấu trái tim đang đập nhanh hỗn loạn kia kia.

Hơi thở nam nhân này, luôn có cảm giác bức bách người khác như vậy, cùng cặp mắt mang lửa nóng bá đạo kia.

Nam nhân từng bước đến gần nàng, rồi đột nhiên một phen từ sau bệ nàng liền đi hướng tới giường.

Đang muốn giãy dụa, hắn lại nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, chính mình cũng lên giường, đem toàn bộ lưng nàng vòng trong lồng ngực mình, không hề có động tác nào khác.

- Ngủ đi. - Hắn khàn giọng, đem cằm tựa lên đỉnh đầu nàng, nhắm mắt lại hô hấp đều đều.

Ngọc Thanh bị hắn giam cầm trong vòm ngực dày rộng, có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim đập hữu lực của hắn, cùng với hơi thở bên gáy nàng kia.

Cánh tay mạnh mẽ gắt gao quấn lấy vòng eo nhỏ của nàng, bá đạo mà chấp nhất.

Nàng khẽ vận vẹo một chút, nam nhân phía sau găm nhẹ.

- Đừng nhúc nhích, ngủ! – Nói rồi tay đặt bên thắt lưng chậm rãi dời đến ngực của nàng.

Thân mình Ngọc Thanh cứng đờ.

- Này, còn đau không? - Hắn hỏi, bàn tay đặt ở chỗ ngực đau đón không hề du động bừa bãi.

Lúc ấy nàng mới biết ý tứ của hắn.

Nàng nói:

- Không đau, không đau như tối hôm qua. - Trong lòng đột nhiên lo lắng.

- Chỉ cần cảm xúc của ngươi không quá kích động, độc này sẽ không phát tác.

Phía sau truyền đến tiếng nói trầm thấp của hắn, một câu sau này, hắn liền không nói nữa, hô hấp kia dị thường vững vàng.

Nhưng nàng biết, hắn không ngủ.

Nàng lẳng lặng nằm trong lồng ngực hắn, lắng nghe nhịp tim đập, lần đầu tiên nhu thuận ôn hòa nói với hắn:

- Ta muốn quay về Tiêu phủ.

Nam nhân lặng im, chỉ thấy hô hấp vững vàng.

Thật lâu sau, hắn mới nói:

- Ngươi muốn đi thì có thể đi, chỉ cần ngươi không vọng tưởng thoát khỏi bốn vương.

Tâm Ngọc Thanh bắt đầu thả lỏng xuống.

Nam nhân ôm sát thắt lưng của nàng, găm nhẹ:

- Nữ nhân chết tiết, đừng nói nữa, cẩn thận đêm nay không cho ngươi ngủ!

Hắn đưa thân hình cực nóng càng thêm sát gần nàng.

Nàng trong nháy mắt cảm thấy ngượng ngùng, không có nói gì, tiếng tim hắn lại đập nhịp nhàng lại, mãi đến khi mí mắt nàng dần dần khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Ôn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hi vọng mong manh.

Liên tiếp mấy ngày sau, nàng đều nằm trong lòng hắn ngủ, nhưng sáng hôm sau tỉnh lại đã không thấy bóng dáng của hắn.

Mà hắn, thủy chung không làm gì nàng, chỉ ôm chặt nàng cùng ngủ.

Đầu tiên nàng cũng có chút không quen, sau lại dần dần quen với tiếng tim đập trầm ổn cùng mùi xạ hương thần nhiên nam tính của hắn.

Mùi thơm cơ thể cùng tiếng tim đập của hắn tưởng như ru nàng ngủ, nằm trong lòng hắn, nàng có cảm giác rất an toàn, giấc ngủ không mộng mị.

Nhưng việc này, tất nhiên nàng sẽ không thừa nhận.

Nhìn trướng đình, nàng bắt đầu suy nghĩ miên man.

Suy nghĩ về rất nhiều việc, nhất là về tình cảm nàng dành cho hắn, rốt cuộc là như thế nào?

... ..

Tiểu Xu một thân tử y đã sớm canh giữ ở cửa, lúc tảng sáng nàng nhìn thấy Vương gia đi ra khỏi phòng.

Nam nhân anh tuấn mặc đoạn bào đỏ tía không cho nàng hầu hạ, chỉ dặn nàng một câu:

- Để cho nàng ấy nghỉ ngơi, trời sáng hắn hẵng vào.

Sau đó liền rời đi.

Câu nói kia làm nàng giật mình không ít, cũng có chút an ủi, nàng vốn tưởng rằng Vương gia sẽ khi dễ tỷ tỷ.

Trời sáng hẳn, nàng vội vàng bụng chận đồng bước vào, nhìn thấy nữ tử vẫn lo lắng đang ngăn người nhìn trướng đình, nàng có chút gấp gáp. Vội vàng buông chận đồng xuống, lưu loát vén sa trướng lên.

- Tỷ tỷ, rời giường đi thôi!

Nàng kêu khẽ, kéo tâm tình nữ tử đang ở nơi nào trở về.

- Ừ.

Ngọc Thanh bừng tỉnh, bộ dáng có chút ngái ngủ.

Giờ phút này nàng đang nghĩ tới nam nhân dạo gần đây hay ngủ cùng giường với nàng, Ngọc Thanh thật không biết hắn lúc nóng lúc lạnh là có ý gì?

Đôi chân trắng nõn nhỏ nhắn rút ra khỏi chăn, nàng khoác thêm trung y hơi hỗn độn, đi giày thêu vào.

Tiểu Xu đứng bên cạnh nhìn hai má hồng nhuận của nữ tử, thoáng thả tâm. Xem sắc mặt cùng khí sắc không tồi của tỷ ấy, cũng biết là tới qua tỷ tỷ ngủ vô cùng ngon giấc.

Nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm, lấy y phục giúp tỷ tỷ thay.

Ngọc Thanh hết sức phối hợp, bàn tay trắng nõn vén tóc lên, để Tiểu Xu thắt đai lưng được dễ dàng.

Chờ ngồi vào trước bàn trang điểm, nàng nhìn hình ảnh Tiểu Xu giúp nàng chải đầu trong gương, nói nhỏ:

- Tiểu Xu, về sau không cần như vậy. Chúng ta là tỷ muội, không nên phân biệt chủ tớ. Cứ thế này, tỷ tỷ thấy áy náy trong lòng.

Tiểu Xu cười thanh thúy, nhanh mồm nhanh miệng đáp:

- Tỷ tỷ không cần để trong lòng. Tiểu Xu từ nhỏ đã là nha hoàn, hầu hạ người khác. Nếu ngày nào không làm việc, trong lòng còn có chút không thoải mái. Tỷ tỷ, Tiểu Xu là can tâm tình nguyện chăm sóc người, cũng là làm để Tứ vương gia an tâm.

Ngọc Thanh không nói lại nàng, tất nhiên là hiểu rõ tình cảm tỷ muội của mình, cũng không tiếp tục đề tài này nữa. Chợt nhớ ra chuyện gì đó, nàng nói:

- Hôm nay ta muốn đi Tiêu phủ, Tiểu Xu muội giúp ta chuẩn bị thật tốt

- Dạ, tỷ tỷ. Chải tóc xong, chúng ta liền đi.

Lại đi tới Tiêu phủ, nhưng lần này đã khác, trừ bỏ mặt lạnh Thu Phinh, hiện tại còn thêm một Tiểu Xu vui vẻ.

Lần này đi, lòng của nàng là thỏa mãn, cũng bớt u buồn hơn.

Chuyện đến Tiêu phủ nàng cũng không báo cho “phụ thân” biết, chỉ là cảm thấy không cần thiết. Nàng biết cho dù báo cho ông ta, ông ta cũng không ra tiếp đãi nàng. Dù sao, đứa “con gái” như nàng được coi là bất hiếu.

Vào Tiêu phủ, nàng trực tiếp đi đến một góc bị người bỏ quên kia.

Tường cao lộng lẫy, một bức tranh đơn điệu đến thê lương.

Có ai biết, Tiêu phủ phồn hoa không ai bì kịp cũng có một nơi tồi tàn thế này.

Nơi đó bị đình thai lâu các che mất, không ai biết rằng, Tiêu phủ có một nhị tiểu thư - một nữ tử đầu bạc trắng khao khát được sống!

Nàng vĩnh viễn nhớ đôi mắt hạnh lấp lánh, sinh động có thần, nhớ rõ bộ dáng nàng đấu tranh giữa sự sống và cái chết, nhớ rõ tiếng gọi “tỷ tỷ” ôn nhu lại đầy áp chờ mong, càng nhớ rõ nàng là người duy nhất có liên hệ với sư huynh.

Cho nên, nàng không chút do dự đến Tiêu phủ này.

Cuối phủ, nàng rốt cục thấy được một gian nhà độc lập nho nhỏ.

Từ xa, nàng đã nghe thấy âm thanh trong trẻo như tiếng tiêu phát ra từ nơi đó.

Mà tiếng tiêu này, làm nàng chợt giật mình.

Đây là khúc “Ngọc lê lạc” sao? Sư huynh đang thổi sao?

Nàng kích động đến không kiềm chế được, bỏ rơi nữ tử phía sau mà bước nhanh đến.

Quên không gõ cửa, nàng đẩy cửa mà vào, một tiếng “Sư huynh” liền như vậy mà thoát ra.

Chỉ thấy, nữ tử tóc trắng ngồi trên giường thản nhiên nhìn nàng, mà bên môi nàng đặt một cây tiêu ngọc.

Bên trong, không có ai khác.

Tâm Ngọc Thanh như từ trên mây rơi xuống vực sâu, thất vọng tràn đầy.

Nàng nhẹ hỏi nữ tử:

- Khúc nhạc này...

Nữ tử tóc trắng suy yếu cười:

- Tỷ tỷ, đây là khúc Tề ca ca dạy ta, dễ nghe sao?

Thấy nàng ôm cây tiêu vào lòng, khuôn mặt trắng bệch thấp thoáng nụ cười ngọt ngào.

- Tề ca ca? Hẳn tên đầy đủ chính là Nhan Văn Tề?

Tâm Ngọc Thanh rối loạn.

Lúc này Tiểu Xu cũng theo vào phòng, hô hấp có chút hỗn loạn, hình như đã chạy theo tới, lại rõ ràng không thấy bóng dáng của Thu Phinh.

- Tỷ tỷ, người chạy nhanh quá!

Tiểu Xu thở hồng hộc, không rõ tình cảnh trước mắt.

Ngọc Thanh không để ý tới nàng, bước tới gần nữ tử trên giường, truy vấn:

- Tề ca ca chính là Nhan Văn Tề? Nói cho ta biết.

Khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Ngọc Liên hiện lên vẻ kinh ngạc, khẽ gật đầu:

- Tề ca ca chính là Nhan Văn Tề, khúc nhạc này chính là hắc đại ca dạy ta. Tỷ tỷ, tỷ biết Tề ca ca sao?

Khóc mất Ngọc Thanh thoáng chốc đọng đầy nước mắt.

Kỳ thật nàng sớm đoán được sư huynh chính là người chữa bệnh bốc thuốc cho Ngọc Liên, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến sư huynh sẽ đem khúc “Ngọc lê lạc” thuộc về riêng nàng dạy cho nữ tử này. Nàng nhớ rõ lời sư huynh:

- Thanh nhi, chỉ có muội mới xứng với ngọc lê, chỉ vì muội, huynh mới có thể thổi lên khúc “Ngọc lê lạc”....

Thì ra lời thề kia đã sớm bay theo gió, thời gian nửa năm, nàng ngay cả ánh mắt sủng nịnh kia cũng dần mơ hồ, duy nhất nhớ rõ khúc “ngọc lê lạc” từng thổi trên núi Vũ Sơn.....

Từng...chỉ là từng thổi sao?

Vì sao hiện tại nàng cách núi Vũ Sơn xa đến thế?

Vì sao hiện tại nàng chỉ muốn gặp sư huynh một lát, cũng khó khăn đến vậy?

Sư huynh, gần như thành hình ảnh mơ hồ. Nàng dù cố gắng nhớ đến mấy, cũng không thể nhớ rõ.

Nàng bình tĩnh một chút, đến gần nữ tử đầu bạc trên giường, hỏi nàng:

- Vậy người biết sư huynh còn có thể tới nơi này không? Ta chỉ muốn thấy hắc đại ca một lát.

Khuôn mặt tái nhợt của Ngọc Liên hiện lên một tia miễn cưỡng, chớp mắt, dường như đột nhiên trở nên có phòng bị.

Nàng đem sáo ngọc cất vào trong người, nắm thật chặt, ánh mắt không nhìn Ngọc Thanh, chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

- Ta không biết hắc đại ca còn có thể đến hay không. Cha bị bãi quan, chưa từng quan tâm ta sống hay chết, Tề ca ca cũng có chuyện của hắc đại ca...

- Phải không? – Ngọc Thanh nhìn nữ tử, trong lòng có khó chịu.

Xem ra, cuối cùng nàng không thể gặp sư huynh. Có nam nhân kia, nàng hiện tại ngay cả Thái y viện cũng không bước vào được. Chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi với hy vọng mong manh, lại cuối cùng làm nàng thất vọng.

- Ngọc Liên, người nghỉ ngơi cho tốt đi.

Nàng đỡ Ngọc Liên nằm xuống, sau đó dẫn theo Tiểu Xu rời đi phòng nhỏ.

Nhưng không có rời Tiểu Xu, mà đi đến khuê phòng trước kia của Tiểu Ngọc Khanh.

Lần này, để nàng chăm sóc Ngọc Liên cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Gặp lại sư huynh.

Hôm sau, Ngọc Thanh dậy thật sớm.

Đầu tiên cùng Tiểu Xu đi tới thiện phòng của Tiêu phủ, làm chút cháo trắng cùng một ít điểm tâm nhẹ dễ ăn, sau đó để thức ăn vào giỏ hương gian hậu viện kia mà đi.

Căn nhà bị rừng cây che khuất, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mấy chú chim sẽ nhảy lên trên mảnh đất trống đằng trước, vui vẻ nhặt thức ăn, thấy có hai nữ tử đến gần, xôn xao một tiếng, toàn bộ bay mất, thành một đường lú rú.

Ngọc Thanh đến gần gian phòng yên tĩnh kia, đang nghĩ thăm Ngọc Liên rồi giường hay chưa, dù sao bây giờ còn sớm, sợ quấy nhiễu đến nàng.

Nàng đứng trước cửa, có chút chần chừ.

Đến khi nghe thấy tiếng đồ vật rơi vỡ loảng xoảng bên trong, Ngọc Thanh mới cả kinh, vội vàng lấy tay đẩy cửa mà vào.

Cánh cửa gỗ chỉ khép hờ, đẩy liền mở ra, nàng nhìn thấy một nữ tử đầu bạc bám lấy thành bàn, tựa hồ định vuron tay lấy gì đó trên mặt bàn.

Mất thấy thân mình kia sẽ ngã xuống, Ngọc Thanh bước nhanh tới, vội vàng đỡ lấy thân mình đơn bạc yếu ớt, vô ý trách cứ nữ tử một tiếng, rồi cùng Tiểu Xu một trái một phải giúp nàng một lần nữa quay về trên giường.

- Ngươi muốn cái gì? Tỷ tỷ giúp ngươi lấy.

Ngọc Thanh nhìn nữ tử, lại quay qua bàn gỗ.

Trên chiếc bàn tròn, chỉ có một ấm trà, hai ly trà cùng với một cái bát. Mất nữ tử kia đang nhìn chăm chăm cái bát kia.

- Là muốn uống trà sao? Tỷ tỷ lấy giúp ngươi.

Nữ tử chớp mắt, rốt cục thu hồi ánh mắt, nhẹ nói một câu:

- Cảm ơn tỷ tỷ.

Lúc này tiểu muội đã nhu thuận bụng một ly trà tới đây, Ngọc Thanh nhận lấy, tình té bê lên giúp nữ tử uống hết.

Sau đó lấy ra bát cháo, dùng thìa khuấy nguội, cẩn thận hỏi nữ tử:

- Có thể ăn cháo trắng không? Đây là tỷ tỷ tự tay làm, rất mềm nhuyễn...

Tiêu Ngọc Liên nhìn Ngọc Thanh, đôi mắt hiện lên vẻ khó hiểu, nàng ngồi thẳng dậy, nói nhỏ:

- Tỷ tỷ, ngươi đối với ta thật tốt

Nhưng không có nhận cháo, tựa hồ có phòng bị.

Ngọc Thanh nhận ra, nàng nhẹ nhàng cười:

- Ngọc Liên, tỷ tỷ sẽ không hại ngươi, tỷ tỷ ăn cho ngươi xem.

Nói xong dùng thìa múc một ít cháo, bỏ vào miệng nuốt vào.

- Tỷ không sao mà, phải không? Ngươi ăn đi, còn có một ít điểm tâm ta cùng Tiểu Xu làm.

Nàng đặt bát cháo vào tay nữ tử, sau đó lấy ra món điểm tâm tinh xảo mê người.

- Tỷ tỷ, ta...

Tiêu Ngọc Liên bụng cháo, cảm xúc có chút kích động.

Ngọc Thanh sờ sờ mái tóc bạc của nàng, trong mắt có đau lòng, giọng nói càng thêm mềm nhẹ:

- Ăn nhiều chút, đem thân mình tình dưỡng cho tốt. Ngọc Liên, không được mất hy vọng, biết không?

Đôi mắt to tròn của Ngọc Liên sáng ngời lên, tuy khuôn mặt còn tái nhợt, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định:

- Ngọc Liên chưa bao giờ buông tha hy vọng, chỉ cần có một chút hy vọng, Ngọc Liên đều phải sống, Tề ca ca cũng hi vọng Ngọc Liên như vậy.

Tề ca ca?

Thì ra sư huynh cũng từng cổ vũ Ngọc Liên như vậy.

Sư huynh vĩnh viễn đều ôn nhu như thế.

Những ngày nàng phát bệnh, hần gát gạo ôm nàng, lên núi hái thảo dược cho nàng, thổi sáo cho nàng nghe, sắc thuốc cho nàng uống...

Nhưng nàng lại chờ không kịp.

Trong ngày đại hôn của mình, nàng lại rơi xuống vực sâu, cũng là rời khỏi vòng tay của sư huynh, mọi hy vọng của nàng, đã chấm dứt.

Tỉnh lại, nàng đã thành thê tử của nam nhân kia.

Hết thấy điều thực hoang đường, không phải sao?

Chẳng lẽ đây là do định mệnh an bài?

Nếu đã vậy, nàng trốn sao thoát đây, đành phải chấp nhận thôi!

Thầm cười khổ một tiếng, giọng nói nàng nhạt như yên hoa:

- Không chỉ có sư huynh hi vọng Ngọc Liên như vậy, tỷ tỷ cũng hi vọng Ngọc Liên được sống.

- Dạ.

Lúc này có một lão phụ thân đi vào, nhìn thấy Ngọc Thanh thì hơi kinh ngạc một chút, đầu tiên kêu một tiếng

- Đại tiểu thư

Sau đó mới hơi buông giọng đồ ăn trong tay, đứng yên một bên.

- Tỷ tỷ, ta muốn đi ra ngoài tản bộ.

Nuốt xong bát cháo, Tiểu Ngọc Liên thật cẩn thận mở miệng.

Ngọc Thanh cười yếu ớt, nhìn xung quanh phòng, phát hiện trong một góc sáng có một chiếc xe lăn bằng gỗ mới làm, ngấm lại, rốt cục có chút hiểu được Tiểu Ngọc Khanh "lợi hại" thế nào.

Nàng nói:

- Tỷ tỷ cùng người ra ngoài đi.

Rồi cùng lão phụ thân đỡ Ngọc Liên lên xe lăn, nàng phía sau nhẹ nhàng phụ giúp, ra khỏi phòng nhỏ.

Các nàng đi đến hậu hoa viên, nơi đó có một cây cừ khúc cầu, tuy rằng hoa trên cầu đều héo, nhưng phía trong có đình nghỉ mát. Có gió mát thoảng qua, thổi từng cơn sóng lăn tăn nhẹ nhàng.

Tiểu Xu mang theo dù, che các nàng khỏi nắng hạ.

Vào chòi nghỉ mát, Ngọc Thanh ngồi trên ghế đá, Tiểu Xu thu dù, đem điểm tâm mang theo đặt lên bàn, sau đó đứng sau Ngọc Thanh, nở nụ cười ngọt ngào nhìn nữ tử đầu bạc trên xe lăn.

Tiểu Ngọc Liên nhìn ra giữa hồ, làn mi trắng hơi chút ưu sầu, sau đó thì thảo mở miệng:

- Bởi vì có thân mình này, từ nhỏ cha đã không cho Ngọc Liên ra ngoài chơi đùa, tỷ tỷ người biết không?

Nữ tử đầu bạc nhìn Ngọc Thanh, trong mắt có thâm ý:

- Năm tám tuổi ta cùng tỷ tỷ ra phủ, tuy rằng bị cha đánh đòn, nhưng Ngọc Liên vĩnh viễn cảm kích tỷ tỷ để Ngọc Liên ném thử đồ ăn bằng đường, đó là lần duy nhất Ngọc Liên ra khỏi Tiểu phủ. Ngọc Liên hôm nay cũng thật cảm kích tỷ tỷ chịu tới gần Ngọc Liên...

Nghe nữ tử nói như vậy, lòng Ngọc Thanh có chút khó chịu.

Nàng cũng biết một ít về nữ tử này, chứng sớm già, bảy tuổi liền phát bệnh, thân mình càng ngày càng suy yếu, từ nhỏ đã bị nhốt trong căn phòng đó. Thậm chí cũng không thể đi lại trong phủ, sợ dọa đến mọi người.

Cứ như vậy chẳng có ai quan tâm đến nàng, để sinh mệnh ngày một điêu tàn. Là một nữ tử thực bị thảm.

Ngọc Thanh cũng thương cảm thay.

- Tỷ tỷ chưa bao giờ ghét bỏ Ngọc Liên.

Nàng an ủi nữ tử, tuy rằng không rõ ân oán giữa Tiêu Ngọc Khanh và Tiêu Ngọc Liên, nhưng nàng – Tô Ngọc Thanh ít nhất là thương tiếc nữ tử này.

- Nhưng người trong phủ đều nói Ngọc Liên là yêu quái, trước kia tỷ tỷ cũng vẫn ghét mái tóc bạc của Ngọc Liên.

Tâm Ngọc Thanh càng thêm khó chịu, chỉ có thể ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ trước kia sai lầm rồi, Ngọc Liên tha thứ cho tỷ tỷ được không?

Tiêu Ngọc Liên lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt không rõ cảm xúc, sau đó khẽ nói:

- Tỷ tỷ đã thay đổi rồi, trở nên không giống tỷ tỷ trước đây.

Câu nói kia, thản nhiên, ôn nhu, cũng là kiên định vô cùng, hình như nhìn ra gì đó.

Ngọc Thanh thản nhiên cười, không biết giải thích thế nào với nữ tử, chỉ có thể cảm lấy một khi miếng điểm tâm, đưa tới bên miệng Ngọc Liên:

- Ha ha, Ngọc Liên xem này, đây là tỷ tỷ tự tay làm.

Lần này Tiêu Ngọc Liên không chút do dự ăn miếng điểm tâm khéo léo tinh xảo.

Mắt hạnh nhìn chăm chăm Ngọc Thanh, có chút phức tạp.

Ăn hai ba miếng, nàng nhu thuận uống ly trà Ngọc Thanh đưa qua, cuối cùng nói câu:

- Ngon lắm, đa tạ tỷ tỷ.

Lặng im một lát, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng mắt Ngọc Thanh, có chút muốn nói lại thôi:

- Tỷ tỷ, kì thật ta...

Rồi lại im lặng, ánh mắt lóe lên, hình như có chút không mở miệng được.

Ngọc Thanh nhìn nàng, chậm rãi đợi, đoán nàng có chuyện quan trọng muốn nói với mình.

Nữ tử thôi không nhìn vào mắt nàng nữa, cuối cùng quay mặt đi.

- Tỷ tỷ, ta muốn đi trở về, có chút mệt.

Ngọc Thanh không khỏi mất mát trong lòng, bởi vì nàng linh cảm Ngọc Liên nói chuyện có liên quan tới nàng.

- Được, ta đẩy người trở về.

Đêm, tĩnh lặng.

Hàng cây nhẹ đung đưa trong gió, khung cảnh vạn phần yên tĩnh.

Ngọc Thanh có chút khó ngủ, hai mắt nhìn lên trướng đỉnh, lời nói của Ngọc Liên vẫn quanh quẩn trong đầu.

Nàng biết, Ngọc Liên có việc gạt nàng.

Là về sư huynh sao?

Sư huynh, sư huynh...

Vì sao nàng nhớ không ra đôi mắt sùng nịnh kia? Vì sao khi nhớ về sư huynh, chỉ có bóng dáng càng lúc càng xa dần.

Vì sao cặp mắt sâu thẳm sắc bén đó càng lúc càng rõ ràng? Cơ hồ đã khắc vào đáy lòng, khó có thể xóa đi.

Nàng bắt giác theo thói quen nghiêng người, mắt nhìn ra ngoài, hai tay dôi về thất lưng.

Nơi này vốn nên có một cánh tay nặng nề, đè chặt lấy nàng, bá đạo giữ lấy, rồi lại mềm nhẹ không làm đau nàng.

- Nơi này còn đau không?

Đột nhiên bên tai vang lên một câu nói quan tâm, đó là lần đầu tiên nàng cảm nhận được nhu tình của hắn, nhu tình ẩn giấu sau vẻ lạnh lùng.

Một câu như vậy, quả thật thấm vào lòng nàng.

Nghĩ đến đây, nàng lại phiền não, nhắm mắt lại, không để chính mình miên man suy nghĩ.

Cuối cùng lại mở choàng mắt, luôn nhớ tới mùi xạ hương thân nhiên thuộc về mình hắn.

Vì thế, tâm tình càng thêm phiền não, hoàn toàn thành một người mất ngủ.

Nàng không thể không trở dậy, khoác thêm áo, hướng bên ngoài mà đi.

Tiêu phu suy tàn trong bóng đêm càng nhuốm vẻ tiêu điều, không có chút nhân khí, cơ hồ thành hoang vắng.

Đi trong bóng đêm, đã có cái lạnh nhè nhẹ.

Nàng siết chặt vạt áo, tùy ý đi tới, chờ mong có thể khôi phục cõi lòng phiền não.

Lúc này chỗ khúc ngoặt hành lang, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng chợt lóe qua, rồi lập tức không có bóng dáng.

Nàng cả kinh, mang theo sợ hãi bám theo sau. Bởi vì phương hướng mà bóng dáng kia biến mất là phòng nhỏ của Ngọc Liên.

Đi tới cửa phòng, phát hiện bên trong sáng đèn, mơ hồ truyền ra tiếng nói chuyện.

Nàng lại ngạc nhiên, đêm đã khuya, chẳng lẽ Ngọc Liên tự nói một mình?

Đến gần, khẽ đẩy cánh cửa ra, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Thanh âm kia, rõ ràng là giọng của sư huynh.

- Sư huynh!

Nàng giật mình, đẩy mạnh cánh cửa, làm một nam một nữ bên trong kinh sợ.

Nam nhân vẫn là một thân tố bào, tóc dài tùy ý thả xuống, mày kiếm lẫm lẫm, giờ phút này hắn đứng bên giường, đem một chén thuốc nóng hổi bốc khói cho nữ tử trên giường.

Nhìn đến người bước vào, khuôn mặt ôn nhuận như nước của hắn hiện lên chút ngạc nhiên, cũng mang theo mấy phần xa cách.

- Sư huynh!

Ngọc Thanh kêu thêm một tiếng, hai tròng mắt ngời sáng.

Chưa từng ngờ đến, vào lúc nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng, cứ như vậy gặp lại người nàng nghĩ đến đời này không có khả năng gặp lại.

Nàng đến gần nam tử vài bước, nước mắt cuối cùng như chuỗi hạt châu lăn xuống hai má, một câu:

- Ta là Ngọc Thanh

Giọng nói chen lẫn nghẹn ngào, nước mắt, rồi không nói gì nữa.

Nam tử nhìn chằm chằm khuôn mặt đầm nước mắt của nữ tử, mày kiếm nhíu lại.

- Ngươi là Thanh nhi?

Cặp mắt kia ánh lên sự không thể tin nổi.

Ngọc Thanh liên tiếp gật đầu, nước mắt lại thêm mãnh liệt rơi xuống:

- Ta là Ngọc Thanh, Ngọc Thanh trên núi Vũ Sơn! Sư huynh, Ngọc Thanh rốt cục tìm được ngươi.

Chỉ là vài bước chân, nhưng sao nàng lại có chút chần chừ?

Bởi vì, nàng không tìm thấy trong mắt nam nhân kia vẻ sùng nịnh quen thuộc.

Nam nhân càng nhũu chặt mày:

- Nhưng Thanh nhi rõ ràng nửa năm trước đã đi rồi, ngươi không có khả năng là Thanh nhi.

- Không, chính là ta, ta là Ngọc Thanh! Ta chỉ đem hồn phách bám vào người nữ tử này, còn linh hồn ta là Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh vội vàng lấy ra cây sáo ngọc trong tay áo, dán bên môi, hơi kích động mà thổi lên khúc “Ngọc lê lạc”...

Ngay sau đó, mắt nam tử nảy lên một tia khiếp sợ. Hắn bước nhanh đến, lấy tay ôm chặt nàng vào ngực, giọng khàn khàn:

- Thanh nhi, ngươi quả thật là Thanh nhi! Thanh nhi của ta...

Nam tử vô cùng kích động, cảm xúc như tràn vào như thác, vòng tay không thể kìm chế càng siết chặt hơn.

Ngọc Thanh cũng nghẹn ngào không nói câu gì.

- Loảng xoảng...

Tiếng bát sứ rơi xuống mặt đất.

Hai người đang ôm nhau thoáng chốc bùng tỉnh.

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy nữ tử trên giường, một chén thuốc rơi ướt đầm chăn đệm, đôi môi nàng tái nhợt, run rẩy hô một tiếng:

- Tê ca ca!

Khóe mắt ần ần nước mắt, đôi môi giờ đây không còn huyết sắc.

- Ngọc Liên.

Nhan Vân Tê nóng nảy, hất buống Ngọc Thanh ra, bước nhanh đến bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Âm áp.

Nhan Vân Tê ôm nữ tử tóc bạc, mày kiếm thoáng nhăn lại. Hắn dùng hai ngón tay bắt mạch, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

- Tê ca ca, ta...

Nữ tử kia suy yếu mở miệng, trong mắt có nồng đậm tình ý.

- Đừng nói nữa, nằm nghỉ ngơi cho tốt. Ta lại đi sắc cho ngươi một chén.

Nam tử nói xong, nhẹ đỡ nữ tử nằm xuống, sau đó lấy khăn tinh tế chà lau nước thuốc rơi xuống quần áo của nàng cùng chăn đệm.

Ngọc Thanh đứng một bên nhìn, dường như nhìn thấy chính mình một năm trước đây.

Bệnh tim phát tác khi nàng năm tuổi, quấn quanh nàng suốt mười lăm năm.

Mỗi lần phát bệnh, sư huynh đều chăm sóc nàng cẩn thận như vậy. Ngồi bên giường, khi nàng mở mắt ra, làm cho nàng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn.

Nhưng hôm nay, khi nàng trong một thân mình khác, sư huynh lại đem nhu tình này cho nữ tử bi thảm trên giường. Sùng nịnh như thế, ôn nhu như thế.

Lòng của nàng có chút khó chịu, cũng là thương cảm. Thật giống thân nhân đem tình yêu vốn dành cho mình tặng người khác, có bất đắc dĩ khi cảnh còn người mất.

Nửa năm qua, nàng mỗi ngày ngóng trông được gặp lại sư huynh.

Ngóng trông, nhưng cũng dần mê mẩn.

Nàng từng tưởng tượng một ngày gặp sư huynh, tưởng tượng sư huynh đối mặt với nàng như thế nào.

Là ghét bỏ, hay là xa lạ?

Cũng không ngờ tới, ngẫu nhiên gặp lại nhau. Chưa từng nghĩ sư huynh đã đem phần quan tâm kia cho Ngọc Liên.

Thời gian nửa năm, dường như đã có rất nhiều thứ thay đổi.

- Sư huynh...

Nàng thấp giọng.

Nam tử an trí cho nữ tử trên giường, quay đầu lại, khiến cho nữ tử trên giường bất lấy tay hấn.

- Tề ca ca, không cần rời Ngọc Liên đi.

Nữ tử đầu bạc nắm chặt tay Nhan Vân Tề, một đôi mắt hạnh cầu xin nam tử ôn nhuận trước mặt.

Nam tử sùng nịnh cười:

- Ta phải đi sắc thuốc cho Ngọc Liên, hôm nay Ngọc Liên còn chưa uống thuốc.

Rồi nhẹ nhàng gỡ tay nữ tử, đi hướng Ngọc Thanh.

- Thanh nhi, chúng ta đi ra ngoài.

Ngọc Thanh liếc nhìn nữ tử trên giường, để nam tử nắm lấy tay bước ra ngoài.

Trong bóng đêm, nam tử lẳng lặng nhìn nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan của nàng, nói khẽ:

- Ngươi quả thật là Thanh nhi sao? Ánh mắt này... Thanh nhi của ta, ngươi quả thực đã trở lại sao?

Nói xong, đã đem Ngọc Thanh nhập vào lòng hấn, thờ dài:

- Tuy rằng thân thể của ngươi thay đổi, nhưng ánh mắt này thuộc về Thanh nhi. Quả thật là ông trời có mắt, đã đem Thanh nhi trả lại cho ta.

Ngọc Thanh nhắm mắt vui trong lòng hấn, hít thở mùi hương quen thuộc.

Hiện tại như thế này cũng khiến nàng thỏa mãn.

Nàng lẳng lặng nghe tiếng tim đập vững vàng của nam nhân, trong vui sướng ần ần có một tia ưu thương, lại không biết vì sao có ưu thương.

Chỉ biết là, nàng ở trong lòng sư huynh tìm không thấy một thứ gì đó.

Nàng để nam nhân vuốt tóc, mặc hấn mang theo sùng nịnh đổ dành:

- Thanh nhi, sư huynh mang ngươi đi, mang ngươi đi tìm sư phụ.

Một câu chờ đợi biết bao ngày, nàng tưởng rằng sẽ kích động đến không còn là mình, kích động đến quên hết tất cả. Trong đầu lại vô tình hiện lên một khuôn mặt phẫn nộ, vang lên một câu kia: “Ngươi đừng vọng tưởng thoát khỏi bản vương!”

Trong lòng đột nhiên chấn động, nàng đột nhiên thấy áy náy với sư huynh.

Đúng vậy, áy náy.

Nàng sao có thể trong ngực sư huynh nhớ tới nam nhân hận nàng thấu xương?

Tô Ngọc Thanh trên núi Vũ Sơn, sinh mệnh chỉ có phụ thân cùng sư huynh, số mệnh chỉ có thể là trở thành tân nương của sư huynh mà thôi!

Nàng ôm chặt thắt lưng sư huynh, vội vàng nói:

- Sư huynh nhất định phải mang Ngọc Thanh đi. Chúng ta quay về Vũ Sơn, để Ngọc Thanh làm tân nương của sư huynh!

Nhan Vân Tề nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kích động, thương tiếc nói:

- Được, sư huynh mang Ngọc Thanh quay về Vũ Sơn, không bao giờ xuống núi nữa.

Lúc này trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng rầm, kinh động hai người đang ôm nhau.

Ngọc Thanh mới thanh tỉnh lại, nàng theo Nhan Vân Tề chạy vào phòng, giật mình nhìn thấy Tiêu Ngọc Liên ngã nhào xuống giường, trên mặt tất cả là nước mắt.

Nữ tử trên mặt đất khóc hô hướng Nhan Vân Tề:

- Tề ca ca, người đừng bỏ Ngọc Liên đi! Ngọc Liên hiện tại chỉ có Tề ca ca...

Nói xong, nàng đột nhiên run rẩy, huyết sắc trên mặt toàn bộ biến mất, chỉ còn trắng bệch đến dọa người.

Nàng không có chạy, chỉ lẳng lẳng tiêu sái tại Tiêu phủ hoang vắng mà du đãng.

Nàng nghĩ chính mình sẽ tức giận, đến khi ra khỏi phòng nhỏ kia, trong lòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Nửa năm, nửa năm, một khắc nàng chết đi kia, sư huynh đã không còn thuộc về nàng nữa.

Nàng sớm nên biết điều đó, nhưng vẫn cố tìm cách phủ nhận mà thôi.

Cởi giày thêu, nàng đi chân trần trên đường mòn trái đá cuội, nhìn trắng sáng, nở nụ cười.

Nếu ý chí của sư huynh chỉ thuộc về Ngọc Liên, nàng sẽ chúc phúc bọn họ.

Nàng, dù sao đã quen với cô độc.

Một giọt nước mắt, chảy xuống má, làm lúm đồng tiền kia đột nhiên mờ ảo vô cùng.

Tóc tung bay, nắm chặt góc áo, chân trần, nàng ngẩng mặt đứng lặng, tựa như u hồn cô tịch.

Thật lâu sau, nàng lấy cây sáo, dán lên môi...

Quân tử vọng nguyệt mong tri kỉ.

Hương tiêu ngọc vẫn đoạn tiền duyên.

Xa mặt cách lòng khiến tình cảm đã không còn như xưa, hướng chi tình của người kia cũng đã tàn phai.

Vậy tốt nhất nên biết quay đầu đúng chỗ, lưu lại đoạn tình này vào trong tâm khảm mà thôi.

Nàng nên biết, sư huynh là kiếp trước của nàng.

- Thanh nhi...

Một bóng dáng màu xám từ bóng đêm bước ra, đánh gãy tiếng sáo.

- Thanh nhi...

Hắn đến gần nàng, mềm nhẹ đem nàng ôm vào lòng.

Lòng ngực hắn, rõ ràng còn vương lại nước mắt của nữ tử kia.

- Thanh nhi, ta sẽ dẫn ngươi quay về Vũ Sơn, nhưng không phải hiện tại, chờ ta, được không?

Hắn khàn khàn.

Nàng tựa vào ngực hắn, nghe thấy nỗi lòng hỗn loạn của hắn.

- Sư huynh, một khắc kia chết đi, Ngọc Thanh sẽ không còn vọng tưởng được sư huynh yêu thương.

- Thanh nhi, không cần nói như vậy.

Nhan Vân Tề đỡ lấy vai nàng, khuôn mặt ôn nhuận có chút gợn sóng:

- Thanh nhi vĩnh viễn là của ta. Lần này sư huynh tuyệt sẽ không nhìn Thanh nhi cứ thế rời đi, muội biết không?

Ngọc Thanh nhẹ nhàng giẫy khỏi hắn, khuôn mặt mang theo mơ hồ ưu thương:

- Sư huynh, người hiện tại có thể buông tất cả mạng Ngọc Thanh về Vũ Sơn không? Nếu người biết đến thân mình hiện tại của Ngọc Thanh đã là thê tử của người khác, còn có thể thú Ngọc Thanh sao? Sẽ sao?

Nhan Vân Tề lặng lẽ nhìn nàng, ôn nhuận như nước thêm một tia không hiểu, lại vẫn là câu kia:

- Thanh nhi, người phải đợi sư huynh.

Ngọc Thanh trào phúng cười.

Chờ? Nàng sao có thể chờ?

Nàng cùng nam nhân kia dây dưa, mai một chính là nàng.

Nàng nhìn khuôn mặt che khuất trong bóng đêm, hỏi lại một lần cuối cùng:

- Sư huynh, hiện tại không thể mạng Ngọc Thanh đi sao?

- Thanh nhi, hiện tại sư huynh không thể mạng người đi.

Ánh mắt Ngọc Thanh ngập tràn thất vọng. Nàng thản nhiên cười, mang theo lệ, rời khỏi tầm mắt nam nhân.

Trên đường, gặp Tiểu Xu đang đi tìm nàng.

Tiểu Xu mang theo vẻ mặt lo lắng, thấy nữ tử im lặng đi tới, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng cũng nơi lỏng.

Nàng vừa tỉnh lại liền không thấy tỷ tỷ bên người, đợi đã lâu cũng không thấy tỷ tỷ trở về, nàng hoảng sợ, sợ tỷ tỷ gặp bất trắc, liền chạy đi tìm.

Nhưng thấy nước mắt trên mặt tỷ tỷ, vẻ mặt thê lương, nàng chỉ có thể nhẹ nhàng hỏi một câu:

- Muộn như vậy, tỷ tỷ đi nơi nào? Tiểu Xu sốt ruột quá.

Ngọc Thanh nhợt nhạt cười, trả lời nàng:

- Chỉ là đi thăm Ngọc Liên, chúng ta trở về phòng nghỉ tạm đi.

- Dạ.

Tiểu Xu không hỏi thêm, nhẹ nhàng đưa Ngọc Thanh về phòng.

Ngọc Thanh nằm trên giường, liền không nói gì nữa.

Ngày hôm sau Tiểu Xu tỉnh lại, thấy Ngọc Thanh đã sớm tỉnh dậy, đang ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài, mà trong tay nàng đang cầm một cây bút.

Chờ nàng rời giường đến sửa sang lại, mới nhìn thấy dưới gối bút là một bức họa nam tử, một nam tử thanh tao nho nhã, không có đôi mắt, thật đáng tiếc.

Mà tỷ tỷ, vẫn lặng im, nhìn xa xăm bên ngoài, tâm không biết trôi đi đâu.

Chờ khi đem đồ ăn sang lên, vương phủ liền phái người tới đón Ngọc vương phi hồi phủ, Ngọc Thanh chỉ thản nhiên nói:

- Đi thôi.

Thẳng đến khi về vương phủ, vẫn lặng im.

Tiểu Xu vẫn không rõ tỷ tỷ đã gặp phải chuyện gì.

Nàng lại nhớ tới nhà giam lạnh như băng kia.

Dưới đèn, cuốn sách vẫn lật đến trang đó, ngón tay thon dài, trắng nõn thủy chung vẫn không gỡ trang tiếp theo.

Nhưng thấy, tổ y nữ tử vẫn nhìn, lông mi che lại tất cả suy nghĩ trong mắt.

Cuối cùng, nàng đi tới giường, đem thân mình cuộn trong chăn bông.

Càng cuộn càng lạnh, mãi đến khi run nhè nhẹ.

Hy vọng cuối cùng nàng bầu vú, đã rời xa nàng...

Ngực đau quá, kịch liệt đau, tràn ra mẩn liệt, hô hấp của nàng như bị chặt đứt.

- Đau, sư huynh, ta đau quá.

Nàng cuối cùng rên rỉ ra tiếng, nắm chặt chần bông dưới thân, cuộn mình lại.

Trong đầu là khuôn mặt càng lúc càng xa, toàn thân chỉ còn cảm giác ngực đau như thiêu đốt, mãi đến khi có một bóng dáng cao lớn đi vào, nàng vẫn bị đau đón nhấn chìm.

- Nữ nhân chết tiết, độc của nguời lại phát tác.

Nam nhân rống giận, ôm lấy thân mình quay cuồng của nàng, đem nàng dính sát vào lồng ngực mình, tinh tế hôn từng giọt mồ hôi lạnh trên trán nàng.

Bàn tay phủ lên ngực nàng, hơi hơi vận khí, tiến vào chỗ đau của nàng.

Nàng lập tức thấy khá hơn, mở đôi mắt mù sương, đem thân mình dán sát vào nơi phát ra nguồn nhiệt, miệng nức nở ra tiếng.

- Nguời khóc?

Nam nhân nhìn nàng, quả thật nhìn thấy từng giọt nước mắt trong suốt lăn trên mặt nàng, nước mắt đau đón.

- Vì sao khóc?

Hắn dùng ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt của nàng, bất giác giọng nói đã trở nên nhu tình vạn phần.

Nước mắt của nữ tử càng thêm mãnh liệt. Nàng nức nở một tiếng, đột nhiên ôm chặt thắt lưng của hắn, lần đầu tiên đem bi thương tựa vào ngực hắn.

Hắn cũng ôm chặt thân mình đang khóc thút thít của nàng, mềm nhẹ vuốt ve lọn tóc, khàn khàn nói:

- Đừng khóc...

Đêm hôm đó, nàng nằm trong lòng hắn, đau khổ thiếp đi.

Đêm đó, hắn không giận dữ với nàng;

Đêm đó, bọn họ lần đầu tiên hai tâm hồn đồng điệu.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Đa tâm.

Phía đông mặt trời dần lộ rạng.

Đang trong mùa hạ, tầng sáng đã có nắng sớm.

Trong viện Từ Vi, nhiều giọt sương còn đọng lại, tản ra thần hương đất trời. Cảm giác phóng khoáng, thoáng mát, vô cùng dễ chịu.

Cửa sổ nhỏ khẽ thoáng mở ra, gió nhẹ thổi vào phòng, bên giường dưới liễu trưởng đang buông xuống, mơ hồ thấy được trong trường bóng dáng hai người đang ôm nhau.

Nam nhân mới tỉnh, ánh mắt tỉnh anh lảng lảng nhìn dung nhan nữ tử đang ngủ trong lồng ngực mình, cẩn thận vén sợi tóc trên trán nàng.

Nữ tử ở trong lồng ngực hắn bất an vận vẹo một chút, thân mình càng thêm sát lại gần hắn, chui vào trong vòm ngực nam nhân.

Ánh mắt trầm xuống, thoáng chốc có chút xúc động.

Hắn ôm sát thân mình kiều nhuẫn thom mềm kia, đem tuần nhan tới gần, sát lại nhìn dung nhan kiều diễm, dần dần tới gần đôi môi cánh hoa phấn nộn của nàng.

Đầu tiên là như lông chim điểm nhẹ lên, sau đó bá đạo hàm trụ đôi môi hương nhuễn, trần trọc, như mãi cũng không có thỏa mãn.

Hương thơm của nàng, sáng sớm thật sự là làm say hắn.

Nữ từ khẽ cử động thân mình, rên rỉ một tiếng, mở hai tròng mắt mông lung, rồi đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại ngay trước mặt.

Nàng đầu tiên là sững sốt, theo sau mới có phản ứng, ở trong ngực nam nhân có chút giãy dụa, chống tay đẩy vòm ngực dày rộng ra, cực lực xoay mình.

Nhưng thủy chung là đánh không lại kịch liệt của hắn, bị hắn gắt gao ôm thân mình, mặc hắn khiêu khích lưỡi nàng, hơi thở mùi đàn hương từ miệng tàn sát bừa bãi không cổ kị.

Cuối cùng, hắn rốt cục cũng buông ra nàng, mắt nặng nề nhìn nàng, có ý do chưa thỏa mãn.

Mà nàng, đã thờ hồng học, hai gò má ửng hồng, đôi môi mê người sưng đỏ.

Một thân y phục trắng, cũng bị xốc xếch, lộ ra bờ vai bạch ngọc, cái yếm đỏ tươi.

Hoàng Phủ Luật ánh mắt lại trầm xuống, thật vất vả mới trấn tĩnh lại được, tâm tư lại xôn xao không thôi.

Nữ nhân này bộ dáng mềm mại thật sự là hấp dẫn hắn, khiến cho hắn chút nữa không thể kiềm chế.

Hắn buông thân mình thom dịu, cực lực nhin xuống ý muốn xúc động muốn đem nàng đặt dưới thân, khàn khàn giọng:

- Ngực còn đau không? Tối hôm qua vì sao đau?

Ngọc Thanh hoàn toàn tỉnh táo lại, vì cái gì lại đau?

Là không thể không đau, là bởi vì nàng mất đi thứ trọng yếu đó.

Nam nhân này, có thể hiểu không?

Sau đó liền ngồi dậy, trầm mặc xuống giường.

Hoàng Phủ Luật không có bức nàng. Hắn mới tỉnh ngủ, mang theo ba phần lười biếng, bảy phần gọi cảm, lồng ngực tình trạng hơi lộ ra, tóc dài tùy ý rơi trên đầu vai, hai chân thon dài khẽ động, đôi mắt hẹp dài híp lại, thanh âm vẫn khàn khàn:

- Rồi giường đi. Bốn vương hôm nay muốn vào cung, ngươi đi cùng bốn vương.

Nói xong, cũng không xem Ngọc Thanh có cự tuyệt hay không, đứng dậy, sau đó lại ra lệnh:

- Lại đây giúp bốn vương mặc y phục.

Ngọc Thanh ngồi ở mép giường, nghe thanh âm nam nhân trầm thấp khàn khàn, có chút cảm thụ được hắn thay đổi.

Hắn đối với nàng, tựa hồ có chút thay đổi, phát hiện ra có ôn nhu với nàng hơn trước.

Tối hôm qua hắn ôm nàng suốt đêm, nước mắt của nàng ướt đầm vạt áo của hắn, nhìn nàng bi thương trong lồng ngực, hắn thậm chí nói với nàng "Đừng khóc"

Hắn tựa hồ không có hung tợn kêu nàng "Tiêu Ngọc Khanh", cũng là lần đầu tiên ôm nàng nằm đến sáng sớm, lần đầu tiên làm cho nàng cảm nhận được hắn chân thật tồn tại.

Giờ phút này, bọn họ rất giống một đôi phu thê tình nồng ý đậm.

Mà hắn, là phu quân của nàng. Bởi vì nằm trong lồng ngực kiên cố kia, đêm qua nàng an toàn dựa vào ả ả áp ngủ.

A, phu quân của nàng?

Tô Ngọc Thanh nàng tựa hồ chưa bao giờ có phu quân.

Tự giễu một tiếng, che lại ưu thương trong lòng, đứng lên đi đến bên hắn.

Nam nhân đã sớm ở ngoài trường đội, nhử mi lại, khi thấy nàng, hắn cũng gằm nhẹ:

- Nữ nhân, đừng mất thì giờ nữa, làm chậm giờ tiến cung của bốn vương!

Ngọc Thanh thấy hắn mày kiếm nhẩn lại, đột nhiên có tâm tư phản kích hắn:

- Vương gia là muốn đi sao? Nô tì đi gọi Thu Phinh đến.

Mày kiếm nam nhân càng nhử lại lợi hại hơn, đôi mắt thâm trầm nhìn. Sau đó, hắn đột nhiên kéo thân thể của nàng đặt ở trên giường, tà mị nói:

- Ngươi là ái phi của bản vương, không nên giúp phu quân mặc y phục sao? Đừng quên, thân mình này, cũng chỉ có thể là của bản vương.

Nói xong, hắn dùng lồng ngực tới gần nàng, bá đạo đem nàng bao phủ trong hơi thở của mình.

Ngọc Thanh hơi giãy dụa, nói:

- Ta không phải sủng phi của ngươi.

Nam nhân liếc nhìn nàng một cái, rồi đột nhiên thả thân thể của nàng ra, xoay người, ngắt lời nói của nàng:

- Nhanh lên một chút, bản vương không nói hai lời.

Lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm Thu Phinh:

- Vương gia, nô tỳ cho ngươi bưng nước tới rửa mặt.

Hoàng Phủ Luật nhíu mày kiểm lại, nói:

- Vào đi.

Cửa nhanh chóng bị người bên ngoài mở ra, Thu Phinh bưng thau đồng đi vào, liếc mắt một cái nhìn hai người bên trong, buông thau đồng xuống, thuận thực lấy ngân bảo cho Hoàng Phủ Luật, cung kính chờ:

- Để nô tỳ giúp Vương gia thay y phục, trong cung đã phái người đến.

Nam nhân thoáng liếc mắt một cái hướng Ngọc Thanh, áp chế mi tâm đang nhăn lại, sau đó để cho Thu Phinh tinh tế cẩn thận giúp hắn mặc y phục.

Ba canh giờ sau, Ngọc Thanh theo hắn vào cung.

Khu vực săn bắn hoàng thất rộng mênh mông bát ngát, thảo nguyên rộng lớn, phía sau là một mảnh rừng cây rậm rạp.

Nàng lần thứ ba nhìn thấy ý cười ôn hòa của Hoàng Thượng.

Hắn vẫn là đối tượng nhàn nhạt cười, mang lại cho nàng cảm giác như hương hoa, như nắng ấm mùa xuân. Hoàng Phủ Luật thấy nàng thất thần, hắn giật mình, trong mắt hiện lên tức giận cùng tò mò.

Ngọc Thanh co người lại, nàng chưa từng nghĩ muốn Hoàng Phủ Luật mang nàng tới nơi này.

Nhìn đến long ý Hoàng Phủ Trạch, lại nhìn sang những vương tôn quý tộc bên cạnh, rõ ràng có thể thấy được lúc này hoàng thất bọn họ đi săn bắn. Chỉ là, nam nhân này mang nàng tới nơi này làm cái gì?

Những vương tôn quý tộc bên cạnh quả nhiên đều có những nữ tử hoa lệ, thấy cung đình phượng đầu hải kia, liền biết những nữ tử này cũng là có gia thế phía sau.

Nhưng nàng là cảm thấy nhàm chán, trong mắt nữ tử chỉ có nam nhân bên cạnh.

Nhìn ánh mắt của họ, ghen tị cùng chế nhạo, thật là trần trụi. Nàng chỉ thấy được nam nhân đậm tiếu, không nói một câu, cuối cùng là im lặng.

Nàng liếc mắt một cái sang nam nhân bên cạnh, nhưng thấy hắn cũng đang nhìn đến nàng, phần quan tâm kia liền như vậy tràn vào mắt của nàng.

- Một mỗi sao? - Hắn thấp giọng hỏi, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc chung quanh.

- Có một chút. - Ngọc Thanh cúi thấp đầu, đột nhiên được hắn quan tâm tới trong lòng có chút nhiễu loạn.

Nam nhân này, chuyển biến thật nhanh.

Nam nhân liếc nhìn nàng một cái, thấp giọng phân phó cung nữ phía sau:

- Đưa Ngọc Vương phi đi xuống nghỉ tạm đi.

Ngọc Thanh cảm kích liếc nhìn hắn một cái, nghĩ muốn trước long ý hoàng thượng cúi thấp người hành lễ, nơi này làm cho nàng hít thở không thông.

Phía trước, có bộ dáng nữ tử mặc y phục màu lam đứng ở bên ngoài, thấy Ngọc Thanh không có giật mình, chỉ có trầm tĩnh.

Nhưng thật ra Ngọc Thanh đã rất kinh hãi.

Nàng nhớ rõ nữ tử này, đêm hôm đó, rõ ràng là nữ tử cầu thánh chủ thả nàng. Vì sao hôm nay, nàng trở thành cung nữ?

Nữ tử bảo Ngọc Thanh lui về phía sau theo tiểu cung nữ, mang Ngọc Thanh hướng chỗ yên lặng nhất mà đi.

- Thánh nữ, không cần tới gần bãi sấn.

Ngọc thanh nhíu mi:

- Vì cái gì?

Nữ tử áo lam thân nhiên liếc nhìn nàng một cái, nói:

- Thánh nữ, ngươi nên nhớ chút giáo huấn.

Ngọc thanh không biết như thế nào hướng nữ tử giải thích nguyên do, lại nhìn về phía bãi sấn, chỉ thấy một đội tuần mã hoàn mỹ, các nam nhân hướng tới rừng cây xa xa mà đi, cầm đầu là Hoàng Phủ Luật. Hắn một thân trang phục cẩm bào màu xanh, tóc buộc ra đằng sau, nắm chặt yên ngựa, ở trên thảo nguyên rong ruổi.

Nàng nhìn bóng dáng cao lớn kia, trong lòng hơi hơi co rút, không hiểu vì sao có chút bất an.

- Đây là mạng của hắn, chúng ta vô lực ngăn cản. Thánh nữ, đây là sứ mệnh của chúng ta.

Lúc này nữ tử áo lam cũng nhìn bóng dáng kia dần dần biến mất ở rừng cây, khẽ mở miệng .

Ngọc thanh rốt cục cũng hiểu được cảm giác kinh hoàng này, thì ra là thánh chủ kia vẫn không chịu buông tha Hoàng Phủ Luật.

- Các ngươi, làm gì hắn? – Nhìn bóng dáng kia biến mất ở rừng cây, Ngọc Thanh không khỏi vội vàng.

Nữ tử áo lam liếc nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói:

- Là ý tứ của thánh chủ, chúng ta quản không được.

Ngọc thanh cuối cùng đến gần bãi sấn kia, đi về vị trí Hoàng Phủ luật vừa mới đứng, nhìn phía rừng cây lo lắng không thôi.

Thật lâu sau, sâu trong cánh rừng bỗng xôn xao, thị vệ ở bãi sấn vội vàng hướng trong rừng mà đi.

Ngọc Thanh rối loạn, mắt đỏ lên lo lắng.

Lại nhìn thấy, nam nhân kia đang để thị vệ dìu ra, hắn từ từ nhắm hai mắt, trên người mang ba mũi tên nhọn, máu chảy không ngừng.

- Ngươi. - Ngọc Thanh kinh hoàng nắm tay hắn, yết hầu khô khốc, rốt cuộc phát không ra tiếng.

Lòng của nàng kịch liệt co rút, trên người hắn máu chảy rỉ ra từng chút một, làm lòng của nàng đau đớn.

Nam nhân suy yếu mờ mí mắt, thật sâu nhìn Ngọc Thanh liếc mắt một cái, liền thả tay nàng, thị vệ vội vàng bước đi.

Sau khi nhận tin tức hắn được cứu, nàng biết hắn đi Vân Hiến cung, nơi treo đầy những bức họa của Mạnh Tổ Nguyệt.

Người tới chỉ nói là Vương gia phân phó xuống dưới, làm cho nàng tức khắc đến Vân Hiến cung.

Trong Vân Hiến cung rất tĩnh lặng, bởi vì hơi thở hắn chìm trong căn phòng.

Rất xa, nàng thấy được cảm y vệ trong viện đứng canh nghiêm ngặt, tầng tầng lớp lớp, làm cho chim sẻ cũng khó tới gần.

Nàng đi vào, đột nhiên phát hiện trên tường trống không, không có bức họa của nữ tử kia.

Đi vào nội thất, Hoàng Phủ Luật nằm ở trên giường, trên người quấn băng vải màu trắng, Hoàng Phủ Trạch mang vẻ mặt trầm trọng đứng ở bên giường.

Thấy Ngọc Thanh vào tới cửa, hô một tiếng "Hoàng tẩu", khẽ tránh sang một bên, để cho Ngọc Thanh tới gần.

Người trên giường khép hờ mắt suy nghĩ, mi tâm có nếp uốn, khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt như tờ giấy, làm như vừa mới ngủ.

Ngọc Thanh nhìn bộ dáng hắn lúc này thật yếu ớt, có chút đau lòng. Rõ ràng buổi sáng, hắn vẫn mạnh mẽ bá đạo như vậy.

Nàng rõ ràng nhớ rõ môi mỏng của hắn phun ra hai từ "Phu quân" kia, tuy biết hắn rất bá đạo trong lời nói, lại vẫn là nhớ kỹ, nhớ kỹ cái ôm áp áp của hắn.

Nàng đi qua bên cạnh, lấy khăn lụa ra, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Nam nhân lúc này rồi đột nhiên mở mắt ra đến, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy, hần cổ gồng mở miệng, vẫn không mất đi khí chất bá đạo:

- Không được rời khỏi bốn vương, biết không?

Ngọc Thanh nhìn khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, lần đầu tiên vì hần bá đạo cường thế mà cảm thấy uất ức.

Nam nhân này, quả thật là trong tâm trí cũng chưa từng có nàng a. Rồi lại đột nhiên quan tâm nàng, giống như nhu tình nhiều năm như sư phụ huynh. . . .

Sư huynh!

Nàng đột nhiên lại có chút khó chịu, từng sự việc xảy ra cảm thấy khó chịu.

Tối hôm qua ở trong ngực hần đã khóc một trận, lòng của nàng đã bình tĩnh trở lại.

Đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy, sớm biết nàng cùng sư huynh là không có kết quả, chỉ là chưa từng biết được ngày này sẽ đến nhanh như thế.

Nam nhân liếc mắt thật sâu, nhíu mi nhìn nàng, trong mắt ẩn ẩn có suy nghĩ, nói:

- Người đi ra ngoài đi. Nhớ kỹ, không được rời khỏi Vân Hiên cung! - Quả nhiên là luôn cường điệu.

Ngọc thanh nhìn hần, xiết chặt khăn trong tay, liếc mắt xem nam nhân một cái, ở trong tầm mắt hần lảng lạng đi ra phòng.

Đợi cho thân mình nhỏ gầy kia biến mất ở cửa phòng, Hoàng Phủ Luật thu hồi ánh mắt, nhìn sang Hoàng Phủ Trạch bên cạnh, mở miệng:

- Trạch, đó chính là phe tâm lấy mạng người đã thất truyền trên giang hồ lâu nay, giống như cùng Hồng Y thánh có liên quan với nhau.

Hoàng Phủ Trạch khuôn mặt tuấn tú ôn hòa mang theo trầm trọng:

- Ngay từ đầu, chúng ta chỉ biết Tiêu Ngọc Khanh không phải là một nữ tử đơn giản.

Hoàng Phủ Luật cắt ngang lời nói của hần:

- Nàng không phải Tiêu Ngọc Khanh.

- Tứ ca. - Hoàng Phủ Trạch nhíu mi, ngạc nhiên, rồi sau đó nở nụ cười - Nàng là Tiêu Ngọc Khanh đã thay đổi tính tình. Vậy theo tứ ca, nàng rốt cuộc là ai?

Nam nhân trên giường im lặng không nói, mày kiếm nhăn lại.

Câu nói kia là tại tâm tư của hần lúc đó thốt ra, chỉ là câu sau này, hần chần chờ.

Hồn phách chiếm đoạt thể xác, đến nay hần không thể tin tưởng hoàn toàn.

Dù sao, Tiêu Ngọc Khanh đã từng là nữ tử quý kẻ đa đoan.

Rồi sau đó hần lại bị sự thanh nhã của nàng hấp dẫn.

Hần cuối cùng không thể không thừa nhận, hiện tại nàng tất cả đều rất mê người, làm cho hần có nhu tình.

Sau nhiều lần nổi giận, hần đột nhiên có loại ý nghĩ thương tiếc nước mắt xúc động của nàng. Sự yếu ớt của nàng, làm tâm hần đau đớn, rồi lại ẩn ẩn cảm thấy được nàng là vì nam nhân khác mà phát độc, là vì nàng nghĩ về nam nhân lúc trước sao?

Nghĩ đến đó, kỳ thật đã nhiễu loạn tâm hần một trận.

- Tứ ca, đối phương có lẽ là người ở bên cạnh chúng ta. Ta tuyệt đối không thể tin được hần dám ở trong hoàng cung động thủ.

Hoàng Phủ luật hơi trầm xuống, hai tròng mắt sắc bén:

- Bọn họ là ở Lâm Lý sớm có mai phục. Lần này trong cung không có người nào là không khả nghi!

- Ta đã sớm hạ lệnh đem toàn bộ người trong hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, cho dù là hần có chấp cánh cũng không thể bay. May mắn lần này sẽ không lệch lạc, được không tứ ca? Theo ý ta, tứ ca ở tại Vân Hiên cung tĩnh dưỡng mấy ngày đi, ta sẽ phái người canh gác nghiêm ngặt.

Lúc này đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến một tiếng hô to:

- Thái hậu nương nương giá lâm.

Sau đó, trong ngoài phòng tỳ nữ, thái giám phủ phục trên đất. Đường thái hậu để cho hai cung nữ thanh đỡ tay đưa vào .

- Nhi thần bái kiến mẫu hậu. - Hai huynh đệ đồng thanh nói, Hoàng Phủ Luật chống thân mình hơi cổ sức.
- Miễn lễ - Đường thái hậu đầu tiên là đối Hoàng Phủ Trạch nâng bàn tay trắng nõn, rồi sau đó đi tới bên giường, trong mắt có đau lòng:
- Luật nhi, mau nằm xuống! Miệng vết thương này có thể sẽ nguy hiểm.

Sau đó nhẹ nhàng đỡ Hoàng Phủ Luật nằm xuống, theo sau liếc mắt một cái nhìn mọi người, lớn tiếng:

- Là người nào lớn mặt như thế, dám cả gan không coi ai gia vào đâu? Hoàng Thượng, có thể tra ra được không?
- Mẫu hậu, nhi thần đang điều tra.
- Bất được nhất định trừng trị không được tha.
- Dạ, mẫu hậu.

Lúc này Đường thái hậu mới vừa lòng gật đầu, sắc mặt dịu đi một ít. Bà ngồi xuống bên giường, nắm tay Hoàng Phủ Luật, đau long nói:

- Luật nhi lần này ở tại trong cung dưỡng thương, mẫu hậu chắc chắn phái thái y tốt nhất trong cung đến.

Hoàng Phủ Luật khẽ động thân mình mang thương tích, môi trắng bệch căng tái nhợt, cung kính tạ ơn:

- Nhi thần bái tạ thánh ân mẫu hậu.
- Tốt lắm, nghỉ ngơi tốt đi. — Đường thái hậu trêu mếu vồ nhẹ tay đứa con, bà ra hiệu cho người phía sau, gọi cung nữ đi thỉnh thái y tốt nhất.

Rồi sau đó lại một phen hàn huyên, đem hình ảnh mẫu thân từ ái vô cùng.

- Mẫu hậu. - Lúc này phía sau Đường thái hậu truyền đến một đạo thanh âm kiều nhuỷ, thanh thúy của nữ tử.
- Mẫu hậu, Ngọc Khanh muốn gặp gặp Vân La.

Đường thái hậu quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt chấp nhất của Tô Ngọc Thanh, nàng đứng ở nơi đó, có cầu xin, cũng có chấp nhất.

Trên giường Hoàng Phủ Luật cũng nhìn về phía nàng.

- Ngọc Khanh muốn đi gặp Vân La, thỉnh mẫu hậu thành toàn.

Đường thái hậu thần nhiên liếc mắt nàng một cái, giọng điệu hơi chút có lạnh băng:

- Khanh nhi cũng không trách mẫu hậu thực tâm, ai gia chỉ là nghĩ muốn cấp cho Vân La một hoàn cảnh tốt để lớn lên. Ngươi dù sao cũng là mẫu thân của Vân La, ai gia cũng không thể làm người vô tình, lát nữa ngươi tới Phụng Loan cung đi.
- Tạ ơn mẫu hậu. - Lúc này Ngọc Thanh thở ra một hơi.

Nàng cảm nhận Đường thái hậu đang gây cho nàng áp bách, lại thủy chung là để nàng đi gặp đứa nhỏ vô duyên với mình kia. Nhìn hướng trên giường, nam nhân bị thương, trong mắt hấn bình tĩnh, trong lòng nàng không thể nói rõ là loại cảm giác gì.

Tiểu Ngọc nhi, cũng là đứa nhỏ của nam nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Suối Phi Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Như vậy cũng có thể ngủ.

Trong Phụng Loan cung, Đường thái hậu đem thân mình mỷ nhân tà tà ý trên nhuỷ tháp, mắt phượng híp lại, nhìn cung nữ mềm nhẹ bên cạnh, nửa ngày không lên tiếng.

Ngọc Thanh đứng ở phía dưới chờ đợi có chút nóng nảy, từ khi tiến vào Phụng Loan cung, Đường thái hậu chính là bảo trì bộ dáng tư thái này, giống như đem chuyện của nàng vung tới lên chín tầng mây. Trực giác của nàng cho biết, Đường thái hậu này là cố ý .

Vì thế nàng rất cục nịnh không được nói với mỹ phụ nhân:

- Ngọc Khanh muốn gặp Vân La.

Mỹ phụ nhân rất cục cũng mở cặp mắt xinh đẹp kia ra, lẳng lặng nhìn Ngọc Thanh một hồi, mở miệng phân phó cung nữ:

- Đi đem Vân La quận chúa ôm lại đây.

Cung nữ hạ thấp người, lĩnh mệnh mà đi.

Ngọc Thanh không nói gì, đột nhiên rất muốn cảm tạ cung nữ áo lam kia.

Ngay sau đó, liền thấy cung nữ kia ôm Tiểu Ngọc nhi đi đến. Tiểu tử kia lại lớn thêm một ít, giờ phút này đang đem ngón cái mập mạp cắn ở miệng.

Thấy Ngọc Thanh, một đôi mắt to tròn tò mò nhìn chăm chăm nàng, miệng phát ra bộ dáng mơ hồ không rõ ngôn ngữ.

Ngọc Thanh trong lòng đột nhiên nồng đậm tình thương mẫu tử mãnh liệt.

- Sau giờ ngo, ai gia sẽ đem Vân La đưa đến Tú uyển. – Trên tháp thượng Đường thái hậu miễn cưỡng mở miệng, trong lời nói cũng là cường thế không để cho có cơ hội cự tuyệt.

Ngọc Thanh tiếp nhận đưa nhỏ, cuối cùng hỏi ra nghi hoặc trong lòng:

- Vì cái gì mà nhất định phải đưa Vân La đến Tú uyển? Để cho Ngọc Khanh nuôi nấng Vân La không hơn tốt sao? Vì cái gì nhất định phải làm cho mẫu tử chúng ta xa cách?

Sau khi nghe xong những lời này, Đường thái hậu có chút tức giận, bà nói:

- Làm can! Vân La là cháu gái của ai gia, đưa nàng đi Tú uyển là lựa chọn tốt nhất. Nữ nhi họ Hoàng Phủ cũng đều là được đưa vào Tú uyển học tập lớn dần, hướng chi ——” nàng nói, bỗng trở nên sắc bén – Ngươi không phải muốn dẫn đi Vân La, mang theo đưa nhỏ họ Hoàng Phủ chúng ta cùng nam nhân kia trốn đi?

Ngọc Thanh kinh hãi, không biết việc này vì sao truyền đến tai thái hậu.

Chẳng lẽ việc này là nam nhân kia nói cho Đường thái hậu? Chẳng lẽ mọi người như thế này là xem nàng cùng biểu ca?

Chẳng lẽ ở trong này trừ bỏ biểu ca, không có một người nào tin tưởng nàng là Tô Ngọc Thanh?

Nàng ôm Tiểu Ngọc nhi, hướng Đậu thái hậu giải thích:

- Mẫu hậu, không phải như thế. Ta mang Tiểu Ngọc nhi đi, là vì tiểu Ngọc nhi.

- Không cần gọi ta là mẫu hậu! Cũng không cần nói lý do đường hoàng này!

Đường thái hậu đánh gãy lời nói của nàng, khuôn mặt dâng lên sắc mặt giận dữ, ngữ khí bất giác lại lạnh vài phần:

- Hôm nay tha cho ngươi, xem như phụ thân ngươi đối với họ Hoàng Phủ nguyện trung thành nhiều năm. Ai gia đối với Tiểu gia các ngươi coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Ngọc Khanh, ai gia ngày xưa yêu thương ngươi như vậy, ngươi lại gây ra tội nghiệt với họ Hoàng Phủ.

- Ta. – Ngọc thanh nhất thời không nói được nguyên do để giải thích.

Nàng như thế nào lại làm ra chuyện có lỗi với họ Hoàng Phủ? Nàng chính là nghĩ muốn về nhà mà thôi a.

Nàng phải làm như thế nào cho nữ nhân uy nghiêm này tin tưởng nàng không phải con dâu của bà?

- Ta không phải Tiểu Ngọc Khanh, ta là. - Nàng vội vàng giải thích.

Đường thái hậu gắt gao nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng nói:

- Không phải Ngọc Khanh? Vậy ngươi là ai? Ngọc Khanh, ai gia tuyệt đối không thể tưởng được, mãi cho đến hôm nay, ngươi vẫn không biết sai. Nếu như vậy, ngươi cũng không phải oán ai gia đối với ngươi lãnh bạc. Đưa nhỏ Vân La này đã định là ở trong cung lớn lên, ngươi có thể mỗi tháng đi Tú uyển xem nàng một lần, nhưng tuyệt đối không được mang nàng đi. Nhớ kỹ, đây là ai gia đối với ngươi đã là nhượng bộ lớn nhất!

- Chỉ là, thái hậu.

- Không cần nói thêm nữa! Hai cái canh giờ sau là thời gian Vân La đến Tú uyển, đến đó rồi như thế nào, chính ngươi cũng biết.

Nói xong, lạnh lùng xem liếc mắt Ngọc Thanh một cái, để cho cung nữ đưa trở về hậu cung.

Ngọc Thanh ôm Tiểu Ngọc nhi cảm thấy vô cùng bất lực.

Tô Ngọc Thanh nằng nhiều nhất cũng chỉ xem như là di nương của Tiểu Ngọc nhi, mặc dù có huyết nhục tương liên, lại không phải mẫu thân của bé.

Mà Hoàng Phủ Luật là phụ thân của đứa nhỏ, đối với Tiểu Ngọc nhi mặc kệ không hỏi, mắt luôn lạnh nhạt nhìn, hần như vậy rốt cuộc tính là cái gì?

Nắm lấy tay Tiểu Ngọc nhi đang ngậm trong miệng, sờ thân hình mềm mại tinh tế, nàng lấy ra vòng tay tùy thân của mình, mang vào cổ tay mập mạp của đứa nhỏ.

Rồi đột nhiên phát hiện trên cổ tay kia có vài điểm màu đỏ, rất nhỏ rất nhạt, cẩn thận nhìn mới có thể phát hiện.

- Đây là có chuyện gì? – Nàng giật mình, lo lắng hỏi tiểu cung nữ phía sau.

Cung nữ ngẩng đầu lạnh lùng liếc mắt một cái lên cổ tay phải của Tiểu Ngọc nhi trên mặt một mảnh mê mang:

- Nô tỳ không biết. Tiểu quận chúa hiện tại hầu hết thời gian ở học đường, có thể là tiểu quận chúa không cẩn thận bị làm sao đó.

Nghe xong, Ngọc Thanh luôn có chút bất an. Vết thương này rõ ràng khi cát ngân, như thế nào lại có?

- Ở đó là ai chiếu cố Vân La?

- Vân La quận chúa vẫn là ở tại tẩm cung của thái hậu nương nương, chỉ là hai ngày trước bị đưa đi Tú uyển.

- Tú uyển kia. – Đang muốn truy vấn, chợt thấy từ trong nội thất một cung nữ môi hồng răng trắng nhìn rất quen mắt đi ra.

Nàng đi tới trước mặt Ngọc Thanh, lạnh lùng nói:

- Nô tỳ ở Tú uyển đến đón Vân La quận chúa, thái hậu nương nương thỉnh Ngọc Vương phi ngài quay về Vân Hiến cung.

- Ta đã biết. – Ngọc Thanh nhẹ nhàng, lãnh đạm liếc nhìn nàng một cái, khẽ hôn lên cái trán bé xinh tròn bóng, thấp phần lưu luyến đem đứa nhỏ giao cho cung nữ.

- Ngọc nhi, nhất định phải lớn lên thật tốt. – Đây là lời nhắc nhở cuối cùng của nàng.

Vận mệnh của Tiểu Ngọc nhi, cuối cùng trong tay người khác nắm giữ.

Ngay sau đó, một vài cung nữ ôm lấy Tiểu Ngọc nhi hướng phía ngoài Phụng Loan cung chậm rãi đi, cuối cùng biến mất ở trước mắt.

Ngọc thanh tĩnh lặng đứng ở đó, không biết, vận mệnh của các nàng rốt cuộc ở nơi nào.

Sau đó, nàng liền quay về Vân Hiến cung, bên cạnh một cung nữ áo lam xa lạ đi theo.

Đến cửa Vân Hiến cung, cung nữ trầm mặc kia lui thân rời đi.

Ngọc Thanh đứng ở cửa, nhìn trận thế đội ngũ thủ vệ, có chút cảm nhận được hơi thở nguy hiểm bức người.

Nam nhân này, thì ra lúc nào cũng mệnh huyền một khác a.

Nàng đi vào, đầu tiên nhìn đến chính là ở trong phòng Hoàng Phủ Luật có một thân ảnh màu lam bận rộn ra vào.

- Là người? – Nàng cả kinh nói.

Nữ tử này rõ ràng khi trước nói thánh chủ kia, mà thánh chủ chính là trăm phương ngàn kế muốn giết Hoàng Phủ Luật!

Nữ tử ngẩng đầu, nhử mi nhìn nàng, trên mặt thanh tú lạnh như băng không hề có cảm xúc. Thật sự khó có thể tưởng tượng được bộ dáng ấy đã một ngày kia đã đứng ra cứu nàng.

- Là Hoàng Thượng phái ta tới. – Nữ tử rốt cục thân nhiên phun ra một câu, có chút lãnh đạm bất cần, trước khuôn mặt sợ hãi của Ngọc Thanh.

- Hoàng Thượng phái người tới chiếu cố hần? Như thế nào có thể? Người không phải là.

- Như thế nào không thể? Lãnh Hương hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, cuối cùng lấy được tín nhiệm của hần, Lãnh Lương không dễ dàng đợi được ngày này. Thánh nữ, biết hôm nay, người vẫn là cần một chút giáo huấn a.

- Ta không phải thánh nữ.

Nữ tử tên Lãnh Hương lạnh lùng cười:

- Đây là mạng của ngươi.

Lại không hề nói đôi câu vài lời, lạnh lùng xem liếc mắt Ngọc Thanh một cái, bùng bõn máu loảng đi tới ngoài cửa.

Đề lại Ngọc Thanh một bụng ưu tư.

Khi nàng đi vào nội thất, liền thấy nam nhân bị trọng thương nằm ở đầu giường, trước ngực quần kín băng vải, hai mắt chuyên chú quan sát mũi tên nhọn trên tay.

Thấy nàng vào cửa tới, nhẹ nhàng buông mũi tên trong tay, mày kiếm thoáng buông ra một ít.

- Nhìn thấy đứa nhỏ? – Thanh âm trầm thấp.

- Ân.

Ngọc Thanh đến gần hắn, ở trên đầu giường, hỏi hắn:

- Vì cái gì cố ý nhận định Tiểu Ngọc nhi không phải hài tử của ngươi?

Một câu này, làm cho mày kiếm nam nhân xích một chút, khuôn mặt tuấn tú lập tức có chút khó coi.

Hắn nói:

- Lời này không phải nên hỏi chính ngươi. Đứa nhỏ kia rốt cuộc là của ai, chỉ có chính ngươi mới rõ ràng!

Nghe lời này, Ngọc Thanh có chút khó chịu. Nàng nhìn vào mắt hắn, mang theo một chút chỉ trích:

- Ta cùng biểu ca cho tới bây giờ vốn không có tư tình. Nếu Tiêu Ngọc Khanh là thê tử của ngươi, ngươi thân là phu quân như thế nào không biết? Huống chi đứa nhỏ đáng yêu như vậy, ngươi như thế nào nhẫn tâm.

Hoàng Phủ luật mày kiếm nhú lại lợi hại, khuôn mặt tuấn tú càng thêm khó coi. Hắn rốt cục nhịn không được rống:

- Nữ nhân, quản tốt cái miệng của ngươi! Đứa nhỏ có phải của bốn vương hay không, bốn vương trong lòng tự nhiên đều biết. Bốn vương nói cho ngươi biết, từ đầu đến cuối, bốn vương chỉ có một hài tử là Dục nhi!

- Bởi vì đó là đứa nhỏ của Mạnh Tổ Nguyệt sao? – Ngọc thanh trong mắt có tức giận.

Nam nhân thật sâu liếc nhìn nàng một cái, cuối cùng môi trắng bạc nhẹ thờ:

- Đúng, chỉ có đứa nhỏ của Tổ Nguyệt mới là con của bốn vương.

Ngọc thanh cuối cùng xoay người sang chỗ khác, không cho hắn nhìn thấy khó chịu trên mặt, nàng nói:

- Điều là cốt nhục của ngươi, đơn giản là của Tổ Nguyệt, Tiểu Ngọc nhi thành cô nhi không cha không mẹ. Ha ha, Hoàng Phủ Luật, ngươi điên rồi!

Hoàng Phủ luật nhìn bóng dáng của nàng, ngón tay nắm chặt, rung động

- Nữ nhân chết tiệt!

Lúc này Lãnh Hương trở về phòng, tất nhiên là nhìn thấy hai người, nhưng là không nói gì, cẩn thận hầu hạ Hoàng Phủ Luật. Ngọc Thanh không nhìn bọn họ, bước về phía trước, muốn đi ra ngoài cửa.

Lúc này lại truyền đến thanh âm nam nhân rống giận:

- Bốn vương có nói cho ngươi đi sao?

Ngọc thanh ngừng cước bộ lại, cười lạnh một tiếng, đi ra ngoài cửa.

Rất không tốt, vừa mới cùng hắn cãi nhau xong, hắn liền phi thân đến, đem nàng đặt ở trên giường.

Giờ phút này, cánh tay hữu lực của hắn đè nặng thất lưng của nàng, từ sau ôm nàng vào ngực lớn, mang theo tức giận.

Trong lòng, nàng có chút oán hận hắn, vắn vẹo thân mình, giãy dụa khỏi sự kiềm chế của hắn.

Nam nhân thấy thân mình càng gần sát nàng một ít, cơ hồ không có khe hở.

- Ta muốn đi ngủ. – Nàng oán giận.

Nam nhân càng thêm ôm sát nàng hơn, găm nhẹ:

- Như vậy cũng có thể ngủ.

Như vậy như thế nào có thể ngủ?

Hơi thở hắt đầy đặc chiếu vào bên gáy mẫn cảm của nàng, có chút giống như trêu chọc, tay đặt ở bụng nàng nhẹ nhàng, hơn nữa hạ thể của nàng gắt gao không ngờ như thế, nàng thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng được dục vọng của hắn. . .

Thật sự là làm cho hô hấp nàng rối loạn.

- Ta thích ngủ một mình.

Nam nhân tựa đầu chôn vào bên gáy mang mùi hương của nàng, thanh âm khàn khàn:

- Nếu là ái phi của bốn vương, sẽ thói ngủ cùng với bốn vương, cũng sẽ dần tiếp ứng với thói quen của bốn vương thôi.

Ngọc Thanh vận vẹo, né sự khiêu khích bừa bãi của hắn.

- Ta không quen.

Nam nhân này như thế nào có thể xem như không có chuyện gì phát sinh, còn có thể bá đạo như vậy thay đổi thói quen của nàng!

- Đừng lộn xộn! – Nam nhân găm nhẹ, đột nhiên cuốn thân thể của nàng lên, đưa thân hình vĩ ngạn đặt ở trên thân thể của nàng.

Nàng nhất thời cảm thấy hoảng hốt.

Đã thấy hắn lại dùng trên thân, hạ thể dán vào nàng, đem nàng bao phủ ở dưới thân hắn.

- Ngươi là hồng y thánh nhân? – Hắn hỏi, cái trán cao rơi một giọt mồ hôi lạnh.

- Ta không biết. – Nàng vận vẹo người, cự tuyệt lửa nóng trong mắt hắn.

Nam nhân vươn tay, đem tay của nàng hướng bên mình:

- Nói cho bốn vương, hồng y thánh với ngươi rốt cuộc là quan hệ gì?

Nàng hồn tằm mắt của hắn, lạnh nhạt nói:

- Ta nói với ngươi, ta không biết.

Nam nhân lăng lẳng nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sâu thẳm, dần dần hấp thụ nàng, cơ hồ đem nàng thu vào phiên lốc xoáy kia.

Sau đó hắn dần dần đưa tuần nhan tới gần nàng, dần dần phóng đại, dần dần tới gần, thẳng đến khi hắn đem toàn bộ thân mình đặt thật mạnh đặt ở trên thân thể của nàng.

-A. – Nàng kinh hô một tiếng, đôi nam nhân thống khổ rên rỉ.

Ngay sau đó, thân thể của nàng đột nhiên bị hắn xoay lên trên. Đập vào mắt Ngọc Thanh rõ mồn một vết thương đang rỉ máu của hắn.

Nàng nhìn đến băng vải màu trắng đã loang lổ vết máu, nhìn thấy có chút rất ghê người.

- Ngươi chảy máu! – Nói xong, đã ngồi dậy, vì hắn xử lý miệng vết thương kia.

Nam nhân bắt lấy cổ tay nàng, cắn răng nói nhỏ:

- Ta không sao, chỉ là miệng vết thương có chút vỡ ra, sẽ không có việc gì.

Liếc mắt một cái thấy thống khổ trong mắt hắn, nhẹ nhàng rút cổ tay bị hắn nắm về, nằm xuống, hai mắt nhìn trướng đĩnh.

Nam nhân cũng không ngăn cản nàng.

- Ngươi nên đề phòng ác nhân bên cạnh ngươi. – Nàng nói, hai mắt vẫn nhìn trướng đĩnh.

- Sao cơ? – Nam nhân quay đầu nhìn nàng – Ngươi là nói chính mình sao?

Ngọc Thanh có chút buồn bực, đem trán chuyển qua nhìn hắn:

- Ta không nói chính mình. – Lời nói dừng lại trong mắt, chế nhạo nhìn hấn.

- Ngươi.

Nam nhân nhú mi, chờ câu tiếp của nàng.

Ngọc Thanh cắn răng, cuối cùng đem lời nói tiếp nói ra:

- Ta là nói Hoàng Thượng phái tới người bên cạnh ngươi.

- Lãnh Hương? – Hoàng Phủ Luật mắt chột lóe lên, có tâm tư.

Ngọc Thanh quay đầu lặng im một lát, sau đó nói:

- Ngươi không nên làm cho nàng dựa vào ngươi thân cận quá.

- A. – Bên tai đột nhiên truyền đến nam nhân cười khẽ, hấn nói:

- Thì ra là ái phi ghen tị.

Tay hấn đưa ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, điểm nhẹ chóp mũi nàng.

- Thật sự là bản vương thấy ái phi là tốt, vì bản vương nghĩ chu đáo như thế.

Ngọc Thanh nhìn hấn, bỗng nhiên hấn chế nhạo, còn thật sự nói:

- Ta nói đều là sự thật. – Nói xong nghiêng người đi không để ý đến hấn.

Nam nhân chết tiệt này, đến nay hấn vẫn là không chịu tin tưởng nàng.

Nam nhân trầm mặc, một lát sau, đột nhiên đem vòm ngực dày rộng mang mùi xạ hương nam tính tới gần Ngọc Thanh, cánh tay trước sau như một phủ lên eo nhỏ của nàng, chân dài bá đạo bò lên, cứ như vậy lại ôm lấy nàng đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vọng tâm.

Sáng sớm, tiếng mở cửa khiến Ngọc Thanh bừng tỉnh.

Lãnh Hương bung bỏn đồng tiến vào, nàng ta mặc trang phục màu lam của cung nữ, ánh mắt rất phức tạp nhìn lên tháp thượng, rồi buông chậu cùng băng gạc sạch sẽ trong tay, đi tới bên giường.

- Vương gia, nô tỳ tới giúp ngài rửa miệng vết thương.

Chỉ dám đứng ngoài trướng, không dám đường đột tiến vào.

Cánh tay ôm chặt vòng eo Ngọc Thanh không có dấu hiệu thả lỏng, nam nhân từ từ nhắm hai mắt, càng ôm sát Ngọc Thanh, khàn khàn một tiếng.

Ngọc Thanh đẩy hấn ra một chút:

- Đã không còn sớm nữa, dậy đi thôi.

Cuối cùng nam nhân cũng mở hai mắt hẹp dài thâm thúy, cánh tay co lại, đột nhiên hôn lên trán nàng, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Ái phi, tối hôm qua ngủ trong lòng bản vương có tốt không?

Hấn thân nhiên hỏi, không hề để ý tới nữ tử ngoài trướng.

Ngọc Thanh có chút ngượng ngùng, nàng giãy khỏi ngực nam nhân, ngồi dậy, vén màn trướng đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Luật lấy tay còn lại chống đầu, lẳng lặng nhìn.

- Vương gia...

Lãnh Hương kêu thêm một tiếng.

Nam nhân nhìn qua, đôi mắt sắc bén lóe lên, dường như có chú ý xem xét lời Ngọc Thanh nói hôm qua.

- Lại đây đi.

Nói rồi ngồi dậy, duỗi thân vận nội công.

Lãnh Hương đi đến, nhẹ nhàng cời bỏ băng gạc trên người hắn.

Ngọc Thanh đến trước bàn trang điểm, bên trên có mấy bình hương lộ, một hộp son, một hộp trang sức, một chiếc lược ngà, lâu lắm rồi không có ai động đến, chỗ nào cũng có bụi bám lên.

Nhìn lại lần nữa, nàng phát hiện có một cây Tiêu vĩ cầm màu đỏ sậm.

Nơi này, quả nhiên có nữ tử từng ở.

Nữ tử?

Ngọc Thanh ngẫm nghĩ. Nếu nơi này là tấm cung trước đây của Hoàng Phủ Luật, vậy nhất định Mạnh Tổ Nguyệt cũng sống ở đây.

Không phải mỗi đêm hắn cũng ôm Mạnh Tổ Nguyệt vào lòng sao?

Có phải hay không mỗi đêm cùng Mạnh Tổ Nguyệt tại đây triền miên?

Nghĩ đến đây, đột nhiên nàng cảm thấy thật khó chịu.

Nàng nhìn về giường lớn, thấy nữ tử áo lam đang nghiêng người giúp Hoàng Phủ Luật quấn băng, nam nhân duỗi rộng cánh tay, bộ dáng kia như thể sắp kéo nữ tử vào ngực...

Giữa hai người dường như không có khoảng cách.

Tâm Ngọc Thanh khẽ nhúc nhích, cảm giác như một góc nào đó trong tim đang sụp đổ.

Vì cái gì?

Vì sao nàng nhìn thấy cảnh kia trong lòng lại khó chịu đến như vậy?

Chuyển tầm mắt ra chỗ khác, nhìn về phía gương đồng, nàng vì tâm tư của chính mình mà kinh hoàng.

Nam nhân nhìn qua, trong mắt có trêu tức.

Cánh tay duỗi ra, hắn đột nhiên kéo nữ tử áo lam vào ngực, vừa lòng khi nhìn thấy bộ dáng nữ tử kia mở to mắt chấn động trong gương.

Hắn nhíu mi nhìn áo lam nữ tử giãy dụa trong ngực, ngón tay thon dài vươn ra hướng về gáy ngọc của nữ tử, nhìn như vuốt ve, kì thực làm cho nàng ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Hắn dùng ánh mắt hỏi nàng:

- Người rót cuộc là ai?

Lãnh Hương ngừng dựa dụa, đem thân mình ngồi lên đùi nam nhân, nói:

- Vương gia, miệng vết thương của người lại chảy máu, mau để nô tỳ rửa sạch.

Nam nhân vỗ về má nàng, lạnh nhạt nói:

- Không cần.

Đôi mắt lạnh đột nhiên trở nên tà mị:

- Hoàng đế phái một nữ tử thiên hương quốc sắc như thế này tới hầu hạ bản vương, kiếp trước bản vương tu luyện thật có phúc.

Ngón tay linh động, rõ ràng không có một chút độ ẩm.

Ngọc Thanh nghe đến đó, thực sự đã không nhẫn nhịn nổi nữa. Nàng đứng phắt dậy, đánh gãy tình ý dạt dào của đôi nam nữ.

Nàng lạnh nhạt nói:

- Nô tỳ không quấy rầy Vương gia.

Rồi lạnh lùng liếc qua giường, vội vàng rời khỏi nội thất.

Ra ngoài, nàng vô lực chống tay vào hành lang, ngực đau đến tê tâm liệt phế, nhất thời không thể hô hấp, chỉ có thể suy yếu thở đứt quãng.

Trong đầu không ngừng hiện lên tình cảnh trong trướng, nam nhân này sao có thể đối xử với nàng như vậy? Sao có thể?

- Hoàng tâu, người làm sao vậy?

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nam tử kêu lên sợ hãi, nháy mắt liền thấy Hoàng Phủ Trạch một thân hoàng bào tiến đến, nhìn nàng, trong mắt có lo lắng.

Ngọc Thanh xoay người, cung kính hành lễ:

- Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng.

Đột nhiên thân mình lao đảo một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

- Hoàng tâu...

Hoàng Phủ Trạch kêu lên sợ hãi, vội vàng đỡ lấy nàng.

- Có phải độc đó lại tái phát hay không? Tứ ca đâu?

Mất thấy sắc mặt Ngọc Thanh ngày càng tái nhợt, Hoàng Phủ Trạch cũng bất chấp lễ tiết, ôm lấy nàng, chạy vào phòng.

Thấy cặp nam nữ bên trong, hắn mới hiểu ra mọi việc, cõi lòng chính mình cũng hiện lên một chút khác thường.

- Tứ ca, độc của hoàng tâu phát tác.

Hắn đem nữ tử đặt lên giường, sau đó lẳng lặng liếc nhìn Lãnh Hương bên cạnh, mà nữ tử áo lam lại trốn tránh ánh mắt của hắn.

- Cùng trẫm đi ra.

Nói rồi nhìn một lần cuối vào trong trướng, đi ra ngoài cửa.

Lãnh Hương theo sau.

- Người thích Tứ ca?

Hắn ở chỗ hành lang gấp khúc khoanh tay mà đứng, nhìn cây tuyết lê trước mắt.

Nữ tử áo lam đan tay vào nhau, không trả lời hắn.

Hắn rút cục xoay người, trong mắt không giấu được giận dữ:

- Người là nữ tử Trẫm tín nhiệm nhất, cho nên Trẫm mới yêm tâm phái người đi chăm sóc Tứ ca. Không thể ngờ được người dám câu dẫn Tứ ca!

Nữ tử rút cục ngẩng đầu lên. Nàng nhìn nam tử, trong mắt không hề có vẻ hèn mọn của cung nữ, lạnh nhạt nói:

- Lãnh Hương chưa từng nghĩ đến việc câu dẫn bất luận kẻ nào, chỉ muốn làm tròn bổn phận.

Hoàng Phủ Trạch giận dữ:

- Bao gồm cả thị tẩm?

Sắc mặt Lãnh Hương lạnh lùng vài phần:

- Trong mắt Hoàng thượng, Lãnh Hương là nữ tử lỗ mãng như thế?

Hoàng Phủ Trạch không nói gì thêm, hắn nhìn chằm chằm nữ tử một lát, phất tay áo rời đi.

Lãnh Hương nhìn theo bóng dáng hần, ưu tư...

Trong trường, Hoàng Phủ Luật nhẹ nhàng độ khí cho Ngọc Thanh.

Lúc đầu nàng còn giãy dụa không cho hần đụng chạm, nhưng vẫn bị hần bá đạo giam cầm thân mình.

Hần cầm chặt lấy chân nàng, quát lên:

- Ngươi nguyện ý chết, cũng không chịu để cho ta chạm vào ngươi?

Ngọc Thanh cắn môi, ngón tay nắm chặt xuống nệm, cuối cùng phun ra một câu:

- Ngươi làm như vậy thực có lỗi với Tổ Nguyệt.

Nam nhân trầm mặc, lực đạo giam cầm Ngọc Thanh có giảm nhưng không buông ra. Hần ôm nàng từ phía sau, lặng im nửa ngày, sau đó xoa ngực nàng, nhẹ nhàng thở dài:

- Nơi này, còn đau lắm không?

Ngọc Thanh hờn dỗi không để ý tới hần.

Hoàng Phủ Luật cười khẽ một tiếng, đột nhiên buông nàng ra, mặc quần áo vào.

- Đã có khí lực tức giận bỗng vương, vậy chứng tỏ không còn đau lắm.

Hần tiêu sái mặc thêm trung y, quần dài, đi nhuộm giày màu bạc, sau đó cúi người vào trong trường, khẽ vuốt mặt nàng:

- Hiện tại bỗng vương có chuyện phải làm, ngươi ngoan ngoãn nghỉ tạm trong này, ngủ một giấc sẽ không đau, được không?

Hần đột nhiên vươn tay, điểm huyệt ngũ của nàng.

Thân mình Ngọc Thanh mềm nhũn, nhanh chóng chìm vào mộng mị.

Chỉ thấy hần ôn nhu cười, sau đó nhìn thật sâu cây Tiêu vĩ cắm đặt trên bàn trang điểm, đi ra ngoài.

Hần đi hướng Long Hiền cung.

Thủ vệ ngoài cửa thấy hần, cung kính kêu một tiếng:

- Tứ Vương gia!

- Tứ ca, sao ngươi lại tới đây, thương thế của ngươi...

Hoàng Phủ Trạch tức khắc bước ra, mang theo giặt mình.

- Vết thương của ta không sao. Trạch, hôm nay có chuyện khác.

Hần trầm giọng nói, bàn tay to vung lên, vẩy lui tất cả thị vệ tỳ nữ bên trong.

Hoàng Phủ Trạch mơ hồ đoán ra chuyện hần muốn nói, đỡ Hoàng Phủ Luật ngồi xuống, mở miệng trước:

- Là vì chuyện thích khách sao? Hoàng đế đang huy động quan binh tìm kiếm.

Hoàng Phủ Luật nhìn hần, bạc môi khẽ mở:

- Lãnh Hương ở bên cạnh đệ thì thế nào?

Hoàng Phủ Trạch kinh hãi, khăn trương nói:

- Ca, ngươi quả thực coi trọng Lãnh Hương sao?

Hoàng Phủ Luật cầm chén ngọc trên bàn, tinh tế đánh giá, đạm mạc nói:

- Ta chỉ muốn biết nàng đến từ đâu?

Hoàng Phủ Trạch trở nên trầm tĩnh, hần nhìn về phía nam tử, vững vàng nói:

- Từ ca hoài nghi Lãnh Hương sao? Lãnh Hương là người thái hậu phái tới, hầu hạ ta năm năm, ta hiểu nàng hơn ai hết.

Rồi sau đó lại nói:

- Từ ca, người còn nhớ rõ viện sĩ trước đây của Thái y viện – Tô Thiên Phong không?

Hoàng Phủ Luật nhíu mày:

- Tô Thiên Phong?

Hoàng Phủ Trạch giải thích:

- Tô Thiên Phong hai mươi năm trước bỏ trốn với cung tì bên người thái hậu. Hần rời Thái y viện, liền lĩnh cùng nữ tử kia ly khai kinh thành, về sau không còn tin tức. Nhưng mà trước đây không lâu, hần từng xuất hiện ở kinh thành.

Đến lượt Hoàng Phủ Luật trầm tư suy tính.

Khi tiên hoàng còn tại vị, Tô Thiên Phong từng chuẩn cùng chữa bệnh nan y cho tiên đế, vì thế người trong thành đều biết đến. Không lâu sau, lại mai danh ẩn tích.

Hai mươi năm, ước chừng đủ để mọi người phai nhạt về Tô Thiên Phong, cũng không ngờ hôm nay Hoàng Phủ Trạch lại nhắc tới.

Đều là viện sĩ của thái y viện, hay là cái chết của viện sĩ thái y viện mới đây có liên quan tới Tô Thiên Phong?

Hần hơi trầm mặt xuống, hỏi nam tử bên cạnh:

- Vậy còn hung thủ ám sát bốn vương đã có manh mối gì chưa? Lần này hần không phải Tiêu Như Tự. Lão tặc kia đã bị ta chặt đứt tay chân, cho dù hần còn tâm cũng không còn lực. Cung đình sâu như biển, không chừng muốn bắt hung thủ cũng phải mất nhiều thời gian. Ta tin hần lần này ám sát hụt, lần sau có thể ra tay, bốn vương sẽ chờ. Hừ.

- Từ ca, người phải cẩn trọng, dù sao bọn chúng trong tới, ta ngoài sáng.

Mất Hoàng Phủ Luật trở nên sắc lạnh như dao:

- Bốn vương tuyệt đối chờ bọn chúng đại giá!

Cảm giác này thật trầm lắng yên tĩnh, trong đầu không có mộng mị, giấc ngủ vô cùng an ổn.

Vừa tỉnh lại, ngực cũng không còn đau đớn.

Nàng đứng dậy, phát hiện nam nhân kia còn chưa có quay về Vân Hiến cung, Lãnh Hương cũng không xuất hiện, tất cả đều tĩnh lặng.

Đi tới trước cửa sổ, đập vào mắt là mặt hồ yên ả xanh biếc, hàng lê xanh mát, tầm mắt vô cùng đẹp, đủ thấy tâm tư chủ nhân Vân Hiến cung này.

Mạnh Tố Nguyệt kia cũng từng tựa vào cửa sổ này ngắm nhìn phiến tuyết lê kia sao?

Ngọc Thanh nhíu mi.

Mạnh Tố Nguyệt, Mạnh Tố Nguyệt.

Đoạn thời gian này, nàng nhớ đến nữ tử kia rất nhiều.

Là bởi vì nàng ấy có tình yêu trọn vẹn của nam nhân kia sao? Là vì nàng cũng muốn...

Nghĩ vậy, nàng hoảng hốt. Không có, không phải như vậy!

Nàng cực lực đè xuống suy nghĩ đó của bản thân, sai bước đi đến bàn gỗ cạnh cửa sổ.

Trên bàn trừ bỏ nghiên mực đơn giản, không có gì khác.

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, cố gắng tưởng tượng thấy cảnh sư huynh nắm tay nàng dạy nàng vẽ tranh. Đầu óc lại thủy chung đau xót, quả nhiên, nàng vẫn là... không tài nào nhớ nổi.

Đặt bút xuống, sau đó mở ngăn kéo, lại nhìn thấy bên trong lẳng lặng đặt một bức họa cuộn tròn.

Dùng lụa buộc lại, nhìn qua thực trần quý.

Tim Ngọc Thanh đập thình thịch, dường như bức họa kia có một ma lực mãnh liệt hấp dẫn nàng mở ra.

Cuối cùng nàng cũng cầm bức họa lên, nhẹ nhàng mở ra.

Nụ cười nhã nhặn thanh tao, dung nhan mỹ lệ, váy hoa nho nhỏ thanh nhã, lại là nữ tử kia.

Sớm biết là người đó, nhưng nàng vẫn ôm ấp một hi vọng thật nhỏ nhoi, rồi cuối cùng lại khiến chính mình tổn thương.

Thì ra nam nhân kia, tuy hạ bức tranh này xuống, nhưng vẫn đem cất đi cẩn thận như vậy.

Lẳng lẳng cuộn bức họa lại, đem nó đặt vào chỗ cũ, Ngọc Thanh không còn tâm tư viết chữ nữa, chỉ còn lại tâm tình thất vọng.

Cuối cùng, nàng quyết định đi đến chạm vào cây Tiêu vĩ cầm.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Mông lung.

Khi thì như nước suối leng keng, khi thì như vạn mã chạy trốn, khi thì lại như chiếc thuyền khinh đăng lướt trên mặt hồ.

Tuy từ rất xa, nhưng Hoàng Phủ Luật đã nghe được từng đợt âm nhận từ Vân Hiến cung truyền đến.

Hắn có chút kích động:

- Tổ nguyệt?

Vân Hiến cung trừ bỏ Tổ Nguyệt ra, còn lại không thể có người khác đánh đàn.

Ngay sau đó cước bộ cũng cấp tốc một chút, dần dần, qua hành lang gấp khúc rồi thông thả bước xuống.

Đây... không phải tiếng đàn của Tổ Nguyệt. Bởi vì tiếng đàn của Tổ Nguyệt không có ưu thương như vậy.

Đi vào tới cửa, liền thấy được một tổ y nữ tử ngồi ở trước cây cầm, bàn tay trắng nõn khẽ nâng lên cử động, tay áo ở mặt cầm phát lên bay nhẹ nhàng, phảng phất như lông vũ rơi.

Hình ảnh mông lung động lòng người, khuôn mặt cúi xuống khẽ che vành mi nồng đậm ưu thương.

Nàng chính mình trầm mặc suy nghĩ, không thấy hắn đang đứng ở cửa.

- Bỗng vương có nói người có thể dùng cầm này mà đàn sao? – Hắn nói, vì nàng đối hắn làm như không thấy, nên trong lòng hắn thoáng chút tức giận.

Tiếng đàn ưu thương dần chấm dứt, nữ tử nâng tay lên, lẳng lặng nhìn hắn đi vào.

Hắn đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng, có chút tức giận, cũng có biểu tình khác.

- Đây là cầm của Tổ Nguyệt? – Ngọc Thanh hỏi, bàn tay trắng nõn không hề đụng chạm vào tiêu vĩ kia.

- Đúng. - Hoàng Phủ Luật khoanh tay đứng, gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt.

- Thực xin lỗi, ta sẽ không động vào nó nữa. – Trong lòng gian nan nói ra lời này.

Ngọc Thanh đứng dậy, muốn đi ra khỏi căn phòng khiến nàng hít thở không thông này.

Nơi này, mọi kỉ vật đều là của hắn cùng Tổ Nguyệt, nàng thành một người vô duyên vào đây a.

Nam nhân bỗng nhiên giữ chặt tay nàng:

- Đi nơi nào?

Không xoay người lại, nàng thân nhiên đáp:

- Đi ra ngoài tản bộ giải sầu.

Nam nhân không chịu buông tay nàng ra, bỗng chuyển qua ôm thân thể của nàng, gằm nhẹ:

- Ngươi rốt cuộc làm sao vậy?

Ngọc Thanh tỉnh lặng nhìn hắn, quật cường cắn môi, thân nhiên cười:

- Ta không có thể nào cả, chỉ là nghĩ đi ra ngoài giải sầu. Ngươi buông tay được không?

Nói xong giãy hai tay hắn đang kiềm chế, xoay người, chậm rãi đi ra khỏi tầm mắt hắn.

Lần này, Hoàng Phủ Luật không tiếp tục ngăn nàng lại.

Ra khỏi cửa, nàng hướng phiến đá lam nhạt dưới gốc cây mà đi.

Đám cây xanh kia không tính là rừng, chỉ có một loạt lê thụ y hồ trồng ở đó, gió mát thoáng nhẹ, như là cảnh rừng tiên.

Dưới tàng cây có một bàn đá vuông, phiến đá tự nhiên không giống được điêu khắc, như thể vốn dĩ tạo ra đã là như vậy.

Ngọc Thanh ngồi xuống bên cạnh bàn, cảm thụ được thanh lương bích ba kia, nơi đây thoáng mát, gió thổi qua giải sầu cùng phiền não.

Vừa mới đây, nàng thiếu chút nữa ở trước mặt nam nhân kia mất khống chế.

Nàng chưa từng muốn nghĩ hắn thiên vị Mạnh Tổ Nguyệt như thế. Cho dù là Mạnh Tổ Nguyệt từng sử dụng qua cảm, cũng không cần nói không cho nàng chạm vào.

Nhìn tức giận trong mắt hắn, nàng thấy khó chịu, rất khó chịu.

Hắn đối với Mạnh Tổ Nguyệt là yêu, không biết từ khi nào điều đó làm cho nàng ghi tạc trong lòng.

Gần đây, nàng càng ngày càng để ý tới nữ tử kia, cũng càng ngày càng để ý đến hắn.

Là bởi vì ở thời điểm nàng bất lực, hắn cho nàng dựa vào sao?

Hay do bất tri bất giác, nàng đã dần dần đem chính mình trở thành thê tử của hắn?

Hắn đối nàng, cũng là có một tia nhu tình đi.

Chỉ là, nàng có thể thay thế vị trí nữ tử tên Mạnh Tổ Nguyệt ở trong lòng hắn sao?

Có thể sao?

Không đâu!

Nàng đột nhiên đứng dậy, vì tự mình miên man suy nghĩ nên cảm thấy ảo não, cũng cười chính mình si tâm vọng tưởng.

Nàng như thế nào có thể quên, hắn từng oán hận nàng cỡ nào!

Rời khỏi bàn đá vuông, nàng đi đến hồ bích ba. Gió thổi bay tay áo của nàng, mái tóc đen mượt bỗng bồng bềnh theo gió bay nhẹ lên, tóc của nàng rối loạn, cũng là lòng của nàng rối loạn.

Nam nhân này, đã làm rối loạn tâm tình của nàng rồi.

Dựa vào gốc lê, nhìn nước hồ trong veo, nàng để gió mát thổi loạn xung quanh.

Ở nơi này trước kia, nàng đánh đàn, hắn múa kiếm.

Hắn cùng Mạnh Tổ Nguyệt quả thật là đôi thần tiên quyến lữ.

Lại nhìn dòng chữ khắc in đậm trên cây, rõ ràng là người sử dụng kiếm khắc thật sâu.

Hoàng Phủ Luật – Mạnh Tổ Nguyệt, sáu chữ to đẹp, nét chữ hữu lực, tựa như khắc vào tâm khảm.

Giống như kiều ngạo nói cho nàng – Tô Ngọc Thanh đứng dưới tàng cây lê này, nơi đây từng là nơi hân cùng Mạnh Tổ Nguyệt thề non hẹn biển, là nơi hạnh phúc cùng vui vẻ của hai người.

Hân cùng Tổ Nguyệt, thề non hẹn biển, thiên sơn vạn thủy – vĩnh kết không rời.

Ngực bỗng một trận đau đớn mạnh mẽ, nàng xoay người hướng đại môn Vân Hiên cung đi nhanh tới.

Nơi này, dù chỉ một khắc nàng cũng không muốn ở lại.

Một thân ảnh nhỏ nhắn gầy yếu trong màn đêm tĩnh lặng, gió phiêu phiêu qua tay áo, đứng lặng lẽ trước đại môn Vân Hiên cung.

Mà đằng sau nàng có một thân ảnh cao lớn đi theo.

Nàng bước nhanh không hề có mục đích. Trong lòng thực rối loạn, rất đau, rất đau!

Thở sâu, nàng liều mạng nhịn xuống không cho phệ tâm đau đớn kia lại phát tác, cuối cùng chỉ còn cách cắn chặt môi để mình tỉnh táo ra một chút.

Ngọc Thanh khẽ run, toàn thân lạnh như băng.

Nam nhân đi theo phía sau nàng đã hồi lâu, nhưng lại thủy chung cách xa nàng mười bước chân. Khi nhìn thấy thân ảnh bối rối kia, hơi nhíu mày lại.

Hắn mặc áo bào xanh đen, thắt lưng mang ngọc bội kỳ lân, giày nhuyễn màu xanh, hơi thở trầm ổn, tóc dài theo gió bay lên, ngẫu nhiên có hai sợi tóc dùng lại phát phơ trên vầng trán cao, càng tăng thêm cho hắn vẻ tuấn lãng, tiêu sái đã vốn không giấu đi được.

Mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi bạc mỏng, như một bức điêu khắc tỉ mỉ, năm phần tuần năm phần lãnh, thật là một mỹ nam tử lạnh lùng.

Môi bạc gọi cảm kia, khẽ nhếch lên, lại hơi tái nhợt nhạt.

Hắn lo lắng cho nữ tử phía trước.

Khi hắn mới bước vào Vân Hiên cung, liền cảm giác được nàng có điểm không thích hợp, trên gương mặt của nàng ẩn ẩn đau thương.

Rồi từ cửa sổ nhỏ nhìn ra, nàng đứng dưới tàng cây lê, váy mỏng tiêu sái bay lên, lưu lại thật sâu trong lòng hắn một bóng dáng cô tịch bi thương.

Một khắc kia, hắn rất sợ nàng làm chuyện điên rồ.

Cho nên một đường này, hắn luôn đi theo nàng. Lại chỉ nhìn thấy nàng không hề định rõ phương hướng mà đi, bước nhỏ chậm rãi, bóng dáng gầy yếu ưu thương không thôi.

Trong lòng hắn có cảm giác khó tả, chỉ biết, hắn không muốn nhìn thấy nàng như vậy. Hắn biết nàng đã khóc, lại không biết nàng vì ai mà khóc.

Giờ phút này trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện hé ra một khuôn mặt nam nhân, một tình yêu thầm kín.

Nàng là vì nam nhân kia mà khóc sao?

Hận hắn đã chia rẽ bọn họ?

Hắn đứng ở phía sau, lặng lẽ nhìn thân ảnh nhỏ gầy đứng lặng bên cạnh ao sen, ánh mắt dần dần chuyển thành phức tạp.

Bỗng nhiên, hắn thấy nữ tử đi vào vài bước, đang muốn vươn tay chạm vào người nữ tử, lại đột nhiên cảm giác được phía sau một cổ lệ khí đánh úp xuống.

Quay đầu lại, liền thấy được hai thanh hàn quang đại đao lóe sáng nghênh diện bổ tới.

Hắn kinh hãi, phản ứng nhanh chóng tới bên Ngọc Thanh, hướng bên cạnh che chắn.

Hai hắc y nhân che mặt từng bước một ép sát, một khắc không thả lỏng, đại đao trong tay dùng lực khiến uy vũ sinh phong.

Hoàng Phủ Luật đem Ngọc Thanh kéo lại phía sau, bàn tay vận nội công chống cự thích khách đang tiến lại gần.

Hơi vận khí, liền cảm thấy bên ngực một trận xé rách đau đớn, nguyên lai là kiếm kia làm vết thương rạn nứt, hắn thậm chí kêu một tiếng

- Không ổn.

Sau đó nhanh chóng kéo Ngọc Thanh chạy về phía sau, hướng phía núi giả mà đi.

Đó là một mảnh núi đá lờm chờm gồ ghề, mặc dù không cao, nhưng hình dạng quái dị. Đi vào trong, thăm nghĩ trong lòng, nơi này thực dễ lạc đường.

Ngọc Thanh bị Hoàng Phủ Luật nắm tay kéo đi, hướng nơi sâu trong núi chui vào.

Nàng tuyệt đối không thể tưởng tượng được nam nhân này chạy trốn lại dẫn theo nàng, cũng không nghĩ ngay tại dưới chân thiên tử, còn có kẻ dám ám sát đương kim Tứ Vương gia.

Nhìn hai hắc y nhân kia liều mạng chém giết, liền biết bọn loạn đảng chúng sẽ giết hẳn bằng bất cứ giá nào .

Dưới chân đá vụn rất nhiều, nàng không định hình được rõ đi theo hẳn, nhưng xương đột nhiên cảm thấy đau đớn, thầm nghĩ là do khi này chạy đi.

Nam nhân phía trước quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, đột nhiên một phen ôm lấy nàng, thuận thực đi hướng hang thần bí kia trốn vào.

Thoáng chốc, trước mắt nàng tối sầm, cái gì đều nhìn không rõ, chỉ nghe tiếng tim đập kịch liệt của nam nhân, cùng tiếng bước chân bên ngoài.

Trong nháy mắt, nàng giống như trở lại khi ở ngõ nhỏ có đồng rom rạ, bọn họ trốn tránh bị đuổi giết, ở trong rom rạ triền miên.

Lúc này, nam nhân ôm nàng thầm nghĩ đi vào chỗ sâu bên trong.

Vẫn là một mảnh tối đen, nàng cảm giác được không gian bên trong càng lúc càng lớn.

Hơn nữa, tại đây trong bóng tối, nàng càng thêm rõ ràng ngửi được trên thân nam nhân hỗn huyết tinh xạ hương, cảm nhận được hân hữu lực ôm nàng, cảm nhận được tiếng tim đập kịch liệt của hắn.

Tại đây không gian u ám này, không thể thấy nổi năm ngón tay.

Trong bóng tối, thân thể của nàng trở nên mẫn cảm, hơi thở nam nhân quấy nhiễu hô hấp của nàng.

- Ngươi. muốn đi đâu? – Nàng run rẩy hỏi.

Nam nhân không nói, đột nhiên đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên một cái giường đá, lấy ra một mồi lửa nhỏ châm lên.

Trước mắt Ngọc Thanh thoáng chốc sáng lên.

Không tính đại thạch động, hiện ra thạch bàn, hiện ra giường đá, thực đơn sơ!

- Nơi này là chỗ nào? – Nàng rốt cục có thể thích ứng ánh sáng đột nhiên tới, hỏi nam nhân về mặt thống khổ bên cạnh.

Nhưng thấy môi bạc nhếch lên, mày kiếm thật sâu nhíu lại. Hắn nhìn nàng, gặm nhẹ:

- Nữ nhân, không cần nói nhiều làm gì. – Nói xong đi đến bên giường đá, lẳng lặng nằm xuống, không hề nói gì.

Ngọc thanh lập tức ngửi được một trận nồng đậm mùi máu tươi.

Nàng hướng nam nhân bên cạnh, lúc này mới phát hiện đoạn bèo xanh đen sớm đã ướt đẫm máu tươi.

Bởi vì đoạn bèo thâm màu, rất khó nhìn ra đó là máu, khó trách nàng vừa rồi ở trong lòng ngực hắn ngửi được mùi máu tươi.

- Miệng vết thương của ngươi? – Nàng rốt cục nhìn không được hỏi.

Nam nhân lẳng lặng nằm, khẽ nhắm mắt, không đáp lời nàng.

Nàng tới gần hắn một chút:

- Ngươi chảy máu nhiều lắm. Nếu không cầm lại, tính mạng sẽ nguy hiểm.

Hắn rốt cục cũng mở ra, ánh mắt nhấp nháy nhìn chằm chằm nàng:

- Ngươi quan tâm bản vương?

Nàng né tránh lửa nóng của hắn, xoay người sang chỗ khác:

- Ta chỉ là không muốn nghĩ đến nhìn thấy một sinh mệnh chết đi ở trước mặt ta. Ngươi rốt cuộc muốn hay không muốn ta giúp ngươi cầm máu?

Hoàng Phủ Luật khẽ cười một tiếng, hỏi:

- Ngươi vừa rồi vì sao khóc?

Ngọc thanh chột dạ, lập tức nói:

- Ta không khóc.

Nam nhân ngồi dậy, hướng thân thể của nàng, vươn tay ra khẽ vuốt nước mắt bên hai gò má nàng, nói:

- Là nam nhân Dung Danh Tông kia sao? Là oán bốn vương chia rẽ các người sao?

Nhìn vào trong mắt nam nhân, Ngọc Thanh lệ đột nhiên tuôn rơi.

Nàng rơi lệ, không phải vì biếu ca, cũng không phải vì sư huynh, mà là vì nàng cùng nam nhân này dây dưa không rõ.

Nàng có thể nói cho hắn trong lòng nàng có cái loại cảm xúc không hiểu được này sao?

Cho nên, nước mắt liền như vậy không thể khống chế được rơi xuống, trút xuống trong đó lẫn cả bất lực cùng bi thương của nàng.

Nàng không nhìn hắn, đem bàn tay mềm mại đặt trên ngực hắn, giúp hắn cầm máu.

Nam nhân nhẹ bắt lấy của nàng, hỏi:

- Nói cho bốn vương nghe, người bây giờ còn nghĩ muốn cùng Dung Danh Tông trốn đi không?

Ngọc thanh nhìn hắn, không nói.

Hoàng Phủ Luật rút cục thất bại buông nàng ra, xoay người nằm ngửa trên giường đá.

- Nơi này, là căn cứ tư mật trước đây của ta. – Hắn mở miệng nói, làm như lẩm bầm lầu bầu, rồi lại ngẫm có ý ưu thương.

- Trước đây chỉ cần bị phụ hoàng trách phạt, ta sẽ tới nơi này. Chỉ có ở trong này, ta mới có thể tìm được sự yên lặng. Nơi này không có tranh đấu, không có tranh quyền đoạt vị, không có huyết vũ tinh phong, chỉ có mình ta. Cho dù là sau này, ta cũng không nghĩ tới sẽ có được một nơi yên tĩnh như vậy. Tuy rằng nơi này tối tăm như địa ngục, nhưng cũng là nơi khiến ta tĩnh tâm nhất trong vương cung này.

Ngọc Thanh ngạc nhiên nhìn về phía hắn, chưa từng nghĩ hắn muốn cùng nàng nói chuyện này.

Hắn mang nàng đến mật động bí mật của hắn, tuy rằng là vì tránh né đuôi giết.

Nam nhân không nhìn nàng, tiếp tục nói:

- Người là người đầu tiên đến nơi này.

- Vậy người cũng không mang Mạnh Tổ Nguyệt đến đây sao? – Nàng lập tức nghĩ tới vấn đề này.

Rõ ràng là hắn yêu Mạnh Tổ Nguyệt như vậy, không phải sao?

- Tổ Nguyệt nàng sợ tối, cho nên ta chưa bao giờ mang nàng tới nơi này.

Thì ra là như vậy, Ngọc Thanh có chút thất vọng.

- Ta giúp người cầm máu, máu vẫn đang chảy. – Nàng nói sang chuyện khác, cũng đánh vỡ sự im lặng xung quanh.

Hoàng Phủ Luật lần này không hề ngăn nàng. Hắn phối hợp để nàng bỏ đi ngoại bào, lộ ra lồng ngực tinh trắng, bên trong băng vải màu trắng đã bị máu nhuộm thành vải đỏ.

Ngọc thanh hơi hơi nhíu mi.

Hoàng Phủ Luật lấy ra một kim sang được tốt nhất đưa cho nàng:

- Tổ nguyệt nàng sợ tối, sợ máu, cho nên ta cũng không để cho nàng động đến nó.

Ngọc thanh nhận lấy, mày nhíu lại càng sâu.

Thì ra nam nhân này đem Mạnh Tổ Nguyệt bảo hộ cẩn thận như thế, vậy Tô Ngọc Thanh nàng thì sao?

Hắn nhận định nàng là nữ nhân ương ngạnh ác độc, nên cũng không bận tâm đến điều đó?

Hắn, biết nàng như thế nào sao?

Do nàng si tâm vọng tưởng, mong hắn sẽ hiểu được nàng. Bởi vì nàng, dù sao cũng không phải là Mạnh Tổ Nguyệt.

Đem kim sang được cẩn thận đồ vào miệng vết thương ở đầu vai hắn, nàng cắn cắn môi, trong lòng tràn ngập tâm tư rối loạn.

Nam nhân lặng lẽ nhìn chăm chăm cánh môi quật cường của nàng, con ngươi đen sâu thẳm.

Sau khi rắc xong thuốc bột, nàng khẽ nhích người đem trán dựa vào trên vai hắn, đưa tay sờ lên băng vải phía sau lưng.

Giờ khắc này, nàng cách hắn rất gần, gần gũi đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, tim nàng lại đập nhanh, Hoàng Phủ luật thư thái ngồi hưởng thụ mùi hương thanh mát tỏa ra từ cơ thể nàng.

Từ xa nhìn lại, cảnh tượng này chính là nam nhân đem nữ tử gắt gao ôm vào trong ngực, thâm tình mà triền miên.

Ánh lửa đập dồn, chiếu lên khuôn mặt che kín nhu tình nồng đậm của Hoàng Phủ Luật.

Đáng tiếc, nữ tử lại không nhìn thấy.

Băng vải quấn đến một nửa, lửa dường như cháy hết, liền tắt phụt đi, bên trong thoáng chốc lại lâm vào một mảnh tối đen.

Ngọc thanh cầm băng vải ở vai Hoàng Phủ luật , trong lòng cảm thấy kinh hoàng:

- Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?

Hoàng Phủ Luật cũng không có buông nàng ra, mà là nhẹ nhàng đem nàng ôm sát trong lồng ngực, làm cho nàng ngồi ở trên đùi hắn, khàn khàn giọng:

- Cùng bốn vương trong động tối đen này, ngươi sợ sao?

Thân mình Ngọc Thanh hơi hơi cứng đờ, chưa từng dự đoán được nam nhân này sẽ hỏi như vậy, nàng nói:

- Ngọc thanh trước kia ở Vũ sơn cũng từng là một người sống ở sơn động, cho nên ta không sợ.

Nàng vừa nói xong, cánh tay đang ôm eo nàng tựa hồ siết lại một ít.

Nam nhân không quá hài lòng với câu trả lời của nàng, nhưng cũng không dùng lực quá lớn. Ngọc Thanh chỉ thấy lưng hơi chật lại, không đau đớn gì.

Trong bóng đêm, nàng không nhìn rõ mặt hắn, chỉ cảm nhận hơi thở của hắn, cặp mắt kia, khóa chặt nàng, lóe lên lửa nóng trong bóng đêm.

Nàng cầm băng vải mới quấn được một nửa, đánh vỡ không khí quái dị, hít thở không thông này:

- Ngươi có khỏe không? Ta hiện tại có thể tiếp tục băng bó cho ngươi.

- Được.

Nam nhân lần đầu tiên nói từ này.

Ngọc Thanh không nói gì nữa, cầm băng vải sờ soạng trên ngực nam nhân.

Ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng vuốt ve, sợ làm đau hắn, lại vẫn nghe thấy tiếng hắn áp lực hút không khí.

- Rất đau sao? Có chịu một chút nhé, ta sẽ chạm vào miệng vết thương của ngươi.

Ngón tay càng thêm mềm nhẹ.

Nam nhân đột nhiên bắt lấy tay nàng, gặm nhẹ một tiếng:

- Đáng chết!

Giấy lát ôm chặt thân mình vào ngực hơn, tuần nhan trong bóng tối chuẩn xác tới gần Ngọc Thanh:

- Nữ nhân đáng chết, ngươi phải phụ trách dập lửa!

Hơi thở ồ ồ phun lên hai gò má Ngọc Thanh, mang theo tình dục nồng đậm. Ngọc Thanh trở nên khản trương.

Ngay sau đó, bạc môi nam nhân áp đến, trong lửa nóng mang theo vài phản áp lực, tay kéo người nàng sát vào mình, vội vàng nhưng không mất nhu tình.

Ngọc Thanh yếu ớt đem tay đặt trước ngực hắn, có chút giấy dựa.

- Hoàng Phủ Luật, ngươi tin tưởng ta là Tô Ngọc Thanh sao?

Nam nhân ngừng động tác, vừa như bị người dội một gáo nước lạnh.

Hắn buông nàng ra, khàn khàn:

- Ta tin tưởng ngươi không phải Tô Ngọc Thanh.

Nói xong, hắn đột nhiên bế nàng lên, đi ra ngoài động.

[Editor: Trời ạ! Sao lần nào anh chị cũng gần... lại "tắt lửa tình thù" thế :(]

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nhu tình.

Trước mắt đột nhiên sáng bừng, nàng theo hắn ra khỏi thạch động.

Hắn ôm eo nàng xuyên qua dãy núi già, sau đó đặt nàng vững vàng trên mặt đất sau hậu hoa viên. Hai hắc y nhân kia đã sớm không thấy bóng dáng, nhưng thấy rất nhiều cảm y vệ đang truy tìm quanh khu núi già.

- Tử ca!

Từ xa đã thấy Hoàng Phủ Trạch đi đến.

Về mặt hắn lo lắng:

- Tử ca, bọn thích khách lần này đào thoát không xong, dám bày trò ngay trước mắt ta, lần này phải một lưới bắt hết! Ta đã phái cao thủ đại nội đuổi theo.

Mất thấy vết máu trên đoạn bào của Hoàng Phủ Luật, hắn phân phó Lãnh Hương phía sau:

- Mau đỡ Tử ca quay về Vân Hiến cung, lập tức mời thái y.

- Vâng.

Nữ tử áo lam thanh tú lạnh lùng liếc nhìn Ngọc Thanh một cái, rồi đi lên đỡ lấy Hoàng Phủ Luật.

Hoàng Phủ Luật liếc nhìn Lãnh Hương, không nói gì, phối hợp để nữ tử đỡ đi hướng Vân Hiến cung.

Bên trong, Lãnh Hương giúp Hoàng Phủ Luật tẩy trừ, băng bó miệng vết thương, chầu đồng bên cạnh tràn đầy máu loãng, màu đỏ tươi.

Ngọc Thanh một bên nhìn, cùng nam nhân trên giường cùng nhau nhìn nữ tử áo lam bận rộn, đều có tâm tư riêng.

Nữ tử áo lam vẫn trấn định tự nhiên, thực hiện chức trách một cung nữ.

Cuối cùng, Tiểu Quý Tử cùng một lão nam nhân tiến vào.

- Vương gia, nô tài dẫn Lâm ngự y đến đây.

Hoàng Phủ Luật để ngực trần, nhìn hai người đứng ngoài cửa một cái:

- Bọn vương đã biết, ngươi lui xuống trước.

- Vâng.

Tiểu Quý Tử hành lễ lui ra.

Đi sau Lâm ngự y, có một người đeo hòm thuốc trên lưng – Nhan Văn Tề.

- Sư huynh!

Ngọc Thanh kinh hãi, tuyệt không thể ngờ lại gặp được sư huynh ở chỗ này.

Nhan Vân Tề cũng kinh ngạc nhìn nàng. Đêm hôm đó, Ngọc Thanh trở về nhà phu quân, không chút tin tức. Hấn đã dốc sức truy tìm nhưng không thấy.

Lúc đó hấn mới biết, Ngọc Thanh bám vào thân thể vị Sườn phi của Tứ vương gia.

Cho nên, lẽ đương nhiên Ngọc Thanh cũng thành thê tử của hấn.

Về phần nam nhân lạnh lùng trước mắt, hấn chỉ từng thấy một lần, là một mỹ nam tử khí vũ hiên ngang, lại nghe nói là một kẻ vô cùng lãnh tàn.

Hấn cùng Ngọc Thanh bốn mắt nhìn nhau, không nói được lời nào.

Sau khi lễ bái, Lâm ngự y đi tới cạnh giường cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của Hoàng Phủ Luật.

- Đây là đồ đệ ngươi mới thu nhận?

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn Nhan Vân Tề phía sau, lãnh bạc mở miệng.

- Đây là đồ đệ cự thần mới thu nhận, lần trước ở Thái y viện dẫn hấn gặp qua Tứ vương gia ngài một lần.

Hoàng Phủ Luật nhớ ra một chút. Hấn liếc nhìn cặp mắt trầm tĩnh của nam nhân kia, nhìn nhìn Ngọc Thanh đứng sững một bên, nhìn thấy giữa hai người có thứ gì đó mơ hồ giống nhau.

Hơn nữa, hấn phát hiện, ánh mắt nữ tử nhìn nam nhân kia, thực không muốn xa rời.

Không muốn xa rời?

- Các ngươi quen biết?

Hấn hỏi chính là Ngọc Thanh, trong lòng có chút tư vị khó chịu.

- Vương gia, thảo dân sao có phúc may mắn được Vương phi nương nương cao cao tại thượng để ý đến được?

Nhan Vân Tề nho nhã trầm tĩnh như bách tùng vạn niên. Hấn thân nhiên nhìn nam nhân trên giường, lập tức trả lời.

Ngọc Thanh nhìn hai nam nhân, cũng không mở miệng. Nàng khó hiểu, cũng có chút khó chịu.

Sư huynh làm như vậy, là vì Tiêu Ngọc Liên sao?

Nên, làm như không biết nàng?

Nàng cười tự giễu, im lặng không nói.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn nam nữ trước mặt, không hề lên tiếng.

Vì thế, toàn bộ nội thất rơi vào yên tĩnh.

Cuối cùng, Lâm ngự y lấy thân phận thầy thuốc, căn dặn nam nhân trên giường:

- Vương gia, dù vết thương của ngài không trúng chỗ hiểm, nhưng chạm vào xương, nếu không tĩnh dưỡng lâu dài, lão phu sợ sẽ để lại di chứng.

Hoàng Phủ Luật vung tay lên:

- Bỏn vương tất nhiên biết được, chỉ tiếc có người không chịu buông tha bỏn vương.

Mắt hấn chợt lóe lên, lại hỏi:

- Ngươi ở Thái y viện lâu như vậy, nhất định biết viện sử trước đây của Thái y viện, Tô Thiên Phong?

Lời này, làm cho Tô Ngọc Thanh cùng Nhan Vân Tề cùng cả kinh.

Hai người cùng nhìn chăm chăm nam nhân kia cùng lão thái y ngồi bên giường.

Chỉ nghe thấy Lâm ngự y trả lời:

- Cự thần quả thật biết rõ Tô viện sử đại nhân, nhưng mà hai mươi năm trước Tô viện sử đại nhân đã rời đi kinh thành, đến nay không rõ tin tức.

Nam nhân trên giường để Lãnh Hương đắp thuốc cho hấn, sau đó lẳng lặng để nàng mặc áo cho mình, bước xuống.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, mày kiểem nhưu lại:

- Nói như vậy, ngươi hai mươi năm nay chưa thấy Tô Thiên Phong?
- Cựu thần đích xác đã hai mươi năm nay chưa thấy qua Tô viện sử đại nhân.
- Tốt lắm, ngươi lui xuống đi.
- Vâng, Vương gia.

Tức khắc, Lâm ngự y mang theo Nhan Vân Tề bước ra cửa.

Nhan Vân Tề khẽ liếc Ngọc Thanh, không tiếng động lui ra.

- Sư huynh.

Một tiếng thốt ra, lại bị nam nhân ngắt lời.

- Ngươi biết hắn!

Ngọc Thanh thu hồi tầm mắt, nói nhỏ:

- Hắn chính là rất giống một cô nhân ta từng gặp.

Kết cục như vậy là sư huynh muốn sao? Vậy thì nàng sẽ làm như vậy.

- Đúng không?

Hoàng Phủ Luật liếc nhìn nàng một cái, rồi lại như không có việc gì nói:

- Xem ra rất nhiều chuyện cũ của ái phi, bản vương còn chưa biết đến.

Nàng bình tĩnh nhìn vào mắt hắn:

- Rất nhiều chuyện cũ của ta ngươi đương nhiên không biết, hơn nữa ngươi còn chưa từng muốn biết.
- Ha ha!

Nam nhân đột nhiên khẽ cười một tiếng, sau đó đi tới bên cửa sổ khoanh tay mà đứng, nhìn ra hồ nước xanh biếc:

- Cho dù bản vương muốn biết, ái phi nguyện ý để bản vương biết được sao?

Ngọc Thanh nhìn bóng dáng cao ngất, bất giác xiết chặt chiếc khăn trong tay, hắn nói lời này là có ý gì?

Nam nhân xoay người, vẫy Lãnh Hương lui ra. Sau đó bước thong thả tới trước mặt nàng, vươn tay nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, khẽ nói:

- Mặc kệ ngươi có phải Tiêu Ngọc Khanh hay không, bản vương muốn ngươi, hiểu chưa?

Nói rồi ôm sát thắt lưng nàng, mang nàng tới bên cửa sổ, để nàng cùng ngắm khung cảnh bên ngoài với hắn.

Ngọc Thanh bối rối, rốt cục hắn có tin nàng không phải Tiêu Ngọc Khanh hay không?

Hắn rõ ràng đã biết nàng là Tô Ngọc Thanh, lại vẫn không chịu thả nàng.

Nàng bị hắn ôm vào ngực, nhìn hồ biếc rừng xanh, lại đột nhiên nhớ tới lời thề non hẹn biển của hắn cùng Mạnh Tổ Nguyệt trên thân cây, lời hứa hẹn vĩnh viễn không thể xóa nhòa của hắn cùng Mạnh Tổ Nguyệt.

Cho nên, lời hứa hẹn của hắn, còn có thể cấp cho nàng sao?

Cho nên, nàng sợ hãi. Nàng sợ bị tổn thương, chỉ đành cật lực trốn tránh mà thôi.

Ngọc Thanh xoay mặt, nhìn hắn đang dán vào sau nàng, cuối cùng không nhịn được hỏi hắn:

- Ngươi làm như vậy, không làm Mạnh Tổ Nguyệt thất vọng?

Hoàng Phủ Luật ôm sát nàng, đem cằm tựa vào đỉnh đầu, trầm mặc nhìn những góc lẻ.

Thật lâu sau, mới mở miệng:

- Tô Nguyệt nàng ấy.... đã mất.

Nàng ở trong lòng hắn, cảm nhận nhịp tim kịch liệt của hắn, cuối cùng cũng hiểu ra.

Hắn, vĩnh viễn không có khả năng quên Tô Nguyệt.

Nữ tử nho nhã kia, hắn, đem nàng ấy đặt xuống đáy lòng, có lẽ sẽ chẳng bao giờ còn chỗ cho nàng...

Nam nhân ôm nàng, cứ thế trầm mặc. Mà Ngọc Thanh cũng không có giấy dựa.

Hai người cứ như vậy lặng lẽ nhìn phương xa, lần đầu tiên, tâm kẻ sát tâm.

Nửa tháng sau, nàng ở tẩm cung của Hoàng Phủ Luật – nơi Tô Nguyệt từng sống cũng khá lâu, thương thế của hắn gần như khỏi hẳn.

Vì thế, cũng tới ngày quay về vương phủ.

Xe ngựa hoa lệ chậm rãi rời khỏi cửa hoàng cung.

Nàng tựa vào ngực hắn, nhìn xe ngựa càng lúc càng xa nơi hoa lệ ấy.

Đây là lần đầu tiên, hắn ôm nàng vào lòng nhu tình như thế, không tức giận với nàng, không trừng phạt nàng.

Giờ khắc này, lòng của nàng có chút thỏa mãn.

Nàng đem thân mình tựa vào hắn, lại đột nhiên nghe hắn ra lệnh phu xe dừng xe.

Khó hiểu nhìn hắn, hắn lại cười thần bí với nàng, rồi bế nàng xuống xe.

Bên ngoài xe, đã có một thị vệ trong tay nắm một con hãn huyết bảo mã đứng ở bên cạnh.

Hoàng Phủ Luật nắm tay nàng đi đến, sau đó mềm nhẹ đỡ nàng lên lưng ngựa, chính mình cũng nhảy lên theo.

Chốc lát, nàng liền được hắn bao vây trong lòng ngực rộng lớn của mình.

Hắn ôm sát nàng, hai chân thúc ngựa, giục ngựa chạy đi.

Gió mát phất qua, không chỉ có mái tóc của nàng, còn có lòng của nàng.

Nàng tựa vào hắn. Nhu tình này, cho dù là sư huynh cũng không có như thế.

Nơi hắn mang nàng đi, là một vách núi đen rất cao.

Mặt trời từ từ lặn xuống tây, toàn bộ kinh đô phồn hoa hạp trong ánh trời chiều đỏ rực, thu hết vào đáy mắt.

Hắn bế nàng xuống ngựa, ôm nàng đứng gần vách núi, dưới ánh hoàng hôn lặng lẽ nhìn về phồn hoa dưới chân núi, trong mắt có khí phách, cũng có nhu tình.

Gió thổi tung bay tay áo hai người, dưới ánh hoàng hôn như máu, thành một đôi phu thê.

Có ai biết, lần đầu tiên nàng không còn e sợ vách núi đen.

Mãi đến khi ngọn núi phía tây nuốt gọn ánh chiều tà cuối cùng, hắn lại ôm nàng trước ngực, giục ngựa đi xuống chân núi.

Lúc bọn họ đến cửa thành, vừa lúc cửa thành chuẩn bị đóng.

Một trận vó ngựa, kéo theo một mảnh bụi đất, bọn họ đến một khắc trước khi cửa thành đóng, vào thành.

Hoàng Phủ Luật quay đầu, thích ý cười với quan binh thủ thành, làm vài tên tiểu binh ngăm đen không khỏi cả kinh tròn mắt há miệng.

Nam nhân này, không phải Tứ vương gia nổi danh lạnh lùng, tàn bạo sao?

Hôm nay lại nở nụ cười với họ!

Hơn nữa, trước ngực hắn còn ôm một nữ tử, Tứ vương gia trước đến nay không cùng nữ tử cười chung một con ngựa a!

Hoàng Phủ Luật đem biểu tình của bọn họ thu hết đáy mắt, nhìn nữ tử có chút tái nhợt trong lòng, tức khắc kẹp chặt lưng ngựa lao vào thành.

Đi được một nửa, Ngọc Thanh mặt đã trắng bệch, hô hấp vô cùng dồn dập.

- Nữ nhân chết tiệt, tại sao nàng vẫn chịu đựng một mình thế hả?

Nam nhân rống giận, vội vàng dừng ngựa, ôm chặt nữ tử hướng Y Hồng lâu mà đi.

Hắn ôm nữ tử toàn thân lạnh như băng đi vào lâu, người đầu tiên bị kinh sợ chính là một thân áo lam Tâm Mị, lúc này hồng lâu vừa mới mở cửa, vẫn chưa có khách đến uống rượu.

- Vương gia!

Nàng lo lắng tiêu sái đến trước mặt nam nhân, nhìn nữ tử có khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trong lòng hắn:

- Nàng làm sao vậy?

- Nhanh đi chuẩn bị một gian phòng!

Hoàng Phủ Luật quát to, trong mắt vội vàng vụn phần.

Lam Tâm Mị sùng sốt, vội vàng dẫn hắn vào một độc viện, mở một gian phòng trang nhã, mà phòng của Tần Mộ Phong cách đó không xa.

Hoàng Phủ Luật cũng bất chấp hết, ôm Ngọc Thanh đi vào, sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường.

Sau đó, một thân ảnh ngân bào xuất hiện ở độc viện.

- Tần đại ca, Vương gia đến đây, dẫn theo một nữ tử.

Lam Tâm Mị vội vàng báo cáo với hắn.

- Nữ tử?

Tần Mộ Phong mày kiếm chau lại, vừa rồi hắn phát hiện ngựa của Luật trước cửa Y Hồng Lâu. Từ lần trước, người này cũng rất lâu rồi không đến đây, lần này, không chừng có việc gấp.

Hắn đi vào theo, thấy Hoàng Phủ Luật đem giường đặt trước ngực Ngọc Thanh điều khí cho nàng, mà khuôn mặt Ngọc Thanh đang tái nhợt như tờ giấy, nhìn qua yếu ớt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Cường đoạt.

Luật, người rót cục đã đến đây! – Tần Mộ Phong có chút kinh ngạc. Hắn nhìn đến nữ tử tái nhợt trên giường, thoáng chốc có lo lắng:

- Ngọc Thanh nàng làm sao vậy?

Hoàng Phủ Luật nhíu mi, thu hồi vận khí lại, đem nữ tử ôm vào trong ngực, đối diện với nam tử ngân bào nói:

- Có bốn vương ở đây, nàng sẽ không có việc gì.

- Không có việc gì mới là lạ, người xem sắc mặt của nàng! – Tần Mộ Phong rống lớn.

Bởi vì hắn nhìn thấy sắc mặt Ngọc Thanh càng ngày càng tái nhợt, gần như trong suốt nhợt nhạt.

Hắn đến lại gần:

- Ta đi thỉnh ngự y! – Nói xong vội vã xuất môn.

- Không cần, nàng bị trúng ‘phệ tâm’, ngự y không cứu được. – Hoàng Phủ Luật đối với sự vội vàng của hắn có chút bức mình, nói như thế nào thì nữ tử này cũng là sườn phi của hắn.

Mộ phong, tựa hồ như quan tâm nàng.

Hắn nheo mắt lại, lạnh nhạt nói:

- Mộ Phong, nàng là ái phi của bốn vương, bốn vương sẽ chiều cố nàng, người hiện tại việc phải làm chính là im lặng.

Tần Mộ Phong kim xuống tâm tình nóng nẩy, lúc này mới ý thức được chính mình thất thố. Hắn tùy ý cười, khôi phục lại phong thái tự nhiên:

- Ta hiểu. Bất quá ta là chủ nhân Y Hồng lâu, tất nhiên phải quan tâm khách nhân một chút. Nếu là như thế, vậy ta đây sẽ không quấy rầy phu thê các người nữa. – Nói xong, hướng Hoàng Phủ Luật đang nhíu mi trên tức, liếc mắt một cái nhìn nữ tử gần như hôn mê trong ngực Hoàng Phủ Luật, nhẹ nhàng rời khỏi nhã phòng.

Chờ hắn đi ra ngoài, Hoàng Phủ Luật lúc này mới đem Ngọc Thanh đặt trên giường, đem thân mình đang cuộn lại của nàng vẫn giữ trong ngực mình.

- Vì cái gì lại như vậy? – Hắn khàn khàn giọng, rõ ràng mới vừa rồi ở sau núi còn tốt như vậy.

Ngọc Thanh đem thân mình tiến vào trong lòng ngực hắn, thẳng đến khi không còn khe hở, thân mình nàng vẫn run rẩy, làn môi hoa xinh đẹp thất sắc.

Chỉ có thể phát ra vài lời vụn vặt:

- Vách núi đen, thật là cao.

Hoàng Phủ Luật ôm sát thân mình lạnh như băng của nàng, mày kiếm nhíu lại thật sâu.

Hắn lúc này mới nhớ tới thời điểm tại xuống núi, thân thể của nàng vẫn cứng nhắc. Ở thời điểm kia hắn không có phát hiện ra điểm không thích hợp!

Hắn nhẹ nhàng phủ xuống hơi ấm lên nàng, ở bên tai mềm nhẹ, thấp giọng, trầm ấm:

- Đừng sợ, có ta ở đây bên cạnh người, người đừng sợ. . .

Cảm nhận được người trong ngực mình dần dần thả lỏng ra một chút, hắn cúi đầu hôn đôi môi ngọc mềm mại của nàng, khẽ gạt sợi tóc trên trán nàng ra, lại hôn hai mắt nhắm chặt của nàng.

Ngón tay thon dài vỗ về sợi tóc mềm mại của nàng, đem nàng ôm sát một ít, sưởi ấm thân thể lạnh như băng của nàng.

Ngọc Thanh cảm thụ được nhu tình của hắn, từng chút từng chút một thả lỏng thân mình run rẩy.

Tiếng nói như như làm tan biến sợ hãi của nàng, nàng bắt đầu tham luyến lồng ngực ấm áp của hắn, lại ôm chặt thắt lưng hắn hơn, đem mặt vùi vào ngực dày rộng, từ từ bình tĩnh nhắm hai mắt lại.

Trong giây lát, ngực co rút nhanh dần lui lỏng đi, không còn đau đớn nữa.

Ôm thắt lưng hắn, cảm thụ nhịp tim trầm ổn hữu lực đập đều đều, nàng lại bị mùi xạ hương nam tính vây lấy xung quanh, dần dần buồn ngủ.

Nhắm mắt lại, trong mộng của nàng đột nhiên tất cả đều là khuôn mặt che kín nhu tình của hắn.

Hắn mềm nhẹ nói với nàng đang trong giấc mộng có cảm giác rất chân thực:

- Ngọc Thanh, nghỉ ngơi cho tốt. Cảm giác khó chịu này qua đi, người sẽ không còn đau.

Sau đó hắn đem môi bạc từ từ cúi xuống, cấp cho nàng một cái hôn nhẹ tựa lông hồng.

Sau đó nàng nghe thấy hắn quay đầu lại đối phía sau, nói:

- Bốn vương đã biết, người tiếp tục truy tìm đi.

Sau đó hắn buông cổ tay của nàng ra, đứng lên, dần dần đi ra cửa.

Nàng bỗng trở nên nóng nảy gấp gáp, liều mạng nghĩ muốn lưu lại phiến ấm áp khó khăn lắm mới có được kia, nơi kiên cố nàng có thể dựa vào.

Hơi mở mắt ra, có một giọt lệ theo khóe mắt rơi xuống, mà tay nàng còn đặt ở vị trí hắn nằm, còn phảng phất hình bóng lẫn mùi hương của hắn.

Thì ra, tất cả đều không phải là mộng.

Ngồi dậy, nàng lẳng lặng nhìn dấu vết trên giường hắn vừa nằm, lần đầu tiên có cảm giác hoảng hốt.

Hoảng hốt là vì hắn, nam nhân này đang dần dần tiến vào chiếm giữ trái tim của nàng.

Thật lâu sau, nàng bước xuống, đi ra ngoài cửa.

Nơi này không giống với Thân vương phủ rộng lớn kia, ban đêm ngược lại rất náo nhiệt .

Chỉ thấy trước tiên viện một mảnh ngọn đèn dầu sáng tỏ, thanh âm cười đùa không dứt bên tai.

Nhưng nghe thấy thanh âm trêu đùa kia, nàng liền biết nơi này là nơi ra sao.

Nàng cũng không nghĩ muốn đến nơi náo nhiệt kia, mà là hướng tới viện nhỏ yên lặng, lẳng lặng đi đến, tìm kiếm thanh tịnh.

Tại nơi yên lặng đột nhiên nghe được một tiếng hồn dỗi

- Gia, chúng ta đi vào trong phòng.

Ngay sau đó ả ả nghe được có tiếng bước chân hướng đến nơi nàng đang đứng.

Nàng ở nơi đó, cước bộ dừng lại.

Tiếng bước chân dần dần tới gần, từ đó liền thấy một nam tử cao lớn quần áo hơi hỗn độn, xuất hiện ở nơi phát ra ánh sáng.

Mà cái nam nhân kia, rõ ràng chính là vừa mới từ trong phòng đi ra, là Hoàng Phủ Luật!

Ngọc Thanh lập tức không thể hô hấp, vì cái gì chính là hắn!

Hai người tựa hồ không nghĩ trong chỗ tối có Ngọc Thanh ở đó, ôm nhau đi qua trước mặt nàng, hướng sương phòng mà đi.

Ngọc Thanh thật vất vả mới bình phục lại một chút tâm tình bối rối, trái tim hỗn loạn hơi hơi đau đớn.

Nàng liếc mắt một cái nhìn bóng dáng hai người đang ôm nhau mà đi, đột nhiên xoay người về phía trước chạy gấp.

Nam nhân này như thế nào có thể đối với nàng như thế?

Hắn như thế nào có thể vừa mới cho nàng nhu tình, sau đó lại đem nữ tử khác ôm sát vào trong lòng?

Như thế nào có thể!

Nàng cúi đầu, không hề xác định phương hướng phía trước mà chạy, thậm chí bình tĩnh lại tất cả khó chịu trong lòng, lại đột nhiên đâm vào một bức tường rắn chắc.

Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lệ lên, chỉ thấy một quý công tử mặc hoa phục, bộ dạng say khướt đứng ở trước mặt nàng.

Thấy nàng, mắt say lơ đãng lung bồng tan thành mây khói, hắn chính là liếc mắt một cái kinh diễm, cùng với kinh diễm qua đi là rục rịch.

Hắn nâng gương mặt đáng khinh lên nhìn xung quanh.

Bốn phía tối đen, không thấy ai, vung tay vút bầu rượu xuống, ác lang hướng Ngọc Thanh tiến tới, miệng thốt ra ngôn từ dâm loạn:

- Không thể tưởng tượng được tại Y Hồng lâu lại có thể gặp được một mỹ nhân tuyệt sắc như thế, ha ha ha. Tiểu nương tử, mau tới bồi đại gia nào. –
Đưa bàn tay dơ bẩn hướng tới trước ngực Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh luống cuống, nàng vội vàng xoay người thoát đi, lại đột nhiên bị hắn ôm chặt lấy hướng lùm cây bên cạnh kéo đi.

- Không cần! – Nàng liều mạng vung tay đẩy thân mình nam nhân đang ghì lấy nàng kia, cực lực muốn chạy trốn thoát khỏi hắn.

Nhưng nàng toàn thân vô lực, bàn tay hắn đưa lên, cố trụ lấy yết hầu nàng, tình thế phản kháng chỉ còn là bọ ngựa đấu xe.

Ngay sao đó, nàng liền bị nam nhân kéo lùm cây rậm rạp kia, miệng lập tức bị hắn thô lỗ che lại, chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở, yếu ớt, bất lực.

Ra sức giãy dụa, nam nhân càng như dã thú, bàn tay dần dần thoát đi y phục của nàng, thẳng đến khi lộ ra cái yếm màu hồng cánh sen, trong miệng hơi thở đầy mùi rượu phát ra một nụ cười dâm đãng, liền hướng nàng thật mạnh đè ép lại.

Ngọc Thanh nức nở, chỉ có thể tuyệt vọng rơi lệ đỏ cả hốc mắt.

Vì cái gì không ai tới cứu nàng?

Nam nhân kia đâu?

Giờ phút này hắn đang ở trong phòng cùng hoa nương triển miên sao?

Vì cái gì? Vì cái gì?

Tô Ngọc Thanh nàng, hôm nay quả thực phải.

Nam nhân ghì lại hai chân đang ra sức giãy giữa của nàng, miệng nở nụ cười đậm đắng càng sâu.

Hắn thô lỗ đem miệng thổi kia thổi hướng đến đôi môi ngọc gờ đây đã trở nên trắng bệch, không hề nhu tình, chà đạp:

- Tiểu nương tử, nàng thật thơm, ha ha.

Ngọc thanh buông tha không giãy dựa nữa, nhắm mắt lại, nước mắt mãnh liệt tuôn trào chảy xuống.

Tràn ngập bên tai tất cả đều là nụ cười đậm đắng của nam nhân đã thú kia, trong lòng giờ chỉ còn một mảnh tuyệt vọng tĩnh mịch.

Giờ phút này, trong đầu nàng thoáng hiện lên gương mặt đầy nhu tình, sau đó là lúc hắn ôm lấy nữ tử khác mà đi ngang qua nàng.

Vậy ra, tất cả đều là giả. .

Nước mắt rơi xuống càng thêm mãnh liệt, hàm răng trắng ngọc chậm rãi cắn xuống lưỡi.

Để cho tất cả đều buông xuôi.

Một khắc trước khi nàng chậm rãi vào lưỡi, trên thân thể của nàng đột nhiên chấn động, chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, nam nhân kia bị ném ra xa mười trượng.

Hé ra khuôn mặt tuấn tú, lo lắng hoảng hốt trước mắt của nàng.

- Ngọc Thanh. – Hắn một tay lấy nàng ôm vào trong ngực, lời nói run rẩy:

- Nếu ta đến chậm một bước... Ngọc Thanh...

Trong giọng nói càng thêm sự kinh hoàng đem nàng ôm sát hơn.

Nước mắt Ngọc Thanh không ngừng rơi xuống.

Nam nhân này cuối cùng cũng xuất hiện.

Tại một khắc cuối cùng kia, hắn đã cứu lấy sự trong sạch của nàng, cũng cứu lấy mệnh của nàng.

Chỉ là, thân thể của nàng cuối cùng đã để cho tên cầm thú kia chạm qua, nàng cuối cùng vẫn bị làm bẩn.

Nằm ở trong lòng hắn, lẳng lặng rơi lệ, ngay sau đó nàng đột nhiên giãy dựa, muốn rời khỏi hắn.

Nàng dùng hai cánh tay mảnh khảnh chặt vật ôm lấy chính mình, xoay người đưa lưng về phía hắn, nghẹn ngào:

- Ta. không muốn gặp người.

- Ngọc thanh. – Hoàng Phủ Luật kêu một tiếng, trong mắt thống khổ vạn phần.

Hắn cời cảm bào trên người bao lấy nữ tử, một phen liền ôm lấy nàng.

Hắn liếc mắt một cái nhìn Tần Mộ Phong bên cạnh, lại nhìn nam nhân phía xa xa đang rên rỉ đau đớn, trầm giọng nói:

- Phế hắn đi!

Nói xong bao lấy nữ tử đang run rẩy không thôi trong ngực, hướng lâu phía trước mà đi.

Màn đêm buông xuống, hắn mang nàng trở về Thân vương phủ.

Mà nàng, thủy chung xem nhẹ câu nói “Ngọc thanh” kia của hắn.

Nàng vẫn ngủ say, trong mộng tất cả đều là khuôn mặt đáng khinh kia, nụ cười đậm đắng, thô bạo, xé rách y phục, bắt lực, hắn ôm lấy người nữ tử kia, bóng dáng càng lúc đi càng xa...

Tất cả đều là tuyệt vọng, lại thủy chung có bàn tay nào đó gắt gao nắm tay nàng.

Mở choàng mắt, nàng không nhìn thấy chủ nhân của bàn tay mà nàng đang nghĩ đến, lại hé ra một khuôn mặt xinh đẹp.

- Tỷ tỷ, người rốt cục tỉnh, người biết không, người ngủ ba ngày ba đêm, hừ chết Tiểu Xu. Tỷ tỷ, người là bởi vì không thể chấp nhận được chuyện Tiểu Ngọc nhi bị đưa vào Tú Uyên mà hôn mê bất tỉnh sao?

Nhìn cặp mắt to mang theo nghi hoặc kia, Ngọc Thanh rốt cục cũng suy yếu mở miệng:

- Là Vương gia nói như vậy sao?

- Ân. – Tiểu Xu gật đầu thật mạnh, nghi hoặc trong mắt không hề giảm đi.

Ngọc Thanh cắn cắn môi:

- Tỷ tỷ chính là luyến tiếc Tiểu Ngọc nhi.

Sau đó nàng không hề nói gì nữa, trên mi tâm ẩn ẩn có ưu thương.

Nàng như thế nào có thể nói cho Tiểu Xu biết chuyện đã phát sinh ở Y Hồng lâu đây?

Tiểu Xu nhìn nàng, mắt to chớp chớp, làm như đã tin một chút lời giải thích của nàng.

Nàng đi tới đón lấy đồ ăn trên tay tiểu tỷ nữ, đưa lên cho Ngọc Thanh, miệng cũng không nhân rồi:

- Ngày đó vương gia ôm tỷ tỷ trở về thật cẩn thận nha. Tỷ tỷ ngủ say, Vương gia liền ở bên cạnh tỷ tỷ, trông chừng một ngày một đêm. Lúc ấy ta nhìn thấy bộ dáng Vương gia rất thống khổ, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh, ngay cả môi cũng là tái nhợt. Tỷ tỷ, Vương gia bị bệnh gì sao?

Ngọc thanh ăn không vô đồ ăn, nàng giờ tay ý bảo Tiểu Xu để đồ ăn xuống, khàn khàn hỏi nàng:

- Vương gia đi nơi nào?

- Hình như là đi tới phòng tiểu thiếp.- Tiểu Xu rất nhanh nói tiếp, trong giọng nói dấu không được chán ghét – Ngày hôm qua Tình nhi kia đến đây, thực đối trá ân cần thăm hỏi tỷ tỷ a. Ai chẳng biết chủ ý của nàng ta là gì. Quần áo trang sức kia đều có thể nhìn thấy cái yếm bên trong, còn ở trước mặt Vương gia cố ý nhu nhu nhược nhược. Ngày hôm qua dám cầu Vương gia đi đến phòng của nàng ta. Tỷ tỷ, Vương gia kia cũng không phải người tốt. . .

- Tiểu Xu, đừng nữa nói! – Ngọc Thanh chặn ngang lời nói của nàng, nhíu mi lại – Đi xuống đi, ta muốn yên lặng nghỉ ngơi một chút.

- Tỷ tỷ – Tiểu Xu dù khó hiểu nhưng cuối cùng vẫn nghe lời nàng lui ra ngoài, bởi vì nàng thấy ưu phiền trên mặt tỷ tỷ, đoán rằng tỷ tỷ nhất định là có tâm sự.

Ngọc thanh nằm xuống, nhìn đầu giường, trong phòng yên tĩnh, lại làm cho nàng lúc nào cũng nhớ tới gương mặt đáng ghê tởm kia.

Nàng xoay người, cố gắng gạt bỏ đi con ác mộng đó. Nhưng cuối cùng vẫn bị hình ảnh kia tràn ngập rồi loạn nổi lòng.

- Không cần! – Nàng đứng bật dậy, không ngừng lắc đầu điên cuồng che lấp tai lại, trốn tránh suy nghĩ đến nụ cười ghê tởm dâm dăng kia.

Nam nhân đi vào phòng, nhìn thấy nàng ở trên giường bộ dáng thống khổ giãy dụa.

Hắn đau lòng, bước nhanh tiến lên, một tay giờ ra muốn ôm lấy nàng vào trong ngực.

Ngay lập tức thấy nàng mạnh mẽ co rút lại, thân mình như chim sợ cành cong lui vào trong góc giường.

- Không nên đụng vào ta. – Nàng đem chính mình chôn ở đầu dưới gối, chỉ lộ ra một mắt phượng đang chán kinh.

Hoàng Phủ Luật thu hồi cánh tay, cuối cùng đã hiểu được trong lòng nàng có một bóng ma.

Sau đó không hề bức ép nàng, chỉ lẳng lặng ngồi ở mép giường nhìn người đang trốn trong góc giường, trong mắt tràn đầy ưu thương đau lòng.

Thật lâu sau, nàng cuối cùng đã bình tĩnh trở lại, từ gối kê lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn đôi môi tái nhợt của hắn khẽ mở:

- Độc của người phát tác?

Hoàng Phủ Luật gật đầu:

- Ở Y Hồng lâu đêm hôm đó đã phát tác.

- Cho nên người muốn đi tìm hoa nương?

Hoàng Phủ Luật trầm mặc, trong mắt có ý tự trách.

Nếu đêm hôm đó hắn không đi ra ngoài, nàng sẽ không gặp phải tên cầm thú kia. Hắn vốn đã nên sớm nhận ra thân ảnh mờ hồ kia chính là nàng.

Nàng cũng trầm mặc, thân mình vẫn lui vào góc giường.

Hắn đứng dậy, dặn nàng:

- Nghi ngơi tốt một chút.- Sau đó hắn xoay người rời đi, không nghĩ sẽ ở lại làm nàng hoảng sợ.

Đi tới cửa, đột nhiên truyền đến thanh âm run rẩy sợ hãi của nàng:

- Ngươi đi tới phòng Tĩnh nhi sao?

Hắn xoay người lại, khuôn mặt tuấn tú không dấu được sự thống khổ:

- Đúng, cho nên ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi.

Nàng ngẩng mặt lên, cổ lấy đứng khi lớn nói ra, trong giọng nói có thống khổ cùng thương tâm

- Ngươi chê ta bẩn sao? Bởi vì ta bị nam nhân kia chạm qua...

Nói đến đây, thanh âm của nàng có chút run rẩy, dường như không thể thốt ra được thành lời.

Hoàng Phủ Luật nổi giận, nhú mày kiểm lại.

Hắn rất nhanh đi tới trước mặt nàng, đột nhiên một tay đưa ra ôm chầm lấy nàng vào trong lòng, tiếng nói trầm thấp khàn khàn:

- Không được nói điều ngu ngốc này! Bgươi là nữ nhân của bản vương, vĩnh viễn chính là nữ nhân của bản vương!

- Trên người ta đã bị hắn chạm qua.

- Nữ nhân chết tiết.

Hắn rống giận, mỗi bậc đột nhiên hướng tới cánh môi run rẩy của nàng, bá đạo giữ lấy, sau đó cúi xuống một đường đi tới ngọc cảnh của nàng, xương quai xanh, hung dữ mà cũng nhẹ nhàng, lửa nóng bùng lên mang theo vội vã, trong tức giận cũng có ý giữ lấy,

- Nữ nhân chết tiết! Ngươi đã chọc giận bản vương, biết không? Chỉ có bản vương mới chạm qua ngươi, chỉ có thể để cho bản vương cùng với ngươi!

Ngọc Thanh chống tay trước ngực hắn, thân mình run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn nức nở ra tiếng:

- Ta sợ. không cần.

Nam nhân dần dần hôn xuống dưới, ở trên người nàng sờ loạn, tất cả đều là dị thường ôn nhu.

Hắn đem ngón tay thon dài cùng mười ngón tay của nàng đan vào nhau, nâng tuấn nhan đã cháy mồ hôi lạnh lên, thấy kinh hoàng trong mắt nàng, khàn khàn nói:

- Đừng sợ, là ta, để cho ta yêu ngươi, được không?

Ngọc Thanh kinh hoàng trong nháy mắt, nhanh chóng bị hấp dẫn rồi hãm sâu vào trong con ngươi đen sâu thẳm kia.

Nàng cảm thụ được lồng ngực dày dặn của nam nhân, cảm nhận được trái tim kia cùng tâm của mình tiết tấu ăn khớp nhau, mùi xạ hương vây quanh bên người đột nhiên khiến nàng có cảm giác an toàn.

Tất cả kinh hoàng đột nhiên tiêu tán đi hết. Giờ phút này nàng chỉ cảm thấy nhận được ôn nhu cùng lửa nóng của nam nhân kia.

Mười ngón tay cùng đan vào nhau, làm cho nàng quên đi tất cả đau xót, trong lòng bỗng thấy bình yên, ấm áp, ngỡ như không còn lo lắng về điều gì.

Giờ khắc này, nàng chỉ nhớ rõ nhu tình của hắn.

.- Ừm

Nàng nhắm mắt, run rẩy chậm rãi để cho chính mình sa vào lửa nóng nhu tình của hắn.

Chương 67: Hôn sự.

Hôm sau, nàng tỉnh lại trong nụ hôn mềm nhẹ của hắn.

Hắn vẫn bá đạo ôm thân thể của nàng, hai người đều không mặc y phục, chỉ có một chiếc mền mỏng quấn trên thân thể.

Hắn cứ dính sát vào nàng như vậy, không chịu buông ra.

Một lần nữa nhìn thấy con người sâu thẳm đen bóng của hắn, có vẻ âm áp hiem có lúc mới tỉnh ngủ, còn lóe lên tia thỏa mãn sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

- Còn đau không?

Hắn mềm nhẹ vỗ về hai má của nàng, trong mắt tràn ngập thương tiếc.

Ngọc Thanh đem hai má nóng rực cọ vào ngực hắn, không chịu nói gì.

Tối qua một đêm mây mưa, tất nhiên là hiểu được hắn quan tâm nàng, lại vẫn không khỏi làm nàng đỏ bừng mặt.

Nàng định là đáp không ra lời, liền đem người chui vào lòng hắn, tránh né hắn.

Hắn ôm nàng sát thêm một chút, cười khê:

- Thì ra là thẹn thùng.

Cũng mặc nàng đem thân mình chui vào lòng hắn.

Bỗng, nàng lại nghe thấy tiếng hít thở khó nhọc.

Nàng ngước mắt, ngạc nhiên nhìn hắn.

Nhìn thấy đôi mắt kia trở nên sâu thẳm dị thường, nàng lại đỏ bừng má. Định rời khỏi hắn ôm ấp, tránh né hắn truy đuổi.

Nam nhân một phen bắt lấy nàng, định đem nàng áp chế, đột nhiên nghe thấy tiếng Tiểu Xu bên ngoài:

- Tỷ tỷ, nên rời giường thôi.

Nam nhân thất bại gằm nhẹ một tiếng, ngồi dậy.

- Ái phi, mau tới đây giúp bốn vương thay y phục.

Hắn trêu tức, hướng trên giường phân phó.

Nàng khê cười một tiếng, kéo chăn mỏng che thân, cố ý không để ý tới người ngoài trướng.

Hắn đi vào trong trướng, mày kiếm hơi nhú, lại rõ ràng có trêu ghẹo:

- Ái phi là muốn bốn vương thay quần áo cho nàng sao?

Ngọc Thanh cười nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy lúc hắn mang chút ý cười trêu chọc bộ dạng rất mê người.

Hắn sao phải cứ cố tình trưng ra bộ mặt băng lãnh chứ?

Có lẽ khoảnh khắc này, hắn, mới chính là “hắn” thật sự.

Lãnh, chính là tự vệ của hắn.

Đang lúc còn suy nghĩ, nàng đã bị nam nhân bắt lấy, hắn quả thực đã lấy y phục của nàng mang đến, ôm lấy thắt lưng nàng, cẩn thận mặc yếm cho nàng.

Nàng thoáng chốc đỏ mặt, giữ chặt tay hắn, sẵn giọng:

- Ta tự mặc được.

Rồi đoạt lấy quần áo trong tay hắn, chính mình tự mặc, có chút bối rối.

Nam nhân khoanh tay đứng nhìn bên cạnh, tóc đen phóng khoáng trên trán, vài phần nghiêng ngả.

Ngọc Thanh xoay người, nhanh chóng mặc xong quần áo, chuẩn bị ngủ tiếp.

Nam nhân tiến lại cầm lấy gót chân nàng, tinh tế vỗ về chơi đùa:

- Chưa từng nghĩ đến ái phi lại có một đôi chân ngọc mềm mại như thế.

Hắn khăn khăn, sau đó nhẹ nhàng đi giày thêu vào cho nàng, đem nàng ôm chặt vào lòng.

Hắn lẳng lặng ôm nàng, tiếng tim đập vững vàng hữu lực, bạc môi gọi cảm thở ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Thời khắc này, Ngọc Thanh cảm nhận thấy hương vị của hạnh phúc.

Nàng đem trán tựa vào trước ngực hắn, cảm thụ nhu tình khó thể có được của hắn.

Hắn, đã thành phu quân của nàng. Mà nàng, thành thê tử của hắn.

- Tỷ tỷ, mau mở cửa.

Lúc này bên ngoài lại truyền đến thanh âm của Tiểu Xu, ngay lập tức đánh gãy nhu tình mật ý của hai người.

Ngọc Thanh nâng trán, ý bảo hắn buông nàng ra.

Hoàng Phủ Luật cũng không buông nàng ra, mà còn ôm nàng sát thêm, sau đó hướng ra cửa nói:

- Người đi xuống trước.

Tiểu Xu nghe thấy giọng nam trầm ổn bên trong, giật mình không nhỏ. Nàng bụng chầu đứng ở ngoài cửa không biết có nên rời đi hay không.

Cuối cùng, nàng quyết định canh giữ ở ngoài cửa, chờ tỷ tỷ đi ra.

Nửa ngày, lại không thấy tiếng vang gì.

Nội thất, Hoàng Phủ Luật đang giang hai tay để Ngọc Thanh mặc ngoại bào cho hắn, sửa sang lại đai lưng.

Cuối cùng, hắn không để nàng đi giày cho hắn, chính mình xỏ vào nhuyến giày, ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng đi đến bàn trang điểm.

Trong gương đồng, có nàng, cũng có hắn.

Hắn rất tự nhiên lấy lược ngà voi, nhẹ nhàng chải mái tóc đen bóng của nàng.

Cuối cùng, hắn nhìn nàng:

- Hình như thiếu gì đó.

Nàng tất nhiên là hiểu được ý tứ của hắn, thứ thiếu trên mái tóc chính là đồ trang sức, châu hoa.

Nhưng nàng vẫn không thích dùng mấy thứ này, nên cũng không chuẩn bị.

Nàng nhìn hắn trong gương:

- Ta không thích dùng.

Nam nhân cười khê:

- Ái phi quả nhiên là một nữ tử kì lạ.

Rồi ôm nàng từ phía sau, đem cằm gác lên bờ vai nhỏ bé, tầm mắt giao nhau với nàng trong gương.

Ôm nhau cùng tựa vào, bọn họ quả thật thành một đôi tình lữ lưu luyến.

Ngọc Thanh dựa vào ngực hắn, cũng không biết hắn sẽ dịu dàng thế này.

Nháy mắt, nàng chợt nhớ đến một nữ tử vẫn chiếm giữ lòng nàng.

Hắn cùng Mạnh Tổ Nguyệt, cũng từng ân ái như vậy sao?

Hắn cũng từng chải đầu giúp Mạnh Tổ Nguyệt sao?

Nam nhân nâng mái tóc của nàng lên, đặt trước mũi nhẹ nhàng hít vào, ở bên tai nàng nhà khí:

- Đây là lần đầu tiên bốn vương chải tóc cho một nữ tử. Tóc của ái phi dài, lại đen dày, thật sự làm cho bốn vương yêu thích không buông tay!

Ngọc Thanh nhìn khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ say mê trong gương đồng, bất giác thân mình thả lỏng một chút.

Nàng dựa vào hắn, khẽ nhắm mắt, hưởng thụ nhu tình một lát này.

Lát sau...

- Vương gia, trong cung phái người đến, cung thỉnh Vương gia tiến cung.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của quản gia.

Hoàng Phủ Luật mày kiếm nhíu lại, hoàng cung phái người đến? Chẳng lẽ có đầu mối về thích khách?

Hắn buông nữ tử mềm mại trong lòng ra, đứng thẳng thân mình.

- Ái phi, cùng bốn vương vào cung, được không?

Ngọc Thanh lắc đầu:

- Không đâu. Vừa mới ra cung, ta muốn tới Tiêu Phủ một chút.

Hoàng Phủ Luật đặt một nụ hôn mềm nhẹ lên môi nàng:

- Cũng tốt, nhớ rõ sớm trở về, đừng để bốn vương phái người đi thúc giục.

- Vâng.

Ngọc Thanh ngượng ngùng hơi hạ thấp trán, có cảm giác trở thành thê tử chân chính của hắn.

Nam nhân hướng cửa đi đến, đẩy cửa ra, trầm giọng dặn dò Tiểu Xu:

- Chăm sóc Ngọc vương phi cho tốt.

- Dạ.

Biểu tình của Tiểu Xu không thể dùng từ giật mình đến dễ hình dung, nàng khiếp sợ cúi người, bụng chậu tiến vào trong.

Ngọc Thanh vẫn ngồi trước gương đồng, lược ngà voi chải mái tóc đen từng chút một, hai mắt nhìn vào gương, dung nhan tuyệt sắc điểm thêm vẻ hồng hào mê người.

- Tỷ tỷ...

Tiểu Xu đem chậu đồng đặt xuống, đi đến phía sau Ngọc Thanh tiếp nhận lược trong tay, búi tóc giúp nàng:

- Vương gia hắn hình như trở nên quan tâm tỷ tỷ hơn.

Ngọc Thanh đứng dậy, làm ướt khăn, nhẹ nhàng lau tay ngọc.

- Tiểu Xu, người chuẩn bị một chút, chúng ta hôm nay đi Tiêu phủ.

Tiêu Phủ? Tiểu Xu giật mình.

Lần trước theo tỷ tỷ đến Tiêu phủ dự thưởng đó, đến nay nàng vẫn không biết tỷ tỷ gặp phải chuyện gì đêm hôm ấy.

Nàng liếc nhìn nữ tử vẫn đắm chìm trong tình yêu, áp chế khó hiểu trong lòng, lưu loát thu thập hành trang đi Tiêu phủ.

Tiêu phủ vẫn hui quạnh, không thấy bóng dáng vị “phụ thân” của nàng dâu. Nàng cũng không muốn gặp người kia.

Đẩy cánh cửa ra, liền thấy nữ tử đầu bạc ngồi trên xe lăn, nâng má, nhìn ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy nàng, Tiêu Ngọc Liên có chút giật mình:

- Tỷ tỷ...

Khuôn mặt tái nhợt kia rõ ràng có chút hồng nhuận.

Ngọc Thanh đi tới bên nàng, thân thiết ân cần hỏi thăm:

- Ngươi khỏe không?

Giờ phút này, nàng không thể nói rõ cảm giác của mình với cô gái này là gì.

Hận sao? Không có.

Có, chính là một chút thương tiếc.

Cô gái này tựa như chính mình bị bệnh tim tra tấn lúc trước, vĩnh viễn không biết mình có thể sống đến ngày nào tháng nào.

Tiêu Ngọc Liên ngẩng mặt nhìn nàng, trong mắt có chút phồng bị cùng áy náy. Nàng đem xe lăn chuyển lại đây, nhẹ nhàng nói:

- Khỏe.

Sau đó nhìn chằm chằm Ngọc Thanh.

Lát sau, hình như đã hạ quyết tâm, đột nhiên hỏi Ngọc Thanh:

- Tỷ tỷ, ngươi đến tìm Tề ca ca sao?

Ngọc Thanh thân nhiên cười:

- Tỷ tỷ tới thăm ngươi.

Nói rồi đem mấy thứ Tiểu Xu chuẩn bị đặt trên bàn:

- Đây là mấy thứ điểm tâm tỷ tỷ làm, nhìn ngươi lần trước thích ăn, làm lại lần nữa.

Tiêu Ngọc Liên gấp một miếng bỏ vào miệng, tinh tế nuốt vào, liền buông đũa xuống.

Nàng nhìn Ngọc Thanh, mi tâm có thân nhiên ưu sầu:

- Tỷ tỷ, từ nhỏ Ngọc Liên đã mắc bệnh này, sớm đã được chuẩn bệnh. Mười tám năm này, không ai để ý tới Ngọc Liên, Ngọc Liên đã sớm có thói quen một mình. Không ai nói chuyện, Ngọc Liên có thể thổ lộ tâm tư cùng chim chóc trước cửa sổ. Không thể đi lại, Ngọc Liên có thể nằm trên giường nhiều năm, hoặc để Lan mục mục cống đi ra ngoài chơi.... Cho nên, Ngọc Liên vẫn không khát cầu điều gì.

Mi tâm của nàng càng thêm ưu sầu:

- Nhưng mà, ở những ngày cuối cùng của sinh mệnh, Ngọc Liên gặp Tề ca ca. Tất cả thầy thuốc đều nói Ngọc Liên không thể cứu, chỉ có Tề ca ca không chịu buông tha một tia hy vọng, chỉ có Tề ca ca mới cùng Ngọc Liên nói chuyện, cẩn thận chăm sóc Ngọc Liên, dạy Ngọc Liên thổi tiêu, làm xe lăn này cho Ngọc Liên...

Nói xong, nước mắt của nàng đã thoát vành mắt mà lăn xuống, nghẹn ngào nói:

- Hiện tại, Ngọc Liên chỉ có Tề ca ca. Tỷ tỷ, ngươi có thể hiểu được Ngọc Liên sao?

Ngọc Thanh nhìn nàng rơi lệ, trong lòng ần ần đau:

- Nên ngươi mới gạt tỷ tỷ tin tức của sư huynh, không chịu nói cho tỷ tỷ, kỳ thật mỗi đêm sư huynh đều đến thăm ngươi?

Tư tâm của cô gái này, thì ra đều vì sư huynh a.

Nàng sao có thể không hiểu tâm tư của cô gái này. Sư huynh cũng từng là chỗ dựa của nàng.

Nước mắt của Tiêu Ngọc Liên càng thêm mãnh liệt, trong mắt có áy náy, cũng có khát cầu:

- Hiện tại Ngọc Liên không thể không có Tề ca ca, thực xin lỗi tỷ...

Ngọc Thanh nhìn nữ tử có vận mệnh bi thảm trước mặt, trong lòng ngổn ngang trăm mối, vì nữ tử kia đã đem sư huynh trở thành hy vọng cuối cùng của sinh mệnh.

Khóe mắt bất giác có giọt nước lướt qua.

Sư huynh, sư huynh...

Nàng cùng sư huynh có tình ý hai mươi năm. Sư huynh cùng cha, đều là sinh mệnh của nàng.

Thiếu sư huynh, sinh mệnh của nàng mất đi một nửa.

Trong đầu, lại đột nhiên xẹt qua một khuôn mặt lạnh lùng rồi lại tràn ngập nhu tình.

Người kia, phu quân của nàng, người đột nhiên dịu dàng với nàng rồi dần dần tiến vào chiếm giữ lòng của nàng.

Sinh mệnh nàng, hình như, vừa nhiều hơn một bóng dáng.

Tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nữ tử, nàng cố không nghĩ tới, nói:

- Ngọc Liên, cố gắng sống sót.

Rồi đứng dậy, đi đến sau nữ tử, đẩy xe lăn đi.

- Ta đẩy ngươi đi ra ngoài một chút.

Từ đó, hai nữ tử gần như lặng im không nói gì.

Ban đêm, nàng khó ngủ bị tiếng tiêu làm bừng tỉnh.

Bản nhạc kia, là “Ngọc lê lạc”.

Nàng vội vàng mặc quần áo, đi ra cửa.

Tiếng tiêu xuất phát, từ khu rừng bên ngoài Tiêu phủ.

Nàng đi theo tiếng tiêu, trong bóng đêm mông lung, một thân ảnh tổ bào tay áo bay bay, đứng một mình dưới trăng.

- Sư huynh.

Rốt cục nàng cũng cất tiếng gọi.

Nam tử xoay người lại, buông tiêu ngọc bên môi, trong mắt có kinh hi:

- Thanh nhi, muội rốt cục đến rồi.

Hắn bước nhanh đến chỗ nàng, thân ảnh cao lớn gần mình trong gang tấc mà biển trời xa cách.

Trước đây, bọn họ chỉ có người kia là tri kỉ.

Trên núi Vũ Sơn, cùng thế vô tranh, từ nhỏ đến lớn, việc cùng người kia tựa vào nhau mà tồn tại đã thành thói quen của họ.

Nhưng mà hôm nay, hắn có người khác. Mà nàng, cũng có người khác.

Việc đó, có lẽ, duyên mệnh đã an bài, tránh không thoát.

- Sư huynh.

Nàng khẽ gọi nam tử trước mặt, nhưng không có dựa vào ngực hắn như xưa.

Từ lúc hắn không chịu mang nàng đi, hắn cùng nàng, nhất định sẽ không có kết cục vẹn toàn.

- Thanh nhi.

Nhan Vân Tề vô lực nói, trong mắt có thất vọng.

- Thanh nhi, rốt cục muội cũng đến đây. Ở bên cạnh hắn, muội... vui vẻ chứ?

- Vui.

Nam nhân kia, chân chính trở thành phu quân của nàng.

- Vậy là tốt rồi.

Nhan Vân Tề nói khẽ, đôi mắt ánh lên chút thống khổ. Hắn tiếp tục nói:

- Thanh nhi, chờ ta chữa khỏi bệnh cho Ngọc Liên, ta nhất định mang muội quay về núi Vũ Sơn.

Ngọc Thanh nâng mặt nhìn hắn, ánh trắng chiếu vào gương mặt nàng một tầng ánh sáng nhu hòa, có chút mơ mơ hồ hồ, đã thấy mắt kia rung rung lệ, cười khổ:

- Sư huynh, chúng ta, không thể quay về.

Nhan Vân Tề nóng nảy, hắn nắm lấy vai Ngọc Thanh, nói:

- Thanh nhi, hiện tại mệnh Ngọc Liên vẫn còn hi vọng. Chỉ cần ta tìm được huyết cô ngàn năm làm thuốc dẫn, nàng ấy có thể cứu. Thanh nhi, chờ ta được không? Ta không thể trở mặt nhìn nàng ấy cứ như vậy mà chết đi, bỏ phí tuổi xuân được! Hệt như lúc trước muội chết trong lòng ta, mà ta lại bất lực. Thanh nhi. ...

Nước mắt Ngọc Thanh cuối cùng cũng rơi xuống:

- Ta biết, sư huynh. Ta đều biết, nhưng mà Ngọc Thanh trên Vũ Sơn đã chết, nàng nhất định không thể thành tân nương của sư huynh. ...

- Thanh nhi!

Nhan Vân Tề đột nhiên lấy tay kéo nàng vào lòng, khàn khàn:

- Không đâu, đời này, Thanh nhi nhất định là tân nương của sư huynh. Cho dù hiện tại nàng là Vương phi, sư huynh cũng nhất định lấy nàng làm vợ.

Ngọc Thanh khóc càng thêm mãnh liệt:

- Vậy hiện tại huynh có thể mang Ngọc Thanh quay về núi Vũ Sơn không? Hiện tại đi ngay?

Nhan Vân Tề im lặng.

Ngọc Thanh cười khổ một tiếng, rời khỏi vòng tay ôm ấp của sư huynh.

Nàng vẫn biết sẽ có kết cục như vậy.

Từ đêm hôm đó, nàng nên biết nàng cùng sư huynh cuối cùng cũng không có kết quả.

Nhìn sư huynh trầm mặc, giờ khắc này, tâm nàng như tro tàn.

Đau? Nàng có đau không?

Tất cả đều không rõ, mà nàng, cũng không muốn nghĩ.

- Sư huynh, chúng ta đi thăm Ngọc Liên đi. Phía sau nàng phòng chừng đang tìm người.

Sau bao nhiêu vết thương đau đớn, là yên tĩnh. Lòng nàng, yên tĩnh như nước.

Thân ảnh kiều diễm ấy lặng lẽ ra khỏi rừng cây.

Trong phòng nhỏ, Ngọc Liên quả thật đang tìm Nhan Vân Tề.

Uống xong chén thuốc Nhan Vân Tề sắc, Tề ca ca của nàng liền không thấy bóng dáng.

Ở trong phòng, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng tiêu, vì hành động không tiện, nàng chỉ có thể trong phòng chờ Tề ca ca đến.

Nàng biết, Tề ca ca sẽ không từ biệt nàng mà không nói một tiếng.

Cánh cửa “cạch” một tiếng mở ra, nàng vui sướng nhìn về phía cửa, đã thấy có tổ y nữ tử trên mặt đầy nước mắt đi vào, sau đó là Tề ca ca nàng chờ đợi đã lâu.

Thoáng chốc, nàng có kinh hoảng.

Bọn họ yêu nhau, nàng biết. Nhưng mà nàng, không thể mất đi Tề ca ca.

Vì thế nàng giấu kín xao động trong lòng, nở nụ cười ngọt ngào với hai người:

- Ngọc Liên vừa mới uống xong chén thuốc, cùng điểm tâm tỷ tỷ làm

Nhan Vân Tề đi đến bên người nàng, sủng nịch nói:

- Chỉ cần Ngọc Liên ngoan ngoãn uống thuốc, thân thể sẽ chậm rãi khỏe lên. Đến lúc đó Tề ca ca sẽ dạy Ngọc Liên y thuật, Ngọc Liên có thể đi cứu giúp dân chúng nghèo khổ.

- Vâng, Ngọc Liên cũng có thể cùng Tề ca ca đi chu du thiên hạ, đúng không?

Nhan Vân Tề véo nhẹ mũi nàng, cười khê:

- Đúng, chỉ cần Ngọc Liên dưỡng bệnh cho khỏe, không được buông tha hy vọng được sống.

Một màn này quen thuộc cỡ nào!

Cảnh trước mắt như in đậm vào mắt nàng, cũng len lỏi vào lòng nàng mà tàn phá.

Ngọc Thanh lẳng lặng nhìn một bên, cõi lòng bình tĩnh cuối cùng nổi lên một tầng gợn sóng, sự sủng nịch của sư huynh đã dành cho người khác, không phải nàng...

- Tề ca ca.

Nữ tử trong lòng sư huynh lại lên tiếng:

- Tề ca ca, người lấy Ngọc Liên làm vợ được không? Ngọc Liên muốn làm tân nương tử của Tề ca ca.

Khuôn mặt tái nhợt kia thấp thoáng một chút thẹn thùng.

Nhan Vân Tề cả kinh, cánh tay ôm nữ tử cũng hơi buông lỏng ra:

- Ngọc Liên, ta...

Tiêu Ngọc Liên đột nhiên ôm chặt lấy hắn, nghẹn ngào:

- Ngọc Liên biết chính mình sống không quá mười tám tuổi. Tề ca ca, Ngọc Liên rất yêu người, để những giây phút cuối cùng trong sinh mệnh, Ngọc Liên làm tân nương tử của Tề ca ca, được không? Tề ca ca...

Nhan Vân Tề ôm nàng, đau lòng:

- Ngọc Liên, không được nói như vậy. Tề ca ca đang tìm thuốc dẫn, Ngọc Liên sẽ được cứu, sẽ khỏe mạnh lên mà lập gia thất.

Tiêu Ngọc Liên lệ rơi đầy mặt trong lòng ngực hắn:

- Ngọc Liên thầm nghĩ được làm tân nương tử của Tề ca ca, Tề ca ca từng hứa với Ngọc Liên, cùng Ngọc Liên chu du thiên hạ, Ngọc Liên suốt ngày ngóng trông ngày ấy... Khụ khụ....

Nói xong lời cuối cùng, mặt nàng trở nên trắng bệch, ho khan kịch liệt, hô hấp có chút hỗn loạn.

Nhan Vân Tề ôm chặt nàng, khẽ vuốt mái tóc bạc của nàng, nhìn Ngọc Thanh, nói:

- Được, Ngọc Liên đừng kích động. Tề ca ca hứa với người, chỉ cần người khỏi bệnh, Tề ca ca để Ngọc Liên làm tân nương tử của ta...

Nữ tử tóc bạc cuối cùng bình tĩnh trở lại, nàng càng ôm chặt nam tử, kiên định nói:

- Ngọc Liên nhất định dưỡng bệnh thật tốt, trở thành tân nương khỏe mạnh của Tề ca ca.

Ngọc Thanh nhìn hết thấy trước mắt, nhìn ánh mắt áy náy của sư huynh, cuối cùng lẳng lặng lui ra ngoài.

Ngọc Thanh quả thật tâm như đã chết.

Lúc này đây nàng thực bình tĩnh, nhìn sư huynh ôm nữ tử kia, nghe bọn họ thề non hẹn biển, nàng lại không hề có đau đớn triệt nội tâm như trước.

Có lẽ trong sâu thẳm, nàng hy vọng sư huynh có thể tìm được hạnh phúc, cũng hy vọng người con gái vận mệnh bi thảm kia có bờ vai dựa vào.

Chỉ như vậy thôi sao?

Chính nàng cũng không biết.

Đi về khuê phòng Tiêu Ngọc Khanh, đột nhiên phát hiện có một thân ảnh cao ngất đứng trước cửa phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, thân ảnh kia xoay người lại, khuôn mặt tuấn tú ngập tức giận:

- Nữ nhân chết tiết, đêm khuya như vậy, nàng lại đi đâu?

Nhìn lại, Tiểu Xu đứng bên trong, làm như đợi rất lâu.

Ngọc Thanh bình tĩnh nhìn nam nhân, đột nhiên thực muốn dựa vào bờ ngực rộng lớn ấm áp của hắn.

Nàng đi đến bên hắn, đột nhiên đem thân mình dán vào ngực hắn, hai tay gắt gao ôm thắt lưng hắn, nhẹ nói:

- Ta chỉ là đi ra ngoài một chút, sao chàng lại tới nơi này?

Không biết vì sao, giờ khắc này nàng rất nhớ hắn, rất nhớ, rất nhớ.

Nam nhân ôm chặt nàng:

- Ta nói qua rồi, bảo nàng phải sớm hồi phủ.

Nói rồi ôm eo nhỏ của nàng, mang theo tùy tùng phía sau hướng đại môn Tiêu phủ mà đi.

Mà trước cửa, sớm có một chiếc xe ngựa hoa lệ chờ sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Trúng kế.

Khi trở lại vương phủ, đêm đã rất khuya.

Hắn vẫn ôm lấy thắt lưng của nàng, mãi khi đến Cô Vụ cư, hắn mới buông nàng ra, nhưng vẫn một tay ôm lấy nàng vào lòng.

- Vừa rồi nàng rốt cuộc đã đi đâu?

Hắn đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, gầm nhẹ:

- Hỏi Tiểu Xu, nàng ta lại không biết nàng đi đâu. Nữ nhân chết tiết, nàng định làm cho bản vương lo lắng sao?

Ngọc Thanh đem trán dựa vào lòng hắn, bật cười vì hắn phát giận.

Hắn lo lắng cho nàng, không phải sao?

Tuy rằng đang quá tháo, lại có vận phần nhu tình. Nàng ôm chặt lấy thắt lưng của hắn, uất ức nói:

- Chính là đi ra ngoài một chút, ta sẽ không trốn.

- Không được trốn khỏi bản vương!

Hắn siết chặt cánh tay, ôm nàng càng thêm chặt chẽ, mùi phấn bá đạo cùng giữ lấy.

Ngọc Thanh nâng mắt, nhìn hắn:

- Ta nói rồi, ta sẽ không trốn.

Bởi vì, sư huynh không có khả năng mang nàng đi.

Có lẽ trong thâm tâm, nàng cũng không muốn đi.

Vòng ôm áp áp của nam nhân này, đột nhiên nàng không muốn xa rời.

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng chăm chú, đột nhiên một tay ôm lấy nàng, đi đến giường.

Nàng mặc hần nhẹ nhàng buông nàng xuống, nhắm mắt, lẳng lặng chờ đợi hắn.

Sau một lúc lâu, hắn cũng lên giường, cũng lẳng lặng nằm bên cạnh nàng.

- Bất được hung thủ ám sát bốn vương rồi.

Ngọc Thanh mở mắt ra:

- Là người ở bãi săn sao?

Hoàng Phủ Luật nhìn trưởng đình, sắc mặt có chút trầm trọng:

- Đúng vậy, hơn nữa bọn chúng thú nhận chủ mưu vẫn là một người quen thuộc với nàng.

Ngọc Thanh kinh ngạc, rồi quay mặt đi nhìn hắn:

- Người ta quen thuộc?

Hoàng Phủ Luật cũng thu hồi ánh mắt đang nhìn lên, nhìn về phía nàng, đôi mắt thâm thúy rõ ràng ẩn chứa phức tạp.

- Đúng, lần này hắn định là khó thoát khỏi tội chết! Bốn vương đã cho hắn một con đường sống, không thể ngờ được hắn lại lớn mật như thế, muốn ám sát bốn vương rất nhiều lần!

- Ta hiểu rồi!

Nam nhân có chút lo lắng nhìn nàng:

- Nàng không lo lắng cho hắn?

Ngọc Thanh lạnh lùng cười:

- Người vừa ích kỉ lại dã tâm lớn như thế nên có báo ứng, hắn đã làm rất nhiều chuyện không thể tha thứ.

Lần này đổi lại thành nam nhân nở nụ cười:

- Xem ra bốn vương lo lắng là dư thừa, không phải là cha ruột tất nhiên sẽ không đau đớn trong lòng.

Nàng kinh ngạc:

- Hoàng Phủ Luật, chàng quả thực không hề nhận định ta là Tiêu Ngọc Khanh, đúng không?

Hoàng Phủ Luật ôm chầm nàng, nhẹ nói:

- Nữ nhân gốc ghéech, nàng vẫn đang là ái phi của bốn vương.

Ngọc Thanh nằm trong ngực hắn, giương mắt nhìn hắn:

- Không phải bởi vì hắn không phải cha ruột của ta, mà là hắn căn bản không xứng làm một người cha. Người như vậy, chết chưa hết tội.

Nam nhân kéo nàng vào lòng, đột nhiên dùng mũi mình cọ cọ mũi nàng, khàn khàn nói:

- Tiểu nữ nhân, chúng ta nghỉ tạm đi, đêm khuya rồi.

Nói rồi đem ngón tay thon dài dần dần hướng đến nơi cao ngất của nàng, hô hấp dồn dập, con ngươi đen càng thêm thâm thúy.

Ngọc Thanh đỏ bừng mặt, vì câu nói kia của hắn “Nàng vẫn đang là ái phi của bốn vương”, vì ham muốn đang bùng cháy mãnh liệt trong mắt hắn, lần này, nàng có chút run rẩy.

Nàng lần đầu tiên phát hiện, thì ra bạc môi của hắn lại gọi cảm như thế, hơi hơi cong lên, có bá đạo, cũng có nhiệt tình như thiêu đốt nàng.

Tay nam nhân rót cục cũng chạm đến ngọn núi kia, bạc môi cũng đi theo, tay kia cũng không nhàn rỗi, thuần thực còi ra y phục nữ tử.

Thân mình nữ tử run nhè nhẹ,

- Uhm...

Rốt cục, tiếng nói câu dẫn mê người nhin không được theo môi đỏ mọng thoát ra.

Nàng nắm chặt áo hần, có chút không chịu nổi nhiệt tình của hần. Cuối cùng bạch ngọc cũng lộ ra, bờ vai lỏa lồ, tóc dài rối tung, cảnh đẹp mê người.

Mắt nam nhân thâm trầm, đôi môi dán trên người nữ tử càng thêm bá đạo, một đường lưu lại hồng ngân khắp cơ thể như băng như ngọc...

Đúng lúc này, sau bình phong vang lên tiếng động, kèm theo tiếng trẻ con kiêu nhuyển lại khàn khàn buồn ngủ:

- Phụ vương, Dục nhi buồn ngủ...

Hoàng Phủ Luật không can tâm ngẩng đầu lên, nhìn thấy đứa nhỏ đi đến trước giường, vội vàng ngồi dậy, Ngọc Thanh cũng bị bừng tỉnh một chút.

- Dục nhi?

Hai người trăm miệng một lời, đều có ngạc nhiên.

Bé lấy tay dụi dụi hai mắt mệt mỏi, không nói hai lời liền đi lên giường.

- Phụ vương, nương, Dục nhi buồn ngủ quá.

- Xú tiểu tử, ngươi tới thật đúng thời điểm!

Hoàng Phủ Luật ảo não một tiếng, sau đó nhẹ nhàng ném bé vào lòng Ngọc Thanh, chính mình lại bước xuống giường.

Ngọc Thanh chỉnh lại quần áo trên người, đem đứa nhỏ ôm vào lòng, nhẹ hỏi nam nhân đang đi đến cửa:

- Chàng đi đâu?

- Đi tắm nước lạnh!

Nam nhân rống lên.

Lúc này lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập hướng cửa mà đến.

- Vương gia, nô tỳ vừa mới hầu hạ tiểu thể tử đi ngủ, nhưng mà chờ nô tỳ đi hoán y phòng lấy quần áo trở về đã không thấy bóng dáng ngài ấy đâu. Nô tỳ tìm khắp vương phủ cũng không tìm được! Nô tỳ thật đáng chết, thỉnh vương gia trách phạt.

- Phải không? Kia bốn vương nhất định phải phạt nha đầu vô trách nhiệm ngươi, ba bốn lần đều để Dục nhi chạy ra Vân Lạc viên, chẳng lẽ giáo huấn lần trước cho các ngươi còn chưa đủ?

- Cầu vương gia tha mạng, nô tỳ không... không dám... tái phạm nữa.

- May mắn Dục nhi chạy tới nơi này, lần này tạm tha ngươi. Nếu Dục nhi có xảy ra cái gì không hay, cẩn thận cái mạng nhỏ của ngươi!

- Dạ, nô tỳ đã biết.

- Tốt, ngươi lui xuống đi. Nhớ kị, lần sau không được để Dục nhi chạy tới đây!

- Dạ, vương gia.

Lát sau, bên ngoài an tĩnh lại. Chỉ nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn kia càng lúc càng xa, thẳng đến khi không còn thanh âm.

Trên giường, Ngọc Thanh ôm Dục nhi vụng trộm nở nụ cười, nam nhân này...

Sau nửa canh giờ, ý thức Ngọc Thanh đã có chút mơ hồ, mí mắt nặng trĩu, chỉ cảm thấy có người đi đến, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, người kia cũng đi lên giường.

Ngay sau đó, thân thể của nàng liền rơi vào một vòng ôm quen thuộc, tuy rằng cách Dục nhi, nàng vẫn có thể cảm nhận được lửa nóng kia.

Nàng khẽ ngậm một tiếng, tìm tư thế thoải mái, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, có hân, cũng có đứa nhỏ đáng yêu kia.

Sáng sớm hôm sau, nàng bị một giọng nói trẻ con đánh thức.

- Nương, phụ vương, mau rời giường thôi.

Cánh tay bị lay lay, mà thắt lưng của nàng bị một cánh tay hữu lực ôm, hai chân còn bị một đôi chân thon dài quần quít lấy.

- Nương, trời sáng rồi, mau rời giường.

Cánh tay lại bị lay lần nữa.

- Ừm...

Cuối cùng nàng cũng không thắng nổi tiếng kêu kia, cố gắng mở đôi mắt còn buồn ngủ. Trước mắt, là cái miệng nhỏ nhắn lại có chút huyền ảo cùng khuôn mặt tuấn tú, xinh đẹp.

- Phụ vương, nương rốt cục tỉnh.

Bé như được thưởng kẹo, vui sướng vạn phần, còn dụi dụi đầu vào lòng Ngọc Thanh, làm nũng, cọ sát:

- Nương mặc y phục cho Dục nhi.

- Xú tiểu tử, phụ vương không phải đã nói phải học tự mình mặc sao?

Nam nhân phía sau khăn khăn ra tiếng, mang theo vẻ phong tình lúc mới tỉnh ngủ.

- Nhưng mà nương chưa từng mặc quần áo cho Dục nhi.

Bé tội nghiệp nói, cặp mắt to kia thậm chí còn treo vài giọt nước mắt.

Ngọc Thanh rốt cục cũng tỉnh táo lại.

Giờ phút này, nàng đang nằm trong lòng nam nhân, nam nhân cũng bá đạo ôm nàng, mà bé con vừa ngồi ở phía ngoài giường...

Chẳng lẽ đêm qua, bọn họ đẩy Dục nhi... ra tới tận ngoài giường?

Khó trách bé sáng sớm cũng không chịu buông tha cho bọn họ, thì ra là không cam lòng bị “đẩy ra” a.

Nàng vỗ vỗ cánh tay nam nhân còn quấn quanh thắt lưng mình:

- Để ta đứng lên thay y phục cho Dục nhi.

Nam nhân không chịu:

- Để tiểu tử kia tự mặc.

- Huhuhu, phụ vương xấu xa.

Nước mắt của bé rốt cục trào ra hốc mắt.

- Hải nhi mới bốn tuổi, không cần hà khắc với ta như vậy, huhu...

Nàng rốt cục cũng thoát khỏi kiềm chế của hân, đứng lên ôm bé, ngồi ở mép giường chỉnh tề mặc quần áo cho tiểu tử kia.

Cuối cùng, chờ nàng mặc quần áo cho tiểu tử kia xong, ngoài cửa cũng truyền đến thanh âm của Tiểu Xu:

- Tỷ tỷ, nên rời giường thôi.

- Ừm. Tiểu Xu, ngoi vào đi.

Tiểu Xu đẩy cửa mà vào, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho không ít.

Nam nhân lười nhác nằm trên giường, nữ nhân mặc quần áo cho hải tử. Quả thật là hình ảnh gia đình ấm cúng.

- Tiểu Xu, mau dẫn Dục nhi đi rửa mặt.

Ngọc Thanh nói với tử y nữ tử vẫn ngây ngốc đứng một chỗ.

Tiểu Xu lúc này mới tỉnh lại, liếc nhìn tỷ tỷ, rồi bế tiểu nam hài đi rửa mặt.

Hoàng Phủ Luật đứng dậy mặc cẩm bào.

Hắn đem Ngọc Thanh kéo vào lòng, trên môi nàng in lại một nụ hôn ngọt ngào, rồi lẳng lẳng mặc tiếp y phục.

Sau đó, hắn đột nhiên lấy ra một chiếc trâm cài xanh biếc, cẩn thận cài vào búi tóc của nàng.

- Ái phi quả thật rất hợp với chiếc trâm này. Là bốn vương tự mình chọn lựa, ái phi thích không?

Ngọc Thanh khẽ vuốt ve trâm cài trên đầu, trong lòng lại có lo lắng, không muốn nam nhân cẩn thận mua tặng nàng mấy thứ đồ nữ nhân này.

Biết nàng không thích phiền phức gì đó, liền chọn trâm cài đơn giản nhưng không mất thanh nhã kia. Nàng, tất nhiên là thích.

Nàng nhìn hắn, nói khẽ:

- Ta thực thích, cảm ơn chàng.

Hoàng Phủ Luật cười khẽ:

- Thích là tốt rồi.

Sau đó khẽ vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, xoay người đi ra cửa.

- Bốn vương tức khắc tiến cung. Buổi tối sẽ trở về.

Nói rồi dẫn theo tùy tùng ngoài cửa ra khỏi Cô vụ cư.

Nhìn bóng dáng cao lớn khí vũ hiên ngang, trong lòng Ngọc Thanh thoáng chốc tràn ngập hạnh phúc.

Nàng nhất đi sư huynh, lại may mắn được nam nhân lãnh như băng kia yêu thương. Nàng ngồi trong phòng, quả thực trở thành một thê tử chờ phu quân trở về nhà.

Hạnh phúc chưa bao giờ nắm bắt được này, chỉ có hắn có thể cho nàng sao?

- Tỷ tỷ, tiểu thể tử đã đói bụng rồi.

Tiểu Xu ôm Dục nhi đã rửa mặt sạch sẽ đi tới.

Ngọc Thanh nhẹ nhàng cười, đem bé ôm ngồi trên đùi mình, phân phó Tiểu Xu:

- Đi bụng đồ ăn sáng tới, ta và Dục nhi cùng nhau ăn.

- Vâng.

Tiểu Xu vuốt ve bờ má mềm mại của bé, cười duyên ra khỏi phòng.

Chỉ mong, tỷ tỷ có thể tìm được hạnh phúc đích thực.

Dùng điểm tâm xong, vẫn không có ai ở Vân Lạc viên tới đón Dục nhi trở về.

Nàng đoán, Hoàng Phủ Luật không chừng đã hạ lệnh xuống, chấp thuận cho Dục nhi ở Cô Vụ cư này.

Hắn, đã thay đổi.

Trước kia có chết hắn cũng không cho nàng tới gần Dục nhi, sợ nàng thương tổn hài tử của hắn.

Hiện tại, hắn lại vô cùng yên tâm để Dục nhi bên người nàng, rồi còn cho phép tiểu tử kia gọi nàng là nương. Nhưng mà không biết hung thủ hạ độc Dục nhi đã tìm ra chưa?

Nàng cũng rất vui, vì cuối cùng hắn cũng thừa nhận nàng là Tô Ngọc Thanh, cũng vì những ngày này hắn càng lúc càng biểu hiện muốn giữ chặt lấy nàng, quan tâm nàng.

Hắn bắt đầu để ý nàng sao?

Mà nàng, quả thực tìm được một phu quân thuộc về nàng rồi sao? Nàng có được hạnh phúc ư?

Quả thực trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng.

Lấy sáo ngọc khỏi tay áo, nàng dùng ngón tay khẽ khàng vuốt ve, có chút không đành lòng.

Sáo ngọc là sư huynh làm hồi còn trên núi Vũ Sơn, có một đôi, nàng cùng sư huynh mỗi người giữ một chiếc, tỏ rõ trong lòng chỉ có lẫn nhau.

Nhưng mà hôm nay, cũng đã là vật còn người mất.

Nàng nhũn mày, có chút thương cảm.

Không biết nên cầm tiếp, hay phải buông xuống. Nàng mang tới một hộp gấm, đem sáo ngọc đặt vào trong, giao cho Tiểu Xu đứng bên cạnh:

- Tiểu Xu, giúp tỷ tỷ mang sáo ngọc này tới cho Ngọc Liên ở Tiêu phủ được không? Nói cho nàng ấy, ta chúc nàng ấy cùng sư huynh bạch đầu giai lão.

Lúc nói những lời này, nội tâm rất bình tĩnh.

Thì ra nàng vẫn hy vọng sư huynh tìm được hạnh phúc, còn có nữ tử vận mệnh bi thảm kia, từ đầu đến cuối nàng vẫn không thể oán hận nổi.

Tiểu Xu tiếp nhận:

- Tiểu Xu đã biết, Tiểu Xu đi đưa giúp tỷ tỷ.

Nháy mắt, thân ảnh màu tím đã biến mất ở cửa.

Ngọc Thanh đứng dậy, để tỷ nữ bên cạnh ôm lấy đứa nhỏ ngồi trên đùi nàng, cũng đi ra trước cửa.

Nơi nàng đến là phòng Hoàng Phủ Luật dùng để luyện công, giờ phút này nàng muốn gặp vị biểu ca vì nàng mà chịu không biết bao đau khổ.

Không biết Hoàng Phủ Luật có làm gì biểu ca hay không?

Đi vào phòng hẩn luyện công, trừ bỏ kiếm cùng nhuyễn tiên hẩn thường sử dụng, cũng không nhìn thấy thân ảnh biểu ca.

Nàng đành phải hỏi gã canh giữ trước cửa:

- Nơi này có người nào tên Dung Danh Tông không? Hẩn đi đâu rồi?

- Thưa Ngọc vương phi, nô tài không biết. Chỉ biết là Vương gia đem người nọ bắt giam hai ngày rồi đưa hẩn đi. Còn đưa đi đâu, nô tài quả thực không biết.

Ngọc Thanh có chút lo lắng:

- Vậy hẩn... Vương gia có làm gì hẩn không?

- Vương gia chỉ đặt mấy thứ lên đầu hẩn luyện tập vung roi, nhưng cũng không làm hẩn bị thương. Khả năng dùng roi của Vương gia là xuất thần nhập hóa rồi.

- Thì ra là thế.

Ngọc Thanh yên lòng, thì ra nam nhân kia cũng không có hành hạ biểu ca như lời hẩn nói.

Nhưng mà hiện tại biểu ca đang ở đâu? Có trở lại bên cạnh Phượng di nương hay không?

Nàng xoay người trở về, trong lòng vui buồn lẫn lộn, vui vì Hoàng Phủ Luật không làm biểu ca bị thương tổn, buồn vì không biết biểu ca đang ở đâu.

- Ngọc Thanh!

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu bất ngờ, cùng đó là tiếng bước chân vội vã.

Ngọc Thanh quay đầu lại, liền nhìn thấy nam tử nàng đang tìm kiếm mặc quần áo thị vệ, thất lưng bán to, vẻ mặt ngạc nhiên đứng trước mặt nàng.

- Biểu ca!

Một lát sau, hai người ngồi trong đình nghỉ mát.

Dung Danh Tông cỡi mũ, đem mũ cùng đao đặt lên bàn.

- Ngọc Thanh, không thể tưởng được Vương gia lại thay đổi nhanh như vậy.

Dung Danh Tông thở dài, trong lời nói không dấu nỗi về thất vọng.

Ngọc Thanh chỉ lẳng lặng nhìn mặt hồ, nhớ tới khuôn mặt anh tuấn.

- Cuối cùng hấn cũng tin tưởng ta là Tô Ngọc Thanh trên núi Vũ Sơn.

Dung Danh Tông nhìn nữ tử bên cạnh, rốt cục hỏi ra nỗi lo lắng trong lòng:

- Ngọc Thanh, bây giờ ngươi còn nguyện ý theo ta ra phủ không?

Nữ tử vẫn nhìn mặt hồ, không đáp lại hấn.

Thoáng chốc, hấn hiểu ra một ít, hoàn toàn thất vọng:

- Ngọc Thanh, ngươi yêu hấn rồi, đúng không?

Ngọc Thanh nhìn về phía hấn:

- Biểu ca, ngươi nên quay về bên cạnh Phượng di nương đi. Ngọc Thanh đã liên lụy ngươi rất nhiều rồi.

- Ngọc Thanh, ta lo lắng ngươi chỉ có một thân một mình ở Vương phủ.

- Biểu ca, ngươi yên tâm. Hấn hiện tại sẽ không làm gì ta, hấn thay đổi rồi, vì hấn biết ta không phải là Tiêu Ngọc Khanh.

- Nhưng mà...

- Biểu ca, nghe Ngọc Thanh nói, trở lại bên cạnh Phượng di đi. cưới vợ sinh con, phụng dưỡng người. Ân tình của ngươi với Ngọc Thanh, Ngọc Thanh sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Đây là lời chân thành của nàng, nàng sao có thể không rõ tâm ý của biểu ca.

Nhưng mà, đó là tình cảm nàng không thể hồi báo.

Dung Danh Tông trở nên trầm mặc, Ngọc Thanh cũng im lặng nhìn ra mặt hồ.

Xa xa, có một thân ảnh hồng nhạt cầm quạt tròn đứng lặng một lúc lâu.

Nàng nhìn hai người trong đình, đôi môi đỏ mọng hơi hơi nhếch lên, mắt hạnh nheo lại tính kế. Cuối cùng, nàng phát nhẹ tay áo, xoay người sang chỗ khác.

- Tiểu Bích, chúng ta trở về. Chuẩn bị xem trò hay thôi.

Nàng không tin, nàng, Hứa Tình Nhi đâu không lại Tiêu Ngọc Khanh kia!

Ban đêm, Ngọc Thanh vẫn đợi Hoàng Phủ Luật trở về.

Dục nhi đã được người của Vân Lạc viên đón đi, mà nàng cũng đã tắm rửa xong, ngồi bên bàn đọc sách hai canh giờ rồi.

Nhìn ban đêm tối đen, nàng hơi hơi nhíu mi.

Buổi sáng rõ ràng hấn nói, buổi tối sẽ quay về Cô Vụ cư.

Vì sao còn chưa trở về? Hiện tại đã quá canh hai.

Đây là lần đầu tiên, nàng lấy tâm tư của thê tử chờ hấn trở về, thỏa mãn mà hạnh phúc.

Tiểu Xu đi Tiêu phủ đã sớm về, chỉ nghe nàng nói Tiêu Ngọc Liên nhờ nàng nhắn dùm một câu “Cám ơn” cùng “Thật xin lỗi”.

Như vậy, nàng càng đem tâm tư đặt lên người nam nhân kia, chờ hấn, ngóng trông hấn, làm cho hấn chân chính trở thành phu quân của nàng.

Buông quyển sách trên tay, nàng gỡ xuống trâm ngọc trên búi tóc, tình tế vuốt ve, đầy vẻ nhu tình.

Đây là đồ hấn tự tay chọn lựa tặng cho nàng, giấu nhu tình của hấn, cũng tượng trưng cho hấn sủng nịch nàng, hấn quan tâm nàng.

A, nàng quả thực thành một nữ nhân hạnh phúc!

- Tỷ tỷ.

Tiểu Xu từ ngoài cửa đi vào cất ngang suy nghĩ của nàng:

- Tỷ tỷ, nha đầu trong phòng Hứa Tinh Nhi đến đây, nói có chuyện quan trọng muốn nói với tỷ tỷ.

Nàng vừa mới đi ra xem Vương gia về phủ hay chưa, ai ngờ trên đường gặp Tiểu Bích, vì thế mới phải chạy vội vàng về đây. Bởi vì vẻ mặt của Tiểu Bích nói cho nàng, Tiểu Bích sắp nói với tỷ tỷ chuyện gì đó không tốt.

- Để cho nàng vào đi.

Ngọc Thanh cũng cảm nhận được hơi thở trầm trọng kia, nàng cất trầm cài, trấn tĩnh phân phó Tiểu Xu.

- Ta bảo nàng tiến vào, tỷ tỷ.

Tiểu Xu lo lắng nhìn Ngọc Thanh một cái, ổn định nhịp thở, lại chạy đi ra ngoài.

Lát sau, nha đầu tên Tiểu Bích được Tiểu Xu dẫn vào, trong tay ôm một chậu hoa thanh hà.

Nàng run run lầu một tiếng:

- Ngọc Vương phi!

Cúi đầu nói:

- Đây là hoa thanh hà mang từ trong cung ra, phòng Tinh Nhi phu nhân cũng có một chậu, đây là Vương gia để nô tỳ mang tới. Vương gia nói tối nay ngủ ở phòng Tinh Nhi phu nhân, thỉnh Ngọc Vương phi nghỉ tạm trước.

- Phải không?

Ngọc Thanh cảm thấy lạnh cả người.

Nam nhân buổi sáng còn nói muốn tới nơi này, mới qua một ngày, hắn đã đi đến chỗ Tinh Nhi, còn lấy chậu hoa tới dỗ nàng, nam nhân chết tiệt!

- Đặt hoa xuống, người đến nói cho hắn ta sẽ đi ngủ sớm, sẽ không chờ hắn!

Nàng lạnh nhạt nói.

Tiểu Bích vẫn không dám ngẩng đầu lên, trả lời một tiếng

- Dạ

Liền vội vàng lui xuống.

Ngọc Thanh nhìn chậu hoa, đột nhiên cảm thấy bị châm chọc.

Nàng sao có thể coi hắn là phu quân của riêng mình? Nàng sao có thể không nhớ tới, hắn còn có một thị thiếp cực kì giống chính phi của hắn?

Thật là nực cười.

Lại một lần nữa, có lẽ mệnh đã định, kiếp này nàng không được hạnh phúc.

- Tỷ tỷ.

Tiểu Xu bên cạnh có chút lo lắng.

- Lui xuống đi.

Ngọc Thanh rút cục cũng ngược mắt lên, ngữ khí cứng rắn hơn, thăm nghĩ một người lạnh lùng.

- Được rồi, tỷ tỷ. Vậy Tiểu Xu đi ngủ trước.

Cánh cửa đóng lại, bên trong liền trở nên yên tĩnh.

Ngọc Thanh im lặng nhìn chậu hoa thanh hà, cố gắng ngăn chặn khó chịu trong lòng.

Nàng không nên như vậy, nàng phải sớm không nên mong chờ ngày này, không nên, cũng không được.

Nàng nghĩ, suy nghĩ dần dần mê mang, nháy mắt, thân thể nàng mềm nhũn, trước khi hôn mê, một giọt nước mắt chảy xuống khóe mắt.

Hoàng Phủ Luật về phủ, liền bị Tĩnh phu nhân mời đến phòng nàng ta, nói có chuyện quan trọng tìm hấn.

Hấn ngồi bên cạnh bàn, nhìn khuôn mặt từng làm cho hấn mê luyến rất nhiều, chờ nàng nói chuyện quan trọng.

Giờ phút này hấn thật nóng lòng muốn gặp nữ tử kia, buổi sáng hấn đã hứa buổi tối sẽ trở về, nàng nhất định ở Cô Vụ cư chờ hấn.

Tĩnh Nhi vẫn cứ cười duyên rót rượu cho hấn, nói một ít chuyện linh tinh, không hề đề cập đến cái gì trọng điểm.

Hấn thấy hơi phiền toái, cắt ngang lời nữ tử:

- Rốt cuộc ngươi muốn nói gì? Hiện tại bốn vương không muốn nghe ngươi lái nhai linh tinh!

Tĩnh Nhi sững sốt, không cười nữa:

- Vương gia, Tĩnh Nhi chính là nhớ người... Nhiều ngày như vậy, người cũng không đến tìm Tĩnh Nhi...

Hoàng Phủ Luật lập tức đứng dậy, hấn liếc qua nữ tử có chút quá phận, xoay người đi ra ngoài:

- Chờ xác định có chuyện quan trọng lại đến tìm bốn vương!

Nói rồi xoay người đi nhanh.

Hứa Tĩnh Nhi nhìn bóng dáng hấn rời đi, khóe môi nhếch lên một nụ cười âm độc:

- Tiêu Ngọc Khanh, lần này ngươi chết chắc!

Hoàng Phủ Luật cấp tốc đi đến Cô Vụ cư, lúc này đã qua canh hai, hạ nhân trong phủ đều đã đi ngủ, hấn thực lo lắng nữ tử kia thất vọng về hấn.

Cô Vụ cư, đèn vẫn sáng, nhưng im ắng.

Hấn tưởng tượng thấy nữ tử kia ngồi dưới đèn chờ hấn, có phải lại nhú lại mi hay không, có thể hôn đôi hấn không?

Cánh cửa khép hờ, đèn trong phòng vẫn sáng, hấn thật có chút bất ngờ cùng vui sướng, nàng còn chờ hấn!

Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, hấn không nhìn thấy nữ tử dưới đèn, chỉ thấy một quyển sách bị mở ra đọc được một nửa.

Hấn nở nụ cười, nàng quả nhiên chờ hấn dưới đèn.

Liền đi vào nội thất, lại đột nhiên nhú chặt mày kiếm.

Quần áo vắt lung tung dưới đất, có váy của nữ tử, có giày thêu, cũng có ngoại bào của nam nhân! Vẫn kéo dài tới bình phong!

Hấn giận dữ!

Gạt phất bình phong chướng mắt, liền thấy có đôi nam nữ chỉ mặc nội y ôm chặt nhau, ngủ như chết.

- Tô Ngọc Thanh! Nữ nhân chết tiết này!

Hấn đi nhanh về phía trước, hướng về nam tử, đánh mạnh một quyền, trực tiếp đánh hấn ngã xuống đất.

Dung Danh Tông cùng Ngọc Thanh lập tức tỉnh lại.

- Vương gia, không phải như ngài nghĩ như vậy, ta vừa mới bị người làm ngất...

Dung Danh Tông vội vàng giải thích, trong mũi miệng đều là máu.

Nam nhân nổi giận không chịu buông tha hấn, lại là một quyền vung lên, dùng mười thành lực, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, xương sườn Dung Danh Tông bị gãy.

- Không!

Ngọc Thanh kêu to, bắt chấp nội y mỏng manh, lao xuống giường, cầu xin nam nhân:

- Ta cùng biểu ca bị người hãm hại, ngươi phải tin tưởng ta! Chúng ta không làm chuyện có lỗi với người. Vừa rồi Tiểu Bích mang chậu hoa hà thanh đến, ta xem liền thiếp đi. Hoàng Phủ Luật, ngươi phải tin tưởng ta, ta không phản bội ngươi.

Nói xong, đã rơi lệ đầy mặt, nàng lại làm biểu ca bị liên lụy.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng liếc nhìn nữ tử khóc lê hoa đài vũ trên mặt đất, cuối cùng bức chính mình tin tưởng lời nàng, tìm kiếm chậu hoa hà thanh, đã thấy trên bàn trống không, trừ bỏ một quyển sách, không còn gì khác.

Hắn thất vọng nói:

- Ngọc Thanh, vì sao phải làm chuyện có lỗi với bốn vương?

Ngọc Thanh rơi lệ càng nhiều, nàng đứng lên nhìn bàn gỗ, bất lực lắc mạnh đầu:

- Không có khả năng, rõ ràng có chậu hoa hà thanh, sao lại không thấy? Vì sao?

Nàng khát cầu nhìn về phía nam nhân:

- Hoàng Phủ Luật, ngươi nhất định phải tin tưởng ta, ta cũng biểu ca không làm chuyện có lỗi với ngươi, tin tưởng ta....

- Người đâu, đánh gãy chân nam nhân này cho bốn vương, làm cho hắn vĩnh viễn không thể đi lại.

Hắn lạnh lùng nói, dập nát hoàn toàn hy vọng của nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Hận ý.

Ngay sau đó, Dung Danh Tông bị thị vệ lôi ra ngoài, tức khắc liền nghe hắn hét lên thảm thiết.

Ngọc Thanh đứng dậy, nước nở chảy ra ngoài cửa:

- Biểu ca!

Hoàng Phủ Luật một tay giữ chặt nàng, khuôn mặt tuấn tú âm trầm:

- Ái phi cảm thấy như vậy còn chưa đủ dọa người sao?

Nói rồi ném nàng lên giường, chính mình theo lên đứng trước giường.

- Vì sao chàng không chịu tin tưởng ta? Rõ ràng chậu hoa hà thanh kia là chàng tặng cho ta, Tình phu nhân cũng có một chậu, là chàng bảo tì nữ của nàng ấy đưa lại đây! Chàng nói đêm nay muốn thị tẩm nàng ta... Vì sao không chịu tin tưởng ta cùng biểu ca là trong sạch? Vì sao không chịu tin tưởng ta?

Ngọc Thanh nằm trên giường, than thở khóc lóc, đôi mắt ngập nước đầy oán giận, cũng có thất vọng đau khổ, vì hắn không tín nhiệm nàng.

Thì ra, sự tin tưởng của nam nhân này với nàng chỉ yếu ớt như tờ giấy thôi, chỉ một vết cắt liền rách!

Hoàng Phủ Luật nắm chặt tay đến trắng bệch, hắn nhìn nữ tử trên giường liên tục chỉ trích hắn, tức giận nói:

- Ngươi đang trách bốn vương chia rẽ ngươi cùng tình lang sao? Cái gì mà hoa hà thanh, bốn vương mới từ phòng Tình Nhi về đây, căn bản không bảo đưa cho các ngươi hoa hà thanh gì cả!

Hắn tới gần Ngọc Thanh từng bước một, thất vọng:

- Không ngờ tới ngươi vẫn không chịu quên hắn! Thì ra những lời dụ dỗ kia đều là giả, ngươi còn muốn cao chạy xa bay với hắn!

- Không, không phải như thế, ta không muốn cao chạy xa bay! Cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới. Hoàng Phủ Luật, chàng biết không? Hiện tại ta thậm chí nghĩ cùng một chỗ với chàng...

Ngọc Thanh vừa nói vừa rơi nước mắt, thì ra đến nay hắn vẫn cho rằng nàng yêu biểu ca.

Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Buổi sáng còn nằm trong ngực bồn vương. Khá khen cho câu thăm nghĩ bên cạnh bồn vương! Nữ nhân chết tiết, người thực coi bồn vương là thằng ngốc!

Hắn vuron tay, nắm lấy cầm nạng, khuôn mặt tuấn tú ngập tràn tức giận:

- Bồn vương sẽ không cho các người sống cùng một chỗ! các người nên chết tâm đi!

Hắn vừa nói vừa xiết chặt tay, đến khi cầm Ngọc Thanh xuất hiện dấu tay màu đỏ sậm, hắn mới buông nạng ra.

Ngọc Thanh, không hề kêu ca một tiếng, chỉ rơi nước mắt, quật cường nhìn hắn.

Chờ hắn buông nạng ra, mới bình tĩnh nhìn hắn:

- Chẳng vẫn không chịu tin tưởng trong lòng ta chỉ có chàng?

Hoàng Phủ Luật rống giận:

- Nữ nhân chết tiết, bồn vương chỉ tin tưởng những gì mắt thấy tai nghe!

Nói rồi đột nhiên xoay người sang chỗ khác, trầm trọng ra lệnh:

- Lập tức mang nạng đến Tịch Lạc viên đi, từ nay về sau thành thị thiếp của bồn vương!

Hắn không nhìn nàng thêm giây nào nữa, liền như vậy nhanh chóng ly khai tầm mắt của nàng, chỉ lưu lại cho nàng một bóng dáng quyết tuyệt.

Nàng vô lực nằm trên giường, rơi nước mắt, nở nụ cười tự giễu.

Sao nàng lại có thể hy vọng xa vời rằng hắn sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng cơ chứ? Sao có thể?

Nàng đã quên mất hắn hận nàng thế nào rồi, cho nên hắn không tin tưởng nàng, cũng là lẽ dĩ nhiên.

Nàng lại bị đưa về Tịch Lạc viên, làm một thị thiếp với thân phận thấp kém nhất.

Nơi này, thành một góc bị người trong vương phủ lãng quên. Không có Tiểu Ngọc nhi, không có Thu Thủy, không có lão mục tiểu tì khác, chỉ có nàng cùng Tiểu Xu, làm bạn cùng sự lạnh lẽo vô tận.

Rốt cục nàng trở nên trầm mặc, ưu thương dâng đầy.

- Tỷ tỷ, vương gia thật quá đáng. Rõ ràng là Hứa Tình Nhi hãm hại tỷ tỷ, hắn lại dám nói tỷ tỷ có tư tình.

Tiểu Xu nhìn sườn mặt ưu thương của tỷ tỷ, nói ra.

- Đừng nói nữa, Tiểu Xu.

Ngọc Thanh nâng mí mắt, có chút trầm tĩnh:

- Chúng ta đi ra ngoài một chút đi.

Liền đứng lên, đi ra ngoài cửa, Tiểu Xu vội vàng đuổi theo.

Một đường, không có ai ngăn cản các nàng, có chính là mấy lời thì thầm nói nhỏ của bọn hạ nhân.

Tất nhiên là hiểu bọn họ nói gì, lẳng lặng, nàng đi đến cổng lớn vương phủ.

Trên cầu cử khúc, một phần y nữ tử cầm quạt tròn đang ngắm hoa sen, thấy Ngọc Thanh đi tới, nở nụ cười đắc ý.

- Tỷ tỷ, cùng Tình Nhi cùng ngồi bàn ăn có cảm giác thế nào? Không thể ngờ được tỷ tỷ cũng có ngày hôm nay! Ha ha...

Nói xong đã dùng quạt che miệng lại, tiếng cười vô cùng chói tai.

Ngọc Thanh không để ý tới nàng, lướt qua người nàng.

- Tỷ tỷ, người không muốn biết Vương gia nói tỷ tỷ thế nào sao?

Hứa Tình Nhi thôi cười.

Ngọc Thanh dừng lại, nhưng không xoay người,

- Hắn nói như thế nào?

- A, hơn nửa tháng nay Vương gia đều đến phòng Tình Nhi... Ai, làm Tình Nhi mệt đến không dậy khỏi giường được. Vương gia nói...

Nàng kiều mị nháy mắt, cổ ý muốn nói lại thôi:

- Tình Nhi không nên nói, dù sao tỷ tỷ cùng Vương gia cũng từng ân ái một hồi.

Ngọc Thanh đi về phía trước, Tiểu Xu phía sau nghe được liền giật dừ, nữ nhân dối trá này, thật đúng là không biết xấu hổ!

Nếu tỷ tỷ không lên tiếng, nàng cũng lặng im, tuy rằng trong lòng không thoải mái, vẫn là nên đi theo sau tỷ tỷ.

Hứa Tình Nhi không buông tha Ngọc Thanh:

- Vương gia nói tỷ tỷ là nữ nhân ti tiện đó, ha ha.

Ngọc Thanh giật mình đứng lại, toàn thân lạnh thấu, hắn nói nàng như vậy thật sao?

Tiểu Xu nhin không được xoay người lại, thốt ra:

- Ngươi mới là nữ nhân ti tiện! Dùng thủ đoạn đê tiện như vậy ly gián Vương gia cùng tỷ tỷ, Hứa Tình Nhi ngươi cùng lắm chính là một thị thiếp thân phận thấp kém, vẫn là thế thân...

Hứa Tình Nhi giận dữ, khuôn mặt mềm mại có chút vặn vẹo,

- Tiện tì chết tiệt, đập nát miệng ngươi!

Nói xong, nắm ngón tay móng đỏ tươi định tát vào Tiểu Xu.

Bàn tay còn cách mặt Tiểu Xu một chút liền bị người bắt được, Ngọc Thanh lạnh lùng nhìn nàng:

- Hứa Tình Nhi, không được chạm vào người của ta. Chớ quên, ta còn hai món nợ chưa tính với ngươi!

Hứa Tình Nhi buông tay, lại nở nụ cười đắc ý,

- Thế thì sao? Vương gia sẽ không bao giờ... tin tưởng ngươi nữa! Ta – Hứa Tình Nhi hiện tại chính là có khả năng nói ra với ngươi như vậy! Tiêu Ngọc Khanh, cảm giác từ thiên cung rơi xuống đất có khổ sở không, đây là báo ứng của ngươi! Ha ha. Tiêu Ngọc Khanh ngươi đã không cho ta sống thoải mái, ta Hứa Tình Nhi cũng tuyệt không cho ngươi được sống yên ổn.

Nàng hung hăng nhìn chằm chằm vào Ngọc Thanh đầy hận ý.

- Vương gia là chỗ dựa cả đời Tình Nhi, Hứa Tình Nhi ta tuyệt sẽ không để cho ngươi cướp hẳn khỏi tay ta! Tiêu Ngọc Khanh, đường về sau còn rất dài, ha ha ha.

Nói xong, liếc nhìn Ngọc Thanh một cái, ngửa mặt lên trời cười dài mà đi.

- Tỷ tỷ, nữ nhân kia quá kiêu ngạo.

Tiểu Xu nhìn thân ảnh hồng phấn, hận không thể chạy theo tát ả một cái thật mạnh.

- Chúng ta đi thôi.

Ngọc Thanh bình tĩnh xoay người, đi đến cổng.

Giờ khắc này, có ai biết, mặt ngoài của nàng rất bình tĩnh, nhưng tâm lại vô cùng bối rối, đau nhức không thôi.

Nam nhân kia nói nàng là nữ nhân ti tiện, ngang nhiên mà đem chân tình của nàng dẫm nát dưới chân hắn!

Nam nhân chết tiệt, hắn sao có thể đối xử với nàng như vậy?

Bước nhanh đi tới cổng, thị vệ canh ở cổng không thèm nâng lên mí mắt, liền để các nàng ra khỏi Vương phủ.

- Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?

Tiểu Xu theo sau lo lắng hỏi, tỷ tỷ không chịu đi kiệu, cứ đi nhanh trên đường, căn bản không có phương hướng.

- Không biết, tùy tiện đi một chút.

Ngọc Thanh đi phía trước trả lời.

Tiểu Xu biết tỷ tỷ rối loạn, tuy rằng mặt ngoài thoát nhìn bình tĩnh, nhưng nàng biết tỷ tỷ đang bị thương.

- Tỷ tỷ, chúng ta tới Diệp Lạc sơn trang đi, đi tìm Dung đại nương.

Nàng thông minh đề nghị.

Ngọc Thanh bước chậm lại:

- Cũng tốt, có lẽ biểu ca bị hấn đưa đến nhà Phụng đi nương.

Như vậy nàng cũng có chút an ủi.

Xuyên qua ngã tư đường phồn hoa ồn ào náo động, nàng mang theo Tiểu Xu đi đến cổng phía đông.

Nơi đó, vẫn có hai hàng binh lính canh gác như cũ.

Nàng lẳng lặng đi qua, nhớ tới trước kia nàng ngồi cùng hấn trên một con ngựa qua đây.

Đó là chuyện cách đây không lâu, hôm nay liền thay đổi rồi.

Hai binh lính đột nhiên ngăn nàng lại:

- Ngọc vương phi, ngài không thể ra khỏi thành, đây là mệnh lệnh của Vương gia.

Ngọc Thanh dừng lại:

- Vì sao không cho ta ra khỏi thành?

- Đây là mệnh lệnh của Vương gia, mời Ngọc Vương phi trở về đi.

Bức tường người ngăn trước mặt nàng không xô dịch.

Tiểu Xu kéo góc áo nàng:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi tìm Tần trang chủ đi, nói không chừng giờ này Tần trang chủ đang ở Hồng lâu đó.

Ngọc Thanh nghe xong, rốt cục xoay người, kéo Tiểu Xu trở về.

- Đi thôi, chúng ta đi tìm Tần đại ca.

Trên đường đến Hồng lâu, nàng vẫn không nói gì, Tiểu Xu cũng lẳng lặng, hai người sải bước nhanh chóng xuyên qua đám người.

Lúc này, đầu đường bỗng trở nên xôn xao.

Đám người đông đúc trật tự giãn ra hai bên, không náo loạn, không có gì mới, đều trật tự làm chuyện của chính mình, giống như thói quen bình thường.

Nguyên nhân bọn họ tránh ra vì có xe ngựa xa hoa đi qua, đó đương nhiên là xe ngựa của Tứ vương gia, không người không biết, không người không hiểu, bọn họ đã thấy nhưng không thể trách.

Chỉ có hai nữ tử trong đám người là hoảng loạn, Ngọc Thanh thấy xe ngựa kia, liền nhớ tới chuyện đến Thái y viện bị hấn bắt về, nhiều người như vậy, hấn có thể dễ dàng tìm ra nàng trong đám người.

Nàng vội vã giữ chặt Tiểu Xu trốn sau cửa hàng bán sơn, ánh mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm xe ngựa. Bức màn không vén, không nhìn thấy người trong xe, nhưng nàng lại muốn nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú kia.

Sau xe ngựa có bốn thị vệ lẳng lặng theo sau, không hề khác thường đi qua người nàng.

Ngọc Thanh thở nhẹ nhõm một hơi, lại có chút thất vọng khó hiểu. Hấn cuối cùng cũng đi qua, đi qua như không có việc gì.

- Tiểu thư, người muốn mua sơn sao?

Chủ quán hỏi hai hai nữ tử che mặt trốn sau quán hấn, chờ Ngọc Thanh bỏ khăn xuống, người bán hàng rong kêu sọ hãi một tiếng:

- A, Ngọc vương phi...

Tiểu Xu trừng hấn một cái:

- Người nhận sai người, chúng ta chỉ đến xem son của người. Bây giờ chúng ta không mua, tỷ tỷ, chúng ta đi.

Liền kéo Ngọc Thanh chạy theo hướng đến Hồng lâu.

- Nàng rõ ràng giống hệt Ngọc vương phi...

Người bán hàng rong gãi gãi đầu, than nhỏ.

Hai nữ tử đứng ngoài cửa hồng lâu, bây giờ là ban ngày, hồng lâu còn chưa mở cửa, huống chi các nàng là hai nữ tử, nữ tử không thể tiến vào hồng lâu.

Ngọc Thanh đứng trước cửa hồng lâu, suy nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần, nàng cùng hồng lâu này coi như cũng có duyên.

Năm lần bảy lượt thoát đi đều có liên quan tới nó, hơn nữa Hoàng Phủ Luật cũng thích tới nơi này.

- Tỷ tỷ, người xem, xe ngựa của trang chủ tại kia, trang chủ hấn đến đây rồi, thật tốt quá!

Ngọc Thanh nhìn về nơi Tiểu Xu chỉ, quả thực thấy xe ngựa của Tần Mộ Phong đứng đó. Mà vừa rồi vì nàng quá muốn vào hồng lâu, nên không thấy xe ngựa kia.

Lúc này, một nữ tử áo lam kiều mị đi ra, nàng đi đến trước mặt Ngọc Thanh, đôi mắt phượng khôn khéo đánh giá Ngọc Thanh một phen từ đầu đến chân, sau đó hỏi:

- Người chính là Tô Ngọc Thanh?

Ngọc Thanh gật đầu:

- Đúng vậy, ta chính là Tô Ngọc Thanh, muốn gặp Tần Mộ Phong.

- Tần Mộ Phong?

Nữ tử như rồng mây, mắt vụt qua ghen tuông.

Nàng nói:

- Là Tần đại ca để ta tới đón người, theo ta đi vào hậu viện đi.

Lạnh lùng liếc Ngọc Thanh một cái, liền đi vào bên trong.

Ngọc Thanh và Tiểu Xu vội vàng đuổi kịp.

Tới độc viện của Tần Mộ Phong, sắc mặt Ngọc Thanh hơi chút tái nhợt.

- Tần đại ca, người đã mang đến, vậy Tâm Mị ta lui ra trước.

Nữ tử áo lam nhẹ nhàng cười với Tần Mộ Phong, lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Ngọc Thanh, rồi khỏi phòng.

Tần Mộ Phong một thân ngân bào, đang thưởng thức một cây đàn cổ.

Nhìn thấy Ngọc Thanh vào cửa, hấn cười tà nịnh, tiêu sái nói:

- Ta đang nghĩ ngợi, thứ này nên xứng với giai nhân nào a? Ngọc Thanh, người liền tới đây. Xem ra Ngọc Thanh cực có duyên phận với Nhiều Lương, ta không đành lòng đưa tặng cũng phải tặng.

Ngọc Thanh có chút thụ sủng nhược kinh, nàng đi qua, ngón tay khẽ vuốt mặt đàn, quả thực nghe thấy thanh âm rất thanh thoát, nàng nói:

- Ngọc Thanh không xứng với đàn này, đa tạ ý tốt của Tần đại ca.

Tần Mộ Phong nhàn nhã ngồi xuống, nói có chút tùy ý:

- Ta tất nhiên sẽ không đánh đàn, đáng tiếc cho đàn này phải say giấc lâu dài.

Ngọc Thanh cũng ngồi xuống cạnh hán, nói tiếp:

- Đàn này rất quý, Ngọc Thanh sợ không xứng với nó.

Tần Mộ Phong nở nụ cười yêu nghiệt, nói:

- Nhận lấy đi, xem như là tâm ý của Tần đại ca ta.

Hắn nhìn vào Ngọc Thanh, có chút lo lắng:

- Khuôn mặt tái nhợt như vậy, là nhớ tới chuyện gì sao? Đừng sợ, ta đã phế tên hỗn đản chết tiệt kia rồi.

Ngọc Thanh quả thật có chút không khỏe, vừa mới đi qua lùm cây kia, cảm giác buồn nôn đột nhiên xuất hiện.

Nàng thán nhiên cười, giấu đi vẻ mệt mỏi trên mặt: “Tần đại ca, hôm nay Ngọc Thanh tới vì muốn cầu Tần đại ca có thể giúp đỡ Ngọc Thanh đi tìm biểu ca, biểu ca hắn. . .

Nói rồi cắn chặt môi có chút không đành lòng nói tiếp.

Tần Mộ Phong nhíu mày, đôi mắt trêu tức trở nên trầm tĩnh:

- Ngọc Thanh, ta biết tiểu tử Hoàng Phủ Luật kia tức giận trước mặt ngươi, cái gì lí trí đều bị ném lên chín tầng mây. Biểu ca ngươi đã đưa đến Diệp Lạc son trang ta, nhưng mà, từ nay về sau sợ Dung Danh Tông hắn không bao giờ có thể... đi lại được.

Ngọc Thanh che miệng, sắc mặt càng thêm tái nhợt:

- Tần đại ca, ngươi tin tưởng ta cùng biểu ca là trong sạch sao?

Tần Mộ Phong gật đầu,

- Ta vẫn tin tưởng ngươi cùng Dung Danh Tông không có tư tình, hơn nữa ta cũng tin tưởng ngươi yêu Luật, đúng không?

Ngọc Thanh không đáp, lặng lặng rơi lệ.

Tần Mộ Phong còn nói tiếp:

- Luật hắn có thể là quá để ý đến ngươi, nên mới không từ thủ đoạn như vậy...

- Nhưng mà biểu ca vô tội a..

Nước mắt rơi càng nhiều.

Tần Mộ Phong bình tĩnh nhìn nàng:

- Nhưng mà hắn không hối hận. Hắn vì ngươi mà tàn phế là can tâm tình nguyện, ngươi nên hiểu tâm ý của hắn.

- Ta hiểu, nhưng mà ta không thể hồi báo lại. . .

- Ta biết, bởi vì trong lòng ngươi chỉ có tên hỗn đản Luật kia!

Khăng định chắc nịch, mang theo một chút cô đơn.

Ngọc Thanh nhìn hắn, có chút kì thác:

- Xin thay Ngọc Thanh đề ý đến biểu ca được không? Tần đại ca, Ngọc Thanh nợ biểu ca rất nhiều.

- Ta sẽ.

Tần Mộ Phong hứa hẹn.

Tiểu Xu chạm nhẹ vai Ngọc Thanh, đau lòng:

- Tỷ tỷ, trang chủ nhất định sẽ đề ý đến Dung đại ca, ngươi yên tâm đi.

Tỷ tỷ là nữ tử đáng để thương yêu, trang chủ thăm thương trộm nhớ tỷ tỷ, sao nàng có thể không nhìn ra.

Từ lần đầu tiên trang chủ gặp tỷ tỷ, nàng liền nhìn thấy biến hóa không ngừng từ hắn.

Đáng thương, Tiểu Xu nàng chỉ là một nha đầu bé nhỏ không danh không phận, tất nhiên sẽ không lọt vào mắt trang chủ.

Nhưng hiện tại tỷ tỷ có thể có sự quan tâm của trang chủ, cũng là một loại dựa vào. Vẫn còn tốt hơn nhiều so với vị Vương gia vô tình chỉ biết thương tổn

tỷ tỷ kia.

Tần Mộ Phong dừng lại suy nghĩ một lát.

Luật sớm đã phát hiện hấn không tự giác quan tâm tới Ngọc Thanh, cũng phòng bị hấn.

Từ lúc Luật ôm Ngọc Thanh vào Cô Vụ cư của hấn, liền biểu thị công khai hấn giữ lấy Ngọc Thanh. Cuối cùng Luật cũng buông thõng khổ khi mất Tổ Nguyệt, hấn muốn bắt đầu lại một lần nữa.

Mà Tần Mộ Phong hấn, yêu thật lòng người con gái hấn không bao giờ chiếm được.

Hấn biết, hấn càng quan tâm tới Ngọc Thanh, Ngọc Thanh sẽ chịu càng nhiều thương tổn. Không có khả năng Luật sẽ buông Ngọc Thanh ra.

Hấn nhìn nước mắt của nữ tử, bất giác nắm chặt hai tay.

- Ngọc Thanh, cha ngươi là Tô Thiên Phong sao? Trước đây từng là viện sử của Thái ý viện?

Hấn nói sang chuyện khác, cuối cùng không đành lòng nói cho nàng.

Yêu phải tiểu tử Luật kia chỉ có nhận lấy thương tổn vô tận. Cho dù nàng biết thì sao, vẫn sẽ làm thiêu thân lao đầu vào lửa, giống như hấn mà thôi.

- Đúng, phụ thân ta là Tô Thiên Phong, nhưng ta không biết có phải viện sử thái ý viện hay không, vì phụ thân chưa từng nhắc tới với Ngọc Thanh. Tần đại ca, có tin tức về phụ thân ta sao?

Ngọc Thanh bất ngờ hỏi.

Tần Mộ Phong nhìn nước mắt của nàng, thật sự không đành lòng dập tắt hy vọng của nàng.

- Tô đại nhân từng xuất hiện ở hoàng cung một lần, sau không có tin tức.

- Vậy sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm, ánh sáng hy vọng vụt tắt.

Tần Mộ Phong an ủi nàng:

- Ta còn tiếp tục tìm kiếm. Ngọc Thanh, không được mất hy vọng.

- Được.

Ngọc Thanh nén thất vọng, cười âm đạm.

- Ngọc Thanh vẫn tin tưởng có thể tìm thấy cha. Đa tạ Tần đại ca. Canh giờ không còn sớm, Ngọc Thanh cần phải trở về.

Nói rồi đứng dậy, hơi cúi người cúi chào.

- Chờ chút Ngọc Thanh.

Tần Mộ Phong gọi nàng lại, tức khắc lấy cây Nhiêu Lương trên bàn giao cho Ngọc Thanh,

- Không thể quên thứ đại ca tặng cho ngươi.

Đôi mắt phượng hẹp dài lại khôi phục vẻ trêu đùa lúc trước.

- Đa tạ Tần đại ca.

Hấn đưa nàng tới cửa hồng lâu, lúc này trời đã nhập nhạng tối, lác đác mấy “đệ tử” nhà giàu đã tới hồng lâu, nữ tử áo lam kia tiếp đón thân thiện trước cửa, nhìn thấy Ngọc Thanh ôm đàn trước ngực cùng Tiểu Xu, ánh mắt trầm xuống, không vui.

Tần Mộ Phong cũng không tự mình đưa Ngọc Thanh quay về vương phủ, mà cẩn thận gọi kiệu cho nàng.

- Sớm trở về, miễn cho tiểu tử kia lại lấy mấy lý do vớ vẩn đến.

Hấn dặn dò nữ tử trong kiệu, sau đó đứng dậy phân phó kiệu phu khởi kiệu.

Kiệu dần dần đi khỏi tầm mắt hấn.

Lam Tâm Mị đi tới gần hấn:

- Tần đại ca, không thể ngờ người lại đem tặng nàng Nhiều Lương. Nàng chính là nữ nhân của Tử vương gia.

- Ta biết.

Tần Mộ Phong nhìn phương hướng cổ kiệu rồi đi, lẩm nhẩm.

Trở lại Tịch Lạc viên, trời đã tối hẳn.

Tiểu Xu tinh tế thấp sáng đèn trong vườn, lúc này khu vườn mới khôi phục chút linh khí.

Ngọc Thanh ngồi dưới đèn, tinh tế vuốt ve mặt đàn, thanh âm trong trẻo lọt vào tai.

Mà nàng cũng không tấu đàn, chỉ lẳng lặng gảy, hình như có tâm tư.

- Tỷ tỷ, người đã đói bụng sao? Nửa ngày nay chưa dùng cơm.

Tiểu Xu thấp đèn xong, đi đến trước mặt nữ tử, ôm cái bụng đói hỏi nàng.

Ngọc Thanh lắc đầu:

- Không đói bụng, Tiểu Xu đói bụng?

Tiểu Xu có chút oán giận:

- Máy người phòng bếp không mang bữa tối đến, định để chúng ta đói chết sao?

- Chắc là đã qua bữa, nếu không Tiểu Xu đi nhà bếp tìm chút ăn đi.

- Đành phải vậy thôi.

Tiểu Xu oán giận:

- Đám người kia quả thật là có mắt như mù, thấy người ta...

Ngọc Thanh nói nhẹ:

- Tiểu Xu đi phòng bếp đi, không chừng bây giờ còn có đồ ăn.

- Vâng.

Tiểu Xu thôi oán giận, ôm cái bụng kêu “ọt ọt” ra khỏi cửa.

Lát sau, tiểu nha đầu ôm hai cái bánh bao cùng một đĩa dưa muối vào, về mặt uể oải.

- Tỷ tỷ, đám người kia thật khinh người quá đáng. Ta rõ ràng nhìn thấy bọn họ đang chuẩn bị điểm tâm ngon ngọt, lại chỉ cho ta hai cái bánh bao này, nói là chuẩn bị cho hồ ly tinh kia... Đúng rồi, ta vừa đi cửa phòng hồ ly tinh, phát hiện Lí ma ma dẫn theo một đồng nha hoàn đang hầu hạ hồ ly tinh...

- Hôm nay là ngày mấy?

- Tỷ tỷ, hôm nay là cuối tháng, ngày cuối tháng bảy.

Thì ra là như vậy.

Nàng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn mặt trăng trong trời đêm.

Tất cả, lại trở về điểm bắt đầu.

Mấy tháng này thật giống một giấc mộng dài, mộng tỉnh, cũng không còn chút dấu vết.

Hắn, vẫn là hắn.

Mà nàng, không còn là nàng.

Ngay lúc nàng sắp đem tâm giao cho hắn, hắn lại không chịu tin tưởng nàng.

Bọn họ, ngay cả niềm tin căn bản nhất cũng không có.

Ngực, ắn ắn có vết rách. Nàng đột nhiên cảm thấy hận hân.

- Tỷ tỷ, nhân lúc còn nóng ăn đi.

Tiểu Xu đi tới bên người nàng, đỡ nàng tới bàn vuông, sau đó cẩn thận gấp miếng dưa muối tới miệng nàng.

Ngọc Thanh ngửi thấy mùi dưa muối đột nhiên thấy buồn nôn, nàng vội vàng che miệng lại, nôn ra mấy tiếng.

- Tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy?

Tiểu Xu vội vàng buông đĩa, lo lắng hỏi.

Nửa ngày, ngực mới bình phục.

Ngọc Thanh cười khẽ:

- Tiểu Xu, ngươi ăn trước đi. Chắc là tỷ tỷ ăn đồ hỏng, nên có chút buồn nôn, không sao. Chờ ăn xong, ngươi liền nghỉ tạm đi, hôm nay làm ngươi mệt đủ rồi.

- Vâng, sáng mai Tiểu Xu làm đồ ăn ngon cho tỷ tỷ.

Tiểu nha đầu cười ngọt ngào, tiếp tục cầm đĩa lên, một miếng bánh một miếng dưa muối, ăn ngon lành.

Ngọc Thanh đi đến trước đàn, ngọc tay ngọc chạm khẽ, không còn khẽ vuốt, cũng là đạn tấu ra một khúc đầy đủ “Ngọc lê lạc.”

- Tỷ tỷ...

Tiểu Xu ăn no liền bị tiếng đàn ưu hương hấp dẫn đi tới, vốn định nói với tỷ tỷ nàng vô cùng thích nghe khúc nhạc này, chợt thấy khuôn mặt tuyệt sắc của tỷ tỷ nhuộm đầy ưu thương, liền ngậm miệng.

Chắc hẳn tâm tình của tỷ tỷ liên quan tới Vương gia.

Cho dù ở Tiêu phủ, tỷ tỷ thấy sư huynh ôm nữ tử khác, cũng không từng nhìn thấy tỷ tỷ ưu thương như vậy.

Nàng vẫn nghĩ tìm được sư huynh của tỷ tỷ rồi, tỷ tỷ có thể quay về núi Vũ Sơn cùng sư huynh.

Không ngờ tới, vị sư huynh ấy lại muốn kết hôn với nữ tử khác. Mà bây giờ vương gia cũng đột nhiên ân sủng con hồ ly tinh kia.

Tất cả, đều là số mệnh của tỷ tỷ sao?

Nàng đau lòng nhìn nữ tử đánh đàn, hơi thấu hiểu tiếng đàn của nàng.

Cuối cùng, nàng lẳng lặng rời khỏi phòng, để nữ tử thanh tĩnh một mình.

Canh ba, trong phòng vẫn vang lên khúc nhạc đau thương. Bóng đêm thanh tĩnh, càng thêm réo rắt thảm thiết.

Có một bóng đen cao lớn đi vào sân, chỉ đứng bên ngoài thật lâu, cuối cùng mặt nhăn mày ủ, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chân tướng bại lộ.

Ngày thứ hai, trong phủ vẫn không ai đến Tịch Lạc viên đưa đồ ăn.

Tiểu muội tức giận vội vàng đi thiện đường, còn lại Ngọc Thanh nằm trên giường mơ màng.

Tối hôm qua canh bốn nàng mới ngừng đánh đàn, lên giường nằm mà tâm vẫn loạn như trước.

Thật vất vả chờ đến tảng sáng, nàng mới nhắm mắt, thấy buồn ngủ.

Đang mơ mơ màng màng, bỗng thấy cảm giác buồn nôn trỗi lên, nàng vội vàng ngồi dậy, nôn ra một trận.

Rõ ràng ngày hôm qua nàng vẫn chưa ăn gì, huống hồ bình thường nàng đều ăn mấy thứ thức ăn nhẹ, không rõ vì sao lại có cảm giác buồn nôn này.

Nôn khan nửa ngày, vẫn không thể phun ra thứ gì, cũng hết sạch buồn ngủ.

Nàng không thể không đứng dậy rời giường, ngồi trước gương đồng, lẳng lặng nhìn khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy trong gương.

Hắn chải tóc cho nàng, cũng chính là hình ảnh của ngày đó.

Ngay lập tức, bầu trời của nàng đổi sắc.

Nàng từ sườn phi bị giáng xuống thị thiếp, nàng thậm chí còn không kịp tham luyện, tất cả tựa như giấc mộng bị đánh nát.

Nàng thất vọng, thương tâm, vì hắn không tin tưởng nàng.

Ngoài cửa, Tiểu Xu bung bàn ngự thiện đi vào, khuôn mặt xinh đẹp vẫn giữ vẻ hùng hổ như lúc đi.

- Tỷ tỷ, hồ ly tinh kia dám làm càn, nàng ta hạ lệnh không cho nhà bếp đưa thức ăn đến.

- Còn có, hồ ly kia quản hết mọi chuyện trong phủ. Nàng ta nghĩ mình là ai, không phải là một ả thị thiếp thị tẩm sao? Được vương gia sủng ái vài ngày liền đem toàn vương phủ không đặt vào mắt! xem ngày nào đó không có tên Vương gia bạc tình kia che chở, nàng còn dám kiêu ngạo như vậy không. . .

Nghe lời này, Ngọc Thanh đã hiểu được đôi chút.

Nàng lẳng lặng đứng dậy:

- Tùy người ta đi. Nàng cũng chỉ là một nữ tử đáng thương, không thể định đoạt số phận của mình.

Tiểu Xu buồn khay, oa oa kêu to:

- Tỷ tỷ, là ả ta hại người cùng Vương gia có hiểu lầm a!

Ngọc Thanh đáp nhẹ:

- Nếu nam nhân kia chịu tin tưởng ta, thì ai có thể li gián chúng ta? Hôm nay ta mới tin chắc, ta, có lẽ cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, phù dung sớm nở tối tàn.

Tiểu Xu không nói gì. Nếu vị Vương gia bạc tình kia chịu tin tưởng tỷ tỷ, con hồ ly tinh kia sao có thể kiêu ngạo đến vô pháp vô thiên?

Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của nam nhân kia.

Nàng bình tĩnh trở lại, liền cầm mấy đĩa thức ăn đơn giản cùng cháo trắng đặt lên bàn.

- Tỷ tỷ, chúng ta không nói này đó, ăn đồ ăn sáng đi.

Ngọc Thanh ngồi xuống, tuy rằng trong lòng thập phần không muốn ăn, nhưng vẫn bắt buộc chính mình giờ đưa lên. Nàng không muốn chỉ vì nam nhân kia mà làm chính mình tiêu tụy không chịu nổi.

Gắp một miếng rau xanh bỏ vào miệng, tinh tế nhấm nuốt, may mắn không thấy buồn nôn. Sau đó bung bát cháo trắng lên, lẳng lặng uống xong.

- Tỷ tỷ, còn có cảm giác buồn nôn sao? Mặt của người thoát nhìn tái nhợt.”

Tiểu Xu ngồi cạnh lo lắng hỏi, nàng thật sự có chút lo lắng tỷ tỷ.

Ngọc Thanh nhẹ cười:

- Hiện tại không phải ta đang ăn ngon sao? Không có việc gì.

- Tiểu Xu đi mời đại phu đến xem đi.

Ngọc Thanh lắc đầu:

- Không cần, thật ra tỷ tỷ hơi muốn ăn ô mai.

- Trước đó vài ngày ta thấy trong phủ có cây mơ chín, đợi lát nữa ta đi hái về làm ô mai ăn nhé?

- Ta cũng đi hái, còn có thể làm chút rượu mơ.

- Vâng, vậy tỷ tỷ chúng ta nhanh lên đi. Ăn xong, chúng ta có thể đi hái sớm.

Lát sau, hai nữ tử mang theo cái giỏ đi đến rừng mơ trong vương phủ.

Rừng mơ nằm trong góc Vương phủ không có người trông coi, xanh um tươi tốt cả một mảnh lớn.

Nhìn phiền cây, Ngọc Thanh nhớ tới khu rừng lê kia, không biết phiền cây này được trồng vì nữ tử nào đâu?

Tiểu Xu đã vội vàng ngắt quả mơ bỏ vào trong giỏ, miệng còn cảm thán:

- Oa, cây mơ này thật nhiều quả, cây nào cây nấy tươi tốt, quả mơ chắc chắn sẽ ăn rất ngon.

Nói xong, nước miếng đều sắp chảy ra đến nơi.

Ngọc Thanh cũng ngắt quả, động tác nhẹ nhàng mà thành thục.

Quần lụa mỏng màu đậm, lúc vươn tay đi hái trái mơ trên cây, tay áo như nước chảy xuống, lộ ra cổ tay trắng nõn như ngọc.

Chân ngọc điểm nhẹ, eo nhỏ mềm mại, như dải lụa theo động tác ngắt lấy mà đong đưa như thác nước, có một loại phong tình khác.

Nàng cười:

- Thật là đồ quý tham ăn..

Tiểu Xu hái xuống một trái mơ còn hơi xanh, lấy tay áo chà lau một chút liền khăn cấp nhét vào miệng, lập tức thấy nàng nhăn mặt nhũn mày:

- Chua quá, răng sắp rụng mất!

Ngọc Thanh che miệng cười khẽ.

- Ai bảo tham ăn cơ?

Bất giác tâm tình thoải mái hơn phân nửa.

Đây là nụ cười xuất phát từ thật tâm.

Giờ khắc này, nàng thật phi thường hâm mộ Tiểu Xu vô ưu vô lự, có thể tận tình như vậy, không có gì ràng buộc, như vậy thật tốt. Đột nhiên, nàng có chút nhớ nhung núi Vũ Sơn.

- Tỷ tỷ, người thích ăn mơ nào? Bạch mơ? Ô mai? Mơ khô?

- Tỷ tỷ không thích ăn mơ, nhưng mà thích uống rượu mơ, trước kia ở núi Vũ Sơn, cùng sư huynh và phụ thân cùng nhau thưởng rượu...

- Vâng, Tiểu Xu cũng rất muốn phụ thân, đáng tiếc phụ thân ra đi khi Tiểu Xu ra đời, là ca ca nuôi lớn Tiểu Xu...

- Người nào hái mơ ở bên trong?

Lúc này, ngoài rừng đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận bén nhọn.

Ngọc Thanh cùng Tiểu Xu dừng hái mơ, đi ra khỏi rừng.

Liền gặp Hứa Tinh Nhi phe phẩy quạt tròn đứng ở ngoài rừng, mà ả tỷ nữ Tiểu Bích bên cạnh cô tay xách một cái giỏ màu xanh.

Thật là có chút oan gia ngõ hẹp.

- Thì ra là người à?

Hứa Tinh Nhi nhìn rõ người trước mặt, liền bắt đầu chế nhạo, đôi mắt tràn ngập nuông chiều đắc ý, nàng nói:

- Cây mơ này Hứa Tinh Nhi ta còn chưa kịp hái, Tiểu Ngọc Khanh người liền khăn cấp, động tác mau thì thế nào, tranh nam nhân còn không tranh nổi với ta.

Nàng tà nghệ liếc nhìn Ngọc Thanh một cái, tiếp tục nói:

- Vương phủ cũng không có nữ chủ nhân, Vương gia lại bận quá, cho nên chỉ có Hứa Tinh Nhi ta chia sẻ giúp vương gia một ít chuyện trong vương phủ.

Ngươi hiểu ý tứ của ta không, Tiêu Ngọc Khanh?

Ngọc Thanh nhìn nàng, thần nhiên nói:

- Ta chỉ muốn hái ít quả mơ.

Cũng không muốn dây dưa gì với nữ tử gần như điên cuồng này.

Hứa Tinh Nhi cười lớn một tiếng, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, nàng lạnh lùng nói:

- Tiêu Ngọc Khanh, tốt nhất đừng có tranh cái gì với ta! Nếu là ta quản lý nội vụ, muốn hai mơ phải được ta cho phép, ta có nói đồng ý sao?

Ngọc Thanh lập tức lạnh lùng:

- Ta ngắt lấy quả mơ còn muốn chờ ngươi phê chuẩn? Dựa vào cái gì?

Hứa Tinh Nhi lại đắc ý thêm:

- Chỉ bằng hiện tại người vương gia yêu chính là ta!

Tiểu Xu bên cạnh đã sớm nghe không lọt tai, nàng kêu to:

- Hồ ly tinh, ngươi không cần được một tác lại muốn tiến một thước. Vương gia thương ngươi thì sao? Bây giờ ngươi vẫn còn cùng ngồi cùng ăn với tỷ tỷ, nội vụ trong vương phủ không phải do ngươi quản! Trừ khi, Vương gia tự mình hạ lệnh nói cho ngươi quản!

- Lại là tiện tỳ ngươi!

Hứa Tinh Nhi lập tức lạnh mặt, nàng ra lệnh cho tỳ nữ bên cạnh:

- Lập tức vả miệng nha đầu không biết trời cao đất dày này cho ta, xem nàng còn dám nói lung tung nữa không!

Tiểu Bích mặc dù có chút nao núng, nhưng còn sợ chủ tử của mình hơn.

Nàng đi đến trước mặt Tiểu Xu, bảo tiểu tì giữ chặt lấy Tiểu Xu, sau đó vén tay áo lên, định vả vào miệng Tiểu Xu.

Ngọc Thanh ôm chặt lấy nàng, lạnh lùng nói với Hứa Tinh Nhi:

- Tiểu Xu nàng cũng không làm chuyện gì sai, huống chi nàng còn là người của ta, cũng không tới lượt người dạy dỗ nàng.

- Ha ha...

Hứa Tinh Nhi cười rộ lên, ánh mắt tức khắc vậy nhiễm khoái cảm trả thù, nàng độc ác nói:

- Hôm nay ta chắc chắn phải dạy dỗ tiện tỳ này, ta không chỉ muốn xen vào tiện tỳ độc miệng này, còn muốn quản giáo cả chủ tử nàng!

Nói xong, đột nhiên ôm lấy cái giỏ trong tay Ngọc Thanh, hất ngược xuống, sau đó giơ tay tát một cái lên mặt Ngọc Thanh:

- Đây là ta đòi lại nợ, báo đáp tra tấn ngươi dành cho ta trước đây, đau không? Ha ha...

Hai má Ngọc Thanh lập tức đau đến thiêu đốt, cái tát kia vừa nhanh vừa mạnh, làm cho nàng không kịp đề phòng, cũng đánh thẳng vào lòng nàng.

Nàng có chút giận tái đi, nữ nhân điên cuồng này, nàng Tô Ngọc Thanh đã lạnh nhạt, nàng ta còn không chịu buông tha nàng.

- Chát!

Nàng cũng vung tay lên, một cái tát ập đến, xóa sạch nụ cười điên loạn trên mặt Tinh Nhi:

- Đây cũng là ta đưa cho ngươi! Nhớ kỹ, người không phạm ta, ta không phạm người. Trước kia Tiêu Ngọc Khanh làm ngươi thống khổ, ta Tô Ngọc Thanh không có trách nhiệm trả thay nàng!

Một màn này, vừa vặn bị nam nhân vừa trở về từ hoàng cung nhìn thấy.

Ngươi kia một thân áo bào dài màu bạc – Hoàng Phủ Luật.

Vừa mới vào cung, liền biết hai thích khách bị Tông nhân phủ thẩm tra xử lý, một kẻ cắn lưỡi tự sát, kẻ còn lại thì sống chết không chịu nói ra tên chủ mưu.

Mà hắn, sớm biết là kẻ vẫn còn ấp ủ dã tâm, Tiêu Như Tự, nhưng lại không thể tìm thấy chính xác chứng cứ luận tội.

Hắn nhớ đêm đó vì lo lắng cho nàng mà đến, kẻ cho tới bây giờ chưa từng nương tay với kẻ địch như hắn, đêm đó lại lo lắng nàng không chịu nổi đòn kích.

Hắn biết, hắn bắt đầu để ý nàng, để ý cảm thụ của nàng.

Hắn thậm chí còn tự mình đi chọn lựa trâm cài đầu cho nàng, chải tóc giúp nàng...

Nhưng là có một ngày, hắn nhìn thấy nàng nằm trong lòng người tình cũ.

Hình ảnh hai người thực đầm bị thương hắn, hắn chưa từng ngờ tới đêm đó chờ đón hắn chính là quang cảnh như vậy.

Hắn đã nghĩ nàng sẽ chờ hắn dưới đèn, nhưng mà, cuối cùng nàng lại phản bội hắn! Còn lấy ra cái gì mà hoa hà thanh ra chống chế!

Hắn giận, đau thương, cho nên hắn khôi phục tàn bạo, không lấy mạng nam nhân kia, nhưng cũng phải đánh cho hắn vĩnh viễn tàn phế!

Cũng đem nàng đẩy xuống hàng thị thiếp, ý định bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Nhưng mà, thật sự hắn có thể không để ý đến nàng sao?

Đêm qua độc phát, hắn trên giường Tĩnh Nhi, ở thời khắc mấu chốt nhất, đột nhiên thấy thất bại. Thì ra hắn vẫn coi nữ tử dưới thân là nàng, lại bị mùi thơm khác lạ chặt đứt tất cả hưng trí.

Canh ba, hắn chịu đựng tình độc đi đến Tịch Lạc viên.

Nghe khúc nhạc ưu thương của nàng, mới biết, kẻ mà nàng vẫn tưởng niệm lại là nam nhân bị hắn sai đánh.

Giờ phút này, hắn khó hiểu nhìn nàng hung hăng tát Tĩnh Nhi, trên mặt mang theo hàn ý lạnh lùng.

Hắn không thể tin tưởng nàng vẫn là nữ nhân ương ngạnh lúc trước, cũng như hắn thủy chung không thể tin tưởng nàng cuối cùng lại nằm trong lòng nam nhân kia.

Hắn lẳng lặng đi đến chỗ nàng, nhìn thấy khuôn mặt nhu tình tái nhợt tiêu tụy, còn mang theo vài phần lạnh lẽo tức giận. Mi tâm hình như có ưu sầu, má phải ửng hồng không bình thường, tựa hồ còn sưng lên.

Không đợi hắn nhìn kĩ, phần ý nữ tử bị đánh lập tức nhào vào hắn.

- Vương gia, Tĩnh Nhi chỉ muốn hái mấy trái mơ để Vương gia ăn một chút, nào biết tỷ tỷ dám không cho, còn đánh Tĩnh Nhi...

Hứa Tĩnh Nhi vỗ về hai má bị đánh, mềm mại chui vào lòng nam nhân, roi nước mắt oan ức, đầm đìa đáng yêu, không còn chút kiêu ngạo nào của lúc trước.

- Không phải như thế, rõ ràng là hồ ly này đánh tỷ tỷ trước...

Tiểu Xu gãy dựa khời tì nữ kiềm chế, vội vàng kêu to.

Hoàng Phủ Luật hai mắt sắc bén trầm xuống, nhìn thấy rõ mơ roi đầy đất.

Hắn mặc Tĩnh Nhi cựa vào lòng mình, nhưng không dễ dàng nàng, hắn hỏi nữ tử đã khôi phục về mặt trầm tĩnh trước mặt:

- Vì sao muốn đánh Tĩnh Nhi?

Ngọc Thanh hơi nghiêng má phải đang đau đớn nóng bỏng, lạnh nhạt nói:

- Vì sao không hỏi nàng vì cái gì đánh ta trước?

Không đợi nam nhân trả lời, Hứa Tĩnh Nhi trong lòng hắn khóc càng ồ ạt:

- Vương gia, ngài nhất định phải làm chủ cho Tĩnh Nhi a. Tĩnh Nhi căn bản không đánh tỷ tỷ, vừa rồi ngài cũng thấy rõ được, rõ ràng là tỷ tỷ đánh Tĩnh Nhi. Có thể là vừa rồi Tĩnh Nhi không lòng dạ nào nói lại chuyện đêm hôm đó, cho nên tỷ tỷ mới thẹn quá hóa giận...

- Cảm tạ!

Hoàng Phủ Luật quát lên, hắn đẩy nữ tử ra, ra lệnh cho hai tiểu nha đầu đã co rúm lại bên cạnh:

- Mang nàng trở về phòng đi.

Hai tiểu nha đầu lập tức đi lên đỡ lấy Hứa Tĩnh Nhi, đã thấy nữ tử khóc lê hoa mang vũ đột nhiên ôm lấy bụng:

- Bụng ta đau quá, Vương gia...

Nói xong, môi trở nên trắng bệch, mềm nhũn cả người.

- Chết tiết!

Hoàng Phủ Luật vội vàng ôm lấy thân mình sắp ngã, nhìn đôi môi xanh trắng của nàng ta, lạnh lùng nhìn Ngọc Thanh một cái, liền bế Hứa Tinh Nhi vội vàng rời đi.

Cái nhìn kia, chắc vì hoài nghi nàng đi.

Ngọc Thanh lạnh lùng cười, nam nhân này từ đầu đến cuối không bao giờ chịu tin tưởng nàng.

- Tỷ tỷ, hồ ly kia thật biết đóng kịch. Rõ ràng là ả bắt nạt tỷ tỷ trước, trái lại còn vu oan cho tỷ tỷ. Nhìn bộ dạng dối trá kia, hận không thể hung hăng tát cho nàng một cái. Còn giả ngây, Vương gia ánh mắt mù sao? Tại sao lại thủ hồ ly tinh như vậy...

- Tiểu Xu, không muốn ăn ô mai sao?

Ngọc Thanh ngắt lời nàng, đã thấy nàng ngồi xồm xuống, yên lặng nhặt lại mơ rơi đầy trên đất.

- Tỷ tỷ...

Ngọc Thanh ngẩng đầu lên, đã thấy môi nàng tái nhợt như tờ giấy, nàng cười đến miễn cưỡng:

- Tiểu Xu có hỏi hận đi theo tỷ tỷ không?

Tiểu Xu đau xót trong lòng:

- Tỷ tỷ, Tiểu Xu chưa từng hỏi hận đi theo tỷ tỷ. Tỷ tỷ là nữ nhân tốt, chính là xú nam nhân kia không biết quý trọng thôi.

Ngọc Thanh đậm cười, lập tức cúi đầu nhặt trái cây, lại mơ hồ nghe thấy nàng nói run rẩy:

- Vậy là tốt rồi, tỷ tỷ cũng không hỏi hận có một muội muội tốt như Tiểu Xu, chỉ sợ về sau sẽ... Chúng ta mau mau đem trái mơ nhặt lên. Trước kia tỷ tỷ ở núi Vũ Sơn đều làm mơ khô cho mẫu thân, ủ rượu mơ cho phụ thân, năm nay để Tiểu Xu nếm thử chút tay nghề của tỷ tỷ nhé?

Chỉ thấy nàng càng nhặt càng nhanh, làm như áp lực cảm xúc nào đó.

Tiểu Xu nghe được đau lòng:

- Tỷ tỷ...

Sau đó nàng cũng giúp nhặt mơ lên,

- Vâng, năm nay Tiểu Xu có lộc ăn rồi, Tiểu Xu thích nhất ăn mơ khô.

Quả mơ rơi đầy đất bị nhặt lên rồi, có ai biết, có một trái tim bị nghiền nát đầy đất.

Thời điểm trở lại Tịch Lạc viên, Tiểu Xu rốt cục phát hiện thân thể Ngọc Thanh khác thường.

- Tỷ tỷ, vì sao thân mình nguội lạnh như băng vậy?

Còn run rẩy nữa.

- Mau, mau đỡ ta lên trên giường, ta nằm là tốt rồi.

Ngọc Thanh cố nói, nàng vẫn chịu đựng, nàng không muốn Tiểu Xu lo lắng cho nàng.

Cuối cùng lại không nhìn nổi, vì cơn đau kia đã xâm nhập đến cốt tủy.

Tiểu Xu vội vàng đỡ lấy thân thể lạnh như băng của nàng đi đến bên giường.

- Tỷ tỷ nguội còn lạnh không?

Đỡ nàng nằm xuống, Tiểu Xu nhanh chóng đắp chăn bông lên giúp nàng.

Ngọc Thanh cuộn mình lại, cắn chặt môi, sắc mặt gần như tái nhợt.

- Tỷ tỷ, ta đi mời đại phu.

Tiểu Xu nóng nảy, định chạy ra ngoài cửa.

- Đừng đi!

Ngọc Thanh khàn khàn ra tiếng,

- Vô dụng, độc này của ta đại phu không thể giải.... Giúp ta giữ bí mật... Ta an tĩnh lại sẽ khỏe

Cố hết sức nói ra lời này, nàng cuối cùng cuộn mình lại, nhắm mắt dưỡng thần.

- Tỷ tỷ...

Tiểu Xu canh giữ bên cạnh.

- Không cần lo lắng, ta ngủ là tốt rồi, người đi ra ngoài trước, giữ cửa cẩn thận.

Tiểu Xu lặng im một hồi, cuối cùng tin lời của nàng,

- Ta đây hiện tại đi ra, có chuyện gì tỷ tỷ nhất định phải gọi ta, ta liền canh giữ ở bên ngoài.

- Được.

Tiểu Xu lẳng lẳng lui ra ngoài, đóng cửa lại, quả thực canh giữ ở bên ngoài một tác cũng không rời.

Phòng Tĩnh Nhi.

Hoàng Phủ Luật đứng bên giường lạnh lùng nhìn ngự y bắt mạch cho nữ tử trên giường, mày kiếm nhíu lại.

Cái liếc nhìn trước khi đi, ẩn chứa không thể tin.

Hắn vẫn không thể tin tưởng nàng sẽ làm ra việc ngoan độc như vậy, lại cố tình, chỉ có Tĩnh Nhi tiếp xúc với nàng, nhưng lại vừa mới bị tát một cái.

Câu nói của nàng: “Vì sao người không hỏi xem nàng vì sao lại đánh ta?” Làm cho hắn nhớ tới má phải sưng lên của nàng. Chỗ sưng, quả thật bị in dấu bàn tay.

Hắn nhìn về phía nữ tử môi xanh trắng nằm trên giường, cũng không thể tin tưởng Tĩnh Nhi sẽ làm ra việc đánh người.

Nàng làm thị thiếp của hắn hai năm, vẫn mềm mại dịu ngoan, chưa bao giờ nghe nói qua chuyện nàng đánh người.

Hắn nhớ rõ Tĩnh Nhi trước kia là nha hoàn hồi môn của Tiêu Ngọc Khanh, cả ngày bị Tiêu Ngọc Khanh tra tấn, nếu không phải hắn xem nàng giống Tố Nguyệt, đem nàng thu phòng, chắc sẽ bị Tiêu Ngọc Khanh tra tấn tới chết.

Tiêu Ngọc Khanh? Tô Ngọc Thanh?

Nàng, chẳng lẽ còn là Tiêu Ngọc Khanh?

- Vương gia.

Lão ngự y gọi suy nghĩ của hắn quay lại.

- Nói.

Hắn khoanh tay mà đứng, vô hình tản mát ra một loại hơi thở vương giả.

- Tĩnh phu nhân người trúng độc chính là ”Kim anh túc”. “Kim anh túc” này chính là một loại độc dược mạn tính, độc tính không lớn, ăn một lượng nhỏ một lần, phòng chừng phu nhân ăn phải thức ăn có loại độc này nên mới dẫn đến ngất. Hiện tại lão phu giúp phu nhân dẫn độc.

Nói xong, chỉ thấy hắn lấy ra một cây ngân châm, nhẹ nhàng cắm vào ngón trỏ của Tĩnh phu nhân, lát sau đã thấy máu đen thấm chảy ra.

Hoàng Phủ Luật càng nhấn chặt mảy, độc Tĩnh Nhi trúng giống hệt độc Dục Nhi trúng phải.

- Người tới, Tĩnh Nhi nàng hôm nay ăn những thứ gì, mau mau bẩm báo rõ với bốn vương, không sai một thứ!

Tiểu Bích đứng ở góc co rúm lại, đứng ra, đi đến trước mặt Hoàng Phủ Luật, đầu không dám ngẩng lên,

- Vẫn là nô tỳ hầu hạ phu nhân, hôm nay nô tỳ bùng lên tổ yến, cháo hạnh nhân, hoa mai cao, thức ăn bữa sáng cùng giữa trưa đều do nô tỳ tự mình

giám sát.

- Trên đường có người tiếp xúc với những thức ăn đó không?
- Không có, tất cả thức ăn đều là tự tay nô tỳ mang tới cho phu nhân.

Hoàng Phủ Luật giận dữ:

- Vậy hung thủ chỉ có thể là người, to gan lắm!

Tiểu Bích hoảng “bùm” một tiếng quỳ xuống:

- Nô tỳ chính là có trăm ngàn lá gan cũng không dám, Vương gia tha mạng!

Nói xong, ngẩng đầu lên.

- Vậy người ngấm lại cẩn thận, trên đường có ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Hắn không dọa dẫm nữa, trầm giọng nói.

- Vâng, trên đường... A, nô tỳ nhớ ra rồi, nô tỳ nhớ rõ lúc ấy đem tổ yến chưng đến trước phòng, không cẩn thận đánh rơi chiếc thìa mức xuống hành lang...

- Mau dẫn bọn vương đi xem

- Vâng.

Tiểu Bích run rẩy bò lên, vội vàng mang theo Hoàng Phủ Luật đi đến chỗ hành lang kia.

Hành lang trước cửa phòng, có một chậu hoa gần như héo rũ.

Tiểu Bích chỉ vào chậu hoa nọ:

- Nô tỳ chính là đem thìa đánh rơi vào bồn hoa.

Hoàng Phủ Luật đi đến trước bồn hoa, lập tức phát hiện đất trong chậu có chút không giống bình thường, đen và sâu hơn bình thường, mà thân cây cũng bị hư thối.

Hắn búng vào đất, bỗng phát hiện một ít bột màu vàng.

Liếc thấy bột phấn sắc mặt Tiểu Bích đại biến.

Hoàng Phủ Luật dùng tay lấy một ít, lấy vào phòng.

Lão ngự y trong phòng dùng chóp mũi ngửi ngửi, gật đầu:

- Không sai, đây là ”Kim anh túc”

Sắc mặt Hoàng Phủ Luật đại biến.

- Nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao có “Kim anh túc” giấu dưới chậu hoa?

Lần này Tiểu Bích co rúm lại, trực tiếp quỳ trên mặt đất dập đầu:

- Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng, là Tình phu nhân bảo nô tỳ làm như vậy.

- Nói!

Sắc mặt Hoàng Phủ luật xanh mét.

Tiểu nha đầu roi lệ đầy mặt:

- Lần trước Tình phu nhân bảo nô tỳ đem “Kim anh túc” rắc vào điểm tâm đồ tiểu thể tử ăn mấy miếng, sau đó bảo nô tỳ ôm tiểu thể tử đến phòng Ngọc vương phi, sau đó Tình phu nhân đi Tịch Lạc viên, còn bảo Thu Thủy ôm tiểu thể tử trở về, giả họa cho Ngọc Vương phi... Nô tỳ vẫn nghĩ Tình phu nhân sẽ vứt bỏ ”Kim anh túc” đi, chưa từng nghĩ Tình phu nhân giấu trong chậu hoa. Là nô tỳ hại tiểu thể tử, hại Tình phu nhân...

- Vậy chuyện trong rừng mơ là thế nào?

Giờ này sắc mặt Hoàng Phủ Luật đã không thể dùng khó coi để hình dung, chỉ nghe thấy bàn tay bên người đã nắm chặt phát ra tiếng “răng rắc”.

- Là Tình phu nhân không cho Ngọc Vương phi hái mơ, còn muốn nô tỳ và miệng Tiểu Xu, là Tình phu nhân đánh Ngọc vương phi trước.... Hu...hu... Vương gia tha mạng....

- Người tới, tức khắc lôi tiện tỳ này ra ngoài đánh bốn mươi trượng, ném ra vương phủ!

- Vương gia tha mạng! Tiểu Bích biết sai rồi! Tiểu Bích không dám tái phạm nữa!

Đánh đến bốn mươi trượng, nàng còn có mệnh để sống đi ra ngoài sao?

- Lôi ra ngoài!

Tức khắc liền thấy hai thị vệ đi vào kéo nữ tử khóc lóc đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Luật nhìn về phía nữ tử hôn mê trên giường, lạnh lùng nói:

- Mang nữ nhân này đến Vạn hoa lâu làm kỹ nữ hạ đẳng nhất, bất luận kẻ nào cũng không thể chuộc thân cho nàng ta, lập tức kéo đi cho bốn vương!

- Nhưng mà độc của nàng...

Lão ngự y chấn chừ.

- Lập tức mang đi!

Nói xong, hấn lạnh lùng liếc qua Hứa Tình Nhi, quyết tuyệt phẩy tay áo bỏ đi.

Mà nữ tử nằm trên giường vẫn không biết vận mệnh của mình đã mãi mãi thay đổi từ nay.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Thống khổ.

Thái dương đầy mồ hôi lạnh, quần áo trên người cũng ướt sũng.

Ngọc Thanh cắn chặt môi, thân mình cuộn lại càng chặt, nhin xuống tiếng nước nở trong miệng.

Trong đầu nàng luôn nhớ tới cái nhìn lạnh băng của hấn trước khi ôm Hứa Tình Nhi đi, cái liếc mắt kia quả thực làm vết thương trong tim nàng càng lúc càng mở rộng.

Cho nên nàng không thể bình phục, cuối cùng cơn đau đã lan ra khắp toàn thân.

Vị thánh chủ kia quả thật là hận nàng rất nhiều, vì vậy mới dùng phương thức tra tấn sống không bằng chết với nàng.

Cuối cùng nàng nằm trên giường, hô hấp càng lúc càng dồn dập, trái tim cũng co rút lại, dần dần đến không thể hô hấp.

“Bùm” một tiếng, nàng ngã nhào từ trên giường xuống.

Thân mình rơi xuống đất, chết lặng.

Bởi vì cái đau kia không thể bì kịp với cơn đau trong lồng ngực.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng Tiểu Xu lạnh như băng:

- Vương gia, ngài không thể vào, tỳ tỳ đang nghỉ ngơi.

- Nghỉ ngơi? Nàng làm sao vậy? Không phải vừa rồi còn khỏe lắm?

Tiếng nam nhân trầm thấp từ tính, mang theo vài phần lo lắng.

- Tỷ tỷ ngủ, cho nên Vương gia có thể đi chăm sóc Tĩnh phu nhân.

Tiểu Xu ngăn hấn lại, giọng nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoàng Phủ Luật nhíu mày, tự nhiên cũng hiểu được ý tứ nha đầu này.

Tiểu Xu này lo lắng cho chủ nhân, cho nên hấn quyết định tha thứ cho sự vô lễ nàng.

- Bốn vương muốn đến thăm nữ nhân của mình, còn phải chờ tiểu nha đầu nguoi đồng ý sao?

Hấn nửa vui đùa nửa thành thật hỏi lại, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Bỗng nhìn thấy nữ nhân hấn muốn gặp nằm trên mặt đất, thân mình cuộn lại như hình tròn, bộ dạng thông khổ vạn phần.

Sắc mặt hấn đại biến:

- Nữ nhân chết tiết, độc của nàng lại phát tác!

Nói xong, bước nhanh về phía trước ôm lấy thân mình run rẩy, đặt trên giường ngủ. Mà hấn còn gắt gao ôm nàng vào lồng ngực, lấy tay chậm rãi điều hòa chân khí cho nàng.

Nhìn lại, đôi môi mềm mại đã bị hàm răng cắn nát, chảy máu tươi.

Trong lòng Hoàng Phủ Luật lập tức dâng lên một trận đau lòng.

Hấn nâng khuôn mặt tái nhợt của nàng, không mất ngao khí, khẽ khàn giọng:

- Chuyện kia là bốn vương trách lầm nàng.

Ngọc Thanh yếu ớt mở mắt ra, hỏi lại hấn:

- Chuyện của ta và biểu ca sao?

Khuôn mặt tuấn tú trầm xuống:

- Không cần nhắc lại chuyện này!

Tuy rằng gào thét, nhưng cũng không buông nàng ra.

Nàng lại nở nụ cười, khuôn mặt tái nhợt như tuyết nở rộ một bông hoa tuyết đẹp nhưng lạnh lẽ.

- Chàng vẫn không tin ta.

Rồi hơi chút giãy dụa khỏi ngực hấn, nàng tiếp tục nói:

- Chàng đi đi, không cần lại phải đến quan tâm một nữ tử mà chàng chưa từng tin nhiệm, như vậy sẽ tra tấn nàng ấy, chàng hiểu không?

Nam nhân bình tĩnh nhìn nàng, nhìn hơi thờ mong manh của nàng. Cuối cùng ngăn chặn tức giận trong lòng, hóa thành bình tĩnh:

- Nàng nói bốn vương tra tấn nàng? Nàng làm bốn vương đội nón xanh lớn như vậy, còn nói bốn vương tra tấn nàng?

Tiếng nói trầm thấp dần dần trở nên kích động.

Nàng nghe rõ tiếng tim đập như sấm của hấn, chứng minh hấn đang tức giận, liền quay mặt đi không nhìn hấn, lạnh nhạt nói:

- Chàng đi đi, hiện tại ta muốn nghỉ ngơi.

Ngọc Thanh nhắm mắt, liền quật cường không nói gì nữa.

Hoàng Phủ luật lạnh lùng nhìn nàng trong lòng mình, hàng lông mày chau chặt dần bình ổn, giờ phút này nàng quật cường yếu ớt như vậy, tựa như chỉ cần không cẩn thận, nàng liền vỡ nát.

Hấn không đành lòng bức nàng, vì thế nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, đứng lẳng lặng một lúc bên giường, rồi đi ra ngoài cửa.

- Chăm sóc nàng cho tốt, đừng để nàng kích động. Nếu nàng tiếp tục xuất hiện như vậy, nhất định phải báo cho bốn vương ngay, biết không?

Đi tới cửa, hấn lớn tiếng ra lệnh cho tiểu nha đầu canh giữ ở cửa.

Tiểu Xu nghe thấy tiếng hô to, vừa rồi nàng còn lo lắng vị vương gia bạc tình này sẽ làm tổn thương tỷ tỷ đâu, không thể tưởng được tức khắc hấn lại

thay một bộ nhu tình, làm cho nàng chống đỡ không được, tuy rằng nàng vẫn còn bất bình thay tỷ tỷ.

Nàng thất thần nhìn khuôn mặt tuấn tú của nam nhân, giống như bị tiếng nói trầm thấp của hắn dẫn dắt, nàng nói:

- Tiểu Xu nhất định chăm sóc tỷ tỷ cẩn thận.

- Vậy là tốt rồi.

Hoàng Phủ Luật vừa lòng liếc nhìn nàng một cái, đột nhiên lấy ra một lọ hương liệu trong tay áo ra đưa cho Tiểu Xu,

- Đây là Long Tiên Hương, có thể giúp giấc ngủ tốt hơn, đi đốt cho nàng đi.

Lúc này Tiểu Xu mới phản ứng lại đây, tiếp nhận hương liệu, đi vào bên trong.

Nữ tử vẫn lẳng lặng nằm trên giường, khuôn mặt trắng bệch hơi chút dịu đi, thân mình không còn run rẩy, chính là chiếc áo yếm đã bị ướt đầm.

- Hắn đi rồi sao?

Nàng hỏi.

Tiểu Xu đem một ít hương liệu đổ vào lư đồng, tinh tế đốt lên.

Chốc lát đã có một mùi hương thơm ngát say đắm lòng người theo quanh quẩn bay ra, quả thật là thấm vào ruột gan.

- Tỷ tỷ, Vương gia đã đi rồi, tỷ tỷ liền an tâm ngủ đi.

Nàng đi tới giường, lấy ra một chiếc áo yếm gấp chỉnh tề từ chiếc tủ đầu giường,

- Tỷ tỷ, tỷ cảm giác khỏe hơn chút nào chưa? Thử này bị mồ hôi thấm ướt, tỷ tỷ, ta đổi một bộ mới cho người.

- Được.

Bộ y phục ẩm ướt dính vào người, quả thật không dễ chịu cho lắm.

Hơn nữa rất kì quái, trong ngực đột nhiên bình phục, cơn đau phệ tâm kia dần dần biến mất.

Nàng ngồi dậy, phối hợp để Tiểu Xu bỏ đi chiếc yếm, sau đó thay y phục sạch sẽ cho nàng.

- Tiểu Xu, muội cũng đi nghỉ tạm đi. Tỷ tỷ không có việc gì.

Tiểu Xu thu thập xong quần áo ẩm ướt, cũng lấy một bộ đệm chăn trong tủ đi ra gian ngoài,

- Tỷ tỷ, đêm nay Tiểu Xu ngủ ngay trong phòng tỷ, tiện chăm sóc cho tỷ.

Ngọc Thanh gượng gạo nở nụ cười:

- Tỷ tỷ đêm nay không có việc gì.

Tiểu Xu ôm đệm chăn xoay người hôn dỗi,

- Quả thực chỉ có Vương gia mới là giải dược của tỷ tỷ đúng không? Vương gia vừa tới tỷ tỷ liền không sao. Tỷ tỷ, Tiểu Xu vẫn rất lo lắng, Vương gia vừa là độc dược vừa là giải dược không phải sao?

Ngọc Thanh cảm động, vẫn là Tiểu Xu hiểu rõ nàng nhất.

Nàng âm thầm cười, nằm xuống:

- Đi ngủ đi, đêm nay liền cùng tỷ tỷ làm bạn.

- Vâng.

Tiểu Xu ôm đệm chăn đi ra gian ngoài, sửa sang lại đệm giường, sau đó tắt đèn trong phòng.

Tiểu nha đầu không nói chuyện nữa, bên trong lập tức trở nên yên tĩnh.

Mà Ngọc Thanh nằm trên giường, trong lòng cũng không yên tĩnh như đêm tối.

“Vương gia là giải dược cũng là độc dược.” Lời của Tiểu Xu vang vọng bên tai.

Thì ra nam nhân kia, quả thật là độc được của nàng.

Nàng cố gắng nhớ lại bộ dáng tức giận của hắn, luôn là khuôn mặt tuấn tú hiện lên rõ ràng, một đôi mắt đen sâu thẳm hút chặt lấy nàng.

Vừa rồi, hắn cùng nàng giải thích, lại cuối cùng không thể lí giải quan hệ của nàng với biểu ca, cuối cùng không chịu tin tưởng trong lòng nàng chỉ có hắn.

Rốt cuộc, nên làm thế nào mới có thể tin tưởng lẫn nhau?

Thân mình hư thoát, mùi thơm ngát thản nhiên nhưng quan thuộc quanh quần nơi chóp mũi, ánh mắt nhìn lên trường đình dần dần mơ hồ.

Lát sau mí mắt nặng trĩu, nàng chậm rãi tiến vào giấc ngủ.

Mà trong mộng, là bóng dáng hắn ôm nữ tử kia rời đi

Hôm sau...

Các nàng dậy thật sớm, đem quả mơ đã hái hôm qua vào trong viện, dùng nước giếng tinh tế rửa sạch, sau đó phơi nắng dưới ánh mặt trời.

- Tỷ tỷ, Tiểu Xu thật hâm mộ tỷ có phụ thân cùng mẫu thân, còn có sư huynh thân như huynh trưởng.

Tiểu Xu rửa mơ trong chậu, nói với Ngọc Thanh đang phơi mơ.

Ngọc Thanh có chút bi thương dâng lên trong lòng.

- Kì thật lúc ta được năm tuổi mẫu thân đã mất, chỉ còn nhớ rõ mẫu thân thích ăn ô mai, cho nên hàng năm vào ngày giỗ đều ủ một chút đặt trước mộ người. Về phần phụ thân, tuy rằng biết người ở kinh đô, lại không biết rốt cuộc đang ở nơi nào? Sư huynh hiện tại không chừng cũng thành thân...

Tiểu Xu dùng công việc trong tay, đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ xin lỗi,

- Thực xin lỗi tỷ tỷ, nhắc tới chuyện làm tỷ thương tâm, Tiểu Xu không cố ý...

Ngọc Thanh xoay người lại, mang theo ưu thương nở nụ cười,

- Không sao, nhưng vẫn là đừng nói tới việc này. Chúng ta đi ủ một ít rượu mơ, Tiểu Xu đi lấy bình rượu, ta đến chọn mấy quả mơ to tròn.

Tiểu nha đầu cũng nở nụ cười,

- Vâng, rượu mơ tỷ ủ chắc chắn uống rất ngon, Ta đi lấy bình rượu.

Nói xong, dùng khăn xoa xoa bàn tay bị ướt, vội vàng chạy ra ngoài.

Ngọc Thanh cúi đầu lấy quả mơ, cũng là hơi nhíu mi, rượu mơ này chính là đồ phụ thân yêu nhất.

Một lúc sau, Tiểu Xu bê vò rượu đến.

- Tỷ tỷ, tin tức tốt, tin tức thật là tốt.

Nàng không kịp buông vò rượu, liền khản cập lên tiếng.

- Chuyện gì làm Tiểu Xu kích động như vậy?

Ngọc Thanh sùng nịch nở nụ cười, tiểu nha đầu hồn nhiên này, thật sự là có chuyện gì đều viết trên mặt.

- Hồ ly tinh kia bị vương gia đuổi ra khỏi phủ!

- Cái gì?

- Thì ra hồ ly tinh kia hại tiểu thế tử, hơn nữa chuyện ngày hôm qua ả đánh tỷ tỷ Vương gia đã biết! Á gieo gió gặt bão, đem thuốc lúc trước hại tiểu thế tử giấu dưới chậu hoa, kết quả nha hoàn của ả không cẩn thận đánh rơi chiếc thìa múc tổ yến xuống chậu hoa, cho nên hôm qua ả bị độc phát. Ha ha, đây là báo ứng cho hồ ly tinh kia...

Thì ra lúc trước Hứa Tình Nhi hại Dục nhi hôn mê bất tỉnh, nữ nhân này ngay từ đầu đã định đẩy nàng vào chỗ chết rồi.

- Nàng quả thật là một nữ tử đáng thương.

Ngọc Thanh cúi đầu chỉ nói thêm một câu, rồi lại tiếp tục chọn mơ.

- Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không vui về sao? Con hồ ly tinh kia bị Vương gia đưa đến kỹ viện rồi.

Sắc mặt Ngọc Thanh có chút khó coi, nam nhân đó lại có thể đẩy thị thiếp của hắn vào kỹ viện!

Tĩnh Nhi dù làm việc sai trái thật, nhưng dù sao cũng từng là nữ nhân của hắn. Hắn lại có thể cứ như vậy đem nữ nhân của mình đến kỹ viện mặc cho nam nhân khác chơi đùa!

Nếu vậy, sẽ có một ngày, hắn đem Tô Ngọc Thanh nàng đến nơi như thế hay không?

Nàng không đồng tình với nữ tử kia, chỉ là cảm thấy lạnh lẽo khi nhìn hắn tàn khốc đến vậy.

- Đem vò rượu mở ra đi, chúng ta đến uống rượu mơ.

Nàng lấy quả mơ đã lựa chọn kỹ, không tiếp tục đàm luận việc này.

Tiểu Xu có chút không thú vị, chuyện lớn như vậy mà tỷ tỷ chỉ có vẻ mặt thản nhiên.

Phải biết rằng lúc trước Hứa Tĩnh Nhi rất kiêu ngạo nha!

Nàng cũng ngậm miệng, mở ra nắp vò rượu.

- Rượu mơ này để mấy ngày là có thể dùng.

Ngọc Thanh vừa uống vừa nói, giống như chuyện vừa xảy ra không mấy liên quan đến nàng.

- Vâng.

Tiểu Xu đáp lại, nếu tỷ tỷ là người lạnh lùng, kia nàng cũng không cần thiết phải cầu tỷ tỷ có cảm xúc vui về gì đó.

Hứa Tĩnh Nhi bị báo ứng, coi như các nàng cũng an bình một chút, chỉ cầu vương gia bạc tình kia có thể tốt với tỷ tỷ hơn.

Hai người bắt đầu trầm mặc, cẩn thận uống rượu mơ, lúc này có một tiểu tỷ nữ từ bên ngoài đi vào, nói là Vương gia ra lệnh cho các nàng đi tiên thính.

Đi tiên thính? Ngọc Thanh bịt kín vò rượu xong, để Tiểu Xu bê vào trong phòng.

- Nói cho Vương gia, chúng ta lập tức đi.

Nàng nói với tiểu nha đầu.

- Dạ.

Tiểu nha đầu khom người lui ra.

Vương phủ tiên thính...

Trong sảnh có một thân ảnh mặc cẩm bào màu bạc, hắn bảo kẻ dưới nâng một chiếc cang vào, một nam tử bệnh nặng mới khỏi đang ngồi lên cang.

Hoàng Phủ Luật đi ra từ hậu thính, vẻ mặt xanh mét, hắn hung hăng nhìn nam tử gầy chân trên cang, lạnh lùng nói với nam tử áo bạc:

- Dẫn hắn tới làm cái gì? Là tới tìm bốn vương sao?

Tần Mộ Phong thản nhiên nở nụ cười.

Hắn biết Hoàng Phủ Luật sẽ có phản ứng này. Khúc mắc giữa Hoàng Phủ Luật cùng Ngọc Thanh chính là nam tử vô tội bị thương này. Hai người tra tấn lẫn nhau, thật thành ra tra tấn ba người.

Hắn nói:

- Người nên cho bọn họ cơ hội giải thích.

Hoàng Phủ Luật giận dữ:

- Còn có cái gì mà phải giải thích, ngày ấy hết thấy bốn vương nhìn rõ ràng! Người tới, ném nam nhân này ra khỏi vương phủ cho bốn vương, từ nay về sau không được để cho hắn bước vào vương phủ một bước!

- Từ từ đã!

Tần Mộ Phong ngăn lại hắn,

- Hoàng Phủ Luật, người vội vàng cái gì? Nghe bọn họ giải thích rồi phạt cũng không muộn. Huống chi, nếu thật là người trách oan bọn họ, Ngọc Thanh sẽ nghĩ như thế nào?

Hoàng Phủ Luật ngừng lại, nhớ tới khuôn mặt khóc lê hoa mang vũ của nàng, nàng chỉ trích hắn: “Chàng không tin ta? Vì sao chàng lại không tin ta?”

Đôi mắt kia tràn ngập thất vọng cùng tuyệt vọng.

Ngày đó, khi hắn không nhìn thấy chậu hoa hà thanh như nàng nói, hắn lập tức có cảm giác bị phản bội. Một khắc kia, trong ngực hắn chỉ có lửa giận, đã không còn lý trí.

Chẳng lẽ, thật là hắn hiểu lầm nàng sao?

Hắn rút cục cũng tỉnh táo lại.

- Đi gọi Ngọc vương phi đến tiền đình.

- Dạ.

Nha hoàn lĩnh mệnh mà đi.

Lúc này, Dung Danh Tông trên cang mở miệng,

- Vương gia, đêm hôm đó, ta cùng biểu muội quả thực bị người hãm hại.

- Nói.

Hoàng Phủ Luật lạnh nhạt nói, không xem nam tử nằm trên cang, chỉ lạnh lùng nhìn ra ngoài.

- Một đêm kia vốn là ca trực của ta, lúc ta đang tuần sau phía sau viện, đột nhiên có một nha hoàn kêu Tiểu Bích bung một ít rượu và thức ăn tới, nói là Tĩnh phu nhân tặng cho chúng ta. Lúc ấy ta liền ăn, nháy mắt ta đã bất tỉnh không biết gì. Lúc tỉnh lại, ta đã nằm trong Cô Vụ cư. Vương gia, mong ngài tin tưởng biểu muội, nàng cũng không phải người như vậy. Ngọc Thanh nàng chưa bao giờ thích ta...

Hoàng Phủ Luật mày kiếm nhíu chặt, hai mắt sắc bén nhìn về phía Dung Danh Tông:

- Ý người nói, là Tĩnh Nhi hạ thuốc mê với người?

- Rượu và thức ăn kia là Tĩnh phu nhân phái người mang tới.

- Vương gia, Ngọc Vương phi tới rồi.

Nha hoàn đi Tịch Lạc viên đi vào.

Sau đó liền thấy một tổ y nữ tử mang theo tử y Tiểu Xu đi vào, nữ tử thấy nam tử trên cang, kinh sợ kêu một tiếng:

- Biểu ca!

Nàng không nhìn nam nhân vẻ mặt lạnh như băng, mà đi đến cang, trong mắt tất cả đều là lo lắng.

- Biểu ca, người có khỏe không? Đây là Ngọc Thanh hại người!

Nhìn hai chân bị gãy kia, ngàn vạn lần áy náy quẩn lấy trái tim Ngọc Thanh.

Hoàng Phủ Luật nhìn một màn này, lửa giận trong lòng bùng bùng lên.

Nữ nhân chết tiệt, vừa mới hắn còn tưởng rằng chính mình hiểu lầm bọn họ, không nghĩ bọn họ lại dám chàng chàng thiếp thiếp trước mặt nhiều người, hắn biết làm cái gì bây giờ?

Con giận trong hắn lại được châm ngòi.

Hắn quát:

- Người tới, mang mấy người này lôi ra ngoài cho bốn vương!

Rút cục Ngọc Thanh cũng quay đầu lại nhìn hắn, trong mắt tất cả đều là khó hiểu.

- Hoàng Phủ Luật, người rút cuộc còn muốn tra tấn biểu ca tới khi nào? Biểu ca vô tội, người không thể làm vậy với hắn!

Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Vô tội? Cùng nữ nhân của bốn vương chàng chàng thiếp thiếp là vô tội sao? Ngươi nữ nhân chết tiết này, làm bốn vương đội nón xanh lớn như vậy! Còn không biết cảm thấy thẹn!

Ngọc Thanh cũng nổi giận:

- Nói ta không biết cảm thấy thẹn, Hoàng Phủ Luật, ta xem ngươi mới là đồ hỗn đản không có đầu óc!

Tần Mộ Phong đi đến giữa bọn họ, khuyên can:

- Hôm nay ta mang Danh Tông đến, không phải cho các người cãi nhau. Ngọc Thanh, tin tưởng ta, hôm nay ta chắc chắn lấy lại trong sạch cho ngươi.

- Vâng.

Ngọc Thanh cảm kích nhìn Tần Mộ Phong một cái, sau đó lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Luật.

Hoàng Phủ Luật cũng lạnh lùng nhìn lại nàng, tuy nhiên đã an tĩnh lại không ít.

- Luật, vừa rồi lời Dung Danh Tông nói ngươi cũng nghe thấy rồi, đúng không?

Nam nhân không nói một lời, khuôn mặt tuấn tú tăng thêm mấy phần lạnh lùng.

Tần Mộ Phong biết hắn đã nghe được, hắn tiêu sái quay người, nhẹ nhàng vỗ tay.

Lập tức có vài người dưới nâng một nữ tử đang hấp hối tiến vào.

- Không phải bốn vương bảo các ngươi ném ả ra phủ sao?

Hoàng Phủ Luật quát.

Tần Mộ Phong trêu tức:

- Chưa phải lúc, nàng phải trả lại sự trong sạch cho Ngọc Thanh đã. Cho nên, bản trang chủ không thể không làm người tốt tạm tha cho nàng.

Bỗng, giọng hắn trở nên nghiêm túc:

- Luật, ngươi có biết ngươi chút nữa đã phạm vào sai lầm lớn không? Ngươi suýt nữa làm hại Ngọc Thanh đời này không ngẩng đầu lên được!

Hoàng Phủ Luật cười nhẹ:

- Bốn vương chỉ tin tưởng chính mình tận mắt nhìn thấy!

- Vậy ngươi, cho tới bây giờ chưa từng tin tưởng Ngọc Thanh sao?

Tần Mộ Phong lập tức hỏi lại, ánh mắt sáng quắc.

Bên cạnh, Ngọc Thanh lập tức trở nên hồi hộp.

Nàng gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân lặng im, chờ hắn trả lời.

Giờ khắc này, nàng rất muốn biết đáp án của hắn, muốn biết hắn có từng tin tưởng nàng hay không?

Đáp án, rất quan trọng với nàng.

Hoàng Phủ Luật nhìn về phía nàng, ánh mắt sâu thẳm, thấy không rõ hắn nghĩ gì, nửa ngày hắn mới nói:

- Bốn vương không thể chịu được phản bội! Tuyệt đối không cho phép!

Tâm Ngọc Thanh lạnh lẽo, quả nhiên...

Nàng không hề nhìn hắn, mà nhắm hờ mắt, che lại suy nghĩ của mình.

Tần Mộ Phong đem tất cả thu hết đáy mắt, hai người đều là kẻ quật cường, nhất định phải tra tấn lẫn nhau một phen.

Hắn thở dài trong lòng một tiếng, nói với nữ tử đang hấp hối:

- Nói đi, nói hết tất cả những gì ngươi biết, như vậy ta mới có thể cố gắng cứu ngươi một mạng!

Nữ tử trên cáng rơi lệ nghẹn ngào:

- Vương gia, thật ra Tiểu Bích còn có một chuyện gặt ngài, về Ngọc vương phi cùng Dung thiếu gia.

Hoàng Phủ Luật nhú mày, lắng lắng nghe.

- Đêm hôm đó, là Tinh phu nhân ra lệnh Tiểu Bích tẩm thuốc ngủ vào chậu hoa hà thanh, sau đó để Tiểu Bích xưng là của Vương gia mang đến, còn nói vương gia ngài đêm đó thị tẩm nàng ta. Sau lại dùng rượu và thức ăn làm Dung thiếu gia hôn mê, liền cởi hết quần áo Dung thiếu gia rồi tìm người bên ngoài cổng Dung thiếu gia đến giường Ngọc vương phi, Ngọc vương phi cũng bị Tiểu Bích cởi y phục kéo đến giường...

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Luật xanh mét, ánh mắt sắc bén dấy lên lửa giận hừng hực.

Khó trách ngày đó, Tinh Nhi mời hắn vào phòng, mà lại không nói lời nào quan trọng.

- Làm mấy việc xong, Tiểu Bích ôm chậu hoa hà thanh đã mất được hiệu đi, sau đó Vương gia ngài trở lại Cô Vụ cư... Vương gia, đó đều là Tinh phu nhân sai Tiểu Bích làm, nếu Tiểu Bích không làm, Tinh phu nhân sẽ tra tấn Tiểu Bích... Hu hu, cầu Vương gia cho Tiểu Bích một con đường sống.

- Người nói chính là sự thật? Không có một câu lừa gạt bọn vương?

Hoàng Phủ Luật tiến lên vài bước, gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử trên cáng.

- Vương gia, Tiểu Bích mỗi câu nói đều là thật, tuyệt không dám nói dối.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn lại người trước mặt một cái, bỗng xoay người, trầm giọng ra lệnh:

- Đưa hai người bọn họ ra phủ, chăm sóc bọn họ cho tốt.

Nói rồi yên lặng.

Ngọc Thanh rút cục cũng nâng mắt, nhìn bóng dáng nặng nề của hắn, đọc không thấu tâm tư của hắn.

Hắn, vẫn là không tin sao?

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Phong ba.

Từ khi con phong ba đã bình ổn, nàng không gặp qua nam nhân kia.

Chỉ biết hắn mua một căn phòng trong thành, an trí cho biểu ca, xem như là lời tạ lỗi với biểu ca.

Mà nàng, lại cuối cùng không đợi được hắn đã đến.

Nam nhân lãnh ngạo đó sẽ giải thích với nàng sao?

Nàng thực hy vọng hắn nói tiếng xin lỗi với nàng.

Hoa tử vi trước cửa sổ sắp héo tàn, mà trong không khí hình như đã có hơi thở của mùa thu.

Rượu mơ nàng cùng Tiểu Xu làm mấy ngày nữa mới có thể mở ra. Vì thế đem nước mơ tràn ra làm đám chua mơ, ngửi mùi chua kia, cảm giác buồn nôn ngày ngày của nàng mới có thể giảm bớt chút.

Nàng vẫn không biết thân thể mình vương phai vấn đề gì, không biết vì sao mỗi ngày trở dậy sẽ thấy buồn nôn, nôn khan một lát, mới ổn định lại, thân mình cũng bắt đầu béo hơn.

Nàng vẫn cho rằng mấy biểu hiện đó liên quan tới tâm tình của mình.

Hơn mười ngày, nàng từ chỗ được sủng đến bị hãm hại, bị hắn ngờ vực vô căn cứ, giống như cảm giác từ trên trời rơi xuống.

Cho nên mấy ngày đó, nàng thủy chung không có gì để ăn, không chừng là như vậy gây sức ép, làm bụng của nàng bắt đầu kháng nghị.

Rót một ly nước mơ, nàng đặt bên mũi nhấp qua, cố gắng nhớ lại ngày ở núi Vũ Sơn.

Hái thuốc, ủ rượu mơ, thổi sáo, nhảy múa, tựa hồ làm gì cũng có thân ảnh của sư huynh.

Nàng nhớ rõ có một lần sư huynh đi lên núi hái thuốc, lúc xuống núi gặp mưa to, sư huynh cởi áo khoác trên người choàng lên đầu nàng, sau đó lôi kéo tay nàng chạy vào một sơn động...

Đó là lần đầu tiên sư huynh hôn nàng, cũng không tính là hôn, chỉ là nhẹ nhàng chạm nhẹ vào môi nàng, không có bá đạo nóng bỏng như nụ hôn của nam nhân kia, cũng không như nam nhân kia làm nàng mặt đỏ tím đập.

Chỉ là hơi thẹn thùng, qua mấy ngày liền quên, có thể là vì nàng đã quen thuộc với sự tồn tại của sư huynh.

Hôm nay, rượu mơ chua chất, có hương vị của núi Vũ Sơn, cho nên làm đột nhiên nhớ tới trong sơn động, cái chạm khẽ của sư huynh.

Nàng nhìn hoa tử vi ngoài cửa lay động trong gió.

Mười lăm năm, nàng cuối cùng nhìn thấy sư huynh cưới nữ tử khác, một nữ tử khá giống nàng khi trên núi Vũ Sơn.

Mặc kệ sư huynh vì sao muốn đại hôn cùng nữ tử kia, hắn cũng đã chặt đứt con đường cuối cùng quay về núi Vũ Sơn của nàng.

Một trận gió to, cuốn lên tầng tầng cát đất trên mặt đất, hoa tử vi trước cửa sổ kịch liệt lay động.

Nàng kéo áo, mới phát hiện trời đã tối sầm, rất có khả năng sẽ có mưa gió.

- Tỷ tỷ, bên ngoài sắp mưa to.

Tiểu Xu ôm rất nhiều quần áo chạy vào.

- Vậy đừng ra ngoài nữa, hôm nay tối nhanh quá.

Nàng tiếp nhận quần áo trên tay Tiểu Xu, cẩn thận gấp vào.

Tiểu Xu bĩu môi:

- Tất nhiên muội sẽ không đi ra, trừ phi muội muốn người ướt sũng. Nhưng mà vương gia bạc tình kia, mắt thấy trời sắp mưa, hắn còn lên xe ngựa ra ngoài, không biết có việc gấp gì.

- Chắc là trong cung xảy ra chuyện.

Ngọc Thanh đáp nhẹ, dù sao cũng là người của hoàng thất, cuối cùng cũng cùng một nhịp thở với hoàng cung không phải sao.

- Tỷ tỷ đúng là hiểu Vương gia thật.

Tiểu Xu trêu ghẹo,

- Ngay cả giờ phút này Vương gia muốn đi đâu đều biết được. Nhưng mà Vương gia đã làm không ít chuyện hiểu lầm tỷ tỷ, không thể nói tha thứ là liên tha thứ cho hắn.

Ngọc Thanh hơi dừng tay, có chút cảm giác bị nha đầu này nhìn thấu tâm tư.

Nàng dùng nụ cười yếu ớt che lại cõi lòng, đem quần áo đã gấp cẩn thận giao cho tiểu nha đầu đang lái nhái:

- Mang đặt vào trong tủ đi, sau đó cùng tỷ tỷ uống chút rượu mơ, được không?

Tiểu Xu cầu còn không được:

- Được, Tiểu Xu thích nhất uống rượu mơ tỷ tỷ ủ, lại là cùng tỷ tỷ uống.

Nói rồi bê quần áo hướng tủ quần áo mà đi.

Còn lại Ngọc Thanh tinh tế rót hai ly rượu mơ.

Một trận gió cuốn mây, chỉ thấy ngày đó trên bầu trời kinh đô đè ép một đám mây đen rất lớn, ngay sau đó là tiếng sấm chớp xé ngang.

Trên ngã tư đường trống trải xuất hiện một chiếc xe ngựa hoa lệ của hoàng thất, tiếng vó ngựa vang lên trên đầu đường trong trẻo nhưng lạnh lùng, có vẻ dị thường dồn dập.

Nam nhân bên trong xe có một khuôn mặt tuần tú, con ngươi sâu thẳm như hồ nước lạnh nheo lại, mày kiếm anh tuần hình thành một độ cong suy nghĩ sâu sa, đôi môi mỏng nhếch lên.

Lại nhìn kĩ một chút, chỉ thấy khuôn mặt ẩn ẩn có râu, làm gương mặt thành thực tăng thêm vài phần hương vị.

Chỉ tiếc, về mặt của hắn rất trầm trọng.

Hắn mới nhận được tin tức của phủ Tông Nhân bên kia, nói là thích khách duy nhất định lấy lời khai đêm qua đã dùng được, làm tất cả thị vệ trông coi hôn mê định bỏ chạy.

Dùng thuốc mê? Mang kẻ kia giam giữ vào phủ Tông Nhân, nơi địa lao thủ vệ nghiêm ngặt, dù là một con muỗi cũng không bay vào được, trừ phi trong lao có gian tế tiến vào trà trộn, thích khách mới có cơ hội dùng thuốc mê.

Cũng nói không chừng là có người động tay động chân trong bóng tối.

Vì thế, hắn bắt chấp sắc trời đột nhiên thay đổi, định đến phủ Tông Nhân.

Hắn đoán, đồng lõa của thích khách sẽ hiện thân giải cứu trong đêm nay.

Đôi mắt sắc bén nheo lại, nháy mắt có thị huyết.

Bè đảng năm lần bảy lượt định ám sát hắn, lần này hắn nhất định trực tiếp làm cho bọn chúng đi địa phủ vui vẻ.

Xe ngựa dừng lại trước phủ Tông Nhân, hắn cùng Trình Tuấn xuống xe, mới vừa đi vào trong phủ, trời liền mưa to tầm tã.

Bọn họ đi đến địa lao phủ Tông Nhân, tia chớp chiếu sáng thân ảnh cao lớn của bọn họ, tại nơi này, làm cho người ta hơi rùng mình.

Trong lao, thị vệ trông coi tăng lên gấp đôi, chỉ thấy mỗi người trang bị đầy đủ, mắt nhìn về trước, hoàn toàn cảnh giác.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn liếc qua, đi vào.

Nhà lao giữ thích khách kia cách nhà lao hắn đang đứng thật sự rất xa, là một gian nhà lao độc lập âm trầm.

Bên ngoài, tất nhiên là có một số lượng lớn thị vệ canh gác không dám có một chút lơ lửng.

Trong không gian âm u, chỉ thấy tên tù phạm nhàn nhã nằm trên mặt cỏ, không nói một tiếng, không kinh hoảng như trước. Thấy người ngoài cửa, mí mắt cũng không nâng lên một chút.

- Mở ra!

Hoàng Phủ Luật ra lệnh cho cai ngục.

- Tuân lệnh!

Cai ngục nhanh chóng lấy chìa khóa mở cửa lao, lại vẫn cẩn thận canh giữ ở bên ngoài, để ngừa có điều không may.

- Ngươi thật ra rất trấn định, là chờ bọn chúng tới cứu ngươi sao?

Hoàng Phủ Luật khoanh tay mà đứng, cười lạnh với kẻ nằm trên đất.

Người nằm trên cỏ ngồi dậy, trong bóng tối cực lực che giấu kinh hoảng xuất hiện trong giây lát:

- Không biết Vương gia đêm hôm khuya khoắt tới đây là muốn thẩm vấn gì đây? Ta từ đầu đến cuối chỉ có một câu, ta, không, biết, cái, gì!

Ngữ khí kiên định.

Hoàng Phủ Luật lại cười lạnh:

- Quả thật là có cứu tinh, ngữ khí nói chuyện cũng không có lo lắng! Có muốn lại nếm thử một chút trường tiên của bản vương hay không? Nó tuyệt đối có thể làm cho ngươi nói ra câu khác vừa nãy.

Bóng người trong bóng tối co rúm lại một chút, lại vẫn một mực:

- Cho dù hôm nay ngươi muốn mạng của ta, ta cũng sẽ không nói một câu nào hết, khuyên ngươi nên bỏ ý định đi.

- Tốt lắm!

Hoàng Phủ Luật hung ác nói:

- Hôm nay bốn vương khiến cho ngươi biết, ngươi sẽ chết như thế nào!

Một lát, liền thấy nam tử áo xanh đi tới, khuôn mặt lạnh lùng, dần dần tới gần người kia. Thích khách rút cục luống cuống:

- Ngươi muốn làm gì?

Thân mình run rẩy lùi về góc tường.

Người áo xanh đi tới trước mặt hắn, đột nhiên nắm lấy thân hình đã bị phế đi võ công của hắn, lạnh lùng không nói một lời, nâng tay, hung hăng bỏ xuống gây thích khách kia....

Mưa to như trút, tia chớp lóe lên, cây cối bên trong phủ Tông Nhân dưới sấm chớp càng thêm âm trầm.

Trong mưa, có hai thân ảnh màu đen linh hoạt dán vách tường đi dần đến cổng địa lao.

Bọn họ đi vào bên trong, dưới ánh lửa mới thấy được đó là hai thân ảnh nhỏ gầy, thành thạo lấy ra một viên đạn khói trong tay áo, lẳng lặng ném vào sâu trong nhà lao.

Một lát đã thấy toàn bộ thị vệ nằm xụi lơ trên mặt đất.

Hắc y nhân đắc ý nở nụ cười, hãy còn tiếp tục lấy một chiếc chìa khóa bên hông đi đến căn phòng giam độc lập.

Nhìn thấy thân ảnh nằm trên cỏ đưa lưng về phía họ, hai mắt nảy lên ngoan độc.

Bọn họ mở cửa lao, đi bước một tới gần người trên đất.

Đến khi còn cách một bước, đột nhiên rút nhuyễn kiếm bên hông, hung hăng chém xuống người trên mặt đất.

Người kia tức khắc cảm giác được hơi thở nguy hiểm, hấn lưu loát xoay người nhảy lên, quay sang đến.

- Sao lại không phải Cổ Lưu, ngươi là ai?

Hắc y nhân kinh hãi, nhuyễn kiếm trong tay vẫn chém tới nam tử trước mặt.

- Là người đem bọn ngươi một lưới bắt hết!

Lúc này đột nhiên phía sau bọn họ vang lên một giọng nói lạnh lùng như hàn sương.

Hai kẻ ngừng tấn công, xoay người lại.

Liền thấy Hoàng Phủ Luật vẻ mặt lạnh lẽo đứng trước cửa lao, trong mắt lóe lên tia phệ huyết.

- Bốn vương chính là đội các ngươi đã lâu, hôm nay liền ngoan ngoãn giao tay chịu trói đi!

Nói xong, chiếc roi linh hoạt tới gần hai hắc y nhân, ra chiêu không lưu tình.

Hai hắc y nhân cảm nhuyễn kiếm bắt đầu trốn tránh, trong đó có một người nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta trúng kế!

Rõ ràng nghe thấy thanh âm của một nữ tử.

- Ta biết.

Hắc y nhân nữ tử còn lại vẫn khó khăn ngăn cản chiêu thức sắc bén của Trình Tuấn.

Hoàng Phủ Luật tới gần bọn họ, cây roi trong tay hắn linh hoạt tự nhiên, làm cho hai hắc y nhân phải lui dần về phía sau từng bước.

Khi hắn nhìn thấy các nàng lộ ra khuôn mặt sau khăn che, sợ hãi quát:

- Là các ngươi!

Không phải người của Tiêu Như Tự sao?

Hai nữ tử một bên mỏng manh chống đỡ chiêu thức của nam nhân, một bên dần dần hướng ra cửa.

- Tỷ tỷ, chúng ta đi!

Nữ tử quát to một tiếng, đột nhiên ném ra một viên đạn khói, giấy lát đã chạy ra nhà lao.

Hoàng Phủ Luật đuổi theo.

Ra nhà lao, liền thấy hai người kia nhảy lên nóc nhà, mạo hiểm vượt mưa to tầm tã, định chạy khỏi phủ Tông Nhân.

Hoi vận khí, hấn không chút do dự nhảy lên tiến vào màn mưa tầm tã, theo nữ tử nhảy lên nóc nhà, mà phía sau hấn, Trình Tuấn đang đuổi theo.

Giấy lát, hấn đã đứng trước mặt hai kẻ định bỏ chạy, môi mòng nhẹ mở:

- Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy!

Tức khắc, trường tiên ra tay, hạt mưa nặng hạt không ảnh hưởng đến tốc độ kia, nhanh như ánh chớp lóe lên trên không trung, làm hai nữ tử trở tay không kịp.

- A...

Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, thân mình hai nữ tử hắc y rớt xuống nóc nhà như bao tải, sau đó ngã mạnh xuống mặt đất đầy nước, kêu đau không thôi.

Hoàng Phủ Luật thu hồi roi, nhẹ nhàng bay xuống nóc nhà, kiêu ngạo nhìn hai kẻ bại trận, lạnh lùng ra lệnh:

- Đem hai kẻ thuộc Hồng y thánh này mang về phủ cho bốn vương!

Mưa vẫn không ngừng rơi, tiếng sấm hỗn loạn đình tai nhức óc, tia chớp lóe lên lại làm cơn mưa tăng thêm mấy phần thê lương.

Ngọc Thanh nằm trên giường, lần đầu sợ hãi đêm mưa này.

Tiếng sấm ầm vang, theo sau là một tia chớp, làm bóng cây ngoài cửa sỗ sáng rõ.

Chỗ cửa sỗ kia, có một thân ảnh quý mị hiện lên.

Nàng giật mình, vội vàng nhắm mắt, đem chăn gấm bịt kín từ đầu đến chân, cự tuyệt nhìn bóng dáng quý mị bên cửa sỗ.

Thật lâu sau, sấm chớp không ngừng.

Nàng bị chăn vây kín, đỏ mồ hôi đầm đìa.

Nàng không thể không nhịn xuống ối bức, tiếp tục trốn tránh trong chăn gấm, chờ đợi trận sấm chớp này mau kết thúc.

Lúc này, nàng đột nhiên nghe thấy cánh cửa vang lên một tiếng nhỏ.

Tim nàng gần như sắp vỡng khỏi cổ họng.

Vừa rồi, bên ngoài có người sao?

Tránh trong chăn lắng nghe, lại rõ ràng không có thanh âm vừa rồi, chỉ có tiếng sấm cùng tiếng mưa rơi vang lên bên tai không dứt.

Nàng an ủi chính mình, vừa rồi là do thần kinh nàng quá căng thẳng nên sinh ra ảo giác.

Mới vừa an ủi xong, khung cửa sỗ “cạch” một tiếng bị đẩy ra, theo sau đó là tiếng bước chân khê khàng.

Trời ơi, quả thực có người!

Nàng xiết chặt chiếc chăn bằng gấm, toàn thân bắt đầu run rẩy, thủy chung không dám lộ đầu ra khỏi chăn.

Vừa nãy nàng hấn nên đóng cửa sỗ lại, hấn nên bảo Tiểu Xu ngủ cùng nàng.

Bây giờ làm sao bây giờ? Có phải là quý ảnh bên cửa sỗ không?

Trời ạ, ai tới cứu nàng đi!

Tiếng bước chân dừng lại trước giường nàng, sau đó nàng cảm thấy đầu chăn bị xốc lên.

- Ô, không, người tránh ra!

Nàng như chim sợ cành cong kéo chặt chần không cho đối phương kéo đi, nhìn cũng không dám nhìn, sau đó chính là một trận quyền cước đấm đá kẻ kia.

- Không...

Ngọc Thanh sợ tới mức nước mắt đã sắp rơi xuống.

Người tới nắm lấy bàn tay bối rối của nàng, gầm nhẹ:

- Là ta!

Nàng ngẩng mặt, thấy rõ khuôn mặt của người tới, đột nhiên nhào vào ôm thắt lưng hắn, nước mắt không nhịn được phải rơi xuống:

- Thì ra là chàng, làm ta sợ muốn chết!

Hoàng Phủ Luật nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, khàn khàn:

- Khóa cửa vì không muốn cho bọn vương tiến vào sao?

Không đợi nữ tử trong lòng trả lời, sau đó lại nói:

- Đúng là nên khóa vào, ngay cả cửa sổ cũng nên khóa, nếu tối nay không phải bọn vương tới...

Ngọc Thanh ngẩng đầu, thanh tỉnh một chút, nàng nói:

- Chàng còn canh cánh trong lòng chuyện kia, đúng không?

Hoàng Phủ Luật lại kéo nàng vào trong lòng, càng ôm sát hơn:

- Là ta hiểu lầm nàng, là ta không nên không biết tốt xấu liền định tội cho nàng. Nếu không có Phong, không chừng ta sẽ bị tức giận của ta mài mòn lý trí.

Ngọc Thanh giãy dụa khỏi ngực hắn, đột nhiên lui mình vào trong giường, lạnh nhạt nói với hắn:

- Cho tới bây giờ chàng cũng chưa từng tin tưởng ta, từ hại Dục nhi, đánh Tình Nhi, đến chuyện biểu ca. Hoàng Phủ Luật, cho tới bây giờ chàng cũng chưa từng tin tưởng ta.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy oan ức trước nay chưa từng có, thì ra cuối cùng nàng cũng không chịu thua kém, ngóng trông hắn giải thích với nàng.

Kì thật nếu nàng cẩn thận nhận thấy hắn xưng “Ta” mà không phải “Bọn vương”, hơn nữa cũng đã nhận ra vẻ hối hận cùng thương tiếc trong câu nói của hắn, lại có tình không thể quên được đau đớn hắn gây ra cho nàng.

Hắn không tín nhiệm nàng, đã làm nàng bị thương rất sâu.

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng, con ngươi đen càng thêm sâu thẳm. Hắn chỉ nhìn nàng, dịu dàng nói:

- Mỗi ngày nay ta luôn luôn nghĩ đến chính mình, nghĩ lại vết thương ta từng gây cho nàng... Ta sợ nàng sẽ không chịu tha thứ cho ta, cho nên không dám tới tìm nàng.

Ngọc Thanh khó hiểu nhìn hắn.

Mấy lời kia do miệng nam nhân cao ngạo không ai bì nổi nói ra sao?

Hắn còn nói nghĩ lại, nói tha thứ! Nàng nhìn vào đôi mắt kia, tìm được lửa nóng nàng quen thuộc, nàng tin tưởng nó, rồi lại lui bước, sợ hãi bị hắn đâm bị thương.

Cho nên, nàng vẫn ôm bả vai mình, than nhẹ:

- Gương đã vỡ, cho dù hợp lại cũng sẽ có vết tích.

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng đem chính mình cuộn lại, lặng im, tràn đầy thống khổ nói:

- Ta biết.

Lúc này, lại là một tiếng sấm mãnh liệt, “ầm” một tiếng, cùng tiếng chớp chói tai, gần như phải xé nát bầu trời đêm, mưa ngoài cửa sổ, cũng lại dồn dập tầm tã hơn.

Một cơn gió mạnh, hung hăng hất tung cửa sổ nhỏ lên, thổi bay một chiếc bình ngọc nhỏ.

“Phanh”, tiếng bình ngọc vỡ vụn, hợp với tiếng sấm vang dội, ngoài cửa sổ nhánh cây lay động, làm nữ tử trên giường sợ hãi đến hết rằm lên.

- Không!

Nàng kinh hô một tiếng, bất chấp lui bước, phản xạ có điều kiện bỏ nhào vào lòng nam nhân, tìm kiếm an toàn.

- Đừng sợ.

Hoàng Phủ Luật ôm sát nàng, trong lòng tất cả đều là đau lòng.

Hắn ôm chặt thân mình run rẩy của nàng, đem trán nàng tựa vào lồng ngực mình, thương tiếc nói:

- Ngọc Thanh đừng sợ, có ta ở đây.

Tiếng sấm vang lên.

Ngọc Thanh từ ngực hắn nâng lên một đôi mắt đầm lệ:

- Ta cũng không biết vì sao tối nay lại sợ hãi như vậy, không biết vì sao lại cảm giác cô độc như vậy? Ta...

Đã có chút nghẹn ngào, nước mắt càng rơi nhiều:

- Hoàng Phủ Luật, ta....

Hoàng Phủ Luật nhẹ hôn nước mắt nơi khóe mắt nàng, nâng mặt nàng lên, khăn khăn:

- Nàng sẽ không cô độc, ta sẽ để nàng làm chính phi của bốn vương, chỉ cần một người là nàng.

Nói xong, môi mỏng áp xuống, cho nàng một nụ hôn hứa hẹn.

Ngọc Thanh khiếp sợ khi nghe câu kia của hắn.

“Ta sẽ để nàng làm chính phi của bốn vương, chỉ cần một người là nàng.”

Nam nhân này tại sao hứa hẹn với nàng như vậy, hắn hoàn toàn buông Tổ Nguyệt sao?

Hắn hôn nàng như từng phạt cắn nuốt nàng, rồi lại trở nên mềm nhẹ. Trong nháy mắt, nàng thấy được thâm tình trong mắt hắn.

Nước mắt của nàng rơi càng nhiều hơn, nhắm mắt, đáp lại nụ hôn kịch liệt của hắn.

Nàng cuối cùng phải rung động, giờ khắc này, nàng tin tưởng hắn hứa hẹn, bởi vì, nàng tin tưởng đôi mắt kia...

Đêm mưa, trong trướng phù dung, có nàng, cũng có hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Mang thai.

Hi sự vậy duyên thiên tiền định.

Bách niên giai ngẫu vạn niên cùng.

Con mưa tối hôm qua tàn phá hoa tử vi trong viện, cánh hoa phù đầy mặt đất bị nước mưa cọ rửa, có chút điêu linh.

Nhìn lên cây, cũng có mấy cành bị gãy, dưới ánh nắng sáng sớm trông vô cùng thê thảm.

Cả viện được con mưa to rửa sạch trong vắt, cuồng phong cũng ngừng, ánh nắng mặt trời hiện tươi mát, sạch sẽ, nhưng an tĩnh.

Cửa phòng ngủ chưa mở, không nghe thấy bên trong có tiếng động, lẳng lặng, giống như chủ nhân đang ngủ say.

Phù dung trướng hơi lay động, mơ hồ có thể thấy hai thân ảnh quấn quít.

Thân hình cao lớn của nam nhân gắt gao bao lấy nữ tử nhỏ nhắn, một đen một trắng, một cứng rắn một mềm mại, kết hợp chặt chẽ, không hề khe hở, rõ ràng có dấu vết từng ân ái.

Mái tóc đen dài bóng mượt của nữ tử tung xỏa xuống bờ lưng trắng nõn, quấn quanh từng đường cong mê người, phong tình vạn chủng.

Nàng đang ngủ say, hai tròng mắt nhắm chặt, lông mi dài buông xuống mí mắt, nước mắt còn đọng lại dưới hàng mi như còn mới.

Nhìn xuống đôi môi gợi cảm, hơi sung lên, tản ra một loại ánh sáng mê người.

- Ừm ...

Nàng ngấm khê một tiếng, như con mèo nhỏ rúc vào lòng nam nhân, nhưng không tỉnh lại.

Nam nhân ôm chặt nàng, đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên mắt, sau đó đi xuống, hôn tới nước mắt, một đường không ngừng, cuối cùng cuốn lấy đôi môi anh đào, thâm tình hút lấy, bàn tay yêu thương vuốt ve khuôn ngực như ngọc của nàng.

Dần dần, hơi thở của hắn bắt đầu dồn dập, rồi đột nhiên ngừng động tác trên tay, sau đó bạc môi nóng bỏng cũng dời khỏi gáy nàng.

Hôm nay, hắn có chuyện quan trọng hơn phải làm, là báo với mẫu hậu việc này.

Sau này, hắn cùng nàng còn có cả đời triền miên, cũng không tất phải tham luyến khoảnh khắc ngọt ngào ngắn ngủi này.

Đôi mắt tối đen hẹp dài hơi cong lên, cười khê, mang theo hạnh phúc. Rồi miễn cưỡng buông thân thể thom ngát trong tay, hôn lên trán nàng, đứng dậy mặc quần áo.

- Ngọc Thanh, chờ ta.

Hắn lại hôn lên trán nữ tử, sau đó mở cánh cửa ra lẳng lặng rời đi.

Đợi cho bên ngoài rốt cục không còn tiếng vang, nữ tử nằm trên giường hơi chớp mi, mở mắt ra, mắt phượng trong suốt.

Hắn gọi nàng là “Ngọc Thanh”, kêu nàng chờ hắn.

Chờ hắn đến thú nàng sao?

Nàng sao có thể quên những lời tối hôm qua hắn đã nói, hắn yêu nàng cả đêm, dùng hành động của mình chứng tỏ quyết tâm.

Dùng tình yêu lửa nóng của hắn yêu thân thể nàng, không ngừng nói khê vào tai nàng: “Nàng là nữ nhân của ta, chỉ có thể là nữ nhân của ta.”

Bá đạo như vậy, triền miên như vậy, hòa tan nàng, cũng làm chính hắn hòa hoãn hơn.

Nhưng, hạnh phúc tới quá đột ngột, nàng sợ hạnh phúc hắn mang đến chỉ như hoa phù dung sớm nở tối tàn, nàng mới bắt đầu một chút, đã làm nàng bị thương.

Nàng ngồi dậy, dùng hai tay ôm lấy chính mình, tựa đầu lên đầu gối, trong lòng có chút rối loạn.

Lúc này ngực lại dậy lên cảm giác buồn nôn, nàng vội vàng nhào qua mép giường nôn khan một trận, nhưng không nôn ra được gì, buồn nôn đến ruột gan đứt từng khúc.

Nôn khan qua đi, nàng suy yếu nằm trên giường, lẳng lặng nhìn đỉnh trướng. Rốt cuộc là nàng bị làm sao vậy, loại cảm giác này thật sự làm cho nàng rất khó chịu.

- Tỷ tỷ.

Tiểu Xu đi vào, hơi kinh ngạc.

- Tối hôm qua tỷ tỷ không khóa cửa sao? Sao cánh cửa chỉ có khép hờ?

Đến khi nhìn thấy nữ tử trắng bệch nằm trên giường, lo lắng không thôi:

- Tỷ tỷ, độc của tỷ lại phát rồi sao? Sắc mặt tái nhợt quá.

Nói xong, đã chạy tới bên giường.

Ngọc Thanh vội vàng nở nụ cười:

- Tỷ tỷ không có việc gì, ngực không đau.

Nàng làm như không có việc gì xuống giường mặc quần áo, trang điểm lại, sau đó nói:

- Hôm nay chúng ta đi ra ngoài một chút đi. Đi để giải buồn cũng tốt.

- Thật tốt quá, tỷ tỷ, bị nhốt trong vườn này thật sự có chút buồn, Tiểu Xu đã sớm muốn đi chơi, hôm nay thời tiết vừa lúc.

Phượng Loan cung, sắc mặt Hoàng Phủ Luật có chút khó coi, trên khuôn mặt trắng nõn được bảo dưỡng vô cùng tốt của Đường thái hậu một thân ung dung cao cao tại thượng cũng có tức giận.

- Luật nhi, mẫu hậu có thể đồng ý với con mọi chuyện, nhưng riêng chuyện này không thể cho phép con.

Bà nói kiên định, cũng tiếp tục khuyên bảo:

- Luật nhi, con đừng quên phụ thân của nàng từng nghĩ muốn phản bội Hoàng Phủ gia chúng ta. Huống chi, ai gia quyết không chịu nhận một đứa con dâu thanh danh đã chịu nhục.

- Mẫu hậu, nàng không phải Tiêu Ngọc Khanh, nàng là nữ tử khác. Hơn nữa, chuyện trước kia, vẫn là nhi thần hiểu lầm nàng.

Đường thái hậu nhướng mi:

- Nữ tử khác? Không phải là ai gia mắt mờ nhìn nhầm nàng thành Tiêu Ngọc Khanh chứ?

Trong giọng nói tràn ngập châm chọc.

Hoàng Phủ Luật thử giải thích:

- Nàng thật là Tiêu Ngọc Khanh, nhưng hồn phách của nàng là một nữ tử khác. Nhi thần cũng biết đây là một chuyện thực hoang đường, nhưng, nàng thực sự không phải là Tiêu Ngọc Khanh, nàng là Tô Ngọc Thanh trên núi Vũ Sơn.

- Núi Vũ Sơn? Tô Ngọc Thanh?

Đường thái hậu vận ngược trở lại, rồi đột nhiên hứng thú với vấn đề này, mắt phượng ẩn dấu hàn quang.

- Đúng vậy, mẫu hậu. Nàng là một nữ tử rất lạnh nhạt, tựa hồ có thể mất đi bất cứ lúc nào, cho nên nhi thần muốn thú nàng làm chính thất, từ nay về sau không hề cưới kẻ khác.

Hoàng Phủ Luật bình tĩnh nhìn mẫu hậu của mình, nói kiên quyết.

Đường thái hậu than nhẹ một tiếng:

- Nếu Luật nhi nói như vậy, ai gia tất nhiên sẽ tin tưởng. Luật nhi, lúc trước con đại hôn với Tổ Nguyệt cũng bướng bỉnh như vậy, ai gia ngăn cũng không ngăn được con... Lúc trước đem Tiêu Ngọc Khanh làm tiểu thiếp của con, thật là một chuyện ai gia đã làm sai, cho nên cuối cùng mới có kết cục như vậy.

- Mẫu hậu...

Hoàng Phủ Luật đột nhiên thấy đau buồn.

Tổ Nguyệt, hán chuẩn bị đem nàng vùi vào đáy lòng, chưa từng ngờ hôm nay mẫu hậu lại nhắc đến chuyện cũ.

- Mẫu hậu, nhi thần chưa từng hối hận khi rời cung cùng Tô Nguyệt.

Nhưng, đó đều là chuyện của quá khứ, hiện tại hán chỉ muốn yêu thương một nữ tử khác.

- Luật nhi, cho dù nàng là Tô Ngọc Khanh, ai gia cũng không thể cho người thú nàng.

- Vì sao, mẫu hậu?

Khuôn mặt Hoàng Phủ Luật hiện lên vẻ thống khổ, hán không thể hiểu được mẫu hậu luôn luôn muốn phản đối chuyện hôn sự của hán.

- Nàng là một nữ tử lai lịch không rõ, ai gia không thể cứ như vậy để cho nàng nhập gia vào Hoàng Phủ gia. Huống chi, điển lễ sắc phong phải chiêu cáo với toàn thiên hạ, nếu để cho dân chúng biết được con là thân vương gia muốn sắc phong con gái của tội thần làm chính thất, sẽ làm cho cả thiên hạ chê cười.

Đường thái hậu nói nghiêm túc:

- Luật nhi, con nghĩ tới vấn đề này hay chưa?

Hoàng Phủ Luật mày kiểm nhủ lại, có chút bất mãn với bản khoản của mẫu hậu. Hấn nói:

- Nếu nàng là ý trung nhân của nhi thần, nhi thần sẽ không đề ý những vấn đề khác. Huống chi, nàng cũng không phải Tiêu Ngọc Khanh.

Đường thái hậu rốt cục cũng nổi giận:

- Luật nhi, ai gia tuyệt đối sẽ không chấp thuận.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng:

- Nhi thần chắc chắn sẽ phong nàng làm chính thất, chiếu cáo thiên hạ, nàng là nữ nhân của nhi thần.

Đường thái hậu lặng im, đôi mắt trải qua tang thương nhìn chằm chằm hải tử của mình một lúc lâu, đột nhiên mềm mỏng nói:

- Phong nàng cũng có thể, nhưng phải sau khi bắt hết bọn loạn đảng lần này.

Hoàng Phủ Luật cũng trầm tĩnh lại.

Nếu mẫu hậu đã nhượng bộ, hấn cũng không cần quá vội vàng. Trong lòng hấn, mẫu hậu cùng nàng, đều là người quan trọng. Cho nên, hấn mới cần mẫu hậu đồng ý.

- Nhi thần khấu tạ mẫu hậu thánh ân, nhi thần xin lui xuống.

Hấn nói, đánh vỡ cục diện bế tắc giữa hấn và mẫu hậu.

- Đi đi.

Đường thái hậu nhìn thân ảnh cao lớn xoay người rời đi, ánh mắt trầm tư.

Trời đã cuối hạ, vẫn còn hơi khô nóng. Sau mưa lớn, ánh mắt trời như thiêu như đốt.

Từ lâu san sát, quán bán hàng rong tấp nập, cửa hàng vải vóc, tiệm trang sức, đồ trang điểm, một mảnh phồn hoa thu hết đáy mắt.

Tiểu Xu cẩn thận giúp Ngọc Thanh miễn cưỡng đi trên đường cái, các nàng vừa mới chọn được mấy thứ đồ cho nữ nhân, Ngọc Thanh đã hơi mệt mỏi.

Lần này đi ra định để giải buồn, cuối cùng phiền toái trong lòng không mất, ngược lại còn thêm mệt mỏi.

- Tiểu Xu, chúng ta đi vào nghỉ ngơi một chút đi, ta mệt quá.

Nàng nhìn một gian trà lâu nói.

- Vâng, hôm nay thật sự là có chút nóng bức.

Tiểu Xu hờn dỗi.

Hai người đi vào quán trà, chọn một cái bàn gần cửa sổ trên tầng hai ngồi xuống.

Lập tức có tiểu nhị bê đến một bình nước trà cùng một đĩa hạt dưa, nói:

- Khách quan dùng từ từ.

Sau đó liền lui xuống.

Tiểu Xu lấy khăn quạt gió, cái miệng nhỏ nhắn oán giận:

- Không ngờ ngày hôm nay lại nóng như vậy, vốn tưởng rằng đêm qua mưa to một hồi, hôm nay hấn là mát mẻ chút...

Ngọc Thanh bình tĩnh rót trà, mày cũng không nhần, nghe Tiểu Xu oán giận.

- Uống đi.

Nàng đẩy ly trà sang, sau đó nhìn về phía ngoài cửa sổ:

- Nơi này tầm mắt không tồi, có thể nhìn thấy mọi thứ.

Tiểu Xu cũng nhìn xem, rồi kêu sợ hãi một tiếng:

- Ô, kia không phải sư huynh của tỷ tỷ sao? Hắn cũng đi đến quán trà.

Ngọc Thanh vội vàng tìm kiếm trong đám người, quả thực nhìn thấy sư huynh đang cõng một nữ tử dùng khăn che mặt đi đến quán trà, mà trên tay nàng kia còn nắm một que kẹo đường.

Lát sau, hai người kia đã lên đến lầu hai.

Nam tử liếc mắt một cái liền nhìn thấy Ngọc Thanh bên cửa sổ, kinh ngạc một chút, đi đến bên cửa sổ.

- Thanh nhi...

Hắn đặt nữ tử trên lưng ngồi xuống, kêu Ngọc Thanh một tiếng.

- Sư huynh.

Giờ phút này trong lòng Ngọc Thanh không rõ là cảm giác gì.

Có lẽ nàng buông được rồi, không còn vương bận đau khổ vì chuyện của sư huynh nữa.

Nàng thấy sư huynh nhẹ nhàng cởi bỏ khăn che mặt cho nữ tử, sau đó cũng ngồi xuống.

- Tỷ tỷ.

Nữ tử khẽ gọi một tiếng, trong mắt có ngượng ngùng.

Ngọc Thanh tâm tình phức tạp.

- Thanh nhi, muội có khỏe không?

Ánh mắt Nhan Vân Tề ngập tràn quan tâm.

- Mặt của muội hơi tái nhợt.

Ngọc Thanh đậm cười:

- Có thể vì thời tiết oi nóng, Ngọc Liên có khỏe không?

Ngọc Liên xấu hổ:

- Tề ca ca chăm sóc Ngọc Liên rất tốt, dạo này không còn ho khan nữa, cũng có thể may trang phục cho Tề ca ca.

Thật có bộ dáng của tiểu thê tử.

- Vậy là tốt rồi.

Ngọc Thanh vẫn cười yếu ớt nhìn sang sư huynh, mới phát hiện sư huynh vẫn mặc áo bào màu xám nàng may cho hắn khi còn ở núi Vũ Sơn.

Nhan Vân Tề nhìn nàng, cũng đột nhiên nắm lấy tay nàng, kéo nàng đến một góc yên lặng, sau đó lấy ra một cây sáo ngọc từ trong lòng:

- Thanh nhi, vì sao phải đưa trả cây sáo ngọc này? Nó chỉ thuộc về muội, hiểu không?

Ngọc Thanh nhìn sư huynh, lạnh nhạt nói:

- Nó đã không còn thuộc về Ngọc Thanh, sư huynh hiện tại cùng Ngọc Liên, mới là một đôi. Ngọc Thanh chúc phúc hai người.

Khuôn mặt nho nhã của Nhan Vân Tề đột nhiên hiện lên một tia giận dữ:

- Thanh nhi, sư huynh đã nói muốn dẫn muội quay về núi Vũ Sơn, vì sao không chịu chờ sư huynh? Sư huynh đời này chỉ có thể từ là Thanh nhi thôi.

Ngọc Thanh nở nụ cười, có chút tang thương:

- Ngọc Thanh từng nghĩ đời này chỉ có thể làm tân nương của sư huynh, ai ngờ cuối cùng vận mệnh lại trêu cợt chúng ta một hồi.

Nàng nhìn nam tử nho nhã, ý cười biến mất:

- Đêm hôm đó, khoảnh khắc sư huynh không chịu mang Ngọc Thanh đi, Ngọc Thanh liền nhất định không phải thê tử của sư huynh kiếp này. Sư huynh, Ngọc Thanh không thể chờ nổi.

Nhan Vân Tề có chút lưỡng cuống:

- Thanh nhi, đừng nói như vậy, ta cũng không thú Ngọc Liên, ta chỉ đang chờ bệnh của nàng ấy tốt lên, sau đó mang theo Thanh nhi quay về núi Vũ Sơn.
- Sư huynh, huynh còn không hiểu sao? Tất cả đã thay đổi. Chúng ta không còn là sư huynh cùng Ngọc Thanh trên núi Vũ Sơn ngày trước nữa. Sư huynh hiện tại có Ngọc Liên, Ngọc Liên cần huynh, mà ta, có hấn. Tất cả, đều không thể quay về. Từ hôm đó trở đi, tất cả đã thay đổi.

Nàng cắt ngang lời sư huynh, đôi mắt trong suốt đã nhòe một mảng.

- Nhưng mà sư huynh không thể có không có Thanh nhi...

Ngọc Thanh xoay người, không hề đổi mặt hấn:

- Sư huynh hãy đối xử tốt với Ngọc Liên, nàng ấy là một nữ tử đáng thương, nàng cần huynh.

Nhan Vân Tề trầm mặc, thật lâu sau, hấn nhìn chằm chằm bóng dáng của nữ tử, nói:

- Thanh nhi, muội yêu nam nhân kia rồi?

Nước mắt Ngọc Thanh chảy xuống hai má. Nàng cố ngăn, nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn.

Vì sao nàng lại khóc? Chính nàng....cũng không biết.

- Có phải nếu đêm hôm đó sư huynh mang muội đi, trong lòng muội cũng chỉ có sư huynh?

Nàng cắn chặt môi, cuối cùng gật đầu:

- Đúng.

Ánh mắt Nhan Vân Tề nhanh chóng âm đạm.

- Thanh nhi, chúng ta quay lại thôi.

Lần này, hấn không còn nắm tay nàng.

Lúc này Ngọc Thanh lại đột nhiên cảm thấy ruột gan quặn lên, nàng vội vàng bám lấy bức tường nôn ra một trận. Lần nôn sau khó chịu hơn lần nôn trước, cuối cùng khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

Nhan Vân Tề ôm nàng, sau khi dùng hai ngón tay kiểm tra mạch đập của nàng, khuôn mặt tuấn tú trở nên trầm trọng.

- Sư huynh, muội làm sao vậy, vì sao luôn buồn nôn khó chịu?

Con buồn nôn làm nàng hư thoát đi, nàng xem về mặt trầm trọng của sư huynh, trong lòng có dự cảm không tốt.

- Thanh nhi, gần đây muội có phải hay buồn nôn, hơn nữa không muốn ăn đồ ăn này nọ chỉ thích ăn đồ chua, thân mình đầy đặn hơn không?

- Đúng rồi, cho nên mới ỉu rượu mơ cùng làm ô mai, người càng ngày càng béo hơn.

- Vậy kinh nguyệt của muội thì sao, có đều không?

Kinh nguyệt tháng trước? Sắc mặt Ngọc Thanh đại biến.

Kinh nguyệt tháng trước cũng không có đến đúng ngày, bởi vì nam nhân kia gây sức ép, nàng đã không để ý đến “ngày hồng” hàng tháng.

- Sư huynh, muội...

Về mặt Nhan Vân Tề đã là mặt mày nồng đậm, hấn nói nhẹ:

- Nếu tháng trước Thanh nhi không có, vậy muội đã có thai. Mạch của Thanh nhi giống như hi mạch.

Có thai? Nàng có đứa nhỏ của nam nhân kia?

Ở thời khắc nàng phiền muộn vạn phần, không biết đối mặt hấn như thế nào, nàng lại mang thai đứa nhỏ của hấn?

- Sư huynh, huynh xác định đây là hi mạch sao?

Giờ phút này, cõi lòng của nàng rất phức tạp, tin tức này thật sự rất đột ngột.

Trong khiếp sợ mang theo chờ mong, trong mê hoặc mang theo niềm vui nhẹ nhàng. Đứa nhỏ của hắn và nàng? Bọn họ cùng nhau tạo ra một sinh mệnh nhỏ bé rồi.

Nhan Vân Tề bình tĩnh nhìn nàng:

- Muội muốn đứa nhỏ này sao? Thanh nhi.

Muốn đứa nhỏ này sao? Nàng không biết, nhưng nàng không chán ghét cảm giác nàng đang mang trong mình đứa nhỏ của hắn.

Vì thế nàng tránh ánh mắt sư huynh, đi đến bên cửa sổ,

- Sư huynh, chúng ta trở lại đi. Ngọc Liên các nàng đang chờ.

Nhan Vân Tề nhìn chăm chú vào bóng dáng của nàng, không nói không rằng đuổi kịp.

Ngọc Liên cùng Tiểu Xu bên bàn đã có chút sốt ruột, nửa ngày không thấy thân ảnh hai người, không biết bọn họ làm gì cả. Chỉ biết hình như nam nhân có lời rất quan trọng muốn nói với Ngọc Thanh.

Khi Ngọc Thanh trở về, khuôn mặt mềm mại trở nên trắng bệch, mà sư huynh phía sau nàng, còn là vẻ mặt trầm trọng cùng mất mát.

- Tỷ tỷ.

- Tề ca ca.

- Tỷ tỷ, tỷ không thoải mái sao?

- Tề ca ca, huynh vừa mới cùng tỷ đi nơi nào?

Hai người ngồi xuống, lại không nói câu nào.

Ngọc Liên cùng Tiểu Xu cảm thấy bầu không khí không tầm thường giữa hai người, rõ ràng hai người vừa mới tán gẫu vui vẻ.

Vừa rồi, Tề ca ca cùng tỷ tỷ đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao sắc mặt tỷ tỷ thoát nhìn lại tái nhợt như vậy, mà Tề ca ca lại mất mát như vậy?

Bốn người đều trở nên trầm mặc, không khí chây xuôi hơi thở trầm trọng.

- Thanh nhi, mấy ngày nữa sư huynh sẽ mang Ngọc Liên đi tìm tuyết liên ngàn năm, muội phải biết tự chăm sóc bản thân mình.

Lát sau, Nhan Vân Tề khôi phục vẻ thanh nhã của mình, đánh vỡ sự yên tĩnh giữa bốn người.

- Sư huynh.

Ngọc Thanh thấy không nở cùng lo lắng. Nàng nói ra câu nói kia, chỉ sâu sắc cảm nhận có một loại tình cảm vừa bị dứt bỏ, nói không nên lời.

- Bảo trọng!

Nhan Vân Tề tất nhiên là hiểu rõ nàng, hắn nhìn sâu vào mắt Ngọc Thanh, trầm giọng nói:

- Thanh nhi phải chăm sóc đến bản thân nhé.

Nói rồi cũng Ngọc Liên đi xuống dưới lầu.

Ngọc Thanh đứng lên, nhìn bóng dáng dần dần biến mất ở cầu thang, ngực đột nhiên đau đớn.

Cái nhìn thoáng qua kia của sư huynh, biểu hiện quyết tâm phải ly biệt nàng sao?

Nàng đi đến bên cửa sổ, tầm mắt gắt gao nhìn bóng dáng dần dần dung nhập đám người, nước mắt không tự chủ được cứ thế rơi xuống như mưa.

- Sư huynh của tỷ tỷ thật là tốt với Ngọc Liên đâu, vừa rồi nghe Ngọc Liên nói, hôm nay sư huynh của tỷ tỷ cố ý công nàng ấy đi ra ngoài giải sầu, bọn họ hẳn sắp thành thân. Tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc? Tỷ tỷ...

Mặt trời ngả về tây, ánh tà dương phủ đầy mặt đất. Sắc xanh cùng khói tía quện lại.

Đầu đường dưới ánh chiều tà, hai nữ tử lẳng lặng đi dưới ánh tà dương nhuộm đỏ mặt đất.

Các nàng mới từ quán trà đi ra, từ y nữ từ cầm trong tay một ít đồ dùng của nữ nhân, cầm một chiếc ô che nắng, tổ y nữ từ vẻ mặt có chút ưu thương, trên mặt còn đọng lại nước mắt. Hai thân ảnh, bị ánh trời chiều đem bóng dáng kéo dài.

- Tỷ tỷ, chúng ta vừa rời ngồi ở quán trà mất nửa ngày, cố gắng trước khi trời tối đen mau chút hồi phủ đi.

Tiểu Xu rốt cục đánh vỡ yên tĩnh.

Vừa rời sư huynh của tỷ tỷ rời đi, tỷ tỷ liền ngồi ở quán trà cả nửa ngày, nhìn hướng sư huynh rời đi, mặt ưu thương.

Nàng nhảy bèn cảm thấy được tỷ tỷ cùng sư huynh xảy ra chuyện gì, bằng không tỷ tỷ cũng sẽ không khóc.

Còn không phải là chuyện sư huynh muốn thành thân với Ngọc Liên?

Chính là nàng cảm thấy hiện tại người mà tỷ tỷ để ý hình như là vị Vương gia tính tình lạnh lùng kia.

Nàng hãy còn đoán, cũng gọi kiểu cho tỷ tỷ, bây giờ đáng vẻ hiện tại của tỷ tỷ như đã mất hồn, nàng thật sự có chút lo lắng.

Đang muốn đỡ tỷ tỷ lên kiệu, lúc này lại đột nhiên nghe thấy một màn tranh cãi âm ỹ phía sau.

- Vương bát đản, bò lên người lão nương còn không để lại bạc! Hôm nay lão nương liều mạng với ngươi!

- Xú bà nương, loại tàn hoa bại liễu như ngươi cũng muốn đòi bạc của đại gia, đi tìm chết đi, đồ dê tiện.

Nhất chân đạp mạnh một cước, sau đó là tiếng nữ tử rên rĩ.

- Thối tạp chủng, có giỏi ngươi đừng đi, bò lên lão nương còn đánh lão nương...

Thanh âm của nữ tử này rất quen thuộc.

Ngọc Thanh xoay người, liền thấy phía sau có một nữ tử ăn mặc diêm dúa ôm bụng ngồi trên đất, miệng quát tháo nam nhân vừa hùng hùng hổ hổ rời đi, bên cạnh còn có mấy kẻ vây quanh xem kịch vui.

- Hứa Tình Nhi?

Ngọc Thanh đi đến, quả thực nhìn thấy nữ tử nằm trên mặt đất là Hứa Tình Nhi.

Hứa Tình Nhi ôm bụng đứng lên, đi đến trước mặt Ngọc Thanh, nở nụ cười độc ác:

- Tiêu Ngọc Khanh, nhìn thấy ta hôm nay thế này, ngươi vừa lòng chưa? Ta thành kỹ nữ hạ đẳng nhất trong “Vạn hoa lâu”, đại gia không hài lòng có thể không trả tiền, không người nào có thể thay ta chuộc thân, ai trong lầu cũng có thể mặc nhiên hành hạ, Vương gia hử, thật quá nhẫn tâm!

Ngọc Thanh lạnh lùng nhìn nàng:

- Tất cả những gì có hôm nay, là ngươi chính mình một tay tạo thành, vì sao còn không biết hối cải?

Hứa Tình Nhi lại nở nụ cười, cười đến căn rở thể lương:

- Ha ha, vận mệnh của Hứa Tình nhi ta cùng Tiêu Ngọc Khanh ngươi thoát không được can hệ. Tiêu Ngọc Khanh ngươi mới là người gây nên, phải hối cải là Tiêu Ngọc Khanh ngươi, Hứa Tình Nhi ta, sẽ không nhận thua...

- Tùy ngươi.

Ngay cả chút đồng tình cuối cùng với nàng ta cũng bị gạt bỏ hết, Ngọc Thanh không để ý tới nữ nhân điên cuồng này, định xoay người rời đi.

- Đứng lại, Tiêu Ngọc Khanh!

Phía sau có tiếng nữ nhân điên cuồng kêu to lên, cảm giác như phải muốn xé xác nàng. Cuối cùng chỉ ôm bụng một chỗ mắng to:

- Tiêu Ngọc Khanh, ta không cam lòng, ta sẽ không buông tha cho ngươi.

Ngọc Thanh lạnh lùng cười, không để ý tới nữ nhân điên kia, tiếp tục đi về phía trước, Tiểu Xu chỉ lẳng lặng theo phía sau.

- Nói cho ngươi, Tiêu Ngọc Khanh, nếu Vương gia có thể đối xử với ta như vậy, thì hửn sau này cũng có thể như vậy với ngươi. Bởi vì vĩnh viễn ngươi cũng không có khả năng là Mạnh Tổ Nguyệt, a ha ha... Ta chờ ngày có ngươi làm bạn...

Thanh âm phía sau càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mơ hồ, nhưng từng câu từng chữ vẫn như đâm vào lỗ tai Ngọc Thanh.

“Về sau hửn cũng có thể như vậy với ngươi, bởi vì ngươi vĩnh viễn cũng không có khả năng là Mạnh Tổ Nguyệt.”

Nàng, vĩnh viễn cũng không thể thay thế vị trí Mạnh Tổ Nguyệt trong lòng hắn.

Hắn, sẽ đối xử với nàng như vậy sao?

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng xoa vùng bụng còn bằng phẳng, hơi hơi nhú mào, nếu nói cho hắn nàng đã có thai, hắn sẽ phản ứng thế nào?

Hắn nói hắn muốn nàng là chính phi của hắn, là một loại áy náy khi từng thương tổn nàng? Hay là hắn thích nàng?

Hắn, hình như chưa bao giờ nói qua thích nàng thì phải?

Mạnh Tổ Nguyệt, Hứa Tình Nhi, đều là những nữ tử có vận mệnh bi thảm vì nam nhân đó.

Nàng nên làm gì bây giờ?

Cổ kiệu đột ngột chớp lên, hình như kiệu phu nâng cổ kiệu tránh gập gờ, cũng nghe tiếng Tiểu Xu kêu lên:

- Chậm một chút, đừng làm tỷ tỷ bị thương.

Thật lâu sau, cổ kiệu mới vững vàng trở lại.

Chỉ nghe thấy có tiếng bánh xe ròn rọc xẹt qua kiệu, nàng nhìn lên, liền nhìn thấy xe ngựa của Hoàng Phủ Luật sát bên người mà qua, khuôn mặt tuấn tú nhìn nghiêng sau màn chắn đầy lo lắng, mà bên người hắn còn có một nữ tử.

Kia rõ ràng là Thu Phinh lạnh lùng mất tích đã lâu. Xe ngựa cứ như vậy đi qua bên người, nam nhân bên trong xe thủy chung không có liếc nhìn về phía nàng một cái.

Nàng chịu đựng cảm giác buồn nôn nhìn qua cửa sổ nhỏ, liền thấy được xe ngựa vội vã ra ngoài thành.

Cửa thành mở, cửa thành đóng.

Trong sương chiều, chiếc xe ngựa biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Nàng mềm oặt người đi, cuối cùng không nhịn được phải nôn ra,

- Oẹ..

- Tỷ tỷ!

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Cố nhân.

Thời điểm trở lại Vương phủ, sắc trời đã tối sầm.

Tiểu Xu đỡ Ngọc Thanh vừa mới nôn đi về Tịch Lạc viên, từ xa, đã thấy Tịch Lạc viên đèn đuốc sáng rực.

Vào viên, quả nhiên gặp Lí ma ma mang theo rất nhiều nha hoàn cung kính canh giữ ở cửa.

Nhìn kỹ, năm nha hoàn ôm trong tay một bộ y phục gấm vóc cung đình đẹp đẽ quý giá, một nha hoàn dùng tay nâng mũ phượng cùng hải đầu phượng.

- Ngọc phu nhân, đây là lễ phục sắc phong Vương gia sai người mang đến.

Lí ma ma thấy Ngọc Thanh vào viên, vội vàng tiến lên bẩm báo với nàng, hết sức trầm ổn, cung kính, quả thực không hổ là người bên cạnh Hoàng Phủ Luật.

- Sắc phong cái gì?

Lúc này Ngọc Thanh chỉ thấy buồn nôn rất khó chịu, đầu thất lại, đầu vầng mắt hoa, tất nhiên là không rảnh nghĩ nhiều.

Hiện tại, nàng chỉ muốn nằm trên giường nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lý ma ma cung kính cúi người, bộ dạng phục tùng cúi đầu, âm điệu vững vàng lưu loát:

- Bẩm Ngọc phu nhân, đây là lễ phục trong cung đưa đến, một tháng sau, Vương gia sẽ cử hành đại lễ sắc phong chính phi cho phu nhân.

Sau đó, bưng chiếc khay trong tay tới trước mặt Ngọc Thanh, nói tiếp,

- Đây là Ngọc Long phượng hoàng thượng ngự ban cho Hoàng thất.

Chỉ thấy trên mảnh gấm màu đỏ có một khối Long phượng ngọc bội ôn nhuận sáng bóng màu trắng ngà, hình nửa vòng tròn có khắc một con chim phượng trông rất sống động, kết la anh.

- Sắc phong?

Ngọc Thanh tỉnh táo lại một chút, thì ra sáng sớm hôm nay, nam nhân kia vào cung.

Nhìn khối phượng ngọc trên vải đỏ, nàng nói nhỏ:

- Một nửa Long ngọc còn lại Vương gia giữ sao?

Hắn làm như vậy, để nói cho nàng, hắn muốn quên Tô Nguyệt, một lần nữa tiếp nhận nàng sao?

Cuối cùng hắn cũng quyết định để Tô Ngọc Thanh làm thê tử của hắn rồi, nhưng vì sao vậy, lòng của nàng lại có chút bất an.

- Đúng vậy, Ngọc Phu nhân, đây là Vương gia ra lệnh đưa tới.

Lý ma ma trả lời đầu vào đấy.

- Đem mấy thứ này vào trong phòng đi.

Nàng nhìn liếc qua những thứ trên tay sáu nha hoàn phía sau Lý ma ma, rồi lạnh nhạt nói với bà, nhưng không tiếp nhận khối mỹ ngọc trên bàn, chỉ để Tiểu Xu đỡ vào phòng.

Lý ma ma mang theo sáu nha hoàn ngay ngắn trật tự tiêu sái đi vào, sau đó đặt khay lên bàn, nhưng không lập tức lui ra.

- Ngọc Phu nhân, lễ phục này xin phu nhân mặc thử trước, nếu không thích hợp, có thể sửa lại cho phu nhân trước đại lễ sắc phong.

Ngọc Thanh nằm trên giường, cảm giác thân thể càng lúc càng mệt mỏi, chỉ có thể nói với Lý ma ma đứng sau bình phong.

- Hôm nay ta có chút không thoải mái, để ít hôm nữa thử mặc đi.

Nàng không thích lễ nghi phiền phức, lại cảm thấy hôm nay có chút ảm ức.

Tuy rằng là đại lễ sắc phong, được làm thê tử của hắn, nàng đã thấy thỏa mãn.

- Nhưng...

Lý ma ma có chút chán chừ.

Tiểu Xu hạ trướng phù dung cho Ngọc Thanh, vẫy lui nha hoàn sau bình phong.

- Nếu thân mình của tỷ tỷ không khỏe, các người cũng không nên ép buộc, đại lễ là chuyện của tháng sau, làm gì hôm nay đã phải vội vã. Lý ma ma, ngài đi về trước đi. Ngày khác thân mình tỷ tỷ đỡ hơn, Tiểu Xu nhất định thúc giục tỷ tỷ thử trang áo.

- Nếu như vậy, Ngọc phu nhân cứ nghỉ tạm, lão nô xin lui xuống.

Lý ma ma nói xong, định dẫn dắt nha hoàn rời khỏi phòng.

Lúc này trong trướng lại truyền ra tiếng nói mềm mại của Ngọc Thanh:

- Lý ma ma, người có biết tối hôm nay Vương gia đi nơi nào không?

Lý ma ma dừng bước, tận trung đáp:

- Buổi sáng Vương gia từ trong cung trở về, tức khắc liền phân phó cho chúng nô tỳ đem quần áo đưa lại đây, lúc sau Vương gia liền cùng Thu Phính ra khỏi thành, hình như có chuyện quan trọng.

- Chuyện quan trọng gì?
- Lão nô không biết.
- Vậy tối nay Vương gia có thể trở về không?
- Vương gia không nói.
- Được rồi, Lí ma ma trở về đi.
- Vâng.

Cánh cửa đóng lại, Lí ma ma dẫn theo nha hoàn lui ra ngoài.

- Tỷ tỷ, tỷ có khỏe không? Có còn thấy buồn nôn không? Đều là do mấy kiểu phu kia, đầu đá lung tung.

Ngọc Thanh khép hờ mắt, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại.

- Không sao, hiện tại đỡ hơn nhiều.
- Tỷ tỷ, hình như muội nhìn thấy Vương gia và Thu Phính ngồi trong xe ngựa, trời đã tối rồi, bọn họ ra khỏi thành làm cái gì?
- Ta không biết. Tiểu Xu, muội cũng đi xuống nghỉ tạm đi.
- Vâng.

Tiểu Xu ngừng nói chuyện, nhìn nữ tử trong trường một cái.

- Muội đi xuống trước, tỷ tỷ có việc lại gọi muội.
- Ừ, muội đi xuống nghỉ ngơi đi.

Từ y nữ tử dọn dẹp trong phòng một phen, sau đó đốt Long Tiên Hương trong lư đồng, lẳng lặng ra khỏi phòng.

Hương Long Tiên Hương thoang thoảng làm Ngọc Thanh hơi buồn ngủ, nhưng dạ dày vẫn cứ khó chịu.

Nàng khẽ vuốt bụng, thờ dãi trong lòng.

Chẳng lẽ đây là cảm giác mang thai sao? Tuy buồn nôn lợi hại, lại có cảm giác thỏa mãn cùng ngọt ngào.

Giờ khắc này, nàng rất chờ mong nhìn thấy vẻ mặt của hắn khi biết nàng có thai.

Nếu hắn biết nàng đang mang giọt máu của hắn, hắn sẽ vui sướng sao?

Khóe môi khẽ cười, trước mắt nàng dần dần hiện lên một khuôn mặt tuấn tú.

Nếu đứa nhỏ trong bụng là con trai, nàng hy vọng con lớn lên sẽ giống hắn. Giống vẻ tuấn đĩnh của hắn, anh khí bay lên, giống hắn trầm ổn nội liêu.

Nghĩ như vậy, dần dần, trước mắt nàng mơ hồ, mí mắt bắt đầu nặng trĩu, cuối cùng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Khoảnh khắc nàng nhắm mắt, nàng đã quyết định trong lòng, chờ hắn trở về, nàng nhất định phải nói cho hắn tin này.

Nàng đoán, nếu hắn đã quyết định để nàng làm chính phi của hắn, như vậy, chắc chắn hắn cũng có thể nhận đứa nhỏ này. Dù sao, đó là giọt máu của hắn.

Nhưng đến canh bốn, nàng tỉnh lại, vẫn không thấy được thân ảnh của hắn.

Ngủ say một giấc, cảm giác buồn nôn cũng đỡ hơn, lại cô đơn chiếc bóng trong trường phù dung, đợi không thấy phu quân trở về.

Nhất thời hết buồn ngủ, vì thế nàng đứng dậy, đi ra cửa.

Tối nay trăng sáng treo trên bầu trời đêm, cơn trùng rả rích, gió mát ve vuốt khuôn mặt.

Nàng đứng chỗ hành lang gấp khúc, đắm chìm trong ánh sáng nhu hòa, lại không cảm thấy ánh trăng lạnh như nước nữa.

Lần này cũng là gần một đêm, nàng chờ mong hắn.

Ai có thể hiểu tâm tình của nàng, một nữ tử, mong mỏi phu quân yêu thương.

Cho nên, nàng không còn là Tô Ngọc Thanh trên núi Vũ Sơn.

Chỉ vì trong sinh mệnh của nàng, có một cảm giác chờ mong được yêu, một loại tình yêu sư huynh không thể cho.

Nàng thắt chặt góc áo, theo tâm tình đi đến Cô Vụ cư của hắn.

Tòa độc viện quen thuộc, tại canh bốn, nhưng đèn đuốc lại sáng trưng.

Là hắn đã trở lại sao?

Bước chân của nàng thêm nhẹ nhàng, trong mắt lóe ra kích động.

Nàng rất muốn nói cho hắn, nàng mang thai con của hắn, nàng nguyện ý làm chính phi của hắn, không oán không hận.

Nhưng, nàng càng muốn hỏi hắn, hắn yêu nàng sao?

Nàng cần đáp án.

Ở cửa, vài nha hoàn tay chân lạnh lẽo ra ra vào vào, hình như đang chuẩn bị gì đó. Mà Lí ma ma vừa mới đưa lễ phục cho nàng đứng ở cửa, kinh ngạc thấy nàng vào viện.

- Ngọc phu nhân, sao phu nhân lại tới tâm cư của Vương gia? Đã là canh bốn rồi, phu nhân nên nghỉ tạm, thân mình của phu nhân không khỏe.

Những lời này tất nhiên là không vào tai Ngọc Thanh, giờ phút này nàng chỉ muốn biết hắn đã trở lại hay chưa.

- Vương gia đã trở lại chưa? Ta có việc tìm hắn.

Lí ma ma cúi người,

- Vương gia còn chưa có trở về, giờ phút này xe ngựa của Vương gia còn trên đường.

Ngọc Thanh đang muốn hỏi bao giờ Vương gia mới có thể trở về, lúc này đã có một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới, nói là xe ngựa của Vương gia đã đến cửa Vương phủ, bảo các nàng phải nhanh chuẩn bị xong.

Bất chấp mấy người này đang chuẩn bị cái gì, Ngọc Thanh chạy vội ra cửa lớn Vương phủ. Cuối cùng đêm nay hắn đã trở lại, nàng rốt cục có thể nói hắn tin nàng mang thai.

Chạy đến sau núi giả, chân trái đột nhiên vấp phải một tảng đá lớn, mất cá chân hơi chệch, tức khắc thấy đau đớn.

Nàng vội vàng bấu víu lấy núi giả, chống đỡ thân mình, mới biết chính mình sợ ý bị chệch mất cá chân.

Nàng ngồi xổm xuống, cực lực chịu đựng đau đớn đến xương, chờ cơn đau hơi hoãn, nàng cắn chặt răng, từ từ đứng lên.

Cuối cùng mạo hiểm mò hôi lạnh tủa ra, bước bước đầu tiên, sau đó bước thứ hai...

Chờ nàng kéo bàn chân bị thương tới vương phủ đại môn, trước cửa một mảnh lạnh lùng, không thấy thân ảnh của hắn.

Hỏi thị vệ ở cửa, mới biết hắn đã qua tiền sảnh.

Vì thế nàng lại kéo chân bị chệch mất cá chân đi tới tiền sảnh, bởi vì đáy cõi lòng chờ mong cùng vui sướng, cảm giác tới gần hắn được một bước, nàng đột nhiên cảm thấy mất cá chân cũng không có đau như vậy.

Nàng cười, bàn tay run rẩy nắm chặt áo, nàng phải cười nói cho hắn, nàng có mang con của hắn.

Tiền sảnh quả nhiên sáng trưng, quân gia của vương phủ ở đó, Lí ma ma cũng từ Cô Vụ cư chạy lại đây, nam tử cao lớn mặc áo xanh cũng đã ở, Thu Phình mặt lạnh cùng hắn, đều ở đó.

Hắn một thân đoạn bào màu xanh đen, nhuộm giày chân kim, khí vũ hiên ngang ngồi ở ghế trên tiền sảnh. Tay đang xoa xoa mi tâm nhăn lại, khuôn mặt tuần tú che kín phong trần cùng đau lòng.

Tầm mắt của nàng nâng lên, liền nhìn thấy một nữ tử áo xám ngồi bên cạnh người hắn. Khuôn mặt nàng thanh lệ nhưng hơi tái nhợt, một thân áo xám, vẻ mặt trầm tĩnh, đôi tay trắng trẻo nắm chặt tay Hoàng Phủ Luật, ánh mắt nhìn hắn có chút ngưng ngững.

Tâm Ngọc Thanh lóe lên tia lo lắng vô hạn, cảm giác lồng ngực nặng như trời đất sụp đổ.

Nữ tử kia, rõ ràng là Mạnh Tổ Nguyệt đã chết hơn một năm.

Mà nữ tử đứng trước mặt nàng đây, quả đúng là Mạnh Tổ Nguyệt đang mỉm cười nhã nhặn.

Mà nam nhân nàng yêu kia, đang chăm chú nhìn vị chính phi đã mất tích bao lâu của hắn, ánh mắt ngập tràn thâm tình. Về mặt thương xót cùng lo lắng, không hề để ý tới sự xuất hiện của nàng.

Nàng đứng trước mặt bao nhiêu người, cố gắng chống đỡ đôi chân đau buốt, Ngọc Thanh như nghe thấy tiếng tim mình tan thành từng mảnh.

Đau đớn!

Trong nháy mắt, trái tim kịch liệt co rút lại, thân thể của nàng như rơi xuống hố băng lạnh lẽo, từ ngực khí lạnh lan ra toàn thân, đau đớn rã rời.

Ngọc Thanh nhìn hắn, không nói câu nào, thân mình run rẩy không thôi, khó chịu đến độ không thể hô hấp.

- Ngọc phu nhân.

Tiếng kêu to vang lên thu hút sự chú ý của nam nhân kia, hắn quay đầu. nhìn thấy nàng đứng ở cửa, mày kiếm nhíu lên, khuôn mặt tràn ngập nhu tình bỗng chốc trở nên hơi khiếp sợ.

- Sao ngươi lại tới đây?

Đây là câu nói đầu tiên hắn nói với nàng, lại lạnh lẽo không thôi, khuôn mặt tuấn tú dâng lên phức tạp, nhưng thủy chung không buông tay nữ tử.

- Ta...

Nàng rót cục cũng mở được miệng, nhưng lại chỉ mồm chứa "Ta".

Bởi vì ánh nhìn của hắn nhìn nàng đầy thâm thúy cùng phức tạp, không còn nhu tình quen thuộc, cũng không còn chờ mong gì nữa.

Nàng cắn chặt môi, sợ chính mình sẽ nghẹn ngào ra tiếng.

Giờ phút này nàng tựa như một kẻ phá đám, chiếc bóng lẻ loi cô đơn giữa bao người, nhận lấy ánh mắt lạnh lẽo của mọi người.

Mà hắn, cũng dùng ánh mắt băng lãnh như vậy nhìn nàng, không cho nàng một đường lui nào.

Ánh mắt của hắn tựa như đẩy nàng xuống mười tám tầng địa ngục, trong thoáng chốc, nàng nghe thấy âm thanh trái tim mình hung hăng vỡ nát.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau như vậy.

Đối với nàng tựa như loại tra tấn hồ sơ nhất.

Đau đớn chết lặng.

Thật lâu sau....

- Luật, đây là Ngọc Khanh muội sao?

Nữ tử áo xám rót cuộc cũng mở miệng, vẻ mặt mềm mại.

Nam nhân tức khắc thu hồi ánh mắt, nắm chặt tay nữ tử:

- Tổ Nguyệt, đêm đã khuya, nàng đi nghỉ tạm đi, đường dài chắc nàng mệt lắm rồi.

Bộ dáng tràn đầy nhu tình như nước, dường như sợ làm thương nữ tử kia.

Thái độ trân trọng kia so với vẻ lạnh như băng hắn đối nàng, quả là khác nhau một trời một vực.

Ngọc Thanh lặng lẽ nhìn một màn trước mắt, tâm vỡ nát.

Cuối cùng nàng lặng lẽ quay người, ngay lập tức, nước mắt đã cô kim chế liên tuôn như thác trên khuôn mặt mỹ lệ đầy đau thương của nàng.

Sau đó, nàng đứng thẳng người, cố chịu đựng mắt cá chân đau buốt thấu tam can, hướng cửa đi ra.

- Ngọc Thanh.

Phía sau truyền đến thanh âm của nam nhân. Lại nghe hắn phân phó:

- Lí ma ma. Đưa nàng về Tịch Lạc Viên.

Nàng cười lạnh, lê chân trái bị thương hướng nhanh ra cửa, bóng dáng tiêu sái nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Hoàng Phủ Luật ở phía sau, nhìn khoanh khắc bóng dáng nàng biến mất, trong mắt che kín gầy dựa cùng thống khổ, lại tuyệt đối không buông tay nữ nhân bên cạnh.

Nàng chạy thẳng một mạch, về tới nơi nàng vấp ngã cửa này.

Bởi vì chỉ có nơi đây mới yên tĩnh, ít người qua lại, vết thương máu chảy đầm đìa của nàng sẽ không bị ai nhìn thấy.

Giày thêu và áo khoác nàng đã đánh rớt trên đường chạy tới đây. Ngọc Thanh mặc trung y mỏng manh đi tới dãy núi giả, nàng ôm vết thương ngồi trong bóng tối cô độc.

Ôm hai vai, nhìn bầu trời trắng sáng vàng vạc, nàng cố gắng ổn định cảm xúc của chính mình.

Vừa rồi, nàng sao có thể chờ mong hắn đón nhận nàng cùng đứa trẻ trong bụng chứ?

Nàng sao có thể quên, người hắn yêu nhất chính là Mạnh Tổ Nguyệt!

Nàng như thế nào có thể vọng tưởng được hắn yêu thương? Có lẽ hắn với nàng, cũng chỉ là thương hại mà thôi.

Thật nực cười!

Một giọt nước theo khóe mắt chảy xuống, kéo dài tới môi, vị mặn chát.

Lúc đó nàng mới biết, nàng đã rơi lệ đầy mặt.

Tô Ngọc Thanh nàng cuối cùng vẫn vì hắn mà khóc, vì nam nhân gây cho nàng bao nhiêu tổn thương mà khóc.

Lát sau, “phệ tâm” lại tái phát, đau đớn toàn thân, cơ thể không chịu được sự lạnh lẽo thấu tâm can, trong bóng đêm, nàng cuộn mình run rẩy.

- Ngọc phu nhân!

Xa xa truyền đến tiếng hô của Lí ma ma.

- Ngọc phu nhân, ngài ở đâu? Ngọc phu nhân.

Nàng chìm trong bi thương tội cùng, ngoảnh mặt làm ngơ

- Lí ma ma, chúng ta tới nơi khác tìm đi. Ngọc phu nhân không chừng không có ở đây

- Được. Đi nơi khác tìm đi.

- Ma ma, người xem, có chiếc giày thêu ở gần hồ Ngọc Bích.

- Nhanh qua đó xem sao.

Những tiếng hô dần dần biến mất, bốn bề im lặng, chỉ nghe tiếng côn trùng râm ran.

Thật lâu sau, trong bóng đêm nữ tử lẳng lặng đứng dậy.

Nàng bước từng bước trên mặt đường đầy đá, mái tóc đen dài bay phiêu diêu trong gió. Ánh trăng trong vắt chiếu lên thân ảnh lẻ loi nhẹ bẫng, tựa như chỉ trong nháy mắt nàng sẽ biến mất vậy.

Dung nhan mỹ lệ được ánh trăng bao bọc, khuôn mặt trái xoan thanh tú, đôi môi mỏng dần mất đi sắc đỏ, hai mắt trong sáng ngân ngấn lệ, có chút lạnh lùng.

Ngọc Thanh lê chân trái đau tới mất cảm giác, từng bước đi về Tịch Lạc Viên.

Thật lâu sau, nàng đứng ở cửa, bị đèn đuốc sáng trưng làm cho đau mắt.

Nheo nheo mắt, nàng lạnh lùng đi vào trong phòng.

- Tỷ tỷ, người rút cuộc cũng về rồi.

Về mặt Tiểu Xu tràn ngập vui mừng.

Nàng nhìn nam tử một thân đen bào đứng bên cạnh bàn. Ánh mắt nhìn nàng lóe lên chút lo lắng rồi lập tức biến mất.

- Nàng vừa đi đâu?

Hắn hỏi, mày kiếm nhẫn lại, nhưng không có lại gần nàng.

Ngọc Thanh liếc qua chiếc giấy thêu trên bàn, nở nụ cười:

- Ta sẽ không ngu ngốc đến mức tự kết thúc tính mạng của mình, bởi vì ta còn phải đợi lễ sắc phong vào tháng sau chứ, ha ha.

Đôi mắt thăm thẳm của Hoàng Phủ Luật hiện lên chút phức tạp, hắn nắm chặt quyền, gất gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nữ tử, hắn nói:

- Ngọc Thanh, ta thật không ngờ một năm qua Tố Nguyệt luôn luôn ở tại am ni cô đó, Tố Nguyệt nàng, đã phải chịu rất nhiều khổ sở...

Ngọc Thanh đưa lưng về phía hắn, nhìn ngắm bộ lễ phục quý giá đẹp đẽ, nay đã không thuộc về nàng nữa rồi:

- Cho nên?

Hoàng Phủ Luật trầm mặc.

- Cho nên người không thể sắc phong ta làm chính thê, đúng không? Bởi vì Mạnh Tố Nguyệt đã trở lại, nữ nhân người yêu nhất đã trở lại, ha ha...

Nàng mở mắt ra, cực lực ngăn dòng nước mắt chực chảy xuống, cũng không có xoay người.

- Lễ phục này, người mang nó đi, đối với ta mà nói đây chính là sự châm chọc.

Nàng lạnh nhạt nói.

Sau đó kéo chân trái đau đớn hướng nội thất mà đi, tức khắc liền đem chính mình giấu sau phù dung trong trướng.

Một lát, lại nghe giọng nàng vọng ra:

- Vương Gia hôm nay là ở lại chỗ nô tì ngủ, hay sang chỗ tỷ tỷ ngủ?

Trên khuôn mặt tuần tú của Hoàng Phủ Luật lập tức xuất hiện thống khổ, hắn nhìn sâu vào màn hình trong trướng, trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng hắn đột nhiên xoay người, đi ra phía cửa.

- Chiều cô Ngọc vương phi thật tốt.

Nói xong, liền đi ra khỏi Tịch Lạc Viên.

Trong trướng, nữ tử thủy chung nhắm chặt hai mắt, mồ hôi lạnh ướt đầm thái dương, đôi môi run rẩy, đã bị răng cắn chặt mà bật máu.

- Tỷ tỷ, để ta xem chân người bị thương như thế nào nào?

Chờ mọi người đi ra hết, Tiểu Xu vội vàng vén sa trướng lên.

Nàng nâng chân trái của Ngọc Thanh lên, liền thấy được mắt cá chân kia sưng to lên, tấy một mảnh xanh tím.

- Tỷ tỷ,

Tiểu Xu sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng nhẹ nhàng đem chân Ngọc Thanh đặt xuống.

- Ta đi lấy đá chườm, tỷ tỷ chờ ta

Nói xong liền vội vã chạy ra ngoài.

Một lát sau, nàng bưng một chậu nước lạnh vào, quần khăn quanh viên đá lạnh. Sau đó nhẹ nhàng chườm cho Ngọc Thanh:

- Tỷ tỷ, đau không?

- Không đau.

Bởi vì nơi nàng đau nhất chính là trong tim, nhưng nàng không muốn mọi người lo lắng, đành cố không thể hiện ra điểm khác thường.

Ngọc Thanh mở mắt ra, suy yếu cười:

- Trời sắp sáng rồi, mọi người đi ngủ đi.

Tiểu xu nghe xong ngồi bên mép giường, trầm tĩnh nói:

- Tỷ tỷ, dù sau này xảy ra chuyện gì, tiểu xu mãi mãi bên người.

Ngọc Thanh cảm động, nước mắt vòng quanh.

Nàng rất muốn ôm muội muội tốt này mà khóc, nhưng nàng cắn răng nhịn xuống con đau “phệ tâm”, người bắt đầu run lên. Nàng yếu ớt nói:

- Tỷ tỷ không sao, tiểu Xu đi ngủ đi.

- Vâng.

Tiểu Xu liếc nhìn nàng một cái, rồi mới lui xuống.

Mà nàng, rốt cuộc không nhịn được nữa, thân thể run rẩy kịch liệt.

Lần này đau, là tê tâm liệt phế.

Mà nàng, lại không có ấm áp của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Hưu thư.

Nguyệt Vương phi xuất hiện, làm cho hạ nhân trong vương phủ luôn miệng to nhỏ bàn tán.

Mọi người đều đoán, Nguyệt Vương phi đã hơn một năm không rõ tung tích này giờ đây trở về sẽ ra sao, hạ nhân đều chờ mong kịch vui xem, Vương gia lựa chọn người nào.

Một tháng trước, Vương gia ban lệnh sắc phong Ngọc Vương phi làm Chính phi, đã là chuyện toàn vương phủ đều biết rõ.

Vốn tưởng rằng Vương gia rốt cục có thể tiếp nhận sườn phi này, ai ngờ chính phi mất tích đã lâu kia đột nhiên xuất hiện, kết cục này, mọi người kỳ thật là khó có thể ra tưởng tượng ra.

Hơn một năm trước, Ngọc Vương phi tiến vương phủ trong trường hợp kia, mọi người ai nấy nhớ rõ mồn một.

Đêm động phòng hoa chúc, Vương gia đi tới sông Ngọc Hà tìm kiếm Nguyệt Vương phi bị mất tích, sau đó là để tân nương nằm một đêm vắng vẻ một mình.

Bên nào trọng hơn, đã là thực rõ ràng.

Chỉ tiếc cho Ngọc Vương phi, dù đã thay đổi tính tình, ân tần đau khổ, thật vất vả mới chiếm được sủng ái của Vương gia, lại cuối cùng để cho chính phi đoạt đi.

Chỉ đổ thừa cho mệnh nàng không tốt, trước kia tạo nghiệt nhiều, bọn họ là người ngoài cuộc chỉ có thể nhìn xem diễn thôi.

Mới sáng sớm, Vương gia ôm Nguyệt Vương phi mảnh mai từ Cô Vụ cư đi ra.

Nguyệt Vương phi mặt cười nhưng tái nhợt, một bộ dáng yếu đuối, bước chân nhẹ nhàng, so với một năm trước, càng mảnh mai thêm vài phần, đủ thấy một năm này ở bên ngoài đã chịu không ít khổ, khó trách làm cho Vương gia thương tiếc không thôi.

Hai người hướng Vân Lạc viên mà đi.

- Tổ Nguyệt, Dục nhi đã lên 4 tuổi.

Hoàng Phủ Luật nhẹ nhàng đỡ Mạnh Tổ Nguyệt, dưới mái đình của Vân Lạc viên đột nhiên nhớ tới nữ tử này cũng không thân cận đứa con của bọn họ nhiều.

Bốn năm trước đã vậy, bốn năm sau cũng thế.

- Ân.

Mạnh Tổ Nguyệt đáp nhẹ một tiếng, theo hần đứng ở cửa, cũng không có một tia vội vàng của người mẫu thân muốn gặp đứa con của mình.

Hoàng Phủ Luật trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác xa lạ, cũng có chút không quen.

Đối với Dục nhi, hần luôn cẩn thận yêu thương, trên mặt lúc nào cũng che kín nhu tình, nhưng tựa như tất cả những điều đó chỉ bỏ vào đáy lòng nữ tử.

Ngực hần đột nhiên chấn động.

Từng chút, từng chút đau đớn.

Một khắc khi Tổ Nguyệt xuất hiện kia, hần đã nhất định là sẽ phụ Ngọc Thanh, phụ lời thề của hần từng đối với nàng.

Bởi vì hần không thể lại làm chuyện có lỗi với Tổ Nguyệt, nàng đã từng vì hần mất mạng một lần khi hần lập sùng phi.

Liếc mắt một cái nhìn nữ tử nhu nhược bên cạnh, hần dẫu suy nghĩ trong mắt, ôm nàng cẩn trọng đi hướng bên trong.

Trước cửa đã thấy hai nha hoàn đang đứng, nhìn thấy Tổ Nguyệt bên cạnh hần, trong mắt không dẫu được ngạc nhiên.

Hần lạnh lùng liếc mắt các nàng một cái, các nàng lúc này mới rất nhanh che lại sự thất thố của mình, phúc thân, nghe lệnh bọn họ vén rèm cửa lên.

- Dục nhi.

Hần gọi một tiếng tiểu nam hài đang ở bên cạnh bàn để cho nha hoàn mang điểm tâm ăn sáng tới, sau đó vẫy nha hoàn bên cạnh lui xuống.

- Các người đi xuống trước đi.

- Dạ.

Nha hoàn dùng khăn lau khóe miệng cho Dục nhi, sau đó bụng đồ đã ăn xong lui ra.

Tiểu tử kia còn lại là mờ to đôi mắt nhìn Hoàng Phủ Luật, thanh âm tức giận kêu một tiếng “Phụ vương”, sau đó chỉ lẳng lặng nhìn Tổ Nguyệt bên cạnh hần, cũng không có nhận ra nàng.

Hoàng Phủ Luật hướng hài tử đến gần, sau đó một phen ôm lấy hần, đi đến đứng trước mặt Mạnh Tổ Nguyệt, nói:

- Dục nhi, kêu “nương” đi, nương đã trở lại.

Hần nghĩ đến đứa con hần là sẽ thực vui sướng, khi hần bảo nàng là nương, nào biết tiểu tử cứng đầu kia, nói:

- Dục nhi đã có nương, nàng là tỷ tỷ.

Sắc mặt Mạnh Tổ Nguyệt càng thêm tái nhợt.

- Làm càn! Không được kêu tỷ tỷ, kêu nương.

Hoàng Phủ Luật khẽ mắng đứa con nhỏ, có chút đau lòng nhìn Tổ Nguyệt.

Tiểu tử kia uất ức, nước mắt chỉ chực rơi xuống:

- Dục nhi muốn nương ở phòng phụ vương, Dục nhi muốn đó là nương, ô.

Hoàng Phủ Luật thoáng chốc hiểu được tiểu tử kia nói đến chính là ai, ngay sau đó, khuôn mặt tuần tú lập tức tái đi nhiễm một tầng phức tạp.

Hần không hề bức ép đứa nhỏ, để cho nó ra ngoài chơi, sau đó đối Mạnh Tổ Nguyệt nói:

- Nó cần thời gian để nhận ra nàng.

- Ta biết. – Mạnh Tổ Nguyệt vẫn là im lặng.

Nàng liếc mắt một cái nhìn nha hoàn mang đứa con đi ra ngoài chơi đùa, đối trượng phu nói:

- Dù sao ta rời phủ đã gần hai năm, thời điểm ta đi, Dục nhi mới hai tuổi, căn bản không nhớ rõ ta.

- Tổ Nguyệt, lúc trước vì cái gì phải đi? Vì cái gì phải bỏ ta cùng Dục nhi? Ta lúc trước đã nói qua, ta sẽ dựa theo ý tứ của mẫu hậu thú nàng ta, nhưng sẽ không yêu, nàng nên hiểu được lòng của ta.

Hoàng Phủ Luật cuối cùng hỏi ra vấn đề đã canh cánh trong lòng hơn một năm, nhưng vốn nên là ngữ khí phẫn nộ giờ đây chỉ có chán chờ.

Bởi vì mọi chuyện đều xảy ra không giống như trong suy nghĩ của hắn, giống như tâm của hắn.

Giống như nàng ấy không phải Tiêu Ngọc Khanh, nghĩ đến nàng tối hôm qua bộ dáng quật cường lạnh như băng, hắn thoáng chốc lại đau lòng.

- Luật, ta.

Mạnh Tổ Nguyệt nhìn hắn, có chút ghen ngào:

- Kỳ thật đêm hôm đó, ta cũng không có ra phủ, ta chỉ là bị người đánh lén, sau đó thời điểm ta tỉnh lại, ta đã ở am Thủy Nguyệt. Lâu như vậy, ta nghĩ người hắn đã quên ta.

Hoàng Phủ Luật lại nổi giận, hắn một phen ôm Mạnh Tổ Nguyệt vào lòng, thống khổ quát:

- Nàng biết rõ bốn vương sẽ không quên nàng được! Vì cái gì lâu như vậy không chịu cho bốn vương một chút tin tức, còn chuyện người bị đánh ngất? Tổ Nguyệt, nàng còn oán hận bốn vương, đúng không?

Mạnh Tổ Nguyệt thấy tức giận của hắn, rót cục nước mắt chảy xuống, nàng nói:

- Không phải như vậy! Đêm hôm người thú nàng, tâm tình của ta là có chút không thoải mái, nhưng ta chưa bao giờ oán hận người. Đã hơn một năm nay, ta ở am Thủy Nguyệt tốt lắm, thực thanh tĩnh. Luật, người đã thú nàng, người nên cùng nàng hòa hảo.

Hoàng Phủ Luật buông nàng nàng, trong mắt có bi thương. Hắn nhìn nữ tử đã từng yêu, thống khổ nói:

- Nếu Thu Phinh không có mang bốn vương đi am Thủy Nguyệt tìm người, người không phải là liên tính toán xuất gia làm ni cô? Tổ Nguyệt, người có thể nhẫn tâm ném ta cùng Dục nhi đi sao?

- Ta đã tính toán xuất gia làm ni cô.

Mạnh Tổ Nguyệt đột nhiên xoay người, không rõ biểu tình của nàng, lại nghe được thanh âm ghen nước mắt của nàng:

- Chỉ là sự phụ nói ta hồng trần chưa xong, chỉ có thể để cho ta hướng Phật. Luật, người vốn đã nên quên ta đi, quên chuyện chúng ta đã từng, một lần nữa bắt đầu lại.

- Tổ Nguyệt.

Hoàng Phủ Luật không thể tin, lui từng bước, lắc đầu thấp giọng:

- Tổ Nguyệt, nàng thay đổi rồi, nàng lại còn nói bốn vương phải quên chuyện trước kia của chúng ta!

Khuôn mặt tuấn tú tức giận càng sâu. Hắn tiến từng bước lại, đột nhiên nắm lấy thân mình Mạnh Tổ Nguyệt, để cho nàng đối mặt hắn:

- Nói cho bốn vương nghe, nàng làm như vậy là có nỗi khổ, nói cho bốn vương nỗi khổ của nàng, Tổ Nguyệt! – Đôi mắt kia, đã phun ra hỏa.

Mạnh Tổ Nguyệt rơi lệ không nói, chỉ lắc đầu:

- Không, ta không có khổ, ta chỉ là muốn cuộc sống thanh tĩnh. Luật, kỳ thật người hiện tại đang tốt lắm, người thích nàng.

- Chết tiệt! – Hoàng Phủ Luật gầm nhẹ một tiếng, kéo Mạnh Tổ Nguyệt đi ra ngoài.

- Chúng ta đến hoàng cung.

- Không! – Mạnh Tổ Nguyệt ngừng thân mình, giãy tay khỏi hắn.

- Ta không đi, ta không thích nơi đó.

- Chúng ta đi Vân Hiên cung, đó là nơi của chúng ta!

Thời điểm tỉnh lại, thân thể của nàng đã muốn ướt đầm, ngực trong đêm kịch liệt co rút lại, sau đó vô lực mà chịu đựng.

Ở khoảnh khắc mở mắt ra, trong nháy mắt nàng giật mình, nhớ tới dấu vết khiến nàng không dậy nổi đêm qua, cũng nhớ không được đêm qua ra sao sau khi nhắm mắt.

Chỉ nhớ rõ rằng nàng rất đau, đau đến tê tâm liệt phế.

Đau?

Nàng phủ tay lên ngực, mới nhớ lại, đêm qua nơi này đã bị chấn động.

Đúng vậy, Tổ Nguyệt đã trở lại.

Mà nàng, đau đớn suốt một đêm.

Nàng ngồi dậy, mới phát hiện mắt cá có chút đau đớn.

Khối băng kia sớm đã tan thành một vùng nước, trên giường ẩm ướt, có dấu vết lưu lại.

Chân trái vẫn là sưng đỏ, nhìn thấy xanh tím đến ghê người.

Trong nháy mắt, nàng nhớ lại đêm qua mình bị lạc.

Trong bóng tối tuyệt vọng kia, thì là cuối cùng vẫn không thể quên được.

Trong không khí thoảng thoảng toả khắp mùi thơm ngát thân nhiên, đó là hương vị của hắn.

Hắn cứ như vậy cưỡng cầu khiến cho nàng chấp nhận, rồi lại ở thời điểm nàng cam tâm, lại rời khỏi nàng, làm cho nàng trở nên lẻ loi, cô độc.

Nam nhân bá đạo như vậy, nàng quả thật là không nên yêu.

Nàng dựa vào đầu giường, mùi thơm ngát kia vây quanh thân mình lạnh lẽo.

Lúc này, trong bụng bỗng tràn lên muốn buồn nôn, trong giây lát liền thổi quét thần chí của nàng.

Nàng chống thân mình, thống khổ nôn ra một trận.

Chưa bao giờ biết, mang thai thì ra lại vất vả như vậy, nhưng cũng thật hạnh phúc .

Cho nên đứa nhỏ này nàng nhất định phải sinh hạ, mặc kệ phụ thân là hắn không tiếp nhận.

- Tỷ tỷ!

Từ bên ngoài Tiểu Xu sợ hãi tiến vào, nàng chạy vội tới trước giường, vội la lên:

- Tỷ tỷ, người tốt cuộc làm sao vậy? Vì cái gì lại nôn mửa lợi hại như vậy? Mặt tỷ tỷ tái nhợt rồi kia, Tiểu Xu nhất định phải đi thỉnh thầy thuốc... – Nói xong, liền định chạy ra ngoài.

- Đứng.

Ngọc thanh giữ chặt góc áo của nàng, suy yếu nói:

- Không cần thỉnh thầy thuốc, ta là mang thai , hoài thai đứa nhỏ của hắn.

- Cái gì? – Tiểu Xu mở to mắt hạnh kinh ngạc.

- Tỷ tỷ là hoài thai đứa nhỏ của Vương gia, cho nên mới như vậy?

- Ân.

- Ta đây đi nói cho Vương gia, nói không chừng đứa nhỏ này có thể mang đến vận may cho tỷ tỷ không chừng.

Tiểu Xu từ kinh ngạc chuyển sang kinh hãi, cái gọi là mẫu bằng tử quý, nếu nói cho Vương gia tin tốt này, nói không chừng có thể làm cho Vương gia kia hồi tâm chuyển ý.

- Không cần nói cho hắn.

Ngọc Thanh nhìn vẫn nằm ở trên giường, mặc y phục. Mắt phượng ngọc nở nụ cười, cười đến thê lương:

- Hắn sẽ không chịu nhận đứa nhỏ này, hắn chỉ nhận đứa nhỏ của Mạnh Tổ Nguyệt thôi. Ta không thể lại mạo hiểm, đem hy vọng duy nhất của mình cũng làm cho tan biến mất.

- Chỉ là tỷ tỷ, bụng của người sẽ ngày một nhô lên, là dấu không được.

- Ta biết.

Ngọc Thanh áp chế xúc động trong lòng xuống, không hề nói gì nữa, nàng khẽ cắn cánh môi, có chút ưu tư.

Cuối cùng, nàng khẽ động thân mình không muốn lại đi ngủ.

- Ta muốn đến bên cửa sổ ngồi.

Tiểu Xu vội vàng đỡ nàng, thật cẩn thận đem thân mình Ngọc Thanh hơn phân nửa ý vào người chính mình, chậm rãi hướng bên cửa sổ mà đi.

Chờ khi ngồi xuống, tiểu nha đầu lại vội vàng lấy nước mang đến cho Ngọc Thanh lau mặt.

- Muội muội tốt, giúp tỷ tỷ chuẩn bị một ít nước ấm đi, tỷ tỷ muốn tắm rửa.

Đêm qua mồ hôi lạnh chảy khắp một thân, hiện tại vô cùng khó chịu.

- Chỉ là thân mình tỷ tỷ.

- Không có việc gì, chính là tắm rửa mà thôi.

- Được, ta đây đi giúp tỷ tỷ chuẩn bị nước ấm.

Tiểu nha đầu vội vàng chạy ra cửa phòng, không lâu sau liền thấy một vài nha đầu bê nước ấm tiến vào, trên tay Tiểu Xu còn mang một cái giỏ hoa.

Chờ chuẩn bị tốt, Ngọc Thanh tự mình cõ y phục. Nha hoàn nâng nàng đem toàn bộ thân mình vào bồn nước lớn, sau đó bảo các nàng lui xuống, khẽ rải từng đóa hoa lên mặt nước ấm, lặng im.

Tiểu Xu thì tại bình phong bên ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng.

- Tiểu Xu, mang một bộ kia lễ phục lại đây, tỷ tỷ muốn mặc.

Sau một lúc lâu, phía sau bình phong truyền đến thanh âm nữ tử ôn nhu.

Bên ngoài bình phong nữ tử còn lại là có chút khó hiểu, có chút đau lòng.

Nàng lấy trên bàn lấy một bộ lễ phục đỏ thắm đi vào nội thất, sau đó giúp nữ tử lau người, tinh tế giúp nàng mặc vào.

- Tỷ tỷ, người mặc đồ màu đỏ thật là đẹp mắt. – Nàng thở dài.

Y phục nữ tử màu ngọc phu tuyết trắng, tóc đen mượt dài đến ngang thắt lưng, thân mình cao ráo nhỏ nhắn mảnh mai tới mức y phục không thể bó sát vào người, đỏ thắm với tuyết trắng, thật quyến rũ động lòng người.

Nâng đôi mắt đen trong veo lên, bóng người xinh đẹp có thể làm bất kì ai mất hồn, như một bông hồng mai trong tuyết trắng mờ mịt.

Nữ tử khoan thai bước đi, trầm cài Nga Mi, môi đẹp khẽ động, khó nén được vẻ quốc sắc thiên hương.

Cuối cùng, ngón tay ngọc lấy một chiếc trâm ngọc bích, cài trên tóc mây, một đôi mắt tình thủy in lên gương đồng ngọc bích, tràn đầy hoài niệm.

Tiểu Xu ở bên cạnh lặng lẽ nhìn, đây là lần đầu tiên có người mặc y phục lại làm cho nàng cảm thấy đau lòng như thế.

Giờ khắc này, trước nữ tử này, nàng biết, đó là một loại thể lương ưu thương.

- Đáng tiếc, hắn cuối cùng cũng vẫn nhìn không tới.

Một tiếng này trầm thấp phát ra, đứng lên hướng hồng y nữ tử.

- Tiểu Xu, giúp ta mang cầm lại đây, ta muốn đánh đàn.

Tiếng đàn uyển chuyển liên miên, sâu kín uốn lượn, chậm rãi chảy xuôi.

Nam tử đứng dưới tàng cây lê lặng lẽ nhìn nữ tử đánh đàn, tâm tình như tiếng đàn yên tĩnh lặng lẽ, lại đột nhiên tưởng niệm một loại tiếng đàn khác.

Réo rất thâm thiết, ưu thương, như chim nhạn bay dài, rồi lại ưu tư triền miên, giống như hương nam tử kia nói hết ưu thương của tình cảm nàng ôm ấp, thống khổ như vậy.

Cho đến hôm nay hắn mới hiểu được, thì ra nam tử kia, là hắn.

Nàng luôn luôn hướng hắn nói hết tình cảm của nàng.

Chỉ là hấn, cuối cùng vẫn làm nàng thương tâm.

Hắn nhìn về mặt trong treo nhưng lạnh lùng của nữ tử nhu nhược phía trước, thật sự nhớ không nổi hấn đã thật sâu yêu nữ tử mang bộ dáng này.

Nữ tử ở dưới hiên tuyết trắng ngoài đầu nhìn lại rồi cười, giống như chỉ tồn tại trong bức tranh.

Hôm nay, Tổ Nguyệt một thân áo xám, lạnh lùng, đậm mực, ần hằm, rốt cuộc cũng đã không có làm cho hấn tham luyện cái nhả nhận, miệng cười lịch sự đầy.

Nàng đang chơi cầm.

Hấn xoay người đi, lắng lắng nghe tiếng đàn thanh nhã, trong lòng không khỏi dâng lên áy náy.

Bởi vì đây là lần đầu tiên, hấn nghe tiếng đàn của nàng không có xúc động đến mức kiêu.

Hấn áy náy, vì khi nghe tiếng đàn của Tổ Nguyệt lại tìm kiếm một loại tiếng đàn khác.

Áy náy, ở dưới tàng cây lê nhớ tới dung nhan động lòng người kia.

Hấn cuối cùng ở trước mặt Tổ Nguyệt không bỏ đi được bóng dáng của nàng, cho nên, hấn là thực xin lỗi Tổ Nguyệt, cũng là phụ nàng.

- Tổ Nguyệt, bốn vương trong lòng vĩnh viễn chỉ biết có một người là ngươi, về sau bốn vương tuyệt đối sẽ không cho ngươi lại rời đi.

Hấn nhìn hồ bích ba, đột nhiên lập lời thề. Cặp mắt chính là gát gạo nhìn chăm chăm nước hồ màu ngọc bích, dập dòn, bông bênh trên mặt hồ, trong mắt có thống khổ.

Mạnh Tổ Nguyệt ngừng đánh đàn, mắt hạnh ưu tư, sau đó đứng lên đi tới bên người hấn, cũng nhìn hồ bích ba kia, nhẹ giọng:

- Chỉ cần trong lòng Luật có Tổ Nguyệt, là đủ rồi.

Hoàng Phủ luật nhìn về phía Mạnh Tổ Nguyệt, trong nháy mắt vì lời của nàng mà đau lòng. Hấn một tay kéo lấy nàng vào trong lòng mình, thống khổ nói:

- Tổ Nguyệt không cần nói như vậy. Bốn vương trong lòng cho tới nay cũng chỉ có một mình Tổ Nguyệt nàng.

Mạnh Tổ Nguyệt nhẹ nhàng ý trong lòng hấn, lắng lắng nhắm mắt, không có nói nữa.

Hoàng Phủ Luật đem cầm đặt trên trán của nàng, cũng thống khổ nhắm mắt.

Không ai biết, giờ phút này trong lòng hấn còn có một nữ tử khác, cho nên hấn đối Tổ Nguyệt có áy náy thật sâu, càng thêm ôm sát Tổ Nguyệt vào trong lòng, ngăn chặn trong lòng đang giãy dụa.

Đây là lần đầu tiên hấn bồi hồi.

Tiểu Xu từ thiện đường trở lại trong phòng, phát hiện tỷ tỷ vẫn ngồi trước cầm đánh đàn, ngón tay ngọc nhanh nhẹn, từng chút ưu thương, làm đau lòng người không thôi.

Vẫn như cũ là khúc nhạc đêm đó.

Nàng vốn là thích nghe khúc trung uẩn chuyển đau khổ kia, lại cố tình xướng khúc hồng y nữ tử mi tâm ưu sầu, thành một khúc ưu tư.

Nàng xem mi tâm ưu thương kia, tâm cũng đau đón theo.

Tỷ tỷ, nỗi đau, phỏng chừng là rất...

Nàng như thế nào có thể nói cho tỷ tỷ biết, hôm nay Vương gia mang theo Mạnh Tổ Nguyệt vào cung, chính là ngọt ngào thân mật song túc song tề.

Nàng lại như thế nào không rõ, tỷ tỷ một thân hồng y, kỳ thật là mặc cho Vương gia xem, tỷ tỷ ngọc vẫn là chờ đợi nam nhân kia quay đầu lại.

Chỉ là, có thể sao?

Tiếng đàn vang vọng mà thâu, làm như nghe được suy nghĩ trong lòng nàng.

Hồng y nữ tử ngẩng đầu lên, hé ra dung nhan tuyệt sắc điểm lệ xinh đẹp, giống như một đóa hoa hồng kiều diễm ướt át, lại giống như một gốc cây mẫu đơn xinh đẹp cao quý, nhiếp hồn đoạt phách.

Cặp đồng tử thu thủy nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau đó lại thu hồi, sau đó bàn tay trắng nõn khẽ nâng, mặt lại có từng chút ưu thương, tức khắc lại khô

phục bình tĩnh, hạ mí mắt xuống, luôn có một bóng ma ưu thương.

Cho đến khi bên ngoài sắc trời tối đen, tiếng đàn kia vẫn là không ngừng.

Một ngày trần trọc, một ngày ưu thương.

Tiểu Xu vẫn canh giữ ở bên cạnh, cảm giác thấy hôm nay tỷ tỷ có điểm không thích hợp.

Canh bốn, tiếng đàn ngừng lại.

Hồng y nữ tử chống thân mình đứng dậy, sau đó đỡ lên bàn đi vào sau bình phong.

Trở ra, nàng đã thay một thân hồng y, một thân trắng thuần, thanh nhã thoát tục.

Mà nàng cầm trên tay một miếng ngọc bích cùng một phong thư.

Nàng đem giấy cùng miếng ngọc bích đặt ở trên bàn:

- Tiểu Xu, chúng ta rời nơi này đi, hiện tại liền đi.

Tầng sáng, một chiếc xe ngựa hoa lệ từ phía đông hoàng cung đi ra, hướng Thân vương phủ mà đi.

Sáng sớm trên đường cái, đã có chút huyền ảo.

Người bán hàng rong rao hàng thanh âm không dứt bên tai, chỉ là một ít lâu tửu đóng cửa bởi vì không có chợ sáng, sau đó vẫn đóng chặt cánh cửa.

Bên trong xe, Hoàng Phủ Luật gắt gao ôm nữ tử nhu nhược vào trong ngực, hai tròng mắt sâu thẳm không có tiêu điểm nhìn ra ngoài cửa sổ, nữ tử nằm trong lòng hắn cũng nhìn bên ngoài, hai người lặng im.

Hôm qua, hắn dẫn theo Tổ Nguyệt đi gặp mẫu hậu, hắn nhìn ra được, mẫu hậu tuy lúc ban đầu ngạc nhiên, nhưng không có kinh hãi.

Mà Tổ Nguyệt, vẫn là lẳng lặng, chỉ là đối với mẫu hậu ân cần thăm hỏi đơn giản, sau đó im lặng ngồi bên cạnh hắn.

Mẫu hậu hỏi một câu, nàng chậm rãi đáp một câu, có lo lắng.

Điều này, hắn không có nghĩ nhiều. Có điều, so sánh Tổ Nguyệt với tỷ nữ bên người, luôn có một loại tình cảm chủ tớ, huống chi Tổ Nguyệt trước kia ở trước mặt mẫu hậu cũng là bộ dáng này, nhưng thật ra Tổ Nguyệt hiện tại không thay đổi dù chỉ một chút.

Sáng nay, Tổ Nguyệt quả thực dậy rất sớm sau thúc giục hắn quay về vương phủ.

Mà hắn, cũng có loại tâm tình này, từ ngày hôm qua hắn đã nghĩ quay về vương phủ, bởi vì trong lòng hắn thùy chung ản ản có điều lo lắng nào đó.

Hắn vô tình nhìn đường phố bên ngoài, ôm Tổ Nguyệt, không nói gì, chỉ có sự yên lặng.

Không ai biết trong lòng hắn là thúc giục xe ngựa chạy mau chút, có loại nỗi nhớ giống như một loại ảo giác.

Đúng vậy, ảo giác.

Tổ Nguyệt giờ phút này nằm ở trong lòng hắn, mà tâm hắn còn lại là chờ mong.

Chờ mong cái gì đây?

Hắn thoáng như gặp ảo giác, ảo giác nữ tử hắn âu yếm đang ở trong phủ chờ hắn trở về.

Sau đó ôm sát Tổ Nguyệt thêm một ít, vẫn đem ánh mắt hướng bên ngoài cửa sổ.

Lúc này, xe ngựa vừa mới đi ra ngoài thành, hắn vô tình xem qua, nhìn thấy cửa thành có một chiếc xe ngựa đơn giản, giống như phải ra khỏi thành nhanh.

Một nam tử nhỏ gầy ôm một bao bánh mì nóng hằm hấp hương xe ngựa mà đi, một nữ tử thoáng nhô đầu ra, đang muốn tiếp nhận bao bánh mì kia.

Chỉ nhìn được một bên sườn nhan, một thân tử y, chỉ hơi vươn tay từ cửa sổ tiếp nhận bánh mì trong tay nam tử, hai người giống như đang đưa tiễn nhau.

Bởi vì khoảng cách khá xa, hắn nhìn không rõ ràng, lại có cảm giác quen thuộc, vừa lúc muốn nhìn kỹ, bên tai truyền đến thanh âm mềm mại của Tổ Nguyệt:

- Luật, không cần cử hành lễ sắc phong không được sao? Ta cảm thấy được như bây giờ rất tốt.

Hoàng Phủ Luật thu hồi ánh mắt ngoài cửa sổ lại, có chút đau lòng nhìn Mạnh Tổ Nguyệt, nói:

- Bốn vương nhất định phải triệu cáo thiên hạ, chính phi của bốn vương đã trở lại, Tổ Nguyệt, bốn vương nhất định phải cho người một cái danh phận.

Mạnh Tổ Nguyệt thẹn đỏ mặt, có chút trầm tĩnh:

- Danh phận không trọng yếu, chỉ cần trong lòng Luật có Tổ nguyệt là đủ.

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng, vì câu này của nàng cảm thấy đau lòng, lại ôm sát nàng hơn, khẽ khàn:

- Bốn vương đã nói qua trong lòng chỉ biết có một người là Mạnh Tổ Nguyệt, trước là vậy, hiện tại cũng là vậy.

Mạnh Tổ Nguyệt ở trong lòng hắn, nhắm mắt, mi tâm ẩn ẩn có tia ưu sầu.

Thật lâu sau, xe ngựa dừng lại trước cửa vương phủ, trước đó đã sớm có quản gia cùng tỳ nữ.

Hoàng Phủ Luật đỡ Mạnh Tổ Nguyệt xuống xe, sau đó ôm nàng hướng trong phủ mà đi.

Đi đến tiền đình, hắn đem Mạnh Tổ Nguyệt giao cho Thu Phính, phân phó nàng đem Tổ Nguyệt đi đến Cô Vụ cư nghỉ ngơi, chính mình hướng Tịch Lạc viên mà đi.

Nữ tử trên xe vừa rồi rất giống Tiểu Xu, nếu thật sự là Tiểu Xu, vậy Ngọc Thanh khẳng định đã ở trên xe, trong lòng hắn bất an càng thêm mãnh liệt.

Bước đi càng nhanh, dưới chân nện bước cũng dồn dập.

Trong Tịch lạc viên, quả thật là tĩnh lặng, hắn hoảng hốt.

Hắn bay nhanh đi vào nội thất, không có thân ảnh tổ y nữ tử kia, áo ngủ bằng gấm trên giường chỉnh tề, bên bàn trang điểm có đài, ngọc lộ, ngà voi sơn, trang sức, lẳng lặng nằm đó.

Có dấu vết bị người dùng qua. Mà trên cảm giống như mới đàn không lâu. Mở tủ quần áo ra, bên trong có một số y phục.

Hắn thả lỏng tâm tình một ít, có lẽ chính là hắn nhìn lầm rồi, nữ tử kia, nói không chừng là các nàng đi ra ngoài giải sầu .

Hắn ngồi ở trên giường, nhớ tới chân trái của nàng, là bị thương sao?

Vì cái gì phải ở trước mặt hắn làm bộ mặt quật cường không có việc gì như vậy?

Vuốt ve chăn gấm trên giường, hắn ngửi được mùi thơm của nàng, thì ra hắn cuối cùng vẫn luôn nhớ tới nàng.

- Tiểu Xu tỷ tỷ, ta đem rượu đế đến đây. – Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm một nha hoàn.

Hắn đứng lên, hướng ngoài cửa mà đi.

- Lấy rượu đế dùng làm gì? – Hắn đứng ở cửa, hỏi tiểu nha đầu lạ mặt này.

Tiểu nha đầu đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó cúi đầu, nhỏ giọng đáp:

- Rượu đế dùng để chữa mắt cá chân bị thương của Ngọc phu nhân.

Thanh âm của nàng có chút run rẩy, không biết Vương gia biết nàng mang rượu thuốc cho Ngọc phu nhân không được sủng ái có trách phạt nàng không.

Hoàng Phủ Luật nhíu mày kiểm:

- Chân của nàng bị thương? Nghiêm trọng không?

- Có chút nghiêm trọng, nghe nói đã xanh tím, đi không được.

Chuyện kia xảy ra khi nàng đi dạo phố giải sầu nàng sao?

- Chết tiệt!

Hắn gầm nhẹ một tiếng, một lần nữa quay vào trong phòng, lúc này mới phát hiện bên cửa sổ nàng thường xuyên đọc sách, một phong thư lẳng lặng nằm trên bàn, miếng ngọc bích hắn sai người đưa cho nàng đặt lên trên đó!

Thanh âm quát lon lên đem nha đầu bên ngoài sợ tới mức lạnh run, ở lại cũng không xong lui đi cũng không xong.

Hắn nhìn phong thư đề hai chữ “Hưu thư”, trong lòng lửa giận dâng lên, hỗn loạn kịch liệt đau đớn.

Nữ nhân chết tiệt, dám viết hưu thư cho hắn, hơn nữa cứ như vậy buông hắn đi!

Hắn đem phong hưu thư kia nắm ở bàn tay, hung hăng xiết chặt, trong giây lát, phong hưu thư liền thành một bãi bột phấn theo gió mà đi.

Run rẩy cảm lấy miếng ngọc bích để vào trong ngực, hắn hướng cửa vương phủ bước đi gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Theo gió phiêu tán.

Ôm chặt lưng ngựa, một đường thúc ngựa chạy hóa tốc, khi hắn tới cửa thành, đã không còn thấy tung tích chiếc xe ngựa kia!

- Ngọc Vương phi đi hướng nào? – Hắn đối với binh lính thủ thành vội vàng quát.

- Bẩm báo Vương gia, chúng thần không có nhìn thấy Ngọc Vương phi ra khỏi thành.

- Chết tiệt, vừa rồi trong xe ngựa kia, trên xe có tử y nữ tử. . . .

Hoàng Phủ Luật mày kiếm rồi rầm nhẩn lại.

- Nàng kia nói nữ tử trên xe là tỷ tỷ của nàng, ra khỏi thành chữa bệnh.

- Các nàng đi hướng nào đi?

- Dạ bẩm, phía tây. . .

Binh lính thủ thành còn chưa nói xong, liền thấy nam tử một chân kẹp chặt lưng ngựa, hoá tốc đi về phía tây, để lại một mảnh cát bụi bay tứ tung.

Một đường mau chóng chạy, nhưng vẫn không thấy bóng dáng xe ngựa kia. Hắn ngồi trên lưng ngựa, nhìn ngã ba trước mặt, thống khổ nhìn về phương xa.

Hắn cứ như vậy tro mắt nhìn nàng biến mất trước mặt hắn, lại vô lực truy tìm.

Lần này, nàng thật nhẹ nhàng, không lưu lại một tia dấu vết, ngực trừ bỏ có mất mát thật lớn, còn có phê tâm đau đớn.

Hắn vẫn cho rằng nàng không có bằng Tô Nguyệt, vì sao nhìn nàng đi, ngực cũng đau đớn như vậy?

Ngã ba trước mắt trên đường đều có dấu vết bánh xe nghiền qua, mà đều là mới có. Hắn có chút không cam lòng, lại ôm chặt lưng ngựa đi về phía trái đường đuổi theo.

Trên đường yên lặng, chỉ có thân ảnh hắn cấp tốc giục ngựa, thanh âm vó ngựa vang dội khắp đường lớn hoang vắng trống trải.

Hắn không biết phương hướng mà cứ đi, tùy cho duyên phận của hắn và nàng.

Mà lúc này, bên phải kia đường, một chiếc xe ngựa vừa mới qua chỗ rẽ, tử y nữ tử bên trong xe đang xoa rượu thuốc vào chân trái tử y nữ tử.

- Tỷ tỷ, đau không?

Tiểu Xu đem chân Ngọc Thanh đặt trên đùi mình, mắt to nhìn cổ chân xanh tím, tràn đầy đau lòng.

Thời điểm canh bốn các nàng từ vương phủ đi ra, tỷ tỷ vẫn phải kéo chân, loại toàn tâm đau đớn này bất luận kẻ nào đều có thể tưởng tượng được.

Chân tỷ tỷ, không đến mười ngày nửa tháng, không chừng là sẽ nhanh khỏi.

Ngọc Thanh lắc đầu:

- Không đau. Hôm nay Tiểu Xu có hối hận không?

Tiểu Xu âm thầm cười:

- Như thế nào lại hối hận. Tiểu Xu vĩnh viễn cũng không sẽ hối hận vì đi theo tỷ tỷ. Tỷ tỷ đi đâu, Tiểu Xu cũng sẽ theo đó. Huống chi giờ chúng ta đang đi đến nơi lão gia của Tiểu Xu. Nơi đó có hoa trà xinh đẹp nga, non xanh nước biếc, thực thích hợp để dưỡng thai.

Ngọc thanh nghe lời này, nhưng âm thầm đi vài phần, cũng là cố gắng che lại, nở nụ cười:

- Vậy là tốt rồi, tỷ tỷ thích nơi thanh tĩnh.

- Tỷ tỷ thích hoa trà không? Hoa hồng trà rất đẹp, Tiểu Xu mới trước đây.

Ngọc Thanh tựa bên cửa sổ lắng lắng nghe, mày đẹp khề nhần.

. . .

Thôn hoa sơn trà.

Đường đi rất xa

Mấy khối ruộng bậc thang chẳng có gì, mấy trăm hộ người ít ỏi ở trên rừng.

- Quả thật là nơi thanh tĩnh. – Ngọc thanh than nhẹ, lần đầu tiên nhìn liền thích nơi này

- Tỷ tỷ, chậm một chút.

Tiểu Xu đỡ nàng xuống xe, sau đó cho phu xe một ít bạc, giục ngựa hướng tới gần trấn nhỏ.

- Rất đẹp phải không, tỷ tỷ.

Trong thôn nơi nơi đều là hoa trà mọc lên xanh tốt, quả thực theo như lời Tiểu Xu nói, núi hoa trà này dưới nắng sớm mỏng manh mà cũng kiều diễm như lửa, sáng lạn mà không tục nị, có điểm lệ, cũng có quật cường đầy sức sống, trên mỗi cây có một đóa, đều là hé ra vẻ đẹp mom mơn.

Đến gần hơn xem ruộng bậc thang ở giữa sườn núi, liền gặp rừng tùng rậm rạp, cây trà cao bằng nửa người, mà ngọn cây thượng chính mạo hiểm một vòng tán lục.

Tiểu Xu đỡ nàng chuyển một loạt đồ rồi sắp xếp phòng ở, cho đến khi nàng có chút mệt, chân trái đang bị thương thật sự chịu không nổi đứng trên mặt đất.

Tiểu nha đầu lúc này mới xin lỗi, chỉ vào một gian cùng với phòng ngăn cách nhà gỗ nói:

- Tỷ tỷ, đây là của lão gia của ta. Bởi vì cha mẹ ta mất sớm, ca ca lấy nghề đồn củi mà nuôi nấng Tiểu Xu lớn lên, gian nhà gỗ này là ca ca mười lăm tuổi tự tay làm, có chỗ cho huynh muội chúng che gió tránh mưa.

Ngọc Thanh nắm chặt tay nàng, lời nói làm ngừng bi thương của nàng:

- Tỷ tỷ trước kia ở Vũ Sơn cũng là phòng trúc, tỷ tỷ thích ở phòng như vậy. Tiểu Xu, chúng ta đi vào thôi. – Sau đó nhìn xuống đau đớn trên chân, hướng trong phòng mà đi.

Trong phòng sớm đã bị tro bụi che kín, có một gian dùng tám ván gỗ ngăn cách phòng ngủ nhỏ, ngoại thất hé ra cái bàn đơn sơ cùng mấy chiếc ghế dựa, đều là bộ dáng khéo léo mà thô ráp, không chừng là do ca ca của Tiểu Xu tự tay làm.

Tuy rằng đơn sơ, nhưng có nồng đậm tình thân.

- Tỷ tỷ, phải ừ khuất ngươi rồi. – Tiểu nha đầu lại nói xin lỗi.

Ngọc Thanh cố ý không quan tâm đến, nói:

- Còn nói như vậy, tỷ tỷ không để ý tới ngươi nữa, tỷ muội hai người chúng ta không đáng nói chuyện đó.

Nàng liếc mắt một cái bốn phía, lại nói:

- Nơi này tro bụi thật là nhiều, chúng ta quét tước sạch sẽ, bắt đầu nơi chúng ta sinh sống.

Tiểu Xu lúc này mới lấy lại tinh thần:

- Mau chóng quét tước nhanh chút, nơi này về sau là phòng của ta cùng tỷ tỷ.

Nói xong bắt đầu nhanh nhẹn quét tước phòng ở, khéo mắt thủy chung mang theo ý cười. Ngọc Thanh bởi vì chân bị thương, chỉ có thể cầm khăn lau chà cái bàn.

Hai cái canh giờ sau, phòng trong đã rực rỡ hẳn lên, đơn giản, sạch sẽ.

Ngọc Thanh cuối cùng có chút mệt nhọc ngồi ở trên ghế, mà Tiểu Xu còn lại là vội vã đi sửa sang bên ngoài hồi lâu vẫn chưa quay lại.

Khẽ vuốt ve bụng bằng phẳng, trong mắt Ngọc Thanh có một tia sâu nảo, nàng cùng đứa nhỏ, Tiểu Xu, ở trong này cả đời cũng tốt.

Nàng từ nay về sau muốn quên nam nhân kia.

Từ khi nàng viết phong hưu thư rồi rời khỏi, đã muốn chém đứt đoạn trần duyên cùng hắn.

Nàng nhìn phía ngoài cửa sổ, triền núi xa xa, ưu thương trong mắt có trầm tĩnh.

Hai ngày sau, nàng cùng Tiểu Xu chân chính bắt đầu ở lại thôn hoa sơn trà sinh sống.

Các nàng để dành tiền riêng để đi tới trấn nhỏ mua một ít đồ dùng đơn giản, mua hai bộ y phục mộc mạc để tắm rửa, sau đó cũng không quên mua một ít đồ ăn.

Hàng xóm cũng rất nhiệt tâm, đã nhiều ngày rau dưa đều là do bọn họ đưa tới, nàng cùng Tiểu Xu cẩn thận cảm tạ, giúp bọn họ đọc thư tín cùng với viết thư cho người thân ở bên ngoài làm ăn báo đáp.

Bởi vì trước kia Tiểu Xu biết được cách hái trà, nên đi vào trong thôn làm nữ nhân hái trà, đi sớm về sớm.

Mà nàng, bởi vì chân bị thương vẫn chưa phục hồi như cũ, chỉ có thể ở nhà thêu hoa, làm thành túi thơm, làm khăn cầm lên trấn bán, để đổi lấy sinh hoạt phí vụn vặt.

Các nàng mỗi ngày ăn đều là một người một chén nhỏ cơm với rau xanh, tuy rằng kham khổ, nhưng cũng rất thỏa mãn.

Lúc này, nàng ngồi ở bàn gỗ cẩn thận may một bộ y phục cho tiểu hài tử, tuy rằng là vải thô kém chất, nhưng cũng là nàng làm vì con.

Nửa tháng này, nàng ốm nghén càng ngày càng lợi hại, thân mình cũng bởi vậy mà gầy đi một ít.

Quả thật là tiểu tử nghịch ngợm, ngay cả lúc đầu mang thai, cũng tra tấn nàng như vậy.

Nàng thật sự là ngóng trông đứa bé có thể mau mau sinh ra, sau đó khỏe mạnh không lo nghĩ gì mà lớn lên, lớn lên giống phụ thân của nó...

Phụ thân đứa nhỏ?

Hai mắt chợt lóe lên, đầu kim thêu không may đâm vào ngón trở, một giọt máu lập tức ngưng đọng trên đầu ngón tay.

Nàng đem ngón trở bỏ vào trong miệng nuốt, sau đó thất thần. Nàng như thế nào có thể lại nhớ tới nam nhân kia, phải quên hắn đi.

Dùng răng cắn đứt sợi chỉ nhỏ, nàng cẩn thận gấp đồ vào, sau đó đứng lên đi vào phòng trong, đem xiêm y thật cẩn thận bỏ vào tủ quần áo đơn sơ, mà trong tủ kia, đã có một ít tiểu khố đáng yêu của tiểu hài tử.

Nàng quả thật là nóng lòng ngóng trông đứa nhỏ này được sinh ra, ngóng trông thời gian nàng cùng đứa nhỏ này sống nương tựa lẫn nhau, ngóng trông đứa nhỏ này dựa vào nàng.

Đứa nhỏ này, cuối cùng vẫn là cùng nam nhân duy nhất kia liên quan, đây là kỷ niệm duy nhất của hắn để lại cho của nàng.

Nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc trời đã sắp tối sầm xuống.

Nàng áp chế suy nghĩ này, kéo chân trái đã tốt lên hơn phân nửa ra bên ngoài, Tiểu Xu đi hái trà lập tức sẽ đã trở lại nhanh, nàng phải đi nấu cơm.

Canh ba, nô bộc cũng không có ngủ, mà là quân gia chỉ huy hạ nhân, chuẩn bị mọi thứ, nơi nơi có thể thấy được bọn hạ nhân bưng đồ vật này nọ xuyên qua dọc hành lang.

Đơn giản là vì ngày mai là ngày Nguyệt Vương phi được sắc phong, bọn họ vốn tưởng rằng Vương gia muốn một tháng sau để Ngọc Vương phi tiến hành lễ sắc phong đại điển này, nào biết nửa tháng sau, Nguyệt Vương phi lại đột nhiên trở về.

Hôm nay đã chuẩn bị sắc phong đại vương phi, bọn họ cũng thương cho Ngọc vương phi đáng thương kia, cảm thấy thốn thốn.

Nguyệt vương phi này đã mất tích hơn một năm nay trở lại, Ngọc Vương phi kia nhất định là không chiếm được tâm của Vương gia.

Tối nay, bọn họ lại cảm thấy được một chút hơi thở trầm trọng.

Tuy rằng ngày mai chính là ngày sắc phong, nhưng Vương gia vẫn đem chính mình nhốt tại thư phòng không đi ra ngoài, mà Nguyệt vương phi cũng trở nên lạnh lùng không thấy một tia vui mừng nào, cả ngày là khi dùng cơm trong phòng tĩnh tọa, cũng rất ít nói chuyện.

Tựa hồ là sau khi Ngọc Vương phi rời đi bắt đầu có biến hóa.

Đương nhiên, đó chỉ là điều bọn hắn đoán mò, bọn họ là quân không được, dù sao Vương gia cùng Nguyệt Vương phi ngày mai cuối cùng là sẽ thành hôn thuộc.

Chủ tử tâm tình tốt, bọn họ làm hạ nhân đi theo tự nhiên cũng sẽ có ngày lành.

Cho nên bọn họ chỉ cần liêu mạng làm việc, nói không chừng ngày mai bọn họ còn có thêm tiền công.

Lại nói, trong phủ này thoát nhìn là vui sướng, bởi vì trên mặt hạ nhân bận rộn đều là cười hớn hở.

Nhưng mà, trong thư phòng, nam nhân là một mặt nhăn mày kiếm.

Hắn ngồi ở bàn, tuần nhan có chút lo âu, chỉ vì hắc y nam tử vừa mới hướng hắn báo cáo.

Trình Tuấn nói nam tử nhỏ gầy kia đưa tiền Tiểu Xu đã mất tích, mà xe phu cũng không thấy bóng dáng. Cho nên, hắn ngay cả con đường duy nhất tìm kiếm Ngọc thanh này cũng bị chặn đứt.

Ngọc Thanh cứ như vậy không có tung tích, không có lưu lại một tia dấu vết.

Giờ khắc này, hắn mới nhận thấy được sự hoảng sợ.

Hắn sợ cứ như vậy cả đời sẽ không còn được gặp lại nàng, sẽ không còn được gặp lại bộ dáng cần môi quật cường của nàng nữa.

Mất đi nàng, giờ khắc này lòng đau như cắt, hắn mới hiểu được.

Thì ra, nàng ở tận sâu trong đáy lòng hắn chiếm một vị trí không nhỏ, là đau triệt nội tâm.

Có lẽ từ lần đầu tiên, nàng dùng cặp mắt tràn ngập bất lực kia nhìn hắn, trong lòng hắn đã có nàng.

Cho nên, hắn mới tưởng niệm như vậy.

Nhưng Tô Nguyệt cũng là duy nhất a, hắn yêu Tô Nguyệt năm năm, ở cùng nhau năm năm, lại như thế nào có thể khi ở gần Tô Nguyệt đi yêu thương nữ tử khác?

Một năm trước Tô Nguyệt bị hắn làm bị thương một lần, một năm sau, hắn như thế nào có thể lại làm tổn thương nàng một lần nữa?

Lấy miếng ngọc bích trong ngực ra, hắn thương tiếc đặt ở mũi thật sâu hít vào, thống khổ nhắm mắt.

Đây là hắn, lần đầu tiên có giây dựa, cùng yếu ớt.

Thật lâu sau, hắn đem miếng ngọc bích thả vào vạt áo, khuôn mặt tuần tú lại khôi phục sự lạnh lùng trước đây.

Hắn đi ra thư phòng, hướng Cô Vụ cư mà đi, một đường, đem không khí vui mừng trong phủ thu hết vào đáy mắt.

Nhưng mà trong lòng hắn đã có chút trầm trọng.

Lần sắc phong đại điển này vốn nên là của nàng, lại để cho Tô Nguyệt, lỡ lời hứa hẹn.

Hắn hiện tại thương không thể bỏ đi Tô Nguyệt, bởi vì hắn để Tô Nguyệt thua thiệt nhiều lắm. Chỉ có thể lựa chọn người bị thương kia là nàng.

Nghĩ vậy, tâm hắn lại là một trận đau đớn, bước chân nhanh hơn, nện bước hướng tử cư mà đi.

Ở Cô Vụ cư đèn đuốc sáng trưng, bọn nha hoàn theo Thu Phinh đi, thu xếp lại, đem tử cư biến thành tân phòng của hắn cùng Tô Nguyệt.

Sáu năm trước, nơi này là tân phòng của hắn cùng Tô Nguyệt, là đêm động phòng hoa chúc, hai người hạnh phúc khai đoan.

Nhưng mà hôm nay, nơi này có dấu vết Ngọc Thanh, điều đó trong óc hắn vĩnh viễn cũng không xóa xong dấu vết.

Hắn chặn suy nghĩ trong đầu, hỏi Thu Phinh:

- Tô Nguyệt đâu? Vì sao người không ở bên nàng hầu hạ ?

Thu Phinh trên mặt cười hiện lên một tia bối rối khó phát hiện, nói:

- Tiểu thư ở thiện thất, không cho nô tỳ đi theo.

Hoàng Phủ Luật trầm mặc liếc nhìn nàng một cái, hướng thiện thất mà đi.

Trong phòng, Tổ Nguyệt ở dưới ngọn đèn tĩnh tọa, luôn như vậy, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hắn đứng ở ngoài cửa lẳng lặng nhìn nữ tử dưới đèn, cảm giác có chút xa lạ.

- Tổ Nguyệt.

Hắn đi vào.

- Suy nghĩ cái gì?

Mạnh Tổ Nguyệt đứng lên, nhẹ nhàng cười:

- Suy nghĩ chuyện ngày mai, Luật, ta. – Rồi lại có chút muốn nói lại thôi.

Hoàng Phủ Luật nắm lấy tay nàng, đem tay nàng bao vây ở trong lòng bàn tay dày rộng của mình, đau lòng nói:

- Tổ Nguyệt, trải qua nhiều chuyện như vậy, chúng ta rốt cục đã có thể gần nhau rồi. – Sau đó đem nàng kéo vào trong lòng mình.

Mạnh Tổ Nguyệt lặng im, một lúc lâu sau, nàng nói:

- Luật, nếu có một ngày chàng phát hiện người bên cạnh chàng đã thay đổi, chàng sẽ tha thứ cho người đó sao?

Hoàng Phủ Luật nâng thân thể của nàng dậy, nhìn vào mắt của nàng:

- Tổ Nguyệt, nói cho bản vương biết, nàng có điều gì muốn nói, đừng không?

Mạnh Tổ Nguyệt ôm thắt lưng hắn, đem trán đặt ở trong ngực nam nhân, thấp giọng:

- Ta không có, ta chỉ là nói nếu.

Hoàng Phủ Luật ôm chặt nàng, cũng là một đôi mắt ưu sầu. Tổ Nguyệt, thủy chung là có ẩn hàm không thể cùng hắn kể ra.

Cuối cùng, nữ tử trong ngực hắn đột nhiên nâng mắt lên, nhu thuận:

- Kỳ thật Tổ Nguyệt hy vọng Luật chàng có thể đem Ngọc Khanh tìm trở về, ngày mai sắc phong đại điển vốn nên là của nàng.

Một câu này, yết hầu nam nhân căng thẳng, vết thương trong lòng hắn có chút đau lại có chút nóng giận, hắn xiết chặt nữ tử, có chút bị thương:

- Tổ Nguyệt, vì sao ngươi phải bảo bản vương hướng người khác? Ngươi mới là thê tử của bản vương, ngươi vì bản vương chịu nhiều khổ cực như vậy.

Mạnh Tổ Nguyệt lần này không hề nói gì, cũng chỉ ôm sát thắt lưng hắn, ở trong lòng hắn rơi xuống một giọt lệ.

Nam nhân còn lại là ôm chặt nàng, mắt nhìn ngoài cửa sổ, tâm ẩn ẩn đau.

Bởi vì hiện tại không phải mùa hái trà, tuy rằng chân nàng đã khỏi hẳn, cũng đã đi đến sườn núi giúp hái trà, lại vẫn là ngày một càng gầy. Hiện tại các nàng, chỉ có thể ăn rau xanh uống cháo.

Hơn nữa buồn nôn nhiều, nàng càng ngày càng gầy.

Nàng không lo lắng cho thân mình, mà chỉ sợ như vậy sẽ làm cho đứa con trong bụng còn chưa thành hình đã chống đỡ không được.

Sau đó chỉ có thể hết ngày dài lại đêm thâu thêu đồ, làm nhiều tú phẩm cảm lên trán để bán.

Hôm nay, nàng đem tú phẩm đặt trong một cái giỏ trúc, đi bộ đi tới gần trấn nhỏ.

Tuy nói là tới gần, nhưng nàng cũng chỉ tìm hai lâu mới vừa tới.

Nàng một thân vải thô áo tang, tóc dài dùng khăn khế buộc gọn lên, hai má trắng nõn không son phấn, cũng là thiên tư khó nén, luôn trêu chọc ánh mắt người qua đường, khiến người không nhịn được phải ngoái lại.

Nàng trên lưng đeo giỏ trúc, không nhìn ánh mắt nam nhân kinh diễm, ở bên đường tìm một khoảng đất trống dưới một cây lớn, dùng vải bố trải ra, sau

đó đem tú phẩm sắp ra ở trên đó.

Không lâu sau liền có một ít nữ tử lại đây nhìn, đầu tiên là tán thưởng tú phẩm xinh đẹp, nhưng lấy lên liền thất vọng buông xuống.

- Đây chất lượng quá kém, sờ lên làm đau tay của ta.

Một vị quần áo trung niên nói, trong mắt tràn đầy hèn mọn.

- Đẹp thì đẹp, nhưng vải dệt quá kém.

- Ta đây giảm giá cho người.

Ngọc Thanh tuy rằng không thích sắc mặt kia, nhưng vì cuộc sống, đành nhẹ giọng nói.

Một lão phụ nhân nhìn Ngọc Thanh, liếc mắt một cái:

- Giảm ta cũng không mua. Tiểu Thúy, chúng ta đi. – Nói xong dẫn theo nha hoàn phía cao ngạo rời đi.

Phụ nhân khác cũng có chút bị ảnh hưởng, đều buông tú phẩm trong tay, thờ dãi:

- Chất lượng là kém một chút, dùng sẽ làm da bị hại.

Vì thế, hai canh giờ sau, nàng chỉ bán được hai bộ tú phẩm. Nhưng là bán ra giá thấp.

Nàng xem trên đường người đến người đi, có chút khóc không ra nước mắt.

Đồ tú của nàng là không bán được, người trước mắt nàng vòng vo chỉ để mua ít đồ tú, cho dù nàng giảm giá đem hết lời cũng không nghĩ tới phụ nhân đó nói khó nghe như vậy.

Có thể là bởi vì vài ngày nay đều là uống thanh trúc, hơn nữa thân mình quá độ mệt nhọc, lúc này nàng đột nhiên văng vắt một trận mê muội, vội vàng chống người vào cây đại thụ bên cạnh.

Sau đó lẳng lặng dựa vào thân cây, không dám làm gì, chờ kia trận mê muội kia qua đi.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy thực bất lực.

Lúc này, có phụ nhân về mặt có ý cười đi tới, đầu tiên là nhìn qua tú phẩm trên mặt đất, sau đó về mặt hiền lành nói:

- Ta xem người này tú phẩm đó là đồ tốt, Xuân Hương lâu chúng ta cần mua một ít tú phẩm, nếu cô nương người nguyện ý, ta đem tất cả tú phẩm của người mua hết, hơn nữa để người ở lâu của chúng ta làm tú nương, thế nào?

Ngọc Thanh thoáng mê muội, nàng nghe được phụ nhân muốn mua tú phẩm của nàng, trong tâm thoáng chốc có mừng rỡ.

Nàng vội vã, không ngừng gật đầu:

- Ta nguyện ý, chỉ cần người thích tú phẩm của ta, mua tú phẩm của ta là được. – Nói xong rất nhanh thu thập đồ trên cát vào giỏ trúc.

- Đi theo ta. – Phụ nhân đánh giá nàng liếc mắt một cái, đi đến phía trước.

Ngọc Thanh đi theo sau nàng, tâm nàng có tia hy vọng lóe lên.

Cuối cùng cũng có người thưởng thức tú phẩm của nàng, nhưng lại để nàng làm tú nương, như vậy, nàng cùng Tiểu Xu về sau cuộc sống có thể cải thiện một chút.

Vui sướng chờ mong, đi một đoạn đường, mới phát hiện phụ nhân kia là mang nàng hướng một ngõ nhỏ tắt hẻo lánh mà đi, bốn phía sớm không có người ở.

Nàng dùng cước bộ, khăn trương:

- Đây là Xuân Hương lâu của người sao? Ta đây không đi.

Phụ nhân xoay người lại, gương mặt hiền lành sớm đã không thấy bóng dáng, thay thế là vẻ mặt ngoan độc:

- Nữ nhân xinh đẹp này đi làm tú nương có điểm đáng tiếc, sao không đi làm hoa nương nổi tiếng, nhìn bộ dáng như tiên này, về sau nhất định có thể làm hoa khôi.

- Không!

Ngọc Thanh kinh hãi, vội vàng quay lưng chạy đi.

Chạy ra vài bước, đón trước mặt nàng là một nam tử dâm loạn ngăn trở đường đi của nàng, nam tử thấy nàng, về mặt kinh diễm:

- Không thể tưởng được Hạnh nương tìm chính là nữ tử tuyệt sắc như thế, đem nàng bán đi thanh lâu thật đáng tiếc, Viên Tam ta đang cần nương tử đây!

Lời này phát ra làm Ngọc Thanh cả kinh lui về phía sau từng bước.

Hạnh nương trừng mắt liếc Viên Tam một cái:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, người cho người, người muốn xử trí như thế nào là chuyện của người, mau đem bạc ra đây.

Viên tam cười gian một tiếng:

- Thật không hổ là Hạnh nương, làm việc tuyệt không nói năng rườm rà một câu! Ba trăm hai, xem mặt hàng lần này tốt, cho nên bỏ thêm một trăm hai.

Sau đó từ bên hông rút ra tám ngân phiếu đưa cho phụ nhân.

- Hiện tại cầm ngân phiếu nhanh đi thôi, Viên Tam ta hiện tại bị Tiểu nương tử xinh đẹp này trêu chọc khiến tâm dương khó nhịn.

Hạnh nương tiếp nhận ngân phiếu, hiểu ý, cười:

- Hạnh nương ta đây sẽ không quấy rầy chuyện tốt của người, lần này là viên tam người gặp may mắn, gặp được mặt hàng tốt như vậy. – Nói xong phong tao cười duyên một tiếng, lắc lắc mông rồi đi.

Phía sau, Ngọc Thanh đã bị Viên Tam bức tới góc tường, nàng bối rối nhìn bốn phía, cổ lấy dũng khí nói:

- Nếu người còn qua đây, ta sẽ kêu người cứu mạng, nơi này sẽ có quan binh tuần tra.

Viên Tam tới gần nàng, cước bộ không ngừng, nụ cười dâm dăng:

- Người cứ việc hò hét, hôm nay là ngày Thân vương sắc phong chính phi, quan binh đều nghỉ để đi chúc mừng. Người là kêu rách yếm hầu cũng không ai quản, ha ha. Người liền ngoan ngoãn làm nữ nhân của Viên Tam ta đi. – Nói xong, đã như lang sói hướng tới góc nữ tử đang đứng kéo lại.

Giờ phút này, Ngọc Thanh khiếp sợ khi nghe hắn nói câu kia.

- Vương gia ở Thân vương sắc phong chính phi.

Thì ra hôm nay là ngày hắn sắc phong Mạnh Tổ Nguyệt.

Sau này, bọn họ liền sống mãi mãi bên cạnh nhau.

Lòng của nàng ần ần đau, ý thức mơ hồ, cho đến khi nam nhân bổ nhào vào thân thể của nàng, nàng mới bắt đầu giãy dụa.

Nàng liều mạng che chắn, kéo lại quần áo bị nam nhân dâm loạn kia làm cho xộc xệch, trong đầu tất cả đều là nam nhân nàng yêu cùng Mạnh Tổ Nguyệt ở trước mặt khắp mọi người trong thiên hạ cùng ôm nhau.

Đêm đó nàng ở lùm cây kia tuyệt vọng, ác mộng kia vẫn không đi, lại phát sinh ở thân thể của nàng lần nữa.

- Không cần!

Nàng ở trước nam nhân dâm loạn run rẩy không ngừng, kháng cự, hô lên, lại cuối cùng đợi không được nam nhân kia đến cứu nàng.

Lần này, lúc này, hắn đã ôm lấy người nữ tử, hướng khắp thiên hạ chiêu cáo lời thề của hắn cùng nữ tử kia.

Cuối cùng đem nàng để vào dĩ vãng, một câu lời thề sớm đã theo gió phiêu tán. Nàng cuối cùng đợi không được.

Nàng khàn khàn nói, toàn thân khí lực đều hết, giờ phút này nàng bị nam nhân hung hăng đặt ở dưới thân, nằm trên giường nhỏ, đụng mạnh vào người, nàng lại không có cảm giác đau.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, về mặt bị thương cùng chết lặng, nụ cười dâm dăng của nam nhân rốt cuộc không vào trong tai của nàng.

Cho đến khi thân thể của nàng không có sức nặng, bốn phía một mảnh yên tĩnh, thân thể của nàng bị kéo vào một cái ôm ấm áp, nàng vẫn không khóc không gọi, giống như một pho tượng không có sinh mệnh.

- Ngọc Thanh, tỉnh lại, không có việc gì. – Nam nhân gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, ngữ khí tất cả đều là run rẩy.

- Ngọc Thanh, hiện tại không có việc gì. – Hấn vỗ về sợi tóc của nàng, lo lắng không thể kèm chế được.

- Ngọc Thanh.

Nàng mở mắt ra, bị thanh âm của nam nhân làm cho chết lặng.

Mở ra lại nhắm chặt hai mắt vào, thấy rõ nam tử trước mắt, nàng rớt cục nước nở ra một tiếng, tựa vào trong ngực hấn, tìm về kinh hoàng cùng sợ hãi của mình

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Khẩn cầu.

Nam nhân coi ngoại bào của mình, bọc thân mình gần như trần trụi đang run rẩy của nàng, nhẹ nhàng ôm lấy, bước nhanh đến khách điểm.

Nơi này là khách điểm tốt nhất ở trấn Tường Vân, biển hiệu chữ vàng, ba tầng lầu các, mà trước đại môn còn có hai thị vệ đeo đao đứng, tựa hồ như để bảo hộ một nhân vật trọng yếu trong khách điểm.

- Ngự Sử đại nhân. – Thị vệ thấy nam nhân ôm Ngọc Thanh đi vào cửa liền cung kính thỉnh an.

Nam nhân không nói gì, ôm nữ tử trong ngực đi thẳng, hướng phòng lầu tốt nhất trên lầu hai mà đi.

Trước cửa, hai thị vệ cùng một gã sai vặt đang đứng chờ.

- Ngự Sử đại nhân, ngài đã về. – Gã sai vặt vội vàng giúp nam nhân mở cửa phòng, đưa đôi mắt tò mò nhìn nữ tử trong lòng nam nhân.

- Ở bên ngoài chờ đi. – Nam nhân phớt lờ một tiếng, ôm Ngọc Thanh đi vào phòng.

Hấn đem Ngọc Thanh nhẹ nhàng đặt ở trên giường, thân mình Ngọc Thanh vẫn run rẩy, mái tóc hỗn độn, trên mặt loang lổ nước mắt, hai mắt như nai con kinh hoàng bất lực.

Trên vai tất cả đều là xanh tím, rõ ràng sự sợ hãi kia hoàn toàn không thể biến mất.

Hấn nhìn nàng, trong lòng tất cả đều là đau lòng, chỉ sợ về sau, nữ tử này thoát không khỏi được bóng ma kia.

Giờ phút này, hấn rất muốn ôm nàng, cấp cho nàng ấm áp để dựa vào, rồi lại sợ dọa đến nàng, nên chỉ có thể mềm nhẹ gọi nàng một tiếng:

- Ngọc Thanh.

Nữ tử mi dài khẽ động, làm như nghe được thanh âm của hấn, ánh mắt rớt cục nhìn về phía hấn, lại chỉ là thoáng nhìn, đột nhiên lại đem thân mình lui ở góc giường, trấn đề ở trên gối, cúi đầu:

- Ta muốn yên lặng một chút.

Nam nhân không thể không đứng dậy, ức trụ lo lắng của mình lại, an ủi nàng một câu:

- Ngủ một giấc sẽ không sợ nữa. – Nói xong liền đi ra ngoài.

Khi ra đến bên ngoài, hấn đối gã sai vặt canh giữ ở ngoài cửa nói:

- Tức khắc đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa, càng êm càng tốt.

- Vừa rồi nữ tử kia là...?

Gã sai vặt hỏi ra nghi hoặc của chính mình, tiếp tục nói:

- Vạ nhất nàng là người được phái tới.

Nam nhân đánh gãy lời nói của hấn:

- Nàng là một vị cố nhân của ta, ngươi không cần hoài nghi nàng. Tức khắc đi chuẩn bị xe ngựa!

- Vâng, tiểu nhân sẽ đi chuẩn bị. – Gã sai vật lúc này mới yên tâm lui xuống làm việc.

Chờ thân ảnh gã sai vật biến mất ở chỗ rẽ, nam nhân lập tức hướng khách phòng bên cạnh mà đi.

Vào cửa, đi đến phía đằng sau bình phong, sau đó liền nghe được một trận thanh âm đang thoát y.

Sau một lúc lâu, chờ lúc hắn đi ra, đã là một bộ dáng công tử ngọc thụ lâm phong tuấn lãng, còn thấy được bộ dáng cao lớn thô kệch.

Hắn bên môi mang theo một chút tà nịnh, cười đi tới bên cửa sổ, nhìn người bên ngoài qua lại, mắt hẹp dài híp lại.

Những tên cầm thú kia đều giống nhau, đều đáng để hắn phỉ đi, không thể khoan dung, đó chỉ là trừng phạt nho nhỏ của hắn đối với hành vi cầm thú của bọn họ.

Về phần Hạnh nương kia, hắn nhất định trực tiếp đem nàng ném vào hoa lâu hạ đẳng nhất, để cho nàng ta tự mình nếm thử chút tư vị bị ngàn người chà đạp.

Nghĩ vậy, mày kiếm hơi nhú lại, hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được chính là, ở chỗ này lại gặp được Ngọc Thanh.

Tất cả nguyên do, hắn đều biết.

Ba người cùng có tình, nhất định là dây dưa không rõ, cũng nhất định có người bị thương tổn.

Cho nên, Ngọc Thanh lựa chọn rời đi.

Lúc Ngọc Thanh bị thương tổn, Hoàng Phủ Luật kia căn bản là không phát hiện ra, bởi vì trong mắt hắn chỉ có Tô Nguyệt.

Hắn chỉ nghĩ đến Hoàng Phủ Luật chậm rãi nhận thức Ngọc Thanh, rồi yêu thương Ngọc Thanh, không nghĩ tới Tô Nguyệt mất tích đã hơn một năm đột nhiên trở lại.

Vết thương trong tâm của Ngọc Thanh, hắn thấy được.

Hắn, vì nàng mà đau lòng.

- Ngự Sử đại nhân, xe ngựa đã chuẩn bị tốt.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm gã sai vật.

Bên cửa sổ, nam tử ngân bào lập tức thu hồi ánh mắt, hướng đến bức họa bên vách tường vẽ nước từ trên núi chảy xuống đi đến, thoáng chốc bình hoa trên tường thoáng chuyển động, liền xuất hiện một đạo cửa ngầm đi thông cách vách.

Hắn đi vào, cửa ngầm đóng lại, vách tường lập tức khôi phục lại nguyên dạng.

Trên giường, nữ tử vẫn ôm chính mình lui vào góc giường.

Nghe được tiếng vang, chỉ thân nhiên liếc mắt một cái, lại trầm lặng quay về suy nghĩ của mình.

- Ngọc Thanh, nàng sao rồi? Ta hiện tại mang nàng rời khỏi nơi này. – Hắn đi tới bên giường, đối nữ tử nói nhỏ.

Nữ tử không nói gì, chỉ ôm y bào rộng thùng thình kéo sát vào người, lẳng lặng ngủ.

Hắn khẽ ôm nàng lên, mang nàng hướng ngoài cửa mà đi.

Gã sai vật ngoài cửa vẫn ở đấy, hắn liếc mắt một cái nhìn đôi nam nữ trước mặt, trong mắt hiện lên một tia tối.

Rồi sau đó đối nam tử mặc ngân bào nói:

- Xe ngựa đứng ở cửa sau.

- Hào. – Nam tử đã biết, ôm nữ tử vẫn không nói ra tiếng hướng cửa sau của khách điếm mà đi.

Cửa sau yên ắng quả nhiên có một chiếc xe ngựa đơn sơ, đầu xe có một lão nhân đang ngồi.

- Tần đại ca, ta muốn quay về thôn Sơn Trà. – Ngọc Thanh luôn im lặng rốt cục cũng mở miệng, thanh âm cũng là có chút khàn khàn.

Tần Mộ Phong cười sùng nịnh:

- Ta trước mang người đi mua một bộ quần áo nữ tử, sau đó quay về Thôn Sơn Trà. – Nói xong đỡ Ngọc Thanh lên xe, phân phó xe phu lên đường.

Thời điểm bọn họ trở lại thôn Sơn Trà, sắc trời đã sắp tối sầm xuống.

Ngọc Thanh đã thay một bộ tã y mộc mạc, trên lưng đeo chiếc giỏ trúc, đi đến ngôi nhà gỗ nhỏ liền gỗ cửa, trên gương mặt thê lương của nàng hiện lên một chút ý cười điềm đạm bình yên.

- Tiểu Xu, tỷ tỷ đã trở lại.

Nàng đối với nữ tử ở bên cạnh bàn gọi, tươi cười nói.

Tần Mộ Phong có chút đau lòng, hần rốt cục đã hiểu được nàng vì cái gì kiên trì muốn tìm cái giỏ trúc kia về, kiên quyết muốn mua bộ y phục mộc mạc như vậy, thì ra nữ tử thiện lương này không muốn để cho người tỷ muội như Tiểu Xu lo lắng.

Dưới ngọn đèn, nữ tử đứng dậy:

- Tỷ tỷ, người rốt cục đã trở lại, Tiểu Xu đã làm đồ ăn rồi, chỉ là bây giờ đã nguội.

Ngọc Thanh có chút đau lòng:

- Ân, Tiểu Xu vất vả rồi, tỷ tỷ hôm nay gặp Tần đại ca, cho nên trở về hơi muộn.

- Trang chủ tới nơi này ?

Tiểu nha đầu rốt cục thấy được nam nhân phía sau Ngọc Thanh, hoảng hốt la lên:

- Trang chủ, người đã đến rồi!

Ngay sau khi kinh hãi, lại trầm tĩnh hẳn xuống.

- Nơi này thực bé, ủy khuất trang chủ rồi.

Tần Mộ Phong nhìn hết thấy mọi thứ trước mắt, trái tim đau đớn.

Một gian nhà gỗ rất nhỏ, thậm chí không có bằng một phần mười nội phòng của hần.

Dùng tám ván gỗ ngăn cách thành một gian nhỏ, chỉ có một cửa sổ nhỏ để mở hé ra, dùng gỗ sam gọt đẽo thành một cái bàn vuông, bốn thanh y, cũng chưa sơn, đã có dấu vết của năm tháng.

Trên bàn đặt một ngọn đèn duy nhất, dưới đèn một mâm cơm chỉ có thức ăn chay, cơm mềm nhuyễn không thấy gạo.

Lại nhìn tiểu nha đầu đáng yêu xinh đẹp trước mắt này, hé ra khuôn mặt hồng nhuận hơi gầy, da mặt bị phơi nắng trở nên hơi sạm, một đôi mắt to tràn đầy mệt mỏi, làm cho người ta không khỏi đau lòng.

Khó trách Ngọc Thanh gầy như vậy. Thì ra hai nữ tử này sống ngày ngày đều kham khổ.

Hần đột nhiên rất muốn đánh tên Hoàng Phủ Luật kia một chưởng.

Hôm nay hần ôm lấy Tô Nguyệt chiều cảo thiên hạ chính phi của hần đã trở về, lại không biết thê tử của mình đang nơi thâm sơn cùng cốc này chịu khổ!

Như vậy đối với Ngọc Thanh, thật không công bằng.

- Tần đại ca, ngồi xuống cùng nhau ăn đi. Ta đi nấu thêm chút cơm.

Ngọc Thanh buông đĩa trúc, đối hần cười nhẹ tỏ ý xin lỗi, muốn đứng lên.

Tần Mộ Phong đột nhiên nắm lấy tay nàng, kéo ra ngoài.

- Tần đại ca.

Đi thẳng đến dưới tàng cây hoa trà bên ngoài sân, hần mới buông tay nàng ra.

- Ngọc Thanh, theo ta tới Diệp Lạc sơn trang, để cho ta có thể chiếu cố người thật tốt. – Dưới ánh trăng, cặp mắt kia thực kiên định, cũng cất giấu tình cảm nào đó.

Ngọc Thanh né tránh lửa nóng trong mắt hần, nhìn về phía màn đêm mông lung ở phía núi xa, nói:

- Ta thích nơi này.

Tần Mộ Phong ôm hai vai của nàng, trong lời nói tất cả đều là đau lòng:

- Ngươi rất gầy, ngươi biết không? Ta không đành lòng nhìn ngươi khổ như vậy.

Ngọc Thanh nhìn về phía hắn:

- Tuy rằng khổ, nhưng ta không oán. Ta thích nơi thanh tịnh này.

Sau đó ảm đạm cười, lơ đãng giống như không còn chút mảy may quan tâm đến, nói:

- Tần đại ca như thế nào lại đến nơi này?

Tần Mộ Phong cuối cùng cũng vô lực buông nàng ra, nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời đêm kia:

- Đến làm một chuyện trọng yếu, chờ xong xuôi việc này sẽ quay về kinh.

- Thịnh Tần đại ca sau khi quay về kinh giúp ta giữ bí mật, được không?

Hắn nhìn về phía nàng:

- Ngươi trốn tránh hắn như vậy, có thể quên được hắn sao?

Ngọc Thanh trầm mặc.

Tần Mộ Phong thật sâu liếc nhìn nàng một cái, lại nói:

-Ta hiện tại phải về khách điểm, ngày mai lại đến nhìn ngươi, ngươi nhất định phải chiếu cố chính mình thật tốt.

Nói xong xoay người đi, một lát sau liền biến mất trong bóng đêm.

Còn lại Ngọc Thanh lẳng lặng nhìn vầng trăng sáng, suy nghĩ mông lung.

Nàng, thật sự quên được hắn sao?

Ngày thứ hai, Tần Mộ Phong quả thực đúng hẹn đến thôn Hoa Sơn Trà, từ rất xa đã nhìn thấy Ngọc Thanh cùng Tiểu Xu đang hái trà giữa sườn núi.

Hắn đầu tiên là đem một ít đồ dùng bên trong xe ngựa ra để vào trong ngôi nhà gỗ nhỏ, sau đó mới đi ra giữa sườn núi.

Trên khắp sườn núi, rải rác các cô nương với mười đầu ngón tay lưu loát ngắt lấy những búp trà tươi non.

Hắn một thân tổ bào đi lên sườn núi, không lâu sau liền gặp, các cô nương dừng lại động tác trong tay lại, nhìn về phía hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức có thẹn thùng.

Hắn cười khẽ, chỉ là nhìn trong đám người đó, thấy sắc mặt hơi tái nhợt của nữ tử kia.

Nàng thấp mắt cúi người, không phát hiện ra hắn đã đến.

Cho đến khi Tiểu Xu lấy khữu tay nhẹ nhàng huých nàng một chút, nàng mới hồi thần lại. Nàng nhìn hắn, có chút khẽ cắn cánh môi.

Hắn hướng nàng đến gần, mới phát hiện mặt nàng màu tái nhợt kia càng tái lợi hại. Động tác khẽ cắn môi kia làm như cực lực chịu đựng cái gì.

- Ngọc Thanh, ngươi không thoải mái sao?

Hắn mới vừa hỏi xong câu này, liền thấy nữ tử ôm bụng, thần sắc thập phần thống khổ.

- Đau – Nàng hô lên một tiếng, sau đó thân mình liền ngã xuống.

Hắn kinh hoàng, luống cuống vội vàng ôm lấy nàng, hướng đường xuống dưới chân núi chạy đi.

Chung quanh đó, thủy chung là không tìm được y quán nào.

Hỏi thăm mới biết, thôn trang này không có thầy thuốc, muốn thầy thuốc xem bệnh phải đi đến trấn trên.

Rất cực, hắn không thể không ôm nàng lên xe ngựa.

- Mau, đi đến trấn trên! – Hắn phân phó phu xe.

Nữ tử trong lòng hắn ôm bụng, nàng mở mắt ra, suy yếu nói:

- Tần đại ca, đứa nhỏ trong bụng ta có thể đã xảy ra chuyện, nhất định phải giúp ta bảo trụ đứa nhỏ này, ta không thể không có nó. Tần đại ca.- Trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

Tần Mộ Phong ôm chặt nàng, ngực bỗng đau đớn.

- Không có việc gì, chúng ta lập tức đi tới y quán, người nhất định có thể thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ này.

Nói xong lớn tiếng phân phó phu xe:

- Nhanh lên một chút nữa, mau! – Chỉ nghe sau đó tiếng vỗ ngựa càng thêm dồn dập.

Đội đến cửa y quán, hắn ôm nàng rất nhanh vọt vào trong, hướng thầy thuốc quát:

- Mau tới giúp nàng nhìn xem, trong bụng nàng có thai nhi!

Lão Đại phu liền đi qua, lưu loát xem mạch đập của Ngọc Thanh, sau đó rất nhanh kê đơn thuốc.

Tần Mộ Phong nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Ngọc Thanh, nhìn nàng nhú chặt mày, lo lắng không thể kiềm chế mình.

Tức khắc liền thấy một tiểu nha đầu bưng chén thuốc tới, lão Đại phu nói:

- Mau đem cho nàng ăn đi, nàng bị động thai khí.

Tần Mộ Phong nâng thân mình Ngọc Thanh lên, đem nàng tựa vào trong lồng ngực mình, sau đó tiếp nhận chén thuốc trong tay tiểu nha đầu, cẩn thận giúp nàng uống.

Lão Đại phu ở bên cạnh thở dài:

- Người không nên cho nương tử của người mệt nhọc như vậy. Nàng hiện tại đang có thai, phải nghỉ ngơi cho tốt, không thể bị chấn kinh. Nếu vừa rồi đến chậm một bước, thai nhi trong bụng chưa hình thành này không chừng phải thành thai tử (chết) trong bụng.

Tần Mộ Phong không nói gì, đem chén thuốc Ngọc Thanh mới uống để qua một bên, gắt gao ôm vào trong ngực, đau lòng nhìn dung nhan tái nhợt của nàng.

Hắn nhìn lông mi nàng khẽ động, trên đôi môi mỏng không chút huyết sắc run rẩy, phát ra lời nói mỏng manh:

- Hải tử của ta. bảo vệ được không?

Hắn ôm chặt nàng thêm một ít, thương tiếc nói:

- Thầy thuốc nói không có việc gì, người hiện tại phải nghỉ ngơi thật tốt, đem thân mình tĩnh dưỡng, đứa nhỏ mới có thể khỏe mạnh.

Nàng nghe lời, nhắm lại đôi mắt, lẳng lặng ngủ.

Thầy thuốc liếc hắn một cái, đi ra ngoài thất, hắn đứng dậy đi theo đi ra ngoài.

- Phu nhân này thân mình về sau nếu không điều dưỡng tốt, chỉ sợ tùy thời điểm đều có thể sinh non.

Lão Đại phu vỗ vai nam tử, lời nói chân tình.

- Không thể lại làm cho nàng mệt nhọc quá độ, cũng không thể làm cho nàng lại bị kinh hách, nữ nhân có thai không có bổ được thì thai nhi trong bụng sẽ dị dạng hoặc thành thai tử. Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là trong cơ thể nàng có một loại độc tố mạn tính, cho nên làm cho âm hư.

Tần Mộ Phong mày kiếm nhíu lên, nhớ tới tình cảnh lần trước Hoàng Phủ Luật ôm nàng đi Y Hồng lâu.

Luật nói trong người Ngọc Thanh có một loại độc không thể giải được, là kì độc trên giang hồ.

Hắn vội vàng hướng vào nội thất mà đi, nàng nữ tử trên nhuyễn塌 lên, đưa tay bắt mạch, ngay sau đó, khuôn mặt tuấn tú sùng sốt lộ vẻ trầm trọng.

Hai ngày sau, hắn mang theo nàng ngồi ở dòng suối nhỏ gần thôn Hoa Sơn Trà.

- Ngọc Thanh, thầy thuốc nói người bị kinh hách, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn thủy chung là luôn lo lắng, đối phương không phát hiện ra thân phận của hắn, cho nên tìm tới Ngọc Thanh?

Sắc mặt Ngọc Thanh đã có đôi chút hồng nhuận, nhìn núi phía xa, thấp giọng:

- Ta sợ vách núi đen.

Tần Mộ Phong có chút hiểu được :

- Nếu sợ độ cao, vì sao còn muốn đi hái trà?

Ngọc Thanh cười khổ:

- Ta cùng Tiểu Xu một thân nghèo khó, không hái trà thì không có com ăn. Huống chi, trong bụng ta còn có một đứa nhỏ. — Trong mắt lại lộ ra vẻ kiên cường.

Tần Mộ Phong xoay thân mình của nàng lại, để cho nàng nhìn thẳng vào hắn rồi nói:

- Vì đứa nhỏ, ngươi theo ta quay về kinh được không? Để cho ta chiếu cố mẫu tử các ngươi. Ngươi hiện tại thân mình thực suy yếu.

Hơn nữa tùy thời đều có thể xảy thai, những lời này hắn là không nói nên lời, hắn sợ nữ tử này không thừa nhận nổi.

- Ta không muốn trở về nơi đó.

Vì đứa nhỏ trong bụng nàng đã dao động. Nhưng, nơi đó thủy chung vẫn khiến nàng thương tâm.

- Ta ở ngoài thành có một biệt viện, nơi đó rất thanh tịnh, thích hợp để dưỡng thai, cũng cách kinh đô khá xa. Ta để cho Dung đại nương chiếu cố ngươi, để các ngươi có thể hảo hảo đoàn tụ, không phải tốt sao?

Phượng di nương. Nàng không thể bỏ qua lão nhân gia, nàng liên lụy biểu ca nhiều lắm.

- Còn có Tiểu Xu, nha đầu kia chịu không ít khổ, mặt cũng gầy đi rất nhiều.

Còn có Tiểu Xu thân như tỷ muội này, đi theo nàng quả là chịu nhiều khổ lắm.

Nàng nhìn dòng nước suối trong suốt, cuối cùng gật gật đầu:

- Cảm ơn ngươi, Tần đại ca.

Tần Mộ Phong nở nụ cười:

- Hai ngày sau ta tới đón ngươi, chúng ta cùng nhau trở về.

- Ân. — Ngọc Thanh đáp nhẹ, mày đẹp hơi nhú lại.

Qua hai ngày, hắn mang nàng đến tòa biệt viện.

Nơi đó quả nhiên là thực u tĩnh, bốn phía cây cối xung quanh, không khí rất thoáng mát.

Bọn họ không có vào thành, mà là trực tiếp đến đây.

Trong viện thực thanh nhã, đi thông tiền đến thính đường nhỏ trên có bày tu bồ ngọc kỳ lân rất tinh tế, bao quanh hành lang gấp khúc là hoa mẫu đơn, lắng lắng, nghe thấy âm thanh vui vẻ của cây cối chim chóc kêu lên.

Tiền thính có hai tổ y nha hoàn, một lão phụ nhân từ đại sảnh lao tới.

- Thanh nhi!

- Phượng di nương. — Ngọc Thanh nhìn lão phụ nhân, trong lòng tràn đầy áy náy.

Dung Phượng nương tiến lên từng bước, đau lòng nhìn Ngọc Thanh gầy đi không ít, tất cả ngôn ngữ đều chất chứa trong lòng.

Từ trước đến nay, tất cả mọi thứ của Thanh nhi đều là nàng một tay tạo nên.

Nếu không có ngày ấy, nàng đem Thanh nhi hướng đến bên người nam nhân kia, cũng sẽ không có kết cục ngày hôm nay.

Nếu nam nhân kia cùng Thanh nhi có thể yêu nhau, như vậy tất cả chuyện cũ trước kia đều có thể theo gió phiêu tán.

Dù sao Dung Phượng nương vẫn ngầm biết, định là muốn Thanh nhi phải có được hạnh phúc.

Nàng vốn tưởng rằng nam nhân kia yêu thương Thanh nhi, không nghĩ tới hắn cuối cùng lại phụ Thanh nhi.

Đều là nàng sai, sai ở lúc trước không nên vọng tưởng lợi dụng Thanh nhi vì Vân nương báo thù, chưa từng nghĩ cứ như vậy lại hại Thanh nhi.

Lại liếc mắt một cái nhìn nam tử mặc ngân bào phía sau Thanh nhi, lòng của nàng lại có một chút an ủi.

Ít nhất bây giờ còn có một nam nhân yêu Thanh nhi.

Áp chế suy nghĩ trong lòng lại, đưa nữ tử gầy yếu vào nhà, tất nhiên hai người liền một phen hàn huyên.

An trí tốt cho Ngọc Thanh xong, Tần Mộ Phong đi đến Thân vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Ân đoạn nghĩa tuyệt.

Lúc này, Hoàng Phủ Luật đang ở thư phòng xử lý công sự.

Đây là thói quen được dưỡng thành trong một tháng qua của hắn, mỗi ngày ở thư phòng đợi đến đêm khuya, sau đó mới quay về tẩm cư.

Không đợi hạ nhân thông báo, Tần Mộ Phong trực tiếp đi vào thư phòng.

Nam tử áo bào xanh đen ở dưới đèn phê duyệt công văn, mày kiếm khóa chặt.

Nghe được thanh âm mở cửa, người trong phòng nâng mắt lên.

- Tổ Nguyệt có khỏe không? – Tần Mộ Phong một thân ngân bào, nhàn nhã ngồi trên ghế.

- Rất tốt.

Hoàng Phủ Luật đứng dậy, đi đến bên cạnh Tần Mộ Phong ngồi xuống, sau hai chữ này không còn nói gì về Tổ Nguyệt nữa.

Tần Mộ Phong trêu ghẹo hắn:

- Thật vất vả mới tìm được Tổ Nguyệt, ngươi nên quý trọng một đêm đẹp mới phải.

Hoàng Phủ Luật nghe ra trong lời nói của hắn có một tia ý tứ khác, hắn nhìn về phía khuôn mặt trêu tức kia, lại tìm không ra ở trong mắt hắn có điểm gì khác.

Sau đó nói:

- Chuyện ở Tường Vân trấn thế nào?

Tần Mộ Phong khôi phục vẻ đứng đắn, nghiêm túc nói:

- Chức danh Ngự Sử này thật ra giả dạng rất tốt, tuy rằng không có đem người làm chủ phía sau màn dẫn đến, nhưng thật ra ta đã nghĩ bắt được con cá nhỏ đó, cuối cùng không phải là không có manh mối.

Hắn cười khê:

- Ngươi đã nghĩ ra điểm quan trọng rồi, nhưng nếu thực sự ta bị tiểu hồ ly kia mê hoặc, phỏng chừng chính mình đã chết ở nơi nào cũng không biết. Ha ha, có ý mang thông tin đi ra ngoài, nói Ngự Sử đại nhân đi Tường Vân trấn giải sầu. Phô trương thật là lớn, làm cho Ngự Sử đại nhân ta phải dạo xem phong cảnh một hồi, còn gặp.

Ý thức được mình nói lỡ, vội vàng sửa miệng:

- Luật, ngươi đã sớm biết đối phương đoán trước được Ngự Sử đại nhân đến?

Hoàng Phủ Luật tất nhiên là hiểu được hắn có chút nói không ra, cũng không truy đuổi đến cùng chuyện hắn không muốn cho biết, chỉ nói:

- Là ta phỏng đoán, không nghĩ tới bọn họ thật sự lại làm như vậy. Từ ngũ phẩm đến nhất phẩm, bọn họ đều manh động, thật sự là càng ngày càng không kiêng nể gì.

Hắn dừng lại, lại nói:

- Sát thủ trong Tông nhân phủ kia không biết đường thoái lui, rốt cục lại nhất quyết khai làm chủ giả, quả nhiên vẫn là Tiêu Như Tự. Chỉ là hắn cùng Hồng Y Thánh cầu kết lại. Hiện tại đang đuổi bắt hắn, lần này, định sẽ trực tiếp đưa hắn đến địa phủ.

- Hồng Y Thánh này mai danh ẩn tích đã nhiều năm, bây giờ đang tính toán lấy lại quyền vị, chỉ là tựa hồ có hành động bí mật giết người, trên giang hồ sớm đã có nghe đồn, ma giáo hình như có dã tâm xưng bá. Bọn họ giỏi dùng độc, dùng được mê hoặc lòng người, làm cho người ta thành một con rối vì bọn họ làm việc.

Tần Mộ Phong nói ra một ít tin tình báo mình thu thập được.

Hoàng Phủ Luật nhíu mày kiểm lại:

- Thánh chủ Hồng Y Thánh tên Cừu Tuyết Linh?

Giờ khắc này, hắn nhớ tới lão phụ nhân trong động kia là thánh chủ Hồng Y Thánh đời trước, nể mặt mũi Thái Thượng Hoàng mới thả hắn cùng Ngọc Thanh đi.

- Nghe nói Cừu Tuyết Linh kia là tiền thánh chủ có đại đồ đệ Bạch Diệp Huyền chân truyền, làm ra độc Tinh Hoa.

- Cừu Tuyết Linh này đã định là thánh thủ Hồng Y Thánh, chỉ là nàng vì sao phải nhiều lần dấn thân vào chỗ chết?

Còn có mưu sát án thần bí.

Hai người lặng im, cảm giác được chuyện trầm trọng vốn đã hé ra khe hở lại dần dần đóng lại, có chút tìm không ra đầu mối.

- Luật, ngươi quả thực buông tha cho Ngọc Thanh sao?

Sau một lúc lâu im lặng, Tần Mộ Phong đột nhiên hỏi ra một câu này.

Khuôn mặt Hoàng Phủ Luật mang theo thống khổ, hắn nói, giọng khàn khàn:

- Ta trước mắt đang tìm nàng, không biết nàng đi nơi nào, nam nhân nhỏ gầy trước kia đưa tiễn nàng cùng phu xe đã mất tích.

- Nếu ngươi tìm được nàng, ngươi sẽ làm như thế nào? – Tần Mộ Phong hỏi lại.

Hoàng Phủ Luật mày kiếm khóa lại, trầm mặc.

Tần Mộ Phong nói:

- Luật, ngươi phải xem rõ ràng, ngươi rốt cuộc chính là yêu ai. Ta vẫn nghĩ người ngươi yêu là Ngọc Thanh, không nghĩ tới ngươi cuối cùng lại buông tha cho nàng. Chỉ có thể nói, ý trời trêu chọc lòng người a.

Thở ra một tiếng thở dài, hắn đối nam nhân mày kiếm đang khóa lại càng chặt kia tiếp tục nói:

- Đêm đã khuya, ngươi đi nghỉ đi, Tổ Nguyệt không chừng đang chờ ngươi. Ta không quấy rầy các ngươi nữa.

Sau đó xoay người rời đi, liền nghe được nam tử phía sau nói:

- Ta không thể buông tha cho Tổ Nguyệt, trước đây là ta phụ Tổ Nguyệt.

Cước bộ Tần Mộ Phong dừng một chút, quay đầu:

- Chỉ là, ngươi hiện tại cũng phụ Ngọc Thanh!

Hoàng Phủ Luật lại trầm mặc, người bên cạnh nắm chặt quyền lại.

- Nếu buông tha cho nàng, ngươi sau này không được hối hận, nếu không sẽ thương tổn nàng, nàng sẽ không chịu nổi.

Một câu sau này, Tần Mộ Phong cước bộ không ngừng đi, bước nhanh rời khỏi.

Hoàng Phủ Luật ngồi dưới đèn, lấy miếng ngọc bích trong ngực ra, ánh mắt tràn đầy ưu thương cùng thống khổ.

Sau khi biết được Ngọc Thanh có thai, Dung Phượng nương trong lòng vô cùng phức tạp. Nhưng xem bộ dáng Ngọc Thanh dùng mọi cách bảo vệ thai nhi bảo bối kia, nàng cũng không tiện nói gì nữa, cẩn thận chăm sóc nàng, hơn nữa cùng Tiểu Xu, tại biệt viện u tĩnh này đã thành người một nhà.

Sau khi được cẩn thận điều dưỡng, chiếc cảm nhẹn của Ngọc Thanh cuối cùng cũng mượt mà một ít. Nàng yên tâm một chút, chậm rãi bắt đầu cảm nhận được đứa con.

Mà trang chủ cách hai ngày sẽ đến biệt viện một lần, đầu tiên là ân cần thăm hỏi việc sinh hoạt của Ngọc Thanh, sau đó tìm Ngọc Thanh nói chuyện phiếm làm nàng cười một hồi, mới có thể rời đi.

Di nương đối trang chủ là càng ngày càng vừa lòng, rất mong chờ Ngọc Thanh có thể hồi tâm chuyển ý, đem tâm tư đặt ở trên người trang chủ.

Chỉ tiếc Ngọc Thanh luôn thản nhiên, nhìn không ra tâm tư nàng.

Hôm nay, Tiểu Xu bồi Ngọc Thanh đi thắp hương trên núi Phượng Linh, thuận tiện đi giải sầu. Mà nàng ở lại thật cẩn thận sắc thuốc, thật chậm rãi, giúp Ngọc Thanh bồi bổ thân mình.

Nửa tháng trước chỉ cần liếc mắt nhìn Ngọc Thanh một cái đã làm cho tâm nàng đau đớn vô cùng.

Thân mình Ngọc Thanh vốn dĩ đã gầy như liễu, giống như một trận gió đều có thể đem nàng thổi bay đi, cầm lại thêm gầy nhon, sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ không giống một nữ nhân có thai.

Nghe Tiểu Xu nói lại, mới biết được các nàng sau khi rời vương phủ lại chịu nhiều khổ như vậy, cho nên trang chủ hẳn luôn cẩn thận chu đáo chăm sóc nàng.

Xem ra trang chủ cũng là nguyện ý nhận đứa nhỏ này, chỉ là xem tâm ý Ngọc Thanh nữa thôi.

Nàng tin tưởng, trang chủ nhất định có thể mang đến hạnh phúc cho Ngọc Thanh. Hy vọng cái đứa nhỏ ngốc kia hồi tâm chuyển ý mới tốt.

Mở nắp ấm đun nước ra, một trận hương khí xông vào mũi, nàng lấy muối qua mức một ngum thuốc lên, sau đó vừa lòng chặc lưỡi. Sau đó một lần nữa cầm muối lên, sắc kỹ thuốc.

Mà bên núi Phượng Linh, Ngọc Thanh vừa mới hạ nhuyễn kiệu, Tiểu Xu đỡ nàng đi lên bậc thang.

Trên thềm đá không ít người đi lại cầu thần bái phật, đủ thấy miếu Phượng Linh này hương khói tràn đầy cỡ nào.

Các nàng đi được một nửa cầu thang đã mệt, thở hồng hộc.

- Tỷ tỷ, chúng ta còn tiếp tục đi sao? Cầu thang này quá dài.

Tiểu Xu lấy tay khăn lau mồ hôi trên trán ngọc, liều mạng thở phì phò.

- Đương nhiên phải đi, thật vất vả mới đến một chuyến. Nghe nói núi Phượng Linh phong cảnh cũng không tồi, chúng ta có thể thuận tiện ngắm cảnh.

Ngọc Thanh dùng khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi, hít sâu một hơi, tiếp tục hướng lên trên đi.

- Ân.

Tiểu Xu lấy lại khẩu khí, vội vàng đuổi kịp.

Khi các nàng đến miếu Phượng Linh, đã là giờ ngọ. Mà trong ngoài miếu Phượng Linh sớm đã chật ních nam nữ cầu thần bái phật.

Hai nữ tử đứng ở cửa miếu thở hồng hộc, mồ hôi đổ đầm đìa nhìn đám người chật chội phía trước mắt.

Tiểu Xu nhú mi, Ngọc Thanh vẫn cảm thấy thống khoái, ngồi ở biệt viện lấy đồ ăn, ăn hết phân nửa, cả ngày đều là ngồi hoặc nằm, ngay cả xương cốt đều mỏi yếu đi một ít.

Hôm nay, nàng cuối cùng là cảm thấy vui sướng rất nhiều, tâm tình cũng vui vẻ theo.

- Chúng ta mau vào đi thôi.

Khỏe mắt nàng mang theo ý cười, bước nhanh hướng đi đến trong miếu. Đây là lần đầu tiên, nàng cảm thấy thả lỏng thoải mái như thế.

- Ân.

Các nàng đầu tiên đi bái Từ Mẫu nương nương, Tiểu Xu đốt hương, Ngọc Thanh tiếp nhận, sau đó quỳ gối bò trước tượng thành tâm lễ bái, tóc dài trượt xuống theo mỗi lần dập đầu.

Tiểu Xu ở một bên nhìn, nhưng thật ra là rất khát cầu nương nương này có thể đưa tới cho tỷ tỷ một đứa con khỏe mạnh đáng yêu.

Ai cũng biết tỷ tỷ đem đứa nhỏ này so với mệnh mình còn trọng yếu hơn, nếu không cũng sẽ không đáp ứng trang chủ đến biệt viện này dưỡng thai.

Có đứa nhỏ, tỷ tỷ cũng còn có chỗ để dựa vào, cũng sẽ có niềm vui. Nàng hy vọng tỷ tỷ có thể chân chính mà vui vẻ.

- Chúng ta đi nơi khác một chút đi.

Ngọc Thanh lễ bái xong, liền đứng dậy, kéo Tiểu Xu đang đứng một bên chạy ra ngoài.

- Tỷ tỷ, chậm một chút. Cần thận động thai khí. – Tiểu Xu kêu to.

Ngọc Thanh ngoái đầu lại nhìn, cười:

- Không có việc gì, tỷ tỷ hôm nay trong lòng rất cao hứng.

Sau đó tiếp tục lôi kéo tay Tiểu Xu hướng đến mảnh rừng trúc thanh tịnh phía sau đại điện.

Tiểu Xu nhìn bóng dáng tổ y của nàng, yên lặng không nói gì, chỉ mong tỷ tỷ có thể chân chính coi bỏ hết khúc mắc trong lòng.

Phiên rừng trúc kia quả là u tĩnh, cùng đại điện huyên náo hoàn toàn bất đồng.

Lá trúc xanh nhạt rất tươi, từng lá dài nhỏ rủ xuống, mang nhiều điểm thanh lương. Giờ khắc này, các nàng đứng ở tiểu đình trong rừng trúc, cảm nhận hơi thở xanh tươi, phiền toái trong trái tim có một lát lắng xuống.

- Giờ khắc này nếu có thể đánh cảm thì tốt rồi, nơi này thực thích hợp gây một bản.

Ngọc Thanh nhìn phiên rừng trúc thấp giọng.

- Đáng tiếc trang chủ không lấy cảm từ vương phủ đến cho tỷ tỷ. – Tiểu Xu bĩu môi.

Ngọc Thanh lặng im.

Tiểu Xu lúc này mới ý thức được chính mình lỡ lời, vội vàng:

- Tỷ tỷ, chúng ta có thể lại mua đàn cổ, chỉ cần tỷ tỷ thích, trang chủ nhất định có thể tặng một thanh nhiều lương khác.

Ngọc Thanh nhìn màu xanh tươi trước mắt, trong mắt có ưu tư.

Giờ phút này, cũng có một nam nhân mặc cẩm bào hướng rừng trúc đi đến.

Hắn vốn là có chút chán ghét nơi ồn ào này, Tổ Nguyệt lại cố tình muốn tới nơi này, nói nơi này là nơi dân chúng cầu thần bái phạt rất linh nghiệm, cho nên hắn không thể không bồi nàng đến.

Bái thần phạt xong, Tổ Nguyệt đi tìm Tịnh Minh đại sư, vì thế hắn đến phiên rừng trúc này, chỉ nghĩ muốn tìm kiếm một chút im lặng.

Rất xa, hắn liền thấy được hai nữ tử đang đứng trong tiểu đình.

Đến gần lại ít rồi đột nhiên bóng dáng tổ y kia mãnh liệt va chạm vào trái tim.

Quần áo tổ sam, một thân cô tịch.

Bóng dáng kia, rõ ràng chính là Ngọc Thanh!

Trái tim hắn mãnh liệt co rút, hắn hướng nàng chậm rãi đến gần, tim đập càng lúc càng dồn dập.

Thân ảnh hàng đêm quanh quần ở trong mộng lại hiện ra, vẫn là mộng sao?

Hắn sợ trong một cái nháy mắt, thân ảnh kia liền không thấy gì nữa.

- Ngọc Thanh.

Hắn cuối cùng hô lên một tiếng này, thanh âm khàn khàn trầm thấp, ẩn hàm cảm xúc, ánh mắt gắt gao nhìn.

Nữ tử xoay người lại, hé ra một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo che kín khiếp sợ cùng ưu thương.

Nàng nháu mi, cánh môi khẽ nhếch. Cuối cùng liếc mắt một cái, rồi đột nhiên chạy vội về phía trước!

Nam nhân vội vàng đuổi theo, một phen giữ chặt nàng:

- Ngọc Thanh!

Nữ tử không có gãy dựa, cũng không có quay đầu lại, chỉ mặc hắn bắt lấy tay nàng, thân mình run nhẹ.

- Làm ơn cho ta đi, ta với ngươi đã không hề liên quan nữa.

Nam nhân ôm chặt thân thể của nàng, đem nàng hung hăng ôm vào trong ngực chính mình, găm nhẹ:

- Không có liên quan sao? Ngươi là nữ nhân của ta, chính là nữ nhân của Hoàng Phủ Luật ta! Ngươi tại sao lại đi? Không cần đi, không cần biến mất không chút dấu vết, Ngọc Thanh!

Lại đem nữ tử ghì chặt vào người, một đôi cánh tay hữu lực có run nhẹ.

Ngọc Thanh biết là không thể tránh hấn, nàng ở trong ngực hấn nâng mắt lên, nhìn khuôn mặt tuần tú khấn trương của hấn, cười lạnh:

- Là nữ nhân của ngươi thì thế nào? Ngươi còn không phải là lựa chọn buông tha cho ta?

Hấn nhìn nàng, thống khổ tràn ngập trong mắt.

Nàng nhìn hấn, cười đến rơi lệ.

- Thời điểm ta thiếu chút nữa bị người ta cưỡng bạo, ngươi ở nơi nào? Ở thời điểm ta sống khổ sở, ngươi ở nơi nào? Ha ha, ngươi chính là ôm lấy Tố Nguyệt của ngươi hướng khắp thiên hạ chiếu cáo lời thề của các ngươi, ôm lấy Tố Nguyệt của ngươi trần trọc triền miên, mà lời thề của ngươi đối với ta thì sao?

Nước mắt nàng tràn ngập trong mắt, theo lời nói lệ liên tuôn trào.

- Ngươi đã chọn buông tha cho ta, vậy thả ta ra. Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Hoàng Phủ Luật toàn thân lạnh như băng, trong lòng có chút bối rối trước nay chưa từng có.

Hấn ôm chặt nữ tử trong lòng, bắt lực rống giận:

- Không được nói như vậy, Ngọc Thanh! Mất đi ngươi, ta rất đau lòng. Không cần nói như vậy!

Nước mắt Ngọc Thanh rơi xuống càng lợi hại, nàng cười lạnh:

- Lại cuối cùng so ra cũng không bằng Mạnh Tố Nguyệt.

Nam nhân trầm mặc, hấn nhẹ nhàng buông nàng ra, nhìn về phía nữ tử bên cạnh.

- Tố Nguyệt.

Mạnh Tố Nguyệt một thân áo xám, lẳng lặng đứng ở bên cạnh, khuôn mặt thanh lệ một mảnh trầm tĩnh.

Nàng hướng Ngọc Thanh, mềm nhẹ nói:

- Muội muội tốt, cùng Luật hồi phủ đi, ta biết người Luật hiện tại yêu là ngươi.

Lời nói kia, thực lạnh nhạt, giống như chỉ thoáng nói, bất cần.

- Tố Nguyệt.

Hoàng Phủ Luật không thể tin nhìn nữ tử áo xám, lại từ trong miệng nàng nghe được như vậy.

Lần này, hấn không có nổi giận, cũng là đứng tại chỗ, ánh mắt sâu thẳm.

Lần đầu tiên Tố Nguyệt xuất hiện, hấn đã khiếp sợ, hấn nghĩ đến chính mình còn có thể như một năm trước, điên cuồng yêu thương nàng, sẽ ở Văn Hiến cung tìm lại dấu vết của bọn họ.

Lại cuối cùng, lực bắt tòng tâm.

Mới hiểu được, Tố Nguyệt thay đổi, mà hấn cũng đã thay đổi.

Hấn đối Tố Nguyệt, trong lòng tràn đầy áy náy, nàng đã vì chính mình chịu khổ, lại không cảm nhận được tình cảm mãnh liệt mặt đỏ tim đập trước kia.

Hấn cố gắng hồi tưởng ngọt ngào lúc trước cùng Tố Nguyệt trong đầu, lại cuối cùng xoay quanh một thân ảnh tố y nữ tử.

Cho nên hấn ngày ngày sợ đối mặt với Tố Nguyệt, không thể không làm công đến đêm khuya chờ Tố Nguyệt đã ngủ rồi đi nghỉ tạm.

Hấn đối Tố Nguyệt áy náy đã lại càng sâu, hấn như thế nào lại có thể bỏ xuống nàng mà không để ý?

Hơn nữa, Tố Nguyệt còn có nỗi khổ.

Hắn lại nhìn tổ y nữ tử, nhìn trên mặt bi thương làm tâm hắn đau rất, xót thương không thôi.

Câu ân đoạn tình tuyệt kia của nàng làm cho hắn hoàn toàn kinh hoàng, khoảng thời gian nàng biến mất, hắn ngày đêm giãy dụa, lại cuối cùng nhận không được đối nàng ngày càng tưởng niệm thương nhớ.

Mới biết được, không có nàng, hắn không hề là chính mình.

Hắn cuối cùng đã cho Tổ Nguyệt danh phận, lại không thể cấp tâm hắn cho Tổ Nguyệt.

Mà Ngọc Thanh, hắn tuy rằng không thể cấp danh phận chính phi cho nàng lại có thể đem tất cả đáy lòng trọng yếu có cho nàng.

Thì ra hắn cuối cùng là bận tâm nàng, cho nên mới che giấu tâm tình của mình.

Lúc tâm hắn dần dần sáng tỏ, rừng trúc trung đột nhiên có một trận động tĩnh.

Một lát liền gặp một cái thân ảnh ngân bào, điểm nhẹ cành trúc, phi thân đến.

- Phong? – Hoàng Phủ Luật có chút giật mình, hắn như thế nào đến đây nơi này?

Chỉ thấy Tần Mộ Phong một thân ngân bào, mũi chân chạm xuống đất, liền đem Ngọc Thanh giấu ở phía sau. Hắn nói:

- Luật, ngươi chẳng lẽ đã quên lời ngươi từng nói qua sao? Chẳng lẽ ngươi còn muốn thương tổn Ngọc Thanh?

Hoàng Phủ Luật nhìn động tác bảo hộ Ngọc Thanh của Tần Mộ Phong, trong lòng không khỏi nảy lên một tia ghen tuông.

Nhưng trong lời nói của Mộ Phong nhắc nhở hắn từng đối Ngọc Thanh thương tổn cỡ nào, cho dù hiện tại hắn có thể nhận rõ tâm mình, hắn cuối cùng vẫn không thể bỏ Tổ Nguyệt xuống mà không để ý.

Hắn trầm mặt, hỏi:

- Phong, thì ra ngươi đã sớm tìm được Ngọc Thanh? Vì sao không nói cho ta biết?

Tần Mộ Phong cười lạnh:

- Nói cho ngươi, để cho ngươi lại thương tổn Ngọc Thanh sao? Ngươi có biết hay không thời điểm ta ở Tường Vân trấn nhìn thấy nàng thiếu chút nữa bị lừa bán, làm bán? Thời điểm đấy, thân thể của nàng đã suy yếu nặng thiếu chút nữa không bảo toàn.

- Tần đại ca, không cần nói nữa.

Ngọc Thanh phía sau hắn đột nhiên đánh gãy lời nói, nàng liếc mắt một cái nhìn về mặt ảo não đau lòng của Hoàng Phủ Luật, kiên định nói:

- Tần đại ca, chúng ta đi, ta không muốn gặp lại hắn.

Sẽ không bao giờ nữa. . .

Liếc hắn một cái, bước nhanh hướng ngoài rừng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đổi mệnh.

Ngọc Thanh! Hoàng Phủ Luật vô cùng đau lòng, hắn nhìn bộ dáng quyết tuyệt rồi đi của tổ y nữ tử, tâm đột nhiên trở nên luống cuống.

Hắn bước nhanh tới, chuẩn bị đuổi theo, lại bị Tần Mộ Phong ngăn lại. Mộ Phong rống lên với hắn:

- Hoàng Phủ Luật, ngươi đã không thể làm cho nàng hạnh phúc, vậy để nàng đi đi.

Sau đó hắn liếc Tổ Nguyệt đứng bên cạnh, ngữ khí càng thêm vững vàng:

- Người đã lựa chọn Tổ Nguyệt, vậy hãy đối tốt với nàng. Không cần để hai nữ tử đều phải tổn thương.

Lặng lặng nhìn đôi nam nữ trước mặt, hần đột nhiên buông Hoàng Phủ Luật ra, rất nhanh đuổi theo tổ y thân ảnh.

Hoàng Phủ Luật trầm tĩnh, quay đầu nhìn thân ảnh Tổ Nguyệt, về mặt hần đau đón tốt cùng.

Hần làm thế nào đây?

Giữa Ngọc Thanh và Tổ Nguyệt hần phải chọn như thế nào cho phải?

Mạnh Tổ Nguyệt cũng yên lặng nhìn hần, nét ưu thương phảng phất trên khuôn mặt thanh lệ.

- Ta biết chàng hiện tại đã yêu nàng rồi, bởi vì người trong mộng của chàng chính là nàng ấy.

- Tổ Nguyệt, ta....

- Luật, nếu yêu nàng, sẽ không muốn làm tổn thương nàng, nàng đau, chàng cũng sẽ đau. Ta.....chỉ cần chàng đã từng yêu ta là đủ rồi.

- Tổ Nguyệt, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.

Mạnh Tổ Nguyệt không nói, mi tâm nhăn lại thể hiện vẻ ưu thương.

- Tổ Nguyệt...

Hai người cứ yên lặng như vậy đối diện nhau, sự yên tĩnh trong rừng trúc bỗng tràn ngập thống khổ cùng bất đắc dĩ, gió thoảng thổi tay áo họ bay bay.

Bọn họ rút cuộc cũng dần dần hiểu được thế nào là xa mặt cách lòng, tình cảm của bọn họ dành cho đối phương đã sớm bị tàn phai?

Nhưng dù thế nào bọn họ cũng không quay về được nữa rồi, không cách này trở lại được nữa.

**

Cầu thang rất dài, rất cao, nàng đứng ở trên đỉnh, rồi đột nhiên có chút mê muội.

Thì ra gặp gỡ hần, tâm của nàng vẫn chấn động như vậy.

- Nhắm mắt lại, ta công ngươi xuống núi.

Từ phía sau có một nam nhân vượt lên, nhẹ nhàng đứng trước mặt nàng, mềm nhẹ nói.

Nàng quay đầu lại, nhìn về mặt nhu tình kia, đột nhiên dựa vào vai hần khóc:

- Tần đại ca, thì ra ta thủy chung không có cách nào quên được hần, ta không bỏ xuống được đau xót kia.

Nam tử ôm lấy nàng, khàn khàn nói:

- Không cần bức bách chính mình quên đi, như vậy người sẽ càng khó quên, càng thống khổ. Ngọc Thanh đừng khóc. Nhắm mắt lại, hiện tại ta mang người đi.

Nàng ngừng khóc, nghe lời hần nhắm mắt.

Tâm sớm đã chết, vậy sao tái kiến lại còn vương?

Hần ôm lấy nàng, mũi chân điểm nhẹ, tổ bào phiêu phiêu trong gió, hướng chân núi mà đi.

Lúc mở mắt, nàng đã ở trước cửa biệt viện.

Nam nhân buông nàng xuống.

- Vào đi thôi, Phượng đi nương đang chờ người.

Nhưng hần không có ý định đi vào.

- Nhớ lời ta nói, không nên áp bách chính mình.

- Tần đại ca không vào cùng sao?

- Không được, ta hiện tại phải về sơn trang. Vào đi thôi, ta chờ người vào rồi đi.

- Được rồi.

Đợi cho thân ảnh nữ tử biến mất ở đại môn, ngân bào nam tử mới xoay người, nhanh chóng rời đi.

Hắn đầu tiên là về Y Hồng Lâu, uống vài chén rượu, sau đó mới nhàn nhã quay về Diệp Lạc sơn trang.

Vào sơn trang, quả nhiên có một cấm bào nam tử đang đợi hắn.

Hắn cười khê, đi vào, giọng nói có trêu tức:

- Ngọn gió nào đưa Tứ Vương gia đến đây vậy?

Hoàng Phủ Luật xoay người, trên khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ lo lắng:

- Ngươi đem Ngọc Thanh đi đâu rồi?

Tần mộ phong hít trường bào, nhàn nhã ngồi xuống, sau đó nói:

- Tứ Vương Gia hiện tại phải ở bên Tổ Nguyệt đi, Ngọc Thanh với ngươi đã không còn liên quan gì nữa.

Hoàng Phủ Luật đi nhanh tiến lên, nắm chặt vạt áo nam tử, rống giận:

- Nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi giấu Ngọc Thanh ở đâu? Ta muốn thấy nàng.

Tần Mộ Phong giật tay hắn ra, đứng thẳng người:

- Ngươi muốn gặp nàng? Hừ, cũng phải hỏi trước nàng có muốn gặp ngươi hay không. Tổ Nguyệt của ngươi đâu? Ngươi hiện tại tìm đến Ngọc Thanh, không sợ tổn thương cả hai nữ tử sao?

Hoàng Phủ Luật trầm mắt xuống, trong lòng dâng lên đau xót:

- Ta cùng Tổ Nguyệt..... dường như không thể trở lại như xưa. Ta có thể cho nàng danh phận, nhưng không dành tình cảm cho nàng được nữa. Ta không thể mất Ngọc Thanh.

Ngân bào nam tử bình tĩnh đứng lên, ngắm nhìn thân hình vĩ ngạn kiên định của nam tử trước mắt, nở nụ cười:

- Luật, cuối cùng ngươi cũng hiểu rõ lòng mình rồi. Chỉ là, ngươi có thể cam đoan từ nay về sau sẽ không thương tổn Ngọc Thanh lần nữa không? Trước đó ngươi yêu Tổ Nguyệt như vậy, bây giờ ngươi đối với Tổ Nguyệt, có thể hoàn toàn bỏ xuống tình cảm từng sâu nặng như vậy sao?

- Ta sẽ chăm sóc Tổ Nguyệt thật tốt.

Tần Mộ Phong nặng nề nhìn hắn, nói:

- Luật, ta không thể giao Ngọc Thanh cho ngươi, Ngọc Thanh bây giờ đã rất đau khổ rồi, không chịu nổi ngươi lại thương tổn nàng một lần nữa.

Hoàng Phủ Luật liếc hắn một cái, thống khổ nhắm mắt.

Ngọc Thanh.....

Địa lao ảm thấp.

“cạch” một tiếng, cánh cửa nhà tù được mở ra.

Hai nữ tử khuôn mặt tiêu tụy ngồi xổm góc tường, ngẩng đầu lên, liền thấy thân ảnh cao lớn ở cửa.

Thân ảnh hướng các nàng đi tới, trầm giọng nói:

- Vẫn không chịu nói vì sao thánh chủ các ngươi muốn giết bốn vương?

Hai nữ tử nhìn lẫn nhau, sau đó nhìn về phía nam nhân:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, muốn giết phải không? Cứ giết tự nhiên, tỷ muội ta quyết không hé răng nửa lời.

- Ha ha ha,,

Nam nhân cười khẽ, tiếp tục nói:

- Quả thực có cốt khí, đáng tiếc bốn vương không có hứng với mạng của các ngươi, mà là muốn biết bộ mặt đích thực của thánh chủ rụt đầu rụt đuôi của các ngươi kia.

- Không được nói thánh chủ như vậy! Hồng y thánh chúng ta sớm muộn gì cũng xưng bá thiên hạ, đến lúc đó ngươi còn mạnh mẽ, chúng ta sẽ làm ngươi phủ phục dưới chân thánh chủ!

Nữ tử tuổi lớn hơn trong hai người nói, giọng nói tràn đầy cuồng vọng.

Mắt nam nhân sâu thẳm, không lên tiếng nữa, có chút đắm chiêu nhìn hai nữ tử rất trung thành này.

Chỉ nghe nữ tử lớn hơn lại nói:

- Mặc dù bây giờ ngươi giết tỷ muội chúng ta. Thánh chủ có rất nhiều biện pháp chống lại ngươi. Nữ nhân bảo bối của ngươi đang trúng “phệ tâm” của Hồng Y thánh chúng ta. Đó là thánh chủ trừng phạt sự phản bội của nàng ta thôi. Mỗi lần phát bệnh, thân mình sẽ thương tổn một lần. ngày thường nhìn như không có việc gì, nhưng thực chất là từng chút một hao tổn nguyên khí nàng ta, cho đến khi chết mới thôi.

Nàng chính là ước gì nữ nhân kia mau chết càng tốt, chỉ tiếc nàng không có cơ hội chứng kiến.

Mày kiếm nam nhân như rồng lên, hai mắt không giận mà uy. Hắn mặc kệ giọng điệu cuồng ngạo kia, trầm giọng phân phó:

- Ngươi tới, đem nữ nhân này theo bốn vương.

Nữ tử cuồng vọng kia rốt cuộc cũng có chút lo lắng, kêu to:

- Ngươi làm gì muội muội ta?

Hoàng Phủ Luật đến hình phòng, theo sau là nữ tử trẻ tuổi kia.

- Cởi trói cho ả.

Hắn nói, trên khuôn mặt tuấn tú không chút cảm xúc.

- Ngươi muốn làm gì?

Nữ tử có chút kinh hoàng, tay chân đang bị xiềng xích được tháo ra.

Nàng khẩn trương dùng khóa mắt đảo qua hình phòng, thấy toàn những công cụ để tra tấn, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Nam nhân này sẽ sử dụng cực hình để tra tấn nàng hay sao?

Lại nghe nam nhân nói:

- Trở về nói với thánh chủ các ngươi, bốn vương nguyện ý đổi tính mạng hai tỷ muội ngươi lấy giải dược của “phệ tâm đoạt mệnh”. Nếu nàng ta thấy không đủ, bốn vương có thể tự mình đến lấy.

Hắn nói như vậy là muốn thả nàng hay sao?

Chẳng lẽ còn có âm mưu khác? Nàng ta nói:

- Ngươi nghĩ ta sẽ làm như thế sao? Ta tuyệt đối sẽ không phản bội thánh giáo.

Nam nhân cười nhẹ, mang theo châm chọc:

- Quả thực là ngươi thông minh, nhưng đáng tiếc trí thông minh ấy không cứu được ngươi đâu. Ta không quan tâm các ngươi liên lạc với thánh chủ như thế nào, nói tóm lại, tối nay bốn vương muốn có tin tức.

- Ngươi tới, đem nữ nhân này thả ra Tông nhân phủ.

Ban đêm, Hoàng Phủ Luật ở thư phòng xử lý công vụ, nhưng vẫn không thấy tin tức thánh chủ kia. Người của hắn đã báo, nữ tử kia đã dùng bố câu đưa tin cho thánh chủ.

Chính là, thánh chủ thần bí này sao mãi vẫn không xuất hiện? Hắn có thể hoàn toàn khẳng định hai nữ tử hắn bắt được là hai kẻ trọng yếu trong Hồng y thánh,

Hắn đặt bút, mi tâm nhăn lại. Sau đó đứng dậy, đi ra ngoài thư phòng.

Hắn biết, Tổ Nguyệt chắc chắn ở thiện phòng phía sau.

Từ sau khi ở núi Phuong Linh trở về, Tô Nguyệt rất thích ở thiện phòng, cũng ngày càng lạnh lùng hơn thật nổi lên dáng vẻ người tu hành.

Kỳ thật giây phút đầu tiên hắn nhìn thấy Tô Nguyệt, cũng là bộ dáng này.

Ít nói chuyện, chưa từng cười, cả ngày một thân áo xám, lạnh lùng thanh tao, im lặng, không bao giờ.....giống nữ tử thích cười trước kia.

Đối với hắn, thực xa lạ, thực mờ ảo.

Hắn đi tới cửa phòng, quả nhiên đèn bên trong sáng, nữ tử áo xám ngồi dưới ánh đèn, nhắm mắt, trên tay là chuỗi tràng hạt, miệng lầm nhảm niệm Phật. khuôn mặt cực kỳ bình tĩnh.

Hắn đứng ngoài cửa, lòng càng phức tạp cùng áy náy, đây là thể tử của hắn, một người vẫn luôn nhã nhặn thanh tao, thích tươi cười.

Hai năm sau, lại trở thành một nữ tử hắn thấy thật xa lạ.

Mà hắn, tình cảm cũng không dành cho nữ tử này nữa.

Đây là ý trời trên ngời sao?

Không kinh động tới người bên trong, hắn lẳng lặng như bình thường rời đi.

Lần này, hắn tới Tịch Lạc viên.

Hắn vĩnh viễn nhớ ngày đó, ngày mà nàng rời bỏ hắn, trong nháy mắt, trời đất như tối sầm.

Hắn cười ngửa. điên cuồng đuổi theo dấu vết trên đường, nhưng lại đuổi không kịp bóng dáng nàng. Hắn cứ như vậy tro mắt nhìn nàng biến mất.

Khi gặp lại ở rừng trúc, hắn mới biết được chính mình nhớ nàng như nào, sợ hãi mất đi nàng như nào.

Cuối cùng hắn lại nhìn nam nhân khác ôm nàng vào lòng, biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Tâm hắn như bị phá nát ra, hung hăng đau!

Hắn đi vào thấy trong phòng vẫn y hệt như khi nàng rời đi, thậm chí cả y phục cũng còn nguyên vẹn, tựa hồ nàng chỉ ra ngoài tản bộ, lập tức sẽ về vậy.

Hắn lẳng lặng nằm xuống tháp thượng, cố tìm kiếm hơi thở nàng trên chăn đệm, vụn vặt nhớ nhung.

Ngọc Thanh, ta nhớ nàng!

Hắn quả thực yêu nàng sâu nặng quá rồi.

Hắn, thật đáng chết!

Lúc này, lại đột nhiên nghe thấy tiếng động trên nóc nhà, hắn lập tức bình tĩnh, hướng tiếng vang kia mà đi theo.

Trên nóc nhà, một bóng đen đang đứng, hắn quay đầu liếc mắt một cái rồi lập tức nhảy xuống mái hiên, như muốn nói Hoàng Phủ Luật đi theo hắn.

Hoàng phủ luật trầm mặt, đuổi theo.

Bóng đen dẫn hắn tới một khu rừng ngoài phủ, nhưng không đi vào rừng, mà đứng ngoài bìa, trầm giọng nói:

- Thánh chủ nói tính mạng Lam Diệp tỷ muội không có gì quan trọng. Nếu ngươi muốn lấy giải được “phệ tâm đoạt mệnh” dùng chính mạng mình đổi đi. Chấp nhận không?

- Thật sao?

Hoàng Phủ Luật thân nhiên nói, như hắn đã dự liệu trước được kết quả này. Hắn đứng khoanh tay, gió đêm phơ phất, thổi bay tà áo.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lẽo, thân hình thon dài có chút cô tịch.

- Ngươi đổi hay không? Dùng tính mạng mình đổi?

Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Làm nhiều việc như vậy, thánh chủ các ngươi đều muốn lấy mạng bốn vương hay sao? Chỉ cần ả giao ra giải được “phệ tâm đoạt mệnh”, ta tuyệt đối nguyện ý dùng tính mạng mình để đổi.

Bóng đèn rót cuộc cũng tới gần hán, lấy một bình sứ nhỏ trong lồng ngực ra, nói:

- Đây là giải dược, thân vương gia người tốt nhất đừng quên những lời đã nói hôm nay. Chờ người kiểm tra xem thuốc này là thật hay giả xong, thánh chủ sẽ tự tay đến lấy mạng người.

Nói xong, hán lấy trong áo ra một viên thuốc đen như mực :

- Viên thuốc này sẽ không chế người, đề phòng người nuốt lời.

Hoàng Phủ Luật tiếp nhận, không do dự nuốt vào.

Hắc y nhân vừa nhìn thấy, mới yên tâm giao bình sứ trong tay cho Phủ Luật, sau đó phi thân ẩn vào trong bóng đêm.

Lại một chén thuốc bỏ nữa, Ngọc Thanh dùng thìa uống, lại cuối cùng không cho vào miệng.

Mỗi ngày đều uống thuốc, nàng ngửi thấy mùi là muốn nôn rồi. nhưng lại cố uống hết, dù sao đây cũng là tâm ý của di nương.

- Tỷ tỷ, tranh thủ lúc còn nóng uống hết đi, như vậy đứ nhỏ trong bụng sẽ phát triển khỏe mạnh a.

Tiểu xu ở bên cạnh đốc thúc.

Ngọc Thanh nở nụ cười, tiểu nha đầu này mỗi ngày đều lấy đũa nhỏ để giục nàng uống xong.

Nàng khẽ vuốt lên bụng, trên mặt tràn đầy yêu thương.

Tần đại ca nói đúng, nàng không nên bức bách mình quá, nàng không thèm nghĩ đến nữa, toàn tâm toàn ý nghĩ đến đũa nhỏ, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

- Tiểu xu, hôm nay Tần đại ca không tới sao?

Tần đại ca mỗi ngày đều tới trò chuyện cùng nàng.

Nàng cầm lấy thìa, rót cuộc cũng đưa lên miệng

- Chắc có mà, Tiểu Xu nghĩ là đến muộn thôi. Tỷ tỷ, người nhớ trang chủ sao?

Tiểu xu trêu ghẹo nàng, đáy mắt có ý cười.

- Hán hay đến uống rượu mơ cùng ta mà, hôm nay ta muốn uống với hán hai chén.

Ngọc thanh cười yếu ớt, buông thìa trong tay vào cái bát không.

- Xem ra rốt cuộc ta cũng hoàn thành “công việc” rồi. Tiểu xu có thể đến bẩm báo với di nương rồi đấy.

- Được, ngày mai lại uống tiếp nha tỷ.

Tiểu xu lưu loát thu dọn chén đĩa, còn dặn thêm một câu:

- Phụng di nương còn nói, tỷ uống xong rồi thì đi nghỉ đi.

Sau đó cười xấu xa một tiếng, bụng bát đi ra ngoài.

Ngọc Thanh nhắm mắt, lại đi nằm ư? Nàng sẽ trở thành heo mát.

Vì thế nàng đứng lên, đi ra hành lang, lẳng lặng nhìn phiến hoa đẹp để trước mắt.

Chiếc lá xanh khẽ rung, không ai biết, lúc này nàng đang nhớ tới nam nhân kia.

Cho nên nàng thực mong Tần đại ca nhanh đến nói chuyện với nàng, kể nàng nghe vài câu truyện hài, để nàng không nghĩ về nam nhân kia nữa.

- Ngọc Thanh

Tiếng nam tử vang lên.

Nàng nghiêng đầu, liền nhìn thấy tổ bào nam tử đi về phía nàng, nàng nở nụ cười:

- Tần đại ca, người rốt cuộc cũng đến rồi.

- Ừ.

Mộ Phong đi đến trước mặt nàng:

- Hôm nay ta gặp một tên thật khó chịu, nên đến muộn.

- Là người nào đắc tội đại ca vậy?

Ngọc Thanh khó hiểu hỏi.

Tần Mộ Phong cười khê, không có trả lời nàng mà lấy từ trong ngực ra một bình sứ, nhét vào lòng bàn tay nàng.

- Uống đi, đây là giải dược ‘phệ tâm đoạt mệnh’. Từ nay ngươi sẽ không phải chịu đau nữa.

Ngọc Thanh tiếp nhận, cảm động cùng giật mình:

- Tần đại ca, ngươi thật quan tâm ta...

Nói xong, hốc mắt đã hoe đỏ.

Tần Mộ Phong ngừng cười, nhìn nàng từ từ nuốt vào, trầm giọng nói:

- Giải dược này không phải ta làm ra, là tên hồn đản đó.

- Tên hồn đản?

Nhìn về phía sau, Ngọc Thanh chấn kinh.

Bởi vì cuối hành lang, có một thân ảnh màu đen lẳng lẳng đi tới, mà cặp mắt kia, mang theo lửa nóng hùng hực, nhìn chăm chăm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Luyện tình.

Ngọc thanh! Nam nhân đứng trước mặt nàng, vạn lời muốn nói không biết bắt đầu từ đâu.

Ngọc Thanh nhìn hắn, lòng bàn tay có chút run rẩy.

Hắn như thế nào lại tới nơi này?

Tần Mộ Phong xoay người, nhìn Hoàng Phủ Luật, đem thái độ của hai người thu hết vào đáy mắt, hắn nói:

- Luật, ngươi đi theo ta tới sao?

Có kinh ngạc những cũng rất thản nhiên.

Hoàng Phủ Luật không trả lời, mà hướng tổ y nữ tử đi tới, giọng khàn khàn:

- Ngọc Thanh, rốt cuộc ta cũng tìm được nàng.

Ngọc Thanh cười trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Tìm được ta rồi sao nữa? Ta đã viết thư hưu ngươi, chúng ta không còn quan hệ.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn một cái, rồi sau đó nói với Tần Mộ Phong:

- Tần đại ca, chúng ta đi vào trong phòng thưởng rượu. Ta ủ rượu mơ ngon lắm, chờ ngươi tới uống cùng từ nãy.

Còn không thèm liếc Hoàng Phủ Luật một cái đã quay người bước vào nhà, Tần Mộ Phong bắt đắ dĩ nhìn nam bào xanh đen, đi theo vào nhà.

Thời điểm hần đi vào, thấy Ngọc Thanh tay đang cầm bình rượu run rẩy.

- Ngươi đang kích động.

Hần ngồi xuống, cực kì khẳng định nói.

Ngọc Thanh buông bình rượu, yếu ớt nói:

- Tần đại ca ném thử chút xem, sở trường của ta là ủ rượu mơ, phụ thân và sư huynh đều rất thích uống.

Tần Mộ Phong nâng chén nhấp một ngụm, khen:

- Hương vị thật không tồi, Ngọc Thanh quả thật là cao thủ.

Lại nhìn tới nữ tử không thèm nghe hần nói, mà đem chén rượu một ngụm uống cạn, hần không thể không cầm tay nàng ngăn cản, khuyên nàng:

- Tội gì? Ngươi hiện tại đang mang thai, không thể uống nhiều như vậy.

Hần thân nhiên liếc ra ngoài cửa sổ, nói:

- Không định tha thứ cho hần thật sao? Hần đã nhận ra tình cảm của mình rồi.

Ngọc Thanh buông chén rượu, nụ cười trên mặt biến mất:

- Bất luận kẻ nào đều không so được với vị trí của Mạnh Tổ Nguyệt trong lòng hần, ta tự biết bổn phận của chính mình.

Tần Mộ Phong cũng buông chén rượu, nhìn nữ tử ảm đạm bị thương, bất đắc dĩ nói:

- Trước kia quả thực Luật với Tổ Nguyệt có ân ái, bất quá đó đã là chuyện hai năm trước đây. Ngươi nên biết rằng, thời gian là thứ vô tình nhất, huống hồ, ta cảm thấy tình cảm Luật dành cho Tổ Nguyệt đã thành xa cách. Có lẽ nguyên do bởi cuộc sống trong hoàng thất từ nhỏ, thường xuyên phải chứng kiến cảnh người gian lục đục với nhau, hơn nữa hần cũng không thân cận với mẫu hậu. Hần, có lẽ là tham luyến nụ cười của Tổ Nguyệt.

Ngọc Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, lẳng lặng lắng nghe.

- Ta nghĩ Luật vẫn có tâm lý muốn bảo vệ Tổ Nguyệt, Tổ Nguyệt vốn sợ tới, hần liền không bao giờ đem nàng đến những nơi tối tăm, cũng không mang nàng ra ngoài nhiều. Trong ấn tượng của ta, bọn họ rất ít khi đi ra ngoài. Tổ Nguyệt là một nữ tử rụt rè, trước nay đều nở nụ cười nhẹ nhàng, ản nói dịu dàng, tựa hồ chưa từng tức giận. nhưng hiện tại Tổ Nguyệt thay đổi rồi, nàng ấy thậm chí còn không cười.

Hần thở dài.

Ngọc Thanh thu hồi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa, hỏi hần:

- Tần đại ca sao hôm nay lại nói chuyện này?

Tần Mộ Phong nâng chén, nhấp một ngụm rượu mơ, nở nụ cười:

- Bởi vì hần là một tên ngu ngốc, khiến cho cả hai nữ tử đều bị tổn thương, hôm nay ta đành nói hộ hần đôi câu, ngươi tin không?

Ngọc Thanh nắm chặt khăn trong tay, không nói.

Tần Mộ Phong hãy còn cười, nói:

- Giải được kia không biết hần dùng cái gì trao đổi với Hồng y thánh để lấy được. Hần sợ ngươi không chịu nhận, bèn nhờ ta đưa hộ. Có lẽ là lo lắng nên đi theo ta. Ha ha. Sự tình như thế này là lần đầu tiên ta chứng kiến.

Vừa cười nói như vậy, hần lại nhấp một ngụm rượu nữa:

- Rượu này quả thật càng uống càng mê say a, chỉ tiếc người nào đó không được uống.

Hần dường như đang nói cho “người nào đó” nghe.

Ngọc Thanh nhìn theo tầm mắt hần, quả nhiên thấy được thân ảnh cao to đứng ở cửa.

Nam nhân đi vào, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Ngọc Thanh, một khắc không rời. Ngọc Thanh đột nhiên nghiêng đầu đi, không hề nhìn hần.

- Luật, Ngọc Thanh, các ngươi cứ từ từ nói chuyện, ta đi ra ngoài trước.

Tần Mộ Phong biết điều đứng lên, cười khẽ một tiếng, lẳng lặng đi ra khỏi cửa.

- Tần đại ca!

Ngọc Thanh gọi theo, nhưng thấy hắn đã cố ý ra ngoài, đành xoay người, nhìn về phía cửa sổ.

- Phong hưu thư kia ta đã hủy đi rồi, cho nên vẫn không được coi là hưu thư.

Nam nhân phía sau bước tới gần nàng vài bước, trầm ôn mở miệng.

Ngọc Thanh nhìn hoa mẫu đơn ngoài cửa sổ, đáng vẻ lạnh nhạt:

- Kỳ thực ta và ngươi đều hiểu được, phong hưu thư kia có hay không cũng không quan trọng. Thời điểm ta với Mạnh Tổ Nguyệt đứng đó, ngươi đã lựa chọn Tổ Nguyệt, vậy chăm sóc tốt cho nàng đi. Tacũng sẽ sống tốt.

Nói xong câu này, nàng đột nhiên xoay người, hai tay hướng ra cửa:

- Mời ngươi đi cho, về sau đừng đến quấy rầy cuộc sống của ta nữa, ta hiện tại sống rất tiêu điều tự tại.

- Ngọc thanh!

Nam nhân đau xót, một tay kéo lấy nàng vào trong ngực, ôm chặt nàng đang giãy dụa.

- Ngọc Thanh, không cần đối với ta như vậy

Thân mình rõ ràng có chút run rẩy.

- Ngọc Thanh. ...

Ngọc thanh bị cánh tay hữu lực vây khốn, trán liền dán vào lồng ngực hắn, làm cho âm thanh tim đập quen thuộc truyền vào màng nhĩ nàng.

Nàng giãy dụa, nam nhân ôm càng chặt, bàn tay khẽ vuốt ve tóc nàng, thống khổ nói:

- Ngọc Thanh đừng rời xa ta nữa được không? Ta nhớ nàng, thật sự rất nhớ nàng. đừng bỏ ta đi nữa, được chứ?

Cánh tay siết eo nàng càng chặt, thẳng đến khi thân mình hai người không còn khe hở.

Ngọc Thanh cũng thôi giãy dụa, cuối cùng lặng im trong lồng ngực hắn, không nói câu nào.

Nam nhân này lần đầu tiên nói muốn nàng, lại như phù dung sớm nở tối tàn lần nữa hay sao?

Tựa như đêm mưa đó, hắn cuối cùng cũng đem lời hứa hẹn cho nàng hóa thành tro bụi. Nàng ở trong lòng hắn, nhẹ nói:

- Ngươi làm sao có thể vừa yêu Mạnh Tổ Nguyệt, vừa nói với ta như vậy? Ngươi có biết hay không, nếu nàng ấy nghe được những lời này, sẽ thương tâm cỡ nào?

- Ta biết.

Nam nhân thống khổ, nhắm mắt lại.

- Ta biết đã khiến nàng đau đớn cỡ nào, ta biết thời điểm ta chọn Tổ Nguyệt, đã thương tổn nàng sâu sắc đến mức nào. Ngọc Thanh, ta không thể bỏ xuống Tổ Nguyệt, bởi vì ta nợ nàng ấy. Nhưng nàng lại khác, nàng chiếm một góc nơi này của ta.

\Hắn nhẹ nhàng buông nàng, đem tay Ngọc Thanh áp lên ngực hắn:

- Không có nàng, nơi này sẽ thiếu đi một góc, nàng cảm nhận được không? Nó đang kêu gọi nàng.

Nam nhân một lần nữa ôm lấy nàng, thấp giọng:

- Ta vẫn cho rằng ta yêu Tổ Nguyệt, ta từng cố gắng đi tìm dấu vết ta với nàng ấy, nhưng nàng luôn là người ta mộng mỗi đêm. Nàng làm cho nơi này của ta đau lắm, thực sự rất đau. Những ngày không có nàng, ta mới biết ta nhớ nàng cỡ nào, nhớ bộ dáng quật cường của nàng, nhớ bộ dáng nàng rơi lệ, nhớ bộ dáng nàng nhu tình như nước. ...

Nước mắt Ngọc Thanh rơi cuộc cũng rơi như mưa, nàng nhắm mắt, làm cho nước mắt chảy xuôi theo hai má.

Nàng bỗng nhiên rời khỏi vòng tay của nam nhân, nói:

- Ngươi cuối cùng vẫn là người vô tình, có thể nói không thương rồi lại yêu. Ngươi vẫn nên đi thôi. Gương đã nát, cho dù hợp lại cũng vẫn có dấu vết rách!

- Ngọc Thanh...

Nàng đột nhiên xoay người, lạnh nhạt nói:

- Đi đi!

Sau đó nhìn hoa mẫu đơn ngoài cửa sổ, bóng dáng kiên quyết.

Bên trong yên tĩnh, nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở của hai người.

Một lúc lâu sau, nam nhân cũng không nói thêm gì, nhìn bóng dáng nàng thật sâu, rồi bước đi ra cửa.

Nữ tử thủy chung không quay đầu lại.

Đợi cho tiếng bước chân rời đi, đôi vai Ngọc Thanh mới buông lỏng, xụi lơ trên tháp thượng, vẻ mặt ưu thương.

- Hắn đi rồi

Tần Mộ Phong đi vào, đem về đau lòng của nàng thu vào hết trong đáy mắt:

- Nếu hắn đã nhận ra tình cảm của mình, vì sao vẫn còn muốn tra tấn lẫn nhau?

Ngọc Thanh nhìn phiến xanh biếc ngoài cửa sổ, mắt không có tiêu cự.

- Bởi vì sợ hãi.

Tần Mộ Phong nhìn ra phía hoa mẫu đơn theo tầm mắt Ngọc Thanh.

Hắn hiểu, bởi vì đã chịu quá nhiều đau thương, cho nên sợ hãi đau xót.

Mà nàng, cũng muốn tránh né.

Hắn yên lặng nhìn nàng, hỏi:

- Nếu bây giờ ta mang người đi, người nguyện ý không?

Ngọc Thanh nhìn về phía hắn.

- Tần đại ca?

Tần Mộ Phong cười:

- Cùng nhau du ngoạn thiên hạ thì sao? Đây là biện pháp tốt nhất, rồi đi

- Tần đại ca, ta.....

Ngọc Thanh một lần nữa đem tầm mắt hướng ra bông hoa mẫu đơn, nhú mi không nói.

- Đưa ngọc, ta chỉ nói đùa thôi, nơi này tốt như vậy, vì sao phải rời đi?

Nói xong hắn thích ý ngồi xuống:

- Nào, lại đây uống rượu với ta. Ấy, rượu người làm ngon quá, sợ ta sẽ nghiện mất.

Vừa nói đã rót xong hai chén, giờ lên một ly, một ly uống cạn.

Ngọc Thanh ngồi xuống đối diện hắn, ưu sầu càng sâu.

Trời tối, Ngọc Thanh tiễn Mộ Phong ra đại môn.

Hai người đi tới biệt viện, mới phát hiện một thân ảnh cao lớn đang đứng đó.

Tần Mộ Phong và Ngọc Thanh đồng loạt nhú mày.

Nam nhân quay người lại, đôi mắt trở nên tối sầm quyền bên cạnh người đã sớm nắm chặt.

Tần Mộ Phong tà nịnh cười, đem khuôn mặt tuấn tú tối gần Ngọc Thanh, ngón tay dài nhẹ xoa khuôn mặt nàng:

- Ngọc Thanh, trên mặt ngươi có cái gì này, ta giúp ngươi lau.

Ngọc Thanh tin là thật, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên:

- Ở nơi nào? Tần đại ca giúp ta lau đi.

Tà nịnh trong mắt Tần Mộ Phong càng sâu, chỉ nghe xa xa một tiếng “răng rắc” giòn tan, ngón tay lướt trên khuôn mặt nàng dừng lại, hần cười nói:

- À, thì ra ta nhầm rồi, trên mặt ngươi không có gì.

Sau đó về mặt trêu tức nhìn về phía đen bào nam nhân ghen tức đầy mặt kia.

Ngọc Thanh lúc này mới hiểu ra.

Nàng liếc Hoàng Phủ Luật đang xám mặt, sau đó quay sang nói với Tần Mộ Phong:

- Tần đại ca, không còn sớm nữa, ngươi về son trang đi.

Tần Mộ Phong nở nụ cười, ngược lại xoay người Ngọc Thanh về phía cửa:

- Ngươi đi vào trước đi, ta nghĩ còn người nào đó có chuyện muốn nói với ta.

Ngọc Thanh lo lắng liếc mắt một cái, cuối cùng lẳng lặng đi vào viện.

Chờ nữ tử đi vào, Hoàng Phủ Luật tiến lên nắm vạt áo Tần Mộ Phong, rống giận:

- Tần Mộ Phong, ngươi cố ý!

Tần Mộ Phong ngăn tay hần, nói:

- Làm gì giận dữ vậy, ta cũng chỉ đùa với ngươi một chút thôi. Nếu một ngày ta thật sự đem Ngọc Thanh đi, ngươi sẽ giết ta sao?

Mây kiếm Hoàng Phủ Luật nhấn lại, đôi mắt lạnh như băng:

- Ngươi dám! Tần Mộ Phong, nếu ngươi dám mang nàng đi, ta liều mạng với ngươi.

Tần Mộ Phong cười lớn hơn nữa, tuấn mỹ yêu diễm, khuôn mặt mang theo chút cô đơn, hần trầm giọng nói:

- Ngươi có biết nàng vì cái gì mà không chịu theo ta đi không? Vì nàng vẫn chưa hoàn toàn hết hi vọng ở ngươi, bởi vì nơi này vẫn còn ngươi!

Hần chỉ chỉ vào ngực mình:

- Nàng cuối cùng cũng không bỏ xuống được, ngươi hiểu chưa?

Hần rút cuộc rống lên với Hoàng Phủ Luật:

- Bởi vì ngươi thương tổn nàng quá sâu, nàng cũng chỉ biết cố tránh mà thôi. Ngươi, tên hỗn đản này, chỉ biết tổn thương nàng thôi!

Nói xong, một quyền đã vung xuống

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Luật hứng trọn nắm đấm, máu từ miệng chảy ra, hần dùng tay lẳng lặng lau đi, cũng không thu tay lại, hần nói:

- Ta sẽ chờ ở chỗ này cho đến khi nàng tha thứ mới thôi, ta nhất định sẽ yêu nàng thật nhiều, không để nàng thương tổn nữa.

Tần Mộ Phong nhìn vẻ kiên quyết của hần, trầm giọng:

- Hi vọng là thế. Nếu như ngươi lại làm cho nàng tổn thương lần nữa, ta sẽ quyết không vui đùa như hôm nay nữa đâu. Ngươi cứ thử thương tổn nàng xem, ngươi sẽ không bao giờ nhìn thấy nàng nữa.

- Ngươi cứ từ từ chờ đi.

Nói xong hần liếc nhìn vị huynh đệ của mình, tiêu sái rồi đi.

Ban đêm, thân ảnh cao lớn đứng ở cửa biệt viện, suốt một đêm.

- Tỷ tỷ, không thể tưởng tượng được, Vương gia đã đứng ở cửa một đêm.

Mới sáng sớm, Tiểu Xu hét hải chạy vào thông tri.

Tổ y nữ tử ngồi bên cửa sổ, nắng sớm xuyên thấu qua bạc lụa mỏng chiếu lên khuôn mặt nàng, có chút tiều tụy. xem ra đêm qua, nàng cũng không ngủ được.

Nàng không nói, chỉ lẳng lặng bắt tay may y phục cho tiểu hải tử, tay cầm kim, có chút run rẩy.

- Tỷ tỷ, ngàn vạn lần không cần tha thứ cho Vương gia bạc tình kia, hắn rất đáng giận, tỷ tỷ nhất thiết không cần ra mặt đâu.

Nữ tử vẫn lặng im.

Ở cửa truyền đến tiếng bước chân, một tổ sam lão phụ nhân xuất hiện ở cửa.

- Phụng di nương.

Nữ tử rút cục cũng đứng lên nghênh đón.

- Thanh nhi, hẳn thật sự đã đến đây.

Dung Phụng Nương ngồi xuống, vẻ mặt thất sắc. bà cầm tay Ngọc Thanh, vội nói:

- Thanh nhi, con ngàn vạn lần không được trở về bên hắn, hắn không thích hợp với con đâu, nghe lời di nương đi con, Tần trang chủ mới là người tốt.

Ngọc thanh nắm chặt tay Phụng di nương, khẩn cầu nói:

- Phụng di nương, con biết nên làm như thế nào, đa tạ người đã quan tâm.

Không muốn bàn về việc này nữa, nàng cầm lấy y phục dành cho tiểu hải tử cho lão phụ thân xem:

- Phụng di nương, người xem y phục này như nào? Nếu hải tử trong bụng là nữ tử, thì y phục này có được hay không?

Dung Phụng nương tính tế nhị, nói:

- Y phục này thật thanh nhã, rất hợp với nữ tử. Bất quá Thanh nhi, phải nghe lời di nương, không cần liên lụy với nam tử kia.

Ngọc Thanh cầm lại y phục tiếp tục may.

- Thanh nhi, di nương cũng không nói thêm nữa, tự con phải biết phân biệt thiệt hơn.

Dung Phụng nương thở dài một hơi, quay sang nói với Tiểu Xu:

- Tiểu xu, thuốc bổ có lẽ sắc xong rồi, người bụng tới đi.

- Vâng

Tiểu Xu nhu thuận lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tình độc phát tác.

Nửa đêm, Ngọc Thanh trần trọc trên giường, cảm giác rất khó ngủ.

Đây đã là ngày thứ tư rồi, nàng biết hắn vẫn chờ bên ngoài.

Hắn ở ngoài chờ bốn ngày bốn đêm, nàng cũng không ra khỏi biệt viện nửa bước.

Tần đại ca đã nhiều ngày rồi không đến, Phụng di nương cùng Tiểu Xu, mấy ngày đều chăm nàng uống thuốc bổ, tận tình khuyên bảo.

Nàng sao lại không hiểu nỗi khổ tâm của Tiểu Xu cùng di nương chứ?

Vỗ về bụng mình, nàng bàng hoàng.

Đứa nhỏ này, chắc chắn là hài tử của hân. Mà nàng, có thể nhẫn tâm để nó không có phụ thân sao?

Cả đầu đầy suy nghĩ, nàng không thể ngủ được nữa, bèn đứng lên đi ra cửa.

Bầu trời đêm âm trầm, không hề có một ngôi sao.

Nàng vô ý mà đi, cũng không muốn nghĩ, đi được một đoạn, nàng mới ngỡ ra đây là đại môn.

Ngực “thịch” một tiếng, nàng vẫn đi về phía trước.

Đến đại môn, nàng nhìn thấy một thân ảnh cao lớn ẩn hiện trước cửa.

Một thân đen màu cảm bào, vẻ mặt cô tịch cũng có kiên định. Đôi mắt thâm thúy kia, đang sáng quắc lên khi thấy nàng đi đến.

Lòng của nàng chợt nổi lên lo lắng cùng sợ hãi, liền xoay người, định trở về.

Nàng bước rất nhanh, dường như muốn chạy trốn nam nhân kia.

Vào trong phòng, nàng nhắm mắt, cực lực che giấu rung động của mình.

Răng cắn chặt vào làn môi mềm, khoảng khắc mở mắt ra, nàng đã hạ quyết tâm.

Chờ đến khi hân đi, nàng nhất định không được mềm lòng.

**

Đại môn biệt viện.

Gió đêm thổi tới cảm bào, thổi tung mái tóc dài của hân.

Nam tử vẫn không nhúc nhích, tầm lưng dày rộng thẳng tắp, như một cây thanh tùng vĩ ngạn kiên định.

Đôi mắt âm trầm, mày kiếm nhướng lên, thấp phần ngạo khí. Nhưng đã thấy trên mặt hân nét mệt mỏi, bạc môi khô nứt, thân hình cao lớn có phần tiêu tụy.

Suốt bốn ngày bốn đêm, hân đứng ở đây, không tiến một bước, duy trì tư thế như ban đầu.

Tùy tùng phía sau đã sớm bị hân đuổi đi, hân một mình đứng đó, chiếc bóng đen mang theo cô tịch.

Hân vẫn gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa kia, mong mỏi có thể thấy thân ảnh tố y nữ tử xuất hiện.

Hân cuối cùng lại đợi chờ trong thất vọng, bởi vì đại môn kia, từ đầu tới cuối không hề mở ra.

Tâm hân ngày càng lạnh.

Mà vừa rồi trong nháy mắt, dường như hân cảm giác được có người trong cánh cửa nhìn hân, nhưng chỉ là một khoảnh khắc, hân còn chưa nhận biết đó là ai, người kia liền rời đi.

Chính là nàng sao? Hay hân bị ảo giác rồi?

Oành!

Lúc này trên không trung phát ra một tiếng nổ, một tia sấm lóe lên xé tan màn đêm.

Hân ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện trên trời mây đen đã nặng nề kéo đến, tiếp theo là một con rồng thối tới, thổi bay những chiếc lá rụng trên đường. Cũng thổi tới người hân mang theo khí lạnh.

Hân thân nhiên liếc mắt một cái, làm như vẻ coi thường con mưa to sắp trút xuống, tầm mắt vẫn một mực nhìn vào cánh cửa kia. Thân hình cao lớn vẫn đứng yên như tượng.

Rất nhanh, mưa tầm tã đổ xuống, khiến trời đất như được nối với nhau bằng màn mưa trắng xóa, cảnh vật trước mắt cũng mờ ảo dần.

Y phục của hân bị mưa thấm đẫm, vài sợi tóc dính bết vào khuôn mặt tuấn tú, liên miên không dứt.

Nước mưa đập vào mặt hân, không rõ là nước mưa hay nước mắt.

Giờ phút này, hắn đứng dưới cơn mưa to, tâm giống như nước.

Nước mưa lạnh như băng này không thể rửa sạch thân mình hắn, mà cả tâm hắn nữa.

Nàng, nhất định không cho hắn cơ hội sao?

- Vương gia.

Một bóng đen quỷ mị xuất hiện sau lưng hắn.

- Nói.

Nam tử trong mưa vẫn chưa quay đầu lại, thân mình không nhúc nhích.

- Vương gia, Tiêu Như Tự...

Nam nhân rốt cuộc cũng quay đầu, tuần nhan mờ ảo dưới màn mưa.

- Hiện tại bốn vương đi xem.

- Vâng.

Hai thân ảnh nhanh chóng biến mất trong màn mưa.

Sấm sét đêm nay cũng không quá dọa người như hôm đó, chỉ một tiếng ngân ngui, rồi sau đó là mưa trút xuống, vừa nhanh vừa mạnh.

Ngọc Thanh cầm hai chiếc ô, một phen vội vàng đi trong mưa.

Nàng lao đảo đi tới cánh cửa biệt viện, mưa xối, ướt cả giày thêu của nàng.

Đi tới cửa, thân mình nàng đã ướt phân nửa, nàng cầm ô, do dự xem có nên mở cửa hay không.

Liệu người hắn có bị ướt đầm? Mưa to như vậy, hắn trụ được sao?

Hắn, thật lòng hối lỗi với nàng?

Thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ là đưa ô cho hắn thôi mà.

Một lúc sau, nàng cắn răng mở cửa.

Nhưng ngoài cửa, lại không có thân ảnh của hắn, chỉ có màn mưa mịt mù.

Chiếc ô trong tay nàng rơi xuống đất, lòng thoáng chốc lạnh như băng.

Chỉ một trận mưa mà hắn cũng không chịu được, vậy mấy ngày vừa rồi đợi chờ nàng là giả hết hay sao? Mà nàng cũng tự cười giễu chính mình, định đi đưa ô cho hắn, lo lắng hắn không chịu được mưa to.

Đi trong mưa, mặt nàng ướt sũng, không rõ là nước mắt hay không.

Hôm sau, mưa đã tạnh, trời trong xanh. Mà nàng lại bị nhiễm phong hàn, ho khan không thôi.

Một chén thuốc nóng hổi đưa tới trước mặt nàng, Tiểu Xu oán giận nói:

- Không thể ngờ được, nam nhân kia ngay cả trận mưa thế này thôi cũng không trụ được, còn nói mong tỷ tỷ tha thứ sao?

Nét mặt nàng thoáng âm trầm, tiếp nhận chén thuốc, cau mày, một hơi uống hết, trong miệng đắng ngắt.

- Ăn tương mai đi.

Phượng đi đưa tương mai bà làm cho nàng. Trong mắt đầy lo lắng, nói:

- Rất may là chỉ nhiễm phong hàn nhẹ. Nặng hơn chút nữa có khi đưa nhỏ trong bụng cũng sẽ nguy hiểm, lần sau không cần làm việc đại đột như vậy.

Ngọc Thanh dựa người vào giường, đem một miếng tương mai cho vào miệng, cũng không thấy mùi vị chua ngọt ra sao, mà tâm theo từng lời nói của Phượng đi nương càng đau xót.

Chuyện đêm qua khiến nàng rất choáng váng.

Nàng sao có thể dựa vào mấy lời hấn nói mà tin là thật chứ?

Hấn quyết tâm thế nào cũng không qua được một trận mưa to, ha ha!

Nàng nhắm mắt, nhin xuống đau đớn trong lòng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, một nha hoàn chạy vào, báo cáo:

- Một người tên Tô Nguyệt muốn gặp Ngọc Thanh tiểu thư.

Ngọc Thanh mở to mắt, Tô Nguyệt đến đây?

- Đề nàng vào đi.

- Vâng

Nha hoàn nghe lời đi ra.

Lúc sau, một nữ tử tiến vào, áo xám giản dị, đi sau là Thu Phính mặt lạnh.

Mạnh Tô Nguyệt tiến vào, đầu tiên hỏi thăm Phượng di nương, sau đó hướng Ngọc Thanh đi tới.

Ngọc Thanh nhìn nàng, trong lòng có phức tạp. Đã thấy Mạnh Tô Nguyệt hỏi thăm nàng:

- Nghe nói người nhiễm phong hàn, bây giờ đỡ chưa?

- Không có gì đáng ngại, ngồi đi.

Ngọc Thanh điền đạm nói, sau đó lễ phép đứng dậy, dẫn Mạnh Tô Nguyệt đến bên cửa sổ. Lúc này di nương cùng Tiểu Xu đã đi ra ngoài.

Họ hiểu Tô Nguyệt đến là muốn tìm nàng.

Chỉ nghe Tô Nguyệt nói với Thu Phính phía sau:

- Thu Phính, ra trước đi, ta có việc nói với Ngọc Thanh.

Thu Phính mặt lạnh kia liếc nàng một cái, rồi mới đi ra ngoài.

Ngọc Thanh cảm thấy rất phản cảm với cái liếc mắt này.

Nàng lặng lẽ nhìn Mạnh Tô Nguyệt, chờ nàng mở miệng.

- Ngọc thanh, người quay về vương phủ được không? Luật cần người.

Mạnh Tô Nguyệt ôn nhu mở miệng.

Ngọc Thanh kinh ngạc nhìn nàng, vì cái gì nữ tử này lại nói như vậy với nàng? Chẳng lẽ nàng không thương hấn sao?

Nàng lạnh nhạt nói:

- Hấn không cần ta, chỉ cần người là đủ rồi.

Chẳng lẽ không đúng sao? Hôm qua vừa mới mưa hấn đã về rồi, chắc chắn không coi trọng nàng.

Mạnh Tô Nguyệt nhìn nàng, trên mặt ẩn nhẫn ưu thương, thấp giọng:

- Ta với chàng đã là chuyện quá khứ. Có lẽ chàng từng thích ta, nhưng hiện tại chàng yêu người. Luật yêu người, cho nên mới một lòng một dạ chờ người mấy ngày liền, chàng chưa bao giờ đối với ta như vậy.

Ngọc Thanh lạnh lùng cười: -

Đó chỉ là lời hứa qua miệng thôi, cuối cùng cũng không qua được cơn mưa hôm qua.

Cho nên, nàng không bao giờ... mong muốn xa vời nữa.

- Ngọc Thanh!

Thanh âm Mạnh Tổ Nguyệt kích động:

- Luật không phải không đợi người, mà là đi Tông nhân phủ. Nửa đường đi lại té xỉu. Người biết không, chàng đã bốn ngày không ăn cơm, đứng đợi suốt như vậy, lại dầm mưa lâu như vậy, cho dù người sắt đá cũng sẽ suy sụp, huống chi độc kia của chàng lại phát tác...

- Hắn hiện tại như thế nào?

Tâm Ngọc Thanh kinh hoàng, cũng có một tia vui sướng. Thì ra là như vậy, hắn không phải bởi vì một trận mưa mà buông nạng.

- Luật hiện tại đang hôn mê bất tỉnh, trong mộng đều kêu tên người. Cho nên ta mới đến đây khuyên người về vương phủ, người nguyện ý không?

Mạnh Tổ Nguyệt chân thành nhìn nàng, mang theo tia mong chờ.

- Vì cái gì?

Ngọc Thanh hơi nghi kỵ:

- Người chẳng phải cũng yêu hắn hay sao? Vì sao lại khuyên ta về bên hắn?

Mạnh Tổ Nguyệt chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, yên lặng nhìn phiến hoa mẫu đơn, sau đó mới nói:

- Bởi vì chàng yêu người, ta chắc người cũng vậy.

**

Ngọc Thanh lại bước vào nơi gây cho nàng bao nhiêu khổ tâm, cảnh còn người mất, câu chuyện cũng đã thay đổi.

Ai đã sai? Có lẽ đối với bọn họ mà nói, bây giờ sẽ trở về điểm khởi đầu.

Dù sao, hắn cũng từng với Mạnh Tổ Nguyệt ở đây.

Mạnh Tổ Nguyệt đưa nàng tới Cô Vụ cư. Nàng đứng ở cửa, tâm hơi đau.

Chỉ cần nghĩ đến hắn ôm Mạnh Tổ Nguyệt hằng đêm tại nơi này triền miên, nàng lại khó chịu. Nàng cuối cùng không có dũng khí để bước vào.

Cho nên nàng không thể không quay người, định bước đi.

Mạnh Tổ Nguyệt giữ nàng lại:

- Nếu đã đến đây rồi, liền vào đi thôi. Luật cần người.

Nàng nhìn nữ tử này, lòng phức tạp vạn phần.

Nữ tử này sao có thể hào phóng như vậy, có thể đem nam nhân mình yêu thương tới cho người khác?

Mà Ngọc Thanh nàng, cũng vì hai người này, mà đau đến chết đi sống lại.

Tình cảnh của nàng với Mạnh Tổ Nguyệt hiện tại, là duyên hay là phận?

Nàng cười khổ một tiếng, hướng cửa viện mà đi. Nàng cuối cùng không có dũng khí đối mặt với bọn họ.

- Ngọc Thanh.

Sau lưng truyền đến tiếng Tần Mộ Phong, có chút lo âu.

- Ngọc Thanh, vào đi.

Nàng rút cục cũng bị hắn kéo vào, đồ vật trong phòng đã có sự thay đổi, không giống trước kia.

Mà nam nhân kia đang nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, mày kiếm nhăn lại, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt như tờ giấy, bạc môi gọi cảm đã mất hết huyết sắc.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn bộ dạng yếu ớt như vậy, cả lần bị thương trong hoàng cung, cũng vẫn còn khí lực bá đạo, không phải bộ dạng như bây giờ.

Hắn như vậy, khiến nàng vô cùng đau lòng.

Nàng tiến gần hắn, mới phát hiện miệng hắn lâm nhảm mấy lời vô nghĩa, nhưng nghe rõ nhất là:

- Ngọc Thanh, Ngọc Thanh, không cần rời ta đi.

Trong nháy mắt, lòng của nàng trở nên mềm mại.

Nàng đi tới, đem thân mình áp vào vòm ngực rộng lớn của hắn, ôn nhu nói:

- Ta ở đây. ở ngay đây.

Nam nhân đang ngủ say, nhưng lại ôm chặt nàng, an tĩnh lại, hắn nắm chặt tay nàng, thấp giọng:

- Đừng đi, Ngọc Thanh..

Ngọc Thanh ở bên cạnh, mặc hắn nắm tay mình, tay trái dùng khăn ướt tinh tế lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Hắn thở đều đều, tiếng nói vô nghĩa khàn khàn. Tuy rằng đang ngủ, nhưng mày kiếm vẫn nhui lại, mi tâm nhăn thật nhiều, có vẻ khổ sở lắm.

Tần Mộ Phong đi tới bên cạnh nàng, nhìn nam tử đang ngủ say, nói nhỏ:

- Không thể ngờ hắn chờ ở cửa tới bốn ngày. Ta lần đầu tiên thấy hắn kiên định đến thế. Ngọc Thanh, hắn không chỉ bị nhiễm phong hàn nặng, mà còn bị tình độc tái phát, hơn nữa...

Hắn tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, lại nói :

- Hơn nữa thân mình suy yếu, sức chống cự tất nhiên giảm xuống.

Ngọc Thanh nhìn hắn:

- Tần đại ca, ta biết rồi.

Tần Mộ Phong thích ý cười,:

- Đừng nghĩ nhiều, Tần đại ca chính là muốn người chăm sóc hắn thật tốt, hắn hiện tại đang bị bệnh.

Nói xong, đã đi ra cửa:

- Các người dù sao vẫn là phu thê, ha ha, chăm sóc hắn đi, ta về sơn trang trước.

Tiếng vừa mới hết, người đã đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Là yêu hay là hận?

Ngọc Thanh nhìn về phía tuần nhan đang nằm trên giường, vì lời nói của Tần đại ca lúc nãy khiến trong lòng nàng có cảm giác một chút bất an.

Tần đại ca tựa hồ muốn đem nàng ở bên cạnh nam nhân này, hơn nữa việc hắn quay lưng đi như vậy, giống như có điều gì đó đang cất giấu không muốn để nàng biết.

Nàng đem tầm mắt nhìn xung quanh, trong lòng có phức tạp.

Bãi trí trong phòng đều đã thay đổi, nhưng thứ duy nhất để trên ngực án của hắn, lại là bình ngọc lộ mà nàng đã dùng qua.

Là do Mạnh Tố Nguyệt cũng thích mùi hương ngọc lộ này sao? Hay hắn lưu lại là vì... nàng?

- Nàng suy nghĩ gì vậy?

Một đạo thanh âm trầm thấp, khàn khàn vang lên, đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Nàng quay đầu lại, mới phát hiện nam nhân trên giường đã tỉnh lại, đôi mắt đen thâm thúy ẩn hàm lửa nóng đang nhìn nàng chăm chăm.

- Ngọc Thanh, nàng rút cuộc cũng đến đây. – hấn trầm giọng nói.

Ngọc Thanh có chút bối rối, nàng vội vàng đem tay của mình từ trong bàn tay dày rộng của hấn rút ra, đứng lên định sẽ rời đi.

Hoàng Phủ Luật lại vội vàng bắt lấy tay nàng, thuận thế đem nàng kéo vào trong lồng ngực. Sau đó hấn bá đạo giam cầm đôi tay nhỏ bé của nàng vào cơ thể tinh trắng của hấn.

- Ngọc Thanh, đừng đi! – hấn khàn khàn giọng.

- Buông.

Ngọc Thanh giãy dụa, đối với loại tư thế này có chút không quen, hơn nữa có thể làm bị thương đến thai nhi trong bụng.

- Không được.

Hoàng Phủ Luật hai tay ôm siết lấy vòng eo của nàng, bá đạo nói:

- Ta sẽ không buông nàng ra một lần nữa.

Hấn ôm nàng sát hơn một chút, điên cuồng giữ lấy.

Ngọc Thanh vẫn cố giãy dụa, bàn tay nhỏ bé chống trên ngực hấn, cố gắng đẩy hấn ra.

- Hoàng Phủ Luật, nguoi buông! Nguoi đã có tinh thần như vậy, vậy nguoi vẫn chưa chết được. Buông! Ta muốn trở về, Hoàng Phủ Luật!

Hấn lại siết chặt lấy nàng hơn nữa, đôi mắt trở nên sâu thẳm:

- Nàng nghĩ rằng ta vì nàng mà chết, cho nên mới đến xem ta?

Ngọc Thanh trong nháy mắt có loại cảm giác bị đôi mắt của hấn vây lấy, nàng vội vàng né tránh lửa nóng ẩn sâu trong tầm mắt, mạnh miệng:

- Nguoi chết hay không, không liên quan tới ta. Ta hiện tại phải trở về.

- Trở về? Nơi này là nhà của nàng, nàng vĩnh viễn là nữ nhân của Hoàng Phủ Luật ta!

- Không phải! Từ lúc ta viết phong hưu thư kia, chúng ta vốn không có quan hệ.

- Nữ nhân ương ngạnh!

Hai mắt hấn tối sầm lại, đột nhiên nâng người nàng lên, hung hăng hôn xuống đôi môi phàn nộn đầy quật cường kia.

Sau đó xoay người một cái, đem nữ tử đặt ở dưới thân, bạc môi vội vàng hút lấy cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng, bá đạo khiêu khích chiếc lưỡi nhỏ thom tho của nàng.

- Ừm buông.

Đôi môi Ngọc Thanh bị hấn hôn, gian nan nói ra từng tiếng, bàn tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực dày rộng của hấn.

Nam nhân chết tiệt! Vừa rồi vẫn còn bộ dáng hấp hối yếu ớt, hiện tại đã giống như rồng như hổ.

Hấn gây sức ép như vậy, sẽ làm đứa nhỏ trong bụng nàng tổn thương a.

Vì thế nàng càng thêm phản kháng, ở dưới thân hấn liều mạng giãy dụa:

- Hoàng Phủ Luật, nguoi mai thả ta ra! Nguoi sẽ làm bị thương đến ta. . . .A.

Hấn đột nhiên ở bên gáy mẫn cảm của nàng khẽ cắn một chút, làm cho da của nàng toàn thân đột nhiên có cảm giác co rút, lời nói đang định nói ra trong miệng trở thành tiếng kêu đau.

- Ta sẽ không làm nàng bị thương, Ngọc Thanh.

Hoàng Phủ Luật ngẩng đầu lên, con nguoi thâm thúy mang theo thâm tình dục tính, sâu thẳm không thấy đáy.

Ngọc Thanh trong nháy mắt lại bị đôi mắt ung đen thâm thúy kia hút lấy, tâm quên mất hoảng sợ.

Lời nói của hấn, rất ôn nhu.

Hàm chứa tính ý nồng đậm, khiến cho nàng bị lạc vào trong một bích thủy động mát lạnh, vô tri vô thức.

Tức khắc, hần lướt nhẹ như lông hồng, đầu lưỡi không ngừng di chuyển trên cơ thể bạch ngọc của nàng, trần trọc lưu luyến, rồi lại mang theo lửa tình, một đường đi xuống, châm lên ngọn lửa trong người nàng.

Hần, nhẹ nhàng cời y phục của nàng ra.

Tay của nàng, càng thêm nắm chặt vạt áo của hắn.

- Cốc, cốc.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến hai tiếng vang nhỏ, tiếp sau đó là thanh âm của Thu Phính:

- Vương gia, chén thuốc hạ nhiệt cho người nô tỳ đã bùng tới.

- Chết tiết!

Hoàng Phủ Luật kêu lên một tiếng, đôi bàn tay đang không ngừng nhào nặn hai vật tròn trịa trước ngực Ngọc Thanh, nhưng vẫn không buông ra, tiếp tục xoa nắn.

Hắn đối với người ngoài cửa, rống giận:

- Lui xuống! Hiện tại đừng tới quấy rầy bốn vương!

Thu Phính đứng ở ngoài cửa, không dám nhúc nhích.

Hai gò má của Ngọc Thanh trở nên đỏ bừng, đôi mắt trong suốt đã trở nên mờ hồ, bờ môi sưng đỏ, quần áo hỗn độn.

Nàng lấy tay đẩy hắn ra, vội vàng xoay người chỉnh lại y phục.

- Người phải uống được, người người thật sự rất nóng.

Hoàng Phủ Luật ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy nàng, nhìn bóng dáng nhỏ bé đang bối rối kia, cười khẽ:

- Nóng bỏng này không phải là do phong hàn, cái này nàng nên hiểu được. Ta hiện tại không muốn ăn canh được. — tiếng nói càng thêm trầm thấp, khàn khàn.

Ngọc Thanh lại càng thêm bối rối, nàng giãy ra khỏi ôm ấp của hắn, lập tức đứng dậy đi ra khỏi nhuyển tháp, sau đó đối với Thu Phính ngoài cửa, nói:

- Người đem được vào đi. Vương gia hiện tại có thể uống được.

Nói xong, đã bước nhanh hướng cửa mà đi.

Hoàng Phủ Luật nhanh chóng mặc y phục, khoác nhanh cẩm bào, vờ mặt đầy tức giận từ trong trường đi ra.

Hắn bước nhanh đến, nắm lấy đôi tay ngọc của nàng, gặm nhẹ:

- Nữ nhân, người muốn đi đâu?

- Quay về biệt viện.

Ngọc Thanh trừng mắt liếc hắn một cái, dùng sức giãy ra khỏi tay hắn.

- Buông! Ta hiện tại phải quay về biệt viện.

Hoàng Phủ Luật nắm lấy hai vai nàng, ánh mắt sáng quắc.

- Ngọc Thanh, ở lại cùng ta, được không? Không cần phải rời khỏi ta lần nữa.

Sau đó mềm nhẹ đem nàng kéo vào trong lồng ngực, lắng lắng ôm nàng.

- Mộ Phong ngày mai sẽ đem Tiểu Xu tới đây. Ngọc Thanh, nàng trở về đi, được không? Nơi này là nhà của nàng, để cho ta chiếu cố nàng thật tốt, yêu nàng, quan tâm nàng. Ta sẽ không làm cho nàng đau khổ nữa, sẽ không làm cho nàng bị tổn thương, Ngọc Thanh. ...

Hắn ôm nàng càng thêm chặt, trong giọng nói tất cả đều là khẩn trương cùng thương tiếc.

Ngọc Thanh nằm ở trong lồng ngực của hắn, khẽ nhắm mắt lại.

Chấp niệm này, làm sao buông xuống?

Hận hân? Yêu hân?

Rốt cuộc là yêu hay là hận?

Nơi đó vẫn còn giữ lại mọi thứ giống như lúc nàng rời đi.

Nàng đi tới chỗ đặt cây cầm, lấy tay áo phẩy nhẹ trên mặt cầm, tay ngọc khẽ gảy lên dây đàn.

Ai cũng không biết nàng đang suy nghĩ lung tung, nàng chờ mong cũng rất hoảng hốt.

Nàng vĩnh viễn không thể quên cái đêm đau tới tê tâm liệt phế,

Cái đêm nàng nhận ra mình yêu hân tới đâu, rồi lại bị hân thương tổn...

Hân hiện tại, đối với nàng có chút nhu tình.

Hân sợ hãi mất đi nàng, nàng có thể cảm giác được. Nhưng khi ở trong lòng ngực hân, nàng lại cảm giác sự thật không giống như vậy.

Hân đã thấy rõ tâm mình, đã có ràng buộc với nữ tử hân từng kết phu thê. Như thế nào có thể nói không thương, không yêu?

Trừ phi, hân không có chân tâm yêu nữ tử kia.

Đối với nữ tử xa lạ kia, nàng có chút cảm giác phức tạp.

Tiếng đàn của nàng bỗng trở nên dồn dập, nàng chìm trong suy nghĩ của mình, tiếng đàn giống như suy nghĩ của nàng, trầm trọc, ưu sầu.

Cuối cùng, tiếng đàn cũng dừng lại.

Nàng thu hồi tay ngọc trên mặt cầm, hướng nội thất mà đi.

Nếu vì thương hân, vậy hãy cho nhau một cơ hội, coi như vì hài tử trong bụng.

Nàng nằm xuống trên nhuyễn thấp, tay ngọc khẽ vuốt ve cái bụng hơi hơi nhô ra, trong lòng đột nhiên có chờ mong cùng thỏa mãn.

Khóe mắt mang theo ý cười, nàng cười híp mắt lại, mi mắt dần dần hợp vào nhau.

Lúc này, đột nhiên cơ thể của nàng bị nhấc bổng lên, nàng mở to mắt, lập tức có cảm giác có người ở phía sau đang ôm lấy mình.

Đang muốn giãy dụa, bỗng một cổ xạ hương quen thuộc tràn ngập trong khoang mũi, vì vậy nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lui thân mình về phía vòm ngực rộng lớn kia.

Nằm trong ngực hân, mùi xạ hương tiếp tục trấn an nàng, khiến nàng lui bớt cảm giác mệt mỏi.

- Nàng đang nghĩ gì vậy?

Nam nhân nhìn xuống tiểu nhân nhi trong ngực, con người đen bóng, tràn ngập lửa tình. Cũng không đòi nàng hồi đáp, hân nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, hôn lên cánh hoa mềm mại, trầm trọc mút lấy, cũng mang theo trùng phạch khẽ cắn lên môi nàng.

- Chúng ta tiếp tục chuyện chưa có hoàn thành chiều nay.

Ý niệm buồn ngủ của nàng lập tức bị đánh bay. Nam nhân này không phải bị bệnh sao? Như thế nào lại có tinh thần vậy?

Nàng có cảm giác giống như bị hân cho vào bẫy vậy.

Nàng bắt lấy đôi tay đang dao động trên người mình, đôi mắt trong suốt nhìn vào con người đen lóc lên lửa nóng của hân.

- Hiện tại đêm đã khuya.

Hoàng Phủ Luật cười khê:

- Đêm đã khuya? Vừa đúng lúc, sẽ không có người tới quấy rầy chúng ta.

Rồi sau đó ánh mắt càng thêm sâu thẳm, tiếng nói khàn khàn đầy phong tình:

- Ngọc Thanh, ta muốn nàng...

Ngọc Thanh nghiêng đầu, tránh né đôi mắt rực lửa của hắn, có chút ngượng ngùng.

Hoàng Phủ Luật tay ở trên người nàng sờ soạng, sau đó nhẹ nhàng rút đi trung y, cời bỏ cái yếm của nàng.

Nàng lấy tay nâng cái yếm lên, che khuất cảnh xuân mê người trước ngực, thủy chung không chịu buông.

Tóc đen rơi xuống nhuyển thấp, đan xen lẫn làn da bạch ngọc của nàng, trông càng thêm phong kiều mị hoặc, hai gò má hơi hơi ửng hồng, e thẹn.

Hoàng Phủ Luật con người đen trở nên càng sâu hơn, hầu kết nuốt khan một tiếng.

Hắn nhẹ nhàng rời đi chiếc yếm ở trước ngực nàng, giọng khàn khàn:

- Ngọc Thanh, nàng thật đẹp.

Sau đó dùng bàn tay to rộng của mình di chuyển trên thân thể mỹ ngọc của nàng, miết lấy từng da thịt, giống như trân phẩm quý giá, có mềm nhẹ, có thỏa mãn.

Ngọc Thanh hai chân khép lại, thẹn thùng càng sâu.

Nàng khẽ cắn vành môi, nhịn xuống rung động trong thân thể. Cho đến khi nam nhân sắp tiến sâu vào trong cơ thể, nàng dùng đôi tay nhỏ bé để trước ngực hắn, khẽ nói:

- Nhẹ một chút. Đừng làm bị thương đứa nhỏ trong bụng.

Con người đen lấy của Hoàng Phủ Luật bỗng lóe lên một tia vui sướng, hắn kinh hi nói:

- Ngọc Thanh, nàng có con của chúng ta?

- Ân, đã hơn ba tháng...

- Ngọc Thanh...

Hắn tha thiết gọi tên nàng, trong giọng nói hàm chứa kích động.

- Ta sẽ nhẹ một chút, tuyệt đối sẽ không làm bị thương đến con của chúng ta.

Sau đó, hắn nâng vòng eo có chút đầy đặn của nàng lên, thất lưng hạ xuống, nhẹ nhàng tiến vào trong cơ thể của nàng.

.....

Hôm sau, Tiểu Xu quả thực tiến vào phủ.

Nàng ở trong khuôn viên Tịch Lạc Viên gặp Tần đại ca.

Hắn một thân ngân bào, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười, chỉ nói một câu:

- Cho hắn một lần cơ hội, cũng là cho mình một lần cơ hội.

Sau đó hắn theo Hoàng Phủ Luật đi tới thư phòng.

Quả thật, Hoàng Phủ Luật cũng không có lừa nàng. Hắn bị nhiễm phong hàn nghiêm trọng, mê man một đêm, hôm qua nhờ uống canh được nên tốt lên một ít. Dù sao cũng là nam nhân, lại có võ công, nên hắn bình phục cũng mau hơn người thường.

Nếu không phải nhờ hơi thở mong manh của hắn, có lẽ nàng đã nghĩ hắn không còn có sinh mệnh.

Nếu đêm qua nàng không nói mình hoài thai, chỉ sợ hắn sẽ yêu nàng suốt đêm mất.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng có chút uất ức.

Đêm qua hắn quả thật là thừa ôn nhu, vẫn bận tâm tới cảm thụ của nàng, động tác rất mềm nhẹ, hoàn toàn không giống với hắn mọi khi.

Chính là, hắn tựa hồ không giống như lời Tần đại ca nói, bị tình độc phát tác. Sáng nay khi rời giường, nàng phát hiện bạc môi của hắn mặc dù vẫn không có huyết sắc, nhưng rõ ràng phong hàn của hắn đã tốt hơn phân nửa.

Lúc này, Tần đại ca lại cùng hắn đi thư phòng mật đàm.

Tần đại ca quả thật là có việc đang giấu nàng.

- Tỷ tỷ, trang chủ vì cái gì lại để người về bên Vương gia a? Ta còn nghĩ đến trang chủ nhất định sẽ lấy tỷ tỷ, rõ ràng trang chủ thích người nha.

Mới sáng sớm đã bị đuổi về đây, Tiểu Xu trên mặt thì cười nhưng trong giọng nói thì đầy oán giận.

- Tiểu Xu, đừng nói bừa. Tần đại ca chỉ xem ta như là muối mè.

Ngọc Thanh tâm trở nên bối rối, nhanh chóng chặn lời Tiểu Xu lại.

- Cái gì? Trang chủ rõ ràng thích tỷ tỷ, tỷ không có cảm giác sao? – Tiểu Xu bắt đầu oa oa kêu to.

- Tiểu Xu!

Ngọc Thanh mày liễu dựng thẳng.

- Về sau không được nói những lời này. Tần đại ca nhất định sẽ gặp một nữ tử thật tốt.

- Không nói liền không nói. Tỷ tỷ, người đừng nóng giận, động thai khí.

Tiểu Xu không thể không thay bằng khuôn mặt tươi cười hết cỡ.

Tỷ tỷ không phải không có cảm

giác được, mà là tránh né, Tỷ Tỷ trong lòng chỉ có vị vương gia kia, nàng cũng không quản được tỷ tỷ chuyện này. Chỉ hy vọng đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ mang đến cho tỷ ấy hạnh phúc mới được.

Lời của nàng vừa nói xong, đã thấy Lí ma ma mang mấy nha hoàn phía trong vườn mà đến.

Lí ma ma đi vào, cung kính hành lễ với Ngọc Thanh, cho thấy ý đồ bà đến đây.

- Ngọc Vương phi hiện nay ngài đang mang bầu, đây là do vương gia phân phó lão nô mang đến vào cái nha hoàn về sau hầu hạ Ngọc vương phi.

Ngọc Thanh không nghĩ đến nam nhân này lại chu đáo đến thế. Nàng nói:

- Ta có tiểu xu là đủ rồi.

Lí ma ma cố ý nói:

- Vương gia nói cần phải không để vương phi bị mệt, cần phải cẩn thận hầu hạ. Mấy nha đầu này tay chân linh hoạt, việc nặng, việc tinh tế đều có thể làm. Hơn nữa, này mang thai kỳ, cần phải lưu ý rất nhiều việc, tiểu xu một mình người có thể sẽ quá nhiều việc.

Lời này thật nói trong lòng tiểu xu, nàng nói:

- Ma ma nói rất đúng, có này vị tiểu muội, tiểu xu ta cũng không cần sợ vất vả chạy tới chạy lui. Huống hồ, nhiều người nháo nhiệt một chút, liền lưu các nàng lại đi.

Ngọc Thanh nhìn nàng, cười yếu ớt, gật gật đầu.

- Vậy đa tạ Lí ma ma.

Lí ma ma đáp lại một tiếng, lẳng lặng lui xuống. Vì thế tiểu xu vội vã bắt đầu phân phối công tác cho vài cái nha đầu kia.

Một lát sau, có một tiểu nha đầu chạy vào bẩm báo, nói là Nguyệt vương phi đang tới đây.

Ngọc Thanh kinh ngạc, trong lòng lại dâng lên cảm giác phức tạp.

Mạnh Tổ Nguyệt đi vào, trên khuôn mặt lạnh lùng, có chút hiền lành, đàm đàm nói:

- Ngọc Thanh, người rốt cuộc trở lại, người trở về là tốt rồi.

Sau đó, phân phó Thu Phính phía sau nàng ta đem một chút thuốc bổ trân quý, lại nói:

- Ngọc Thanh nghe nói người mang thai đứa nhỏ của Luật, cho nên lấy chút thuốc bổ cho người bồi bổ, hy vọng người vì Luật sinh ra một tiểu bảo bối thật khỏe mạnh.

Ngọc Thanh nhìn nữ tử này, trong lòng phức tạp càng sâu. Nàng chỉ có thể đối với nữ tử này nhẹ nhàng nói tiếng đa tạ, sau đó thỉnh nàng ngồi xuống.

- Ngọc Thanh không cần để ý, kỳ thật mấy ngày nay, Luật, hẳn chưa bao giờ chạm qua ta, trong lòng hẳn chỉ có người.

Ngọc Thanh kinh ngạc, thật không ngờ rằng, Mạnh Tổ Nguyệt lại cùng nàng nói những lời này.

Nàng đúng là để này đó a. Thì ra nữ nhân có thể hiểu biết nữ nhân như thế chỉ có thể là Mạnh Tổ Nguyệt vì sao phải cùng nàng nói những lời này.

Mạnh Tổ Nguyệt đem suy nghĩ của nàng đọc ở trong mắt. Nàng thản nhiên nở nụ cười:

- Đồng dạng là nữ nhân, ta hiểu cảm thụ của ngươi, tâm Luật ta cũng hiểu được. Ngọc Thanh ngươi hiện tại đã trở lại, Luật, hẳn chắc chắn rất vừa ý. Ta hiện tại bắt đầu hiểu được. Hẳn có thể cho ta danh phận, tuy chung là không thể cho ta tâm hân. Ha ha, ta hiện tại muốn đến một nơi thanh tịnh, cho nên có thể sau đó không lâu, ta sẽ trở về Phụng Lăng Sơn.

Lời nói lạnh nhạt kia rõ ràng cất giấu một tia yêu thương.

Ngọc Thanh bắt đầu có chút cảm nhận được chút ưu thương của nữ tử này.

- Tổ Nguyệt.

Nàng cùng Mạnh Tổ Nguyệt cùng yêu chung một người đàn ông.

Mạnh Tổ Nguyệt hạ tay, nâng chung trà lên, làm ra bộ dáng thưởng trà: - Trà này rất thơm.

Ngọc Thanh tĩnh lặng nhìn nàng, trầm mặc.

Bên trong đột nhiên lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Lúc này hành lang, bên ngoài truyền đến một trận trầm ổn tiếng bước chân đánh vỡ không gian yên tĩnh.

- Ngọc Thanh.

Hoàng Phủ Luật đi đến, trên khuôn mặt tuần tú có nhớ mong. Hắn vừa mới tiến bước Mộ Phong, đã có chút khẩn cấp muốn gặp nữ tử này.

Nữ tử đã khiến hắn khắc sâu vào trong tâm can.

Vào đến cửa, nhìn vào trong có hai nữ tử, sự nóng vội trên khuôn mặt của hắn thoáng chốc biến mất.

Hắn đi qua, đối với áo xám nữ tử kia nói:

- Tổ Nguyệt - Liền đem tầm mắt hướng tới tổ y trên người nữ tử.

Ngọc Thanh nhìn sau vào con ngươi đen thâm thúy của hắn, nhìn hắn đứng giữa nàng và Mạnh Tổ Nguyệt, khuôn mặt tuần tú hiện lên một tia áy náy. Nàng đột nhiên nhớ tới đêm hôm đó, ở trước tiền đình, hắn gây cho tâm của nàng đau đớn.

Vì thế nàng nói:

- Ngọc Thanh thân mình có một chút không khoẻ, trước xin lui hạ nghỉ tạm.

Rồi bước nhanh hướng nội thất mà đi.

- Ngọc Thanh.

Hoàng Phủ Luật đi theo vào nội thất trên khuôn mặt tuần tú có lo lắng.

- Làm sao không thoải mái? Là tối hôm qua khiến nàng bị thương sao?

Ngọc Thanh ngồi ở tháp thượng, ngượng ngùng, nàng nhìn hắn âm thầm cười:

- Chỉ là có chút mệt, mang đứa nhỏ như vậy, cho nên muốn ngủ một giấc. Chàng đi bồi Tổ Nguyệt đi, hiện tại ta muốn nằm nghỉ một lát.

Nàng không hề nhìn hắn, lẳng lặng nằm trên tháp thượng, nhắm mắt lại.

Hoàng Phủ Luật lo lắng liếc nhìn nàng một cái vì nàng mà hạ sa xuống, lẳng lặng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Biến mất.

Ngọc Thanh nằm ở trong trướng lắng lắng nghe tiếng bước chân nam nhân bước ra ngoài, sau đó nghe được trầm thấp thanh âm:

- Tổ Nguyệt, chúng ta ra ngoài đi.

— Ân. — Truyền đến thanh âm nữ tử mềm nhẹ.

Tiếng bước chân đi xa dần, bên trong thoáng chốc lâm vào yên tĩnh.

Tắm lụa mỏng phiêu động, người trong trướng không buồn ngủ.

Cảm giác được nam nhân đã đi xa, nàng ngồi dậy, ngồi bên cửa sổ, tinh tế cảm một đoá hoa bách hợp màu trắng lên.

Tiểu Xu bụng nhân sâm hầm canh gà đi vào, hé ra gương mặt tươi cười:

— Ta nói Mạnh Tổ Nguyệt kia như thế nào lại tốt như vậy, có tâm đến xem tỷ tỷ. Thì ra là tính toán chủ ý tìm đến Vương gia. Ta vừa mới nhìn thấy hai người đi vào rừng cây lê, bộ dáng xem chừng là ôn lại chuyện cũ.

Ngọc Thanh cầm châm tú hoa, tay nhẹ đưa kim khê run lên.

— Tỷ tỷ, ăn canh đi. Là thiện đường làm riêng cho tỷ tỷ nga, nghe nói được liệu rất trân quý.

Tiểu nha đầu này còn không biết một chút gì đến việc mình đã gọi lên chuyện thương tâm của người khác, chỉ đem canh đưa tới cho Ngọc Thanh, mỉm cười ngọt ngào:

— Nhân lúc còn nóng tỷ uống đi, thấy thơm quá nga.

Ngọc Thanh nâng tay lên, thản nhiên cười:

— Tiểu Xu uống đi, ta hiện tại ngửi mùi này có chút buồn nôn.

Tiểu Xu đem thìa đưa qua, cười duyên:

— Ta như thế nào có thể cùng cục cưng trong bụng tỷ tỷ hưởng uống đâu, tỷ tỷ mau nhân lúc còn nóng uống đi, không chừng là tâm ý của Vương gia đấy.
— Nói xong lấy bát đặt vào tay Ngọc Thanh, còn mình đi đến một bên quét tước.

Ngọc Thanh nhìn canh trong bát, trong lòng không có tư vị muốn uống.

Không biết hẳn cùng Mạnh Tổ Nguyệt ở rừng lê làm cái gì?

Cho đến chính ngọ, nàng đang nằm ngủ an tĩnh trên giường, nghe được một trận tiếng bước chân trầm ổn truyền đến.

Hoàng Phủ Luật vẩy nha hoàn bên cạnh lui xuống, đi tới trước mặt nàng, trên đôi môi nhợt nhạt của nàng hôn xuống.

Lông mi nàng khẽ rung động, vẫn không chịu mở mắt ra.

Hoàng Phủ Luật cười khê, ngồi ở mép giường, đem tay nàng bao trọn trong lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

— Tiểu miêu, tỉnh lại. — Hắn cúi người khê hôn đỉnh mũi cao thẳng của nàng, sau đó đem mặt vùi xuống bên gáy của nàng, nhẹ nhàng thổi hơi.

— A —— — Nàng rốt cục không chịu nổi, phải mở mắt ra.

— Đã dùng ngọc thiện chưa? — Hắn nâng thân thể của nàng dậy, đem nàng ôm vào trong ngực mình.

— Không có. — Bởi vì không có tư vị muốn ăn uống.

— Ta cũng còn chưa có dùng bữa, chúng ta cùng nhau dùng cơm trưa. — Nói xong, hắn đã phân phó nha hoàn đi xuống chuẩn bị ngọc thiện.

Sau đó hắn đem tay nhẹ nhàng phủ xuống bụng của nàng, than nhẹ:

— Không thể tưởng tượng được nơi này đã có con của ta, Ngọc Thanh, ta đã không thể chăm sóc tốt cho nó. Mộ Phong vừa mới nói cho ta chuyện nàng ở thôn Hoa Sơn Trà sống ra sao. Ta thực đáng chết, cho nàng định tội ta.

Ngọc Thanh an tĩnh nằm trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn, không nói gì.

Nàng làm sao có thể nói cho hắn biết, nếu lúc ấy không có đứa nhỏ, nàng sẽ không có hy vọng sinh tồn nữa.

Hiện tại đứa nhỏ ở trong bụng nàng khỏe mạnh, mà hắn đã ở bên người nàng, cỡ lẽ, nàng đã trở thành người hạnh phúc nhất trên nhân thế này.

Hoàng Phủ Luật ôm sát nàng, khàn khàn:

– Về sau ta tuyệt đối sẽ không làm nàng chịu khổ. Ta muốn hài tử của chúng ta khỏe mạnh lớn lên, dạy nó tập võ, dạy nó luyện thiên huyền tiên.

– Nếu là nữ nhi thì sao?

Mày nàng giãn ra, trong mắt có hờn dỗi. Nam nhân này như thế nào có thể khẳng định là nam hài chứ.

– Cũng dạy nàng tập võ, để cho nàng làm nữ hiệp, thế nào? Nếu là nữ nhi, khẳng định sẽ xinh đẹp giống nàng. Nữ nhi này có đôi mắt to trong veo rất có thần, còn có cái miệng nhỏ nhắn mê người.- Lời nói đằng sau biến mất ở bàn tay bá đạo của hắn.

Nửa ngày, nàng cầm lấy vạt áo hắn thờ hồng hộc.

Con người đen của hắn gồng co cái trán tròn bóng của nàng cùng cánh môi mềm mọng, tiếng nói dị thường khàn khàn:

– Bỏn vương thực sự đang rất đói.

Ngọc Thanh thẹn đỏ mặt, mặt cười ửng hồng.

Lúc này nha hoàn đã đem đồ chuẩn bị tốt ngoài ngoại thất, đứng ở sau bình phong bấm báo .

Hoàng Phủ Luật lúc này mới nhẹ nhàng ôm lấy nàng ra bên ngoài thất, nàng hơi hơi giãy dụa:

– Buông ta, để cho ta tự mình đi.

Nam nhân cười xấu xa:

– Bỏn vương thích ôm ái phi như vậy.

Vì thế một đường đem nàng ôm đến chiếc bàn tròn, để cho nàng ngồi ở trên đùi hắn.

– Hoàng Phủ Luật!

Ngọc thanh trong ánh mắt kinh ngạc của nha hoàn kinh ngạc của nha hoàn đã sớm xấu hổ không chịu nổi, cái dạng này như thế nào ăn a, nàng vận vẹo thân mình muốn nhảy xuống đùi hắn.

Hoàng Phủ Luật ôm eo nàng, gặm nhẹ:

– Nữ nhân, ngoan ngoãn .

Sau đó hắn giờ đưa ngọc lên gấp một miếng đồ ăn bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy nhu tình.

Ngọc Thanh không thể không chậm rãi nuốt vào, có chút không quen.

Hoàng Phủ Luật lại rất tự tại, một miếng lại tiếp một miếng, gấp rau hướng đến miệng của nàng, ngẫu nhiên cũng thỉnh thoảng tự nhiên đưa vào miệng mình, thích ý ăn, không thèm để ý đến nha hoàn bên cạnh ánh mắt luôn kinh ngạc.

Nàng nhìn trên mặt hắn tràn đầy thân thiết, trong lòng ấm áp dễ chịu. Vì thế nàng không hề kháng cự, lẳng lặng hưởng thụ nhu tình của hắn.

Ăn trưa xong hắn mang nàng đến rừng cây lê, nàng đứng ở ngoài rừng không chịu đi vào.

Nơi này là nơi của hắn cùng Tố Nguyệt, nàng tự cho chính mình không thể lại đến nơi này, hơn nữa hắn còn vừa mới cùng Mạnh Tố Nguyệt đến nơi này.

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng, than nhẹ:

– Nàng còn bắn khoản. – Hắn kéo thất lưng của nàng hướng trong rừng mà đi.

- Nàng biết không? Một lần kia nàng tại rừng cây lê này khỏi vũ bộ dáng quả thực giống tiên tử lê hoa hạ phàm, ta chưa bao giờ biết có người có thể so với hoa lê này càng thoát tục hơn, Ngọc Thanh, nàng thật đẹp, rất xuất trần.

Hắn ôm sát nàng, nhìn hoa lê, vẻ mặt sâu thẳm:

– Tổ nguyệt nàng kỳ thật không thích hoa lê, nàng ở trước mặt ta vẫn là đem chính mình biến thành bộ dáng ưa thích, đó không phải là nàng. Nàng vẫn rầu rĩ không vui, bởi vì ta thích nàng cười, cho nên nàng thường xuyên ở trước mặt ta cười, không ở trước mặt ta phát giận. Ta thích xem bộ dáng nàng ở dưới tàng cây lê cười, cho nên ta ở trong rừng cây này, nàng cũng thích đi theo. Hiện tại nàng rốt cục đã trở về chân chính là mình.

Hắn nhìn về phía nữ tử trong lòng, mềm nhẹ vuốt ve thân mình nàng vì lời nói của hắn mà cứng ngắc.

– Ngọc Thanh nàng thích hoa lê, thích ở dưới trời đầy hoa lê khỏi vũ đúng không? Chỉ là vì sao nàng khóc, mang theo cô đơn mà khóc? Ngọc Thanh, nàng là nghĩ đến nhà sao?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu, nhìn xuyên qua nhánh cây lê về phía dãy núi triền miên xa xa, có ưu thương:

– Ta nghĩ đến cha, nhớ Vũ Sơn.

Hoàng Phủ Luật ôm sát nàng, con ngươi cũng nhìn về phía núi xa:

– Chờ thêm mấy ngày, ta mang nàng quay về Vũ Sơn.

*

Đoạn thời gian này, Ngọc Thanh vẫn cảm giác giống như ở trong mộng, bởi vì hạnh phúc với nàng tới thật sự rất đột nhiên.

Mỗi ngày, nàng dưới sự mềm nhẹ lại bá đạo của hắn uống thuốc bổ, sau đó đem nàng hôn đến một phen thờ hồng học, cuối cùng mới lưu luyến không rời buông.

Ngoài ra mang theo người hầu vào cung, hoặc xử lý công sự khác.

Hơn nữa mỗi bữa tối, hắn đều gấp gấp trở về bồi nàng cùng nhau ăn. Ban đêm, hắn nhiệt tình như lửa thiêu đốt nàng, lại rất cẩn thận không dùng sức sợ bị thương đến đứa nhỏ trong bụng nàng.

Chờ tình cảm mãnh liệt bình ổn, hắn lặng lẽ ôm lấy nàng đi vào giấc ngủ. Từ đó về sau, không ở trước mặt nàng nhắc tới chuyện cũ của hắn cùng Mạnh Tổ Nguyệt.

Nhưng nàng biết, hắn mỗi đêm đều chờ nàng đi vào giấc ngủ sâu, sau đó mới lặng lẽ đi ra ngoài một chuyến, một lúc lâu sau trở về, trên người hắn luôn tản ra mùi thơm ngát sau khi tắm rửa.

Ngày hôm đó, trời mới tảng sáng, nàng từ trong sự khiêu khích của hắn tỉnh lại.

Nắng sớm xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu đến trên gương mặt tuần tú hắn, làm cho ngũ quan nhiễm một tầng phong tình trí mạng.

Lòng ngực tinh trắng của hắn, chân dài bá đạo quần quít lấy đùi ngọc của nàng, không chịu thối lui.

Thấy nàng mở một đôi mắt ngọc mông lung, môi hắn khẽ cong lên, con ngươi đen mang ý cười, lập tức bá đạo mà hôn sâu nàng.

Nàng um một tiếng, lại ở trong nhiệt tình của hắn hít thở không thông.

Cuối cùng, hắn chưa hết ý buông nàng ra, con ngươi đen nhìn đến hai gò má đỏ bừng của nàng, đôi mắt trong veo ẩn tình, cánh môi mềm mại, cong lên kiều diễm, sam y khẽ hở, vai lộ lỏ, bộ dáng thờ đốc gấp mê người càng thêm ma lực hấp dẫn đôi mắt sâu thẳm của hắn, hắn thở hổn hển:

– Ái phi mau rời giường, hôm nay ta mang nàng đi đến Vũ Sơn.

Sau đó vén sa trướng lên, đi ra ngoài mặc y phục.

Ngọc Thanh lúc này mới tỉnh táo lại, sửa sang cái yếm cùng trung y, ra ngoài trướng.

Mà hắn, đã một thân cẩm bào màu đỏ tím ngọc thụ lâm phong đứng ở đó đợi, khóe mắt mang theo ý cười nhìn nàng.

Nàng vuốt vuốt cằm, ở trong ánh mắt của hắn tỉnh tã mặc y phục.

Cuối cùng, chờ nàng vấn đơn giản xong mái tóc, hắn đi tới, từ trong tay áo lấy ra một chiếc trâm ngọc bích nhẹ nhàng cắm trên tóc mây của nàng.

Hắn nhìn nàng:

– Về sau không được lại đem trâm này trả lại cho bốn vương, biết không?

Sau đó kéo thắt lưng của nàng, lặng lẽ đi ra cửa phòng.

Ở đại môn Vương phủ, xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt, Tiểu Xu cùng vài tỷ nữ đang chuẩn bị hành trang.

Hoàng Phủ Luật đem nạng đẩy nhẹ nhàng lên xe, đang muốn lên xe, bỗng nhiên một nha hoàn từ bên trong cánh cửa vội vã chạy tới, nạng vội la lên:

– Vương gia, không tốt, Nguyệt Vương phi không thấy. Nô tỳ vừa mới đi thiện thất quét tước, gõ cửa nửa ngày cũng không thấy ai mở liền đẩy cửa đi vào. Trong phòng không có ai, trên giường cũng không có dấu vết người ngủ.

Hoàng Phủ Luật kinh hãi, tức khắc từ trên xe đi xuống, dẫn theo tiểu nha đầu kia vội vàng bước nhanh hướng bên trong phủ.

Ngọc Thanh từ cửa sổ nhỏ nhìn bong bóng hắt cao lớn biến mất trước đại môn vương phủ, đột nhiên có cảm giác mất mát.

Nàng cũng xuống xe, lẳng lặng hướng thiện thất trong vương phủ đi đến.

Thời gian trước Mạnh Tổ Nguyệt nói muốn đi đến núi Phượng Linh, nói không chừng đến nơi đó.

Gặp nhau, may kiếm Hoàng Phủ Luật đã nhấn lại vội vã đi tới, vẻ mặt lo lắng, có chút bối rối.

– Ngọc Thanh, Tổ Nguyệt là cô nhi, không có thân nhân dựa vào, nàng sẽ đi đâu? Chẳng lẽ lại là bị người thần bí kia bắt nàng đi sao? Sẽ không như vậy, ta còn không có bảo vệ tốt Tổ Nguyệt.

Ngọc Thanh nhìn hẩn bối rối, an ủi:

– Tổ Nguyệt nàng có thể đi núi Phượng Linh.

Nàng còn chưa nói xong, liền thấy nam nhân dùng một tay đẩy nàng ra, bước nhanh hướng đại môn.

Nàng lao đảo một cái, dõ vào núi già bên cạnh. Sau đó, tâm tình lạnh thấu.

Thì ra cuối cùng hẩn vẫn để ý Mạnh Tổ Nguyệt như vậy, dù sao bọn họ cũng đã từng, không phải sao?

Nàng đi tới cửa, nhìn thấy thân ảnh màu đỏ tía đã cười tuần mã tuyệt trần mà đi.

Nàng đi hướng ngược lại, đột nhiên cảm thấy được trong lòng đau nhức tràn ra.

*

Ban đêm

Hẩn một thân một mối trở lại, trên khuôn mặt tuần tú vẫn có lo lắng.

– Tổ Nguyệt nàng không ở núi Phượng Linh.

Nàng ngừng đánh đàn, ngẩng đầu nhìn hẩn.

Hẩn từng bước đến gần nàng, hỏi nàng:

– Nàng làm sao lại biết Tổ Nguyệt sẽ đến núi Phượng Linh?

Nàng khẽ nhắm mi tâm, nhìn khuôn mặt tuần tú bởi vì lo lắng mà nhiễm sắc lạnh, lãnh đạm nói:

– Bởi vì nàng từng nói cho ta nàng muốn đi núi Phượng Linh.

Hoàng Phủ Luật một phen nắm lấy nàng, găm nhẹ:

– Nàng còn nói cái gì nữa? Mau nói cho ta biết. Tổ Nguyệt nàng nhất định không thể có việc gì.

Ngọc Thanh gạt tay hẩn ra, lạnh nhạt nói:

- Nàng có thể nói cho ta biết cái gì? Nói cho ta biết nàng là bởi vì yêu người mới rời đi sao?

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng, con người vội vàng trầm tĩnh xuống.

– Ngọc Thanh, ta hiện tại tuy rằng không yêu Tổ Nguyệt, nhưng ta phải phải bảo vệ nàng, nàng hiểu không? Ta không thể liền như vậy bỏ xuống nàng ấy, không để ý đến.

Ngọc Thanh xoay người, hướng nội thất mà đi. .

– Ngọc thanh.

Hoàng Phủ Luật đuổi theo, nắm lấy cổ tay của nàng, kéo thân thể của nàng lại, đem nàng lẳng lặng ôm vào trong ngực mình, khàn khàn giọng:

– Ngọc Thanh, không cần như vậy, nàng phải tin tưởng ta. Tin tưởng ta được không?

– Ta biết người không thể bỏ nàng xuống được, cũng tin tưởng người, cho nên người buông ta ra, được không?

Ngọc Thanh lẳng lặng nói, không có cảm xúc quá lớn, thậm chí có chút thản nhiên bất cần, làm cho Hoàng Phủ Luật cảm thấy bất an.

Hắn không buông nàng ra, đem nàng ôm càng thêm sát một ít, thống khổ nói:

– Ngọc Thanh, nàng giận ta.

Ngọc Thanh không nói gì, bởi vì giờ phút này tâm nàng đang hỗn loạn.

Nàng biết trước mắt tìm được Mạnh Tổ Nguyệt mới là trọng yếu, nhưng khăn trương cùng bối rối của nam nhân này đã làm đau đớn nàng.

Hắn đối Mạnh Tổ Nguyệt, kỳ thật còn chưa dứt bỏ được.

Nàng lắng nghe tiếng tim cũng đang đập lung tung của hắn, trong lòng có chút lạnh.

Nàng vẫn cảm thấy được đoạn thời gian hạnh phúc này là mộng, quá nhanh lại thật tốt đẹp, thậm chí làm cho nàng không kịp bắt lấy, không nắm chắc trong lòng bàn tay.

Qua hôm nay, nàng mới biết thì ra nàng thủy chung hạnh phúc này là không có cảm giác an toàn .

– Luật, ta không có tức giận, chỉ là mệt mỏi, muốn nghỉ tạm.

Sau một lúc lâu, nàng ở trong lòng hắn nhẹ nhàng ra tiếng.

Hoàng Phủ Luật nâng nàng dậy, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng đi hướng đến giường, đem thân thể mềm nhẹ buông xuống.

Hắn hôn nhẹ trên trán nàng, nói nhỏ:

– Ngọc Thanh, thực có lỗi không thể cùng nàng quay về Vũ Sơn, chờ ta tìm được Tổ Nguyệt, chúng ta lại đi, được không?

– Được.

Ngọc Thanh nhắm mắt lại, không nghĩ để cho hắn thấy vẻ thất vọng trong mắt nàng.

Hoàng Phủ Luật giúp nàng đắp lại chăn bông, lại hôn xuống đôi môi nhợt nhạt của nàng:

– Ngọc Thanh, nàng ngủ trước đi. Ta đi thư phòng bàn bạc đại sự.

– Ân. – Sau đó nàng nghe được tiếng bước chân trầm ra bên ngoài, chờ cánh cửa đóng lại, nàng mở mắt ra, trong đôi mắt đẹp có tia đau xót.

*

Trong thư phòng, nam tử bào màu đỏ tía về mặt phong trần ngồi ở dưới đèn.

Một thân ảnh cao lớn màu xanh đứng ở trước mặt hắn báo cáo:

– Tối hôm qua trong phủ cũng không có người thần bí xâm nhập, hơn nữa trong phòng cũng không có dấu vết đánh nhau, thuộc hạ cho rằng Nguyệt Vương phi hẳn là chính mình đi ra vương phủ, có thể đang trên đường đến núi Phượng Linh.

Dưới đèn, nam nhân nhướng mày kiểm lên, trên khuôn mặt tuấn tú có chút áy náy chợt lóe lên rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Bạch Diệp Huyền.

Nếu Nguyệt Vương phi thật sự bị người ta cướp đi, có thể lập tức đuổi kịp sát thủ có liên quan tới lần này. Chỉ là thuộc hạ không rõ, vì sao lần này cả

Thu Phính cũng cướp đi? Hoàng Phủ Luật con người đen tối sầm lại:

- Chỉ hy vọng lần này Tổ Nguyệt không xảy ra chuyện gì. Lần trước ta không cứu nàng được, thật bất cần. Trình Tuấn, bên kia tình huống thế nào?
- Thân phận nữ tử đúng là người của Hồng Y thánh. Trước đây đã có vài lần mưu sát vương gia cũng là bọn người Hồng Y thánh gây nên. Bọn họ hiện tại có một loại độc dược đặc chế, vô sắc vô vị, đi vào thân thể sẽ hòa hợp nhất thể cùng với máu, tới trăm mạch tứ chi. Sau khi máu đình chỉ lưu động, độc dược sẽ tự động tản đi, cho nên chúng ta cần bản tra không ra nguyên do vì sao người chết.
- Hơn nữa, trên giang hồ nơi nơi là dấu vết của Hồng Y thánh, bọn họ nơi nơi giết người, tựa hồ muốn thống nhất giang hồ.

Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Thánh chủ kia quả thật không phải là loại người rứt đầu rứt cổ, đã tâm thật ra cũng không nhỏ.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn trầm xuống, hơi trầm tư, hỏi lại:

- Bên Tiêu Như Tự bên kia thế nào?

Áo xanh nam tử ánh mắt dò xét, có chút trầm trù.

- Nói.

Hoàng Phủ Luật ánh mắt sâu thẳm, vẻ mặt nghiêm khắc.

- Bảy ngày sau thăm vấn, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu lại đích thân tự thăm vấn. Đến lúc đó, Hoàng Thượng có thể sẽ dùng “thanh long trăm”.

Hoàng Phủ Luật mày kiếm nhướng lên:

- Cũng được, đem tội ác tày trời của lão tặc này trực tiếp xử tử, có thể sử dụng “thanh long trăm” của Hoàng Phủ gia, xem như tổ tiên hắn tích đức.
- Vương gia, thuộc hạ lo lắng chính là Ngọc Vương phi có thể sẽ bị liên lụy. Dù sao Tiêu Như Tự cũng là phụ thân của Ngọc Vương phi.

Hoàng Phủ Luật im lặng, khuôn mặt tuấn tú trầm trọng.

- Trình Tuấn, người lui xuống tiếp tục truy tìm tung tích Tổ Nguyệt.

Hắn nhắm mắt lại, mày kiếm nhăn lại thật sâu.

- Tuân mệnh.

*

Ngọc Thanh vừa mới mở mắt, liền bị kia thanh âm mở cửa rất nhỏ kia làm cho bừng tỉnh.

Nàng biết là hắn đã trở lại.

Nàng không hề động dậy, hắn chính là hướng tới trên giường, nghiêng thân mình, chớp mắt nhìn nàng.

Lựa mòng lay động, hắn coi cảm bảo trên người, sau đó trước sau như một đem thân thể của nàng từ từ nhập sâu vào trong lồng ngực hắn.

Nàng không hiểu, tâm trạng đang buồn ngủ bỗng trở nên mơ hồ. Lúc sau, nàng nghe được một tiếng thở dài rất nhỏ từ hắn.

Làm như sùng nịch, lại làm như bất đắc dĩ.

Nàng nhắm mắt lại, làm như không biết.

Sau đó, hắn ôm sát nàng, ôm nàng gần sát với thân mình, vẫn cứ như vậy ôm nàng ngủ.

Nàng vẫn không nhúc nhích, nặc hắn ôm, ở trong lồng ngực rộng lớn của hắn, dần dần hạ mí mắt.

Mà hắn, hô hấp cũng chậm chậm vững vàng.

Không biết qua bao lâu, nàng vừa cảm giác tỉnh lại, phát hiện hắn đã biến mất bên người.

Mà ngoài cửa sổ, vẫn là không gian tối đen như mực.

Trời còn chưa sáng, hắn đã đi sao?

Nàng khoác lại y phục, đứng dậy, nhớ tới thời gian mỗi đêm gần đây hẳn đều mất tích.

Hắn, rốt cuộc đang gạt nàng cái gì?

Vì thế nàng đi đến ngoài cửa, hướng thư phòng của mà đi.

Thư phòng tối đen, chỉ có thanh âm gió đêm thổi qua .

Nàng xoay người hướng Cô Vụ Cự mà đi, đi qua mấy gian thiên thất, nàng lẳng lặng nhìn thoáng qua, tiếp tục đi về phía trước.

Lại không biết trong phòng có bóng đen chợt lóe qua, hướng Tịch Lạc Viên mà đi.

Đi đến Cô Vụ Cự, bên trong quả thực có một tia ánh sáng.

Cánh cửa khép hờ, đẩy nhẹ liền mở ra.

Nàng nhẹ nhàng đi vào, phát hiện chỉ có nội thất là đèn hoa vẫn sáng, mà phía sau bình phong kia mơ hồ nghe được tiếng thống khổ rên rỉ của nam nhân.

Lòng của nàng trở nên kinh hoàng, đi về phía bình phong, rồi đột nhiên nhìn đến nam nhân nàng tìm kiếm đang ngồi ở trong sa trướng, vẫn không nhúc nhích, miệng phát ra thống khổ kêu rên.

Mà trên giường, rõ ràng còn một bãi nước cực đại, mặt nước có khói nhẹ bay lên.

Trong trướng, nam nhân tựa hồ là cảm giác được có người tới gần, đột nhiên thu hồi nội lực, mở mắt ra.

Thấy rõ người trước mắt, hắn giật mình:

- Ngọc Thanh?

Ngọc Thanh đến gần hắn, vén lên sa trướng, nhìn thấy trên tuần nhan của nam nhân đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, đôi môi xanh tím.

- Luật, chàng làm sao vậy?

Nàng dùng tay vuốt ve tuần nhan tái nhợt của hắn, đau lòng vạn phần, lo lắng không thôi.

Hoàng Phủ Luật ôm chặt nàng, âm thầm cười:

- Không có việc gì, ta chỉ là không cẩn thận trúng ít độc, dùng nội lực bức ra thì tốt rồi.

- Loại độc gì?

Ngọc Thanh bình tĩnh nhìn hắn, thủy chung không chịu tin tưởng hắn bị trúng chỉ một ít độc.

Nếu độc kia không có trở ngại, sao có thể làm môi của hắn xanh tím như thế sao?

- Đêm mưa kia, trên đường đuổi bắt Tiêu Như Tự, ta trúng phải độc phấn của hắn. Độc tính cũng không lớn, dùng nội lực bức ra là được rồi. Người bị trúng độc, đều sẽ làm giống như ta vậy. Nàng xem ta ban ngày không phải rất tốt sao? Cho nên không cần lo lắng, ta không sao .

Ngọc Thanh nằm ở trong lòng ngực hắn, không tiếp tục truy vấn hắn.

Nàng biết hắn là người biết tính toán cẩn trọng, vì thế nàng mềm nhẹ nói:

- Thì ra chàng mỗi đêm đều là tới nơi này bức độc.

- Ngọc thanh, thì ra nàng cảm giác được.

Hoàng Phủ Luật ôm sát nàng, dụng tay vuốt về sợi tóc của nàng, thờ dài:

- Lập tức sẽ tốt lên lên. Ngọc Thanh, về sau ta sẽ không rời nàng đi nữa.

Sau đó nâng nàng dậy, cười nói:

- Nếu ái phi đêm khuya không ngủ, vậy thay bốn vương tử rửa đi. Trên người đều là mồ hôi ướt đầm.

Nói xong, tay đã tự coi y phục, ánh mắt lộ ra tia trêu đùa, lộ ra thân hình cao to vĩ ngạn của hắn, không thấy một tia sẹo lồi.

Ngọc Thanh e thẹn quay mặt đi.

- Ái phi, lại đây đi.

Hắn ngồi ở trong bồn, đôi cửa nàng e lệ cười nhẹ không thôi:

- Đã lâu như vậy còn thẹn thùng, mau tới đây giúp bồn vương chà lưng, thật muốn bàn tay nhỏ bé mềm mại kia của ái phi giúp ta nha.

Ngọc Thanh đi qua, đem chiếc khăn nhúng vào nước, mềm nhẹ lau bờ vai rộng của hắn, sau đó kéo dài đến cánh tay.

Hoàng Phủ Luật nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ.

Ngọc Thanh nhìn tuần nhan vẫn hiện tái nhợt cùng xanh tím, có chút lo lắng.

Nàng biết hắn giờ phút này cũng không giống mặt ngoài thích ý như vậy, hắn đang che dấu thống khổ của chính mình.

Lau xong phía sau lưng, nàng vì hắn lau phía trước ngực.

Hoàng Phủ Luật lại rồi đột nhiên ôm lấy cánh tay ngọc đang giao động trước ngực hắn, con ngươi đen lóe lên tia cực nóng.

- Ái phi không bằng cùng bồn vương cùng nhau tắm đi.

Nói xong, cánh tay dùng lực, một tay nâng toàn bộ thân mình Ngọc Thanh kéo vào trong bồn, sau đó đem thân thể của nàng từ khóa ngồi ở trên đùi hắn.

- Chúng ta cùng nhau tắm uyên ương.

Hắn khàn khàn giọng, đôi tay đã bắt đầu không an phận cời ra quần áo ướt đầm của Ngọc Thanh, có hứng thú là lướt trên thân thể bạch ngọc của nàng...

- Hoàng Phủ Luật, ta không cần cời quần áo. A.

Thoáng chốc, bên trong tràn ngập thanh âm khiến cho người ta đỏ mặt, tim đập nhanh. . .

Ngọc Thanh đi đến Diệp Lạc sơn trang.

Tần Mộ Phong nhìn thấy nàng hai má hồng nhuận mềm mại, khóe mắt mang theo ý cười:

- Có tình yêu tô điểm quả thực không giống với khuôn mặt tiêu tụy trước đây, khuôn mặt nhỏ nhắn đã so với mẫu đơn còn muốn kiều mỹ hơn.

Ngọc Thanh cười yếu ớt:

- Tần đại ca lại nói giỡn muối muối rồi. Tần đại ca, Ngọc Thanh tới đây là muốn hỏi người một việc.

Tần Mộ Phong ngừng trêu đùa, khuôn mặt tuấn tú khôi phục vẻ đứng đắn:

- Chuyện gì?

Ngọc Thanh nhìn vào mắt hắn, nói:

- Là về chuyện của hắn. Tần đại ca, người nói cho ta biết, hắn trúng kịch độc phải không? Nói cho ta biết.

Tần Mộ Phong trầm tư, lẳng lặng nhìn Ngọc Thanh liếc mắt một cái, xoay người, rồi sau đó nói:

- Vì cái lại hỏi như vậy?

Ngọc Thanh đi đến trước mặt hắn, cầu xin hắn:

- Tần đại ca, không cần giấu diếm nữa ta được không? Ta biết, hắn khuôn mặt tái nhợt, đôi môi xanh tím, đây là biểu trạng trúng độc. Hắn dùng nội lực thật sự bức được độc kia ra sao? Vì cái gì sắc mặt của hắn không thấy chuyển biến tốt đẹp?

Tần Mộ Phong trầm mặc, thấy nữ tử ưu sầu, hơi trầm xuống, rốt cục nói cho nàng:

- Hắn trúng chính là độc của Hồng Y Thánh “thất huyền cổ độc”, nếu không có giải dược, một trăm ngày sau, hắn thật sự sẽ chết. Tự hắn dùng độc dược này trao đổi giải dược “phệ tâm đoạt mệnh”, đã qua sáu mươi chín ngày rồi.

Ngọc Thanh dùng khăn che miệng, nước mắt hàm chứa trong hốc mắt.

- Tần đại ca, người là nói hắn là dùng chính mệnh mình đổi lấy giải dược kia cho ta?

Tần Mộ Phong gật đầu:

- Cho nên ta mới yên tâm một lần nữa đem muối giao cho hấn.

Ngọc Thanh lui về phía sau từng bước, ngực cảm thấy rất đau.

Hắn như thế nào có thể gạt nằng như vậy, như thế nào có thể dùng mệnh của chính mình đến đổi giải được kia?

Nếu đã không có hấn, nằng một mình còn sống thì có ý nghĩa gì?

Nằng dựa vào lưng ghế, toàn thân run rẩy.

- Không có giải được sao?

Tần Mộ Phong lo lắng nhìn nằng, lắc đầu:

- Có thể nói không có. Thánh chủ Hồng Y thánh kia không có khả năng đưa cho giải được bởi vì mục đích của nằng chính là vì lấy tính mạng của Luật.

Ngọc Thanh roi lệ, nghẹn ngào:

- Ta nhất định phải cứu chàng, ta không thể nhìn chàng cứ như vậy rồi đi ta, đứa nhỏ trong bụng ta cũng cần hấn.

Nằng trở nên bối rối:

- Tần đại ca, ta nghĩ sẽ gặp Hồng Y thánh thánh chủ kia.

Tần Mộ Phong tiến lên phía trước, đỡ lấy thân mình đang run rẩy của nằng, thở dài:

- Vô ích, thánh chủ Hồng Y thánh kia làm ra việc này chính là vì muốn lấy tính mạng của Luật, cho dù ngươi gặp được nằng, nằng cũng sẽ không bỏ qua ngươi. Ngọc Thanh, nếu Luật nguyện ý vì ngươi làm như vậy, ngươi nên quý trọng hấn.

Ngọc Thanh thần thờ ngồi ở ghế trên, roi lệ không ngừng.

Giờ phút này, nằng nhớ tới vị thánh chủ âm lãnh kia.

Nằng vốn nghĩ là muốn lấy tính mạng của nằng. Thì ra, nằng cuối cùng cũng chỉ là một quân cờ, hại Hoàng Phủ Luật.

- Ngọc thanh, ngươi không cần tuyệt vọng. Hấn vẫn còn có biện pháp, nếu chúng ta hiện tại có thể nhìn thấy tiền thánh chủ Bạch Diệp Huyền, Luật còn có thể cứu.

Bạch Diệp Huyền?

Ngọc Thanh ngừng roi nước mắt, đột nhiên nhớ tới trong cái động đen sẫm kia, lão phụ nhân mà nằng đã từng gặp.

Vì thế nằng kích động, nói:

- Ta đã thấy Bạch Diệp Huyền, ta đã gặp nằng!

Tần Mộ Phong đỡ lấy hai vai kích động của nằng, trầm giọng nói:

- Ta cùng Luật đã đi qua phiên rừng rậm kia, đáng tiếc Bạch Diệp Huyền thùy chung không chịu gặp chúng ta. Bà ta là lão nhân có tính cách quái dị.

- Tần đại ca, ta muốn đi gặp nằng. Hiện tại phải đi.

Lệ phủ kín đôi mắt to của nằng, sâu trong đó là vẻ kiên định.

Nam nhân mà nằng yêu, ngàn vạn lần không thể chết được.

Tần Mộ Phong lo lắng nhìn nằng:

- Ngươi hiện tại có thai, hơn nữa Luật tuyệt đối sẽ không cho ngươi đi.

- Đừng cho chàng biết.

Nằng đứng lên, liền đi ra ngoài.

- Tần đại ca, chúng ta hiện tại phải đi.

Tần Mộ Phong thở dài, không thể không đuổi kịp cái kia kiên định của nữ tử kia.

Ba canh giờ sau, bọn họ đứng trước ở phiến rừng rậm quý bí kia.

Tần Mộ Phong nhìn nữ tử khấn trương bên cạnh, chính mình cũng có chút lo lắng:

- Muốn đi vào sao?

- Phải. – Ngọc Thanh kiên định nói.

Tuy rằng vì chuyện lần trước trải qua sẽ để lại di chứng, nhưng lần này nàng cam tâm tình nguyện chịu đựng, xâm nhập phiến đầm lầy kia.

Nàng quay đầu lại đối Tần Mộ Phong nói:

- Tần đại ca, người ở lại bên ngoài. Ta không thể liên lụy tới người.

- Ngọc thanh, không cần nói như vậy.

Tần Mộ Phong bước nhanh tiến tới, một phen nắm lấy tay nàng, đem nàng hướng tới phiến sương mù kia.

Thoáng chốc, bọn họ lại bị lạc tại phiến màu trắng sương mù kia, không có phương hướng.

- Bạch tiền bối, ta là Tô Ngọc Thanh, lần trước đã từng tới nơi này, thỉnh ngài đi ra gặp ta. Ta có chuyện trọng yếu tìm ngài.

Ngọc thanh đứng ở tại chỗ, lớn tiếng hướng bốn phía kêu to.

Nàng tin tưởng lão phụ nhân kia thủy chung là ở chỗ tối nhìn bọn hắn chăm chăm, tựa như lần trước vậy.

Trong sương mù mênh mông, chỉ nghe, nhìn thấy loài chim bị kinh động mà bay đi.

- Bạch tiền bối...

Bốn phía chính là quanh quẩn thanh âm của bọn họ.

Nửa ngày, bốn phía vẫn là không có một tia động tĩnh.

- Ngọc Thanh, nàng vẫn là không muốn gặp chúng ta. – Tần Mộ Phong có chút thất vọng.

- Bạch tiền bối...

Ngọc Thanh chưa từ bỏ ý định, nàng bắt đầu hướng chung quanh đi lại, dưới chân mặt đất sâu cạn không đồng nhất.

Tần Mộ Phong nắm lấy tay nàng:

- Đừng đi loạn, nơi này có đầm lầy.

Ngọc Thanh thấp giọng, nói nhỏ:

- Nàng thật sự không muốn gặp ta sao? Chỉ cần nàng cứu Luật, ta nguyện ý ở trong này bởi nàng quảng đời còn lại.

Tần Mộ Phong đau lòng, đem nàng ôm vào trong lòng ngực, không cho nàng đi lại lung tung, hắn khàn giọng:

- Đừng như vậy, Ngọc Thanh. Nếu muội bởi nàng ở trong này vượt qua quảng đời còn lại, Luật hắn làm sao bây giờ? Hắn dùng tánh mạng đổi lấy mạng của muội mà.

Ngọc thanh đem trán tựa ở trong lòng ngực hắn, nghẹn ngào ra tiếng:

- Nhưng ta càng không thể trở mặt nhìn hắn ở trước mặt ta chết đi, người biết không?

Tần Mộ Phong vỗ về sợi tóc của nàng.

- Ta biết, ta biết.

Hai người đắm chìm trong chính suy nghĩ của mình, đột nhiên bên cạnh một trận động tĩnh, mờ mịt sương mù có vài thứ gì đó bay lên không mà đến, cũng có có vài theo bụi cỏ thoát ra.

Tần Mộ Phong cả kinh, đem Ngọc Thanh bảo hộ ở sau người, lại bị thứ gì đó bức lui từng bước.

Một sợi dây mây tha Ngọc Thanh hướng trong bụi cỏ mà đi, Tàn Mộ Phong phi thân tiến lên, chỉ còn thấy được thân ảnh mơ hồ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Điều linh.

Một đường đi xuống, Ngọc Thanh lại lọt vào cái hắc động kia.

Dây mây trực tiếp đem nàng kéo dài tới nơi trước đây, bờ sông lẳng lặng, đầu bạc lão bà bà tàn phế.

Ngọc Thanh chống tay, hơi hơi đau đớn ở bụng, cố gắng đứng dậy:

- Bạch tiền bối.

Lão phụ nhân quay đầu lại, trên khuôn mặt có nhiều nếp nhăn nổi lên hai mắt, mũi mắt nghiêng lệch, vẫn là hình dáng đạo người như trước đây.

Bà đánh giá Ngọc Thanh, cổ họng khàn khàn nói:

- Người nghĩ muốn đến bồi lão bà tử ta này sao?

Ngọc Thanh đi vào, cách bà vài bước, nói:

- Bạch tiền bối, ngài có thể cho ta giải được “thất huyền cổ độc” được không? Ta hiện tại muốn cấp bách dùng nó tới cứu người.

Bạch Diệp Huyền khẽ cười một tiếng, xông ra trường trắng mắt nhìn người trước mặt.

Nàng gất gao nhìn chăm chăm Ngọc Thanh, nói:

- Đây là loại độc tuyệt mật của Hồng Y thánh, trùng loại độc này nhất định là đặc tội không ít với Cừu Tuyết Linh yêu nữ kia. Ha ha, đặc tội với ả, chỉ còn con đường chết.

Về sau, nàng dừng lại cười:

- Người đặc tội với Cừu Tuyết Linh ?

Ngọc Thanh “Bùm” một tiếng quỳ trên mặt đất:

- Bạch tiền bối, cầu ngài cứu phụ quân của ta. Hắn trúng “thất huyền cổ độc”, đã qua sáu mươi chín ngày, chỉ có một nửa thời gian hắn sẽ. Bạch tiền bối, cầu ngài cứu cứu hắn. Chỉ cần ngài có thể cứu hắn, ta nguyện ý vĩnh viễn bồi bên người ngài hầu hạ tiền bối cả đời.

- Quả thực?

Bạch Diệp Huyền đôi mắt chợt lóe, chỉ có tròng mắt trắng vẫn gất gao nhìn chăm chăm Ngọc Thanh:

- Nếu ta có thể cứu hắn, người liền nguyện lưu lại?

- Vâng. – Ngọc Thanh kiên quyết gất đầu.

Nước mắt chảy xuống hốc mắt, âm thanh có một chút nghẹn ngào:

- Hắn là vì cứu ta mới cam nguyện trúng loại độc này, cho nên ta phải phải cứu hắn. Chỉ cần hắn có thể sống là tốt rồi.

- Ha ha, hay cho một đôi nam nữ si tình! Thì ra người là vì cái nam nhân kia! Người quả thực nguyện ý vì nam nhân kia hy sinh tuổi xuân chính mình khi còn sống?

Nàng lạnh lùng xem liếc mắt một cái cái bụng hơi hơi hờ ra của Ngọc Thanh, lạnh nhạt nói:

- Vậy đứa nhỏ trong bụng người thì sao? Người cũng nhẫn tâm để cho nó ở trong này cả đời?

Ngọc Thanh chỉ có bi thương, đáp:

- Kia chỉ có thỉnh cầu tiền bối có thể cho Ngọc Thanh sinh hạ đứa nhỏ này, đem hấn ra khỏi nơi này, hấn là vô tội.

Bạch Diệp Huyền lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngọc Thanh một cái, đột nhiên đem xe lăn chuyển hướng tới bờ sông.

Thật lâu sau, nàng nhìn mặt sông, nói:

- Nếu ngươi nghĩ muốn cứu hấn, cũng có thể trao đổi điều kiện khác. Chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện này của ta, ta tức khắc cho ngươi giải được.

- Chỉ cần tiền bối có thể cứu hấn, điều kiện gì ta đều đáp ứng.

- Được, có những lời này của ngươi là đủ rồi.

Tần Mộ Phong vẫn chờ ở phiến màu trắng sương mù kia, hấn tìm kĩ nơi dây mây kéo nàng đi.

Trong bụi cỏ chỉ có một đoạn ngắn dấu vết xệt qua, không có một tia manh mối.

Hấn bị nhốt ở nơi này, lo lắng an nguy của Ngọc Thanh.

Nếu Ngọc Thanh có chuyện gì, không chỉ có Luật sẽ không bỏ qua cho hấn, ngay cả chính hấn cũng không tha thứ cho chính mình. Lúc trước hấn nên kiên quyết giữ chặt Ngọc Thanh lại, không nên để cho nàng tới nơi này.

Đang ảo não, đột nhiên bụi cỏ một trận động tĩnh, liền thấy dây mây cuốn một người đến.

Không đợi hấn phản ứng, một loạt dây mây khác cuộn cuộn nổi lên, tức khắc đưa hấn hướng ngoài rừng tha đi.

Một trận long trời lở đất, hấn cùng Ngọc Thanh đã nằm ở bên ngoài trên mặt đất bằng phẳng.

Ngọc Thanh ôm lấy cái bụng, mặt nhăn lại, đôi mi thanh tú khẽ run, tựa hồ có vẻ động thai khí.

Hấn bất chấp mọi chuyện, vội vàng bế nàng hướng lưng ngựa mà đi.

Ba canh giờ sau, bọn họ trở về thành, mà sắc trời đã tối trầm xuống dưới, hoàng hôn rượm máu phủ kín cả không gian.

Xe ngựa nhanh chóng di chuyển hướng y quán mà đi, đợi cho tới cửa y quán, nam tử trong xe đã vội vàng ôm nữ tử hướng bên trong cánh cửa chạy đi.

Mà một màn này, vừa vịn rơi vào mắt nam tử bên trong một chiếc xe ngựa ngay bên cạnh. Hấn tức khắc làm cho xa phu ngừng xe, chính mình bước nhanh đuổi theo.

Hấn đi vào đúng thời điểm, mơ hồ nghe được thầy thuốc nói:

- Chính là hít vào một ít chương khí, bụng bị một ít va chạm rất nhỏ, cũng không lo ngại.

Sau đó hấn nhìn đến Tần Mộ Phong đang lo lắng ôm nàng, nữ tử yếu ớt, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

Hấn đứng ở cửa, thoáng chốc sắc mặt xanh mét, trong lòng trăm mối tơ vò.

Bước nhanh tiến tới, hấn một tay đỡ lấy nữ tử nhập vào trong lòng ngực chính mình, đôi nam nhân kia rống giận:

- Vì cái gì lại như vậy? Ngươi mang nàng đi nơi nào?

Tần Mộ Phong kinh ngạc, hấn không nghĩ tới tại chỗ này gặp Luật.

Nếu để cho Luật biết hấn mang Ngọc Thanh đi rừng rậm quý dị kia, Luật nhất định sẽ giết hấn.

Hơn nữa vừa rồi ở trên xe, Ngọc Thanh luôn mãi dặn việc này không thể làm để cho Luật biết được. Cho nên hấn không thể không nói dối:

- Mang Ngọc Thanh đi ra ngoài giải sầu, không cần thận làm cho nàng bị người qua đường đụng phải một chút. Thầy thuốc có nói không đáng ngại, ngươi để cho Ngọc Thanh nghỉ ngơi cho tốt.

- Câm miệng!

Hoàng Phủ Luật hung hăng trừng mắt nhìn hấn, rống giận:

- Tần Mộ Phong, về sau không nên hơi một tí liền mang đi nữ nhân của bản vương!

Nói xong, hắn liền bế Ngọc Thanh đi ra ngoài.

Tần Mộ Phong bấu môi, nghiêng ngả cười, đi theo đi ra ngoài.

Trời chiều, cho đến khi xe ngựa của Hoàng Phủ Luật đi xa, Tần Mộ Phong lúc này mới lên xe ngựa của mình, hướng ngoài thành mà đi.

Ăn canh được, Ngọc Thanh ngủ một lúc, cảm giác ở bụng liền giảm đi một ít.

Hoàng Phủ Luật đứng ở bên giường, lo lắng nhìn nàng.

- Tỉnh? Còn thấy cái gì không thoải mái sao? – Hắn ôn nhu nói.

Ngọc Thanh nhẹ nhàng cười, kéo qua tay hắn, làm cho hắn ngồi ở mép giường, sau đó đem thân mình dựa vào trong lòng ngực hắn.

- Luật, ta rất nhớ chàng.

Nàng đem trán tựa vào ngực hắn, khẽ nói.

Hoàng Phủ Luật ôm chặt nàng, vuốt ve tóc đen mềm mại của nàng, cười khẽ:

- Chúng ta bắt quá một ngày không gặp mà thôi, ái phi liền như thế nghĩ muốn bốn vương . A ——

Ngọc Thanh đem trán hướng trong lòng ngực hắn dụi dụi, nàng như thế nào có thể nói cho hắn, nàng thiếu chút nữa sẽ không còn mạng trở về gặp hắn.

Nàng đem tay hắn đặt ở cái bụng, hạnh phúc tràn đầy:

- Luật, ta thật hy vọng con của chúng ta có thể sinh ra sớm một chút, không biết là nam hài hay là nữ hài tử? Không biết giống chàng hay giống ta nhiều hơn. . . . ?

Hoàng Phủ Luật yêu thương điểm nhẹ chóp mũi của nàng:

- Điều tốt cả, đứa ngọc. Nàng hiện tại chỉ cần dưỡng thai cho tốt là được rồi. Đói bụng không? Nàng còn chưa có dùng bữa tối.

Ngọc Thanh gật nhẹ đầu:

- “Àn, có một chút đói bụng. Luật, chàng cũng chưa dùng bữa tối, đúng không?”

Bởi vì hắn đem nàng ôm trở về, hắn vẫn canh giữ ở bên người nàng.

- Ái phi thật sự là hiểu biết bốn vương, ta đã phân phó cho người đi chuẩn bị, chúng ta cùng nhau ăn.

- Àn.

Lát sau, vài tiểu nha hoàn đã lưu loát chuẩn bị xong ngự thiện.

Hoàng Phủ Luật đỡ nàng đi đến bàn tròn, lần này hắn không làm cho nàng ngồi ở trên đùi hắn, mà là ngồi ở bên cạnh cẩn thận đặt một tấm nệm màu xanh.

- Luật, chàng muốn uống rượu ta tự tay ủ từ cây mơ không? – Ngọc Thanh nhìn Hoàng Phủ Luật, đột nhiên nói.

Hoàng Phủ Luật nở nụ cười:

- Được, bốn vương cầu còn không được nga.

Sau đó hắn bá đạo nói:

- Hơn nữa, về sau ái phi ủ rượu mơ chỉ có thể làm cho bốn vương một mình uống!

Bởi vì nhớ tới ngày ấy nàng cùng Tần Mộ Phong ở trước mặt hắn đối ẩm bộ dáng.

- Được.

Ngọc Thanh nhợt nhạt cười, đứng dậy vì hắn đi lấy rượu.

Hoàng Phủ Luật ngăn nàng lại:

- Để cho nha hoàn đảm nhiệm việc này, thân mình của nàng không khoẻ.

Ngọc Thanh nhẹ nhàng bỏ tay hấn ra, thản nhiên cười:

- Là ta tự mình ử rượu, để cho ta tự mình đi lấy, vài bước mà thôi.

Nàng xoay người đi tới gian phòng ử rượu, lấy ra một bình rượu nhỏ, sau đó khẽ mở nắp, đổ một thứ gì đó vào trong.

Nàng cười hướng đi tới nhìn nam nhân của nàng, đưa nha hoàn bình rượu, rót đầy hai chén ngọc, Đưa một ly tới bên môi hấn, cười yếu ớt:

- Ném thử, chút xem, ta tự mình ử.

Hoàng Phủ Luật thuận tay cầm lấy chén, đem nàng ngồi ở trên đùi mình, nghe lời mở miệng uống hết ly rượu mơ kia, sau đó tán thưởng:

- Quả nhiên là rượu ngon.

Ngọc Thanh lại châm một ly, hấn không chút do dự một ngụm nuốt vào, một đôi mắt sáng quắc nhìn nàng.

Ngọc Thanh còn lại là bùng lên chén kia, tới bên môi mình ầm hạ.

Hoàng Phủ Luật ngăn nàng lại:

- Ngọc Thanh, nàng đang mang thai, vẫn là không nên uống.

Nói xong, lấy ngọc chén trong tay nàng ra, ngửa đầu một ngụm mà uống.

Ngọc Thanh đem trán nhẹ nhàng đặt ở bên gáy hấn, ngửi mùi xạ hương dễ trên người người hấn, trầm tĩnh lại.

Thật lâu sau, nàng ôm vào cổ hấn, nâng ôn nhu nhìn hấn, nhu tình như nước nói:

- Luật, có thể cùng chàng ở gần nhau như vậy thật tốt.

Nói xong, nàng đột nhiên đem đôi môi phần nộn của mình áp chế, hôn lên bạc môi phong tình của hấn, đôi mắt đẹp khép hờ, tay nhỏ bé run rẩy.

Hoàng Phủ Luật con người đen lập tức trở nên sâu thẳm, hấn kêu lên một tiếng, ôm sát vòng eo của nàng, mút chặt lấy cánh hoa của nàng, hôn thật sâu, thâm nhập khiêu khích, bàn tay vội vàng vuốt ve cơ thể hương nhuyễn của nàng.

Lúc này, nha hoàn bên cạnh đã thông minh lui ra ngoài, hơn nữa nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại.

Hoàng Phủ Luật một tay ôm lấy nàng để ở trên bàn, hôn càng thêm cuồng nhiệt, hấn đột nhiên nâng lên đôi mắt đen sâu thẳm, khàn khàn giọng:

- Ngọc Thanh, nàng không phải là có chuyện gì gạt ta đấy chứ?

Ngọc Thanh kiều mỹ cười, cổ tay ngọc mềm mại không xương quấn quanh cổ hấn, lại đem cặp môi thơm đưa lên.

- Luật, ta yêu chàng. Có thể yêu ta, được không?

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng, trong mắt càng thêm sâu thẳm, hấn lại hôn lên đôi môi của nàng, kịch liệt hôn lấy, một bàn tay đỡ lấy vòng eo của nàng, tay kia thì vội vàng cởi ra của nàng y phục.

Dáng sớm, Hoàng Phủ Luật đi trước vào hoàng cung, sau đó trở về Tông Nhân phủ.

Hôm nay ngày là thăm vấn phán quyết Tiêu Như Tự cùng loạn đảng, hấn tâm tình vốn nên là vui sướng, lại cảm giác có chút tâm thần không yên.

Hấn vẫn biết chính mình là thời gian không còn nhiều lắm, cho nên hấn vẫn nỗ lực làm cho Ngọc Thanh cảm thấy an tâm,

Hy vọng Ngọc Thanh có thể mang theo đứa nhỏ của bọn họ, bình an sống nốt nửa đời còn lại.

Mà hấn, nhất định phải quý trọng thời gian này cuối cùng.

- Vương gia, tới Tông Nhân rồi - Người hầu đánh gãy suy nghĩ của hấn.

Hấn lúc này mới phát hiện xe ngựa đã dừng lại, mặt hơn trầm xuống, đi xuống xe ngựa.

Rất nhanh khuôn mặt bất an của hấn liền biến mất, thay vào đó là vẻ trầm tĩnh, bình thản, thậm chí là có chút lãnh khí nữa.

Hắn một thân bạc kỳ lân áo bào, khí phách vương giả, đi nhanh hướng bên trong phủ mà đi. Hai bộ đao cầm y vệ, cung kính đi theo phía sau.

Mà trong Tịch Lạc Viên, vừa mới rời giường, Ngọc Thanh đang ở trước kính trang điểm.

Trong gương đồng, một đôi lông mi cong vút, đuôi lông mày lá liễu, mắt phượng trong trẻo, khoé mắt có ý cười, hai gò má hồng nhuận, e thẹn.

Khuôn mặt này thật là khuynh quốc khuynh thành, tuy rằng ẩn phía sau là vô vàn phiền muộn, ưu tư.

Nàng lẳng lẳng chải tóc đen bóng, nghĩ tới nam nhân đã từng trải tóc này cho nàng, bất giác khoé mắt nhiễm ý cười.

Kỳ thật nàng vẫn mong có thể cùng hắn bạc đầu giai lão.

Ngày ấy, tại hắc động kia Bạch Tiền bối cũng không có nói điều kiện kia là gì, trực tiếp đem giải dược cho nàng, nói chỉ cần hắn đáp ứng là đủ rồi.

Có thể nói, nàng thiếu Bạch tiền bối một phần nhân tình. Nàng không đem chuyện này nói cho Luật, là sợ hắn vì nàng mà lo lắng.

Cười, tự dung mí mắt giật giật, trong lòng không hiểu có bất an.

Nàng nhú mi.

Nàng cùng luật có thể bắt đầu tốt đẹp, vì cái gì trong lòng lại bất an?

Tiếp theo, bụng của nàng đột nhiên ần ần đau đớn, mãnh liệt và dồn dập, chọt loé qua.

Nàng vội vàng buông lược ngà voi, khẽ vuốt cái bụng, nửa ngày cũng không có lại nửa đau đớn kia giống như đau đớn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lúc này mí mắt lại giật giật, nàng có chút phiền lòng, vì thế đứng dậy đi ra sau hoa viên tản bộ.

Trời đã vào thu, trong viện là có chút lạnh lạnh.

Phần lớn hoa đã muốn héo tàn, lá cây khô vàng, gió thu chọt thổi, không gian lộ ra vẻ hiu quạnh.

Nhìn mặt hồ kia, Ngọc Thanh trong lòng tự dung dâng lên cảm giác thê lương.

Vì thế cả ngày, nàng đều ở trong hoa viên, ngóng trông phu quân trở về.

Suy nghĩ nặng nề, cuối cùng cũng nghe được tin tức hắn trở về.

Nàng một đường đi chậm, rất xa thấy được cao lớn thân ảnh kia đứng ở trước cổng.

Hắn mặc một chiếc áo bào kỳ lân, đứng ở trước cửa, hướng nàng dơ hai tay, cười đầy nhu tình.

Nàng nhào vào trong ngực hắn, găt gao ôm thắt lưng của hắn, trầm giọng nói:

- Luật, ta rất nhớ chàng.

Nam nhân lấy áo choàng bao nàng lại, ôm chặt nàng, trầm giọng:

- Ta cũng nhớ nàng.

Kia thanh âm rõ ràng là lo lắng, chính là lúc này gấp rút nên nàng không có phát hiện.

- Bên ngoài, gió lớn, chúng ta vào nhà.

Nửa ngày sau, Hoàng Phủ Luật ôm nàng, hướng trong phòng mà đi.

- Ân.

Nàng để hắn ôm vào trong ngực, phiền não cả ngày tâm mới bình tĩnh được một chút, có chút dựa vào.

Vào nhà, hai người cũng không có buông nhau ra.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, nằm trong lòng ngực hắn run rẩy, lòng bàn tay lạnh lẽo.

Mà hắn, găt gao ôm nàng, con người sâu thẳm phức tạp, mang theo thống khổ.

Cuối cùng, hắn lẳng lẳng buông nàng ra, không nói gì, dùng cặp con ngươi đen thâm túy kia của hắn nhìn nàng, có tâm đau, thống khổ, giãy giụa, thương

tiếc, thậm chí còn có một chút mặt khác.

Nàng nhìn hấn, tâm bỗng có chút bối rối.

Hôm nay hấn có chút bất đồng, nhưng lại không thể nói rõ làm sao bất đồng, bởi vì nàng ở trong mắt hấn thủy chung tìm thấy lửa nóng quen thuộc kia.

Chính là, còn có thứ khác.

Hấn lặng lẽ nhìn nàng một hồi, rồi lại đột nhiên ôm lấy nàng tiến vào trong ngực, dùng cảm thương tiếc vuốt ve đỉnh đầu của nàng, vẫn không mở miệng nói chuyện.

Bối rối của nàng càng sâu, lòng bàn tay càng lạnh.

Lúc này có một nha đầu vội vàng chạy tới, vào cửa liền đối với Hoàng Phủ Luật bẩm báo.

- Vương gia, Thu Phình tỷ tỷ vừa mới tới, nói Nguyệt Vương Phi lúc này đang ở Phụng Linh sơn, ngài phải nhanh lên, nói là sự tình rất khẩn cấp.

- Mau dẫn ta đi.

Hoàng Phủ Luật kinh hãi, hấn tức khắc buông nữ tử trong lòng ngực ra, không nói hai lời bước nhanh hướng cửa mà đi.

- Luật...

Ngọc Thanh gọi hấn lại.

- Ta

Hoàng Phủ Luật quay đầu lại, vẻ mặt sắc bén.

- Ngọc Thanh trở ta trở về nói sau được không? Chờ ta trở lại.

Nói xong, đã nhanh chóng mang tiểu nha đầu mau chóng rời đi, thân ảnh cao lớn liền biến mất ở lối rẽ.

Ngọc Thanh chống tay vào bàn, nhìn hấn vội vã rời đi, hai mắt đột nhiên mờ hồ.

Hấn cuối cùng không có kiên nhẫn nghe nàng nói xong.

Kỳ thật nàng muốn nói chính là bụng của nàng đau, rất đau đớn, cảm giác này không phải là cảm giác lúc sáng nay.

Lúc này trong phòng không có ai, Tiểu Xu đi biệt viện xem Phụng di nương, mà nha hoàn đã bị hấn cho lui xuống.

Nàng ôm bụng chậm rãi ngồi dưới đất, toàn thân lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tê tâm liệt phế.

Người đầu mau tới, bụng ta đau quá! Nàng ôm bụng, kinh hoàng phía ngoài cửa quát to, đau tới mức nàng không thể đi lại tới nửa bước.

- Đau

Trận đau đớn mãnh liệt kia khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thoáng chốc trắng bệch, thanh âm cũng trở nên hỗn loạn, mức nờ.

- Người đầu mau tới.

Nàng kinh hoàng nhìn cửa, cố gắng nói to lên, lại thủy chung gọi không đến một người xuất hiện.

Nàng nức nở hướng cửa mà đi, kéo theo đau đớn trong bụng bước một gian nan hướng cửa mà đi.

- Người đầu mau tới, bụng của ta đau quá!

Bên ngoài không có nửa điểm thanh âm, chỉ có tiếng thống khổ nước nở của nàng quanh quẩn.

Nàng toàn thân lạnh lẽo, ôm bụng nằm trên mặt đất, miệng vẫn không chịu buông tha, kêu cứu:

- Mau tới đây.

Lúc này ngoài cửa có một tiếng vang nhỏ, một đôi giày thêu xâm nhập vào tầm mắt gần như tuyệt vọng của nàng.

Nàng hai tròng mắt chợt sáng lên:

- Mau cứu ta, bụng của ta đau quá.

Lại nhìn đôi giày thêu, thanh âm hướng chủ nhân của nó mà cầu cứu.

Thật không ngờ, người tới lại là kẻ đã theo Mạnh Tổ Nguyệt mất tích, mặt lạnh Thu Phính!

Lúc này, nàng ta trên khuôn mặt lạnh lẽo che kín vẻ âm độc, cười lạnh:

- Người dù kêu vỡ vụn hầu, bên ngoài cũng sẽ không có người đáp lời người một tiếng, bởi vì này nha hoàn đều bị ta đánh hôn mê bất tỉnh! Về phần Vương gia, lúc này đang chuẩn bị lên núi tìm tiểu thư, ha ha!

Nàng ta lại cười lạnh một tiếng, đột nhiên đối với Ngọc Thanh đang ôm bụng đập một cước.

- Người chuẩn bị đi tìm chết đi, tiện nhân!

- A!

Ngọc Thanh đau đớn toàn thân, nàng cắn răng:

- Vì cái gì phải đối với ta như vậy?

Vẫn là cực lực che chở bụng.

- Vì cái gì? Người còn hỏi ta vì cái gì?

Thu Phính tới gần nàng, hai mắt nheo lại:

- Lúc trước nếu không phải người, tiểu thư cũng sẽ không nhảy sông tự vẫn. Không đúng, tiểu thư không phải chính mình đi nhảy sông tự vẫn, mà là do người tiện nữ nhân ném vào sông Ngọc Hà. Hôm nay phụ thân tốt của người chính là đem âm mưu năm đó toàn bộ khai ra, hướng toàn bộ thiên hạ bại lộ sự ngoan độc của người, lúc trước người dám đối với tiểu thư như vậy! Người đúng là nữ nhân ngoan độc!

Nàng nắm lấy tay Ngọc Thanh, quát:

- Hôm nay người lại cướp đi Vương gia, bức tiểu thư đi. Người có biết tiểu thư yêu Vương gia cỡ nào sao? Nàng có thể vì Vương gia, nhịn xuống đau đớn, vì Vương gia sinh hạ tiểu thế tử. Tiểu thư nàng sợ đau như vậy, không thích tiểu hài tử; vì Vương gia, tiểu thư nàng bức chính mình đi thích lê hoa, vì Vương gia, nàng trong ban đêm vụng trộm khóc.

- Tiểu thư cùng Vương gia đã từng ân ái biết chừng nào, lại bởi vì người tiện nữ nhân này xuất hiện, tiểu thư hiện tại muốn xuất gia.

Nói xong, nàng đối với Ngọc Thanh cuồng loạn nắm lấy tóc đánh tới.

Ngọc thanh ôm bụng, đã đau tới thần trí mất hết.

- Đừng, không cần thương tổn hài tử của ta!

Nàng khàn giọng, bất chấp da đầu đau đớn, vẫn liều mạng che chở bụng.

Bởi vì giờ phút này, nữ nhân điên cuồng kia đã đối với bụng của nàng đá một cước.

- Nói cho người, đứa nhỏ này của ta không bảo đảm.

Thu phính dừng lại cuồng loạn, mắt lóe lên tia độc ác:

- Mấy ngày trước đây, ta sớm ở trên lược ngà voi của người sơ tầm “Tây Vực hồng hoa”! Người không biết, người đã nhiều ngày chải đầu như vậy, sớm làm cho độc được theo tóc của người tiến vào trong cơ thể. Ha ha. Trong bụng người, hiện tại không chừng đã là tử thai!

- Người.

Ngọc Thanh đã là vô lực nằm trên mặt đất, cuộn chặt thân mình, toàn thân lạnh thấu.

- Tiểu thư tâm rất thiện lương, cho nên mới để tiện nữ nhân như người cướp đi Vương gia. Hôm nay, ta nhất định phải vì tiểu thư đòi lại những gì người hướng nàng chịu tội.

Nói xong, trong mắt Thu Phính lại hiện lên một tia âm độc.

Nàng một tay ôm lấy người Ngọc Thanh, lưu loát phi thân lên mái hiên, phi thân đi, đã biến mất ở trong màn đêm.

Mà lúc này, Hoàng Phủ Luật thúc ngựa gấp rút đi trên đường tới Phụng Linh sơn.

Lúc này giục ngựa chạy vội, Hoàng Phủ Luật quả thật là vội vàng, bởi vì hiện tại có một việc cấp bách đang chờ hắn quay về phủ.

Hoàng hôn, hắn giục ngựa chạy như điên, quả thực ở Phụng Linh sơn tìm được Tổ Nguyệt.

Lúc ấy Tổ Nguyệt quỳ gối trong đại điện, thỉnh cầu Tịnh Minh đại sư cho nàng quy y.

Khi hắn xuất hiện ở đại điện, Tịnh Minh đại sư chỉ nói câu

- Chờ trần duyên tận, lại đến nhập môn.

Sau đó liền rời đi đại điện. Mà Tổ Nguyệt đang quỳ gối, rơi lệ đầy mặt, vẻ mặt ưu tư.

Hắn tức khắc dẫn theo Tổ Nguyệt xuống núi, lại giữa đường gặp gỡ Trình Tuấn.

Nghe Trình Tuấn bẩm báo lại, hắn mới biết được tình thế nghiêm trọng. Vì thế hắn ra roi thúc ngựa, một đường hướng vương phủ tiến đến.

Lúc này, hắn thăm nghĩ nhanh lên nhìn thấy Ngọc Thanh đang chờ hắn ở vương phủ. Nếu trì hoãn, Ngọc Thanh thực có thể sẽ gặp nguy hiểm tới sinh mệnh.

Hắn lo lắng, cưỡi ngựa vù vù mà đi, bên cạnh tất cả thanh âm đều là gió.

Hắn ôm sát Tổ Nguyệt phía trước, ôm chặt lưng ngựa, ở trên đường phi nước đại mà đi.

Mà Ngọc Thanh bị nhốt tại trong phòng Hứa Tinh nhân, đã bị nam nhân kia thô bạo ôm tới trên giường, nam nhân kia như đã thú bản xé rách quần áo của nàng.

Nàng khóc to, tay nhỏ bé như châu chấu đá xe có gắng ngăn cản hành vi thô bạo của nam nhân, trong thanh âm có tuyệt vọng.

Trà lâu này không ai có thể cứu nàng, mà người có thể cứu của nàng, lại ở trước mắt nàng ôm nữ tử khác vội vàng mà đi.

.....

Bên ngoài, Hứa tinh nhân đứng ở ngoài cửa cười trộm, hé ra khuôn mặt kiêu mỹ đầy đắc ý.

Phòng trong nữ tử kêu lên đầy thê lương, nàng càng cao hứng.

Nàng chính là muốn nhìn xem cái nam nhân kia còn muốn đem nữ nhân này trở thành bảo vật nữa hay không?

Nàng chính là muốn làm cho nữ nhân này nếm thử, thế nào mới thực là tự vị. Nàng muốn cho nàng ta biết, cái gì gọi là sống không bằng chết.

Cầm khăn cười duyên, cho đến một áo lam nữ tử đi qua, nàng mới che lại một chút đắc ý. Sau đó thần thái tự nhiên đứng ở cửa, một thân phòng bị.

Lam Tâm Mị vốn là đến Vạn Hoa Lâu cùng ma ma bên này hợp tác sinh ý (ý tốt), đi ngang qua sương phòng này hẻo lánh liền nghe được trong phòng truyền đến nữ tử thất thanh, mà một hoa nương lạ mặt đứng ở cửa đối nàng cười lạnh.

Kinh doanh hoa lâu mấy năm nay, nàng tất nhiên là hiểu được một ít.

Nghe này thanh âm nữ tử phòng trong, liền biết là nữ tử đảng hoàng bị bắt buộc.

Nàng làm mụ mụ cũng có nguyên tắc, chính là tuyệt không bắt buộc các cô nương tiếp khách, bán mình, toàn bộ theo bọn họ tự nguyện, mà này cũng là ý tứ của Tần đại ca.

Lần trước ở Y Hồng lâu phát sinh khách rượu xúc phạm tới nữ nhân của Tứ vương gia, Tần đại ca đã cho tên nhà giàu công tử kia một trận, ném mùi đau khổ, dùng để cảnh cáo rượu khách sau này. Vì thế, lâu của bọn họ cũng dần gió êm sóng lặng.

Về phần chuyện của Vạn Hoa lâu, mặc dù có chút không quen nhìn, cũng không quen mắt nữ tử cười lạnh, nhưng dù sao cũng là chuyện nhà khác, nàng

không nghĩ muốn nhúng tay vào.

Mấy năm nay, nàng sớm học được như thế nào sinh tồn, không nên quản chuyện nàng kiên quyết sẽ không quản.

Nàng lạnh lùng liếc mắt một cái hoa nương kia, đang chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nghe được bên trong cánh cửa nữ tử hô lên một tiếng:

- Hoàng Phủ Luật, mau tới cứu ta!

Sau đó lục tục truyền đến tiếng nữ tử kia khàn khàn kêu cứu.

Nàng cả kinh, mới phát hiện thanh âm này có chút quen tai.

Nàng quay đầu hỏi nữ tử kia:

- Người trong phòng là ai?

Hứa Tinh Nhân kiêu mỹ cười, lạnh lạnh nói:

- Người nói là ai? Tại nơi yên hoa này, người nói có thể có chuyện gì, đừng ngạc nhiên được không.

Vừa nói, nàng ta lấy thân mình chắn ở cửa, không cho Lam Tâm Mị Tiến vào.

Xem tình hình này, Lam Tâm Mị lập tức cảm giác được sự tình kỳ quái, nàng nhướng mắt:

- Người dám động vào nữ nhân của Tứ Vương gia?

Nam nhân nghe được tiếng mở cửa, lập tức quay đầu lại quát:

- Hứa Tinh Nhân, ta đã nói không cần quấy nhiễu ta! A...!

Câu nói kế tiếp chính là một tiếng thét chói tai, bởi vì Lam Tâm Mị không đợi hắn phản ứng, đã một chưởng đánh về phía cổ hắn.

Hắn thân mình mềm nhũn, chết ngay lập tức.

Nàng nhìn hướng nữ tử trên giường về mặt bất lực, thản nhiên mở miệng:

- Người nguyện ý theo ta trở về không?

Ngọc Thanh ôm chặt chính mình, bối rối gật đầu:

- Được, mau dẫn ta đi.

Lam Tâm Mị tùy ý lấy y phục của Hứa Tinh Nhân, vì Ngọc Thanh tinh tế mặc vào, sau nhẹ nhàng nâng nàng dậy, chậm rãi hướng phòng ngoại mà đi.

Đi tới cửa, nàng đối với vẻ mặt kích động Hứa Tinh Nhân phía sau, lạnh nhạt nói:

- Hậu quả hôm nay, chính người hắn là dự đoán được!

Vừa lòng nhìn thấy trên mặt nữ tử kiêu ngạo này kinh biến, nàng nhẹ nhàng dẫn Ngọc Thanh hướng xe ngựa bên ngoài mà đi.

Trở lại Y Hồng lâu, Tàn Mộ Phong đã ở đó, nhìn thấy xuống xe là Ngọc Thanh, hắn sắc mặt kinh hãi, vội vàng bế nàng hướng sương phòng đi tới.

Lam Tâm Mị ở bên cạnh cùng hắn kể lại ngọn nguồn sự tình, khiến khuôn mặt tuấn tú đại biến sắc mặt.

Hắn đem Ngọc Thanh đặt ở trên giường, đối với Lam Tâm Mị cúi đầu phân phó vài câu, liền thấy nàng bước nhanh mà đi, trước khi đi còn quay đầu nhìn bên trong liếc mắt một cái.

Không lâu, thầy thuốc được thỉnh đến.

Thầy thuốc bắt mạch Ngọc Thanh xong, thần sắc trầm trọng:

- Thai nhi trong bụng phu nhân đã là tử thai, cần lập tức dùng được xoa sạch, nếu không sẽ làm bị thương tới tính mạng của phu nhân.

Tàn Mộ Phong liếc mắt một cái Ngọc Thanh với vẻ mặt tỉnh mạch nằm trên giường, ngực quặn đau. Hắn đối với thầy thuốc nói:

- Lập tức đem thai nhi trong bụng xoa sạch, bảo trụ tính mạng của nàng.

Thầy thuốc lúc này mới tức khắc phân phó đồ nhi đi lấy được, sau đó bắt mạch một lần nữa cho nữ tử trên giường.

Từ đầu đến cuối, Ngọc Thanh vẫn là im lặng, không khóc không cười, hai mắt không hề chớp nhìn trướng đình.

Tần Mộ Phong ở bên cạnh nắm tay nàng, thõng khổ gặm nhẹ:

- Cái kia chết tiết nam nhân kia đi đâu ? Vì cái gì lại để cho muội phát sinh loại sự tình này? Ngọc Thanh, khóc đi! Không cần ghen ngào như vậy , đứa nhỏ không còn buồn, chỉ cần cố gắng còn sống. Ta hy vọng muội có thể còn sống thật tốt.

Dần dần, gặm nhẹ biến thành đau lòng, hần gất gao cầm tay nữ tử , trong mắt chỉ có thương tiếc.

Không lâu, chén thuốc lạc thai được bụng tới, Lam Tâm Mị tiếp nhận kia bát đen đặc chén thuốc, đi tới bên giường dùng ánh mắt ý bảo Tần Mộ Phong đi ra ngoài.

- Ngọc thanh, muội nhất định phải chống đỡ.

Tần Mộ Phong đau lòng nhìn Ngọc Thanh một lúc, lúc này mới nhẹ nhàng buông tay nàng ra, hướng thầy thuốc đi đến.

Lam Tâm Mị ngồi ở mép giường, dùng một bàn tay nâng thân mình Ngọc Thanh, sau đó đem chén thuốc tinh tế nhập trong miệng của nàng.

Cho đến khi chén thuốc thấy đáy, Ngọc Thanh vẫn là lẳng lặng .

Nhìn nàng bộ dáng này, Lam Tâm Mị tâm đột nhiên có một tia khổ sở.

Nàng Lam Tâm Mị cùng nữ tử này cũng không có giao tình gì, huống hồ nữ tử này vẫn là người Tần đại ca thích, cho nên nàng ta cùng nàng tất nhiên là có một tầng ngăn cách.

Nhưng hôm nay, nàng vì Ngọc Thanh mà thấy đau lòng.

Nàng đứng ở bên giường nhìn nữ tử, từ chính thể chảy ra một vũng đen sẫm máu loãng, nhiễm đỏ một thân tố y nữ tử.

Sau đó nàng xem đến nữ tử cắn mạnh vành môi, ngón tay ngọc nắm chặt tấm nệm dưới thân, nước nở ra tiếng.

Đợi cho thái dương ướt đầm, nữ tử một hồi thét chói tai một tiếng. Một cái tử thai vừa mới thành hình nằm ngay trên vũng máu sẫm đen.

Lam Tâm Mị vội vàng đem khối huyết nhục không có hô hấp trước mắt dùng khăn bao lấy, sau đó vì nữ tử chà lau thân mình, thay y phục cho nàng.

Sau một tiếng thét chói tai kia, nữ tử không có lên tiếng nữa, nàng chảy xuống một giọt lệ, lướt qua gương mặt phù dung, bao phủ ở gò má.

Bất chợt, nàng có cảm giác như nhìn thấy tâm nữ tử này đang chảy máu đầm đìa.

- Người có khỏe không?

Nàng lo lắng hỏi, nàng rơi lệ , chứng tỏ nàng có phản ứng .

Ngọc Thanh nghiêng tay vói đến, một đôi mắt đẹp hàm chứa hơi nước cùng tuyệt vọng, nàng hướng áo lam nữ tử nhẹ nhàng nói câu:

- Đa tạ người.

Sau đó liền suy yếu nhắm mắt lại, chìm trong suy nghĩ chính mình.

Lam Tâm Mị tâm lại vì nàng khó chịu. Nàng xoay người sửa sang lại vết máu trong phòng, ở trong lòng không khỏi thờ dài.

Chờ sửa sang lại tất cả đều hoàn hảo, cánh cửa đột nhiên bị người ngoài mở ra.

Vào cửa chính là Hoàng Phủ luật, hần đến gần giường, trên khuôn mặt tuần tú không một tia dụ tình.

- Ngọc thanh.

Hần hướng người bên trong gọi, đôi mắt càng thêm sâu thẳm.

Trong trướng, Ngọc Thanh mở mắt ra, nghe tới một tiếng kêu gọi quen thuộc này, nàng ngồi dậy, nhào vào trong lòng ngực hần, sau đó bắt lực ôm chặt thắt lưng hần, nước mắt rớt cục như hạt châu rơi xuống:

- Luật, con của chúng ta đã không còn! Đứa nhỏ đã không còn.

Hoàng Phủ luật cũng không có quay về phía nàng, cũng không có đẩy ra nàng. Hần nói:

- Đứa nhỏ đã không còn, cho dù... – Liền không thấy hần nói tiếp.

Ngọc Thanh từ trong lồng ngực hần nâng lên hai mắt đầm lệ, đôi môi huyết sắc đã không còn:

- Luật, con của chúng ta đã không còn, người không đau lòng sao?

Hoàng Phủ Luật nhẹ nhàng nâng dậy nàng, trên khuôn mặt tuấn tú vô cùng bình tĩnh, hần đậm nói:

- Bỏn vương có Dục nhi là đủ rồi, thứ khác cũng không trọng yếu.

Ngọc Thanh thân mình cứng đờ, tâm trở nên lạnh lẽo, cùng với hạ thể đau buốt, trên khuôn mặt nàng huyết sắc mất hết, nàng phe phẩy tay, ngậy ngốc nói:

- Luật, người có biết chính mình đang nói cái gì không? Đây là con của chúng ta, người đã nói muốn dạy nó tập võ

- Nữ nhân câm miệng!

Hoàng Phủ Luật đột nhiên đứng lên, trên khuôn mặt tuấn tú có tức giận:

- Đó là bỏn vương nói đùa, huống chi người bị xâm phạm nhiều lần như vậy, còn không biết đứa nhỏ kia có phải của bỏn vương hay không!

- Hoàng Phủ Luật!

Ngọc Thanh chống thân mình, hai mắt đầm lệ mông lung.

- Người như thế nào có thể nói ra lời như vậy!

Hoàng Phủ Luật đôi mắt trầm xuống, tới gần nàng:

- Bỏn vương nói không đúng sao? Đã là hai lần , lần này. Người thật sự là làm cho bỏn vương thất vọng! Bỏn vương hôm nay mới hiểu được, Tố Nguyệt so với người tốt hơn nhiều lắm!

Ngọc Thanh sắc mặt đại biến:

- Người ghét bỏ ta? Hơn nữa người rõ ràng nói qua không thương Mạnh Tố Nguyệt. . .

- Không, ta yêu nàng!

Hoàng Phủ Luật đột nhiên xoay người,

- Khi ta tận mắt thấy nàng ở trước mặt ta xuất gia, ta mới biết được ta không thể mất đi nàng. Ta cùng nàng có năm năm ân tình, nàng vì ta chết quá một lần, vì ta xuất gia. . . Ta và người chỉ là khuynh bái chi giao, sao có thể bằng ta cùng nàng lưu luyến tình thâm? Hôm nay ta mới nhận ra, ta không thể mất đi Tố Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chờ.

Trong đầu Ngọc Thanh lập tức thoáng hiện lên hình ảnh hần ở trên ngựa ôm Mạnh Tố Nguyệt ở trước mặt nàng phi nước đại qua, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt:

- Người nói, người vẫn luôn yêu nàng? Vậy người để ta ở đâu? Người rõ ràng là yêu ta, ta cảm thụ được.

- Người sai lầm rồi!

Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Bỏn vương chính là mê luyến thân mình của người, không phải là yêu người, hiểu chưa? Bỏn vương có chính miệng nói với người là yêu người sao? Nữ nhân tự cho mình là đứng, thân mình của mình bị nam nhân khác nhiều lần như vậy.

- Ba!

Một tiếng giòn vang lên, khuôn mặt Hoàng Phủ Luật bị đánh.

- Hoàng Phủ Luật, ngươi là tên hỗn đản!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Thanh trắng bệch, một cái tát xuống, đã thờ hồng học.

Nàng chống thân mình suy yếu, hàm chứa lệ hỏi hần:

- Nói cho ta biết, ngươi quả thực không có yêu ta sao? Là ngươi có nỗi khổ?

Lời nói nghẹn ngào. Người Ngọc Thanh run từng cơn.

Đôi mắt Hoàng Phủ Luật tối sầm lại, bỗng vùng một cái tát về phía nàng, hần giận:

- Nữ nhân chết tiết, bốn vương nói cho ngươi một lần nữa, ta chính là yêu Tố Nguyệt, chỉ có nàng mới là thê tử của ta, cả đời này ta chỉ có một thê tử duy nhất!

Ngọc Thanh che má, nước mắt vẫn không ngừng rơi, nàng bị thương nói:

- Ta cũng là chính thê của ngươi!

- Không, ngươi không phải! Bởi vì, ta cho tới bây giờ vốn không có yêu ngươi!

Hần lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, gần từng tiếng hoàn toàn xé rách lòng của nàng. Sau đó hần cười lạnh, mắt lóe lên tia lạnh lẽo

- Bốn vương hiện tại liền huỷ ngươi, từ nay về sau ngươi liền không còn là nữ nhân của bốn vương nữa, cũng không được xưng là thê tử của bốn vương! Bình sinh thê của bốn vương chỉ có một người Mạnh Tố Nguyệt, ngươi hãy nhớ kỹ!

Nói xong, hần lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, mang theo tùy tùng, quyết tuyệt rời đi.

Ngọc Thanh xụi lơ trên giường, trong nháy mắt tâm như tro tàn.

Sao thế này? Nàng lại bị lừa lần nữa sao?

Trái tim chồng chất vết thương của nàng lại bị hung hăng xé nát.

Đau !

Nửa khắc sau, nàng tự nguyện ngồi trên xa ngựa ra khỏi thành.

Tần Mộ Phong lặng lẽ ngồi ở bên cạnh, không nói lời nào, vẻ mặt trầm trọng.

Mà thân thể của nàng rất suy yếu, nàng tựa vào phía sau, cảm giác chính mình mới từ quỷ môn quan đi qua một vòng.

Giờ phút này, lòng của nàng đã bình phục một ít, chỉ là thân mình đau kịch liệt.

Nàng nắm chặt hai tay, suy yếu nhắm mắt lại.

Tần đại ca nói mang nàng quay về Vũ Sơn, từ nay về sau không màng thế sự nữa.

Đây là chuyện bao lâu qua của nàng, lại không ngờ hôm nay hoàn toàn thay đổi.

Cha mất tích, sư huynh đi rồi, mà nam nhân nàng yêu thương kia, vì nữ tử khác mà từ bỏ nàng.

Hôm qua ân ái, thoáng như nhất thời.

Phù dung sớm nở tối tàn, đoạn tình duyên của nàng, kết thúc đi thôi.

Nàng, quả thực chính là trong giấc mộng.

- Ngọc Thanh, không cần nghĩ nhiều, nghỉ ngơi tốt đi.

Tần Mộ Phong nhìn nàng, trong mắt ưu sầu.

Ngọc Thanh nghe được thanh âm của hần, mũi đột nhiên đau xót, cảm thấy được vạn phần ủy khuất.

Nàng tựa vào trong ngực Tần Mộ Phong, nghẹn ngào:

- Hắn quả thực không có yêu ta sao? Chỉ là hắn rõ ràng dùng chính mệnh của mình giúp ta giải được, chẳng lẽ đó đều là giả sao? Hắn không bỏ xuống được Mạnh Tổ Nguyệt Chính là hắn cuối cùng đem ta. Hắn thật hỗn đản.

Nàng vĩnh viễn đều nhớ rõ câu kia “Từ nay về sau ngươi không phải là nữ nhân của bốn vương nữa, cũng không được xưng là thê tử của bốn vương! Bình sinh thê của bốn vương chỉ có một người là Mạnh Tổ Nguyệt.”

Hắn như thế nào có thể nói ra lời tàn nhẫn như thế, như thế nào có thể lại đối với nàng như vậy!

Tần Mộ Phong nhẹ nhàng ôm nàng, vì nam nhân kia mà tức giận khó chịu không thôi, trầm tĩnh cùng thương tiếc, hắn nói:

- Hắn sẽ trở về tìm ngươi, Ngọc Thanh, ngươi phải sống tốt.

Ngọc Thanh nằm ở trong lòng hắn, lẳng lặng rơi lệ.

Một đêm bốn ba, thân mình Ngọc Thanh bởi vì còn yếu mà ngất đi.

Tần Mộ Phong không thể không hoãn chuyến đi, đem xe ngựa dừng ở một mảnh hẻo lánh trong trấn nhỏ, tìm gian khách điểm nghỉ chân.

Thầy thuốc mời đến, hắn nhìn khuôn mặt Ngọc Thanh trắng bệch, đối Tần Mộ Phong thờ dài:

- Phu nhân vừa mới lạc thai, thân mình đại hư, cần điều dưỡng cho tốt, không chịu nổi ngày đêm bốn ba. Nếu cứ như vậy, phu nhân không chỉ lưu lại di chứng, sinh mệnh còn có thể sẽ nguy hiểm, tuyệt đối không đại ý qua loa được.

Khuôn mặt tuấn tú của Tần Mộ Phong trở nên trầm trọng, hắn để gã sai vặt đưa thầy thuốc đi ra ngoài, sau đó cùng thầy thuốc đi lấy dược.

Nhìn khuôn mặt Ngọc Thanh trắng bệch tiêu tụy, hắn quyết định lưu lại mấy ngày, chờ thân mình Ngọc Thanh điều dưỡng tốt hơn rồi lại khởi hành.

Hai ngày sau, Ngọc Thanh mới tỉnh lại, chỉ là không chịu nói nữa.

Lẳng lặng ăn canh được, lẳng lặng ăn cơm, tuy rằng sắc mặt hồng nhuận được một ít, lại làm cho hắn nhìn mà đau lòng.

Ngày hôm đó, hắn đưa nàng đi ra ngoài tản bộ.

Phòng xá thừa thốt, ngã tư đường tiêu điều, rất ít thấy được người đi ra đường. Không chừng là vì đã tới gần biên giới, nơi này có vẻ có chút hoang vắng.

Bọn họ hướng một gian lâu trông vô cùng tốt mà đi, ở bên cửa sổ ngồi xuống, sau đó hướng tiểu nhị ca phân phó pha nước trà xanh.

- Tần đại ca, ngươi nói nơi này cách Vũ Sơn còn xa không?

Ngọc Thanh nhìn ngọn núi phía xa, khẽ mở miệng .

Tần Mộ Phong châm một chén nước trà xanh, đưa tới trước mặt nàng:

- Không còn xa nữa, chờ thân mình nàng tốt lên, chúng ta lại đi tiếp. Ngọc Thanh, đã đói bụng rồi sao? Muốn ăn cái gì?

Ngọc Thanh tiếp nhận nước trà, suy yếu cười:

- Tần đại ca, ta không đói bụng.

Rồi sau đó lại nhìn ngọn núi xa nói:

- Không biết cha cùng sư huynh đi nơi nào, nếu bọn họ quay về Vũ Sơn thì tốt rồi.

Tần Mộ Phong chỉ có thể an ủi nàng:

- Dẫn dắt rồi sẽ tìm được bọn họ, nói không chừng bọn họ lúc này đang ở Vũ Sơn chờ ngươi.

Ngọc Thanh thu hồi tầm mắt ở phương xa, nhìn về phía tổ bào nam tử:

- Tần đại ca, ta nhớ ngươi một chuyện.

Khuôn mặt Tần Mộ Phong trong nháy mắt có trầm trọng, hắn nói:

- Ngọc Thanh, thật sự phải mang nó tới Vũ Sơn sao? Sao không ở ngay tại nơi đây để nó ngủ yên?

- Vì Vũ Sơn mới là nhà của ta.

- Ngọc Thanh, người đừng trách hấn. Hấn rất choáng váng, không nên dùng loại phương pháp này.

Ngọc Thanh trầm mặc.

Lúc này bọn họ thấy chuyện náo nhiệt.

Chỉ nghe một người bộ dáng bạch diện thư sinh nói:

- Có đại sự đã xảy ra, thì ra là Sườn phi trong thân vương phủ đột nhiên là Thánh nữ Hồng Y ma giáo, mấy ngày trước đây ban đêm người bị Hồng Y ma giáo giết hại quá nhiều, các môn phái trong giang hồ đều phái đệ tử đến Thân vương phủ bắt người, hơn nữa trước đó không lâu biết được người ám sát Ngự Sử đại nhân là nữ tử cũng là người Hồng Y thánh. Hồng Y thánh này ở giang hồ cùng triều đình là càng ngày càng kiêu ngạo.

- Vậy rốt cuộc có gặp được sườn phi không?

Một người khác chờ không nổi muốn biết đáp án. Thân vương phủ cùng giang hồ có quan hệ, có ý tứ.

Bạch diện thư sinh lắc đầu:

- Thân vương phủ kia một mực chắc chắn rằng sườn phi của hấn đã chết bất đắc kỳ tử, hơn nữa thi thể đã nhập niệm.

- Sườn phi kia thật sự là đã chết rồi sao? – Một người khác mở miệng.

- Ai biết được, dù sao đám người kia không có bụng tha cho đâu, họ vẫn sẽ truy tìm. Các người có biết Tiêu Thừa tướng ngày đó ở trước mặt Hoàng Thượng cùng Thái hậu nói ra bí mật gì không?

Bạch diện thư sinh lại bắt đầu tò vò về thần bí.

- Không biết.

Bên cạnh hấn vài người trầm miệng một lời, sau đó thúc giục hấn:

- Nói cái gì, nói mau đi.

Thư sinh uống một ngụm trà thơm, nói tiếp chuyện lạ:

- Lão gian thần kia vì chính mạng sống của mình, đem chuyện năm đó hấn cùng nữ nhân của mình mưu hại vương phi ở Thân vương phủ như thế nào! Thì ra năm đó Nguyệt Vương phi kia không phải nhảy sông tự sát, mà là bị sườn phi tính kế mưu hại ném vào sông Ngọc Hà. Thái hậu nghe xong rất giận, lập tức hạ ý chỉ phái đánh nhốt sườn phi vào thiên lao. Đáng tiếc Nguyệt Vương phi kia khi trở về lại bị sườn phi làm cho muốn xuất gia.

- Không phải nghe nói sườn phi kia sửa lại tính tình sao? Không chỉ có quốc sắc thiên hương, hơn nữa dịu dàng động lòng người, so với Nguyệt Vương phi càng tốt hơn.

- Không chừng là nàng dung thuật dụ dỗ mới có thể đem vương gia mê muội đầu óc choáng váng, một người tính tình sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy.

- Thân phận sườn phi này thật ra rất phức tạp.

-

Nghe đến đó, tay Ngọc Thanh có chút run nhẹ nhẹ.

- Ngọc Thanh? – Tàn Mộ Phong lo lắng nhìn nàng.

- Nếu thật sự là như vậy, hấn vì cái gì muốn dùng phương thức này dẫn ta đi?

Nàng thấp giọng, trong mắt buồn bã.

- Nếu không dùng phương thức này, người khẳng cam tâm tình nguyện tiêu sái rồi đi sao?

- Lúc trước vì hấn cầu giải được, người có thể không để ý sinh tử của chính mình. Nếu hấn không dùng phương thức này, người là sẽ không rời đi khỏi hấn.

- Ta. Ta muốn trở về.

- Ngọc Thanh, bình tĩnh.

Tàn Mộ Phong nghiêm túc nói:

- Người hiện tại thật vất vả mới trốn thoát, trở về Vũ Sơn, việc người cần làm là chờ đợi thôi, chờ bình ổn lại, hấn sẽ trở về tìm người.

Ngọc Thanh nhìn núi phía xa, ưu sầu chất chứa trên mặt.

Ban đêm, bọn họ suốt đêm khởi hành.

Bởi vì bang kiếm khách hiệp sĩ kia cũng không hoàn toàn buông tha truy tra hành tung của nàng, bọn họ nơi nơi phát thiệp võ lâm, điều tra dấu tích của nàng, cho nên bọn họ không dám ở lâu.

Ngọc Thanh ngồi ở bên trong xe, dựa thân mình suy yếu, đầu tiên là không khỏi cảm thán duyên phận của nàng cùng Hồng Y thánh nữ này.

Chỉ vì nàng phó thân mình vào, cho nên một đường này phải dây dưa trả hết nợ. Khuôn mặt của nàng, quả thật là khiêu khích mắt tai vạ.

Sau đó mây liễu thoáng nhú lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ả ả có ưu sầu.

Đêm hôm đó, trong lời nói hấn rõ ràng còn quanh quẩn ở bên tai nàng. Vì bức nàng đi, hấn nói ghét bỏ nàng, hừ nàng.

Chỉ là, trong lời nói đó cũng có thực tâm.

Hấn nói hấn cùng Tố Nguyệt cảm tình năm năm, lại nhìn thấy Mạnh Tố Nguyệt xuất gia vì hấn, hấn mới nhìn rõ thực tâm chính mình.

Những lời này, không phải vì lừa nàng.

Hấn đối Mạnh Tố Nguyệt thủy chung có loại ràng buộc, Mạnh Tố Nguyệt mất tích, bộ dáng hấn lo lắng không người nào có thể so sánh.

Nàng biết, hấn vĩnh viễn sẽ không dễ dàng buông Mạnh Tố Nguyệt ra.

- Suy nghĩ cái gì?

Tần Mộ Phong bên cạnh thân nhiên mở miệng.

- Thân mình không thoải mái sao? Mây nhú chặt như vậy.

Ngọc Thanh lập tức hồi thần, thân nhiên cười yếu ớt:

- Tần đại ca, ta nhất định sẽ ở Vũ Sơn chờ hấn, mặc kệ một ngày kia hấn là vì nguyên nhân nào nói ra lời đó, ta nhất định phải chờ hấn.

- Hấn nhất định sẽ trở về tìm người.

Tần Mộ Phong kiên định nói.

Ngọc Thanh còn lại là đem tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong lòng không hiểu có điểm mất mát.

Một ngày một đêm sau, bọn họ rốt cục cũng tới gần chân núi Vũ Sơn.

Đó là một ngọn núi cao, chung quanh rừng cây liên miên, dưới chân núi bình nguyên một mảnh hoang vu, căn bản là không có người ở.

Xe ngựa đi vòng quanh núi để tìm đường lên, xung quanh đều là cây cối, không thấy đường, có chút âm trầm.

Ngẫu nhiên sẽ có vài tiếng loài chim nào đó bay ngang qua, sau đó liền vẫn là yên tĩnh, chỉ có thanh âm bánh xe ròn rọc kéo trên đường lăn lộn.

Xe ngựa vẫn hướng lên trên, thỉnh thoảng đá vụn trên đường làm xe xóc nảy vài cái. Thật lâu sau, vẫn không tới được đỉnh núi.

Ngoài cửa sổ sắc trời dần dần tối xuống, không biết là bởi vì cây cối che mát, hay bởi vì trời đã tối, bên trong xe ngựa cũng một màu đen chìm xuống.

Bánh xe lăn tới một tảng đá lớn, xe ngựa đột nhiên xóc nảy một trận kịch liệt.

Thân mình Ngọc Thanh liền như vậy ngã vào trong lòng Tần Mộ Phong, Tần Mộ Phong đỡ lấy nàng, thanh tuyến ôn nhu rồi đột nhiên có kinh hoảng:

- Ngọc Thanh, thân mình của người như thế nào lại lạnh như băng vậy?

- Tần đại ca, ta rất lạnh. – Ngọc Thanh ở trong lòng hấn, thân mình có chút hơi hơi run rẩy.

Tần Mộ Phong ôm chặt nàng, càng thêm đau lòng:

- Còn có không thoải mái chỗ nào không? Có cái gì không khỏe, phải nói cho Tần đại ca.

- Ta vẫn tốt, chỉ là có cảm giác lạnh. – Cấn nhanh cánh môi, lẳng lặng lui cách ra.

Sau một đường xóc nảy, xe ngựa rốt cục dừng lại.

- Chủ tử, phía trước có gian nhà trúc. – Thanh âm gã sai vặt ngoài xe truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Vô vọng.

Tối rồi. Ngọc Thanh ở trong lòng Tần Mộ Phong gian nan nói ra một câu.

Tần Mộ Phong tức khắc bế nàng xuống xe, vội vàng hướng ngôi nhà trúc thanh tịnh kia chạy đi.

Đó là một ngôi nhà gồm bốn gian phòng nhỏ bằng trúc, trong gian có tiểu viện lạc, một thạch bàn, tứ chích thạch đăng, sau gian là một mảnh rừng trúc u tĩnh.

Lúc này sắc trời đã tối, cho nên đem núi rừng nhuộm đậm một màu đen có chút âm trầm.

- Tần đại ca, phòng của ta là gian phòng bên trái kia. – Tóc mây của Ngọc Thanh bị thấm ướt, thân mình còn đang run rẩy, những lời này là từ hàm răng nàng dùng sức truyền đến.

Tần Mộ Phong lúc này mới phát hiện ra khác thường của nàng.

Hắn bay nhanh đến đem nàng ôm vào gian phòng trúc bên trái kia, đem giường ngủ đơn giản trải ra, sau đó đặt thân thể của nàng ở trên, xuất chưởng vận khí, dán vào bụng của nàng, cấp nhiệt độ chân khí nhẹ nhàng truyền tới.

Thân mình run rẩy lúc này mới dần dần bình ổn xuống.

- Nhanh đi lấy được.

Tần Mộ Phong phân phó gã sai vặt, còn mình cẩn thận sửa sang lại giường, làm cho nàng nằm thoải mái một chút.

Hắn nhìn dung nhan tái nhợt chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt tuấn tú tà mị tràn đầy đau lòng.

Một đường đi này, không chừng nàng vẫn chịu đựng đau đớn. Hắn thân mình không chịu nổi nữa.

Hắn nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, đau đến tận xương tủy.

Đợi cho gã sai vặt bụng được cấp nhiệt khí vào, hắn đau lòng không nổi gọi nàng dậy, giúp nàng uống được.

- Uống qua chén thuốc rồi ngủ tiếp.

Hắn khẽ nâng thân thể của nàng, cẩn thận giúp nàng uống, sau đó đỡ nàng nằm xuống, chỉnh lại góc chăn.

Cho đến khi hai mắt nàng híp lại, hàm răng không cắn môi nữa, hắn mới nhẹ nhàng bước đi thông thả ra ngoài.

Ban đêm gió núi thực thanh lương, hương vị lá trúc hỗn loạn, có loại hương vị ngăn cách.

Hắn ngồi ở trên một hòn đá, đột nhiên cảm thấy ánh trăng trên núi càng thêm sáng ngời, mang theo lạnh lùng.

Hai gã sai vặt ở trong phòng vội vàng quét tước, bọn họ đột nhiên kinh ngạc quay đầu về phía hắn nhằm lấy sự chú ý, hắn đi qua xem, mới phát hiện gian tiền sảnh trong phòng treo đầy màn che tuyệt sắc, cửa có đèn lồng màu đỏ, cửa đại môn mở còn chữ hi đỏ thẫm.

Thì ra nơi này đã làm qua việc vui.

Hắn đứng lên, hướng phòng trong đi.

Trên tường, ngay cả câu chúc phúc cũng có.

- Chủ tử, ở hậu viện trong rừng trúc dường như có bia mộ. – Một gã sai vặt ra hậu viện lấy nước giếng liền kêu to.

Một trận gió núi thổi qua, nhẹ làm rung trúc một mảnh sàn sạt rung động, gãi sai vật sợ tới mức lui về phía sau từng bước.

Tần Mộ Phong bước nhanh qua đó, quả thực phát hiện trong rừng trúc sâu thẳm có một ngôi mộ đứng lặng, dưới ánh trăng lạnh lùng, cô đơn chiếc bóng.

Hắn đến gần, mới phát hiện trên bia mộ có khắc “Ngô thế Tô Ngọc Thanh chi mộ” vài chữ, trước mộ bia còn có mấy điệp tể phẩm mới cùng một bó hoa cúc.

Nơi này có người đến qua?

Hắn nhìn bốn phía, rồi đột nhiên phát hiện trong rừng trúc này có dấu vết bị người sửa sang.

Chẳng lẽ cha Ngọc Thanh cùng sư huynh đã tới? Chỉ là bọn họ là người nào, sao không thấy bóng dáng?

Vì thế hắn cuối cùng đành thất vọng.

Không có dấu chân của bọn họ, chỉ có một lớp tro bụi trong phòng, nơi này không lâu trước hắn từng có người ở.

Hắn không thể không về phía trước viện ngồi lại, nhìn bầu trời đêm trăng sáng, có suy nghĩ.

Nửa tháng sau, Ngọc Thanh vẫn cả ngày mê man.

Tần Mộ Phong bưng chén thuốc đi vào, khuôn mặt tuần tú một mảnh ưu sầu.

Vì sảy thai, hơn nửa ngày đêm bồn ba mệt nhọc, thân mình Ngọc Thanh càng lúc càng suy yếu.

Hắn lẳng lặng đi qua, đau lòng đem nàng gắt gao ôm vào người.

Đều là lỗi của hắn, hắn không nên vội vàng đem nàng mang đến Vũ Sơn như vậy.

Hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được độc tố hại thai nhi ăn mòn thân thể nàng như thế. Mấy ngày này hắn độ chân khí cho nàng, bảo thầy thuốc phối phương thuốc cùng tiên dược, để cho nàng sau khi sảy thai tâm bồ cơ thể, mới thấy sắc mặt trắng bệch dịu đi một chút.

Nhưng thân khí này, đều như trước, không hề có huyết sắc, luôn thấy tái nhợt. Một ngày tại trần nhô kia có một chuyển biến tốt đẹp một chút, hắn rất sợ chỉ trong nhất thời.

Hắn ôm sát nàng, tâm vì nàng mà rất đau.

Nữ tử ở trong lòng hắn tỉnh lại, mi dài chớp nhẹ, môi thờ khê:

- Luật, là chàng đến đây sao? – Đôi mắt trong veo khê nhìn, Tần Mộ Phong nhìn thấy trong mắt nàng chột lóc lên tia thất vọng.

Mỗi lần vừa tỉnh, nàng đều nghĩ hắn là nam nhân kia, nàng ở trong mộng đều ngóng trông nam nhân kia đến tìm nàng.

Chính là mấy ngày nay, không hề có một chút tin tức gì về hắn.

Chỉ biết là hắn đem Tô Nguyệt từ núi Phượng Linh trở về vương phủ, sau đó hướng ra tuyên bố sùng phi của hắn đã chết.

Hắn lý giải tình trạng trước mắt, hiện tại đang ở nơi như vậy, Luật là tuyệt đối không thể lên Vũ Sơn. Hắn chỉ lo lắng nếu còn cứ như vậy, thân mình Ngọc Thanh sẽ không chống đỡ mà đợi được.

Ngọc Thanh mở mắt ra, nhìn phía ngoài cửa sổ, đột nhiên than nhẹ một câu:

- Bên ngoài lá rụng đẹp quá, Tần đại ca giúp đỡ ta đi ra ngoài tản bộ được không?

Tần Mộ Phong giúp nàng mặc hồ cừu, nâng nàng dậy hướng tới gần từng trận hoa rơi trước gió ở viện ngoài mà đi.

Kỳ thật cây phía trước, chỉ có hai cây lớn, nhưng lại bởi vì lá cây mang màu lửa đỏ, cho nên có vẻ đặc biệt chói mắt.

Ngọc Thanh đứng ở dưới tàng cây, vươn hai tay ra, lẳng lặng tiếp được một mảnh lá đỏ từ trên cây khê liệt xuống.

- Tần đại ca, người nói hắn sẽ đến bên ta sao? – Nàng nhìn chiếc lá nhỏ trong bàn tay, đột nhiên nhẹ giọng.

Ngực Tần Mộ Phong đột nhiên cảm thấy đau xót, đang muốn nói cho nàng là Luật nhất định sẽ đến với nàng, lại thấy nữ tử nhẹ nhàng cười, nói:

- Tần đại ca, ta rất nóng vội.

Sau đó đột nhiên lôi kéo tay hắn, hướng đến một khoảng đất xa.

Bước chân đi đến cách vách núi đen còn có vài bước không xa, Ngọc Thanh buông tay hắt ra, buồn bã nói:

- Ta năm tuổi từng bị ngã xuống đây, bởi vì bám vào được cành cây, cho nên mới được cứu lên. Từ đó về sau ta bắt đầu sợ độ cao, mỗi lần lên đỉnh núi đều là sư huynh đi cùng ta.

Nói xong, nàng lại vào trong hướng sơn đạo mà đi, thân mình nhu nhược bước đi nhẹ bằng gối như thể chỉ một trận gió có thể đem nàng thổi đi, Tần Mộ Phong vội vàng đỡ lấy nàng, theo nàng hướng lên trên.

Đỉnh núi có một mảnh lá lê rụng, làm cho người ta thấy mát mát, xung quanh chẳng còn gì cả.

Ngọc Thanh đi vào trong, gió núi thổi lướt qua hồ cừu trên người nàng, mái tóc đen nhánh dài đến thắt lưng theo gió phiêu tán, thực cô đơn.

- Nơi này từng là nơi của ta cùng sư huynh, sư huynh thổi tiêu, ta nhảy múa, chúng ta cùng nhau ngắm hoa lê.

Nàng nhìn phía xa xa thì trào mở miệng, bóng dáng có chút cô tịch.

- Ta vẫn nghĩ cả đời ta chỉ có thể là tân nương của sư huynh, mãi cho đến khi gặp gỡ hắc. – Trong mắt nàng dần dần có ưu tư.

Tần Mộ Phong lặng lẽ nhìn nàng, biết “hắc” trong lời này là ai. Cũng vì nàng lời nói của nàng mà ưu thương đau lòng.

Nàng lặng im, gió núi làm tay áo của nàng khẽ phất lên, một vài sợi tóc đen xẹt qua hai má, che lại vẻ mặt ưu thương kia.

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên nói:

- Tần đại ca, nếu có một ngày ta chờ không được đến lúc hắc tới đón ta, ta mong người đem tro cốt của ta đưa đến trên tay hắc, được không?

- Ngọc Thanh, không được nói như vậy, hắc sẽ đến.

Tần Mộ Phong từng bước đến gần, đột nhiên một tay kéo lấy nàng vào trong lòng, lời nói tất cả đều là thương tiếc:

- Không được nói như vậy, người phải mau khỏe lên, người phải đợi hắc, nhất định phải chờ hắc.

Ngọc Thanh lại nở nụ cười:

- Tần đại ca, chờ thân mình ta đỡ hơn, người thổi tiêu cho ta được không? Ta muốn ở trong này khỏi vũ.

- Được, Tần đại ca rất muốn xem kỹ thuật múa của Ngọc Thanh, cho nên muội nhất định phải nhanh chóng khỏe lên. – Tần Mộ Phong ôm càng thêm sát nàng, trong lòng có kinh hoàng.

Nửa tháng sau đó, thân mình Ngọc Thanh cũng không có tốt lên.

Nàng mê man một thời gian dài, ngẫu nhiên lại bị ho khan, khuôn mặt đã tái nhợt nay gần như trong suốt.

Mà thân mình kia, đã rất nhu nhược rồi.

Nàng được bọc trong hồ cừu, lặng lẽ ngồi ở trên hành lang, nhìn phía núi xa, đôi mắt đẹp dần dần thôi động.

- Ngọc Thanh, bên ngoài gió lớn. Ta ôm muội vào đi thôi, muội không thể trúng gió được, sẽ bị phong hàn. – Tần Mộ Phong đau lòng nói.

Hắn thấy được con mắt mòng mòng trông chờ của nàng, cũng thấy được tuyệt vọng của nàng. Hắn đau lòng vì nàng, lại không thể có được thuốc khiến cho nàng giảm bớt đau đớn.

Hắn như thể nào có thể nói cho nàng biết, trong khoảng thời gian này Luật không tới được, bởi vì hắn có người ràng buộc.

- Ân. – Ngọc Thanh đáp nhẹ một tiếng, thu hồi ánh mắt nhìn xa, để cho Tần Mộ Phong ôm nàng vào nhà.

- Tình duyên cho tốt, Tần đại ca hiện tại đi xem sách thuốc. – Tần Mộ Phong đỡ nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng.

Lại không biết nữ tử trên giường, trong khoảng khắc hắn xoay người, hàng mi dày khẽ động, lặng lẽ một giọt lệ rơi xuống.

“Tây Vực hồng hoa” là độc vật hiếm thấy ở Tây Vực, độc tính không bộc phát ngay nhưng lại trong thời gian rất ngắn, rất ít có người biết nếu trong ba ngày không có giải dược, sẽ làm chết thai nhi trong bụng, hơn nữa sẽ làm cơ thể mẹ bị nọc độc ăn mòn.

Chờ nọc độc thấm thấu đến tất cả kinh mạch, cơ thể mẹ sẽ toàn thân rét run, cả ngày mê man, thậm chí hạ thể sẽ bị xuất huyết, cứ thế làm cho thân mình ngày càng suy yếu, thẳng đến khi hoàn toàn âm hư.

Bởi vì bệnh trạng chậm rãi hiện không rõ, rất nhiều người chỉ nghĩ đến, chỉ đơn giản là được nạo thai.

Khép lại sách thuốc, mi tâm Tần Mộ Phong nhấn lại thật sâu, lòng bàn tay có run rẩy.

Giờ khắc này, hẳn có sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

Hắn đứng lên đi tới phòng trúc phía trái, xuyên qua cửa sổ nhỏ, hẳn nhìn thấy nữ tử giường lẳng lẳng ngủ say, trong tay gắt gao nắm một miếng ngọc bích.

- Phốc. – Một con chim bồ câu đưa tin đột nhiên bay đến rồi dừng ở đầu vai hắn, làm cho hắn bừng tỉnh.

Hắn vươn tay ra lấy mẫu giấy trên người nó, sau đó để con chim bay đi.

Xem tin tức trên tờ giấy, hẳn mừng rỡ.

Vì thế bước nhanh đi vào trong phòng, kinh hô một tiếng:

- Ngọc Thanh, hẳn phải. – Bỗng nhìn thấy vẻ mặt nữ tử trên giường, sắc mặt đại biến.

Ngọc Thanh cuộn thân mình lại, tóc mây ướt đầm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt trong suốt, cánh môi run rẩy.

- Tần đại ca, bụng của ta đau quá.

Tần Mộ Phong vội đi đến ôm lấy nàng, lúc này mới phát hiện hạ thể của nàng có vết máu.

Hắn vội vàng nhẹ nhàng độ chân khí cho nàng, nàng mới dịu đi một chút, mà mặt hắn lại xám như tro tàn.

Thân mình Ngọc Thanh, có lẽ không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Hắn liều mạng ôm chặt nàng, muốn dùng ấm áp của chính mình ủ ấm thân thể lạnh như băng, lại cuối cùng chỉ thấy được nàng vẫn run rẩy.

- A! – Lúc này ngoài phòng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương, không đợi hắn nhìn xem, trong phòng đột nhiên xuất hiện hai hồng y nữ tử.

- Bọn họ quả nhiên ở trong này, thánh chủ thật sự là tính toán tài tình! – Một nữ tử mừng rỡ.

- Đừng nói lời vô nghĩa nữa, thánh chủ đã hạ lệnh thấy bọn họ liền giết. – Nói xong một tiếng xích vang lên, gươm kiếm hướng Tần Mộ Phong đâm đến.

Tần Mộ Phong vội vàng bế Ngọc Thanh đang suy yếu tránh một kiếm, sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ.

- Đừng để cho bọn họ chạy thoát! – Hai hồng y nữ tử đuổi giết.

Tần Mộ Phong ôm Ngọc Thanh chỉ có thể trốn tránh đường kiếm ngoan lệ của các nàng, may mắn khinh công hắn rất cao, mới có thể cùng các nàng bảo trì một khoảng cách nhất định.

Chạy trốn tới tiền thính, hắn mới phát hiện hai người hầu đã ngã xuống trong vũng máu.

Ánh mắt hắn chợt lóe lên, ám khí từ trong tay áo bay ra, thẳng tắp hướng đến cổ họng nữ tử đang gươm kiếm. Hồng y nữ tử không kịp kinh hô, lập tức thân mình ngã xuống.

Hồng y nữ tử còn lại kinh hãi, nàng liếc mắt một cái nhìn nữ tử kia, đột nhiên ngón tay giữa đặt ở trong miệng thổi lên, sau đó gươm kiếm hướng Tần Mộ Phong đâm đến.

Ngay sau đó, liền thấy mười mấy hồng y nữ tử từ chỗ tối phi thân đi ra, đem Tần Mộ Phong bao vây quanh.

Mây kiếm Tần Mộ Phong nhú lại, biết là không thể tiếp tục đánh lại, vì thế từ trong tay áo lấy ra phi đao bắn về phía đám hồng y.

Khi đám hồng y kia né tránh phi đao, hắn vội vàng ôm Ngọc Thanh hướng xuống chân núi bỏ chạy.

Hơn một tháng, thời gian này người trong giang hồ cũng không dây dưa với hắn, chỉ là âm thầm giám thị hành tung nhất cử nhất động của hắn ở thân vương phủ.

Mẫu hậu từ chuyện của Ngọc Thanh lúc trước vẫn có hiềm khích. Mà hắn cách mỗi ngày một lần dùng bồ câu của Mộ Phong đưa tin, nên biết được tình trạng của Ngọc Thanh.

Một ngày kia, hắn bức nàng đi, hắn không để ý nàng bị sảy thai, đối với nàng hẳn tâm nói.

Đêm hôm đó cũng bởi vì người trong giang hồ làm nên việc khẩn cấp, hấn vốn không định lập tức để Tần Mộ Phong mang nàng đi, hấn vẫn sợ thân mình nàng không chịu nổi, càng sợ nàng sẽ vì lời nói của hấn mà thương tâm.

May mắn là trong thư Mộ Phong nói nàng đã hiểu được tất cả nguyên do, cũng không vì thế luẩn quẩn trong lòng, chỉ là thân mình không được tốt.

Mà hấn, cuối cùng có chút hối hận với quyết định này, hấn sợ Ngọc Thanh cứ như vậy bỏ hấn mà đi.

Hấn biết Ngọc Thanh đã bị thương tổn, Thu Phính kia đã đem cấp dược nạo thai cho nàng cùng Hứa Tinh Nhân hấn đã sung vào quân kỹ mà hủy hoại danh tiết.

Hấn rất vội vàng muốn gặp Ngọc Thanh của hấn, chăm sóc miệng vết thương của nàng, chờ nơi này tất cả bình ổn sẽ cùng nàng ẩn cư ở Vũ Sơn.

Chỉ là, ở nơi này có người hấn không bỏ xuống được.

Người kia, là bình thê của hấn.

Nghĩ đến đây, mày kiếm hấn nhú lại thật sâu.

Cuối cùng, hấn đi ra thư phòng, mày kiếm thoáng giãn ra một ít.

Hôm nay, hấn nhất định phải lên Vũ Sơn để thấy Ngọc Thanh của hấn.

Sau đó cầm áo choàng, bước nhanh hướng đại môn vương phủ mà đi.

Mới vừa đi được một nửa, một tiểu nha đầu vội vã chạy tới, trên mặt tựa hồ sắp khóc:

- Vương gia, không tốt, Nguyệt Vương phi lại học máu

Hoàng Phủ Luật kinh hãi, buột lòng phải tới nơi của Tổ Nguyệt.

Tổ Nguyệt đang nằm ở trên giường dùng khăn che miệng, một tiểu nha đầu vẻ mặt kinh hoàng vội nhẹ nhàng.

Hấn đi vào, khuôn mặt tuấn tú trầm tĩnh có lo lắng.

- Tổ Nguyệt

Mạnh Tổ Nguyệt nhìn thấy hấn, vội vàng buông khăn trong tay giấu ở phía sau, cười nói:

- Luật, sao ngươi lại tới đây? Ta mới vừa ăn mấy khối cao hoa mai, cổ họng có điểm không thoải mái.

Hoàng Phủ Luật ngồi xuống bên cạnh nàng, khẽ vuốt dung nhan tái nhợt của nàng, trong mắt có chút đau.

Hôm nay hấn mới biết được vì cái gì lúc trước Tổ Nguyệt phải trốn tránh hấn, vì cái gì phải cố ý xuất gia, vì cái gì phải bảo hấn hướng Ngọc Thanh.

Tổ Nguyệt vì hấn trả giá tất cả, làm cho hấn không chỉ có có ấy nấy, còn có ràng buộc.

Khi hấn đem Tổ Nguyệt từ núi Phượng Linh trở về, một lần vô tình gặp được, hấn mới biết được Tổ Nguyệt hay nôn ra máu .

Hấn truy vấn mãi, Tổ Nguyệt mới roi lệ đầy mặt, nói thời gian của nàng đã không còn nhiều.

Lúc trước nàng bị người đẩy xuống sông Ngọc Hà, một khắc kia, trong cơ thể của nàng liền bị người thần bí ép uống một loại cỏ trùng vĩnh viễn không đi ra.

Nàng tự biết mệnh mình không sống được là bao, vì không muốn làm cho hấn thương tâm, nàng đành phải bảo chính mình đã muốn “Chết đi”.

Vốn định ở Am Thủy Nguyệt xuất gia, cho đến khi sinh mệnh chấm dứt, chưa từng nghĩ Thu Phính cố ý tìm đến, phát hiện ra nàng rồi mang đi.

Mà hấn, cũng đã biết người thần bí lúc trước hãm hại Tổ Nguyệt là Tiêu Ngọc Khanh sai làm.

Cho nên trong lòng hấn, đối Tổ Nguyệt có một loại đau đớn không nói nên lời.

Mấy ngày này, hấn tìm kiếm khắp nơi người có thể trị loại cỏ trùng này, lại cuối cùng đành phải thất vọng.

Mà thời gian Tổ Nguyệt nôn ra máu càng thêm thường xuyên, lại luôn gặt hấn, làm cho hấn càng thêm đau lòng, cũng làm cho hấn càng không yên lòng.

- Luật, ngươi nhanh đi tìm Ngọc Thanh, Ngọc Thanh nàng nhất định đang chờ ngươi, nàng vừa mới đẻ non, thân mình không tốt. – Mạnh Tổ Nguyệt đẩy hấn.

- Chỉ là Tổ Nguyệt, người. – Hắn cuối cùng vẫn không yên tâm nhìn nàng.

Mạnh Tổ Nguyệt âm thầm cười:

- Ta không sao. Hơn một tháng rồi, nếu người không đi tìm Ngọc Thanh, Ngọc Thanh sẽ tức giận.

- Tổ Nguyệt. – Hắn lẳng lẳng nhìn nữ tử thiện ý hiểu người này, trong lòng đột nhiên lại đau.

Hắn phân phó nha hoàn bên cạnh:

- Chiều cô Nguyệt Vương phi thật tốt! – Sau đó lẳng lẳng rời đi, trong lòng giãy dụa

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Tàn tâm.

Ra phủ, hắn để cho xe ngựa hướng hoàng cung mà đi, chính mình thay y phục hạ nhân màu trắng, cười tuấn mã hướng ngoài thành chạy vội.

Mấy ngày mấy đêm bên ba, hắn rốt cục tới núi Vũ Sơn trong truyền thuyết kia.

Đợi cho đến khi thấy căn nhà trúc, trời đã gần chạng vạng. Trong phòng một mảnh tối đen.

Hắn đứng ở cửa viện, có chút phiền muộn, thì ra nơi này chính là nhà Ngọc Thanh, là nơi nàng ngày đêm nghĩ tới.

Hắn một thân một nhọc đi vào, lại thấy trên tiền thính có mấy thi thể hồng y nằm đó.

Hắn kinh hãi, vội vàng hướng các phòng trong đi, trái tim cơ hồ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Người của Hồng y thánh sao lại tìm đến đây? Vậy Ngọc Thanh cùng Tần Mộ Phong thì sao?

Trong phòng không có thân ảnh bọn họ, chỉ có một vết máu trên giường.

Sắc mặt hắn đại biến, bọn họ là bị người của Hồng Y thánh bắt được, hay đã đi nơi nào rồi?

Hắn, vẫn là đến chậm một bước.

Hắn ở tại ngôi nhà trúc hai ngày, ở rừng trúc phía sau viện phát hiện phần mộ của Ngọc Thanh.

Xung quanh lạnh lẽo hoang vắng, chỉ có một mảnh rừng trúc đón người tới đó. Gió núi thổi bay tóc dài của hắn, trong tiếng lá trúc sần sật, trong lòng hắn đột nhiên ảm ảm đau.

Ngọc Thanh của hắn, thì ra lại cô độc như vậy.

Hắn hướng đỉnh núi mà đi, quả thực phát hiện dưới gốc lê có lá rơi rụng phủ kín mặt đất.

Hắn đứng ở ngoài rừng, tưởng tượng thấy bộ dáng Ngọc Thanh dưới rừng cây lê nhảy múa.

Nàng hắn đã từng đứng ở chỗ này, chờ hắn đến?

Hắn đi vào, gió núi thổi loạn tóc dài cùng tay áo của hắn, suy nghĩ phiêu xa.

Sau đó hắn ở trong phòng Ngọc Thanh đợi ba ngày, lại cuối cùng đợi không được bọn họ trở về.

Hắn không thể không xuống núi tìm đường đi tới sông Ngọc Hà, một đường hỏi thăm, không hề thu hoạch được gì.

Đi vào một trấn nhỏ không biết, ở một gian tửu lâu gọi một ít đồ ăn đơn giản, hắn rốt cục từ trong miệng tiểu nhị biết được mấy hôm trước có một tổ bào nam tử ôm một nữ tử bị thương hướng hắn hỏi thăm y quán, rồi đi đến đi kinh đô.

Hắn mừng rỡ, vội vàng theo lời tiểu nhị hướng y quán chạy đi.

Thầy thuốc ở y quan cho hẳn tin tức: nữ tử bộ dạng không có thấy rõ, chỉ nhớ mang máng là bởi vì sảy thai, thân mình bị thương rất nặng, nhưng lại có một loại độc được mẫn tính, không chừng sống không được bao lâu nữa.

Sau khi nghe xong lời thầy thuốc, tâm hẳn càng thêm khản trương.

Vì thế hẳn ra sức thúc ngựa, nhắm thẳng kinh đô mà đi.

Một đường, lại không có tin tức gì của bọn họ.

Về mặt hẳn tang thương vào thành, tuần mã giờ chân hí vang một tiếng, hẳn lắt nhanh dây cương, áo choàng ở trong gió bay lên, giục ngựa quay đầu, cũng rút cuộc không thấy được thân ảnh tổ y quen thuộc.

Ngọc Thanh nàng, cuối cùng hẳn đã đánh mất.

Hẳn, cuối cùng đã thương tổn nàng.

Nhìn ngoài thành, hẳn một thân cô tịch.

Trở lại vương phủ, không kịp tẩy đi một thân mệt mỏi, người ở Nhạn Lạc viên liền báo lại nói cổ độc Tổ Nguyệt lại tái phát, lần này ho ra máu lợi hại hơn, nàng giấu diếm mấy ngày, lần này là bởi vì ăn không vô thứ gì, cho nên bọn họ mới phát hiện ra.

Sắc mặt Hoàng Phủ Luật chân động, vội vã hướng Nhạn Lạc viên đi tới.

Tổ Nguyệt ho mất máu quá nhiều, đang lẳng lẳng nằm ở trên giường nghỉ ngơi, bên cạnh hai nha hoàn lưu loát sửa sang lại ống nhỏ cùng thăm nghiệm huyết kia.

Hẳn đi qua, nhẹ nhàng cầm tay Tổ Nguyệt, con người lãnh khốc tràn đầy thống khổ.

Hai nữ tử, hẳn đều không bỏ xuống được.

Mà hẳn, lại chết tiệt không thể bảo hộ tốt các nàng.

Hẳn mới là người đáng chết.

Hẳn đem Tổ Nguyệt bao lấy ở trong lòng mình, đặt ở bên mũi, sau đó nhắm mắt, mũi bạc khẽ nhếch, khuôn mặt tuần tú nhiễm đau đớn kịch liệt.

Thật lâu sau, hẳn mở con người ra, ở trên trán Tổ Nguyệt in lên mộ nụ hôn nhợt nhạt, lẳng lẳng rời đi.

Ngày kế tiếp, hẳn vẫn ở thư phòng, không còn rời đi.

Cho đến những ngày sau, hẳn vẫn ở thư phòng, không còn rời đi.

Cho đến một ngày, quân gia dẫn theo cái người mặc miều kiêu cách đến, bên ngoài nói là đến giúp Nguyệt Vương phi giải cổ trùng.

Hẳn lúc này mới mang khuôn mặt tuần tú tiều tụy đi ra khỏi thư phòng, đi đến Nhạn Lạc viên.

Qua mấy ngày tĩnh dưỡng, Tổ Nguyệt ít ho ra máu một ít.

Hoàng Phủ Luật mang theo vị Miều Cương y giả đến, Tổ Nguyệt khi đó đang ngồi ở bên cạnh bàn sao chép kinh tĩnh tâm.

- Tổ Nguyệt. – Hoàng Phủ Luật nhẹ gọi một tiếng, sau đó đem bút trong tay nàng hạ xuống, nắm tay nàng đi tới nội thất.

Hẳn đỡ nàng nằm xuống:

- Không phải sợ, vị này là thầy thuốc tới xem cổ trùng cho nàng.

- Ân – Tổ Nguyệt đáp nhẹ, lẳng lẳng nằm xuống.

Miều Cương y giả đầu tiên là bắt mạch cho Tổ Nguyệt, sau đó khẽ vuốt cái bụng của nàng, sắc mặt trầm trọng.

Cuối cùng, hẳn đi ra ngoại thất, dùng thanh âm nồng đậm hỗn loạn, Miều Cương y giả nói:

- Nguyệt Vương phi chính là bị “kim tằm”, đây là một loại cổ trùng lớn bằng móng ngón tay cái, ăn thịt nên đã lớn lên, có thể là Nguyệt Vương phi ngày thường hay ăn chay, cho nên cổ trùng này cũng không có lớn lên mà ở trong bụng dao động.

- Kia nàng ho ra máu là chuyện gì xảy ra?

Hoàng Phủ Luật vội la lên, nếu quả thực như hẳn nói, vậy vì sao lại ho ra máu lợi hại như vậy?

- “kim tửm” này là một loại ký sinh cỏ, nếu tổ chất thần kinh kí vào thân thể tâm tình bình thản, nó cũng sẽ bình thản; nhưng nếu kí sinh vào thân thể quá hỉ quá ưu, nó sẽ ở trong cơ thể xao động, tiện đà làm cho người nó kí sinh nôn ra máu, khí hư.

Đôi mắt Hoàng Phủ Luật trầm xuống, lo lắng nhìn về phía nội thất.

Miêu Cuông y giả tiếp tục nói:

- Tuy rằng Nguyệt Vương phi trước mắt không tính là bệnh quá nặng, nhưng bởi vì cổ trùng này ở trong cơ thể Nguyệt Vương phi đã hơn một năm, nó đã muốn cùng Nguyệt Vương phi tương sinh tương khắc, cực độ quen thuộc khí huyết của Nguyệt Vương phi. Như vậy đi xuống cũng không phải chuyện tốt, nếu nó đã ở trong bụng thời gian quá dài, cho dù không quá lâu, nó cũng sẽ ở trong bụng dao động.

- Vậy có biện pháp nào có thể đem nó lấy ra không?

Hoàng Phủ Luật rống lên, gân xanh trên trán bởi vì vội vàng không thôi nên nổi cả lên. Còn tiếp tục như vậy, Tổ Nguyệt sẽ chết.

Miêu Cuông y giả thờ dài:

- Có thể nói là không có cách nào làm cho cổ trùng này rời đi kí thể này, huống chi nó cùng Nguyệt Vương phi đã tương sinh tương khắc.

- Có thể nói là nói như thế nào, nói cho bốn vương, rốt cuộc có biện pháp nào không đem nó lấy ra?

Hoàng Phủ Luật găm lên giận dữ, đánh gãy lời nói của Miêu Cuông. Con người hung ác nham hiểm lập tức ánh lên tia lạnh lẽo, hần gắt gao nhìn chăm chăm người trước mặt:

- Nhất định phải cứu nàng, bằng không, bốn vương cho đầu người rơi xuống đất!

Miêu Cuông y giả nhìn về mặt tức giận của nam nhân tuần đình trước mặt, mồ hôi lạnh chảy đầy mặt.

Nam nhân trong truyền thuyết lãnh tàn ở Thân vương phủ quả thật là không tầm thường nha, không phải tham luyến số lượng tiền thưởng lớn, hần cũng không đáng đến mức để đầu mình rơi xuống đất. Quả thật là ứng với câu kia “Người chết vì tài, chim chết vì mồi”.

Hần dùng tay áo chà xát mồ hôi lạnh trên trán, run rẩy nói:

- Cũng không phải không có cách nào, chính là biện pháp kia.

- Nói thẳng phương pháp! – Khuôn mặt tuần tú của Hoàng Phủ Luật tức giận hơi dịu đi một chút ít.

- Cổ trùng này thích khí huyết người mới sinh ra, chỉ cần nó quen một người có khí huyết khác, là có thể đem dẫn. – Miêu Cuông y giả nói thật cẩn thận, phương pháp này chính là bảo hộ cho cái mạng nhỏ rom rạ của hần.

- Làm như thế nào? – Nam nhân trước mặt hần vẫn lạnh nhạt nói, rõ ràng đã không có tức giận vừa rồi.

Miêu Cuông y giả suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chỉ cần có một người khác nguyện ý mỗi ngày lấy máu của chính mình nuôi nấng nó, đợi cho một đoạn thời gian nó quen khí huyết một người khác, tự nhiên để cho người kia đem máu ra dẫn nó đến.

- Cần bao lâu?

- Ít nhất nửa năm, hoặc là càng lâu, hơn nữa là mỗi ngày cấp máu cho nó. Huống hồ.

- Nói!

- Huống hồ cổ trùng này được nuôi bằng máu mà lớn hơn một chút, khi đó Nguyệt Vương phi chậm rãi sẽ có cảm giác thống khổ. Cho nên nói phương pháp này nhất định có mạo hiểm, nhưng là phương pháp duy nhất có thể đem cổ trùng lấy ra.

Khuôn mặt Hoàng Phủ Luật bình tĩnh, đôi mắt sâu thẳm, hần gắt gao nhìn chăm chăm vị Miêu Cuông y giả này, suy tư trong lời nói hần có thật hay không.

- Nhớ kỹ, máu của người này phải là tự nguyện, bởi vì nó cảm thụ được tâm tình Nguyệt Vương phi, bằng không nó sẽ không lấy máu người kia. Hơn nữa, Nguyệt Vương phi ngàn vạn lần không thể xúc động, tâm tình nhất định phải bình thản.

Miêu Cuông y giả ở trước ánh mắt hắt lạnh lẽo không sợ chết nói một câu nữa, thứ nhất là thân chức trách của thầy thuốc, thứ hai là nếu xảy ra sơ xuất gì, hần không chỉ tiền thưởng lấy không được, hơn nữa khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Đôi mắt Hoàng Phủ Luật nặng nề, sau một lúc lâu, hần vung tay lên:

- Dẫn hắn đi ra ngoài, trước mắt dừng cho hắn rời khỏi kinh hai tháng, dẫn hắn đến lĩnh thường.

- Vâng, Vương gia. – Quân gia y lệnh làm việc, dẫn theo Miêu Cương y giả đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Luật đi đến nội thất, một đôi con người một tầng lạnh lẽo tức khắc nhiễm một tia ôn nhu, hắn nhẹ nhàng đến bên giường nữ tử đang nằm, nhẹ hô một tiếng:

- Tổ Nguyệt.

Chiều tà nhuộm đỏ màu sắc trời như màu máu.

Trong kinh đô tất cả cảnh trí đều đắm chìm trong phiến sắc màu đỏ.

Thê lương, sáng lạn, lộ ra vẻ điêu linh.

Trên giường một tổ y nữ tử lẳng lẳng nằm ở trong lòng nam nhân, một thân tổ y gọn gàng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhiễm màu hồng hồng, đã nhìn không ra vẻ mặt tái nhợt ban đầu.

Nàng lẳng lẳng nhìn dưới chân núi, mi tâm ưu sầu, khóe mắt mang ý cười nhẹ nhàng:

- Tần đại ca, nơi này thật đẹp.

Tổ y nam tử ôm sát nàng, thanh âm khàn khàn nói không nên lời:

- Ủ, nơi này trời chiều rất đẹp, có thể cùng Ngọc Thanh ngắm trời chiều thật tốt. . .

Hắn không có nói thêm gì nữa, mà là ôm chặt thân mình nữ tử, cầm gậy gao để ở thái dương của nàng, trên phiến trời chiều như màu máu kia lẳng lẳng rơi một giọt lệ.

Nữ tử ở trong lòng hắn nhìn lên trời chiều suy yếu cười yếu ớt:

- Hắn đã mang ta đến nơi này một lần, chúng ta xem qua một lần trời chiều, đáng tiếc. Không còn có cơ hội nhìn.

Nói xong đã thấy môi nàng khẽ run rẩy, đôi mắt đẹp đượm buồn, lộ ra giọt trong suốt thê lương, sau đó chậm rãi mất đi nhan sắc.

- Ngọc Thanh.

Nam tử ôm thân mình nàng dần dần hạ xuống, nghẹn ngào:

- Ngọc Thanh, không cần ngủ, chúng ta lập tức đi tới kinh đô. Người lập tức có thể nhìn thấy hắn. Ngọc Thanh, không cần ngủ, Ngọc Thanh. . . .

Hắn bắt lực ôm chặt nàng, khóe mắt lại rơi tiếp một giọt lệ.

Nữ tử cuối cùng suy yếu cố mở mí mắt ra, nước mắt rơi xuống:

- Ta thủy chung là đợi không được hắn, đợi không được. Tần đại ca, tro cốt của ta nhất định. muốn đưa đến tay hắn.

- Ngọc Thanh.

Tổ y nam tử đau lòng ôm lấy nàng, bước nhanh hướng dưới chân núi chạy.

- Ngọc Thanh, nàng nhất định phải chống đỡ, ta hiện tại liền mang nàng đi tìm hắn.

Gió đêm nhấc mái tóc dài của hai người lên, trong phiến huyết sắc kia, tay áo tổ màu thê lương khởi vũ.

Đi đến giữa sườn núi, nam tử cước bộ dồn dập bỗng dừng lại.

- Ngọc Thanh, nói chuyện với ta đi. Ngọc Thanh. – Hắn rống lên.

Đã thấy thân thể trong lòng mình muốn ngã xuống dưới, dung nhan tái nhợt mang theo lệ, cũng rút cuộc nhìn không thấy gì nữa.

- Không ——

Nam tử rống lên tê liệt, thanh âm quanh quẩn trong sơn cốc, thật lâu sau vẫn quanh quẩn.

Một ngày đó, Hoàng Phủ Luật bắt đầu thực hiện phương pháp kia.

Hắn mỗi ngày sẽ ở trên cánh tay mình cắt một miếng vết thương nhỏ, sau đó để bên miệng Tổ Nguyệt, Tổ Nguyệt đầu tiên là đau lòng không chịu nhận, sau hắn thuyết phục nàng cuối cùng cũng đáp ứng thử.

Đã nhiều ngày trôi qua, hiệu quả là có, Tổ Nguyệt không hề ho ra máu, có thể đi đứng, sắc mặt cũng hồng nhuận lên rất nhiều.

Hắn yên tâm hơn, vì thế giúp nàng tĩnh dưỡng, dọn nha hoàn bên cạnh vài câu, lẳng lặng đi ra Nhạn Lạc viên.

Ra đến ngoài viện, trong lòng đột nhiên có một trận bối rối, còn kèm theo hơi hơi đau đớn.

Hắn ôm ngực, đi về phía Tịch Lạc viên.

Trận đau đớn này là vì Ngọc Thanh sao?

Đoạn thời gian này hắn phải rất nhiều ám bộ đi tìm hiểu, lại thủy chung không có chút tin tức.

Mà bên Diệp Lạc sơn trang kia, cũng thủy chung Mộ Phong không có tin tức gì.

Ngày qua ngày tâm tình không yên, hàng đêm lo lắng, cuối cùng hối hận đã làm ra quyết định như thế.

Hắn sợ Ngọc Thanh cứ như vậy biến mất không còn thấy.

Hắn rất sợ, bởi vì bối rối trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

- Vương gia, Diệp Lạc sơn trang vừa mới cho người đến, nói người phải qua đó một chuyến. – Quân gia vội vã chạy tới, đáng vẻ hốt hải.

Hoàng Phủ Luật kinh hãi:

- Mau chuẩn bị xe! – Thân cảnh cao lớn tức khắc hướng cửa mà đi.

Chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, hắn đã đứng trước đại môn Diệp Lạc sơn trang.

Hắn bước vào, lại không có nhìn thấy thân ảnh Tàn Mộ Phong.

Hắn tức khắc hướng vào trong hậu viện mà đi, cước bộ dồn dập vạn phần.

Xa xa, liền thấy được thân ảnh tổ màu của Tàn Mộ Phong đứng ở ngoài cửa sương phòng.

- Mộ Phong, Ngọc Thanh đâu? – Hắn vội hỏi.

Về mặt Tàn Mộ Phong đau đớn kịch liệt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy tự trách cùng xót xa.

Ngực hắn bỗng đau xót, một phen đẩy Mộ Phong ra, hướng phòng bên trong cánh cửa chạy vào.

Sau đó, hắn ngừng cước bộ, thân mình run rẩy.

Nữ tử nằm ở trên giường không hề nhúc nhích là Ngọc Thanh của hắn sao? Vì cái gì nàng không chịu mở to mắt liếc hắn một cái?

Hắn đi qua, một tay ôm lấy thân thể lạnh như băng ôm sát vào trong ngực mình, liều mạng ôm sát, sau đó dùng lửa nóng chế trụ cánh môi của nàng...

Tất cả, đều lạnh như băng.

Cuối cùng vẫn không thể làm nàng có một tia đáp lại.

Dù chỉ là một chút ít.

Ngọc Thanh, nàng xem, ta đã tới, mở mắt ra nhìn ta đi, Ngọc Thanh.

Hắn ôm chặt thân mình lạnh như băng của nàng, rống lên đau đớn:

- Ngọc Thanh, vì cái gì lại như vậy? Vì cái gì?

Thân mình hắn run rẩy, đem cơ thể Ngọc Thanh đã không có nhiệt độ khảm vào trong ngực, rốt cục cũng đau đớn khóc thành tiếng:

- Ngọc Thanh, là ta sai lầm rồi, ta không nên ra quyết định như vậy cho nàng đi... Ngọc Thanh, là ta đáng chết.

- Thì ra là Ngọc Thanh trúng độc “Tây Vực hồng hoa”.

Tàn Mộ Phong khàn khàn:

- Luật, nàng vẫn luôn luôn chờ người.

Hoàng Phủ Luật đem khuôn mặt mình chôn ở bên gáy Ngọc Thanh, lệ rơi đầy mặt.

Cuối cùng, hắn ôm lấy thân mình không còn hô hấp kia, khuôn mặt tuần tú bị thương hướng ra ngoài cửa mà đi.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng ôm nàng đi vào trong vương phủ, không nói một lời, con người hung ác nham hiểm tràn đầy đau xót, đôi môi mím lại, khớp hàm cắn chặt, trên thân ảnh cao lớn tản ra một loại phách lạnh lẽo cùng cô tịch.

Đi thẳng đến tiền đình, hắn ngồi trên mặt đất, sau đó đem thân mình lạnh như băng kia gất gao ôm vào trong ngực, nhu tình che kín trên mặt, tay vuốt ve sờn trơn gương mặt Ngọc Thanh, khàn khàn:

- Ngọc Thanh, chúng ta đã về đến nhà, ta không bao giờ ... để nàng rời đi nữa, Ngọc Thanh của ta.

Mà Ngọc Thanh trong ngực hắn không có đáp lại.

Nàng rốt cuộc không cảm giác được hắn đã tỉnh ngộ, cũng không cảm thụ được đau xót của hắn, nàng chỉ biết là nàng đợi không được hắn nữa, rốt cuộc đã không đợi được nữa.

Hoàng Phủ Luật đem nàng run rẩy ôm sát vào ngực, khuôn mặt tuần tú chôn ở bên vai nàng, thống khổ khóc.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Vọng tình.

Giờ phút này, toàn bộ vương phủ đều nhuộm đắm màu bi thương.

Không lâu sau, một đám người đột nhiên xông tới, bọn họ đã thương thị vệ, không để ý đến quân gia ngăn trở, hùng hổ đi đến phía trước đình.

- Từ Vương gia, mau đem người giao ra đây, chúng ta đã sớm biết người kia là Tiêu Ngọc Khanh giả.

Đệ tử Thanh Sơn cầm kiếm, bừa bãi hướng nam nhân đang ngồi dưới đất mà kêu gào. Hắn giữ nhiều người bên cạnh, Hoàng Phủ Luật hắn không dám đánh hắn.

- Đúng vậy, nàng là yêu nữ của Hồng Y ma giáo, chỉ cần người giao nàng ra, như vậy sẽ không cùng giang hồ đối địch. – Những người khác phụ họa.

Hoàng Phủ Luật ôm Ngọc Thanh, con người đen lạnh lùng tàn khốc liếc mắt một cái nhìn nhóm người này bừa bãi ở trước mặt hắn kêu gào.

Hắn quang trọng mắt chột lóe lên, hắn vùng nhuyển tiên trên người lên bay nhanh ra, thẳng tắp hướng đến đầu đệ tử Thanh Sơn.

Mọi người không kịp phản ứng, đệ tử kia bị hung hăng quăng ra ngoài ngay sau đó liền thấy hắn nằm trên mặt đất phun ra một ngụm máu tươi, chết ngay tức khắc.

Những người khác lúc này mới cảm như hén, có một tia sợ hãi.

Hôm nay Hoàng Phủ Luật tựa hồ không hề có ẩn nhẫn, đôi mắt lãnh khốc thô bạo kia làm cho bọn họ có chút run sợ, hơn nữa trên tay bọn họ hiện tại không hề giống lần trước, có người làm bùa hộ mệnh cho. Vì thế bọn họ mới thoáng thu liễm lại một ít.

Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Bốn vương lần trước ẩn nhẫn là vì tìm kiếm mong Ngọc Thanh được bình an, kết quả đâu? Ngọc Thanh của bốn vương đã chết, các người cũng dây dưa không chịu buông tha.

- Mặc kệ yêu nữ kia sống hay chết, người đều phải đem nàng giao ra đây. A.- Câu nói kế tiếp biến mất trong tiếng kêu đau đớn.

Hoàng Phủ Luật thu hồi nhuyển tiên, tới gần người vừa kêu, toàn thân lạnh lẽo:

- Các người còn muốn dùng thủ đoạn dễ tiện như vậy đến uy hiếp bốn vương sao? Là các người đến trêu chọc bốn vương trước, hiện tại Ngọc Thanh của bốn vương đã chết, bốn vương phải cho các người chôn cùng nàng!

Đôi mắt băng lãnh lóe lên tia cương quyết, hấn động thủ nhuyễn tiền, không chút lưu tình:

- Các người cũng bắt quá cũng chỉ là lũ chuột nhắt không làm được việc quang minh, nghĩ đến lần trước bốn vương trở tay không kịp nên bây giờ tự xưng vương sao? Các người là tự tìm cái chết!

Hắn bằng bất cứ giá nào, đêm đó vừa mới xuống núi Phụng Linh, chợt nghe Trình Tuấn báo lại, nhóm người này nhắm thẳng kinh đô mà đến.

Bọn họ biết hắn đi tìm Ngọc Thanh, đột nhiên xâm nhập vương phủ đưa Tô Nguyệt vừa mới từ núi Phụng Linh trở về liền bắt lấy làm con tin, đề tiện cưỡng bức hắn giao ra Ngọc Thanh.

Sau đó ở trong thành nơi nơi truy tìm tung tích Ngọc Thanh, mỗi một góc cũng không có. Hắn tuyệt đối không có chuẩn bị, một ngày kia Tiêu Như Tự đột nhiên nói ra việc Tiêu Ngọc Khanh hãm hại Tô Nguyệt, sau đó mẫu hậu hạ chỉ phải giải Ngọc Thanh vào thiên lao để an ủi lòng dân, cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được Tiêu Ngọc Khanh là Hồng Y thánh nữ.

Bí mật bị bại lộ, cũng không nghĩ tới nhóm người này lại nhân cơ hội hắn trở tay không kịp, cho nên không thể không đưa ra hạ sách để Ngọc Thanh ra khỏi thành.

Mà hắn, lúc trước nghĩ đến để cho Ngọc Thanh chạy ra khỏi thành, sẽ tốt hơn, bởi vì hắn dù sao cũng không nghĩ ở trong chốn giang hồ có gì khó khăn.

Nghĩ đến Tiêu Ngọc Khanh điệu bộ hiện tại không giống, có thể hoàn toàn bỏ đi Tiêu Ngọc Khanh đã từng phạm tội trước kia.

Chỉ là, hắn đã sai lầm rồi. Hắn nghĩ đến điều đó, là do hắn hại chết Ngọc Thanh yêu thương của mình. Cho nên, cho dù cùng bọn chúng có ân oán, cũng là do bọn họ bức.

Ngay sau đó, trong mắt hắn ngoan lệ ngưng tụ, huyền tiên trong tay mỗi lần nhấc lên là một phát trí mạng, khi hạ xuống, đám người kia đã da tróc thịt bong, máu chảy đầm đìa.

Đám người kia nhân thức thấy hắn ngoan lệ, không thể không hướng ngoài cửa chạy trốn, bảo trụ cái mạng nhỏ. Mới vừa chạy đến cửa, liền gặp từng hàng cấm vệ vệ vây quanh lại.

Hoàng Phủ Luật ở phía sau bọn họ lạnh nhạt nói:

- Một lần sai lầm có thể phạm lần hai. Lần này, bốn vương nhất định phải cho các người chôn cùng Ngọc Thanh!

Sau đó hắn ôm thi thể Ngọc Thanh trở về Tịch Lạc viên, không còn có đi ra.

Mấy ngày sau, liên quan đến việc này, các trưởng môn của đại môn phái đều đi tới thân vương phủ, đầu tiên là giải thích, sau đó lấy thu hồi cơ sự không hề truy cứu việc này, thỉnh cầu buông tha cho đệ tử của mình.

Rốt cuộc có phải hay là không?

Hoàng Phủ Luật cười lạnh, sau đó tay vung lên, đám người nói một tiếng “Không biết” thì mỗi đầu người đều lần lượt rơi xuống đất.

Hắn chính là muốn bọn họ nhớ kỹ một ít giáo huấn, cũng giáo huấn chính mình.

Ai cũng không biết, trong đêm yên tĩnh, hắn ôm thân mình Ngọc Thanh lạnh như băng, đau xót như chính bản thân hắn đã chết vậy.

Trời đông giá rét, kinh đô một mảnh tuyết trắng, khí trời lạnh lẽo, tuyết bay phiêu linh.

Vùng ngoại ô sông Mộc Thương, từng cây cỏ lau đều bị tuyết trắng phủ xuống, trên mặt có một lớp băng mỏng rải ngân hoa bên trên, rồi mỗi bông tuyết tan đi, không thấy dấu vết để lại.

Thuyền hoa màu đỏ đi chậm rãi trên mặt hồ, tại đây một mảnh ngân bạch đặc biệt chói mắt, một trắng một đỏ hiện lên lại đặc biệt có vẻ hài hòa.

Trên thuyền hoa có hai nam nhân đang uống rượu, một tà mị như gió, mặc ngân bào; một tuấn lãng lạnh như băng, một thân thâm bào.

Hai người đối diện nhau, đều nhìn về phía ngoài cửa sổ mang màu trắng thuần.

Trong phòng Long Tiên Hương, một nữ tử mặc áo lam ở bên cạnh đánh đàn, tiếng đàn như tơ, có trầm có bổng.

- Nghe nói Thu Phính cùng Hứa tình nhân trên đường chạy trốn bị thổ phi đánh chết. – Nam tử mặc ngân bào thản nhiên mở miệng, một đôi mắt bán tà giống như thực, lại rõ ràng cất giấu lạnh lẽo.

Nam tử mặc thâm bào mày kiếm nhíu lại, mắt ung hẹp dài hung ác nham hiểm lại lãnh khốc.

Bởi vì hai mắt này, khuôn mặt tuấn tú đều là lạnh như băng. Lại thêm một thân thâm bào, càng toát lên hàn khí bức người, có thể so với băng tuyết ngoài cửa sổ.

Hắn nhấp môi một ngụm rượu, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Không cần đề tâm đến ả, uống rượu.

Tần Mộ Phong âm thầm cười:

- Tình huống Tổ nguyệt hiện giờ thế nào?

- Rất tốt. — Thâm bào nam tử lời nói vẫn lạnh như băng, này không giãn ra chút nào.

Hai người lặng im uống rượu, trong không khí ảm ảm tràn đầy trầm trọng.

Lúc này gã sai vặt bên ngoài đi vào:

- Chủ tử, trên sông có người.

Hoàng Phủ Luật mí mắt cũng chưa nâng dù chỉ một chút, chính là chỉ uống rượu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng Tần Mộ Phong lại nở nụ cười:

- Vót lên đi, xem còn có hơi thở không.

- Vâng.

Gã sai vặt lui ra ngoài, ngay sau đó liền nghe tiếng kêu:

- Hắn còn sống, còn có thể nói.

Tần Mộ Phong liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Luật một cái, buông chén rượu trong tay ra, tiêu sái đi đến đầu thuyền.

- Cứu ta, ta là đệ tử Thanh Sơn, bị Hồng Y Thánh đuổi giết.

Nam tử quần áo ướt đầm, một thân bị thương do kiếm đâm, môi trắng dã, hấp hối nói.

- Cầm máu cho hắn.

Tần Mộ Phong lập tức phân phó gã sai vặt.

- Ném xuống!

Lúc này phía sau bọn họ đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh như băng.

Bọn họ quay đầu lại, liền thấy được Hoàng Phủ Luật đi ra khoang thuyền, một đôi con ngươi hung ác nham hiểm lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử toàn thân ướt đầm đang lạnh run.

Lại lạnh nhạt nói:

- Bỏn vương nói ném xuống, ai cũng không cứu!

Giọng điệu có chút ý tứ không chừa cho đường sống.

Tần Mộ Phong nhìn ý bảo gã sai vặt nghe theo.

Sau đó chỉ nghe “Bùm” một tiếng, nam tử mới vừa được cứu lên không lưu tình chút nào bị ném vào dòng nước lạnh như băng.

Thuyền hoa tiếp tục chậm rãi đi, cắt qua miếng băng mỏng, ở trên mặt nước lưu lại một đường dấu vết, mà phía thuyền dòng nước đã bình lặng.

Nam tử mặc thâm bào cũng không có quay về khoang thuyền mà là tiếp tục đứng ở đầu thuyền, nhìn trên bờ một màu tuyết trắng liên miên, nước lạnh thấm một mảnh.

Một thân kia, lạnh lùng cùng cô tịch.

Trên mặt đất một mảnh tuyết trắng, trải dài khắp nơi, lại mơ hồ có điểm đỏ tại giữa màu trời mênh mông khinh triển khinh công.

Khóe môi hắn hơi hơi cắn, ánh mắt tối đen nhìn chằm chằm một hồng y nữ tử đuổi theo nam tử phía trước, kiếm vừa xuất ra, thân mình nam tử đã ngã xuống.

Sau đó hồng y nữ tử hướng thuyền hoa liếc mắt nhìn một cái, mũi chân điểm nhẹ, một lát sau liền không thấy thân ảnh nữa.

- Hồng Y thánh càng ngày càng kiêu ngạo, hiện tại chính là giết người không chớp mắt.

Nam tử mặc ngân bào nhìn hướng điểm đỏ kia biến mất, thân nhiên mở miệng.

Nam tử kia con ngươi bắn ra tia lạnh lẽo, môi bạc nhếch lên, không nói gì.

*

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, khắp nơi trong hoàng thành mọi người đều biết Ngọc Vương phi của Tứ Vương gia đã chết, vương gia đột nhiên thay đổi tính tình.

Hắn không hề hỏi đến vua và dân, không hề tiến cung gặp mặt thánh thượng, làm nổi lên rất nhiều đám lưu manh đi hại người.

Mỗi lần có trăng trong tháng hắn đều sẽ đi đến biên thủy, hoặc là đến phía Tây Tường Vân trấn, nghe nói là yêu thích thôn Hoa Sơn Trà.

Thứ duy nhất không biến mất chính là tâm tình lạnh lẽo của hắn, một thân tố màu cẩm bào, hé ra tuần nhan, một đôi con ngươi hung ác nham hiểm lại lãnh tinh, hơn nữa một thân trong treo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta không dám tới gần.

Tất nhiên là không tới gần được, bởi bốn lần trăng trước hắn đối với những nhân sĩ giang hồ hai lần xâm nhập vương phủ trừng phạt, bọn họ chính là còn nhớ rất rõ.

Tứ Vương gia này, cuối cùng vẫn là tính tình tàn ngược.

Mà đoạn thời gian này, tuyết bay tàn sát bừa bãi càng lợi hại, ở trong chốn giang hồ Hồng Y Thánh ngày càng lớn mạnh cùng rất tàn nhẫn.

Nhân sĩ giang hồ, mệnh quan triều đình, tất cả đều bị âm mưu ám sát, nơi nơi đều có dấu vết của bọn họ.

Bọn họ bình thường đối với dân chúng nhỏ bé không quan tâm, không có làm chú ý đến, nhưng cũng chỉ cần một khi đã bị chú ý tới, sợ là ngày đối đầu với Hồng Y ma giáo kia, chính là đầu khó giữ được.

Màu tuyết trắng mờ mịt phủ kín lên đầu đường hoàng thành, trong treo nhưng lạnh lùng rất nhiều.

Một mảnh tuyết trắng, có chút dấu vết bánh xe hỗn loạn, một trận gió tuyết thổi qua, chỉ lưu lại là tuyết trắng đang rơi.

Mưa tuyết rơi đầy trời, thân ảnh một người cao lớn đứng dưới tàng cây mai hồi lâu, lâu đến mức những bông tuyết đã gần như phủ kín một thân hắn.

Hắn chỉ lẳng lặng đứng dưới tàng cây mai đón tuyết trắng, suy ngẫm, gió tuyết thổi bay loạn xung quanh, thổi bay một góc hồ cừu của hắn, cho đến khi tuyết đã phủ kín lên một góc cây thanh tùng.

- Luật.

Một thanh sam nữ tử mang dù đi đến phía sau hắn, trong đôi mắt tất cả đều là đau lòng.

Nam tử xoay người, con ngươi thâm thúy chột lóe lên thống khổ rồi biến mất.

- Tổ Nguyệt, sao nàng lại tới đây?

Tổ Nguyệt nhẹ nhàng đi tới trước mặt hắn, sau đó lấy khăn của mình tinh tế lau đi tuyết trên thái dương hắn.

Hắn nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, đem thân thể của nàng bao bọc vào trong hồ cừu của mình, mang theo nàng đi vào trong phòng.

Cũng không có vào phòng, hắn chỉ đứng ở cửa, đối Tổ Nguyệt dặn:

- Bảo tuyết quá lớn, về sau không cần đi ra sẽ bị phong hàn.

Nói xong, liền xoay người rời đi.

- Luật.

Tổ Nguyệt gọi hắn lại, nhẹ giọng nói:

- Ta vẫn thực áy náy không có để ý tốt đến Thu Phính, để cho nàng làm ra chuyện như vậy. Ta vẫn không biết Thu Phính nàng thì ra hận Ngọc Thanh như vậy.

- Không cần nói.

Hoàng Phủ Luật cũng không có quay người lại, hần đánh gãy lời nói của Tổ Nguyệt, lạnh nhạt nói:

- Vào trong nghỉ ngơi đi.

Nói xong bước nhanh ra ngoài phiến một màu tuyết trắng kia.

Ở sau một cây bạch mai, hần hướng Tịch Lạc viên bước đi.

Mấy cây hoa trong vườn ở Tịch Lạc viên đã sớm bị tuyết trắng đè ép xuống, băng tuyết nặng trĩu phủ lên.

Trong viện vẫn yên ắng, trên mặt đất một phiến tinh thuần màu tuyết trắng, nơi này thực yên tĩnh.

Hần bước trên phiến tuyết trắng noãn kia, mỗi dấu chân đi bước in sâu vào tuyết.

Trong phòng tất cả đều như cũ, dưới ngọn đèn đặt một quyển sách đã đọc được một nửa, có giá y phục của nữ tử, một thanh cô tịch nhiều lương.

Trên tường treo một đoá hoa, một đoá bách hợp trông rất sống động, góc tường còn đặt một vò rượu mơ chưa mở.

Hần đứng ở cửa, trong lòng đau đớn mãnh liệt, hoa mai trong tay “Răng rắc” một tiếng bị nghiền nát.

Hần hướng nội thất mà đi, đem ngọc mai cắm trên bình ngọc, sau đó nắm chặt tay, nhìn nữ tử đang nằm, lời nói tràn đầy nhu tình:

- Ngọc Thanh, không phải nàng thích hoa mai sao? Ta mang cho nàng mấy bông hoa mai này cùng hoa lê đều xinh đẹp giống nhau.

Nói xong, con người tối đen dần dần có nỗi đau xót.

Nữ tử nằm trong đó vẻ mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt, đôi môi tựa cánh hoa không hề có huyết sắc, giống như chỉ là đang sinh bệnh ốm bình thường.

Hần nắm chặt đôi tay nhỏ nhắn lạnh như băng của nàng, đặt ở bên môi khẽ hôn, thống khổ trầm giọng:

- Ngọc Thanh.

Sau đó đem tay nàng đặt trên mi tâm, đôi mắt cùng vẻ mặt tất cả đều là đau xót.

Hôm qua ân ái, hôm nay ly biệt, là lỗi của hần.

*

- Vương gia, trong cung lại phái công công tới đón ngài.

Quản gia chạy tới, cung kính bẩm báo .

Nam tử ngồi trên bàn ngẩng đầu lên, mày kiếm hơi nhíu, con người còn lệ một mảnh bình tĩnh vô định, hần nhẹ thờ:

- Trở về nói với hần thân thể bốn vương không khoẻ.

Sau đó tiếp tục cúi đầu xuống mặt bàn.

- Chỉ là, lần này đã là lần thứ sáu, nếu ngài nói thân thể không khoẻ, chỉ sợ.

Quản gia nói tiếp, hé ra vẻ mặt tang thương che kín lo lắng.

Trong cung đã nhiều lần phái người tới đón Vương gia, nhưng Vương gia mỗi lần đều lấy lý do thân thể không khoẻ từ chối, hơn nữa Vương gia hiện tại không hề tiến cung gặp mặt thánh thượng, hần sợ như vậy sẽ làm kinh động đến Thái hậu nương nương.

Thái hậu nương nương lúc trước vì chuyện Ngọc Vương phi đã có hiềm khích.

Nam tử mắt lạnh nhìn, vung tay lên:

- Bốn vương nói như thế nào người liền làm như thế!

- Vâng.

Quản gia không thể không y mệnh lui xuống, sau đó khổ tư nghĩ nên như thế nào nói với công công từ trong cung đã nhiều lần đến đây.

Chờ quản gia lui xuống, thật lâu sau, nam tử cầm hồ cừ hướng ra ngoài cửa đi.

Bên ngoài tuyết đã muốn dừng, có chút ẩm hơn, ánh nắng chiếu vào băng tuyết phản xạ lại màu chói mắt trong suốt, nhưng cũng lạnh lẽo.

Hắn đi tới trước Nhạn Lạc viên, nhìn Tố Nguyệt cùng nha hoàn ở trong viện ngấm tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nhìn thấy hắn, vẻ mặt kinh hãi, sau đó thần nhiên cười yếu ớt, lẳng lặng đi theo hắn vào phòng.

Trong phòng, hắn nhìn miệng vết thương nhỏ trên cổ tay, lẳng lặng nhìn Tố Nguyệt, nói:

- Đã bốn tháng nay, cổ tròng không chừng đã quen khí huyết của bốn vương. Tố Nguyệt, nàng có cảm giác không khoẻ hay không?

Tố Nguyệt đau lòng nhìn hắn, hai tròng mắt ân tình, lắc đầu:

- Ta không có gì không khoẻ, chỉ là miệng vết thương của chàng Luật, người hắn rất đau.

Nói xong, bước nhanh tới gần hắn, sau đó dùng tay lạnh như băng vỗ về cánh tay chất chứa rất nhiều vết thương của hắn, đau lòng không thôi.

Hoàng Phủ Luật khẽ vuốt bàn tay trắng nõn của nàng, an ủi:

- Những vết thương nhỏ ấy không đáng là gì với bốn vương, chỉ cần Tố Nguyệt có thể nhanh chóng khoẻ lên. Đến, đem máu ta lấy đi.

- Ân.

Tố Nguyệt nghe lời đưa máu hắn nuốt vào.

Chờ trấn an tốt Tố Nguyệt, hắn mặc hồ cừu vào hướng ngoài cửa vương phủ đi nhanh.

Cửa vương phủ, tùy tùng đã sớm vì hắn chuẩn bị tốt xe ngựa.

- Đi Y Hồng lâu.

Hắn ngồi ở bên trong xe đối tùy tùng lạnh giọng phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Phi Tuyệt.

Xe ngựa lại chậm chạp không thể chuyển động, lát sau liền truyền đến thanh âm của tùy tùng:

- Vương gia, có mấy chiếc xe ngựa đang tiến đến, tựa hồ là cố ý ngăn trở đường đi của chúng ta.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Luật giận tái đi, hắn vén rèm lên, tức khắc nhìn về phía đối diện.

Trên xe ngựa thấy xuất hiện một nam nhân mặc tử bào cảm y.

- Trạch?

Chỉ thấy tử bào nam tử quay lại phía sau, thấp giọng phân phó người hầu vài câu, liền vẻ mặt ôn hòa đầy ý cười hướng Hoàng Phủ Luật đi tới.

- Từ ca, chúng ta cùng tới Y Hồng lâu đi, đang muốn mở rộng kiến thức hoa lâu lừng lẫy nổi danh khắp kinh đô này.

Nói xong, chiếc quạt trên tay khẽ lay động, bước vào trong xe ngựa của Hoàng Phủ Luật.

Vì thế hai huynh đệ cùng nhau hướng tới Y Hồng lâu, mà Tần Mộ Phong đã sớm chờ ở cửa, bên cạnh có Lam Tâm Mị đi theo.

Tần Mộ Phong nhìn thấy xuống xe còn có Hoàng Phủ Trạch, có chút giật mình nho nhỏ, đang muốn lễ bái, lại thấy hắn chiết phiến điểm (quạt) nhẹ, cười nói:

- Ta chỉ là muốn tới thưởng thức, chúng ta là huynh đệ.

Hoàng Phủ Luật cũng đạm nói:

- Mộ phong, ở trong này không phân biệt quân thần, chúng ta hiện tại vào đi thôi.

Tần Mộ Phong tiêu sái cười, dẫn theo bọn họ tiến vào lâu.

Ba người ở trong nhĩ gian (phòng ngắm cảnh) ngồi vào chỗ của mình, liền thấy Lam Tâm Mị dẫn theo một tổ y nữ tử ôm cầm tiến vào.

Nữ tử một thân màu trắng nhuyễn sam, gầy như liễu, eo nhỏ và dài, mày liễu mắt phượng, môi hồng răng trắng. Mái tóc đen vấn thành kiêu vân kế, trông thật thanh tú giống như đóa liên hoa chớm nở trên mặt nước.

Hoàng Phủ Luật nhìn cặp mắt phượng trong trẻo kia, trong lòng đột nhiên hiện lên một tia đau đớn.

Nữ tử sắc mặt nhợt nhạt, tiếng nói mềm nhẹ:

- Tiểu nữ tử Phi Tuyết xin thỉnh an các vị đại gia.

Hoàng Phủ Trạch phe phẩy chiết phiến, cười nói:

- Quả là một mỹ nhân thanh lệ, tuyệt sắc. Đàn một bản tri âm tri kỷ đi.

- Dạ.

Nữ tử nhẹ nhàng ngồi xuống, ngón tay ngọc khê gảy, một trận tiếng đàn réo rất vang lên.

Hoàng Phủ Luật con người đột nhiên trở nên hung ác, nham hiểm, dần dần trở thành thâm thúy, u ám, sau đó lại nhiễm một chút đau xót không đổi như khi nhìn thấy nữ tử.

Hắn ngửa đầu đem chén rượu ngọc uống một hơi cạn sạch, mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nữ tử đánh đàn:

- Là khúc Ngọc lê lạc sao?

Phi Tuyết nâng cặp mắt trong suốt lên, cười yếu ớt:

- Phi Tuyết chưa bao giờ nghe qua khúc danh này, chắc là một vị nữ tử nào đó chính mình kì phở (sáng tác), nhưng quả thật là một khúc danh rất dễ nghe.

Đã thấy ngón tay ngọc ở trên mặt cầm không ngừng chuyển động, khuôn mặt nàng cười yếu ớt thản nhiên.

- Từ ca, đây quả là khúc “Tri âm tri kỷ”, không thể sai được.

Hoàng Phủ Trạch nhìn nữ tử kia trấn định như thế, bất chợt nói.

Hoàng Phủ Luật lại ngửa đầu đem chén rượu uống cạn, sau đó nhìn về phía Tần Mộ Phong, vẫn nhìn nữ tử, nói:

Phong, hôm nay người đề cho ta tới chính là vì muốn cho ta nghe khúc này sao?

- Phi Tuyết, người trước lui xuống đi.

Tần Mộ Phong nhẹ nhàng vẫy lui nữ tử đánh đàn, sau đó hướng Hoàng Phủ Luật tà nhì cười:

- Luật, cho người tới đây giải sầu không tốt sao? Phi Tuyết là hoa khôi của Y Hồng lâu chúng ta, cầm kĩ siêu quần, chỉ cần nghe nàng đàn một khúc, phiền muộn đều sẽ mau chóng tiêu tán.

- Phi Tuyết này khí chất thật giống với người ta hằng mong.

Trên vẻ mặt ôn nhuận của Hoàng Phủ Luật bỗng phủ chút tang thương, khàn giọng nói. Tần Mộ Phong tiêu sái mở ra chiết phiến, thờ dãi nói:

Nhân gian này quả thật là cái gì kì sự cũng có a.

Nhưng thấy khuôn mặt tuấn tú kia vẫn ôn nhuận như ngọc, con người tối đen mang ý cười nhìn chén rượu, không biết là đang nói cho ai nghe.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng không đáp, mi tâm lập tức có dấu vết, hắn cầm lấy chén rượu, đem ly rượu uống cạn lần nữa.

Tần Mộ Phong thản nhiên nói:

- Phi Tuyết thực là nữ tử đặc biệt, ta muốn thưởng thức nàng.

Sau đó hắn nhìn về phía Hoàng Phủ Luật, khôi phục vẻ đứng đắn:

- Luật, người của Hồng Y thánh tựa hồ muốn đối đầu với y hồng lâu của ta, mấy ngày trước đây, rượu khách nơi này không hiểu sao bị giết.

Hai huynh đệ Hoàng Phủ khuôn mặt tuấn tú đồng thời trầm trọng. Hoàng Phủ Luật ngừng uống rượu, ánh mắt nặng nề, nói:

Bọn họ thật ra muốn đến gây chuyện chúng ta trước.

- Từ ca, bọn họ bây giờ còn không dừng việc ám sát lại. Từ lần đó bắt vài thánh đồ của bọn họ, bọn họ làm việc càng thêm càng thêm bừa bãi, mà ta đến nay vẫn chưa truy tìm ra hành tung của chúng. Bọn họ là ma giáo, địa đạo không biết cư ngụ tại nơi nào.

Hoàng Phủ Trạch khuôn mặt tuấn tú lại trầm trọng một ít, thân là vua của một nước, hẳn cứ như vậy tro mắt nhìn thân tử của mình bị giết, mà đối với ma giáo kiêu ngạo không có biện pháp đối địch.

- Phải không? Tận thế của chúng cũng sắp tới rồi.

Hoàng Phủ Luật mày kiếm nhíu lại, khẽ cười một tiếng, chén ngọc trong tay hắn lập tức bị bóp nát, mà kia con người lạnh như băng hung ác, nham hiểm kia thấp thoáng nhiều điểm hàn quang.

*

Mùa đông, đêm, rất sáng.

Trăng tròn sáng tỏ, sương lạnh vờn quanh.

Mặt đất một mảnh tuyết trắng, phản chiếu ánh trăng sáng trên cao, càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Canh ba, trên đường sớm không có người đi lại, mọi cánh cửa đều đóng chặt, chỉ có vết bánh xe in hằn trên mặt tuyết trắng tinh.

Trong khoảng không gian yên tĩnh như vậy, lại mơ hồ nghe được xa xa truyền đến thanh âm trên đũa bừa bãi.

Lúc này, rồi xa khu an tĩnh, kia chốn yên hoa nơi thiền điền rục rờ, tiếng cười vui làm huyền ảo cả một vùng.

Từ một chỗ tối của Y Hồng Lâu, ba nam tử đồng dạng cao lớn đi ra.

Ba người đứng ở cửa vẫn còn đàm đang đàm đạo. Cuối cùng, nam tử ngân bào cùng nữ tử áo lam bên cạnh đem nam tử cầm bào cùng nam nhân tử bào đưa lên xe ngựa, căn dặn vài câu, sau đó liền để phu xe rời đi.

Bên trong xe, hai nam tử cũng không có say, một môi bạc khẽ nhếch lên, đôi mắt hàn băng; một vẻ mặt ôn nhuận, khóe môi mang ý cười.

- Không muốn hồi cung sao? – Hoàng Phủ Luật hỏi.

- Không muốn, thật vất vả mới ra cung được một lần, lần này nhất định phải thưởng ngoạn cho thật thống khoái.

Hoàng Phủ Trạch nhẹ nở nụ cười, lộ ra một chiếc răng nanh trắng nõn.

- Không thể tưởng tượng được quốc quân phía sau này, hai năm trước ta mỗi lần đều phải dính lấy Từ ca mới có thể ra cung, hơn nữa phải đi xa đến bãi đất hoang gần sông Ngọc Hà. Không thể ngờ được nơi đó lại trở nên hoang vu như vậy.

Hoàng Phủ Luật bất đắc dĩ nói:

– Hôm nay người đi đến Thân Vương phủ, chỉ sợ Long Hiên cung đã muốn ồn ào lên hết cả rồi.

Hoàng Phủ Trạch tiếp tục cười, lộ ra hàm răng trắng:

- Để cho bọn họ tìm ta đi, dù sao ta cũng muốn thoải mái vài ngày.

- Vậy được.

Đang nói, xe ngựa đột nhiên một trận lay động, giống như bánh xe ở trên mặt đường trượt đi.

- Sao lại thế này?

Hoàng Phủ Luật vén rèm lên, liền thấy được hai xe tùy tùng đã dừng lại bên cạnh. Con ngựa bị kinh hãi, có chút bối rối nhảy lên.

Hắn cầm nhanh dây cương, hoãn xe ngựa xuống, sau đó liền thấy hai hồng y nữ tử từ trên trời bay xuống, gió kiếm thẳng tắp hướng bọn họ đâm tới.

Hắn kéo Hoàng Phủ Trạch qua, vội vàng hướng xe ngựa nhảy ra ngoài.

- Không thể ngờ được Hồng Y Thánh các người vẫn không chịu buông tha bản vương. – Hắn vừa ngăn cản đường kiếm bén nhọn của đối phương vừa

nói.

- Một ngày người chưa chết, thánh chủ sẽ không bỏ qua cho người, còn có hấn!

Hồng y nữ tử lên tiếng trả lời, kiêu phong vừa chuyển, hướng Hoàng Phủ Trạch.

- Chỉ cần các người chết, thiên hạ này chính là của Hồng Y Thánh chúng ta.

Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Vậy để xem các người có bản lĩnh đó hay không đã!

Nói xong rút thiên huyền tiên bên cạnh người ra, phản kích lại.

Hai hồng y nữ tử bị buộc từng bước lui về phía sau, vẫn cười duyên ra tiếng:

- Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta đi!

Mũi chân điểm nhẹ, ngay sau đó liền biến mất không thấy bóng dáng.

- Từ ca, có chút kỳ quái. – Hoàng Phủ Trạch nhìn phương hướng hồng y nữ tử vừa biến mất, mi tâm nhăn lại.

Hoàng Phủ Luật thu hồi thiên huyền tiên, mắt mâu sâu thẳm.

- Các người trúng độc còn không tự biết!

Lúc này trong không trung đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm giọng nữ tử thanh thúy, chỉ thấy trên nóc nhà một thân ảnh màu trắng mơ hồ đi đến.

Nữ tử che sa mặt, một thân áo trắng, tay cầm một chi ngọc tiêu, từ nóc nhà nhẹ nhàng bay xuống.

Nàng lẳng lặng nhìn hai nam tử trước mặt, không nói gì, cầm lấy ngọc tiêu đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi lên một khúc nhất thủ hàn xúc uyển chuyển.

Chờ âm tiêu lọt vào tai, Hoàng Phủ Luật mới phát hiện chính mình vừa rồi có chút mê mang, không tự biết.

Hắn kinh hãi:

- Người là ai?

Nói xong tiến lên từng bước, muốn thấy rõ nữ tử.

Nữ tử áo trắng thu hồi ngọc tiêu, nhợt nhạt cười, lập tức phi thân rời đi, một lát sau liền không thấy bóng dáng.

Hoàng Phủ Luật không có đuổi theo, hắn nhìn hướng nữ tử biến mất, nhẹ giọng:

- Ánh mắt kia.

Rồi sau đó một phen giữ chặt Hoàng Phủ Trạch:

- Trạch, người mau hồi cung, hành tung của người đã sớm bị Hồng Y Thánh phát hiện được.

Lên xe ngựa, Hoàng Phủ Luật cùng Hoàng Phủ Trạch tức khắc đi xe hướng tiến vào cung.

Chờ đám cung nữ đem Hoàng Phủ Trạch nghênh đón quay về Long Hiên cung, Hoàng Phủ Luật rất nhanh lại quay lại Y Hồng lâu.

Trong lâu, ngọn đèn dầu thấp sáng, thanh âm trêu đùa không dứt bên tai.

Một đám quý công tử ôm hoa nương, uống rượu ngon, ở dưới đài nghe được như si như túy.

Trên đài, một tổ y nữ tử phẩy nhẹ tay áo, thản nhiên cười yếu ớt, tao nhã đậm tấu.

Hoàng Phủ Luật nhìn nữ tử đánh đàn, đôi mắt lâm vào trầm tư.

Cuối cùng, hắn không chớp mắt vừa chọn một vị trí ngồi xuống, yên lặng nhìn chăm chú vào nữ tử trên đài.

Nữ tử mày liễu khẽ nhú, nhưng trấn định lại ngay về tự nhiên.

Chờ khúc nhạc kết thúc, nữ tử hướng dưới đài tao nhã cúi người, lẳng lặng lui xuống.

Hoàng Phủ Luật vội vàng đi theo vào hậu viện, ngăn nàng lại.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Hắn nhìn chằm chằm vào con ngươi của nàng, thập phần khẳng định nữ tử thời tiêu vừa rồi là nàng.

- Gia đã quên sao? Ta là Phi Tuyết. – Phi Tuyết cười yếu ớt, nhìn nam tử trước mắt.

- Ngươi cùng Hồng Y thánh có quan hệ gì? Còn có, vì sao phải cứu chúng ta?

Hoàng Phủ Luật hỏi ra nghi vấn trong lòng, hơn nữa nữ tử này ăn mặc thật sự là cùng Ngọc Thanh rất tương tự giống nhau.

- Gia đây là cùng Phi Tuyết nói giống sao? Phi Tuyết là một nữ tử lấy cảm kỹ thảo sinh, như thế nào có thể cùng Hồng Y thánh có liên lụy? – Trong mắt Phi Tuyết giờ phút này có châm biếm.

Hoàng Phủ Luật nhíu mày kiểm lại, con ngươi ánh lên tia lạnh lẽo:

- Ngươi không chịu nói thật?

- Lời Phi Tuyết nói, chính là lời nói thật. – Con ngươi Phi Tuyết cũng trở nên lãnh đạm.

Hoàng Phủ Luật nắm trụ lấy cổ tay nàng, khẽ thăm dò nội lực của nàng. Lúc này, một bóng đen quỷ mị từ trên trời phi thân xuống, chặn ngang ý định của hắn.

- Vương gia, Ngự Sử đại nhân đã xảy ra chuyện.

Bóng đen trầm giọng nói.

Hoàng Phủ Luật lập tức buông cổ tay Phi Tuyết ra, đôi mắt tối sầm lại, cùng người đó biến mất trong màn gió tuyết.

*

Chờ Hoàng Phủ Luật cùng Trình Tuấn tới phủ Ngự Sử, thị vệ canh cửa đều đã ngã trong vũng máu, đều là một kiếm cắt đứt yết hầu.

Bọn họ chạy vội vào phủ, liền thấy Ngự Sử đại nhân lần trước giả trang bị buộc tới góc tường, một hồng y nữ tử dáng cao gầy không chút lưu tình nào, một kiếm đặt lên cổ họng hắn.

Hoàng Phủ Luật tiến vào, nhìn thấy một màn này.

- Dừng tay!

Hắn lấy nhuyễn tiên ra, hướng hồng y nữ tử kia vung tới. Liền thấy hai hồng y nữ tử phía sau nàng lập tức giơ kiếm ngăn trở nhuyễn tiên của hắn, bảo vệ hồng y nữ tử cao gầy kia.

Hồng y nữ tử xoay người lại, hé ra dung nhan bị hồng sa che khuất, chỉ lộ một đôi mày liễu thanh tú cùng đôi mắt thu thủy trong veo.

Nàng cao gầy thon gọn, quần áo lửa đỏ buộc vòng quanh thân mình gầy yếu mặt ngoài nhìn có chút yếu đuối nhu nhược.

Kiểm phi tới trước, cánh tay mảnh mai không nắm chặt, một đôi chân dài dưới quần hồng lụa mỏng mơ hồ có thể thấy được.

Một đôi chân ngọc lộ ra sau quần lụa mỏng, khéo léo là lướt. Cánh tay thon dài trắng nõn xung kiếm lên, tay áo lửa đỏ, xinh đẹp vô cùng.

Hồng ánh tuyết, một thân thanh tú như hoa lê trong tuyết cùng trang sức màu đỏ, tóc đen thắt gọn phía sau, lộ ra vẻ ôn nhu phiêu dật.

Trong khoảnh khắc, Hoàng Phủ Luật bị cặp mắt sang kia đoạt thần, hắn thu hồi nhuyễn tiên, con ngươi đen kinh ngạc nhìn hồng y nữ tử, có một chút mất hồn.

Nữ tử chậm rãi đem trường kiếm bỏ vào vỏ, con ngươi lạnh lùng, nhìn Hoàng Phủ Luật cười lạnh:

- Quả thật là đã chết đến nơi rồi còn không tự biết!

Sau một tiếng cười lạnh, nàng không hề xem sắc mặt Hoàng Phủ Luật khẽ biến, đột nhiên đối nữ tử sa y đỏ sậm bên cạnh nói:

- Chúng ta đi!

Đảo mắt liền thấy nàng mang theo hai hồng y nữ tử đi, kinh công rất cao, rất nhanh bay ra ngoài cửa.

Khi Hoàng Phủ Luật lấy lại thần trí rồi đuổi theo ra ngoài, chỉ thấy ba thân ảnh màu đỏ đang dần biến mất trong màn đêm.

Hắn đứng tại chỗ, gọi Trình Tuấn đang muốn đuổi theo:

- Đừng đuổi theo , chúng ta quay về phòng xem.

Mây kiếm hơi nhú, hắn rất nhanh lại quay vào trong phòng, chỉ thấy vết máu rõ ràng trên cổ Ngự Sử, hô hấp đã sớm ngừng.

Từ trạng cùng thi vệ ngoài cửa giống nhau, không có chút sự sống, chỉ còn mặt lạnh tro tàn.

Mà trong không khí còn thấp thoáng một loại mùi hương như hoa mai, tựa hồ là do nữ tử vừa rồi lưu lại .

Hắn khẽ chạm vết chém trên cổ người chết, mi tâm nhú lại.

*

Trong phòng khách, một mảnh tiếng hoan hô vui cười.

Tần Mộ Phong đứng ở lầu hai, nhìn đám quan gia đệ tử y phục lòe loẹt, con người có ưu tư.

Bởi vì đoạn thời gian gần đây Hồng Y thánh sao động, chỉ cần gió thổi cỏ lay đều đã đem người khác sợ tới mức chết khiếp.

Y Hồng lâu họ tất nhiên là bị chút ảnh hưởng, nhưng vẫn là có những công tử không sợ chết đến nơi này uống hoa tửu. Hắn tất nhiên là hiểu được những người này là vì vị hoa khôi Phi Tuyết mà đến.

Chờ Phi Tuyết lui xuống, bọn họ thỏa mãn uống hoa tửu cùng hoa nương cười đùa, thấy được một tia bộ dáng e ngại.

Chỉ có thi vệ đang đứng canh nghiêm ngặt ngoài cửa trong trời gió tuyết kia, mới làm cho bọn họ đối Hồng Y thánh này có chút hoảng sợ.

Quả thật chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Môi bạc nhếch lên, đôi mắt một phen nhìn qua sai phòng khách uống rượu, hắn lẳng lẳng hướng vào hậu viện yên tĩnh mà đi.

Một nữ tử áo lam đi theo phía sau hắn.

Đội vào đến hậu viện, hắn ở trước một sương phòng độc lập đang phát ra tiếng đàn nhỏ, như tơ như huyền, từ trong phòng phiêu dật đi ra.

- Tần đại ca là cố ý lưu Phi Tuyết lúc này, bởi vì thân thể của nàng có khí chất của một người đứng không?

Lam Tâm Mi đột nhiên mở miệng hỏi.

Tần Mộ Phong nhìn cánh cửa đóng chặt cánh, nửa ngày mới nói:

- Trên người nàng có khí chất của Ngọc Thanh.

- Mặc kệ Phi Tuyết thân phận ra sao? Hơn nữa Ngọc Thanh đã chết, Ngọc Thanh là người của Tứ Vương gia.

Lam Tâm Mi có chút kích động.

Tần Mộ Phong lặng im, con người nhiễm vẻ thống khổ.

Lam Tâm Mi tiếp tục nói:

- Tần đại ca không nghĩ tới người bên người sao? Không nghĩ qua bên cạnh người vẫn có người chờ người sao?

Nói xong, trên con người dần dần phủ lên một tầng trong suốt.

- Vì sao không lo lắng cho người còn sống? Nữ tử kia đã chết rồi.

- Tâm Mi.

Tần Mộ Phong nhìn về phía nàng, thống khổ trong con người đen càng sâu.

- Là ta hại chết nàng, nếu lúc trước ta sớm biết rằng nàng trúng độc, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng mang nàng ra khỏi thành.

- Không, đây không phải sai lầm của người, đây là mệnh của nàng!

Hai tròng mắt Lam Tâm Mi đầy ắp tình, môi khẽ run rẩy:

- Nàng đã chết, sẽ không trở về. Tàn đại ca, vẫn có người ở đây chờ ngươi, một lần nữa bắt đầu, được không?

Tàn Mộ Phong nhìn cặp mắt trong suốt tràn đầy chờ đợi, lại có kinh hoàng. Hắn đột nhiên xoay người hướng biệt viện của mình đi khỏi, thân ảnh cao lớn mang về trốn tránh.

Lam Tâm Mị nhìn, nước mắt cuối cùng nhịn không được rơi xuống.

Chờ bóng dáng cao lớn kia biến mất, nàng dùng quyền khăn che miệng cũng hướng sương phòng của mình mà đi.

Mà lúc này, tiếng đàn trong phòng đã im bật, tất cả đều yên tĩnh.

Một thân ảnh màu đỏ từ cửa sổ nhẹ nhàng nhảy ra, sau đó bay lên nóc nhà, một lát sau liền biến mất dưới trời đầy gió tuyết.

Một mảnh trời mênh mông, chỉ thấy một màu tuyết trắng, một thân ảnh màu đỏ nhẹ nhàng hướng vào trong rừng cây mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Ôn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Hồng Ngọc.

Phía sau, đã có hai hồng y nữ tử đang đợi sẵn.

- Tỷ tỷ, ta đến đây. – Phi tuyết đối hồng y nữ tử cao gầy kia nói nhỏ.

Hồng y nữ tử xoay người lại, một trận gió lạnh thổi bay cái khăn che mặt của nàng cùng quần lụa mỏng góc áo, lại mơ hồ lộ ra nàng đôi mắt đẹp lạnh lùng kia.

Nàng rút kiếm, lạnh nhạt nói:

- ‘Hiện tại tới Tây Đường.

Nói xong, mũi chân điểm nhẹ, một thân đỏ thắm thả người vào phong tuyết mờ mịt. Mặt khác hai cái hồng y nữ tử vội vàng đuổi theo.

Giây lát sau, ba thân ảnh màu đỏ lập tức đi tới Tây Đường.

Đầu đường rõ ràng có dấu vết đánh nhau, trên mặt đất có vài thi thể của thị vệ, trên mặt tuyết có vết bánh xe vừa đi qua.

- Tỷ tỷ, chúng ta tới chậm – hồng y nữ tử mở miệng.

- Còn không mau truy tìm.

Nữ tử cao gầy lạnh nhạt nói, nàng hơi nhíu mắt lại, tức khắc phi thân truy tìm xe ngựa.

Đuổi theo mấy con phố, quả gặp một chiếc xe ngựa hoa lệ, vừa mới đứng ở cửa phủ Tổng đốc, bên trong phủ đi ra vài gã sai vặt tính toán nâng bên công tử say rượu bên trong xe.

Công tử kia miệng đầy mùi rượu, sắc mặt đỏ bừng, làm như say rượu. Nhìn kỹ, mới phát hiện cặp mắt mông lung kia không có mang theo tâm trí cuồng loạn, lại lóe lên hàn quang.

Hắn vừa thấy xe đi, đột nhiên rút ra bội kiếm của thị vệ, đối với gã sai vặt đang đứng cạnh hạ đao không chút lưu tình, vài gã sai vặt trốn tránh không kịp, tức khắc ngã vào trong vũng máu.

Hồng y nữ tử đứng ở trong tuyết, đôi mắt đẹp lạnh lùng. Nàng nhẹ nhàng lấy ra bên hông ngọc tiêu đặt ở bên môi, một tiếng tiêu âm uyển chuyển hàm xúc lan toả khắp trời đất.

Công tử kia quả thực an tĩnh lại.

Hồng y nữ tử buông ngọc tiêu, môi mọng khẽ mở:

- Kết liễu hắn đi, ma phán đã muốn xâm nhập tâm trí hắn.

- Dạ.

Lát sau liền thấy hai hồng y nữ tử phi thân tiến tới, lưu loát xuất kiếm, một kiếm cắt đứt cổ họng công tử kia.

- Đi tới nơi khác.

Hồng y nữ tử nhìn không chớp mắt, một tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đã hướng tới bên ngoài phi thân đi.

Sau đó là tiếng kêu cực kỳ sợ hãi của phu nhân Tổng đốc đại nhân:

- Hồng y thánh? Trời ơi, Lam nhân của ta, lam nhân huynh tính tình.

*

Lại qua một tháng, một năm nữa trôi qua.

Đường cái trở nên náo nhiệt một ít, mọi người vội vàng bán hàng tết, tuy rằng là thần hồn nát thần tính, nhưng cũng muốn năm mới này được suôn sẻ thuận lợi.

Cũng trông cậy vào năm mới này thật sự có thể trừ cữ đón mới đến, có thể làm cho hồng y thánh giáo này mau mau bình ổn chúng, bọn họ sẽ có một cuộc sống an bình.

Trong Thân vương phủ cũng thật là náo nhiệt.

Chỉ thấy một thân tố y Tố nguyệt đang đốc thúc hạ nhân, nha hoàn đem toàn bộ vương phủ tu sửa lại, quét tước, bố trí bàn mới, đặt mua hàng tết.

Khi đến cửa Tịch lạc viên, nàng vẫn chưa đi vào, mà là yên lặng liếc mắt xem một khu vườn kia, sau đó dẫn tỷ nữ tới nơi khác thu dọn.

Thời gian nửa năm, nàng biết phu quân của nàng mỗi ngày đều đến vườn này bởi nữ nhân ở bên trong căn phòng kia trò chuyện.

Mà nàng, cũng buông xuống một chút.

Nếu Ngọc Thanh đã muốn đi, mà cô độc của nàng cũng đã mau trị khỏi, cho nên hiện tại hẳn nên quý trọng Luật, cũng chính là nam nhân nàng yêu kia.

Nghĩ đến đây, nàng khoe mắt mang ý cười, vội vàng hướng thiện đường mà đi.

Hôm nay nàng muốn đích thân làm “hoa hồng dấm chua ngư” cho phu quân của nàng ném thử chút.

Lúc này, Hoàng Phủ Luật đang định ở trong thư phòng, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ mang theo suy nghĩ sâu xa.

Từ hơn một tháng trước, Tổng đốc đại nhân bị Hồng Y thánh giết chết ở cửa sau phủ Tổng đốc.

Vua và nhân sĩ trên giang hồ phải chịu hồng y thánh độc hại lần đầu đồng lòng liên thủ, đối phó với đám ma giáo ngày càng hành sự bừa bãi này.

Mà hắn, bị bọn họ đề bạt làm “Minh chủ”.

Hắn là không muốn. Tuy rằng thân đương triều Tứ Vương gia, hắn có trách nhiệm đến bảo hộ con dân thiên triều này. Nhưng nửa năm nay miệng vết thương trong tâm hắn vẫn không thể liền lại.

Hắn nghĩ tới thoái ẩn, không nghĩ nhúng tay vào chuyện quốc gia đại sự, lại càng không muốn nghĩ cùng giang hồ có gì đó liên lụy.

Nhưng, mấy ngày trước đây trong cung truyền đến tin tức, nói là Trạch nhiễm quái bệnh, xem qua thái y, vẫn không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Hắn đột nhiên lo lắng bất an.

Hắn vẫn cảm giác giáo chủ ma giáo kia ngay cạnh bên người bọn họ, từ một nơi bí mật gần đó nhìn chăm chú bọn họ nhất cử nhất động.

Cho nên mới luôn xuất kỳ bất ý, làm cho bọn họ trở tay không kịp.

Mà Trạch, vị huynh đệ thân cận với hắn, bệnh này tới đột nhiên rất kỳ quái.

Cho nên hắn thủy chung là không yên lòng.

Ngồi ở trước bàn, hắn vờ tay xoa xoa mi tâm. Sau đó lấy ra trong lòng, cây trâm ngọc bích, lặng lẽ suy nghĩ.

Không biết vì sao, thân ảnh hồng y nữ tử lần trước kia luôn xuất hiện ở trong mộng của hắn.

Là do hắn quá tưởng niệm tới Ngọc Thanh sao?

Vẫn là bởi vì nữ tử kia có một đôi mắt cùng Ngọc Thanh giống nhau?

Hắn than nhẹ một tiếng, đứng dậy.

Lúc này, trên cánh cửa truyền đến tiếng đập cửa, sau đó là thanh âm mềm nhẹ của Tố Nguyệt:

- Luật, ngọc thiện đã đến giờ.

Hắn đem trân ngọc bích một lần nữa thả lại trong lồng ngực, hướng cửa đi tới.

Tố Nguyệt vẻ mặt cười yếu ớt đứng ở cửa, trời đông rét buốt, vậy mà trên cái trán trơn bóng của nàng lại lấm tấm có mồ hôi.

Hắn thấy ở trong mắt, nhưng cũng không có hỏi.

Mấy tháng này, Tố Nguyệt đột nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn.

Nàng không hề cả ngày đem chính mình nhốt tại thiện thất, mà là tự mình quản lý nội vụ vương phủ, thậm chí xuống bếp làm thức ăn cho hắn hằng ngày.

Mà hắn, là có chút không quen .

Nhưng hắn hy vọng Tố Nguyệt có thể khoái hoạt, cho nên cũng không có phản đối.

- Ta hôm nay làm thứ chàng yêu thích, hoa hồng dấm chua ngư. Mau thừa lúc còn nóng nếm thử chút đi.

Tố nguyệt ánh mắt trong suốt, khẽ cười, nắm lấy tay hắn hướng ngự thiện mà đi.

Bọn họ đi đến nhà ăn, trên bàn đã dọn xong món, hai nha hoàn đứng ở bên cạnh hậu hạ.

- Mọi thứ là ta tự tay làm , đều là đồ ăn ngưi thích ăn.

Tố nguyệt cẩn thận gấp một miếng thịt bò vào trong bát hắn, sau đó vẻ mặt chờ mong nhìn hắn:

- Mau nếm thử xem, xem tay nghề của ta có lui bước hay không?

Hắn lúc này mới nhớ lại, hắn trước kia nói qua thích ăn nhất hoa hồng dấm chua ngư, vì thế hắn lẳng lặng nhìn Tố Nguyệt, đem thịt bò tiến tới miệng mình, tán thưởng:

- Ăn ngon lắm.

Lại không có ý khác trong lời nói. Bởi vì giờ phút này, hắn trong đầu đột nhiên hiện lên đêm hôm đó, Ngọc Thanh ôn nhu vì hắn bồi rượu. . .

Hắn hoài niệm.

Cho nên ngực hắn ần ần đau đớn, nhưng không có biểu hiện ở trên mặt.

Tố Nguyệt hai tròng mắt ảm tình nhìn hắn, đột nhiên nói:

- Luật, ngưi có phát hiện ta thay đổi hay không?

Hoàng Phủ Luật ngừng suy nghĩ lại, không biết trả lời như thế nào.

Tố Nguyệt cười yếu ớt, nàng đem trán tựa đầu vai dày rộng của Hoàng Phủ Luật, khẽ nói:

- Luật, chàng có biết khi ta nghe nói chính mình còn có thể cứu hạnh phúc cỡ nào không? Chàng mỗi ngày lấy máu chính mình đến cho ta trị cổ độc, chàng là hy vọng muốn ta còn sống cho thật tốt. Cho nên. ta nhất định phải quý trọng thật tốt. Quý trọng cùng chàng những về ngày sau, làm thê tử tốt của chàng.

Hoàng Phủ Luật thân mình chấn động, ngực đột nhiên có khó chịu.

Hắn nâng thân mình Tố Nguyệt dậy, đau lòng nói:

- Tố nguyệt, nàng trước kia rất khác. Nàng đều vì ta mà suy nghĩ, mà ta lại.

Nói xong, trên con ngưi tối đen thâm thúy phủ kín đau xót.

Tố Nguyệt đều vì hắn suy nghĩ, mong muốn cùng hắn hạnh phúc.

Mà hấn lại yêu thương Ngọc Thanh, nữ tử vì hấn mà mất mạng.

Nàng vì hấn mà chết, cho nên hấn cả đời này vẫn không thể quên được nàng.

Cho nên, hấn đối với Tố Nguyệt, chỉ có thể bù lại, vẫn là không thể có chữ tình.

Vì thế, hấn tránh né đôi mắt của Tố Nguyệt, vội vàng gấp rau xanh, nói:

- Thừa lúc còn nóng ăn đi, lạnh đối thân mình không tốt.

Đưa miếng thịt bò lên miệng, quả thực đã không biết tới vị, chỉ thấy gian nan cùng khó khăn.

Hấn thủy chung muốn quay trở lại ngày đó.

Ngày hấn bỏ Ngọc Thanh đi tìm Tố Nguyệt.

Nàng, có biết bao nhiêu là đau đớn?

Hấn không thể nghe lời nói cuối cùng của nàng.

Hấn, vì Tố Nguyệt mà phụ nàng ở trên núi Vũ Sơn chờ đợi hấn.

Hấn nên biết, nàng trước khi chết là hận hấn cỡ nào, hận hấn...

Ngực đột nhiên một trận xé rách đau đớn, hấn buông bát, rồi đột nhiên hướng Tịch Lạc viên mà đi.

- Luật.

Tố Nguyệt đứng lên, nhìn bóng dáng cao lớn kia dần dần biến mất, gương mặt thoáng chốc trở nên ưu sầu.

*

Đêm ba mươi, kinh thành đốt pháo.

Không trung vẫn là những bông tuyết bay phiêu diêu, lại ngăn cản không được không khí vui mừng đón năm mới của mọi người.

Từng nhà đều treo đèn lồng màu đỏ, cả nhà tề tụ nhất đường, ăn bữa cơm tất niên, nói những chuyện vui vẻ.

Cái gọi là tuyết rơi đúng lúc triệu năm được một mùa.

Năm nay trận đại tuyết này kéo dài không dứt, nhất định có thể mang đến vận may cho bọn họ.

Bọn họ trước không cầu hảo thu hoạch, chỉ cầu có thể đem hồng y ma giáo giết người không chớp mắt kia nhanh chóng diệt trừ, cho bọn họ một phần an bình.

Đây cũng là vấn đề được nhắc tới trong mọi bữa cơm đoàn viên của mỗi nhà.

Vào giờ này, ngoài đường cũng trở nên vắng lặng.

Chỉ thấy tuyết trắng trắng như tuyết bay đầy trời, một chiếc xe ngựa ở trong tuyết hướng hoàng cung mà đi.

Bên trong xe ngựa là thân vương một nhà ba người. Bởi vì hôm nay là đại niên ba mươi, theo lý là muốn vào cung cùng Thái hậu và Hoàng Thượng cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Xe ngựa ở trong tuyết lặng lẽ đi trước, bên trong xe nam nhân cùng nữ tử đều không có mở miệng nói chuyện.

Một nam hài ngũ tuổi ở trong lòng bà mụ, đang hí buồn ngủ.

Trong xe ngựa, không khí đột nhiên có vẻ có chút nặng nề, chỉ nghe ngoài cửa sổ tiếng gió rít gào cùng xa phu thúc giục ngựa.

Chờ xe ngựa tới cửa phía đông hoàng cung, nam nhân mới nhẹ giọng đối với nữ tử nói:

- Tới rồi.

Vì thế hấn đỡ lấy thất lưng của nàng, ôm nàng xuống xe ngựa.

Cung nữ đã đứng đầy bên ngoài nghênh đón hấn, bậc quân vương chí tôn – hiền đệ của hấn cũng ở đó.

- Tứ ca, rốt cục cung đem người vào được trong cung.

Sắc mặt có vẻ có chút tái nhợt, Hoàng Phủ Trạch trêu tức liếc mắt một cái Hoàng Phủ Luật, sau đó lại nhìn một cái Tổ Nguyệt bên người hắn, cùng đưa nhỏ trong lòng ngực bà mẹ, cười khê:

- Tứ ca thực hạnh phúc.

- Vào đi thôi.

Hoàng Phủ Luật không nói thêm gì, chính là giúp đỡ Tổ Nguyệt, hướng ngự thiện điện đi tới.

Trong Ngự thiện điện, Đường thái hậu đang chờ bọn họ ở đó.

- Luật nhi, thân thể có khỏe không?

Bà mất phượng nhưn lên, nói không rõ là quan tâm vẫn hay là giận dữ.

- Ai gia nghe tiểu tam tử nói người bệnh lợi hại, cho nên không tiện tiến cung.

- Tạ ơn mẫu hậu quan tâm, nhi thần hiện tại tốt hơn nhiều.

Hoàng Phủ Luật trầm ổn trả lời, không tiết lộ chút cảm xúc.

Đường thái hậu lạnh lùng liếc hắn một cái, sau đó mất phượng lại đảo qua hắn bên người Hoàng Phủ Trạch cùng Mạnh Tổ Nguyệt, đạm nói:

- Khai yến đi, sau đó bồi ai gia xem diễn. Hôm nay thật vất vả tề tụ nhất đường, tại đây đại niên thật là tốt trong cuộc sống, cũng nên náo nhiệt, náo nhiệt.

- Dạ, mẫu hậu.

Một phen rườm rà lễ tiết, một bàn phong phú sơn trân hải vị, một hồi kinh kịch văn nghệ diễn, làm sáng lạn toàn bộ cung đình, làm tiếng hoan hô rốt cục bình ổn, làm Đường thái hậu bởi vì mệt mỏi phải quay về Phượng loan cung.

Canh giờ đã quá canh ba.

Phân phó cung nữ đưa Tổ Nguyệt cùng Dục nhi quay về Vân Hiến cung nghỉ tạm, Hoàng Phủ Luật đi theo Hoàng Phủ Trạch trở về Long Hiến cung.

Vị quân vương trẻ tuổi này thần bí nói hắn trên đường nhặt được một bảo bối, muốn cho tứ ca của hắn nhìn xem.

Rốt cuộc là cái bảo bối gì làm cho hắn thần bí như thế?

Hoàng Phủ Luật nhú mi, đi theo hắn hướng Long Hiến cung đi.

Vào Long Hiến cung, hắn nhìn đến áo lam Lãnh Hương hầu ở cửa, nhìn thấy hắn đã đến, trong mắt có chột lóe qua kinh ngạc.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, bạc môi khê nhếch.

Sau đó thấy được Hoàng Phủ Trạch đối Lãnh Hương nhẹ nhàng phân phó một câu:

- Đi chuẩn bị một chút. — Sau đó liền mang theo hắn hướng bên trong đi.

Chờ các cung nữ cời hồ cừu cho bọn họ, Hoàng Phủ Trạch đối hắn nói:

- Tứ ca, ngồi.

Sau đó thấy cung nữ mang tới bầu rượu, chính là để hắn cùng Hoàng Phủ Luật đối ẩm đêm nay.

Hoàng Phủ Luật nhú mi:

- Trạch, chẳng lẽ người kiểm bảo bối là rượu ngon?

Hoàng Phủ Trạch cười thần bí, không nói.

Giây lát, liền thấy được bên trong ngậm hạ đến, tiếng sáo trúc thanh thúy vang lên, vài vũ nương mặc sa y từ phía sau bình phong đi ra, tay áo khinh vũ, tựa như đoá hoa phiêu động.

Hoàng Phủ Luật đôi mắt nhú lại, nở nụ cười:

- Thì ra là muốn cho tứ ca đến xem vũ đạo, làm cái gì thần bí như vậy?

Hoàng Phủ Trạch giờ lên chén ngọc uống một ngụm, khòe mắt mang ý cười:

- Trò hay còn ở phía sau.

Hắn vừa nói xong, liền thấy được trong không trung một hồng y vũ nương phiêu linh bay xuống, quần lụa mỏng phiêu phiêu, ngọc đá bay múa, chân ngọc điểm nhẹ, như mẫu đơn tiên tử nhẹ nhàng bay xuống.

Nàng che mặt, vai ngọc bạch gầy yếu hơi lộ ra, tóc đen đen bóng rơi xuống đầu vai, vòng eo nhỏ nhắn, một đôi đùi ngọc thon dài, ở sa mỏng váy như ẩn như hiện, tản ra câu nhân nhị hoặc.

Mà trên mặc cá chân có đeo một chiếc chuông bạc, theo động tác tay áo phát ra từng âm thanh nhẹ nhàng giòn vang.

- Từ ca, tiên tử này kỹ thuật nhảy như thế nào?

Hoàng Phủ Trạch cười hỏi, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nữ tử hỏi Hoàng Phủ Luật.

- Nàng là hồng y nữ tử kia.

Hoàng Phủ Luật xiết chặt chén ngọc trong tay, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nữ tử kia.

Hoàng Phủ Trạch cười đến thích ý:

- Nàng đương nhiên là hồng y nữ tử, nàng vẫn mặc hồng y.

Hắn câu nói kế tiếp đang nhìn đến Hoàng Phủ Luật đứng dậy đi hướng vũ nương kia, im bất mà chỉ.

Hoàng Phủ Luật đi vào trong mưa hoa, đột nhiên một phen giữ chặt tay nữ tử, rồi đem nàng nhập trong lồng ngực chính mình.

Nữ tử kinh hô một tiếng, tuyệt đối không thể tưởng được hắn sẽ có động tác này,

Đang muốn kháng cự, nhìn đến hoàng thượng vẻ mặt đầy ý cười, vẻ mặt e thẹn quay sang một bên, không nhìn tới đôi mắt đầy lửa nóng của Hoàng Phủ Luật.

Hoàng Phủ Luật tay đã ôm chặt lấy eo nhỏ của nàng, đôi mắt trở nên nặng nề.

Hắn đem khuôn mặt tuấn tú tới gần nữ tử, ôm sát vòng eo của nàng.

Chỉ thấy bàn tay to lớn di chuyển dần dần từ xương quai xanh gợi cảm tới màn sa che mặt của nàng, ngón tay lướt qua gáy ngọc, trong tiếng tim đập loạn nhịp của nữ tử, kiên quyết kéo tấm màn sa xuống.

Chỉ thấy cái khăn màu đỏ che mặt hạ xuống, hé ra khuôn mặt ngọc bạch tinh xảo nhỏ nhắn, lông mày lá liễu, đôi mắt đẹp ẩn tình giống như thu thủy, chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi đỏ mọng khê cắn nhẹ.

Khiến cho hắn yêu thích không muốn buông tay, giống như khuôn mặt của nàng vậy.

Đôi tay hắn không thể rời khỏi vòng eo nhỏ nhắn của nữ tử.

Hắn mê muội nhìn động tác cắn môi của nàng, đột nhiên một tay kéo nữ tử vào trong lồng ngực chính mình, tham lam giữ lấy mùi hương quen thuộc trên người nàng.

- Ngọc thanh, là nàng sao? Là nàng đã trở lại sao?

Hắn thâm tình khàn khàn giọng gọi tên nàng, ôm sát kia thân hình mảnh khảnh, thủy chung không chịu buông ra.

Nữ tử buông tha giấy dựa, cười lạnh:

- Không thể tưởng được Tứ Vương gia này lại có thể khinh bạc người như thế, Hồng Ngạc hôm nay xem như mở rộng kiến thức!

Hoàng Phủ Luật thân mình mạnh mẽ chấn động.

Hắn thoáng buông nữ tử trong lồng ngực ra một ít, nhìn nàng, cặp mắt quen thuộc kia lúc này lại che kín sương lạnh, có chút thất vọng nói:

- Người nói người tên Hồng Ngạc?

Nữ tử lập tức rời khỏi ôm ấp của hắn, lại lạnh nhạt nói:

- Hồng Ngạc là tên cha mẹ đặt, lại như thế nào có thể làm bộ? Chính là Hồng Ngạc nhắc nhở tứ Vương gia một câu, về sau không cần tùy tiện loạn nhận

thức, bị nhận thức thành người khác là khinh bạc ta, thật không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ghen.

Hoàng Phủ Luật lúc này mới thanh tỉnh một chút, hần lẳng lẳng nhìn hồng y nữ tử ăn nói lãnh ngôn với mình đã dần đi xa.

Hần mới phát hiện nữ tử kia tuy có khuôn mặt giống Ngọc Thanh tới chín phần, nhưng trên trán lại không có chu sa.

Nàng cao gầy hơn một ít, đôi chân dài ẩn hiện sau tà váy, một thân hồng y, đôi chân trắng nõn, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo tựa sương.

Lúc này hần mới nhớ thân mình Ngọc Thanh lạnh băng tựa tuyết ở Tịch Lạc Viên, nhận ra bản thân suýt chút nữa coi nàng thật sự là Ngọc Thanh.

Nhưng trên tay hần vẫn còn hương thơm thoang thoang trên người Ngọc Thanh, đôi mắt đẹp chứa hàn băng nồng đậm của nàng, hành động cẩn nhẹ đôi môi anh đào, hần đều cảm thấy rất quen thuộc, rất tham luyến.

Sao thế này, chẳng lẽ vì hần quá nhớ Ngọc Thanh mà sinh ảo giác hay chăng?

Hần nhìn thật sâu hồng y nữ tử ở xa xa, nàng đang cẩn nhẹ môi, như chú thỏ bị thương, quen thuộc như vậy....

Trừ bỏ đôi mắt sắc lạnh kia, tất cả đều giống Ngọc Thanh như đúc.

Vì thế, hần đành tự an ủi bản thân rằng nàng thực sự chỉ là giống Ngọc Thanh thôi, là hần quá nhớ Ngọc Thanh.

- Tứ ca, huynh đường đột khiến giai nhân giật mình rồi.

Sau đó quay sang nói với hồng y nữ tử:

- Người theo Lãnh Hương xuống trước đi, tứ ca của ta chỉ đang tưởng niệm người với một vị cổ nhân thôi.

Hồng y nữ tử liếc Hoàng Phủ Luật một cái, sau đó nhẹ nhàng ôn nhu nói với Hoàng Phủ Trạch:

- Dân nữ cáo lui.

Sau đó đi theo Lãnh Hương.

Hoàng Phủ Luật vì một ánh mắt liếc Hoàng Phủ Trạch của nàng mà suy nghĩ sâu xa.

Hần nói:

- Trạch, nữ nhân này nghe lời đệ như bảo bối sao?

Hoàng Phủ Trạch cười mỉm:

- Cũng không hẳn là như vậy, không dỗi gặt tứ ca, nữ tử này là hai năm trước đệ nhặt được trong sơn động. Thời điểm đệ phát hiện ra nàng, nàng một thân hỉ phục đầm máu nằm trên động lạnh như băng. Nhưng nhiệt độ cơ thể lại ấm áp lạ thường, trên người như có dấu vết dùng qua thảo dược. Ta đem nàng về cung, đặt ở hàn băng mật thất. Không nghĩ tới nửa năm trước nàng đột nhiên tỉnh lại.

Hần liếc khuôn mặt trầm trọng của Hoàng Phủ Luật, tiếp tục nói:

- Nàng khiêu vũ thực rất giỏi nha, mà bộ dáng cũng rất giống hoàng tẩu Ngọc Thanh, nên đệ coi nàng như bảo bối.

Hoàng Phủ Luật nghe hần nói như vậy, trong lòng có chút khó chịu.

Nơi bàn tay hần vẫn lưu lại hơi ấm của nàng, hần liếc phương hướng mà nàng vừa đi, nói với Hoàng Phủ Trạch:

- Vậy ta cũng đã xem qua nữ nhân bảo bối của đệ rồi, bây giờ ta muốn về Vân Hiên cung nghỉ ngơi.

- Được, vậy ta gọi người đưa Tứ ca đi.

Hắn còn cẩn thận kêu người hộ tống Hoàng Phủ Luật xuất môn.

Lát sau, Hoàng Phủ Luật mặc hồ cừu ra khỏi Long Hiên cung, đứng dưới trời đầy tuyết trắng không ngừng rơi, một thân ảnh cao lớn mà cô tịch như vậy.

Sau khi trở về từ hoàng cung, Hoàng Phủ Luật lập tức thúc ngựa đến Vũ Sơn.

Mùa đông khắc nghiệt, trên Vũ Sơn không có tuyết, nhưng từng cành cây trơ trọi nhô ra đón từng cơn gió có phần lạnh hơn cả tuyết.

Đặc biệt là gió núi, cái lạnh nơi nó thổi qua thấu vào tới tận tim.

Hắn bốn ba mấy ngày đêm, cuối cùng cũng tới được tòa trúc viện kia.

Trúc viện bởi vì đã lâu không có người ở, lạnh lẽo tiêu điều. Mái viện khẽ lung lay, tựa như sắp đổ, khung cảnh vắng vẻ bao trùm.

Hắn trực tiếp đi tới sau viện, liền nhìn thấy một ngôi mộ.

Một trận gió lạnh thổi qua, trúc diệp khẽ đung đưa rì rào.

Nơi này, mang về lạnh lẽo cùng âm trầm âm đạm.

Bốn phía sạch sẽ, rõ ràng có người dọn dẹp. Hơn nữa, trên mộ còn có một bó cúc mới đặt vào, hiển nhiên đã có ai đó đến nơi này.

Hắn nhìn mộ bia, đứng lặng người thật lâu, sau đó nói nhẹ, giọng nói phảng phất ưu thương:

- Ngọc Thanh, nàng có linh thiêng thì hãy để ta tìm thấy nàng, có được không?

Một trận gió thổi qua, thổi bay làn tóc hắn, như đáp lời hắn.

Hắn nhìn thật lâu vào mộ bia, sau đó tiến lại, nhẹ nhàng xới đất dưới đám lá khô.

Nửa canh giờ sau, quan tài gỗ lim đã hiện ra trước mắt hắn.

Phát đi bùn đất trên thân quan tài, hít một hơi thật sâu, từ từ mở nắp.

Chỉ thấy trong quan tài một nữ tử tóc trắng mặc hi phục đang nằm đó, thi thể cũng chưa có hư thối, chỉ có khuôn mặt xanh mét dọa người, da thịt cũng hơi héo hon, rõ ràng chết đi chưa lâu, cả bộ hi phục cũng còn rất mới.

Nếu là thi thể Ngọc Thanh, thì ít nhất bộ hi phục cũng phải xon rách rồi chứ?

Nữ tử này rõ ràng không phải Ngọc Thanh, chính là tại sao lại nằm dưới mộ ghi tên Ngọc Thanh?

Hắn đóng lại nắp quan tài, đắp lại đất lên. Sau đó nhìn những đồ tể vẫn còn rất mới kia, mi tâm nhíu lại thật sâu.

Sau đó hắn quay lại tiểu viện, phóng ngựa đi dưới gió rét lạnh buốt.

Hỏi thăm người sống dưới chân núi, hắn mới biết được, xa xa kia là núi Băng Phách. Núi này với Vũ Sơn cách nhau mấy ngọn núi nhỏ, bởi vì băng tuyết bao phủ quanh năm, cho nên không có người qua lại.

Lại giục ngựa chạy tiếp ba canh giờ, hắn rốt cuộc cũng đến được Băng Phách Sơn.

Băng tuyết dày đặc bao phủ quanh núi, hắn thực khó có thể dùng khinh công phi thân lên. Thời điểm chạm vật lên tới đỉnh núi, người hắn đã nhiễm toàn bông tuyết.

Mà đỉnh núi là một mảnh tuyết trắng, không có dấu vết có người ở, trời đất một màu tuyết trắng tinh khôi, đẹp đến nỗi khiến người ta ngừng thở.

Nhìn cảnh vật thanh khiết bao bọc bởi tuyết trước mắt, hắn không khỏi cảm khái.

Nơi này không hề là nơi Ngọc Thanh yêu thích.

Hắn bắt đầu tìm kiếm sơn động theo lời Trạch nói kia, trong màn tuyết trắng xóa, cảnh vật cứ mờ ảo một màu.

Tuyết khắp nơi, làm hắn thực khó có thể tìm được sơn động kia. Hắn lia mắt, mong có thể nhìn thấy cửa động.

Quả nhiên tìm thấy, hắn mừng rỡ, vội vàng tiến tới cửa sơn động kia.

Bên trong cũng rất lạnh lẽo, có thạch bàn ghế đá, sâu trong cùng là một chiếc giường băng trong suốt, bốn phía trắng tinh sạch sẽ, rất được.

Hắn đi qua, nhìn xuống sàn trong suốt, trong lòng thoáng chốc hiểu được một ít.

Quả đúng như lời Trạch nói, thân thể hồng y nữ tử kia từng được dùng qua thảo dược, rồi đặt trong động băng này, phòng ngừa hư thối.

Hồng y nữ tử kia thật sự là Ngọc Thanh sao?

Con mắt, rồi mùi hương trên cơ thể, đều rất giống.

Hắn nhẹ nhàng vuốt mặt băng trơn nhẵn, trong đáy mắt lóe lên tia hi vọng.

*

Quay về kinh đô, hắn đi tới Tịch Lạc Viên.

Trên băng động vẫn là nữ tử với khuôn mặt tái nhợt, mi mắt nhắm chặt.

Hắn nắm lấy bàn tay lạnh, con ngươi tràn đầy hi vọng:

- Ngọc Thanh, là nàng trở lại sao? Nàng rốt cuộc cũng về gặp ta, thật tốt quá.

Nói xong, khuôn mặt tràn đầy phong trần hiện lên vẻ mừng rỡ cùng hi vọng không hề che giấu.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, bỗng thấy một cây cỏ cảm, thờ hất ra một tiếng:

- Ngọc Thanh, ta rất nhớ tiếng đàn của nàng, nhớ hương vị rượu mơ mê lòng người nàng ủ, nhớ nhu tình của nàng. . .

Sau đó im bật, đem bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nàng vây chặt trong đôi tay to của mình, nhìn dung nhan im lặng của nữ tử:

- Cho nên, nàng nhất định phải trở về, trở về bên ta. . .

Thanh âm trầm thấp mang theo bao nhiêu thống khổ.

Ánh mắt nâng lên, chỉ thấy trong mắt vạn phần ưu thương.

Lúc này cánh cửa “cách” một tiếng, bị người ở ngoài đẩy ra. Tổ Nguyệt mặc váy toái hoa đi vào.

Tay nàng cầm mấy cành hoa mai, vẽ mặt kính ngạc:

- Luật, chàng về lúc nào vậy?

Hoàng Phủ Luật rất nhanh che lại ưu thương trong mắt, nói:

- Ta vừa hồi phủ, nàng ở đây làm gì vậy?

Tổ Nguyệt nhẹ nhàng cười, đi tới bên bình hoa, từ từ thay hoa héo trong bình bằng hoa mai tươi trên tay mình.

- Nghe nói Ngọc Thanh thích hoa mai, ta hái cho nàng vài cành, hoa mai trong phủ thực đẹp lắm.

- Ừ

Hoàng Phủ Luật yên lặng liếc nhìn Tổ Nguyệt, thân nhiên nói một câu, liền bước ra ngoài, mới bước đến cửa, thân mình đã lao đảo chực ngã.

Tổ Nguyệt vội vàng lên đỡ hắn, lo lắng hỏi:

- Luật, chàng làm sao vậy? Người đâu, mau tới. . .

Mí mắt Hồng Phủ Luật trầm trọng, bây giờ mới cảm thấy thân mình mệt mỏi cực độ.

- Không có việc gì, chỉ là mệt quá thôi.

Hắn nhờ Tổ Nguyệt dìu mới tới được Cô Vụ cư, đặt lưng lên tháp thượng, liền nhắm mắt ngủ luôn.

Tổ Nguyệt luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn.

Lúc Hoàng Phủ Luật tỉnh lại, đã là ngày hôm sau.

Tổ Nguyệt ở bên cạnh, vẻ mặt ngủ rất an ổn, chỉ là mi tâm hơi nhíu lại như đang lo lắng gì đó, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay to của hắn.

Trái tim hần bất giác mềm đi một ít, hần nhẹ nhàng ngồi dậy, sau đó đặt Tổ Nguyệt lên giường, lẳng lặng đắp chăn cho nàng.

Hần mặc y phục, sau đó ra ngoài phân phó người chuẩn bị xe, đi hoàng cung.

Long Hiên cung, Hoàng Phủ Trạch đang nằm trên giường ho khan, một người trông như thái y đang ở bên cạnh bắt mạch chạy thuốc.

- Hoàng Thượng tứ Vương gia đến đây.

Tiếng bẩm báo của công công vang lên.

- Tứ ca, huynh đã đến rồi.

Hoàng Phủ Trạch bước ra khỏi giường, trên khuôn mặt tái nhợt là nét cười ôn hòa.

Hoàng Phủ Luật nhận thấy thân hình thái y kia có chút quen mắt, chờ hần quay người lại, Phủ Luật không khỏi cả kinh:

- Người là sư huynh của Ngọc Thanh?

Thái y trẻ tuổi dập đầu:

- Vi thần Nhan Văn Tề bái kiến Vương gia.

Thanh âm không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, bình tĩnh. Thân hình khoác áo bào của thái y, toát lên phần nào khí chất.

Hoàng Phủ Luật nhíu mi:

- Miễn lễ.

Chuyện này thật quá trùng hợp đi.

Nhan Văn Tề đứng dậy, hướng Hoàng Phủ Trạch cáo lui:

- Vi thần xin phép lui ra, thỉnh Hoàng Thượng giữ gìn long thể.

Sau đó cúi người lễ bái huynh đệ Hoàng Phủ, lẳng lặng ra khỏi Long Hiên cung.

Hoàng Phủ Luật gất gao nhìn chăm chăm hướng nam tứ vừa rời đi, hỏi:

- Sao Nhan Văn Tề lại đến xem bệnh cho đệ?

Hoàng Phủ Trạch cười:

- Hai tháng trước hần vào thái y viện, bởi vì y thuật rất cao, được Lâm Hải Khung đề cử vào cung xem bệnh cho ta.

Nói xong, lại ho khan một tiếng.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Luật lập tức có lo lắng, hần nhìn hoàng đệ của mình:

- Đệ bệnh như thế nào? Bị từ bao giờ?

- Mới đầu chỉ là nhiễm phong hàn, nhưng sau này ngày càng nặng. Nhan thái y nói với đệ..... ha ha, tại đệ ở trong cung lâu ngày, nên sức đề kháng hơi giảm sút. Đúng rồi, hôm nay huynh đến tìm đệ là có chuyện gì thế?

Hoàng Phủ Luật ngây ra một lúc, bây giờ mới nhớ mục đích vào cung của mình:

- Nữ nhân tên Hồng Ngạc kia, thời điểm đệ tìm thấy nàng, quả thật vẫn còn hô hấp sao?

Hoàng Phủ Trạch nghe hần nói vậy, ý cười trong mắt bỗng chốc hiện rõ:

- Đệ còn lừa huynh làm gì, thời điểm ngày đó đệ phát hiện ra nàng, nàng như một mỹ nhân say ngủ vậy. Sắc mặt hồng nhuận. lúc đó đệ đi thăm băng động, thấy không có người ở, đệ lo cho mỹ nhân này, bèn đem nàng về hàn băng thất, không nghĩ một ngày nàng đột nhiên mở mắt, làm đệ phát hoảng.

Sau đó trong mắt hần hiện lên vẻ bồn chồn:

- Tứ ca thấy nàng có khuôn mặt giống hoàng tẩu nên đặc biệt coi trọng đúng không? Chỉ cần huynh nói một tiếng, đệ lập tức nhường lại nàng cho huynh.

Hoàng Phủ Luật nhăn mày kiểm:

- Nàng hiện tại đang ở đâu?

Hắn phải làm rõ nghi vấn trong lòng đã.

Hoàng Phủ Trạch cười nhưng không nói, quay sang phân phó tiểu thái giám bên cạnh:

- Tiểu Chu tử, dẫn tứ ca đến lãnh uyển đi, nàng hiện tại đang ở lãnh uyển.

- Vâng

Tên tiểu Chu Tử lập tức dẫn Hoàng phủ Luật tới Lãnh uyển.

Dưới đình viện tại Lãnh uyển, có một thân áo trắng nữ tử, tay ôm một bé gái tầm hai tuổi:

- Đây là chữ Ngọc, trong Tiểu Ngọc Nhi.

Nữ nhân dùng bút viết chữ Ngọc, nhẹ giọng dạy Tiểu Ngọc Nhi.

- Ngọc...

Thanh âm đưa trẻ thanh thúy, học theo nữ tử đọc chữ Ngọc.

- Ngọc Thanh.

Hoàng Phủ Luật đi vào, miệng gọi.

Quả nhiên nữ tử ngẩng đầu lên, trong mắt có phòng bị nhìn hắn.

Hắn nở nụ cười:

- Nàng quả thực là Ngọc Thanh.

Đi vào mái đình, ánh mắt sáng quắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nữ tử.

Nàng quả nhiên là thích tổ y, một thân thanh nhã thoát tục, uyển chuyển xuất thần.

Ngọc Thanh này, mới là Ngọc Thanh chân chính.

Cao gầy tinh tế, khung xương đều đều, phu bạch thăng tuyết, phong thái yểu điệu.

Sau đó, hắn thích nhất là đôi mắt to tròn trong vắt, cùng hàm răng đang quật cường cắn đôi môi nhỏ nhắn.

Hắn bước đến gần nàng vài bước:

- Ngọc Thanh.....

Tổ y nữ tử lập tức đứng lên, trong con ngươi toàn là vẻ băng lãnh:

- Tứ vương gia, ta đã sớm nói qua ta không phải Ngọc Thanh, khuê danh của ta là Hồng Ngọc, trí nhớ của Tứ vương gia thật tốt quá.

Cười lạnh một tiếng, nàng định bế đứa nhỏ đi.

- Ngọc Thanh, nàng vẫn hận ta sao?

Trong mắt ảm đạm đau xót:

- Hận ta không kịp lên Vũ Sơn, hận ta đã quyết định sai phải không?

Nữ tử cước bộ dừng lại, không có quay đầu lại:

- Hồng Ngọc không mong ước xa vời được Tứ vương gia yêu thương. Hồng Ngọc chỉ là một vũ cơ, không dám đặt điều so sánh với cố nhân của Vương gia.

Nàng không để ý tới nam nhân đằng sau, bế đứa nhỏ rời đi.

Hoàng Phủ Luật đứng lại, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Nữ tử này làm cho hắn hi vọng, nhưng cũng có sợ hãi. Nếu nàng quả thực là Ngọc Thanh, vậy là nàng không tha thứ cho hắn.

Hôm sau, hần nhìn Hồng Ngọc trong bộ sa y màu đỏ kiều diễm.

Nàng đứng ở đại điện, khẽ rung chiếc eo nhỏ nhắn như nước, chân ngọc đeo chuông bạc, theo vận vẹo vòng eo của nàng phát ra tiếng chuông giòn vang.

Cặp chân thon dài như ẩn như hiện sau lớp lụa mỏng, như cầu hồn đoạt phách tất cả nam nhân.

Mà bốn phía xung quanh nàng, là một đám quan lại cùng các vị hoàng tôn vương giả, sớm đã nhìn nàng như sói rình mồi, quên cả uống rượu bàn chuyện.

Thân là hoàng thượng, Hoàng Phủ Trạch lẳng lặng ngắm nhìn nữ tử đang khởi vũ, lẳng lặng uống rượu, tán thưởng.

Nhưng thật ra lãnh tuấn nam tử bên cạnh hần, hé ra khuôn mặt tuấn tú sớm thành màu xanh trắng.

Hần mày kiếm nhướng lên, bạc môi khẽ nhếch, con ngươi hung ác ánh lên lửa giận.

Tiệc rượu tiến hành đến một nửa, hần đột nhiên đứng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vũ nương hồng y nữ tử, mặt đầy sương lạnh.

Chỉ thấy thân ảnh cao lớn vĩ ngạn tản ra từng trận bức nhân hàn khí, làm cho người ta không dám tới gần.

Vì thế tiếng sáo trúc tức khắc đình chỉ, toàn bộ đại điện đột nhiên an tĩnh lại, mọi người ánh mắt đều nhìn về phía hần.

Hần mày kiếm nhăn lại, một phen kéo tay hồng y nữ tử, liền đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Xa lạ.

Bên ngoài gió tuyết lạnh thổi bay tàn sát bữa bãi, nữ tử chân ngọc để trần đi trên mặt đất phủ đầy tuyết, chuông bạc thanh thúy rung động.

- Tứ Vương gia, ngài muốn dẫn Hồng Ngọc đi đâu? – Nữ tử giãy dụa.

Hoàng Phủ Luật xoay người, đôi mắt tối sầm lại, đột nhiên vươn tay kéo trụ thân mình nữ tử, sau đó đem nữ tử ôm vào trong hồ cừu của mình, phi thân hướng Vân Hiến cung mà đi.

Đội vào đến Vân Hiến cung, hần đem nàng đặt ở trên giường, nhưng không có cởi bỏ huyết đạo của nàng.

- Ngươi buông!

Hồng Ngọc hé ra mặt cười đã bị tức giận đến đỏ bừng.

Hoàng Phủ Luật vươn tay, mềm nhẹ vuốt ve cặp mắt trong veo đang phủ kín tức giận, khẽ khàn:

- Ngọc Thanh, thì ra nàng hận ta như vậy, cho dù đã trở lại cũng không chịu nhận thức ta.

Hồng Ngọc mặt cười cả kinh, nàng nghiêng trán đi, lạnh nhạt nói:

- Hồng Ngọc đã sớm nói qua, Tứ Vương gia ngươi nhận sai người.

Hoàng Phủ Luật một tay giữ lấy không cho nàng động đậy, ôm thân mình vào trong lòng, tiếng nói dịu dàng khẽ khàn, thân mình mang theo run rẩy:

- Ngọc Thanh, ta biết nàng là Ngọc Thanh! Ngọc Thanh, nàng rốt cục đã trở lại. Mùi thơm cơ thể này, đôi mắt này, còn có cái miệng nhỏ nhắn quật cường này. . .

Hần nâng nàng dậy, ngón tay thon dài thương tiếc vuốt ve gương mặt kiều diễm, trong con ngươi tối đen tràn đầy đau lòng cùng hồi tưởng.

Hồng Ngọc chỉ cảm thấy một trận điện lưu đánh qua toàn thân, nàng nhìn trong mắt hần nồng đậm hối hận cùng nhu tình, cái miệng nhỏ nhắn thở gấp, con ngươi không hề vài phần lạnh như băng nữa. Nàng nói:

- Ta không phải Ngọc Thanh của ngươi, ta chỉ là bé gái mồ côi Hồng Ngọc, Ngọc Thanh của ngươi đã đi, ngươi đã quên nàng, cùng chính phi của ngươi

hảo hảo tiêu sái đi Ừm

Nàng chưa kịp nói câu kế tiếp đột nhiên biến mất trong một đôi bạc lửa nóng của nam nhân.

Bởi vì khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Luật đã muốn đè ép xuống dưới, hấn ôm sát nàng, vờn tay đè nặng cái gáy của nàng, vội vàng đòi lấy hơi thở mùi đàn hương từ cái miệng có hương vị ngọt ngào của nàng, bức thiết hút, bá đạo đoạt lấy, làm cho nàng không có phản kích.

- Ngọc Thanh, nàng không được nói như vậy, cũng không cho nàng đem chính mình bày ra cấp nam nhân khác, Ngọc Thanh.

Hắn khàn khàn, đôi môi lửa nóng bá đạo buông cánh môi kiều diễm của nàng ra, một đường đi xuống, cánh tay to lớn nhẹ nhàng nâng nàng lên.

Hồng Ngọc gãy dựa dần dần biến thành nức nở, nàng nhắm con ngươi lại, mày nhú chặt, ở trong nhiệt tình của hắn suýt nữa không thể hô hấp.

- Luật.

Nàng thở dốc.

Hoàng Phủ Luật nhìn xương quai xanh kêu gọi của nàng ngẩng đầu lên, con ngươi thâm thúy còn có tình dục, kinh hi:

- Ngọc Thanh, nàng vừa rồi bảo ta cái gì?

Hồng Ngọc hô hấp càng thêm dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo tái nhợt:

- Ta. Ta không thể hô hấp Được.

Hoàng Phủ Luật lúc này mới cảm giác được nàng không thích hợp, hắn vội vàng cởi bỏ huyết đạo của nàng, ôm thân thể của nàng, đối diện với tùy tùng ngoài cửa rống:

- Mau mời thái y, mau!

Sau đó ôm sát thân thể của nàng, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng hạ xuống liên tiếp những nụ hôn nhỏ

- Ngọc thanh, là ngực đau đúng không?

- Ân.

Hồng Ngọc suy yếu gật đầu, đây là lần đầu tiên ở trước mặt Hoàng Phủ Luật nhu thuận.

Hoàng Phủ Luật hôn sợi tóc của nàng, càng thêm ôm sát nàng.

Không lâu sau, thái y bị thỉnh đến.

Thái y vào cửa tới là Nhan Văn Tề, hắn vẻ mặt thất sắc, bất chấp đối Hoàng Phủ Luật thỉnh an, hắn lập tức từ trong tay áo lấy ra một cái bình ngọc, tiến đến miệng Hồng Ngọc.

Đang muốn vuốt lên ngực nữ tử, Hoàng Phủ Luật nắm chặt tay hắn, lạnh nhạt nói:

- Nàng là ái phi của bốn vương, không được khinh bạc nàng.

Nhan Văn Tề buông bàn tay, đạm nói:

- Hồng Ngọc mỹ nhân hiện tại là người của Thánh Thượng, cũng không phải là vương phi của Tứ Vương gia.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Luật xanh mét, hắn mày kiếm nhíu chặt, một đôi mắt bí hiểm nhìn nam tử thanh tú này, ngực có nhè nhẹ ghen tuông.

Lúc này Hồng Ngọc đang nằm trên giường đã thuận khí, nàng ngồi dậy, đối Hoàng Phủ Luật lạnh nhạt nói:

- Tứ Vương gia trước đem Hồng Ngọc đến thật sự là không có thỏa đáng, Hồng Ngọc hiện tại phải trở về bên người Thánh Thượng.

Nói xong, chuông bạc trên chân thanh thúy rung động, liêu động lòng người.

Hoàng Phủ Luật ôm sát eo nhỏ của nàng, dùng hồ cừu của mình bao lấy thân kinh hơi lỗ lỏ của nàng, rống giận:

- Không được đi! Nàng là nữ nhân của bốn vương, không được ở trước mắt nam nhân khác lỗ lỏ thân thể của người.

Hồng Ngọc cười lạnh:

- Tứ Vương gia chân ái nói giỡn, Hồng Ngọc thân là vũ cơ của Thánh Thượng, khi nào lại thành người của Tứ Vương gia?

Nói xong cổ tay hơi dung nội lực, gãy khỏi sự kiềm chế của Hoàng Phủ Luật.

- Ngọc Thanh!

Hoàng Phủ Luật giận dữ, tiến lên ngăn thân thể của nàng lại.

Hồng Ngạc nhẹ nhàng vận công, tránh khỏi hấn, sau đó nói:

- Hồng Ngạc là người của Thánh Thượng, lại đây đưa như vậy, nếu Thánh Thượng truy cứu, Hồng Ngạc không dám đương nổi.

Hoàng Phủ Luật lạnh lùng nhìn nữ tử luôn mãi tránh né hấn, ngực rốt cục có chút đau:

- Ngọc Thanh, nàng quả thực là không chịu tha thứ cho ta!

Hồng Ngạc lẳng lẳng liếc hấn một cái, đậm nói:

- Tứ Vương gia nói quá lời. Nếu Hồng Ngạc không phải cố nhân kia của Tứ Vương gia, cũng tự chịu không nổi những lời này. Hồng Ngạc cáo từ!

Thoáng phúc thân, nàng rất nhanh hướng ra cửa mà đi, Nhan Văn Tề không lên tiếng liền đi theo phía sau nàng, hai người một đường đi ra Vân Hiến cung.

Hoàng Phủ Luật mắt lạnh nhìn, bàn tay dần dần nắm thành quyền.

*

Đêm tuyết gió lạnh gào thét.

Trong Cô Vụ cư cũng không có ấm lò, chỉ là trước sau như một chỉ có mùi Long Tiên Hương, trong thất một mùi thơm ngát, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nam tử mặc trung y màu trắng nằm ngủ trên giường, mắt nhắm lại, mày kiếm để thư thái, hé ra đôi môi bạc đẹp nhẹ nhàng mím lại.

Rõ ràng đường cong bộ mặt lúc này đã không còn lạnh như băng giống ban ngày nữa, có nhu hòa.

Sa trường bay tới, đôi mắt nam tử đang nhắm đột nhiên mở ra, sau đó cảnh giác chú ý động tĩnh bên ngoài.

Ngoài cửa quả thật là có tiếng bước chân, bước chân rất nhẹ, dần dần đi đến hướng này, tựa hồ mang theo một chút khản trương.

Hoàng Phủ Luật mày kiếm nhíu lại, ánh mắt tinh tường hàn quang tiêu đậm một chút.

Người tới, cũng không có nội lực.

Vì thế hấn ngồi dậy, ở trong trường lẳng lẳng chờ người này đến.

Không lâu sau, cánh cửa liền bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra.

Hoàng Phủ Luật nheo mắt lại, cũng không động thanh sắc.

Chờ người tới đến gần sa trường, Hoàng Phủ Luật liền lập tức ngửi được một trận hương khí quen thuộc.

Ngưng tình lộ?

Hấn vùng tay lên, đem sa trường mở ra.

- Tổ Nguyệt, như thế nào đêm khuya nàng lại tới đây?

Hấn trầm giọng hỏi nữ tử ngoài trường.

Chỉ thấy Tổ Nguyệt vuốt tóc đen, áo tổ màu áo đơn bạc lấy thân mình, đứng ở ngoài trường lạnh run.

Nàng nói:

- Luật, ta đến đây, là muốn cùng chàng, cùng nhau ngủ.

Tiếng nói run rẩy không biết là bởi vì trời lạnh hay là bởi vì khản trương.

Con người Hoàng Phủ Luật trầm xuống, đang muốn cự tuyệt, lại nghe Tổ Nguyệt nói:

- Ta là chính phi của chàng, chàng từ ngày ta xuất hiện đến nay, chưa bao giờ chạm qua ta. Có phải hay không bởi vì ta rất lạnh lùng, cho nên chàng không hề thích ta?

Nàng mắt rung rung lệ, lời nói mang theo ghen ngào:

- Luật, ta hiện tại muốn cùng chàng thật tốt, ta là thê tử chân chính của chàng.

- Tổ Nguyệt.

Trái tim cứng rắn của Hoàng Phủ Luật đột nhiên tràn ngập áy náy:

- Tổ Nguyệt ta.

Hắn như thế nào có thể nói cho nàng biết, hắn hiện tại ngày đêm chỉ nghĩ đến thân ảnh của Ngọc Thanh?

Như thế nào có thể nói cho nàng, hắn đang trả giá hết tất cả cho Ngọc Thanh?

Từ một khắc khi Ngọc Thanh xuất hiện kia, trong lòng hắn cũng chỉ có Ngọc Thanh.

Yêu quá nặng, chỉ biết trở thành gánh vác.

Vì thế hắn nói:

- Tổ Nguyệt, nàng hãy nghe ta nói. Ta hiện tại có thể cho nàng danh phận, chiều cố nàng thật tốt, nhưng ta không thể đụng vào nàng, đó chính là hại nàng, nàng hiểu không?

Tổ Nguyệt nước mắt chảy xuống, nàng ôm lấy Hoàng Phủ Luật thân mình vĩ ngạn, thương tâm ghen ngào:

- Luật, làm cho chúng ta trở lại từ trước được không? Chàng vẫn thích ta dùng ngưng tình lộ , thích ta cười dưới hoa lê.

Hoàng Phủ Luật để yên cho Tổ Nguyệt ôm hắn, trong lòng trầm trọng vạn phần.

Tổ Nguyệt nâng lên lệ nhan:

- Luật, chàng hiện tại một chút cũng không yêu ta sao? Cho dù là một chút?

Hoàng Phủ Luật nhìn nước mắt của nàng, bạc thần thống khổ, nhẹ nói:

- Thực xin lỗi Tổ Nguyệt, ta hiện tại nhất định sẽ chiều cố nàng thật tốt, cho nàng danh phận chính phi của ta, nhưng. Chúng ta không thể quay về trước đây.

- Luật.

Tổ nguyệt nằm ở trong lòng ngực hắn, roi lệ đầy mặt. Nàng ghen ngào , thương tâm , đột nhiên che bụng, lệ nhan đại biến:

- Luật, bụng của ta đau quá!

Tức khắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn huyết sắc mất hết.

Hoàng Phủ Luật cũng sắc mặt đại biến, hắn vội vàng dùng chưởng lực truyền vào bụng Tổ Nguyệt, mới phát hiện trong bụng của nàng có một trận chuyển động không có quy luật.

Hắn vội vàng cắt đầu ngón tay, đưa ngón tay lên miệng Tổ Nguyệt, nói:

- Uống nhanh, cổ trùng trong bụng ngươi đang xao động .

Tổ Nguyệt hút lấy máu hắn, trên mặt huyết sắc mới khôi phục một ít.

Hoàng Phủ Luật không thể không ôm thân mình lạnh lẽo của nàng lên giường, đem nàng ôm vào trong ngực, an ủi nàng:

- Ngươi cố gắng nhẫn nhịn, cổ trùng cũng sắp đi ra. Cảm xúc không cần kích động, sẽ khiến cho cổ trùng này xao động .

— Ân.

Tổ nguyệt ở trong lòng ngực hắn an tĩnh lại, tức khắc khuôn mặt nhợt nhạt liền ngủ. Hắn nhẹ nhàng vì nàng kéo lại góc chăn, may mắn kiểm soát lại.

Hắn nằm bên cạnh nàng, ngửi Ngưng Tình lộ trên người Tổ Nguyệt, không biết khi nào, chính mình bắt đầu cự tuyệt loại mùi hương này.

Hắn mê luyến, là mùi thơm thân nhiên trên người Ngọc Thanh, tự nhiên, thanh nhã, lại làm cho hắn vui vẻ.

Ngọc Thanh, quả thật là một nữ tử quật cường.

Mê luyến này, làm sao có thể ngừng lại?

Hỏi thế gian này, tình là chi?

*

Sáng sớm, hắn vẫn không có ngủ, lại mơ hồ nghe được một trận uyển chuyển hàm xúc tiếng tiêu.

Hắn đi ra khỏi ổ chăn, hơi chỉnh lại góc chăn cho Tố Nguyệt, khinh bước tìm tiếng tiêu kia mà đến.

Tiếng tiêu cũng cách không xa cho lắm, hắn mặc hồ cừ, nhanh chóng phi thân tới đó.

Rất xa, hắn liền thấy trên mặt đất đầy tuyết nằm mấy cỗ thi thể.

Ba hồng y nữ tử đứng ở trên mái hiên mát lạnh nhìn người sống sót còn lại ở trên mặt tuyết giầy dụa, mà tiếng tiêu bắt đầu từ ngọc tiêu của nữ tử cao nhất truyền ra.

Hắn đứng ở trên tuyết, lẳng lặng nhìn người đang giầy dụa kia an tĩnh lại, sau đó khôi phục thanh tĩnh.

Hắn có chút kinh ngạc.

Ba hồng y thánh nhân này lại không giết bọn họ.

Hắn đột nhiên nhớ lại đêm hôm đó, áo trắng nữ tử kia dùng tiếng tiêu cứu hắn cùng Trạch.

Còn có những vong hồn chết ở dưới kiếm các nàng, trải qua thi kiểm, mới biết bọn họ ở bị cắt đứt cổ họng, trong khoang họng có hút vào một chút độc phần.

Loại này độc phần người trên giang hồ gọi là “Đoạt tâm tán”, vô sắc vô vị, rất nhỏ, chỉ cần tói gần trong vòng năm bước, liền từ hô hấp tiến vào trong, nếu về sau là dùng nội lực, sẽ gia độc phần khuếch tán.

“Đoạt tâm tán” này sẽ điều khiển thần chí, khiến người trúng độc trở thành con rối của Hồng Y thánh.

Nghiêm trọng hơn, sẽ làm cho người trúng độc cuồng tính giết người không chớp mắt.

Hồng y thánh hiện tại chính là dùng loại ma phần này đến làm hại nhân gian.

Mà tiếng tiêu uyển chuyển hàm xúc này, lại có thể giúp người quay lại thần chí, ngăn cản ma phần ở trong cơ thể khuếch tán?

Hắn mi tâm giãn ra, con ngươi thâm thúy nhìn về phía hồng y nữ tử đang thổi tiêu, phiêu động trong tuyết.

Nàng vẫn là sa che mặt, gió lạnh thổi bay y phục màu đỏ của nàng, một thân lạnh lùng.

Hắn nhìn chăm chăm cặp mắt lạnh lùng kia của nàng, ánh mắt trong như thu thủy đó trông thật quen thuộc.

Chính là nơi đó trừ bỏ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, rốt cuộc tìm không thấy một tia nhu tình như nước.

Hắn có chút thất vọng, sau đó hắn nhìn đến nữ tử hướng hắn lạnh lùng liếc mắt một cái, lập tức mang theo hai hồng y nữ tử phi thân biến mất trong bầu trời đầy tuyết.

Hắn vội vàng thi triển khinh công đuổi kịp.

Ba hồng y nữ tử ở ô trong rừng cây ngoại dừng lại.

Trong rừng cây đã là đầy trời tuyết đọng.

Nữ tử cao gầy phân phó hai cái hồng y kia:

- Hương, Tuyết, các ngươi đi về trước.

Sau đó chính là lẳng lặng đứng ở nơi đó, giống như đang chờ người nào đó.

- Dạ, tỷ tỷ.

Hai hồng y nữ tử lập tức xoay người, rất nhanh biến mất ở trong rừng cây tuyết trắng.

Chờ các nàng biến mất, nữ tử lạnh nhạt nói:

- Xuất hiện đi, không biết chúng ta gây nên chuyện gì khiến các hạ đi theo?

Hoàng Phủ Luật từ chỗ tối đi ra, hẩn gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử, nhìn sâu vào đôi mắt lộ ra của nàng:

- Ngươi là Hồng Ngạc?

Nữ tử cười lạnh:

- Phải hay không phải, cùng ngươi có quan hệ gì đâu?

Hoàng Phủ Luật đến gần nàng vài bước, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng, khẽ nói:

- Ngọc thanh, ngươi thay đổi.

Phong tuyết bay đầy trời, hẩn im lặng nhìn nàng.

Tiếng gió hỗn loạn rít gào trong không trung, mang theo mấy phần thống khổ.

Hẩn nhìn đôi mắt bích thủy kia, tiếp tục nói:

- Ngọc thanh, nói cho ta biết, ngươi vì cái gì phải làm như vậy?

Nữ tử trong mắt rất nhanh hiện lên một tia gọn sáng, rồi sau đó thanh âm lạnh hơn vài phần, nàng nói:

- Ta chưa bao giờ biết đương kim tử Vương gia thì ra lại là người thích chõ miệng vào chuyện của người! Ha ha, thứ không phụng bồi, cáo từ!”

Nói xong, nàng đã rất nhanh xoay người, dưới chân nhẹ nhàng, phía ngoài rừng đi tới.

- Ngọc thanh.

Hoàng phủ Luật nóng nảy, hẩn vội vàng lại đuổi kịp.

Thân hình như gió, một lát chắn trước mặt nàng.

Nữ tử mày liễu nhăn lại, gầm lên:

- Không cần đi theo ta, nếu không đừng trách ta tay!

Cuối cùng có chút cảm xúc, lại rõ ràng ngoan lệ tuyệt tình.

Hoàng phủ Luật nở nụ cười:

- Ngọc thanh, ta tình nguyện để nàng ra tay với ta, cũng không để nàng nhìn ta với ánh mắt lạnh lùng như thế. Bộ dáng lạnh lùng này của nàng, làm cho ta rất khó chịu.

Sau đó hẩn nắm lấy tay nữ tử, con ngươi thâm thúy, thâm tình chân thành nói:

- Ngọc thanh, trở lại bên người ta được không? Ta không thể ở mất đi nàng.

Nữ tử có một lát thần thò, nàng nhìn cặp mắt hối hận cùng thâm tình của hẩn, con ngươi trở nên rét lạnh, dần dần mở ra, có nhu tình quen thuộc chờ đợi, rồi lại chợt lóe rồi biến mất, không lưu lại chút dấu vết.

Nàng rút bàn tay ra, một chường đầy ra lớn ánh thân cao kia, lại thi triển khinh công phía trước nhảy tới, giống như phải thoát khỏi hẩn.

- Ngọc Thanh, nàng cuối cùng cũng không chịu tha thứ cho ta.

Hoàng Phủ Luật lần này không có đuổi theo, vẫn là ở trong bão tuyết lý một thân cô tịch.

Hẩn thấy được vẻ nhu tình lúc nãy của nàng, nhưng cũng thấy được càng nhiều lạnh lùng, thống hận.

Hẩn lo lắng, sợ nàng sẽ không tha thứ cho thương tổn mà hẩn gây ra.

Con ngươi thâm thúy tức khắc bao phủ đau xót, hẩn nắm chặt tay, một quyền thật mạnh đánh lên cây tùng.

Tuyết từ trên cây rơi xuống thân mình hắn.

Tuyết, phiêu diêu rơi xuống.

Chân tình, cứ theo gió phiêu du.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Mật động.

Một lát sau, con người đau xót nảy lên ý định.

Nếu trời đem Ngọc Thanh lại đưa đến trước mặt hắn, chính là cho hắn bù lại cơ hội đã lỡ.

Lần này, nhất định phải bảo vệ tốt Ngọc Thanh của hắn, yêu nàng thật tốt.

Hắn liếc mắt một cái nhìn phương hướng nữ tử vừa rời đi, rất nhanh liền đuổi theo sau.

Nữ tử lẳng lặng đi, hắn vừa nhìn thấy liền thấp giọng:

- Ngọc Thanh, không cần lại trốn tránh ta được không?

Nữ tử rung mình, cuối cùng không nhịn được xoay người lại. Nàng nói:

- Tô Ngọc Thanh đã chết, nàng bị người ép xuất thành! Một khắc khi rời đi, nàng cũng đã chết. Cho nên, trên đời này sẽ không có lại Tô Ngọc Thanh.

- Ngọc Thanh.

Hoàng Phủ Luật thống khổ khàn khàn một tiếng.

Hắn lập tức tiến lên, một tay gắt gao kéo nữ tử vào trong ngực mình, con người mang lệ mông lung:

- Ngọc Thanh, đều là ta sai! Ta mang đến cho nàng nhiều đau xót như vậy. Ngày không có nàng, ta nơi này ngày đêm đau triệt nội tâm can.

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của nữ tử đặt trên ngực mình, con người thống khổ tràn đầy vết thương:

- Ta cảm tạ ông trời một lần nữa lại đem nàng đưa đến trước mặt ta, lần này ta nhất định phải bảo hộ nàng thật tốt. Ngọc Thanh của ta, ta không thể mất đi nàng.

Nữ tử để mặc hắn đem chính mình ôm vào ngực càng lúc càng chặt, cơ hồ phải khám thân thể của nàng vào mình.

Nàng không có giấy dựa, chỉ là đem tay nhẹ nhàng đặt ở trước ngực hắn, trong đôi mắt trong veo ưu thương tràn lệ.

Không ai biết, trên chiếc khăn che mặt màu đỏ kia đã có rất nhiều nước mắt rơi xuống.

Cuối cùng, nàng rời vòng ôm ấp của nam nhân, lẳng lặng đi về phía trước.

- Ngọc Thanh.

Hoàng phủ Luật nhìn bóng dáng thương tâm của nàng, một giọt nước chảy xuống từ khóe mắt.

Một trận gió tuyết thổi đến, một trận phiêu linh.

Đã lỡ làm thương tổn mà không thể cứu lại được, làm người yêu nhau không thể gần nhau.

Hắn và nàng, có hay không đã kết thúc?

**

Thiên trạch năm thứ năm, tân niên (năm mới) bắt đầu.

Quốc quân đăng cơ đã năm năm, rốt cục cũng làm quốc thái dân an.

Không có gì ngoài Hồng Y thánh làm dân chúng thần hồn nát thần tính, đề tài này liền thành chuyện nơi nơi dân chúng đều nói say sưa.

Mỗi người đều biết năm năm trước thân vương đăng cơ mấy tháng ngắn ngủi, liền đột nhiên thoái vị, đem ngôi vị hoàng đế giao cho hoàng đệ kế vị, tức quốc quân hiện tại.

Quốc quân tuổi trẻ về mặt ôn nhuận, ngọc thụ lâm phong, yêu thích du sơn ngoạn thủy, lại thủy chung không chịu nạp phi phong tảo, đây cũng là chuyện mọi người đều biết.

Kết quả là, tin tức quốc quân tuổi trẻ sắp nạp phi truyền ra ngoài, liền thổi quét tất cả đầu đường ngõ nhỏ, mọi người đều đoán nữ tử may mắn này rốt cuộc là ai?

Lĩnh quốc công chủ? Đại thần chi nữ? Quận chúa?

Có thể nói, chỉ cần là nữ tử khuê phòng, không có người nào không muốn nạp họ Hoàng Phủ này.

Sáng sớm, mọi người còn trong mộng, liền bị tiếng vó ngựa trên đường làm bừng tỉnh.

Chỉ thấy trên mặt đường băng tuyết yên tĩnh, một con ngựa chạy vội qua, thoáng thấy bóng người mặc hồ cừu tố màu trên lưng ngựa, chạy qua mặt tuyết động, mơ hồ thấy được trên lưng ngựa là một nam tử cao lớn.

Từng trận vó ngựa vang dội không hề giảm một nhịp, một đường chạy như điên, tuần mã rốt cục ở cửa đông của hoàng cung thì ngừng lại.

Lập tức thân ảnh cao lớn nhảy xuống ngựa, liền hướng Long Hiến cung vận công phu phi nhanh tới.

Không đợi công công truyền báo, hần một chường đẩy cửa điện nặng nề ra.

- Trạch, nữ tử ngươi muốn thú lại là nàng? Vì cái gì?

Hần rống to, bước chân không có ngừng lại, bước nhanh hướng nội điện mà đi.

Hoàng Phủ Trạch lúc này đang nằm ở trên long sàng uống rượu, thái y Nhan Vân Tề ở bên cạnh hầu hạ.

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hoàng Phủ Luật khi vào cửa, hần thân nhiên đem chiếc bát không đưa cho Nhan Vân Tề, sau đó nở ra một nụ cười suy yếu.

Hần nói:

- Tứ ca, ngươi đã đến rồi. Ta đang muốn nói việc này với ngươi.

Hoàng Phủ Luật đứng trước long sàng, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy bất khả tư nghị:

- Trạch, vì cái gì ngươi muốn lấy lại cố tình là nàng, vì cái gì?

Chỉ thấy con ngươi hần nhấp nhoáng ngọn lửa nóng nồng đậm, trên vầng trán cao gân xanh lộ rõ, răng nanh cắn chặt, nghiêng lên kêu ra tiếng, hé ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Này, không chừng là lần duy nhất trên đời này hần tức giận như vậy.

Bởi vì hần luôn tín nhiệm hoàng đệ, vậy mà hần nay lại muốn lấy nữ nhân hần yêu nhất!

Hoàng Phủ Trạch nhìn Tứ ca nổi giận, trong con ngươi nhiễm sự áy náy, nhưng ngữ khí cũng cố chấp:

- Hoàng đệ vẫn biết bộ dạng Hồng Ngạc rất giống hoàng tẩu Ngọc Thanh, chỉ là nàng dù sao cũng vẫn không phải là hoàng tẩu Ngọc Thanh, mà hoàng đệ ta. Cũng thích nàng, nàng là nữ tử thiện người biết ý, nhất định có thể làm hoàng hậu của ta.

- Hoàng đệ!

Hoàng Phủ Luật rống giận, con ngươi băng bắn ra hàn quang:

- Nàng rõ ràng là Ngọc Thanh của bốn vương, thân mình không có thay đổi! Đích thực chính là Ngọc Thanh! Nàng yêu thích thanh tĩnh như vậy, như thế nào lại đáp ứng làm hoàng hậu của ngươi? Trạch, nói cho Tứ ca, là ngươi bức nàng sao?

Hoàng Phủ Trạch đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tứ ca đối với mình lộ ra biểu tình rét lạnh như thế, hần rốt cục biết được hần, hoàng đệ này là đoạt đi nữ tử Tứ ca âu yếm.

Hắn biết điều đó, nhưng hắn vẫn là không thể không làm như vậy. Vì thế hắn trầm tĩnh nói:

- Từ ca, ta không có bức Hồng Ngạc, là nàng tự nguyện. Chúng ta hai tâm cùng hứa, Từ ca chẳng lẽ không muốn chúc phúc cho chúng ta sao? Chúng ta cần Từ ca chúc phúc.

Hoàng Phủ Trạch nói một câu này, bỗng làm cho Hoàng Phủ Luật phần nộ, trong con ngươi có tia đau đớn kịch liệt.

Hắn nhìn thật sâu hoàng đệ mình ngày ngày yêu mến, thống khổ găm nhẹ một tiếng, thân ảnh cao lớn lại hướng ngoài điện chạy đi, chỉ để lại một bóng dáng đau xót.

Trong cung tảo nhĩ, tẩm cung của hoàng hậu tương lai, một tổ y nữ tử cao gầy dựa vào cửa sổ, khuôn mặt ưu tư.

Bên cạnh bày vô số lễ vật, phượng phục màu vàng thêu một hình phượng hoàng đỏ thẫm, mũ phượng trên đỉnh đầu hình tương mạo chim trả bích châu mang theo tua lụa màu vàng.

Một đôi hài phượng tơ hồng thêu kim, trên bàn đồ đầy đồ trang sức, dạ minh châu to bằng nắm tay lớn nhỏ.

Đó đều là quần áo cùng trang sức của tân nương, nữ tử bên cửa sổ lại không có chút không khí vui mừng khi lập gia thất chút nào.

Nàng vẫn là nhú mi lại, vẻ mặt suy tư sâu xa. Con ngươi nhìn phiến tuyết trắng, trong lòng lại không biết đã dừng ở đâu.

Cuối cùng, nàng lấy trong tay áo lấy ra một cây ngọc tiêu, dán bên môi, nhẹ nhàng thổi.

Tức khắc, bên trong phòng tràn ngập một cổ u sầu nồng đậm. Thủ khúc sầu thảm kia, khiến trên đôi mắt đẹp ưu thương càng đậm.

Sầu kia, ưu kia, rất lâu sau vẫn không tản đi.

- Thanh nhi.

Nhan Vân Tề một thân y phục thái y đi vào, đánh gãy ưu tư của nữ tử.

Hắn vẫy lui cung nữ bên trong ra, nhẹ nhàng đi đến trước mặt nữ tử, vươn tay, mềm nhẹ chỉ lên mi tâm đang ưu sầu của nữ tử.

- Thanh nhi, muội không nên ưu sầu như vậy. Ngươi vốn là Thanh nhi vô ưu vô lự trên núi Vũ Sơn, nê hà gì mà trời cao phải hai lần đem muội đưa tới nơi này, đây là mệnh của muội sao?

Hắn thống khổ thấp giọng, trong lời nói tất cả đều là đau lòng thương tiếc, hỗn loạn cùng bất đắc dĩ.

Hắn đem nữ tử nhẹ nhàng ôm vào trong lòng mình, cùng nàng ngắm tuyết bay bên ngoài.

- Thanh nhi, không cần gả cho hắn, không cần đi quân ân oán này, cũng không phải làm chuyện nguy hiểm như vậy. Chúng ta hiện tại liền trở về Vũ Sơn, không bao giờ ... trở lại nữa. Ta nghĩ sư phụ lão nhân gia người nhất định là hy vọng muội sống thật vui vẻ.

Một câu này, lại làm cho nữ tử trong ngực hắn rung rung lệ, hai tròng mắt nàng tràn đầy vẻ u sầu:

- Phụ thân hy vọng ta vui vẻ, nhưng ta có thể nào không để ý đến lão nhân gia? Ta gả cho Hoàng Thượng, chính là hy vọng có thể giết lão bà kia, cứu cha ra. Cha bây giờ còn đang ở trong tay nàng chịu khổ. Huống chi, khi Bạch tiền bôi truyền thần công lực này cho ta, ta đã hướng nàng hứa hẹn nhất định phải giúp nàng từ trong tay lão yêu bà kia đoạt lại Hồng Y thánh, không thể để cho Hồng Y thánh nguy hại dân gian. Nay đó, coi như là ta đối nàng báo đáp ơn giải được lúc trước, ta không thể làm người vong ân.

Nhan Vân Tề kích động ôm sát thân mình nàng, mềm mại gạt sợi tóc, than nhẹ:

- Nếu chúng ta luôn luôn ở trên Vũ Sơn có bao nhiêu là tốt, cũng sẽ không có liên lụy này. Đây là ý trời đã định thì sao? Thanh nhi.

Ngọc Thanh ngẩng đầu, con ngươi kiên định:

- Nếu có thể cứu được cha ra, lấy lại được Hồng Y thánh, Ngọc Thanh nhất định tùy ý cùng sư huynh lưu lạc thiên nhai.

Nói xong, một chuỗi nước mắt trong suốt lăn rơi xuống, thêm mấy phần sầu thương.

Nhan Vân Tề nhìn thấy, đau lòng lau đi nước mắt của nàng, thờ dãi:

- Muội thủy chung là vẫn một lòng tưởng niệm hắn, tội gì buộc chính mình như vậy? Sư huynh hy vọng muội có thể tìm được hạnh phúc cho chính mình, hy vọng muội có thể trở lại bên người hắn.

- Không!

Nàng nắm chặt bàn tay hần đang giúp nàng lau lệ, nước mắt lại tuôn trào:

- Ta sẽ không trở lại bên hần, bên hần còn có một nữ tử vì hần mà sẵn sàng trả giá tất cả! Hần là không bỏ nàng xuống được. A. Lên trời thật sự là đối đãi không tệ, sau khi ta chết qua hai lần, ta đã trở về là chính mình.

Nàng nắm chặt tay Nhan Vân Tề, hai mắt đầm lệ mông lung:

- Nếu là trời cao an bài, nếu trời để cho ta làm Tô Ngọc Thanh ở núi Vũ Sơn kia, Ngọc Thanh nhất định làm cho chính mình quên đi trí nhớ lúc dưới chân núi, cùng sư huynh cùng nhau sống nốt quãng đời còn lại.

- Thanh nhi.

Nhan Vân Tề lại kéo nàng vào, đau lòng không thôi.

Trong tiếng đàn nhỏ nhẹ, trong thất hương rượu nồng bay bổng.

Tay giữ cầm, một ngón tay ngọc của tổ y nữ tử khẽ gảy, trong mắt ý cười trong suốt.

Trên chiếc bàn hình tròn, nam tử mặc áo bào xanh đen, liên tiếp một ly tiếp một ly hướng miệng đưa lên, căn bản là không có lòng dạ nào nghe cầm.

Tần Mộ Phong chặn chén ngọc của hần, khuyên:

- Uống rượu giải sầu, sầu càng sầu.

Hoàng Phủ Luật buông chén rượu, một phen cầm lấy ngọc hồ, trực tiếp hướng miệng đổ vào.

Tần Mộ Phong vội vàng đoạt lại ngọc hồ trong tay hần, thanh âm nghiêm khắc:

- Luật, đây không phải tác phong của ngươì. Trong lòng có cái gì không vui, nói ra!

Trong lòng hần, kỳ thật là có chút sáng tỏ.

Có thể làm cho Hoàng Phủ Luật không khống chế được như thế, trừ bỏ Ngọc Thanh, không có thứ gì khác.

Hoàng Phủ Luật mặt say lờ mờ mông lung, đôi mắt lạnh lùng tự giễu:

- Ta là xứng đáng! Ta đã sớm nên biết nàng không chịu tha thứ cho ta, nàng hiện tại không chịu trở lại bên người ta. Tất cả đều là do ta, lúc trước, ta làm nàng tổn thương quá sâu, ta đáng chết!

Chỉ thấy trong cặp mắt tối đen rõ ràng là không có men say.

Tần Mộ Phong nhìn, trên khuôn mặt tuần tú cũng có khó chịu. Hần không ngăn trở Hoàng Phủ Luật uống rượu nữa, mà là trầm giọng nói:

- Lúc trước chúng ta đều sai lầm rồi, là chúng ta hại chết nàng, là chúng ta không có bảo hộ nàng thật tốt. Chỉ hy vọng, hiện tại nàng có thể hạnh phúc.

Hoàng Phủ Luật không nói nữa, hần lại lấy chén rượu, đem rượu một ly lại tiếp một ly hướng đưa lên miệng uống vào, trong con người tất cả đều là đau xót.

Cuối cùng, hần đột nhiên đứng lên, bước nhanh hướng ngoài cửa đi.

- Luật, người đi đâu?

Tần Mộ Phong vội vàng theo sau.

- Đi tới nơi ta muốn đến.

Cước bộ hần không giảm, thân ảnh cao lớn tràn ngập cô tịch, lại trầm ổn ưu thương, rõ ràng không có một tia men say.

- Vương gia.

Tùy tùng phía sau hần vội vàng đuổi kịp.

Tần Mộ Phong đứng tại chỗ, tia lo lắng trong con người biến mất, lại nhiễm vẻ u sầu.

Hoàng Phủ Luật ra khỏi Y Hồng lâu, nhưng không có lên xe ngựa, mà là để cho tùy tùng mang đến một con tuần mã, vội vã hướng hoàng cung chạy đi.

Hần đi tới trước một cung điện tao nhã, đứng ở bên ngoài cung, lắng lắng nghe thủ khúc hần quen thuộc: Ngọc lê lạc.

Sau một lúc lâu, thân ảnh năm ngón tay không hề động, hần một mình ưu sầu vết thương lòng.

Trong bóng tối, không ai quấy rầy hần, không ai thương tổn hần, lẳng lặng, chỉ có chính hần.

Giống như tất cả, đều im lặng.

Hần nằm trên giường đá, rõ ràng cảm giác được ngực bị xé rách đau đớn, không ai biết hần mất đi Ngọc Thanh đã sợ hãi nhường nào, không ai biết hần đau.

Hần lẳng lặng nằm, cuối cùng cảm giác được khóe mắt có chất lỏng chảy xuống.

Không hề động, chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại, trên môi bạc run rẩy.

Đông.

Thanh âm một vật rơi xuống mặt đất.

Hần đột nhiên mở mắt ra, đôi chỗ phát ra tiếng vang rỗng:

- Ai?

Không ai trả lời hần, nhưng là có một trận tiếng bước chân bên ngoài chạy vội đi trong đêm tối đen yên tĩnh trong hắc động.

Thì ra đối phương có nội lực, khó trách hần vừa rồi không thể lập tức cảm giác được có người tiến vào.

Hần lập tức ngồi dậy, hướng nơi phát ra tiếng bước chân kia đuổi theo, thiên huyền tiên vừa rút ra, một thân mình kiêu ngạo rơi vào trong ngực hần.

Một mùi thơm của cơ thể quen thuộc tức khắc chui vào mũi hần, hần bỗng kéo sát người vào trong lòng, tiếng nói run rẩy:

- Ngọc Thanh!

Nữ tử có chút kháng cự giãy dụa, nàng là tuyệt đối không thể tưởng tượng được lại gặp nam nhân ở chỗ này, cũng tuyệt đối không nghĩ tới hần cũng tới nơi này.

Vì thế nàng có chút kinh hoàng, nàng dùng chương vận khí, giãy khỏi sự kiềm chế của hần.

Hoàng Phủ Luật lại một phen chuẩn xác cầm tay của nàng, từ phía sau gắt gao ôm nàng, dùng vòm ngực dày rộng đem nàng vây quanh, thâm tình khàn khàn giọng:

- Ngọc Thanh không cần đi, không cần rời đi khỏi ta được không?

Tiếng nói tràn đầy khẩn cầu cùng thống khổ.

Trái tim Ngọc Thanh bỗng mềm nhũn, đột nhiên rất tham luyến lồng ngực ôm ấp của hần. Nàng không giãy dụa, môi đẹp khẽ mở:

- Người uống rượu ?

Mùi rượu nồng đậm, tiếng nói của hần cũng rất rõ ràng, mang theo sự khêu gọi trong giọng, trong đêm trên chóc nàng.

Hoàng Phủ Luật kinh hi xoay thân thể của nàng lại, hần ôm sát vòng eo của nàng, tham lam hít lấy mùi thơm trên người nàng, ở bên tai nàng phả hơi thở:

- Ngọc Thanh, nàng rốt cục đã thừa nhận nàng là Ngọc Thanh! Nàng đã đến nơi này, chứng tỏ nàng còn nhớ rõ nơi này, nhớ rõ chúng ta đã từng. Ngọc Thanh, nàng quả nhiên là không quên.

Nói xong, hần bá đạo đem nàng chặn ngang ôm lấy, sau đó nhẹ nhàng đặt ở trên giường đá.

Ngọc Thanh trong đêm tối không nhìn rõ, lại rõ ràng cảm giác được đôi mắt lửa nóng của hần, tim đập dồn dập. Nàng lẳng lặng ôm hần, cảm giác tránh né. Nàng nhớ rõ hần đối nàng nói qua:

- Nàng nguyện ý vẫn như vậy cùng bốn vương không?

Cho nên, cuối cùng bởi vì tưởng niệm hần mà đến đây.

Cũng không nghĩ đến hần đã ở nơi này, vì thế trong một khắc đó, ở trước một khắc tất cả sắp chấm dứt, nàng cho phép chính mình tham luyến hơi thở của hần, tuy rằng là ngắn ngủi, tuy rằng là cáo biệt.

Hoàng Phủ Luật đem nàng đặt trên giường đá, chính mình cũng đi theo lên, sau đó hần dùng thân hình cao lớn từ phía sau tinh tế bao vây nàng, ở bên tai nàng bên tai khẽ nói:

- Ngọc Thanh, tha thứ cho ta, được không? Không cần gả cho Trạch, để cho ta yêu nàng, bồi thường cho nàng. Ngọc Thanh, không cần tàn nhẫn như vậy, không cần trừng phạt ta như vậy.

Ngọc Thanh ở trong lòng hần lẳng lặng rơi lệ, nàng cầm tay hần, nhẹ nhàng đặt ở thất lung của mình, sau đó mang theo nó hướng lên trên di động.

- Luật, không chỉ nói thôi, yêu ta.

Hoàng Phủ Luật hô hấp trở nên dồn dập, thanh âm càng thêm khàn khàn:

- Ngọc thanh?

Trong bóng tối, con người hần xuất hiện ngọn lửa hùng hực. Lúc này Ngọc Thanh mới là Ngọc Thanh hần ngày đêm nghĩ đến, nhu tình của nàng đã trở lại, làm cho hần có chút kinh hoàng.

Hần ôm chặt nàng, dùng môi mềm mại hôn lên thùy tai nàng, tay đặt trên thân mình nàng không hề động.

Ngọc Thanh khẽ nhích người, đột nhiên đem đôi môi run rẩy, giọng nói mang theo nghẹn ngào:

- Luật. Không chỉ nói, ta muốn lưu lại yêu thương của chàng.

Sau đó đôi tay nhỏ bé run rẩy xoa lồng ngực dày rộng của hần.

Hoàng Phủ Luật kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức vội vàng cũng đem thân thể mềm mại của nàng từ đặt ở trên hồ cừ, đôi môi lửa nóng yêu cánh môi của nàng, cùng với thân thể của nàng.

Sau một phen mây mưa, hần ôm lấy nàng nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Thánh chủ.

Sau khi mở mắt ra, bên người hần đã không có thân ảnh của nàng, chỉ có mùi thơm thân nhiên trên người nàng phiêu tán trong không trung.

Hần ôm hồ cừ nhanh chóng tiêu sái rời động, dưới trời đầy gió tuyết tìm thân ảnh của nàng.

Tuyết rất lớn, mặt đường trắng xoá đã không có dấu chân của nàng.

Hần một thân áo đơn đứng ở dưới làn mưa tuyết, nhìn trên hồ cừ tổ màu có máu xử nữ đỏ tươi, con người đau kịch liệt.

Thật lâu sau, hần hướng Phượng Hoa cung đi, cung nữ ngăn cản cước bộ:

- Khởi bẩm Tứ Vương gia, Hồng Ngạc mỹ nhân thân mình không thoải mái, hiện tại đang nghỉ tạm.

Hần đứng ở ngoài điện Phượng Hoa cung, lẳng lặng nhìn cửa điện nặng nề cách trở hần cùng nàng, con người vẫn đau kịch liệt như cũ.

Đêm qua nàng nhiệt tình như vậy, vội vàng như vậy, liễu lĩnh như vậy, giống như tất cả kích động nàng đều phải lưu cho hần, làm cho hần ở trong nhiệt tình của nàng say mê khó có thể tự kiềm chế, làm cho hần nghĩ đến nàng sẽ trở lại bên người hần.

Chỉ là hiện tại, cánh cửa này, ngăn trở không chỉ là thân mình hần, còn có lòng của nàng.

Thì ra nàng tính toán cuối cùng, vẫn là phải gả cho hoàng đệ.

Chỉ là, tất cả là vì cái gì?

Ngọc Thanh của hần, sẽ không là nữ tử tham luyến vinh hoa phú quý.

Mưa tuyết rơi đầy trời, gió lớn gào thét, làm hần không nghĩ được ra đáp án. Hần vẫn canh giữ ở ngoài Phượng Hoa cung, chờ nàng đi ra.

Cho đến khi bông tuyết bao trùm lên dấu chân hần, cho đến khi mặt đất lại trắng xoá, cửa điện nặng nề vẫn thủy chung không có mở ra.

Hắn đứng dưới gió tuyết, lạnh thấu, không chỉ có thân mình, còn có tâm cơ hồ cũng sắp lãnh buốt.

Lúc này, cửa điện đột nhiên phát ra một tiếng kêu, sau đó cung nữ đi ra.

Con người hần tức khắc sáng lên, nhìn thấy thân ảnh bên trong cánh cửa đi ra, lại ảm đạm xuống.

Người từ bên trong cánh cửa đi ra là Nhan Vân Tề, hần cũng không có mang theo tùy tùng, mà là chính mình mang theo y dược, vẻ mặt ưu sầu từ sau cánh cửa đi ra.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Luật trước cửa, con người hần lạnh nhạt rồi đột nhiên hiện lên đau kịch liệt, cung kính hướng hần thỉnh an:

- Tứ Vương gia.

Hoàng Phủ Luật con người cũng lạnh lẽo:

- Người tới nơi này làm cái gì?

Đối nam tử này, hần luôn có chút ghen tuông, bởi vì dù sao hần cũng là sư huynh Ngọc Thanh từng yêu, mà trực giác hần nghĩ nam tử này còn yêu Ngọc Thanh.

Nhan Vân Tề đứng thẳng dậy, hai mắt không nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng của Hoàng Phủ Luật, trầm ổn nói:

- Bẩm tứ Vương gia, Hồng Ngạc mỹ nhân bị bệnh nhẹ, vì thần đến chữa dược cho nàng.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Luật có ưu sầu, hần thu hồi địch ý đối Nhan Vân Tề, sốt ruột hỏi hần:

- Nàng rốt cuộc là bị bệnh gì? Vì cái gì lại đau? Có thể trị được không?

Hỏi xong câu này, mày kiểm hần nhíu lại, chẳng lẽ giải dược kia không chữa khỏi độc “Phệ tâm” của Ngọc Thanh?

Nhan Vân Tề thần nhiên liếc hần một cái, trả lời:

- Hồng Ngạc mỹ nhân là bởi vì mới trước đây trái tim chịu quá nhiều đau thương, cho nên mới có tâm tật này, cảm xúc quá lớn mới có thể phát tác. Vì thần đã vì Hồng Ngạc mỹ nhân phối chế ra thuốc chữa khỏi bệnh, chỉ cần Hồng Ngạc mỹ nhân kiên trì dùng trong hai tháng, có thể khỏi hần.

- Vậy sao?

Hoàng Phủ Luật mừng rỡ, vẻ lo lắng trên khuôn mặt tuấn tú tan dần đi.

Ngọc Thanh của hần, rốt cục đã được cứu rồi!

Nhan Vân Tề nâng con người lên, lạnh nhạt có vẻ không hiểu sự tình:

- Nhưng là nếu cảm xúc của nàng quá kích động, sẽ ảnh hưởng đến dược hiệu của thuốc. Tứ Vương gia nên để Hồng Ngạc một phần thanh tịnh mới tốt.

Lời này làm cho sắc mặt vừa mới chuyển biến tốt đẹp lên một chút của Hoàng Phủ Luật lại trở nên trầm trọng, hần tất nhiên là biết Nhan Vân Tề lời này là nói cho hần nghe.

Nhan Vân Tề đối Ngọc Thanh có ý muốn bảo hộ mãnh liệt làm cho hần ghen tuông vô cùng, hần trầm hạ khuôn mặt tuấn tú, lạnh nhạt nói:

- Người chỉ cần để ý làm tốt chuyện của thái y, mặt khác người không cần lo.

Nhan Vân Tề lẳng lẳng liếc hần một cái, cúi người:

- Vì thần đã biết, vậy vì thần trước tiên lui xuống.

Nói xong, đã hướng về phía gió tuyết mà đi.

Hoàng Phủ Luật nhìn bóng dáng hần trong màn mưa tuyết, mắt dần dần nheo lại.

Cuối cùng, hần lại liếc mắt một cái nhìn cánh cửa điện, cũng xoay người biến mất trong tuyết trắng.

Nữ tử nằm trên giường, mắt phượng nhắm lại, sắc mặt tái nhợt, cánh môi mềm mại mất hết huyết sắc, trên đôi mắt ướt đầm.

Hoàng Phủ Luật ngồi ở bên giường, bàn tay gặt gao nắm tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, đôi mắt ưu tư.

Đã nhiều ngày, Tổ Nguyệt đau đớn thường xuyên phát tác, cho dù hẩn cấp máu cho nàng, đau cũng không ngừng lại.

Vì thế hẩn lập tức phái người đem vị Miêu Cung y giả bắt đến, y giả kia ở trước gương mặt lạnh như băng của hẩn bị dọa đến sợ hãi rụt rè, chỉ nói:

- Đây là hiện tượng bình thường, bởi vì kim trướng tằm kia trưởng thành lên một chút, sẽ ở trong bụng hơi di động. Hơn nữa nó hiện tại đã quen khí huyết một người khác, tự nhiên ở trong bụng Nguyệt Vương phi có chút không chịu được. Cho nên hiện tại đây là thời điểm mấu chốt, có thể hay không đem nó dẫn ra, sẽ xem Nguyệt Vương phi có thể trụ được hay không.

Nhìn thấy Tổ Nguyệt mất hết huyết sắc, hẩn giận dữ, đem Miêu Cung y giả giam vào địa lao, nếu lời hẩn nói là thật, mới có thể tha cho cái mạng nhỏ của hẩn.

Bởi vì hẩn có chút sợ hãi sẽ hại Tổ Nguyệt.

Hẩn đã nói qua nhất định phải làm cho Tổ Nguyệt khỏe mạnh sống tốt, áo cơm không lo.

Đây là việc hiện tại duy nhất hẩn làm được cho nàng.

Hẩn chỉnh lại góc chăn cho Tổ Nguyệt, lẳng lặng đứng lên đi ra ngoài cửa.

Trong đại sảnh Vương phủ, đã có hai người chờ hẩn.

Hẩn đi vào tiền sảnh, mặt lạnh đảo qua mọi người, lạnh nhạt nói:

- Dám đến thân vương phủ của ta lần nữa, lá gan cũng không nhỏ!

Thính hạ bên trái lĩnh lệnh tiến lên ôm quyền cúi người:

- Tứ Vương gia, lần này đến đây đã quá rầy rỗi, là do tình thế bức bách. Chúng ta là phụng mệnh ân sư đến thỉnh cầu Tứ Vương gia có thể giúp một tay, sớm ngày diệt trừ Hồng Y ma giáo.

Hoàng Phủ Luật nhíu mắt lạnh lại:

- Vì sao hẩn không tự mình đến? Có phải là rất không có thành ý hay không?

Người phía dưới mồ hôi lạnh chảy ròng:

- Ân sư đã bị thương, là bị Hồng Y ma giáo gây thương tích.

Hoàng Phủ Luật mày kiếm nhíu lại, môi bạc mím chặt thành một đường thẳng tắp.

Lúc này người bên phải mở miệng:

- Vương gia, đoạn thời gian này vua và dân nhiều người bị trúng ‘ thất tâm tán ’ của Hồng Y thánh. Bọn họ sát hại bữa bãi thủ hạ của mình cùng nhân sĩ trong giang hồ, không thể chống đỡ. Vì thần sợ còn như vậy sẽ làm nhiễu loạn toàn bộ triều cương, hơn nữa hiện tại Thánh Thượng ngày đại hôn đã gần kề.

Mày kiếm Hoàng Phủ Luật lại nhíu lên, con ngươi thâm thúy nhấp nháy liệng hỏa, hẩn quát lớn:

- Vậy các ngươi hôm nay tìm bốn vương, là muốn để cho bốn vương tự mình đi trừ nã giáo chủ Hồng Y ma giáo kia?

Đôi mắt sang quắc nheo lại, lóe lên tia lạnh lẽo!

Thủ lĩnh bên trái lại ôm quyền:

- Tứ Vương gia, chúng tôi nghe nói Hồng Y thánh hiện tại nội tình rối loạn, hình như thánh chủ trước kia của Hồng Y thánh trở về thảo phạt lũ người mê muội ma giáo. Bọn họ đã có một ít bộ phận người quy thuận. Thì ra đại đồ đệ của Bạch Diệp Huyền là Cửu Tuyệt Linh, nàng một thân võ nghệ cùng chế độc thuật đều là một tay Bạch Diệp Huyền truyền thụ. Chỉ cần Bạch Diệp Huyền này xuất hiện trên giang hồ, liền có thể khắc chế Cửu Tuyệt Linh này. Chúng ta hiện tại có thể thừa dịp, đối bọn họ phản kích.

Con ngươi Hoàng Phủ Luật hung ác nham hiểm tràn đầy tia lạnh lẽo, suy nghĩ sâu xa.

Cuối cùng, nắm đấm hẩn vung lên, lạnh nhạt nói:

- Bốn vương sẽ sắp xếp tinh binh ra trợ giúp một tay, nhưng sau khi tất cả đã bình ổn, không được lại đến quấy rầy bốn vương!

Người bên dưới đại hỉ:

- Chuyện nửa năm trước là chúng thần lổ mắng, đệ tử kia đã bị Vương gia trừng phạt, chúng thần ghi nhớ giáo huấn lần đó, tuyệt không mạo phạm Tứ Vương gia lần nữa. Chỉ cần Tứ Vương gia lần này cùng chúng thần đồng tâm hiệp lực tiêu diệt ma giáo, người trong giang hồ chúng ta sẽ đối Tứ Vương gia vô cùng cảm kích.

Hoàng Phủ Luật mắt lạnh nhìn:

- Không tiễn.

Hắn không theo chân bọn họ so đo, bởi vì Ngọc Thanh của hắn đã trở lại, mà lúc trước là hắn phạm lỗi trước.

Hơn nữa, thân là Tứ vương gia, hắn không thể thờ ơ với tình hình trước mắt. Hắn không thể trở mắt nhìn con dân của mình bị Hồng Y thánh làm hại mà không nhúng tay vào.

Nhưng là.....

Mày kiếm hắn lại nhú vào thật sâu.

Nếu Bạch Diệp Huyền quả thực tái xuất giang hồ, vậy bà ta với Ngọc Thanh là quan hệ như thế nào? Ngọc Thanh đang bí mật hành động trong bóng tối tại Hồng y thánh, vậy nàng với Bạch Diệp Huyền là có quan hệ sao?

Hắn trầm tư ngồi ở ghế.

- Luật, trong người không thoải mái sao?

Tổ Nguyệt cầm khăn nhẹ nhàng chà lưng Hoàng Phủ Luật.

Nam nhân đưa lưng về phía nàng, tóc dài tỏa ra, bị nước thấm ướt, dính trên đầu vai hắn.

Lưng hắn dày rộng tinh trắng, nước da màu đồng quyến rũ, cơ thể cân đối, cao to rắn chắc, đầu vai dày rộng có vài vết sẹo.

Hắn đưa lưng về phía nữ tử, than nhẹ:

- Tổ Nguyệt, nàng mới khỏe lại, trở về nghỉ ngơi đi. Ta có thể gọi người hầu chà lưng cho được mà.

Tổ Nguyệt đưa ngón tay lên xoa nhẹ vết sẹo trên vai hắn, không để ý lời hắn, nhẹ nhàng nói:

- Luật, còn đau không?

Hoàng Phủ Luật nhìn đến vai mình, mới thấy mặt trước vết sẹo, khuôn mặt tuấn tú không tránh được xuất hiện vẻ ưu thương.

Đó là đêm ấy ở trong động, Ngọc Thanh dưới thân hắn lưu lại dấu vết.

Đêm đó trong động thật nóng bỏng, hắn khao khát đòi hỏi ngọc Thanh, mà Ngọc Thanh cũng nhiệt tình đáp lại hắn, bọn họ cơ hồ là điên cuồng thỏa mãn nhu cầu của nhau.

Chờ đi vào trong cơ thể Ngọc Thanh, thấy nàng vì đau quá mà kêu rên, hắn mới ý thức được cơ thể Ngọc Thanh bay giờ vẫn là xử nữ, nhưng hắn dừng không được.

Hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được, đêm đó trên miền chính là lời cáo biệt của Ngọc Thanh.

Nàng giao đêm đầu của mình cho hắn, nhưng bản thân lại phải quay về gả cho Hoàng đệ.

Nghĩ đến đây, vết thương nơi ngực hắn lại hung hăng bị xé rách.

Hắn đột nhiên đứng lên, mặc y phục, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Tổ Nguyệt lập tức giữ chặt hắn:

- Luật, chàng đi đâu? Ta chuẩn bị làm hoa hồng dấm chua ngư mà chàng thích ăn nhất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn có hờn dỗi.

Hoàng Phủ Luật quay đầu, mềm nhẹ:

- Ta hiện tại đi hoàng cung, nàng mới khỏe lại, nghỉ ngơi cho tốt đi.

Nói xong hắn phân phó tùy tùng nhanh chóng chuẩn bị ngựa, hướng cửa vương phủ mà đi.

Tổ Nguyệt đứng cô đơn ở cửa, trong mắt thấp thoáng ánh lệ.

Hắn một đường chạy như điên tới Phụng Loan cung.

Lúc này trong hoàng cung đã thấy được phần nào không khí vui mừng, nơi nơi giăng đèn lồng đỏ, nổi bật lên giữa màn tuyết trắng.

Hắn đứng ở cửa cung, đẩy cánh cổng nặng trĩu ra, lập tức thấy cung nữ đang đứng bên trong.

Hắn sắc mặt bình tĩnh, nhìn đến mẫu hậu một thân phụng phục cao quý, Hoàng Phủ Trạch ôm thắt lưng Ngọc Thanh đứng bên cạnh, cuối cùng là Nhan Văn Tề sắc mặt xám xịt.

Hắn cảm thấy không khí ở đây thực trầm trọng, mà cánh tay đang để ở thắt lưng Ngọc Thanh của Trạch cũng khiến hắn vô cùng chú ý.

Hắn lẳng lặng đi vào, sau đó là tiếng bấm báo của thái giám vang lên khiến mọi người nhìn về phía hắn.

Hoàng Phủ Luật nhìn Ngọc Thanh trong ngực Trạch, khuôn mặt nàng còn vương lệ.

Hắn vô cùng đau lòng.

- Luật nhi, sao con tới đây?

Đường thái hậu nhướn mắt phụng lên, cắt đứt ánh mắt nhìn chằm chằm Ngọc Thanh của hắn.

Hoàng Phủ Luật ngẩng đầu, lập tức bày tỏ ý định đến đây.

- Mẫu hậu, Hồng Ngạc không thể lấy Trạch.

- Ồ?

Đường thái hậu khoé mắt mang ý cười, mắt phụng khẽ động.

- Ai gia đang cùng Trạch thương lượng việc này. Luật nhi, con tới thật đúng lúc.

- Thái hậu.

Hoàng Phủ Trạch một bên nóng nảy, lên tiếng.

Đường thái hậu nhìn về phía quốc quân trẻ tuổi, mắt phụng lạnh lẽo:

- Ai gia vừa mới nói qua, nữ tử này chỉ là một vũ cơ, căn bản không xứng làm con dâu họ Hoàng Phủ ta, huống chi sẽ là mẫu nghi của một quốc gia, người này sẽ làm con dân trong thiên hạ chê cười, Hoàng Thượng.

- Thái hậu, Hồng Ngạc là nữ tử trăm yêu, không phải nàng trăm không lấy.

Hoàng Phủ Trạch ôm sát thắt lưng Ngọc Thanh, ngữ điệu dần dần trở nên kiên quyết. Trên khuôn mặt tuấn tú hơi tái nhợt nhiễm một chút tức giận.

Đường thái hậu nổi giận:

- Hoàng huynh của ngươi đã phản đối ngươi thú nàng, thiên hạ không có nữ nhân khác sao? Ngươi không nên thú hồ ly tinh này!

- Mẫu hậu!

- Thái hậu!

Huynh đệ Hoàng Phủ đồng thanh.

- Mẫu hậu, không cần nói Hồng Ngạc như vậy, nàng là nữ tử tốt. Nhi thần phản đối Trạch muốn lấy nàng, là bởi vì vì Trạch căn bản không thương nàng, mà nàng cũng không yêu Trạch.

- Phải không?

Đường thái hậu trong giọng nói lại một chút sương lạnh, đáy mắt phụng hoàn toàn là tức giận, bà hướng Hoàng Phủ Trạch, lạnh nhạt nói:

- Cho dù Hoàng Thượng yêu nàng, ai gia cũng sẽ phản đối Hoàng Thượng thú nàng!

Sau đó nàng không đợi Hoàng Phủ Trạch lên tiếng, rất nhanh đem ánh mắt chuyển hướng sang Hoàng Phủ Luật:

- Còn có Luật nhi, cho dù nàng ta cùng Tiêu Ngọc Khanh đã chết đi kia bề ngoài giống nhau, ai gia cũng quyết không cho phép người tiếp cận nàng! Bởi vì nàng căn bản là một hồ ly tinh mị hoặc lòng người!

- Mẫu hậu!

Hoàng Phủ Luật lần này rốt cục nổi giận, hần tiến lên vài bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm mẫu hậu ngày càng xa lạ:

- Mẫu hậu, vì sao luôn phải phản đối huynh đệ chúng ta yêu nữ nhân? Chỉ cần chúng ta yêu người nào, làm sao phải để ý thân phận địa vị của đối phương? Chỉ cần nàng một lòng yêu nhi thân, một lòng hướng về nhi thân, cần gì phải đi so đo thân phận, danh lợi?

Đường thái hậu sắc mặt xanh mét. Bà không để ý con thịnh nộ của Hoàng Phủ Luật, mắt lạnh quét về phía Ngọc Thanh trong ngực Hoàng Phủ Trạch, lạnh nhạt nói:

- Các người nghĩ nàng tiến cung là vì cái gì? Luật nhi, chẳng lẽ người không có phát hiện từ khi nàng xuất hiện ở bên người Hoàng Thượng, Hoàng Thượng liền nhiễm quái bệnh sao?

Hoàng Phủ Luật nhìn về phía Ngọc Thanh, trong lúc đó nàng mặt cười một mảnh đậm mạc, chỉ lẳng lặng để Hoàng Phủ Trạch ôm, không nói gì.

Nhưng Hoàng Phủ Trạch lại nói:

- Bệnh của trẫm cùng Hồng Ngọc không có quan hệ gì!

Hắn lạnh lùng nhìn về phía Đường thái hậu đang gây sự, con người âm lãnh:

- Bệnh này của Trẫm, có thể là phong hàn nghiêm trọng, cũng có thể là do người hữu tâm cố ý làm.

Đường thái hậu cười lạnh:

- Vậy cũng không phải là không đúng. Ai gia nhắc nhở người, thân là vua của một nước, không thể dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc như vậy! Sắc đẹp là một loại độc dược của dương gian. Ai gia nói đến như thế, các người nghe cũng tốt, không nghe cũng thế, tóm lại ai gia quyết không cho phép nữ nhân này tiến vào nhà họ Hoàng Phủ!

Nói xong, nàng liền đứng lên:

- Người tới, khôi giá hồi cung!

Sau đó để cho thái giám đỡ lấy, hướng ngoài điện đi.

- Nhi thân cung tiễn mẫu hậu (thái hậu)!

- Đát. Đát.

Một trận guốc gỗ thanh thúy gõ trên mặt đất dần dần đi xa, trong đại điện không khí vẫn trầm trọng.

Hoàng Phủ Luật đi đến trước mặt Ngọc Thanh, ánh mắt sáng quắc:

- Nói cho ta biết, nàng vẫn là cố ý phải gả cho Trạch?

Ngọc thanh nâng con người lên, khẽ cắn môi.

Nàng lẳng lặng nhìn con người đen chấp nhất của hắn, cánh môi mím lại, hai mắt ảm đạm, lại cuối cùng không nói ra bất kì lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Đoạn duyên.

Bên cạnh, Hoàng Phủ Trạch đem nàng bảo hộ, kéo vào trong lồng ngực, đối với Hoàng Phủ Luật lạnh nhạt nói:

- Từ ca, hôn sự của ta cùng Hồng Ngọc đã được định sẵn bảy ngày sau tiến hành, hoàng đệ hy vọng tứ ca có thể đến chúc phúc.

Hoàng Phủ Luật tay nắm chặt thành quyền, hấn liếc mắt nhìn hoàng đệ yêu thương nhất, đôi mắt thâm thúy không ngừng truy đuổi nữ tử đang trầm mặc, tiếng nói khàn khàn đau xót:

- Ngọc Thanh, nói cho ta biết. Nàng thật sự phải gả cho Trạch sao? Thật vậy chăng? Nàng ngày ấy rõ ràng phải...

- Dừng.

Nữ tử trầm mặc đột nhiên cất tiếng đánh gãy lời nói của hắn, nàng gắt gao nhìn hắn, ngữ khí kiên quyết:

- Hồng Ngạc ta từ nhỏ gia cảnh bần hàn, nhận hết cười nhạo. Hôm nay có thể được hoàng thượng sủng ái, Hồng Ngạc kiếp trước hẳn đã tu luyện nên mới được điểm phúc này. Hồng Ngạc gả cho hoàng thượng, không oán không hối hận!

- Chết tiết!

Trong con ngươi đen tối của Hoàng Phủ Luật tràn ngập lửa giận.

Hắn ôm lấy nữ tử nhu nhược kia, rống giận:

- Ngọc Thanh! Nếu nàng muốn quyền thế ta có thể cho nàng. Nàng muốn làm hoàng hậu, ta có thể vì nàng đòi lại cả giang sơn!

Sau đó sâu trong đôi mắt là đau đớn kịch liệt:

- Chỉ là Ngọc Thanh này không phải người. Ngọc Thanh của ta hy vọng cùng ta ẩn cư nơi núi rừng, bách niên giai lão, thân nhiên nhìn sự thế vô tranh...

- Tử vương gia!

Ngọc Thanh đánh gãy lời của hắn, khẽ cười lạnh, trong mắt rung rung lệ.

- Đó là Ngọc Thanh của người! Nhưng người không biết đứng trước mặt người hôm nay là Hồng Ngạc sao? Một thiếu nữ gia cảnh bần hàn khát cầu danh vọng. Hôm nay được hoàng thượng sủng ái, là Hồng Ngạc kiếp trước tu luyện mới có phúc khí. Có nữ tử nào không muốn làm hoàng hậu? Có nữ tử nào không hy vọng được hưởng vạn dân cúng bái? Hồng Ngạc đời này, ghét nhất là phải sống kham khổ! Tử vương gia, người hiểu chưa?

Nàng đem trán tới gần Hoàng Phủ Trạch, tiến vào trong lồng ngực hắn:

- Hôn nữa, đời này, Hồng Ngạc ngoài Trạch nguyện không kết phu thê!

- Ngọc Thanh!

Hoàng Phủ Luật đau tới tê tâm liệt phế, hấn vội vàng vờn tay, muốn đem nữ tử ôm vào trong lồng ngực mình, nhưng bị Hoàng Phủ Trạch ngăn cản lại:

- Tử ca, vì cái gì phải dây dưa không dứt với Hồng Ngạc chứ? Nàng sắp làm hoàng hậu của Trẫm!

Hoàng Phủ Luật tay dừng lại giữa không trung. Hắn mắt lạnh liếc nhìn hai người đang ôm nhau, gầm nhẹ một tiếng, tức khắc xoay người biến mất trong biển hoa tuyết.

Chờ thân ảnh hắn biến mất ngoài điện, kẻ luôn luôn giữ trầm mặc không lên tiếng Nhan Văn Tề lập tức đi tới, nâng vế mặt đang tái nhợt của nữ tử lên, nói:

- Thanh nhi, mau nuốt viên thuốc này vào. Tâm của người lại tái phát...

Sau đó đau lòng kéo nàng vào trong ngực, khuôn mặt tuấn tú ưu sầu không thôi.

Ngọc Thanh rốt cuộc không thể nén nhịn được nữa, lệ không ngừng rơi xuống trên khuôn mặt nàng.

Hoàng Phủ Trạch ở bên cạnh lo lắng nhìn nàng.

- Hoàng tẩu, chúng ta làm như vậy được không? Ta lo lắng người sẽ bị thái hậu phát hiện.

Ngọc Thanh sau khi nuốt viên thuốc, khuôn mặt của nàng dịu đi đôi chút. Nàng đứng thẳng thân mình, vẻ mặt kiên định:

- Cho dù phải chết, ta cũng muốn cứu cha ta.

- Chính là chúng ta cũng không biết người đem nhốt tiền bối tại nơi nào? – Hoàng Phủ Trạch khuôn mặt bỗng trở nên trầm trọng.

- Ta biết.

Lại một giọt nước mắt nữa rơi xuống.

Nếu không phải Lãnh Hương vụng trộm mang nàng đi, nàng cũng sẽ không biết lão yêu bà kia lại đối xử tàn nhẫn với phụ thân vô tội của nàng như vậy.

Hoàng Phủ Luật cười tuấn mã ở trong tuyết một đường chạy như điên. Hắn cũng không biết chính mình muốn đi đâu, chỉ biết cứ chạy như vậy, cứ đi như thế sẽ khiến ngực hắn dễ chịu hơn.

Hắn không hề tin Ngọc Thanh đã thay đổi, lại càng không tin mẫu hậu đối với Ngọc Thanh như vậy.

Chỉ là Ngọc Thanh nàng, cuối cùng không chịu giải thích với hắn, cuối cùng không chịu trở lại bên hắn, cuối cùng nguyên ý giả làm thê tử của Trạch.

Giờ phút này, lí trí hắn trở nên mông lung.

Hắn làm cho tuấn mã đang chạy vội chậm lại, lẳng lặng ở trong rừng tuyết bước đi thong thả.

Hắn thở hổn hển, trong đầu dần dần hiện lên khuôn mặt của nàng.

Nàng, vẫn luôn lặng im như vậy.

Khi nàng nói với hắn, trên gương mặt tựa hồ không hề có hạnh phúc, giống như nàng cố ý che lại đau đớn trong lòng.

Ngọc Thanh, nàng không nói thật với hắn!

Nàng cùng Trạch, tựa hồ muốn gạt hắn chuyện gì đó.

Hắn nhớ tới gương mặt mẫu hậu bỗng trở nên phẫn nộ, chẳng lẽ việc này cùng mẫu hậu có liên quan?

Mà mẫu hậu vẫn luôn là người coi trọng danh lợi, có thể là liên quan tới danh môn của người.

Hắn, từ nhỏ đã chứng kiến cảnh mẫu hậu cùng các mẫu phi ở trong cung tranh đấu, chính mắt nhìn thấy mẫu hậu làm thế nào từng bước, từng bước đi lên ngôi vị, như thế nào có thể quyền khuynh hậu cung!

Mẫu hậu là người có ý chí sắt đá, lạnh lùng, nhưng dù sao cũng rất quan tâm hắn.

Lúc hắn buông tha ngôi vị hoàng đế, mang theo Tổ Nguyệt cam tâm tới Thân vương phủ rộng lớn, mẫu hậu ban đầu có vài câu oán hận, sau đó không lâu cũng không hề nhắc tới, tĩnh tâm ở hậu cung ăn chay niệm phật.

Chỉ là, một thời gian sau, không biết vì sao mẫu hậu lại trở thành người gây sự?

Hắn nhướn mày kiểm lên, nhìn phương trời xa xa..

Tuyết nhuộm trắng cả không gian, trí óc mơ hồ, mông lung.

Mà trên cánh đồng đầy tuyết phủ, có hai thân ảnh màu đỏ nhẹ nhàng phi thân qua, hướng bên trong thành mà đi.

Các nàng thân ảnh nhẹ như chim yến, mũi chân điểm nhẹ trên mặt tuyết, giống như hai hồng điệp hướng bên trong thành mà bay đi.

Ba...

Nhánh cây cuối cùng không chịu nổi tuyết đọng, lên tiếng cắt đứt gánh nặng bấy lâu nay....

*

Trên lưng ngựa trầm tư, Hoàng Phủ Luật nhìn qua, nhìn hướng hai điểm đỏ kia biến mất, đôi mắt nhắm lại.

Ngay sau đó, hắn giục ngựa đuổi theo.

Hướng các nàng đi là Y Hồng lâu.

Khi hắn tới trước cửa Y Hồng lâu mới phát hiện, trong lâu thực sự rất tĩnh lặng.

Hắn xuống ngựa đi vào, rồi đột nhiên phát hiện trong nội thất, trên mặt đất toàn khách rượu đã chết, sắc mặt xanh trắng.

Hắn kinh hãi, vội vàng hướng sau viện mà đi.

Phía sau viện, Tàn Mộ Phong cùng Lam Tâm Mị đang cùng một đám thánh đồ Hồng y thánh giao đầu. Mà trong phòng hoa khôi Phi Tuyết có ba hồng y nữ tử, phá cửa sổ mà ra.

Ba nữ tử kia bay lên nóc nhà, tài trí có thể thấy được một trong số đó có một hồng y nữ tử mặc y phục kim phượng, một thân lệ khí!

Mặt khác hai hồng y kia, có một là Ngọc Thanh!

Chỉ thấy hồng y nữ tử kim phượng kia nói:

- Hai kẻ phản đồ các ngươi, nhiều lần phá hư chuyện tốt của ta. Hôm nay bản thánh chủ tự mình đến diệt trừ các ngươi, dám phản đồ Hồng Y Thánh!

Nói xong, trong tay áo đột nhiên xuất hiện hai mảnh hồng lăng (lụa đỏ), sắc bén như gió lao về phía hai hồng y nữ tử.

Hai hồng y nữ tử giờ kiếm tránh đi, đánh trả, lại bị hồng lăng kia nhè nhẹ quấn quanh, khó có thể xuất chiêu.

Hoàng Phủ Luật mắt lạnh nhìn hai mắt của nữ tử đang che mặt kia, có cảm giác có chút quen mắt.

Phút chốc, Hoàng Phủ Luật đôi mắt tối sầm lại, thấy nữ tử cao gầy kia trốn tránh không kịp, bị hồng lăng đánh cho rơi xuống.

Hắn vội vàng phi thân tới tiếp lấy thân thể của nàng, khẽ kêu lên một tiếng:

- Cẩn thận.

Sau đó đem nàng vững vàng ôm xuống mặt đất.

- Không thể ngờ được lại có kẻ tới chịu chết!

Kim phượng hồng y quát một tiếng, hồng lăng ngoan tuyệt hướng Hoàng Phủ Luật tiến tới.

Hoàng Phủ Luật đẩy thân thể nữ tử ra, rút nhuyễn tiên trên người, cuốn lấy hồng lăng sắc bén kia, hắn cười lạnh:

- Không thể tưởng tượng được giáo chủ rút đầu rút đuôi bấy lâu nay rốt cuộc cũng lộ diện. Bỏn vương hôm nay có thể cùng ngươi ăn đền oán trả, hồng y thánh chủ muốn dồn bỏn vương tới chỗ chết!

Nói xong, đã bay lên nóc nhà, nhuyễn tiên giống như xà, chường lực vận khí, không ngừng giao chiến với hồng lăng.

Hoàng Phủ Luật con ngươi trở nên hung ác, nham hiểm:

- Bị ngươi nhiều lần ám sát bỏn vương như vậy, tất nhiên ta không thể không đáp lễ!

Nhuyễn tiên trong tay vẫn là không chút lơ lửng, hướng thẳng tới bàn tay đang sử dụng hồng lăng kia.

Hồng y thánh chủ lui về phía sau vài bước, con ngươi đột nhiên hiện lên một tia cười âm hiểm.

Nàng vung tay áo lên, một cỗ hương khí ngênh diện mà đến.

Nàng đắc ý cười duyên:

- Lúc này huyết vị trên người ngươi bởi vì vận công đều bị mở ra, chỉ cần ngươi thoáng hít vào một ít “nhuyễn cốt tán” của ta, sẽ phải sống không bằng chết! Ha ha ha.

Nói xong tay áo dài vung lên, lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Luật một cái, sau đó mang theo thánh đồ của nàng tức khắc biến mất trong màn đêm.

Hoàng Phủ Luật đích xác do trốn tránh không kịp, hít vào một chút.

Hắn phi thân nhảy xuống, rồi đột nhiên cảm thấy máu trong cơ thể kịch liệt sôi trào, xương cốt bủn rủn, suýt chút nữa không chống đỡ được thân mình.

Hồng y nữ tử cao gầy vội vàng đỡ lấy hắn, người hồng y còn lại bước nhanh chạy vào phòng Phi Tuyết.

Tần Mộ Phong đi tới, trên chiếc áo ngân bào có một chút dấu vết do kiếm gây ra.

Hắn vẻ mặt ưu sầu:

- Luật, cảm giác như thế nào? Nữ nhân chết tiết kia, chỉ biết sử dụng ám chiêu. Lần này bọn chúng tựa hồ quá nóng nảy, nên mới trực tiếp thích sát Y Hồng lâu.

Sau đó chuyển hướng tới nữ tử bên cạnh Hoàng Phủ Luật:

- Thương thế của ngươi đỡ chưa?

Nữ tử âm đạm cười, đáp:

- Ta không sao. Chỉ là tỷ muội ta lần này liên lụy Tần đại ca. Thì ra Tần đại ca sớm biết thân phận của Phi Tuyết. Nếu hôm nay không phải Tần đại ca tương trợ, Phi Tuyết muội muội chỉ sợ sớm bị ma nữ kia bắt đi.

Tần Mộ Phong nhìn cặp mắt quen thuộc kia, thích ý đàm tiếu:

- Một tiếng Tần đại ca này thực thân thiết. Cũng từng có nữ tử thích gọi ta như vậy, chỉ là nàng đã...

Hắn bực môi khề nhếch, thần nhiên liếc mắt Hoàng Phủ Luật đang theo dõi gắt gao, sau đó không hề nói thêm gì, mà là mang theo Lam Tâm Mị hướng phòng Phi Tuyết mà đi.

Hồng y nữ tử lẳng lặng nhìn bóng dáng hắn, con mắt trong suốt tràn đầy cảm kích.

Cuối cùng, nàng từ trong vạt áo lấy ra một viên dược hoàn, đưa đến trước mặt Hoàng Phủ Luật:

- Mau nuốt nó vào, trước có thể chế trụ độc tính của nguời.

Hoàng Phủ Luật gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt thân thiết kia, yên lặng tiếp nhận dược hoàn nuốt vào.

Vừa muốn nói chuyện, lại đột nhiên cảm giác trong ngực một trận khí huyết cuộn cuộn, sau đó cổ họng thấy vị ngọt, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Nữ tử mày liễu nhăn lại, vội vàng điểm trụ hai huyệt Tuyền Dĩnh cùng huyệt Bách Hội. Vỗ về lưng hắn đi vào trong nhà phòng.

- Ta dùng nội công bức độc này cho nguời. Độc này cần lập tức bức ra, nếu để muộn, nguời nhất định sẽ sống không bằng chết.

Nàng đậm nói, ý bảo hắn ngồi xuống trên giường.

Hoàng Phủ Luật ôm ngực, lẳng lặng ngồi trên nhuyễn塌.

Hắn hai mắt sáng quắc nhìn nàng, thực hy vọng nàng có thể cởi xuống cái khăn che mặt, không cần trốn tránh hắn như vậy.

Nhưng cuối cùng hắn cái gì cũng chưa nói, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhịn xuống sự khó chịu trong cơ thể.

Nữ tử ngồi ở phía sau hắn, song chường dán tại lưng hắn, vì hắn mà vận công bức độc.

Khoảng một canh giờ sau, nàng chậm rãi thu hồi nội lực, trên trán đầy mồ hôi.

- Nguời nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không có việc gì.

Đôi mắt trong suốt của nàng đã khôi phục vẻ trong trẻo, lạnh lùng, lời nói vừa dứt, đã muốn xoay người bước ra khỏi phòng.

Hoàng Phủ Luật đưa tay giữ chặt nàng lại:

- Ngọc Thanh, nàng cùng Bạch Diệp Huyền rốt cuộc có quan hệ gì? Vì sao nàng lại biết nội công tâm pháp của bà ta? Nàng vừa rồi chính là dùng loại nội công này bức độc cho ta.

Hồng y nữ tử vung tay lên, dứt ra khỏi đôi tay hắn, lạnh lùng nói một câu:

- Ta đã bức độc hương ra cho nguời, nguời nên dưỡng thương cho tốt, không cần lại xen vào việc của người khác!

Sau đó bước nhanh về phía trước, rất nhanh phi thân ra cửa, thân ảnh tức khắc biến mất ngoài cửa.

- Ngọc Thanh!

Hoàng Phủ Luật nào có tâm tư nghỉ ngơi, hắn chống thân mình suy yếu lên, sau đó chậm rãi đi tới phương hướng mà nàng vừa biến mất.

Cho tới khi đến phòng của Phi Tuyết, Tần Mộ Phong về mặt ưu sầu nói cho hắn ba vị hồng y nữ tử đó đã rời đi rồi, chỉ lưu lại câu nói hắn không nên có chấp đây đưa như thế.

Hắn chỉ có thể nhìn bầu trời đêm, đôi mắt chỉ có ưu thương vô hạn.

Duyên, thật sự đã tận?

*

Y Hồng lâu bị Hồng Y Thánh tới giết nhiều khách rượu như vậy, nên tạm thời đóng cửa không thể tiếp tục kinh doanh.

Tần Mộ Phong cho hoa nương trong lâu trở về quê, phân phát ngân lượng, mang theo Lam Tâm Mị trở về Diệp Lạc sơn trang, rất ít khi trở lại trong thành. Nghe nói mở ra vài trang trại, chuyên nuôi tỳ mã(ngựa).

Mà Hoàng Phủ Luật từ đêm hôm đó, ở trên giường tỉnh dưỡng mấy ngày, thân mình mới dần dần khôi phục nguyên khí. Tổ Nguyệt luôn luôn ở bên cạnh cẩn thận chiếu cố hắn, ngày đêm không rời.

Hắn nhìn bóng dáng Tổ Nguyệt bận rộn, càng thêm cảm thấy áy náy không thôi.

Nữ tử này, nàng và hắn, nên làm sao cho phải đây?

Tổ Nguyệt xoay người, nhìn thấy hắn đã tỉnh, đôi mắt mang theo ý cười, nàng trên tay ôm một bộ lễ phục màu đỏ được thêu hình mẫu đơn bên trên đi tới, nói:

- Luật, chàng xem, lễ phục này có đẹp không? Là Thánh Thượng ban cho để mặc trong hi yển. Ngày mai chính là ngày tốt của Hoàng thượng. Nghe nói hoàng muội bộ dạng rất giống Ngọc Thanh muội muội. ...

Hoàng Phủ Luật sắc mặt khẽ biến, hắn không nói gì, lập tức đứng dậy, rất nhanh mặc y phục hướng ngoài cửa mà đi.

- Luật, chàng muốn đi đâu? Thân mình của chàng còn chưa bình phục. – Tổ Nguyệt lo lắng hỏi.

- Vào cung gặp mẫu hậu.

Hắn không quay đầu lại, thân ảnh cao lớn tức khắc biến mất sau khúc hành lang gấp khúc.

Không lâu sau, hắn một đường bước nhanh tới rồi Phụng Loan cung.

Nhưng vị công công đứng hầu trước cửa nói với hắn, thái hậu đang nghỉ tạm, không gặp bất luận kẻ nào.

Xem ra, hôn sự này tới đây đã định, ngay cả mẫu hậu cũng không xen vào nữa.

Vì thế hắn lại đi tới Phụng Loan hậu hoa viên, phát hiện hoàng đệ Hoàng Phủ Trạch cùng tổ y nữ tử dưới tàng cây đang thưởng mai, thập phần thích ý, ẩm áp.

Hắn không đợi công công truyền, bước nhanh tới, con người hàm chứa lửa giận, toàn thân bao phủ băng lãnh.

- Hoàng thượng, Tử vương gia tới. – công công bên người Hoàng Phủ Trạch nhẹ giọng bẩm báo.

Hoàng Phủ Trạch cùng tổ y nữ tử đồng thời xoay người, Hoàng Phủ Trạch nặng nề hô một tiếng:

- Tử ca.

Tổ y nữ tử đứng cạnh chỉ lặng lẽ nhìn hắn, không thi lễ cũng không nói gì.

Hoàng Phủ Luật nheo mắt lại, hai mắt sáng quắc, trầm giọng nói:

- Hai người các người rốt cuộc có chuyện gì gạt ta? Nói cho ta biết! Trạch, ta không tin người lại yêu thương Ngọc Thanh.

Sau đó hắn đột nhiên kéo Lãnh Hương áo lam đứng phía sau Hoàng Phủ Trạch, quát:

- Người rõ ràng yêu chính là nữ tử này! Vì cái gì còn muốn thú (cưới) Ngọc Thanh? Vì cái gì?

Hắn đem đôi mắt sâu thẳm tới gần tổ y nữ tử vẫn đang trầm mặc, con người bắt đầu đau đớn kịch liệt.

- Ngọc Thanh, nàng rõ ràng còn yêu bổn vương! Vì cái gì phải gả cho Trạch? Nàng là vì báo ân Bạch Diệp Huyền nên mới làm Hồng Ngọc? Nhưng mà, nàng vì cái gì nhất thiết phải gả cho Trạch? Vì cái gì?

Hắn rống giận, giống như một con dã thú đang bị thương.

Tổ y nữ tử ngẩng đầu nhìn hắn, sâu trong đôi mắt đẹp có thống khổ, trong tâm có điều bất đắc dĩ cùng với u sầu nồng đậm. Đôi mắt hàm chứa lệ, cắn mạnh vành môi, không chịu nói đôi lời.

Hoàng Phủ Luật nhìn nàng, cảm giác mình sắp bị nữ tử này tra tấn tới phát điên mất.

Hắn xiết chặt bả vai của nàng, đôi mắt sâu thẳm:

- Ngọc Thanh, hủy bỏ hôn sự này, theo ta đi. Ta mang nàng tới một nơi không có ai biết tới, chúng ta ẩn cư, chúng ta lưu lạc thiên nhai, làm một đôi thần tiên quyến lữ. ...

Nữ tử lệ rớt cuộc cũng rơi xuống:

- Chỉ là, người buông được Mạnh Tổ Nguyệt của người sao?

Một câu nói này đánh thẳng vào trái tim Hoàng Phủ Luật. Hân hoi do dự, sau đó kiên định nói:

- Cả đời này, Hoàng Phủ Luật ta chỉ có một nữ nhân duy nhất là Tô Ngọc Thanh nàng. Tô Nguyệt nàng, ta chỉ có thể chiều cổ nàng ấy, không thể yêu...

Nữ tử nước mắt ngừng rơi, dựa vào trong lòng Hoàng Phủ Trạch:

- Nói điều này cũng giống như trước đây. Ngày mai là đại hi của ta cùng Hoàng thượng, hy vọng có thể được tứ ca tới chúc phúc.

Hoàng Phủ Trạch ôm sát nàng, nhìn về mặt thống khổ của Tứ ca, trầm giọng:

- Tứ ca yên tâm, hoàng đệ ta nhất định sẽ khiến cho Hồng Ngạc hạnh phúc. Ngày mai mặc kệ phát sinh chuyện gì, thỉnh tứ ca nhớ rõ, ta cùng Hồng Ngạc vẫn luôn là nhân thân của tứ ca.

Lúc này Hoàng Phủ Luật sắc mặt trở nên xanh mét, nắm tay hân xiết chặt lại, kêu răng rắc.

Tâm, càng thêm đau đớn.

Lời Hoàng Phủ Trạch nói không ngừng quanh quẩn bên tai hân.

Trạch nói hân cùng Hồng Ngạc là nhân thân của hân, những lời này Trạch tỏ rõ ý niệm muốn giữ lấy Ngọc Thanh!

Qua ngày mai, hân cùng Ngọc Thanh sẽ kết thành phu thê, thành hoàng muội của Hoàng Phủ Luật hân!

Thanh âm này, quả thật nghe rất chói tai.

Giống như một dã thú bị thương, hân gầm nhẹ một tiếng, bước nhanh hướng ngoài cung mà đi.

Bóng dáng này, là đau đớn cùng tuyệt vọng.

Lại không biết, nữ tử phía sau lưng hân, đang nhìn theo hân đầy tuyệt vọng.

Bởi vì đau xót, hân đã bỏ qua câu nói ẩn ý của Hoàng Phủ Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Sinh ly tử biệt.

Đại hi của hoàng cung, toàn bộ kinh đô pháo đốt đầy trời, trên nền tuyết trắng đầy những mảnh đồ pháo vụn, tiếng trống, tiếng chiêng, hi nhạc chúc mừng, trong đường hoàng thành liên miên không dứt.

Kiều hoa tân nương có mười hai trai tráng khiêng, mảnh lụa đỏ phiêu động, thấp thoáng thấy sườn nhan của tân nương.

Phía sau kiệu hoa có hai cung nữ cầm lẵng hoa hồng, bàn tay nhỏ bé vung lên, vẻ mặt vui mừng tung cánh hoa, đội ngũ tấu nhạc không ngừng thổi hi khúc, sau cùng là một số cầm y vệ theo sau.

Ngày đại hôn của Hoàng thượng vào năm mới, lại thêm vui mừng vài phần.

Trong kiệu, tân nương từ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không có chút vui mừng nào, con người nhìn về phía trước, không rõ tiêu cự.

Da trắng như bạch ngọc, hi phục đỏ thắm, cao quý, mỹ hoặc, kiêu diễm, lại ẩn lộ ra hàn khí bi thương.

Khăn tay trong tay nàng nắm gấu gao, mười ngón tay nhỏ và dài, khung xương cân xứng, đang xiết chặt khăn lụa trong tay.

Hi kiệu hạ xuống trước đại môn hướng vào hoàng cung. Y phục mắng bảo, Hoàng Phủ Trạch đi đến trước cổng, bên cạnh có văn võ bá quan mặc triều phục, đi tới nghênh đón Hoàng hậu tương lai.

Thế nhưng, thân ảnh cao lớn vĩ ngạn quen thuộc đó không tới.

Đường thái hậu ngồi trong đại điện, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt trầm xuống.

Hoàng Phủ Trạch vén rèm kiệu lên, đỡ tay tân nương đi tới chính điện.

Hai người nhìn nhau, trên mặt đều có trầm trọng, lo lắng.

Bọn họ chậm rãi hướng đại điện mà đi, phía sau là văn võ bá quan vẻ mặt mang đầy ý cười theo sau.

**

Phượng Loan cung.

Hai thân ảnh nhẹ nhàng kích động tiến lên, một trận chướng phong, cung nữ thái giám canh giữ tại cửa điện đều ngã xuống, bất tỉnh hôn mê.

Bọn họ dễ dàng thuận thực tiến nhập vào tẩm cung. Nhíu mi, chướng phong đánh tới, cung nữ hạ nhân trong tẩm cung đều ngã xuống.

- Tuyệt, những cung nữ này không phải người của Hồng Y thánh. – một trong hai nữ tử mở miệng.

Phi Tuyết nhíu mi:

- Nơi này cung nữ tựa hồ như đã đổi qua, thực kì quái.

- Thừa dịp lão yêu bà không ở đây, chúng ta nhanh chóng tới phòng tối!

Người nói lúc này rõ ràng là Lãnh Hương. Chỉ thấy nàng thuận thực xoay nghiêng mực, vừa mới dịch chuyển, kia đằng sau nhuyễn thấp bỗng có tiếng động, xuất hiện một đạo bên trong, có cầu thang dẫn xuống dưới.

Các nàng nhẹ nhàng đi vào, Phi Tuyết nói nhỏ:

- Đợi ta đi ứng phó thánh đồ này, Lãnh Hương ngươi đi cứu phụ thân của tỷ tỷ. Chúng ta nên mau một chút, tỷ tỷ hội hợp với chúng ta tại Phượng Hoa cung.

- Được.

Lãnh Hương thuận thực đi về phía một đạo, sờ soạng mà đi.

Xuyên qua một đạo tối đen, trước mắt liền xuất hiện một khoảng không gian sáng ngời.

Đây là một gian mật thất âm hàn, trên thạch bích cắm đầy đuốc, giống như có người vừa mới ghé qua.

Có một bộ bàn bích ngọc đặt ở giữa gian, trên ghế khắc họa tiết hoa mẫu đơn màu đỏ, đẹp dễ lộ ra vẻ âm hàn. Dưới thạch đỉnh là lửa cháy hừng hực thiêu đốt, tản ra một loại ác khí, sâu trong mật thất là có một đầm hắc thủy, sâu không thấy đáy, phiếm hàn quang.

Tất cả đều âm trầm, nhưng không hề thấy có một thánh đồ nào.

Ai nữ tử thoáng chốc cảm giác dưới chân đều là lạnh lẽo.

- Mặc kệ thứ đó, chúng ta cứu tiên bối quan trọng hơn.

Lãnh Hương nhíu mi thật sâu, thuận thực đem chốt mở trên thạch bích quẹo trái ba vòng.

Ầm ầm

Tiếng cửa đá chuyển động vang lên khắp thạch thất.

Phía trong thạch thất là nơi che tạo độc dược. Đủ mọi màu sắc, kích cỡ, có độc phấn, độc thủy, dược hoàn, hàn quang thay đổi liên tục.

Có một lão giả đang nằm trên giường đá, không hề nhúc nhích, mí mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch.

- Còn có hơi thở.

Lãnh Hương thăm dò hơi thở của người đó, hơi chút vận khí, đem thân thể lão giả khiêng lên vai, hướng bên ngoài chạy vội,

- Tuyệt, chúng ta mau rời đi nơi này.

Phi Tuyết vội vàng đi theo phía sau nàng, cẩn thận nhìn chăm chú vào động tĩnh bốn phía.

Chỉ là khi các nàng đã ra ngoài thạch thất thuận lợi, vẫn không hề thấy nửa điểm tung tích của Hồng Y Thánh.

Các nàng không khỏi áp chế trong lòng nghi hoặc, mang theo lão giả hướng Phụng Hoa cung nhanh chóng bay đi.

Giờ phút này, trong Long Hiên cung đang trở nên náo loạn.

Mọi người tuyệt đối không thể ngờ được, chính là hôn sự đang tiến hành đến một nửa, tân nương tử đột nhiên vén khăn trùm đầu lên, đem chủy thủ trong tay áo hướng tới thái hậu đang ngồi trên đại điện.

Sau đó, tân nương tử cởi bỏ mũ phượng, mắt lạnh đảo qua bốn phía, ở trước mặt bao nhiêu người phi thân nhảy ra ngoài đại điện.

Mà vừa mới chạy tới, Hoàng Phủ Luật, đem tất cả thu vào đáy mắt.

Đêm qua, hắn ở Tịch Lạc Viên uống rượu một đêm, mắt say lơ đãng, thần trí mơ hồ. Hắn rõ ràng nghe được nhạc thanh hi sự ở trên đường.

Tâm, xé rách đau đớn, nhưng cũng khiến hắn tỉnh lại trong men rượu.

Trình Tuấn vừa mới báo lại cho hắn, nói là Hồng Y Thánh còn lại một nửa giáo đồ không chịu quy thuận đột nhiên hôm nay hoảng hốt hướng Thương Châu mà đi.

Bọn họ đang cực lực đuổi giết ai đó.

Hắn nghe được tin này, trong lòng bỗng nảy lên tia hy vọng.

Chỉ cần Hồng Y Thánh không hề nguy hại đến nhân gian, hắn có thể cùng Ngọc Thanh sống những ngày thanh tịnh.

Vào thời khắc Ngọc Thanh xuất hiện trước mặt hắn, hắn đã ném trái qua tư vị mất đi nàng, sao có thể trở mặt nhìn nàng gả cho người khác.

Cho nên hắn hạ quyết tâm, đi tới hoàng cung.

Cho dù phải kháng chỉ, hắn cũng muốn mang Ngọc Thanh đi.

Chỉ là, hắn về mặt nóng nảy đuổi tới Long Hiên cung, đập vào mắt là Ngọc Thanh một thân hi phục đỏ thắm đem chủy thủ hung hăng hướng mẫu hậu của hắn!

Một khắc kia, trái tim hắn như ngừng đập, toàn thân máu đều như đông lại, một thân lạnh lẽo.

Nếu được, hãy đem chủy thủ kia cắm trên ngực của hắn!

Hắn nhìn hồng y của nàng bay lên trong gió tuyết, ngực giống như đang chảy máu.

Chủy thủ cắm ở trước trái tim mẫu hậu, không đến một chút nữa, rất sâu.

Nếu không phải cầm máu đúng lúc, thái y tới cũng nhanh, mẫu hậu có thể đã ngừng hô hấp.

Hắn đem mẫu hậu giao cho cung nữ chiếu cố, liếc mắt một cái thật sâu về mặt xin lỗi của Hoàng Phủ Trạch, tức khắc phi thân đuổi theo hồng y kia.

Thời điểm hắn đuổi tới nàng, nàng cầm kiếm che ở trước mặt hắn, mà phía sau thân thể của nàng, có thân ảnh mấy người dần dần biến mất ở trong màn tuyết trắng.

- Vì cái gì phải làm như vậy?

Hắn đứng dưới trời tuyết rộng to, nhớ lại lời Trạch nói hôm qua.

Thì ra nàng gả cho Trạch là vì muốn ám sát mẫu hậu của hắn!

Chỉ là, vì cái gì?

Con người hắn tràn đầy đau xót cùng không tin nổi, gió lạnh quất tung mái tóc dài của hắn.

Hai mắt hắn mê loạn, hắn nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, lui về phía sau từng bước, vết thương đầy người.

Ngọc Thanh nhìn hắn, hai mắt rung rung, thống khổ đầy mặt.

- Ta.

Nghẹn ngào, không thốt nên lời, tóc dài phất qua gương mặt phù dung của nàng, thê lương thành sương.

Nàng không nói lại, mà xoay người phi thân về phía trước.

Nàng đi đến sông Ngọc Hà, nước sông Ngọc Hà chảy cuộn cuộn giữa trời giá rét, dù nước sông đông lạnh cũng không ngăn được bước chân của hấn.

Dòng nước cuộn cuộn chảy xiết, rống giận rung trời, đó là khí phách của hấn.

Bên bờ sông, nàng một thân hồng y đứng dưới trời gió lạnh, gió lớn gào thét thổi bay mái tóc dài đến thắt lưng của nàng, phất qua hai má của nàng.

Hấn đứng ở xa, chỉ nhìn nhìn thấy thân ảnh thê lương kia.

Trong thống khổ đột nhiên xuất hiện một tia bối rối.

Ngọc Thanh bỏ lại kiếm trong tay, một bước hướng bờ sông đi, sau đó, nàng quay đầu, thân nhiên cười, nước mắt tràn đầy trên mặt:

- Luật, thực xin lỗi.xin chàng nhất định phải bảo trọng.

Một thân hồng y phiêu phiêu, nàng thả người nhảy vào sông Ngọc Hà.

- Khôngggggggg!

Tâm Hoàng Phủ Luật đột nhiên co rút một trận đau đớn, hấn bước nhanh tiến lên, thân mình gục trên mặt đất phủ đầy tuyết, lại chỉ kịp bắt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng.

- Vì cái gì muốn ám sát mẫu hậu của ta? Vì cái gì phải làm như vậy? Vì cái gì một lần nữa rời ta mà đi? Vì cái gì?

Hấn rống lên, hai tay vội vàng kéo thân mình nàng vào trong vách núi đen, trong con ngươi tất cả đều là thống khổ.

Ngọc Thanh nhẹ nhàng cười, lệ không ngừng rơi thành chuỗi:

- Luật, bởi vì đây là mệnh của ta, bởi vì ta yêu chàng. Luật, sống tốt cùng Tổ Nguyệt.

Giã tay hấn ra, nàng một thân hồng y, sắc đẹp như hồng điệp, nhẹ nhàng bay xuống dòng chảy sông Ngọc Hà cuộn cuộn.

Nhưng chỉ một hành động đó, lời nói đó cũng làm tâm hấn vụn nát.

- Không!

Năm năm sau.

Thiên Trạch năm thứ năm, ba mươi quân đến mừng long tử, tiêu diệt giáo chủ Hồng Y ma giáo để dân chúng an bình là đại hỷ sự.

Ngày hôm đó, là ngày thái tử tròn một tuổi.

Trong Long Hiên cung một mảnh vui sướng, Đường thái hậu ngồi ở trên ghế ôm tiểu hoàng tôn, cười toe toét.

Hoàng Phủ Trạch mang theo hoàng hậu Lãnh Hương của hấn ở bên cạnh triều mến nhìn.

Lúc này Lãnh Hương, một thân phượng phục hoa lệ, cao quý thanh tao, trong trẻo nhưng lạnh lùng, miệng cười tràn đầy hạnh phúc.

Nàng đem trán đặt trong lồng ngực dày rộng của Hoàng Phủ Trạch như con chim nhỏ nép vào người.

Hoàng Phủ Trạch còn lại là ôm vòng eo của nàng, ánh mắt triều mến nhìn nàng.

Lúc này công công đến truyền báo, nói là Tứ Vương gia mang theo hạ lễ đến.

Trong điện mọi người vui mừng.

Chỉ thấy vẻ mặt tang thương, nam nhân càng Hoàng Phủ Luật một thân tố bào trầm ổn đi vào.

Hấn gầy một ít, không chút nào không giảm đi diện mạo hiên ngang của hấn.

Vàng trán cao tình tường, mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng, môi bạc gọi cảm, trước sau như một tuấn đỉnh, quần áo hợp thể đoạn bào tố màu, buộc vòng quanh dáng người tinh trắng cao to của hấn.

- Tứ ca, huynh rốt cục đã trở lại.

Hoàng Phủ Trạch vui mừng hướng hấn nghênh đón, nhìn đến u buồn thân nhiên trong mắt hấn, trong lòng hiện lên nồng đậm áy náy.

Năm năm trước, đêm đông kia, hần cùng Ngọc Thanh tuyệt đối không ngờ cao đường ngồi kia chính là thái hậu chân chính, cho nên hần thành đồng lõa hại chết Ngọc Thanh.

Sau khi Ngọc Thanh nhảy xuống sông Ngọc Hà, Tứ ca rời đi, rất ít quay về kinh, cũng từ đó về sau không hề hỏi đến chuyện triều đình cùng giang hồ.

- Hào tiểu tử, một năm không thấy coi thật giống phụ hoàng.

Hoàng Phủ Luật giơ tay chụp lấy hoàng đệ, con người thâm thúy tràn đầy vui sướng.

Hoàng đệ này hần vẫn rất thương yêu như năm năm trước đây, đem đất nước trị vì ngày càng phồn thịnh, không có chiến sự, không có giông Hồng Y thánh ma giáo gây sóng gió, dân chúng an cư lạc nghiệp, hàng năm đều được mùa thu hoạch, làm cho hần rất yên tâm.

Hần đi đến trước mặt Đường thái hậu, dùng chỉ nhẹ nhàng đưa một chút vớ cái miệng nhỏ nhắn của đứa trẻ mới sinh, ân cần thăm hỏi mẫu hậu:

- Mẫu hậu, thân thể có khỏe không?

Một đao kia của Ngọc Thanh, tuy rằng không có chấm dứt tính mạng của mẫu hậu, lại làm cho thân mình mẫu hậu suy yếu để lại di chứng.

Mỗi khi trời giá rét, vết thương trên ngực mẫu hậu lại đau, hiện tại thái y trong cung vẫn chậm rãi điều trị cho mẫu hậu, muốn hoàn toàn khôi phục, cần một đoạn thời gian nữa.

Đường thái hậu khẽ nâng tay vuốt khuôn mặt tuấn tú của con trai, đau lòng nói:

- Luật nhi, mẫu hậu không sao, con đừng trách Ngọc Thanh. Nàng lúc ấy cũng không biết Cừ Tuyết Linh đã muốn đem ta thay đổi trở về.

- Nhi thần biết.

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Luật khẽ rung động, con người nhiễm đau xót.

Hần trấn an mẫu hậu:

- Mẫu hậu, nhi thần lập tức rời khỏi kinh đô, người tự chăm sóc chính mình thật tốt.

Đường thái hậu nắm chặt tay đứa con, thờ dài nói:

- Điều là lỗi của ai gia, thời điểm tuổi trẻ không nên coi Cừ Tuyết Linh là tỷ muội, nhận làm tỷ nữ bên người, cũng không để nàng hóa trang thành ta, làm loạn nhiều chuyện như vậy.

Nói xong, mắt phượng đã hoe đỏ.

Đường thái hậu lau đi nước mắt, hỏi Hoàng Phủ Luật:

- Nha đầu Tổ Nguyệt kia hiện tại như thế nào? Ai gia thấy thật may mắn Luật nhi đã liều lĩnh đem nàng ra khỏi cung. Lúc đó, Cừ Tuyết Linh mới dịch dung thành ai gia, tập tính có khác. Tổ Nguyệt là tỷ nữ chăm sóc ta hằng ngày, chắc chắn nhận ra điều bất thường. Á đã giam giữ ai gia, thiếu chút nữa không buông tha cả Tổ Nguyệt. Cả nàng và Ngọc Thanh đều là sự Luật nhi không nhận ra mẫu hậu thay đổi, cho nên mới gạt con.

- Mẫu hậu.

Hoàng Phủ Luật con người thông khổ càng sâu:

- Tổ Nguyệt nàng sau khi giải cổ độc vẫn là đi Thủy Nguyệt Am xuất gia, thần nhi đối nàng thực áy náy.

- Ai.

Đường thái hậu nhìn đứa con, chỉ có thở dài thật sâu.

Luật nhi cùng Tổ Nguyệt, Ngọc Thanh ba người đều dây dưa không dứt.

Đúng là ý trời an bài, chỉ tiếc, hai nữ tử đều rời Luật nhi mà đi.

Lúc này Hoàng Phủ Trạch đi tới:

- Thái hậu, tứ ca, khai yến đi, hôm nay chúng ta người một nhà cùng nhau đoàn tụ.

Đường thái hậu dùng thương cảm, dắt tay đứa con:

- Được, được, hôm nay chúng ta người một nhà thật vất vả mới đoàn tụ, hần là đàm chút chuyện vui.

Ba ngày sau, Hoàng Phủ Luật cười tuần mã hướng sông Ngọc Hà chạy vội mà đi.

Lúc này đã là cuối mùa xuân, xung quanh sông Ngọc Hà toàn là cây tùng.

Hắn một thân xanh đen tố bào, đứng ở trong gió, nhìn nước sông cuộn cuộn, một thân cô tịch.

Giữa sông tìm không thấy thi thể Ngọc Thanh, chỉ có thấy mảnh vải đỏ – y phục của Ngọc Thanh vương lại trên cành cây bám trên vách đá cạnh sông.

Ngọc Thanh nhảy xuống sông, hắn mới hiểu hiết sự tình ngọn nguồn.

Hắn thật ngu ngốc!

Ngọc Thanh là vì báo đáp chi ân Bạch Diệp Huyền kia đưa nàng giải được, vì cứu phụ thân nàng, cho nên mới cố ý phải gả cho Trạch.

Nàng ở trước mặt người trong thiên hạ vạch trần bộ mặt đích thực của Cừu Tuyết Linh, giết chết Cừu Tuyết Linh, thay phụ thân báo thù, vì dân trừ hại.

Nàng thật ngốc, Ngọc Thanh!

Hắn đến nay vẫn tìm không được tung tích của phụ thân nàng cùng sư huynh, chỉ mơ hồ nghe nói tiền bối bởi vì bị Cừu Tuyết Linh trường kỳ thử nghiệm thuốc, đã thành vì hoạt tử nhân (chết thực vật), chỉ có hô hấp, cũng không có năng động.

Hắn cũng là từ trong miệng mẫu hậu mới biết được, Thì ra phụ thân Ngọc Thanh hai mươi năm trước là tiền thái y viện sử Tô Thiên Phong.

Năm đó hắn trị liệu chân tật cho mẫu hậu, liền yêu thương tỷ nữ bên người mẫu hậu Dung Vân nương, cũng chính là mẹ ruột của Ngọc Thanh.

Năm đó, Tô Thiên Phong vì Dung Vân Nương buông thả thái y viện, mang nàng đi Vũ Sơn ẩn cư.

Ai ngờ, Cừu Tuyết Linh kia cũng yêu thương Tô Thiên Phong, nàng từ tham sống hận, một đường đuổi giết đối với người mình yêu, thủy chung không chịu buông tha cho.

Năm đó đó là nàng đem mẹ con Ngọc Thanh bức tới vách núi đen, khiến Ngọc Thanh lúc ấy chỉ có năm tuổi bị rơi xuống vách núi đen.

Ngọc Thanh bị nhánh cây giữ lại, mà Dung Vân nương rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Dung Vân nương chết cuối cùng cũng bình ổn lửa giận của nàng, cũng là ông trời chọc ghẹo, lại đem Ngọc Thanh đưa đến trước mặt yêu nữ kia, làm cho Ngọc Thanh bị liên lụy với yêu nữ kia.

Hiện tại, yêu nữ kia ở trên đường đi Thương Châu bị giết chết, Hồng Y Thánh lại ẩn cư, coi như chuyện cũ trước kia cứ như vậy kết thúc.

Chỉ là Ngọc Thanh của hắn, rốt cuộc ở nơi nào?

Vài năm này, hắn lần tìm đại giang nam bắc, lại thủy chung không biết được một chút tin tức của nàng.

Hắn đi suốt dọc sông Ngọc Hà, cũng không có một tia manh mối.

Hồi Lãnh Hương cùng Phi Tuyết, các nàng một chút cũng không biết.

Mà hắn có cảm giác, Ngọc Thanh của hắn không có chết, nàng ở một nơi nào đó, yên lặng chờ hắn, chờ hắn.

Tuần mã một tiếng hí vang, hắn thật sâu liếc mắt một cái nơi Ngọc Thanh nhảy xuống, hai chân kẹp chặt, lại hướng Vũ Sơn mà đi.

Vũ sơn kia phòng trúc kia, trước sau như một, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Phòng trong toàn tro bụi, không có một tia nào cho thấy có dấu vết người đến quá, lại ở mộ bia trong rừng trúc phía sau viện, phát hiện một ít tế phẩm mới cùng một bó hoa dại.

Hắn, con người sáng đứng lên.

Nơi này vẫn đang có một người thần bí đến bái tế nữ tử đầu bạc.

Lần này, hắn nhất định phải đợi cho cái người thần bí kia xuất hiện.

Vì thế, hắn đem phòng của Ngọc Thanh quét tước, dọn dẹp lại, ở tại đây.

Hắn mỗi ngày đi tới chỗ phiến rừng trúc đó, một chút không buông trễ, cũng là ngày qua ngày thất vọng.

Cái người thần bí kia thủy chung không có đến, thậm chí ngay cả hán đặt chuông tại viện cửa cũng không vang một chút.

Mười ngày sau, đôi mắt thâm thúy của hán vô cùng ảm đạm, tâm chờ đợi cũng lộ ra kinh hoàng.

Truy tìm lâu như vậy, Ngọc Thanh của hán rốt cuộc ở nơi nào?

Chẳng lẽ, thật sự bỏ hán đi thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đại kết cục.

Nghĩ đến đây, tâm hán bỗng trở nên kinh hoàng.

Hán phải đi tới những nơi Ngọc Thanh đã từng ghé qua, nói không chừng Ngọc Thanh đang ở đó chờ hán tới.

Vì thế hán dắt tuần mã, tức khắc hướng dưới chân núi mà đi.

Tuần mã đi được một nửa, đột nhiên cất tiếng hí vang, cất vó nhảy lên, Hoàng Phủ Luật do bị bất ngờ, thiếu chút nữa đã ngã khỏi lưng ngựa.

Hán cầm dây cương lại, nhìn quay bốn phía.

Bốn phía xung quanh đều tĩnh lặng. Lúc này nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra ở bên cạnh rừng có mấy tảng đá từ trên cao lăn xuống, khiến tuần mã trở nên hoảng sợ.

Hán vội vàng xuống ngựa, hướng tới phía cánh rừng tìm kiếm.

Trong rừng thật u tĩnh, cây cỏ mọc um tùm, chim hót đầy trời, nhưng căn bản không có người ở.

Hán nhìn dấu vết mấy tảng đá kia, mi tâm hơi nhíu.

Không có ai, vậy mấy tảng đá này là tự nó lăn xuống?

Hán đang buồn bực, bỗng ở phía sau lưng truyền đến một âm thanh rất nhỏ, tựa hồ là có động vật nào đó đang chạy trốn.

Thì ra là thê.

Hán nheo ánh mắt lại, bước về phía trước, muốn xem rốt cuộc kia có phải là tiểu thú hay không?

Đi đến phía sau đại thụ, hán thật sự là bị chấn động không ít.

Tiểu thân ảnh chạy trốn kia không phải là tiểu thú, mà là một tiểu nam hài bốn tuổi.

Tiểu tử kia mặc một thân vải thô áo tang, hai cái chân nhỏ liều mạng chạy về phía trước. Ngẫu nhiên còn quay đầu lại liếc mắt một cái nhìn Hoàng Phủ Luật ở phía sau, vẻ mặt buồn bã, tình nghịch.

Hoàng Phủ Luật vẫn không ngừng chấn động, hán vạn lần không ngờ chính mình ở chỗ này lại gặp được một tiểu hài tử.

Chờ hán hỏi thần lại, tiểu tử kia đã muốn chạy trốn rất xa.

Hán lập tức vận chuyển khinh công, mũi chân điểm nhẹ, hướng tiểu nam hài kia đuổi theo.

Tiểu tử kia quay đầu lại liếc nhìn hán, thân mình nhỏ bé hướng lùm cây kia chui xuống, ngay lập tức không thấy thân ảnh đâu.

Hoàng Phủ Luật lúc này mới phát hiện, ở chỗ sâu trong rừng cây có một cái sơn động, dùng cây mây che khuất, có chút mờ mờ.

Mà tiểu hài tử kia, đúng là chui vào cái sơn động này.

Hán đẩy cây mây ra, đi vào trong sơn động.

Một hắc động thật sâu vào bên trong, hắc thâm nghĩ.

Hắn sờ soạng đã lâu, mới nghe được tiếng âm thanh cơ quan chuyển động.

Sau đó trước mặt liền hiện ra một đạo ánh sáng, lúc này mới biết, thì ra mình đã ấn trúng cơ quan, khiến mật đạo mở ra.

Hắn đi về phía trước, trước mắt cảnh vật trở nên rõ ràng hơn.

Trời xanh mây trắng, phòng trúc, chuông gà, có rừng trúc, còn có cả một hồ nước nho nhỏ nữa.

Ở phía trước phòng trúc cơ phơi ít thảo dược. Một lão giả hai mắt nhắm nghiền đang nằm trên ghế trúc phơi nắng, mà cái tiểu nam hài vừa rồi đang ghét vào tai lão giả, bời hắn nói chuyện.

Hắn lẳng lặng đi qua, tiểu tử kia cũng ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng cũng không có đi ra trước mặt, mà vẫn ghé vào người lão giả bên cạnh.

- Ta thích người.

Đây là câu nói đầu tiên của tiểu tử kia, một đôi mắt to chớp chớp, thật đáng yêu.

Hoàng Phủ Luật khòe mắt mang ý cười, rồi đột nhiên phát hiện tiểu tử kia có bộ dáng cực giống chính mình. Ngũ quan kia hoàn toàn là phiên bản của mình, bất quá đây là hình hài đáng yêu nha.

Hắn khiếp sợ.

Lại nhìn lão giả đang ngủ, sắc mặt tái nhợt, bờ môi phiếm xanh, da thịt có chút héo hơn, nhưng vẫn là có hô hấp.

Tiểu nam hài cùng lão giả này, đều khiến cho hắn có loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Đây chính là phụ thân của Ngọc Thanh sao?

Mà bộ dáng tiểu nam hài này cực giống chính mình.

Chẳng lẽ, đây là... đứa nhỏ của hắn?

Hắn vuốt má mềm mại của tiểu tử kia, cố gắng tìm ra đáp án:

- Nương của người tên là Ngọc Thanh sao/

Tiểu tử kia mắt to nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn nghịch ngợm mân mê, chính là tò mò theo dõi hắn, cũng không trả lời vấn đề hắn vừa hỏi.

Cuối cùng, tiểu nam hài đưa cái tay mũm mĩm chỉ vào trong gian phòng.

- Nương ở bên trong – đôi mắt to vẫn là tò mò theo dõi hắn.

Hoàng Phủ Luật tìm đập dồn đập, hắn bước nhanh hướng phòng trong đi tới, mới phát hiện đây là một đại sảnh, có ba phòng ngủ.

Hắn hướng kia gian phòng bên trái đi tới, tâm kích động cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chính là Ngọc Thanh của hắn sao?

Hắn nhẹ nhàng đi vào, nhìn đến sau sa trường có một nữ tử đang ngủ trưa, trong phòng phiêu tán một cỗ mùi hương thơm ngát quen thuộc.

- Ngọc Thanh...

Trong lời nói của hắn không kìm chế được run rẩy, nhẹ bước tới, vén sa trường lên.

Hắn nhìn tới tổ y nữ tử về mặt kinh ngạc nhìn hắn, một đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ bất ngờ, sau đó dần dần trở nên trong suốt.

- Luật?

- Ngọc Thanh, quả nhiên là nàng!

Hắn một tay ôm lấy nữ tử tiến vào trong lồng ngực, giọng nói khàn khàn kinh hi, đôi mắt thâm thúy chứa đầy hàm xúc.

- Ngọc Thanh của ta, rốt cuộc ta cũng tìm được nàng!

Hắn gât gao ôm lấy nàng, như muốn khám sâu vào trong lồng ngực mình, tựa hồ muốn hòa tan cơ thể hai người vào làm một.

Bàn tay nâng lên đôi mắt đầm lệ của nữ tử, vì nàng tỉnh tở hôn lên từng giọt lệ, khăn gịong:

- Đùng khóc, Ngọc Thanh.

Đôi môi nóng bỏng mềm nhẹ hôn lên mặt nàng, sau đó hôn lên đôi môi đỏ mọng, trần trọc hút lấy, không ngừng chiếm đoạt, giống như trong tưởng niệm của hân về nàng.

Ngọc Thanh ôm lấy cổ hân, nóng bỏng đáp lại.

Hân càng thêm kích động, đôi tay ở trên người Ngọc Thanh không ngừng giao động, dẫn tới Ngọc Thanh thở gấp liên tục.

- Ừm ...

Bên trong độ ẩm đột nhiên lên cao, hai người vội vàng xé rách y phục của đối phương, nữ tử yêu kiều, nam tử thờ gấp, tấu thành khúc nhịp khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh.

Độ ẩm không ngừng tăng lên, cho đến ...

- Nương, các người đang làm cái gì? – tiểu nam hài cất tiếng, lại dị thường thanh âm rất rõ ràng.

Tin cảm mãnh liệt mau chóng tách ra, sau đó nhìn đến một đôi mắt trong suốt tò mò nhìn chăm chăm y phục hỗn độn của hai người.

Ngọc Thanh mặt cười đỏ lên, vội vàng nhặt lấy y phục, cơ hồ muốn độn thổ a.

Hoàng Phủ Luật nắm lấy tay nàng, không thềm để ý chút da thịt trước ngực đã dần lộ ra ngoài.

Hân đối tiểu tử kia quát.

- Tiểu quý, ngươi tới không đúng thời điểm.

Nói xong, một phen tóm lấy áo tiểu tử kia, nhẹ nhàng đưa hân ra ngoài, sau đó đóng cửa phòng.

- Luật, Thương nhi hân....A....Ừm...

Phía sau âm thanh chỉ còn lại tiếng thanh thủy yêu kiều..

Sau đó là thanh âm “chi nha” theo quy luật của giường trúc, thanh âm phong tình của nam nhân gầm nhẹ.

Ngoài cửa, bé ghé tai vào trên cửa, hai mắt mở thật to, trong lòng thật không rõ nương cùng cái người kia đang “đốc thúc” nhau làm cái gì a.

Mười ngày sau.

Trong Thân vương phủ rộng lớn đang giăng đèn kết hoa, chữ hỉ màu đỏ thắm sáng lóa, tỏa ra không khí vui mừng, ấm áp.

Đường thái hậu trên tay ôm hoàng tôn vừa mới đầy tháng ngồi chính giữa điện xem xét, bên cạnh có một tiểu nam hài mười tuổi tay trái nắm tay một tiểu cô nương xinh đẹp, tay phải nắm một tiểu nam hài năm tuổi.

Liếc mắt một cái đang không ngừng hâm mộ nam nhân vĩ ngạn đang mặc hi phục màu đỏ, đang tiếp đãi quan khách:

- Các người nói xem, nương có thể tới chỗ này không? Chúng ta có nên giúp người không?

Lúc này, tiểu nam hài lớn nhất mười tuổi, bộ dạng cực kì tương tự tiểu nam hài năm tuổi mắt to nhìn tới, cất tiếng nói. Nam hài năm tuổi liền đáp lời:

- Dục ca ca đừng lo lắng. Ta là tư nguyện cùng phụ thân tới nơi này, nương nhìn đến ta không thấy, lập tức sẽ đến.

Lúc này tiểu cô nương bảy tuổi đứng cạnh hé miệng nở nụ cười:

- Thương Nhi, tốt xấu gì nương nhất định sẽ lo lắng nha. Bất quá Ngọc tỷ tỷ không trách người, bởi vì chúng ta lập tức có thể nhìn thấy nương.

Tiểu nam hài năm tuổi mắt to nhìn tới nam tử hi phục trong đại sảnh:

- Là phụ thân dạy, chỉ cần ta theo người xuống núi, nhất định nương sẽ tới...

Tiểu tử kia còn chưa nói xong, liền thấy trước cửa đại môn xuất hiện thân ảnh tổ y một người.

- Thương nhi, Thương nhi, con ở trong này đúng không?

Một thân tố y, Ngọc Thanh trên mặt đầy ý cười tăng thêm phần quyến rũ bước nhanh vào.

Nàng bắt chắp mọi thứ xung quanh, thở hồng hộc ôm chặt lấy Hoàng Phủ Thương với vẻ mặt đầy đắc ý, đau lòng không kiềm chế được:

- Thương nhi của ta, nương chẳng phải nói con không được chạy tới nơi đây làm loạn sao? Làm cho nương thật lo lắng.

Tiểu tử kia ở trong lòng ngực nàng ngẩng đầu, dơ ngón tay lên chỉ:

- Là phụ thân mang con tới. Người nói chỉ cần Thương nhi xuống núi, nương sẽ đến. Cha nói sẽ cho nương một kinh hi...

Ngọc Thanh lúc này mới phát hiện không khí vui mừng ở nơi đây.

Đường thái hậu, Hoàng Phủ Trạch, Lãnh Hương, Tần Mộ Phong, Lam Tâm Mị, Phi Tuyết, tất cả đều mang khuôn mặt tươi cười nhìn nàng.

Mà đứng giữa đại sảnh kia, là một thân ảnh vĩ ngạn mặc hi phục đỏ thẫm, hấn mày kiếm nhướng lên, vẻ mặt cười xấu xa nhìn nàng.

Hắn đi tới, lộ ra ý cười tà mị:

- Ngọc Thanh, nàng rốt cuộc cũng tới đây.

- Hoàng Phủ Luật, chàng cố ý!

Ngọc Thanh rốt cuộc cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Nàng còn chưa kịp nói thêm, đã thấy Lãnh Hương cùng Lam Tâm Mị, Phi Tuyết đi tới phụ giúp nàng, hướng nội thất mà đi.

- Tần nương tử nên thay hi phục, để qua giờ lành thì không tốt.

Cứ như vậy, Ngọc Thanh bị các nàng lôi kéo tới nội thất thay hi phục tần nương.

Hai canh giờ sau.

Có ba thân ảnh nhỏ nhỏ ngồi trước cửa tân phòng.

- Các người nói xem, vì sao nương kêu lớn như vậy? Giống như bộ dáng rất thống khổ? – Dục nhi mười tuổi nói.

- Bởi vì phụ thân khi dễ nương. – Ngọc nhi bảy tuổi nói.

- Chúng ta liền đi vào cứu nương ra. – Bốn tuổi rưỡi Thương nhi nói.

- Chính là phụ thân có nói qua, không cho chúng ta đi vào a.

- Nhưng nương đang đau quá khổ...

- Nhưng...

Một ngôi mộ lớn được đắp lên, bên trên bia mộ viết ba chữ to Tiêu Ngọc Khanh.

Một nam tử áo bào xanh đen ôm nữ tử đang mang thai đứng trước mộ phần.

- Luật, vận mệnh thật sự là trêu đùa lòng người.

- Đúng vậy. Ta về sau sẽ không để nàng đi mất.

- Ta hiện tại mang thai, muốn chạy cũng khó.

- Đích xác không thể chạy, không thể quay về núi Vũ Sơn gặp sư huynh.

- Luật, người ta muốn gặp phụ thân, được không? Sư huynh hấn trên núi chiếu cố lão nhân gia...

- Tóm lại không cho nàng một mình cùng hấn gặp mặt.

- Luật, chàng nói chúng ta lần này sinh ra một tiểu cô nương được không? Dục Nhi cùng Thương nhi rất nghịch ngợm.

- Được. Dù nam hài hay tiểu cô nương, ta đều thích.

Nữ tử đem trán tựa vào đầu vai dày rộng của nam tử, đôi mắt đẹp nhìn trời chiều xa xa, hạnh phúc mà thỏa mãn.

Nàng cuối cùng có thể lại cùng hắn cùng nhau ngắm trời chiều.

Nhưng lần này là cả đời!

Phía sau lưng, rừng hoa lê không ngừng phiêu động rơi xuống cánh hoa. ...

Đời người, thoáng qua như một giấc mộng.

Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy.

Lưu thủy vô tình luyện lạc hoa.

Bạn đang đọc truyện *Sườn Phi Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.